

Đại Hán Phi Ca

Contents

Đại Hán Phi Ca	3
1. Chương 1: Đường Về	3
2. Chương 2: Quanh Quẩn	6
3. Chương 3: Bình Dương	11
4. Chương 4: Cuộc Họp Bí Mật	15
5. Chương 5: Buổi Đầu Gặp Gỡ	19
6. Chương 6: Dạ Yến	23
7. Chương 7: Công Tử	27
8. Chương 8: Thượng Tì	31
9. Chương 9: Đu Đủ	35
10. Chương 10: Hẹn Ước	40
11. Chương 11: Xuất Chinh	43
12. Chương 12: Lạc Đường	47
13. Chương 13: Gặp Lại	50
14. Chương 14: Trong Quân	55
15. Chương 15: Hẹn Buồn	59
16. Chương 16: Tương Phùng	62
17. Chương 17: Hoài Nam	65
18. Chương 18: Ngã Bệnh	68
19. Chương 19: Tâm Oán	71
20. Chương 20: Trương Cơ	75
21. Chương 21: Hồi Phủ	78
22. Chương 22: Vũ Cơ	81
23. Chương 23: Thỏ Lộ	84
24. Chương 24: Mệnh Cách	88
25. Chương 25: Hiểu Lâm	91
26. Chương 26: Chấp Niệm	95
27. Chương 27: Ác Mộng	99
28. Chương 28: Bất Ngờ	102
29. Chương 29: Huỳnh Trưởng	106
30. Chương 30: Thân Thể	111
31. Chương 31: Ly Biệt Đau Thương	115
32. Chương 32: Long Nhan	119
33. Chương 33: Túc Nghiệp	123
34. Chương 34: Cửa Cung	126
35. Chương 35: Vĩnh Hằng	129
36. Chương 36: Tiếng Ca Đêm	133
37. Chương 37: Mỹ Nhân	136
38. Chương 38: Khóa Tâm	140
39. Chương 39: Thương Tiếc	143
40. Chương 40: Tiêu Phòng	147
41. Chương 41: Tàn Đêm	150

42. Chương 42: Trường Nhạc	153
43. Chương 43: Sắc Phong	157
44. Chương 44: Ý Loạn	161
45. Chương 45: Hợp Hoan	165
46. Chương 46: Thừa Tự	169
47. Chương 47: Vương Vấn	173
48. Chương 48: Năm Tháng	177
49. Chương 49: Lưu Luyến	182
50. Chương 50: Say Rượu	186
51. Chương 51: Cầm Yêu	190
52. Chương 52: Chạy Trốn	194
53. Chương 53: Tuyệt Vọng	198
54. Chương 54: Hàn Thực	202
55. Chương 55: Ngơ Ngẩn	206
56. Chương 56: Nghi Kị	209
57. Chương 57: Mỹ Nhân Buồn	213
58. Chương 58: Ngoại Thích	216
59. Chương 59: Thái Dịch	221
60. Chương 60: Gương Tan	225
61. Chương 61: Ý Loạn	229
62. Chương 62: Cam Tuyền	232
63. Chương 63: Cam Chịu	236
64. Chương 64: Ngươi Lạnh	239
65. Chương 65: Tính Kế	243
66. Chương 66: Bùng Cháy	246
67. Chương 67: Rơi Vỡ	250
68. Chương 68: Rạn Nứt	254
69. Chương 69: Tù Tâm	257
70. Chương 70: Thu Phong Từ	261
71. Chương 71: Tan Biến	265
72. Chương 72: Bay Cao	268
73. Chương 73: Rắn Dạy	273
74. Chương 74: Đi Săn	276
75. Chương 75: Bao Vây	280
76. Chương 76: Hỷ Sự	285
77. Chương 77: Cực Sủng	289
78. Chương 78: Biến Động Lớn	293
79. Chương 79: Nghiệt Chủng	297
80. Chương 80: Giăng Co	300
81. Chương 81: Đánh Cuộc	304
82. Chương 82: Đào Vong	308
83. Chương 83: Lướt Qua	312
84. Chương 84: Khởi Hành	316
85. Chương 85: Bình Yên	320
86. Chương 86: Sơn Minh	325
87. Chương 87: Hoắc Thiện	329
88. Chương 88: Sơ Hở	335
89. Chương 89: Nắm Trong Tay	340
90. Chương 90: Lựa Chọn	342
91. Chương 91: Phụ Nhân	346
92. Chương 92: Vì Quân	351
93. Chương 93: Quảng Chết	357
94. Chương 94: Phong Sói	362
95. Chương 95: Hoài Niệm	367

96. Chương 96: Ngọc Tào	372
97. Chương 97: Bắn Chết	375
98. Chương 98: Cung Biển.	379
99. Chương 99: Lưu Linh	384
100. Chương 100: Hồn Về	390
101. Chương 101: Phiên Ngoại: Hoàng Lương Dịch Tĩnh - Nam Kha Kinh Mộng	395

Đại Hán Phi Ca

Giới thiệu

Cảnh vật bên ngoài không ngừng thay đổi, nghiêng người tựa vào cửa kính, đi đường hơi mệt mỏi, nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-han-phi-ca>

1. Chương 1: Đường Về

Cảnh vật bên ngoài không ngừng thay đổi, nghiêng người tựa vào cửa kính, đi đường hơi mệt mỏi, nhưng vừa nghĩ tới việc sẽ mau chóng tới được thành phố biên giới sa mạc thì tôi lại phấn chấn hẳn.

“Trình Văn, còn bao lâu nữa mới đến? Anh không phải nói ba ngày là đến được Lương Châu sao!” Mặc Mặc nhìn không được ai oán nói, hai tay điều chỉnh lưng ghế dựa.

Tôi vươn tay bấm khoá chỉnh chỗ ngồi cho cô, rồi nhéo nhéo khuôn mặt cô, “Cũng sắp đến rồi bà cô của tôi!”

“Tiểu Dao, ngồi xe lâu quá lưng tớ cứng ngắt cả rồi! Sớm biết vậy sẽ không nghe các cậu dụ dỗ, đến cái nơi mà cả chim cũng không đẻ trứng được này, ở nhà nghỉ đông còn tốt hơn” Mặc Mặc hai tay khoanh lại trước ngực, ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, rồi quay sang liếc qua liếc lại giữa tôi và Trình Văn.

Trình Văn quay nhìn tôi, cười trộm, lại lắc đầu rồi tiếp tục việc lái xe.

“Được được, sau này có người nào đó năn nỉ tớ cho đi du lịch cùng thì tớ xác định nhất định và khẳng định là quên đi.” Huých vai Mặc Mặc, tôi đoạt lấy túi khoai tây trong tay cô, nhón một miếng che cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải của cô lại.

Tôi và Mặc Mặc cùng là sinh viên ngành y lâm sàng, bạn cùng lớp trung học và đại học, Trình Văn là học trưởng. Ba người chúng tôi quen nhau lúc tham gia du lịch của đoàn trường, Trình Văn lớn nhất, đã năm ba đại học.

Khi đó tôi và Mặc Mặc vừa lên đại học, vẫn đang hướng tới cuộc sống đại học muôn màu muôn vẻ, hoa cả mắt với những hoạt động chiêu sinh thành viên đối với sinh viên mới của các đoàn hội.

Một bức áp phích hoành tráng hấp dẫn tôi, đó là một rặng núi bao la, trời cao vô tận một màu xanh lam, biển mây cuộn cuộn, các đỉnh núi san sát kéo dài đến tận cuối trời.

Trong đầu đột nhiên nảy ra bốn chữ: chân trời góc biển, đó là nơi tôi vẫn luôn muốn đến.

Sau đó tôi dứt khoát quyết định gia nhập câu lạc bộ du lịch, Mặc Mặc từ trước đến nay không có chủ kiến, bị kích động theo tôi, cùng nộp năm mươi tệ phí gia nhập.

Sau lộ trình được thông báo, đó là Kỳ Liên Sơn. Hiếm khi xa nhà, tôi vẫn cố chấp cho rằng chỉ có bầu trời ở Tây Tạng mới xanh trong như vậy, vì nó là linh hồn, là nơi gần với trời nhất.

Qua hơn một năm năn nỉ và đe dọa, cuối cùng sau kỳ thi cuối kỳ rồi rằm của năm hai, Trình Văn đã đồng ý nghỉ đông sẽ đưa chúng tôi đi tham quan Kỳ Liên Sơn. Anh ấy mỗi kỳ nghỉ đều đi những nơi khác nhau du lịch, mỗi lần tôi cầm ảnh chụp của anh ấy lên xem, đều thâm ghen tỵ lẫn hâm mộ một phen. Trong câu lạc bộ có rất nhiều bạn bè, thường xuyên cùng nhau du lịch, vậy mới chân chính hưởng thụ được cảnh sơn thủy của đất nước mà chẳng cần hướng dẫn viên du lịch.

“Các cậu nhìn kia! Sơn dương!” Mặc Mặc la hét chói tai, lôi tôi ra khỏi dòng hồi tưởng, mắt nhìn ra cửa sổ, tầm nhìn mênh mông, thảo nguyên xanh mướt phủ kín hai bên đường cao tốc, một đàn sơn dương lác đác phía xa trong tuyết trắng rộng lớn vô ngần, núi non chập chùng, cách một tầm kính có thể nhìn thấy gió lớn đang lay động những cành cây không biết tên.

“Ngạc nhiên gì!” miệng tuy nói vậy, nhưng lần đầu nhìn thấy sơn dương thật nên tôi vẫn háng hái nhìn, cho đến khi tuyết trắng bao quanh hoá thành những chấm nhỏ rồi mất hút. Tôi mở cửa xe, gió lạnh lập tức ủa vào mang theo hơi thở đậm bản sắc cao nguyên.

Bầu trời bao la, đồng cỏ mênh mông, gió vờn qua từng ngọn cỏ thấp thoáng bóng những con trâu, con dê.

“Còn hai mươi km nữa là ra khỏi nội thành Lương Châu!” Trình Văn thu hồi tầm mắt, thản nhiên thông báo.

Khi hai chân đã vững vàng trụ trên mặt đất, cảm giác vui sướng nói không nên lời, tham lam hít thở bầu không khí trong lành, vài ngày mỗi một nhanh chóng tan biến.

“Tôi đã trở về!” Nhìn chân trời phía xa, tôi lớn tiếng hét.

Gió tây thổi bay mái tóc dài của tôi, tùy tiện tung xoã, hai má hơi rát, hợp lòng hợp ý vô cùng kiên định, phong cảnh xa lạ này dường như luôn ở đây chờ tôi, vươn tay chạm đến lại như máu, hoà tan thành sinh mệnh tôi.

“Tiểu Dao, cậu chưa từng tới đây, sao lại nói là đã trở về? Phải là Tôi đã đến chứ!” Mặc Mặc cũng rất hưng phấn, khom lưng la lớn.

“Đêm nay nghỉ tạm lại đây, mai sẽ đi tham quan, đây là địa khu chân núi phía bắc của Kỳ Liên Sơn.” Trình Văn đỗ xe, đến cạnh tôi, chỉ vào ngọn núi phía xa nói. “Nơi này chính là con đường tơ lụa ngàn năm trước.” Dõi tầm nhìn ra xa, cảnh núi non trùng trùng điệp điệp luôn vẫn vút trong những giấc mơ của tôi, bao la hùng vĩ mà hiu quạnh, giống như một bức họa cuộn tròn, từ từ trải rộng ra trước mắt.

Suy nghĩ bay đến một thời đại xa xôi, trong đầu là một nam tử thân vận chiến y, ngồi giữa tửu quán cổ xưa, đối diện với bầu trời đầy quạ đen lạnh lẽo, vẫn cứ nâng chén, vũ cơ vậy dài khẽ lay, càng thêm vạn tượng hào hùng.

Lần đầu tiên trong đời đến được cao nguyên Lạc Nhật, ba người chúng tôi cùng ngồi trước lều trại, lặng nhìn chân trời đỏ thắm mênh mông, chẳng ai lên tiếng, ngay cả Mặc Mặc vẫn cứ tranh cãi suốt đường đi cũng an tĩnh hẳn.

Chân trời đỏ thắm, biển mây bồng bềnh dâng lên tận đỉnh núi, ánh mặt trời lúc này chỉ còn loang loáng mờ nhạt, giữa đám mây như ẩn như hiện.

Đại mạc cô yên trịch, Trường hà lạc nhật viên (*). Trước khung cảnh bao la hùng vĩ này, ngôn ngữ dường như trở nên mờ nhạt, chỉ còn niềm kính sợ và cảm động nguyên thủy nhất, đứng trước thiên nhiên, con người trở nên nhỏ bé như muối bỏ biển.

Tôi vuốt vuốt mấy sợi tóc bị gió thổi rối, ngay lúc cúi đầu bỗng hoảng hốt thoáng thấy một bóng người.

Giật phắt đầu, thấy xa xa dưới chân núi một cô gái đang đứng, là ai? Tuy khoảng cách rất xa, nhưng tôi thấy cô quay đầu, nhẹ nhàng hất mái tóc dài trước mặt, cặp mắt mờ mịt phủ sương, như đang mở miệng nói gì đó, nhưng tôi không nghe được. Trong lòng đột nhiên cả kinh, ai ở đó? Tôi ngay cả cây cối trên thảo nguyên còn nhìn không rõ, sao có thể thấy rõ từng biểu cảm của cô?

Sau lưng bỗng rùng mình, hơi lạnh, quay đầu nhìn Mặc Mặc, cô bạn vẫn xuất thần nhìn chằm chằm phương xa. Lại nhìn Trình Văn, anh ấy đang cúi đầu nghịch máy ảnh kỹ thuật số.

“Cậu có nhìn thấy cô gái kỳ lạ kia không?” Tôi huých tay Mặc Mặc, miệng thì thảo chỉ cho cô thấy.

“Có cô gái nào đâu?” Mặc Mặc nheo mắt, vươn đầu nhìn theo tay tôi chỉ, lại khó hiểu quay đầu nói.

Quay nhìn, nơi đó đã trống trơn, gió lạnh gào thét xuyên qua ngực tôi. Làm sao thế? Chẳng lẽ tôi hoa mắt.

“Nhìn cây cối mà thành cô gái được, ha ha. . . A. . .” Cười phá lên, Mặc Mặc lại làm ra vẻ khinh bỉ liếc tôi, như đang thầm oán tôi đã phá rối hứng thú của cô.

“Lại đây ăn chút gì đi.” Trình Văn lấy từ trong túi ra hai hộp bánh bích quy và sữa, đưa cho chúng tôi.

Ăn uống no say, Mặc Mặc chui vào lều, trùm chăn, say sưa đi vào giấc mộng. Tôi lặng lẽ trở ra, cao nguyên ban đêm rất lạnh, tôi khoác thêm một cái áo lông mới cảm thấy ấm hơn.

Chúng tôi chọn ăn ngủ dưới chân núi, Trình Văn nói là vì chống lại gió đêm, che bớt cát bụi. Cái này tôi chẳng biết chút gì nên cứ nghe theo anh ấy vậy.

Trong núi ban đêm tối đen như mực, không giống trong thành thị luôn có ánh đèn.

Sao trời loé sáng, ngẩng đầu nhìn màn trời phủ chụp xuống, vây bọc lấy cả thể xác lẫn tâm hồn tôi, giữa đất trời như chỉ còn lại mình tôi, lòng lúc sáng lúc tối.

“Tiểu Dao, lại đây cùng xem đi.” Tôi quay đầu, Trình Văn không biết khi nào đã chạy ra, ngồi dưới đất ngoắc ngoắc tôi.

“Được.” Tôi ôm lấy đầu gối, quần kín khăn quàng cổ chỉ lộ ra đôi mắt, ngơ ngác nhìn lên trời.

“Em xem, đó là Thiên Lang tinh, cũng chính là một trong nhị thập bát tinh.” Trình Văn chỉ vào ngôi sao trên bầu trời tối mù kia nói.

Hai mươi tám tinh tú tôi đã nghe nói nhưng cụ thể là gì, tôi lại không rõ. Hai tay chống má nói: “Tây bắc vọng, Xạ Thiên Lang (**) là chỉ ý này đúng không?”

Trình Văn cười: “Đó là cách so sánh của cổ nhân thôi.”

Thiên Lang tinh, tôi xuất thần nhìn chòm sao đó, trong dải ngân hà sáng vàng vạc lại như châu rơi ngọc bàn.

Một lát sau ý nghĩ mơ màng, chòm sao ở trước mắt tôi đã phóng đại vô hạn.

“Cô nương cuối cùng cũng đã trở lại.” Một giọng nữ như có như không vang lên bên tai, quanh quẩn trong đầu. Trên bầu trời đêm bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh một cô gái, tóc dài như thác nước, làn váy thướt tha. Quay đầu nhìn tôi, cô chính là cô gái dưới chân núi buổi chiều!

“Cô là ai?” Thanh âm không giống như được phát ra từ miệng tôi, âm điệu cũng thay đổi.

“Ngoài thành Trường An, bờ sông Vị Thủy, đừng quên hẹn ước xưa...” Cô gái xoay người biến mất giữa màn đêm.

“Cô là ai?”

“Tiểu Dao, quay về lều ngủ thôi, cảm lạnh bây giờ.” Thân mình loạng choạng, đột nhiên mở to mắt, thấy gương mặt Trình Văn.

“Em...vừa rồi làm sao vậy?” Dụi dụi mắt, thấy đầu rất đau, vừa rồi giống như có ai đã nói chuyện với tôi.

“Nhóc con này, ngắm sao mà cũng ngủ quên được!” Trình Văn bắt đầu cười cười, đưa tay kéo tôi lên, nói, “Mau ngủ đi, khuya rồi.”

Mờ mịt trở về lều, trước khi chui vào lại ngẩng đầu nhìn chòm sao đó, im lặng nhấp nháy.

Chòm sao đang nhấp nháy!

“Ngoài thành Trường An, bờ sông Vị Thủy, đừng quên hẹn ước xưa...” Giữa朦胧 lung, giọng nói đó không ngừng vang lên, trần trọc trong túi ngủ, cuối cùng không buồn ngủ nên tôi đành phải ngồi dậy.

Từ giữa trưa tới giờ luôn có những chuyện kỳ quái phát sinh, cứ nhắm mắt lại mơ thấy cô gái đó, cô rốt cuộc là ai? Tôi cố gắng nhớ lại, người ta nói ban ngày nghĩ nhiều đêm đến sẽ mơ, nhưng tôi chưa từng gặp cô, cũng chưa từng thấy qua trên tivi.

Nhìn phục trang của cô, giống những cô gái cổ đại.

Chuyện này rốt cục là sao?

Là một sinh viên ngành y, tôi không tin quỷ quái, nhưng hiện đã có chút sợ hãi, khu vực quan ngoại của Vạn Lý Trường Thành này luôn vắng vẻ hoang tàn, chẳng hiểu sao có chút như cảnh trong mơ, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

Ma xui quỷ khiến tôi ra khỏi lều, bên ngoài tối đen, vô thức ngẩng đầu nhìn chăm chú vào bầu trời đêm, cảm thấy tầm nhìn hơi khác lạ.

Thiên Lang tinh, chòm Thiên Lang tinh sáng nhất đã không thấy đâu nữa!

Trong nháy mắt trời nghiêng đất ngã, tất cả như sắp nổ tung. Bỗng nhiên cuồng phong gào thét, thổi tung áo khoác của tôi, rét căm đến tận xương.

Tôi khom người, quay lưng về hướng gió, khóe mắt thoáng nhìn thấy một bóng dáng màu trắng! Tim nhảy thót, cố nén sợ hãi tôi chậm rãi ngẩng đầu lên.

Cô gái đã xuất hiện trong giấc mơ lúc này đang đứng trước mặt tôi.

Mặt cô hơi tái, tóc thắt thành bím đẹp đẽ, làn váy trắng rủ xuống, nếu không phải trong tình huống này, tôi thật muốn mở miệng khen cô, còn duyên dáng hơn nhiều ngôi sao màn bạc.

Tôi sững sờ, không thể động đậy thân thể, miệng muốn nói nhưng vẫn không thể nhúc nhích, chỉ nhìn thẳng người trước mắt.

Gió đêm gào thét mà tóc cô vẫn không chút tán loạn, mềm mại buông xoã trên vai. Tôi đã không thể kiềm chế được nỗi sợ trong lòng, bùm mặt, lớn tiếng thét chói tai.

Vang lên lại là một giọng điệu khác, tôi nói: “Ngoài thành Trường An, bờ sông Vị Thủy, đừng quên hẹn ước xưa...”

Cô nở nụ cười, vươn tay về phía tôi: “Cô nương cuối cùng đã trở lại.”

Thoáng chốc, cuồng phong ập đến, trăng sao tối mịt không còn ánh sáng, một dòng nước lũ ào ạt cuốn lấy tôi, vạn vật xung quanh đều biến mất.

Trong trời đất chỉ còn lại bóng dáng màu trắng, giọng nói vẫn lớn vẫn bên tai: trở về đi, trở về. . .

(*) Sa mạc sỏi sỏi khói trắng đơn chiếc.

Sông dài mặt nước tròn lặn (Sử chí tác thượng – Vương Duy).

(**) Vọng về Tây bắc. Bắn sao Thiên Lang.

2. Chương 2: Quanh Quân

Giấc mơ này kéo dài đến nặng nề, tôi cảm thấy toàn thân đau đớn không có chút sức lực.

“Cô là ai...” Tôi không ngừng la lên.

Không biết đã qua bao lâu, bốn phía yên tĩnh trở lại. Tôi nghĩ cơn ác mộng thế là đã hết.

Chậm rãi mở mắt, một màn tối đen. Giật giật thân thể, dưới thân thấy mềm mềm, đưa tay sờ soạng là một tầng chăn đệm dày, đây không phải là túi ngủ của tôi. Tôi cố gắng nhớ lại, hiện hẳn phải ở trong lều dưới chân Kỳ Liên Sơn mới đúng.

“Mặc Mặc, Trình Văn?” Tôi ngồi dậy, mờ mịt gọi lớn nhưng không có tiếng đáp lại.

“Các cậu ở đâu? Mau ra đây!” Trong lòng rầu rĩ, hai người kia thế mà lại đem bỏ tôi ở nơi xa lạ này.

Yên tĩnh không một tiếng động.

Loạng quạng đứng lên, da mặt nhẵn mịn chạm vào bông thấy lạnh lẽo, sàn nhà làm bằng gỗ giống với sàn phòng ngủ của tôi.

Chẳng lẽ sau khi tôi ngất đi, họ đưa tôi đến bệnh viện này? Hai tên vô lương tâm đó, tôi bệnh vậy mà cũng không ai ở lại chăm sóc. Chờ khi tôi hết bệnh xem trừng trị các cậu thế nào, tôi không ngừng lẩm nhẩm.

Phòng bệnh này thật rộng lớn, sờ soạng một hồi lâu mới chạm được vách tường, tìm nửa ngày cũng không thấy công tắc bật điện. Lạ thật, xung quanh phòng sao đều tối mù, ngay cả hành lang cũng không có một chút ánh sáng.

“Ở đây có y tá không?” Tôi dựa vào tường, vừa đói vừa khát, sao cả bóng người cũng không có.

Bỗng nhiên, xa xa có tiếng bước chân truyền đến, lòng vui vẻ, “Mặc Mặc?”

Cạch một tiếng, cửa phòng mở ra, sau khi thân ảnh nhỏ nhắn đó bước vào căn phòng bông chợt sáng lên.

Giây tiếp theo tôi hoá đá tại chỗ, ngay cả hít thở cũng chậm chạp. Người từ ngoài cửa bước vào mang theo một ngọn nến nhỏ được bọc bốn phía, ánh sáng lơ mơ phát ra, càng làm cho tôi kinh ngạc là cô mặc một chiếc váy màu lục, làn váy rất dài, che kín cả nửa thân dưới. Phục sức thể này tôi không xa lạ, trong phim truyền hình cổ trang có vô số nhưng bình thường ai lại ăn mặc kiểu này?

“Dao Ca, muội thấy trong người khá hơn chưa?” Cô ấy nhướn đôi mày đẹp lên, giọng nói tràn đầy vui mừng.

“Tôi...” Trong lòng cả kinh, cô ấy sao lại biết tên tôi.

Cô ấy thấy biểu hiện ngây ngốc của tôi thì tiến đến, tiếng bước chân nhẹ nhàng đi về phía tôi, ánh đèn lay động quỵ dị nói không nên lời, tôi cảm giác hai chân mềm nhũn, cố sức bám lấy bức tường.

“Muội cảm thấy sao rồi? Đau ở đâu?” Cô ấy đưa tay áp lên trán tôi, lòng bàn tay ấm áp. May quá, không phải quỷ.

Thở phào nhẹ nhõm, tôi từ từ trượt khỏi bức tường.

Cô gái áo xanh vội đỡ lấy tôi, lo lắng nói, “Tỷ đi tìm Chu lang trung!”

Tôi vội túm lấy tay áo cô kéo lại, cô ấy nghi hoặc ngồi xuống trước mặt tôi, đặt cây nến lên bàn, đôi mắt nhỏ dài không ngừng đánh giá tôi.

“Cô là ai?” Tôi lấy lại bình tĩnh, cứng ngắc hỏi, âm thanh từ miệng tôi phát ra lại là một giọng nữ trong trẻo, hoàn toàn khác với giọng nói vốn trầm thấp của tôi.

“Dao Ca, muội làm sao thế? Tỷ là Thuý Lâu đây!” Cô gái áo xanh nghe tôi nói thì trợn to mắt kinh ngạc, tay đỡ lấy vai tôi.

“Tôi không biết cô...” Tôi lắc đầu, thành thực trả lời.

“Chúng ta thuở nhỏ đã cùng lớn lên ở phủ công chúa, muội sao lại quên được?” Cô gái tự xưng Thuý Lâu bịt cái miệng nhỏ nhắn, ra vẻ không thể tin nổi.

P phủ công chúa? Trong đầu tôi ầm ầm rung chuyển, đột nhiên một ý nghĩ hoang đường hiện lên, nỗi kinh sợ tức thì dâng tràn.

“Đây là đâu? Có phải Lương Châu không? Bây giờ là ngày mấy tháng mấy?” hoảng hốt nắm lấy tay Thuý Lâu, tôi run run lắc, đôi mắt nhìn thẳng vào cô.

“Lương Châu nào? Chúng ta ở Trường An, trong phủ Bình Dương công chúa. Ngày mấy tháng mấy là sao?”
Thúy Lâu càng thêm khó hiểu, đôi mày thanh tú nhíu lại.

Trường An! Đông Đô Lạc Dương, Tây Đô Trường An, đây là hai thành thị nổi tiếng phồn hoa nhất thời cổ đại, nhưng bây giờ Trường An đã được sửa thành Tây An.

“Tôi muốn hỏi, bây giờ là năm nào tháng nào?” Xem ra Thúy Lâu cũng không hiểu lời tôi nói, tôi lo lắng giải thích.

“Bây giờ là mùa xuân năm thứ sáu, Bắc Nguyên.” Thúy Lâu nâng tôi đứng dậy, bước chân tôi lằng lằng, mơ hồ nghe lời cô nói, trong lòng cũng bối rối vô cùng, tùy ý cô đưa đến bên giường.

Bắc Nguyên là niên đại nào? Cố gắng nhớ lại, từ sau khi trường trung học phân khoa văn, môn lịch sử của tôi rớt thê thảm, cần tìm tư liệu gì cũng phải lục tung lên, trong đầu chẳng có gì để dùng.

“Vậy hoàng đế là ai?” Cô ấy vừa nói chúng tôi ở phủ công chúa, vậy nơi này nhất định là thời đại quân chủ chuyên chế.

“Sao muội ngay cả cái đó cũng quên được? Hiện nay là hoàng đế đời thứ năm Đại Hán triều, bào đệ của Bình Dương công chúa.” Thúy Lâu vừa nói chuyện vừa khêu cao bậc nệm, tôi đã thấy rõ được mọi thứ xung quanh.

Chỗ tôi đang nằm là trên một cái giường rộng rãi nhưng không giống giường, nó rất thấp, gần bằng sàn nhà, như một cái sập. Căn phòng bốn mặt, chính giữa là một cái bàn tròn không có ghế, chỉ có vài cái đệm xung quanh. Cuối giường là một cái bình phong, bên trong có vài bộ quần áo.

Tôi quay đầu nhìn bên cạnh, bên giường sát vách tường là một cái gương đồng, phía dưới là một cái sập bằng gỗ, trên bày các đồ trang sức sáng lấp lánh, cạnh đó rải rác vài hộp gỗ, khi tôi nhìn đến chiếc lược gỗ thì mới hiểu đây là bàn trang điểm. Đối diện giường là một cửa gỗ khắc hoa thếp, hai cánh cửa sổ kiểu dáng như cánh quạt gắn hai bên, rất có phong cách lịch sự tao nhã cổ xưa.

Nhắc tới Hán triều, trước tiên tôi nghĩ đến Hán Vũ Đế, mà Lưu Triệt quả thật có một tỷ tỷ - người đã tiến cử Vệ Tử Phu và đã được gả cho Vệ Thanh, chính là Bình Dương công chúa! Trong lúc nhất thời, liên kết những điều này lại tôi đã có đáp án.

Nói vậy, tôi thật sự đã đến Đại Hán triều! Bình thường xem phim truyền hình hay tiểu thuyết xuyên không tôi luôn sinh lòng nghĩ, khi nào thì mình cũng được thể nghiệm một phen nhỉ, bây giờ chuyện hoang đường này lại thật rất xuống người mình, vậy mà chẳng chút vui sướng, có chăng chỉ là sợ hãi và bất an vô cùng!

“Hán Vũ Đế Lưu Triệt?” Tôi ngẩng đầu, nhìn bóng lưng Thúy Lâu, thử hỏi.

Bịch một tiếng, cây nệm trong tay Thúy Lâu rớt xuống đất, cô ấy kinh hoàng chạy tới bịt miệng tôi, hạ giọng: “Sao muội dám gọi tục danh của Thánh Thượng! Dao Ca, muội thật bệnh đến hồ đồ rồi.”

Tôi không lên tiếng để che dấu việc tôi hoàn toàn không biết chút gì về sự việc nơi này. Được rồi, lịch sử về Hán Vũ Đế tôi có lẽ biết, hẳn là có tác dụng.

“Cho muội chút nước đường được không?” Tôi cố nén sự bối rối trong lòng, cảm thấy thân thể thật suy yếu, trên trán còn đổ mồ hôi lạnh, trải qua phen giãy vò này tứ chi đã vô lực, tôi cần bổ sung năng lượng. (thay đổi xưng hô thôi!)

Thúy Lâu há hốc miệng, thấy vẻ mặt tôi có lẽ sẽ không nói thêm gì nữa, chốc lát mới bừng đến một cái chén.

“Thúy Lâu, muội đau đầu quá, mọi chuyện trước kia đều không nhớ rõ...muội không phải bệnh rất nặng chứ?” Cầm cái chén từng ngụm uống vào, thân thể dần ấm lên. Tôi hết sức hòa nhã nói, ánh mắt có chút chua xót, trong lòng quả thật khổ sở mà.

Bỗng dưng trở về ngàn năm trước, cuộc sống hiện đại của tôi thế nào, nghĩ tới ba mẹ, nghĩ tới bạn bè, tôi còn chưa thi đỗ nghiên cứu sinh, còn chưa yêu đương, chưa kết hôn, tôi còn rất nhiều nơi chưa đi, tôi muốn nằm trên giường lớn nhà tôi ôm laptop xem phim, chơi game. Tôi còn chưa thực hiện được lý tưởng, làm một bạch y thiên sứ. Tôi...càng nghĩ càng khổ sở, nhịn không được bật khóc.

Thúy Lâu nhẹ nhàng ôm lấy tôi, vỗ vỗ lưng tôi ôn nhu an ủi, “Đừng sợ, qua ít nữa là hết thôi.”

“Tỷ nói uội nghe chút chuyện trước kia đi.” Tôi năn nỉ, nằm trong lòng cô, trên thực tế cơ thể tôi còn nhỏ hơn cô.

Từ lời kể của Thúy Lâu, đại khái tôi đã rõ hiện trạng của mình, tôi vẫn tên Lý Dao Ca, giống tên hiện đại. Thân phận là một ca cơ trong phủ Bình Dương công chúa, Thúy Lâu cũng là ca cơ, hai người chúng tôi quan hệ rất tốt.

Lịch sử nói, bên trong phủ Bình Dương công chúa nuôi dưỡng rất nhiều ca cơ mỹ mạo trẻ trung, vì để giúp đệ đệ Lưu Triệt nàng tìm một người vợ xinh đẹp, trái tim chân thực, Vệ Tử Phu lên ngôi hoàng hậu là từ đó.

Tôi đối với nữ tử truyền kỳ này rất ngạc nhiên, đệ đệ của nàng - Vệ Thanh, cháu ngoại - Hoắc Khứ Bệnh được xưng là hai bức tường thành vững chắc của đất nước, đều là mãnh tướng hầu tước, trước kia thường xuyên ôm sử ký, đối với mấy lời này trong đầu tôi đã khắc họa nên hình dáng bề ngoài của họ.

Hoá ra tôi chỉ là một ca cơ thân phận thấp kém, nói trắng ra chính là nô tỳ, đặc biệt trong xã hội phong kiến cấp bậc sâm nghiêm, những nữ nhân như tôi mạng sống chỉ như con kiến, là đồ vật phụ thuộc vào chủ nhân.

Xem ra xuyên không cũng không nhất định đều có mệnh tốt đầu thai vào nhà quan lại quyền quý. Nặng nề thở dài, tôi quay về nằm xuống giường, nhìn chằm chằm đỉnh màn.

“Muội vì sao lại sinh bệnh?” Tôi ngoái đầu, Thúy Lâu ngồi xuống mép giường giúp tôi dèm góc chăn.

Động tác của cô ấy đột nhiên dừng lại, nhướn mi, ánh mắt phức tạp nhìn tôi, tôi bị cô ấy nhìn mà bối rối. Thật lâu sau cô ấy than nhẹ một tiếng, nói, “Muội nay đang bệnh nặng, hãy chặt đứt si niệm lúc trước đi, chúng ta từ nhỏ đã mạng tiện, không thể vọng tưởng.”

Nghi hoặc nhìn cô, tôi trước đây từ lời nữ tử này nói, chẳng lẽ có bí mật gì không thể cho ai biết?

“Muội không nhớ gì cả.” Tôi ngây ngẩn nói, ánh mắt trống rỗng, hai tay đặt trên chăn vặn xoắn.

“Vậy là tốt nhất! Người như Hoắc công tử, không phải chúng ta có thể với tới được.”

“Hoắc công tử nào?” Tôi vừa nghe cô nói, lập tức hưng phấn, vội ngồi bật dậy kinh ngạc thốt ra, “Hoắc Khứ Bệnh?”

Tay Thúy Lâu run lên, ánh mắt lại ảm đạm, “Quả nhiên, muội vẫn không thể quên được ngài.”

Tin tức này quá chấn động, ‘tôi’ lại thích Hoắc Khứ Bệnh. Cho dù không tinh thông lịch sử cũng biết Hoắc Khứ Bệnh còn trẻ đã chết yếu, trời ghen ghét người tài, hai mươi bốn tuổi đã bệnh chết.

Nghĩ đến đây trong lòng thậm chí có chút thần thờ, con người sống ở thời đại này còn không biết tương lai sẽ ra sao, bánh xe lịch sử âm thầm lướt tới nghiền nát sinh mệnh trần thế hèn mọn.

“Hắn năm nay bao nhiêu tuổi?” Tôi tò mò hỏi, Mặc Mặc nói rất đúng, nữ nhân trời sinh đều nhiều chuyện, đừng tới những chuyện ám muội sẽ hững hờ dạt dào.

“Hoắc công tử mười tám tuổi, mặc dù chưa làm lễ đội mũ nhưng cũng đã nổi danh khắp thành Trường An, là người hào sảng...” Thúy Lâu ý nhị nói, giọng từ từ thấp xuống, tôi trộm nhìn thần sắc cô ấy, thế mà đã đỏ mặt.

Xem ra ở thời đại này Hoắc Khứ Bệnh chính là người trong mộng của phần lớn các cô gái xuân khuê. Nhớ bức họa của hắn trong sách, hung thần ác sát, nhìn không thấy chút mỹ cảm nào.

“Chỉ là tiểu tử thôi!” Tôi khinh thường nói, năm nay tôi đã hai mươi, còn lớn hơn hắn hai tuổi.

“Dao Ca, muội mới mười sáu tuổi thôi đấy!” Thúy Lâu dịu dàng nheo nheo mắt tôi, sáng giọng.

Hoắc Khứ Bệnh, Hán Vũ Đế, Bình Dương công chúa, trong lòng tôi lặng yên nhớ lại, những cái tên này cho tới nay chỉ là những hình bóng lịch sử, xuất hiện quá xa cả cuộc đời tôi. Đột nhiên tất cả lại tồn tại một cách chân thực, điều này làm cho tim tôi loạn nhịp đập mạnh.

Thời gian đan xen quần bên buộc chặt tôi vào giữa, trong dòng sông lịch sử mờ mịt, tôi chỉ là một sinh mệnh tồn tại ngoài ý muốn, tựa như vô số vì sao trong màn trời đêm, đang lúc loé sáng lại chợt biến mất ở nơi tận cùng vũ trụ.

Thúy Lâu thấy tôi còn đang bệnh, sắc mặt mệt mỏi nên chỉ nói với tôi vài lời rồi rời đi.

Tôi không ngủ được, vén chăn ra thông thả bước đến bên cửa sổ.

Trời đêm hai ngàn năm trước càng sâu thẳm hơn, duy chỉ có vầng trăng tròn là vẫn trong trẻo lạnh lùng.

Trăng xưa chiếu người đương đại, ngoài cửa sổ tối đen, yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng cây cối xào xạc.

Gió đêm lạnh lẽo, tôi ôm lấy thân mình, phát hiện chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh, thân trên là áo ngắn, phía dưới là váy dài, làn váy xò xo xuống sàn nhà.

Trang phục của nữ tử Hán triều thật đặc sắc, để làm nổi bật dáng người thướt tha, trang phục chỗ ôm chỗ suông, váy dài thắt lại ngay đai lưng, vạt áo ôm gọn, rồi xò ra như hoa loa kèn, rũ xuống đất, loạt xoạt kéo ở phía sau, tư thái theo từng bước chân mà tôn lên dáng vẻ phong tình.

Trong tấm gương đồng phản chiếu một khuôn mặt xa lạ, tôi cẩn thận nhìn ngắm, tay ôm lấy đôi gò má. Nữ tử trong gương thoát nhìn chỉ độ mười lăm mười sáu tuổi, hai gò má căng mịn, cằm nhỏ xinh, cái miệng anh đào chúm chím, mũi cao thẳng, mang máng giống hình dáng của tôi. Chỉ có đôi mắt lại cực kỳ giống tôi, tròn mắt đen như thu thủy, mẹ tôi từ nhỏ thường khen tôi có đôi mắt đẹp, to đen lúng liếng rất linh động.

Nhưng mắt tôi lại chưa bao giờ có thần sắc buồn bã đến vậy, như được bao phủ bởi một tầng sương mỏng.

Nữ tử này còn đẹp hơn tôi, tuy rằng sắc mặt tái nhợt chưa tô son điểm phấn nhưng đã có bóng dáng mười phần của mỹ nhân, nhìn hình ảnh trong gương tôi hơi mê mẩn. Ông trời vẫn còn chiếu cố đến tôi, lại được xuyên vào cơ thể của một tiểu mỹ nhân, chỉ tiếc là thân phận nghèo hèn, hồng nhan phận mỏng.

Không biết vì sao tôi bỗng thương cảm, luôn có những cảm xúc không thuộc về tôi từ đáy lòng trào dâng. Chủ nhân của cơ thể này có lẽ đã chết nhưng từ chốn u minh tối tăm tựa hồ luôn có thứ gì đó dẫn dắt tôi.

Tôi ngồi xuống bàn trang điểm, Hán triều không có ghế, nam nữ đều phải quỳ gối trên đệm, tư thế này gọi là kinh tọa, thời gian lâu hai chân sẽ run lên nhưng nhìn lại rất tao nhã.

Trên mặt bàn có nhiều phụ kiện nhỏ tinh xảo khéo léo, tôi cầm lấy một sợi dây có miếng ngọc làm từ đá quý, giơ ra trước mặt ngắm nhìn. Bởi vì rất thích trang phục nữ tử thời cổ đại, tôi có biết qua món đồ này, là trang sức đang thịnh hành của nữ tử Hán triều, tên là thắng (*), cùng tên gọi nhưng chất liệu khác nhau, như làm từ ngọc thì gọi là ngọc thắng, còn có bảo thắng, hoa thắng, vân vân, buông xuống trước trán để tô điểm cho dung nhan nữ tử.

Son môi, phấn, chì kẻ mắt, trâm cài, đủ loại đủ kiểu, Bình Dương công chúa nuôi dưỡng ca cơ thực tổn công tổn sức. Dung mạo Thuý Lâu vốn đã rất đẹp nhưng so với khuôn mặt này của tôi vẫn còn kém vài phần, xem ra ca cơ trong phủ đều là những nữ tử trẻ tuổi dung mạo xuất chúng, cùng chờ đợi một ngày được bay lên cảnh cao hoá thành phượng hoàng.

Tôi gượng cười, mười mấy năm ăn học đột nhiên trở thành người cổ đại, tại thời đại hoàng kim xa hoa này, phí hoài tuổi xuân và sinh mệnh.

Nói vậy, chủ nhân của cơ thể này cũng tưởng niệm Hoắc Khứ Bệnh tuổi trẻ tài à thành tương tư, suýt mất mạng, thật đáng thương!

Ngọn nến phía sau lập lờ, tôi xuất thần nhìn chăm chăm ngọn lửa, nữ tử trong gương đột nhiên nở nụ cười, khóe môi cong lên, đôi mắt lại mọng nước.

Phục hồi tinh thần mới phát hiện nữ tử trong gương chính là tôi, vội vàng gạt lệ lại phát hiện hoá ra không phải tôi đang khóc, tôi sợ đến mức ngã ngửa không dám nhìn vào gương, nhìn quanh bốn phía im lặng đến đáng sợ. Cảm thấy cả người phát run, rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa.

Lời tác giả:

- Hán hiệu Vũ Hoàng để là thụy hào sau khi Lưu Triệt qua đời nên lúc này không gọi là Hán Vũ Đế.
- Nữ chính vì hiểu biết lịch sử, cho nên mới xưng hô như vậy, hành động của cô không vi phạm nguyên tắc lịch sử.

(*) Đồ trang sức trên đầu. Đời xưa cắt giấy mùi làm hoa, để cài vào tóc cho đẹp, gọi là hoa trắng . Đàn bà con gái bây giờ hay tết các đoạn vóc cài đầu, gọi là xuân trắng , phương trắng cũng là ý ấy. Có thứ chim gọi là đá trắng vì đầu nó có bông mao. Như con gái cài hoa vậy.

Vì nữ chính đến từ hiện đại, nên mình không dùng cách xưng hô ‘nàng’ khi nữ chính nói về Thuý Lâu, mà dùng cách nói hiện đại là ‘cô’. Sau này sẽ tùy chỉnh.

3. Chương 3: Bình Dương

“Cô nương ấy vì buồn bã tư niệm mà sinh bệnh, khí hàn suy nhược, bây giờ mạch tượng đã vững vàng, điều dưỡng thêm chút nữa thì không còn đáng lo...”

Giữa lúc mơ màng, tôi nghe thấy một giọng nói già nua vang lên bên tai.

Khi tôi mở mắt ra thì thấy Thuý Lâu.

“Chu lang trung mới đến chẩn bệnh, nói muội đã không còn đáng ngại!” Thuý Lâu cười nói, ánh mắt trời nhu hòa chiếu trên mặt nàng càng tăng thêm phần thướt tha kiều diễm.

Tôi là sinh viên ngành y, cũng coi như nửa bác sĩ, đương nhiên biết tình trạng sức khỏe của mình, bệnh nặng mới khỏi, chưa hoàn toàn hồi phục, hơn nữa đối với sự tình xuyên không huyền diệu này nhất thời chưa thể thích ứng được.

Chỉ là, hàn khí suy nhược theo trung y và tây y lại không giống nhau, mấy cái về mạch tượng gì đó tôi lại không hiểu.

“Ừm...” Tôi cũng không biết nên nói gì nhưng Thuý Lâu thật sự quan tâm đến tôi, xem ra hai người chúng tôi giao tình không tệ.

“Chờ thân thể muội khá hơn, hãy đến Mai Uyển giúp tỳ.” Thuý Lâu nắm tay tôi, lòng bàn tay nàng rất ấm, rũ mắt xuống thì thầm: “Mấy ngày không có muội, các nàng luôn...”

“Mai Uyển là gì? Các nàng là ai?” Tôi nghe không hiểu ra sao.

“Mai Uyển chính là linh quán của phủ công chúa, ca cơ vũ cơ chúng ta đều học nghệ ở đó.” Thuý Lâu nhìn tôi, ánh mắt nhu hòa hơn, kiên nhẫn giải thích, tối hôm qua tôi đã nói với nàng tôi không còn nhớ chuyện ngày trước.

“Các nàng làm khó dễ tỳ?” Hoá ra giữa các ca cơ cũng có cạnh tranh.

“Các nàng cũng chỉ ghen tị muội sống tốt hơn các nàng, lại được Bình Dương công chúa ưu ái, muội sinh bệnh, các nàng cũng kiêu ngạo hẳn. Tỳ vẫn luôn tránh né, không tranh chấp với các nàng.”

Điều nữ nhân coi trọng nhất luôn là dung mạo của bản thân, ở thời đại này, ca cơ tuy rằng thân phận thấp kém, nhưng sự tình khoe khoang ganh đua không phải ít.

“Đừng để ý, cứ để họ tranh giành đi, dù sao muội cũng không cần.” Tôi cười cười vẻ không để tâm, chuyện ghen tị này nọ tôi không có hứng thú, lại càng không muốn lấy lòng người khác. Tôi chỉ muốn trở về, cuộc sống sau này biết sẽ ra sao?

Tôi rúc vào chăn, che mặt, Thuý Lâu kéo chăn gọi tôi, tôi làm bộ không nghe, túm chặt góc chăn. Nếu được ở trong này, tôi thà vẫn bệnh, không muốn đối mặt với mọi chuyện.

“Dao Ca, nghe Thuý Lâu nói muội hết bệnh rồi!”

Tôi đang trốn trong chăn chợt nghe thấy giọng nói của một nam tử, tay run lên, chăn lại bị Thuý Lâu kéo ra, mặt tôi lộ ra ngoài.

Một gã thiếu niên đang đứng bên giường, bộ dáng bình thường, ước chừng hơn hai mươi tuổi, làn da màu đồng rất cường tráng, tóc đội một cái mũ đơn giản, áo dài bằng vải bố màu xám, không phải trường bào.

Hắn nhìn thấy tôi thì xúc động định bước đến, lại thấy tôi dõi theo hắn thì ngượng ngùng lui ra phía sau, chân tay luống cuống đứng ở đó, ấp a ấp úng, mắt cũng không nhìn thẳng tôi. Điều bộ lúng túng này thật đáng yêu, tôi nhin không được bật cười.

“Triệu Thường, nhìn bộ dạng huynh kìa, không phải nói muốn tới thăm Dao Ca sao?” Thúy Lâu ở bên che tay áo khúc khích cười, đẩy Triệu Thường một cái.

Tôi vẫn chưa mở miệng, bởi vì thật sự không biết hắn là ai, đành trơ mắt nhìn.

“Ta, ta tới thăm muội một chút, lang trung nói muội hết bệnh rồi!” Triệu Thường ngượng ngùng nói, đưa tay gãi gãi đầu, trộm nhìn tôi.

“Ừ, không cần lo lắng.” Tôi thừa nhận, ngồi dậy.

Hắn định đưa tay đỡ tôi nhưng lại không dám, tuy rằng dân phong Hán triều có cởi mở nhưng dù sao nam nữ thụ thụ bất thân.

Tôi vốn muốn hỏi hắn là ai nhưng nghĩ lại thì không lịch sự lắm.

“Mấy ngày nữa thì ổn rồi, lang trung nói không có gì đáng ngại.” Tôi hất mấy lọn tóc lòa xòa trước trán vén ra sau tai, dùng ánh mắt nói với Thúy Lâu.

Nàng lập tức hiểu ý, khoát tay nói với Triệu Thường, “Dao Ca vừa ốm dậy cần tĩnh dưỡng, huynh ngày khác hãy đến.”

“Được, muội nhớ uống thuốc đúng giờ, ta cáo từ trước!” Triệu Thường cung kính khom lưng, xoay người chạy đi, ra tới cửa còn ngoái lại nhìn tôi.

“Tạm biệt.” Tôi nhìn về phía hắn, lịch sự mỉm cười.

Thúy Lâu và hắn đều lặng đi, kỳ quái nhìn tôi, tôi vội vàng cúi đầu làm bộ như sửa sang lại chăn.

Tôi ý thức được từ ngữ này có lẽ rất hiện đại, may là tôi không nói bye bye.

“Hắn là ai thế?” Triệu Thường đi rồi, tôi nhìn Thúy Lâu hỏi.

“Xem ra muội thật sự không nhớ gì cả, hắn là kỵ nô của quý phủ, trông coi mã tràng, đối với muội đặc biệt quan tâm.” Thúy Lâu dứt lời, đôi mắt khẽ lướt, ý vị thâm trường.

Đối với một người hiện đại như tôi, tâm tư có kín cẩn đến đâu, chỉ cần một cái liếc mắt cũng có thể nhìn thấu, Triệu Thường tất nhiên là thăm mền Dao Ca, với bề ngoài thế này, cũng khó trách hắn động tâm, nhưng có lại đối với hắn không có nửa phần cảm giác.

“Tỷ nên đến Mai Uyển rồi, tối lại đến thăm muội.” Thúy Lâu sửa lại quần áo một chút, hôm nay nàng mặc một bộ váy lụa mỏng màu xanh lá mạ, váy dài thướt tha, cổ áo thêu những cuộn mây, đường cong mảnh mai như ẩn như hiện càng tôn lên dáng vẻ thướt tha uyển chuyển của nàng. Trang phục Đại Hán đa dạng về chất liệu, gia thế hiển hách như Bình Dương công chúa thì phải dùng chất liệu tốt hơn gia đình bình thường nhiều.

“Tỷ thật xinh đẹp.” Tôi thốt ra.

“Muốn đang nịnh tỷ sao, muội còn đẹp hơn tỷ nhiều.” Thúy Lâu tuy nói vậy nhưng trên mặt lại không dấu được nét rạng rỡ, chậm rãi lướt ra ngoài, bóng váy xanh dần biến mất ngoài cửa.

Thúy Lâu vừa đi, tôi lại lâm vào trạng thái bất an.

Mấy ngày kế tiếp tôi đều ở trong phòng. Có tỳ nữ đúng hạn đưa cơm đưa thuốc cho tôi, ca cơ phủ công chúa đãi ngộ cũng không tệ. Khay thức ăn để trên bàn, tôi chỉ có thể quỳ bên bàn, tư thế ăn cơm này thật không quen, quỳ lâu hai chân cũng run rẩy như có nhiều con sâu nhỏ không ngừng chui tới chui lui, rất khó chịu. Chờ tỳ nữ đi khỏi, tôi lập tức duỗi chân ngồi xếp bằng.

Cầm trong tay đôi đũa gỗ dài, bưng bát sứ lên, thức ăn khá ngon, gạo tẻ cổ đại hương vị thơm ngọt. Đồ gốm thịnh hành ở thời nhà Hán, uống nước dùng bát sứ, ăn cơm dùng bát sứ, bài trí trong nhà cũng dùng đồ gốm, trên bàn trang điểm cũng có một món đồ bằng gốm nhỏ.

Trong các loại thức ăn, tôi thích ăn nhất là bánh ngọt, hương vị giống loại bánh có nhân ở hiện đại, xốp giòn ngon miệng.

Ngoài Thuý Lâu, tôi gần như không gặp được những người khác.

Nằm trên giường, tôi nhìn chăm chăm đỉnh màn, xà nhà cao cao, màn che màu vàng rữ xuống mà lòng vắng vẻ. Bây giờ là đầu mùa xuân, khí lạnh chưa tan, ngoài cửa sổ hồng mai còn chưa héo tàn, tôi đột nhiên muốn đi ra ngoài một chút.

Từ sau tắm bình phong tôi tiện tay lấy ra một bộ váy dài màu xanh nhạt, trên người tôi mặc trung y, sau đó lại khoác lên bộ váy ngoài, thắt lại đai lưng, hai chân xỏ vào đôi giày thêu bằng sợi tơ tằm. Váy trong của nữ tử Hán triều ôm sát lấy quần trong, quần trong cách mặc kỳ quái, khổ tử thấp khiến hoạt động đứng lên ngồi xuống rất không tiện.

Đứng trước gương, tôi giang hai tay nhìn trái nhìn phải, không có sai sót gì. Làn váy rủ xuống ôm gọn vòng eo thon nhỏ, trang phục Hán triều thật đẹp, tôi thầm tán thưởng.

Mái tóc đen mượt xõa sau lưng, lúc này mới nhớ tới, tôi còn chưa búi tóc. Loay hoay luýnh quýnh sau đầu cho đến khi cánh tay ê ẩm tê dại vẫn chẳng nên việc. Tôi ngày thường đều buộc tóc đuôi ngựa đơn giản hoặc cuốn tóc sau đầu, đầu có lao lực thế này, haiz, thích chưng diện cũng phải có trình độ.

Cuối cùng cũng tìm được một dải lụa, thắt một vòng phía sau, vén tóc trước trán ra sau tai, như thế nhìn có vẻ gọn gàng hơn.

Đẩy cửa phòng ra, một làn khí trong lành ập đến, tôi nhắm mắt lại hít thật sâu, môi trường ở cổ đại không bị ô nhiễm, thật thoải mái.

Đây là lần đầu tiên tôi bước ra khỏi cửa phòng, hoá ra nơi tôi ở là một tiểu viện cũ kỹ, phía nam là một hàng rào bằng trúc thấp, đường mòn gấp khúc dẫn ra xa, bốn phía là mái hiên trùng điệp. Trong viện có ba cây mai, tôi kiểng mũi chân muốn hái mấy đoá mai nhưng lại không với tới, tôi cố với tay nhảy lên cao.

“Lý cơ.”

Hai tay tôi dừng lại giữa không trung, quay đầu nhìn, miệng thở hỗn hển. Ngoài cổng viện không biết khi nào đã có một nam tử thân mặc áo lam dài đang nhìn về phía tôi.

Tôi vội vàng thu tay lại ép sát vào người, quay đầu nhìn xung quanh không có ai khác.

“Lý cơ, công chúa tuyên gọi.”

“Người gọi ta?” Tôi nghi hoặc chỉ vào mặt mình, thông thả bước qua.

Hắn gật đầu, tay chỉ ra ngoài, “Mời.”

Tên gọi khác của các nữ tử Hán triều thường thích thêm một chữ ‘cơ’ đằng sau, nghe thật không tự nhiên. Thuý Lâu không có ở đây, nam tử này là ai? Công chúa tìm tôi làm gì? Tôi ngạc nhiên đứng sững, không động đậy, đau khổ suy nghĩ đối sách.

“Đừng để công chúa đợi lâu.” Nam tử kia bình thản nói, ngữ khí không cho phép kháng cự.

Tôi đỡ dẫn theo sau hắn. Phủ công chúa rất lớn, đường mòn quanh co, tôi vốn mù đường, qua vài chỗ rẽ đã hoàn toàn bị lạc phương hướng, xung quanh đều là những kiến trúc tương tự, mái nhà trải ngói, tường quét vôi sáng, phong cách nổi bật.

Dọc đường đi, những thị nữ và thị vệ với màu sắc trang phục khác nhau đi ngang qua, nam tử áo xanh đều gật đầu chào hỏi, tôi chỉ một mực cúi đầu, sợ tình cờ gặp phải người quen lại sinh ngại ngùng.

Xuyên qua rừng trúc tươi tốt, trước mắt xuất hiện một dinh thự to lớn, hai cột trụ sừng sững, trên bậc thang phía trước lủng lẳng hai chiếc đèn lồng, một cánh cổng gỗ khắc hoa, mái hiên cao ngất, bốn góc cong cong.

Đứng ngoài cửa, thị hầu hai tay chắp lại trước ngực, cong lưng chín mươi độ, cao giọng bẩm báo, “Hồi bẩm công chúa, Lý cơ xin cầu kiến.”

Trong lòng tôi không ngừng bồn chồn khẩn trương.

“Cho vào.” Bên trong truyền ra một giọng nữ trầm thấp.

“Vâng.” thị hầu áo xanh đáp.

Tôi quay đầu nhìn hần, hần vuốt cằm ý bảo tôi đi vào, hít một hơi thật sâu, trong lòng nói không phải sợ, công chúa có thể ăn được tôi chắc?

Bắt chước điệu bộ Thuý Lâu, thong thả bước từng bước, chậm rãi lên từng bậc thang, ai ngờ vừa nhắc chân mới phát hiện sải chân hơi dài, chiếc váy này lại vừa bó vừa luộm thuộm, thu chân chưa kịp khiến cả cơ thể chúm xuống đất.

Nặng nề ngã xuống, tôi đau đến hít sâu một hơi, ngực tôi đập mạnh xuống bậc thang dưới thân, ôi mấy cái xương sườn của tôi! Đôi tay chống trên mặt đất, cả người cứ thế dựa vào bậc thang, tóc mai tán loạn, làn váy dài phủ kín bậc thang.

Thị hầu áo xanh đứng bên cạnh tôi, rất một vẻ không liên quan, cũng chẳng đến giúp tôi một tay, tôi cố nén cơn giận, vén váy, đặt chân lên thêm đá.

Quay đầu lại đối diện với một đôi giày màu đen, tôi chật vật ngẩng đầu lên, quên cả đứng dậy. Cánh tay hơi đau, tôi bị người ta kéo lên.

Nam tử trước mắt cao hơn tôi hần một cái đầu, tôi bối rối chống lại ánh mắt trong veo như làn nước của hần. Tôi vội rũ mắt, hần buông tay ra, xoay người đi xuống bậc thang.

“Cám ơn!” Tôi vỗ vỗ bụi bặm trên người, vừa chỉnh trang lại y phục vừa mỉm cười, bộ dạng ban nãy thật xấu hổ.

Hần quay lại nhìn tôi, vẻ mặt như có ý tìm tòi nghiên cứu, người này khuôn mặt cương nghị, trường bào xanh nhạt càng tôn thêm khí chất tuấn lãng của hần, tóc buộc cao, hai sợi dây trên mũ rũ xuống hai bên, khoanh tay đứng đó.

Tôi đang định mở miệng đã thấy thị hầu áo xanh tiến lên vái chào, “Bái kiến đại tướng quân.”

Đại tướng quân! Tôi ngẩng phắt đầu lên nhìn hần, tròng mắt suýt chút cũng rơi cả ra ngoài, tim giật thót.

Hần chính là Đại Tư Mã Vệ Thanh!

Trong lòng không ngừng kêu gào, thần tượng của tôi, mãnh tướng đánh tan quân Hung Nô, tướng quân đánh giặc giỏi nhất Hán triều! Tôi tham lam nhìn hần, hoá ra Vệ Thanh là thế này, quả thực tuấn tú lịch sự!

Càng nghĩ càng cảm thấy mình rất mất mặt, lần đầu tiên nhìn thấy thần tượng, cũng không lưu lại được chút ấn tượng hoàn mỹ nào! Tôi vừa vuốt tóc vừa trộm nhìn Vệ Thanh, tận lực bảo trì tư thái có thể coi là đoan trang.

“Không cần đa lễ.” Hần thản nhiên trả lời, quay đầu nhìn tôi một cái rồi nói, “Đi cẩn thận.”

Dứt lời liền phất tay áo rời đi, không hổ là kẻ sát phạt trên chiến trường, dáng đi vững vàng, đi như gió lốc, đảo mắt đã đến rừng trúc.

Tâm tình còn chưa bình phục, tôi ngơ ngác nhìn hướng hần đi, lại nhớ đến tình cảnh vừa rồi, âm thầm khinh bỉ mình tại sao lại không có tiền đồ như vậy. Nghĩ lại, hần đường đường là đại tướng quân, làm sao có thể để ý đến một nô tỳ nhỏ nhỏ như tôi? Tôi thật là tự đề ỉnh quá rồi, người cổ đại rất chú ý đến tôn ti trật tự, trong lòng không ngừng nói thầm. Sửa lại tóc, kéo váy, tôi đi vào phòng. Trong phòng đèn đuốc tranh tối tranh sáng, tôi men theo tấm bình phong, từ từ đi về phía trước. Trong không khí thoang thoang mùi hương của loại cỏ chi lan, lòng tôi dần bình tĩnh lại.

Vén tấm màn che bằng lụa mỏng bước vào phòng, tôi cẩn thận ngẩng đầu nhìn quanh, trên tháp cao phía trước, một thiếu phụ trung niên đang nghiêng người, váy dài màu đỏ tía, nửa thân dựa vào gối mềm, bên cạnh là vài thị tì.

Tôi cố nhớ lại nghi thức gặp mặt của cổ nhân, vụng về làm một tư thế bái lễ, nhẹ giọng nói, “Bái kiến công chúa.”

4. Chương 4: Cuộc Họp Bí Mật

Thiếu phụ ngược đôi mắt lười biếng nhẹ nhàng khoát tay áo, thị tì nổi đuôi nhau lui ra.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, tôi cũng không dám ngẩng đầu, sợ phạm phải điều kiêng kị.

“Dao Ca, lại đây ngồi đi.” Bình Dương công chúa giọng nói nhu hòa thiện cảm, trong lòng tôi khó hiểu. Ngẩng đầu, thấy bà đang cười với tôi.

Bình Dương công chúa đã bốn mươi, vóc dáng đầy đặn, vẫn còn phong độ và thanh nhã, sắc đỏ càng tôn thêm khí chất cao sang của bà.

Bà vốn là goá phụ, sau này tái giá cùng Vệ Thanh, trong đầu tôi hiện lên gương mặt kiên nghị của Trương Kiên. Không khỏi suy đoán tình cảm giữa họ là thế nào?

Ngày xưa là công chúa và kỵ nô, nay lại là công chúa và Đại Tư Mã, sự gặp gỡ của đời người thật là vạn phần huyền diệu.

“Vâng.” Thu hồi suy nghĩ, tôi chậm rãi tiến lên, thoáng nhìn nhuễn đệm bên cạnh rồi quỳ xuống, nghiêm chỉnh cúi đầu về phía Bình Dương công chúa.

Bà nhìn hành động của tôi, cười cười đưa tay vuốt ve khuôn mặt tôi, “Người gầy quá, thân thể cũng suy nhược hẳn.”

Hành động thân thiết thành tình như vậy khiến tôi giật mình, chủ nhân và tỳ nữ có thể trao đổi kiểu thế này sao? Nhìn đôi mắt ôn nhu của bà lòng tôi không khỏi ấm áp, chợt nhớ tới mẹ tôi, mũi lại ẽ ẩm, tôi ghen ngào nói, “Tốt hơn nhiều rồi ạ, đa tạ công chúa quan tâm.”

“Ngốc quá, đừng khóc.” Bình Dương công chúa kéo tôi ngồi lên tháp, “Đại ca người nhờ ta trông nom người, nhìn người như vậy hẳn chắc chắn sẽ đau lòng.”

Đại ca? Tôi không phải là ca cơ của phủ công chúa sao?

Tôi nghĩ thế nhưng không dám mở miệng. Chẳng lẽ muốn tôi nói mất trí nhớ? Làm không tốt còn rồi hơn, dứt khoát giả bộ thôi.

“Vâng...đã để công chúa bận tâm.” Tôi nghiêng mặt lấy tay chấm lệ, bộ dáng này tôi thấy còn thương nữa là.

“Người trở mã thật xinh đẹp, sau này...haiz...” Bình Dương công chúa kéo tay tôi, thâm ý nhìn tôi, tôi ngượng ngừng cúi đầu, vẫn duy trì nụ cười dịu dàng.

Một buổi nói chuyện này làm tôi mệt chết đi được, đối đáp qua lại. Nếu chỉ là quan hệ chủ tớ, tôi chỉ cần cực lực cung kính là tốt rồi, ai biết còn có tầng tầng màn phủ, không để ý sẽ loạn ngay.

Cổ nhân nói chuyện vòng vo quanh co, đầu đầu nhức óc quá!

Ra khỏi đại sảnh thì trời đã về chiều. Thị hầu cũng không còn bóng dáng, tôi mờ mịt nhìn chung quanh, đường lối chẳng chịt nhìn mà choáng váng, chỉ nhớ được rừng cây bên kia.

Tôi ở trong rừng mờ loạn, trong đầu nghĩ không biết ca ca tôi tên gì. Đến lúc nhìn lại mới phát hiện bất tri bất giác tôi đã đi trên một con đường mòn.

Sắc trời tối dần, tôi đã hoàn toàn lạc đường. Xa xa có một chiếc lồng đèn đang di động tới gần, tôi như bắt được cọng rơm cứu mạng, vội vàng chạy tới.

Tôi kích động nhìn tiểu tỷ áo xanh trước mắt: “Xin hỏi tỷ có biết...” Nói đến miệng đột nhiên phát hiện mình thật thất bại, tôi cũng không biết chỗ ở gọi là gì, làm thế nào để hỏi?

Tiểu tỷ áo xanh nhìn tôi khó hiểu, tôi ngượng ngùng cười cười kiên trì nói tiếp, “Tỷ có biết nhóm ca cơ ở chỗ nào không?”

“Đi về phía tây, Mai Uyển ở ngay sau Lâm Nguyệt Lâu.” Dứt lời vội vàng rời đi.

“Lâm Nguyệt Lâu...” Tôi lặp lại, tên thật tao nhã, nói vậy nhưng cũng chỉ là nơi tầm hoan tác nhạc, cuộc sống ở phủ công chúa thật xa hoa lãng phí.

Đèn dóm vừa lên, ngọn đèn trước các phòng vừa lục tục được châm, trên con đường mòn phản chiếu chiếc bóng lay động của tôi.

Tôi bước chậm rãi trên đường đá đến cuối con đường. Trước đó không xa là một lầu các hai tầng, trên lầu đèn đuốc sáng trưng, có thể thấy bóng người chớp lên.

Đây là đâu? Dựa vào cây cột, các ngọn đèn leo lét lúc sáng lúc tối, tôi đứng trong bóng tối mà lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Nơi thịnh thế phồn ca, cực hạn vinh hoa này lại chẳng có chút liên quan đến tôi, tôi chỉ là một người ngoài cuộc lại lạc bước vào thế giới của họ.

“Hoài Nam Vương quả thực có mưu phản nghịch?” Tiếng người nói chuyện từ trên lầu truyền xuống, nghe thấy cái tên Hoài Nam Vương tôi không khỏi hào hứng. Hoài Nam Vương Lưu An tôi có biết, nhà nghiên cứu học vấn nổi danh thời Tây Hán, hần tài văn chương hơn người, ‘Tái ông mất ngựa, yên biết phi phúc’, điển cố đó là từ hần mà ra.

Đáng tiếc cuối cùng lại cùng đường, mưu phản thất bại, tự sát tạ tội.

“Trong phủ Thế tử Lưu Thiên...” Thanh âm thấp xuống, tôi kiêng chân, có thể nghe trộm bí mật lịch sử, lòng lại có chút hưng phấn. Đứng ngay góc cầu thang, tôi muốn nghe rõ ràng hơn, chẳng lẽ chuyện đó và việc Hoài Nam Vương mưu phản có liên quan?

“Nói như thế, lời đồn quả thật không sai.” Lại một giọng nam hùng hậu vang lên.

Một lát sau trên lầu an tĩnh lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng quần áo ma sát, đang nghe hăng say lại chẳng tiếp tục, tôi khom lưng chuẩn bị lại gần hơn thì bỗng một giọng nói lại vang lên.

“Việc hôm nay vạn lần không thể tiết lộ ra ngoài, chờ Thánh Thượng quyết định.”

“Cấp Ẩm đại nhân xin yên tâm!” Lại là giọng nói của một người, lời nói mang ý lấy lòng rõ ràng.

Tiếng bước chân vang lên tôi mới kịp hồi tỉnh, trong lúc vô tình tôi đã đụng phải một cuộc họp bí mật rồi. Nếu bị phát hiện, tôi nhất định sẽ chết không chỗ chôn! Nghĩ đến đây, tôi vội vàng quay đầu chạy ra ngoài đúng lúc người trên lầu lục tục đi xuống.

Tôi không kịp trốn, vậy phải làm sao bây giờ! Tôi nhìn con đường phía trước, không thể đi qua, khẳng định sẽ đụng độ họ. Dưới tình thế cấp bách, tôi núp vào một bụi hoa bên cạnh, cuộn mình ngồi trên mặt đất, miễn cưỡng cũng có thể che khuất tôi.

Thấy trên lầu đi xuống ba bóng người không rõ mặt mũi, tôi không ngừng cầu nguyện cho họ nhanh nhanh đi khỏi.

Ngay khi những người đó sắp đến chỗ rẽ, bỗng một người quay đầu nhìn qua chỗ tôi. Tôi cứng người, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Tôi khẩn trương, cả người run run, nhánh cây bên cạnh lại phát ra tiếng soạt soạt.

Hai người trong số đó đã rời đi, người còn lại bỗng trở về. Tôi nhắm chặt hai mắt, tim đập mạnh, đầu chôn vào gối.

“Là ai?” Tôi cảm thấy sau cổ truyền đến hơi thở lạnh lẽo, ngẩng đầu, khóe mắt thoáng nhìn thấy dáng người phía sau.

“Tôi không cố ý...” giọng nói tôi run run lập cập đáp lại, chẳng lẽ cứ thế mà chết sao?

Tôi quay đầu nhìn lại, ánh kiếm dưới trăng lạnh lạnh chói mắt. Đối với khuôn mặt người tới, tôi càng thêm giật mình.

“Vệ...Đại tướng quân...” Tôi bối rối, hi vọng Vệ Thanh có thể niệm tình chúng tôi cũng coi như có duyên gặp mặt một lần mà tha cho tôi một mạng.

Hắn hơi lui kiếm về sau, nghiêng đầu, trầm giọng nói, “Là người.”

Tôi thẳng thắn nhìn hắn, “Tôi lạc đường, vốn định đến Mai Uyển nhưng lại tìm nhầm chỗ.”

Hắn thấy tôi không chút kiêng kị đối diện với hắn thì hiển nhiên có chút kinh ngạc, mày nhíu lại nhưng không mở miệng, có vẻ cũng không tin lời tôi nói.

“Lời tôi nói đều là sự thật, nếu ngài không tin cứ một kiếm giết chết tôi đi.” Tôi nghiêng mặt, hai tay tôi tự cầm kiếm chỉ vào ngực mình. Mũi kiếm sắc bén cắt qua lòng bàn tay nhưng tôi nhin đau, cố duy trì vẻ mặt bình tĩnh, chăm chú nhìn vào mắt hắn.

Giằng co chốc lát tôi cảm thấy lực đạo của hắn đã giảm bớt, từ từ buông tay ra, màu máu đỏ sẫm từ tay tôi chảy xuống nhưng tôi biết mình đã tránh được một kiếp.

“Người chưa từng gặp ta.” Hắn tra kiếm vào vỏ, hai sợi dây trên mũ bay bay trong gió, ánh mắt sắc bén lướt qua mặt tôi như đang đợi câu trả lời thuyết phục từ tôi.

“Tôi biết.” Tôi khom người lạy hắn.

“Cầm máu đi.” Hắn từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn đưa cho tôi, ngữ khí nhu hòa.

Nhận khăn, tôi tùy tiện quấn quanh bàn tay, khi ngẩng đầu lên thì Vệ Thanh đã đi rất xa.

“Ngài có biết Mai Uyển ở đâu không?” Tôi đuổi theo hỏi phía sau hắn, chiếc váy dài này vì chạy nhanh thiếu chút nữa lại làm ngã tôi.

Hắn quay đầu nhìn chằm chằm tư thế bất cẩn của tôi, thần thái lại thoải mái hẳn, chỉ về trước, “Rẽ phía bắc.”

“Cám ơn!” Tôi không để ý về mặt kinh ngạc của hắn, chạy thật nhanh.

Ngay cả Mai Uyển cũng biết, xem ra Vệ Thanh đối với Bình Dương phủ rất quen thuộc, tỷ tỷ của hắn có lẽ đã từng ở đây. Rốt cuộc có chuyện gì, giữa đêm khuya mưa đổ bí mật, hơn nữa địa điểm lại cố tình chọn ở phủ công chúa. Suy nghĩ một hồi, cân nhắc phải trái cũng chẳng liên quan đến tôi.

Quả nhiên, dọc theo con đường hắn chỉ, đi gần trăm bước chợt nghe tiếng đàn sáo vang lên.

Khác với suy nghĩ của tôi, Mai Uyển không phải chỉ là một tiểu viện bình thường, đập vào mắt là toà kiến trúc bằng gỗ nhưng không có tường, bốn góc là những cây cột đá chống đỡ mái hiên cao cao, tứ phía là những tấm màn xanh lá lay động tung bay theo gió, khu vườn được tô điểm bằng hồng mai kiêu diễm, toát lên vẻ tao nhã thoát tục.

Theo tiếng nhạc, tôi từ từ tiến vào, xuyên qua bức màn che lưu ly, sự va chạm giữa các hạt châu tạo thành âm thanh leng keng. Tôi cầm lấy những hạt châu sáng trong, quấn quanh rồi thả ra, tôi thích nghe chúng phát ra thứ âm thanh giòn vang.

“Thì ra là Lý cơ.” Cách bức rèm che, một nữ tử hoàng y đang dựa vào cột.

Tôi vén rèm, thấy tay nàng đang ôm một chiếc đàn tỳ bà, nghiêng đầu liếc nhìn tôi.

“Ừm...là tôi.” Tôi một mặt đánh giá nữ tử trước mắt, một mặt suy nghĩ nên hỏi đường thế nào.

“À, bệnh tình của Tây Thi đã khá hơn chưa?” Lại một nữ tử khác với trang phục tương tự vén rèm vào.

“Thân thể cô nương quý giá, sao chúng tôi bì được.” Nữ tử ôm đàn khinh miệt cười khiêu khích nhìn tôi.

“Tuy nói sinh bệnh nhưng cũng không liên quan đến dung mạo, sắc mặt trắng bệch thế kia còn ra dáng vẻ gì nữa!” Một nữ tử khác liếc mắt qua tôi, quay đầu sáng giọng nói với nữ tử tỳ bà.

Nghe mấy lời vô vị này tôi chỉ im lặng, sửa lại mấy sợi tóc tán loạn, thầm buồn cười, giọng nói của các nàng chưa loét.

“À, ừ...” tôi hắng giọng một cái, ngắt lời các nàng, “Xin hỏi, Thúy Lâu đang ở đâu?”

Hai nữ tử kinh ngạc nhìn tôi, mày nhướn lên, đưa mắt nhìn nhau rồi nở nụ cười thương hại.

“Thì ra đầu óc bị bệnh làm hỏng rồi.” Nữ tử tỷ bà một tay che miệng, lắc lư thân mình.

Tôi bối rối đan tay, các nàng nói đúng, ‘Tôi’ không chỉ bị bệnh hỏng mà ngay cả tánh mạng cũng mất rồi. Các nàng không trả lời tôi, tôi cứ đứng tại chỗ, tiến không được lui cũng không xong.

“Dao Ca, sao muội lại ở đây!” Tiếng nói của Thúy Lâu như thiên âm rót vào tai tôi, tôi vội vàng xoay người, rốt cục nhìn thấy gương mặt quen thuộc, ngày hôm nay thật làm cho tôi rối tinh rối mù.

“Muội lạc đường.” Kéo Thúy Lâu, tôi ngượng ngừng nói.

Thúy Lâu nhìn hai nữ tử hoàng y đang vui sướng khi người gặp họa, muốn đến tranh luận nhưng tôi nín nàng lại, lắc đầu.

“Chúng ta đi.” Thúy Lâu không quay đầu lại, nắm tay tôi bước nhanh đi ra ngoài.

“Hai tỷ muội Triệu cơ thật là khinh người quá đáng!” Đến cửa phòng, Thúy Lâu căm giận nói.

“Sao tỷ lại tới đó?” Tôi thuận miệng hỏi.

“Tỷ tìm muội, thấy muội không có trong phòng nên ra ngoài tìm.” Thúy Lâu kéo tay áo, quay người đi.

Tôi đem chuyện công chúa triệu kiến rồi lạc đường tỉ mỉ kể lại cho nàng, chỉ có cuộc hội họp bí mật kia là không đề cập tới.

Thúy Lâu nói cho tôi biết, chỗ tôi ở là Thanh Tuyết Cư, Bình Dương công chúa coi trọng tôi, cho nên để tôi được ở một mình, còn Thúy Lâu và ca cơ khác ở tại Tử Viên bên cạnh Thanh Tuyết Cư.

Kỳ thật Mai Uyển ở ngay phía trước Thanh Tuyết Cư, chỉ cách một hoa viên, hại tôi luẩn quẩn nhiều vòng như vậy.

“Tay muội làm sao thế?” Thúy Lâu cầm bàn tay bị thương của tôi hỏi.

“Trên đường đi bị ngã, trầy xước chút thôi, không sao.” Tôi rút tay lại, sợ nàng truy vấn.

“Mấy ngày nữa phủ công chúa có đại yến, Đại tướng quân cùng Hoắc công tử đều đến đây.” Thúy Lâu ngồi xuống cạnh tôi thần bí nói, còn trao cho tôi một ánh mắt ám muội.

“Muội cũng phải tham gia sao?” Trong lòng lại âm đạm, tôi không muốn xuất đầu lộ diện, việc này đối với tôi quá mức mới lạ.

“Đương nhiên, tiếng ca và cầm nghệ của muội xuất sắc nhất!” Thúy Lâu nắm tay tôi hưng phấn nói.

Tôi gật đầu cười gượng.

“Chăm sóc bàn tay bị thương cho tốt, mai đến Mai Uyển luyện ca.” Thúy Lâu quay lại dặn dò tôi rồi vội vàng rời đi.

Đẩy cửa phòng ra, tôi cảm giác cả người mệt mỏi, ngã nhào lên tháp, trong lòng phiền muộn không chịu nổi. Vốn định tĩnh lặng mà sống, nay lại chọc phải một đồng phiền toái. Ca múa gì đó tôi cũng không am hiểu, tuy rằng bắt chước qua tranh ảnh nhưng không biết có tác dụng gì không.

Lại nghĩ tới Vệ Thanh có thâm ý khác, hẳn có thể dễ dàng tin tôi vậy sao? Ánh mắt sắc bén thoáng qua trước mắt, tôi rùng mình.

Lật cơ thể mỗi mệt, tôi đắp chăn, mơ mơ màng màng thiếp đi.

“Ngoài Thành Trường An, bên bờ sông Vị Thủy, đừng quên hẹn ước xưa...” Tôi ngồi bật dậy, lại là giấc mơ này!

Nhất định là nàng ta đã dẫn tôi đến nơi đây, trong lòng dấy lên một tia hi vọng, nàng có thể dẫn tôi tới, nhất định cũng có thể đưa tôi đi, tôi muốn trở về!

“Cô ở đâu? Mau ra gặp tôi!” Tôi quát to, tìm kiếm bóng dáng nàng xung quanh, bất luận là người hay quỷ, bây giờ tôi phải gấp rút tìm được nàng.

“Tôi biết cô ở đây!” Tôi va vào bàn té nhào, quay đầu nhìn vào gương đồng.

Nữ tử trong gương đang nở nụ cười, tôi kiểm chế nỗi hoảng sợ trong lòng, ghé vào trước gương, chăm chú nhìn khuôn mặt vừa như quen vừa như lạ này.

“Ta là cô, cô là ta.” Máy móc mở miệng, giọng nói từ miệng thoát ra.

Tôi cố sức lắc đầu, hoảng sợ trợn to hai mắt, “Không phải...”

Ngồi dưới đất, trái tim của tôi cuồng loạn nảy lên, trong phòng yên tĩnh không tiếng động chỉ có ánh nến đong đưa, như chưa từng phát sinh cái gì. Tôi trở về giường, ôm chăn, nước mắt chảy xuống không ngừng.

Tôi cô đơn lắm, tôi chỉ muốn về nhà.

5. Chương 5: Buổi Đầu Gặp Gỡ

Buổi trưa tôi đến Mai Uyển, vén màn che lên thấy trong đại sảnh đã đầy người.

Tôi thoáng ngẩng người, ánh mắt đảo qua đám đông, bên trái là hai ca cơ trong tay ôm tỳ bà, chính là tỷ muội Triệu cơ hôm qua, từ đáy mắt các nàng tôi nhận thấy ánh lên sự ghen tỵ.

Tay phải tôi cầm một cây mộc cầm màu đỏ sậm, đây là đàn cổ, từ nhỏ tôi đã học đàn tranh, đối với cổ cầm cũng có học lướt qua.

“Lý cơ, mời ngồi.” Lấy lại tinh thần, thấy một nam tử áo xanh đang ngồi chính giữa sảnh nhìn tôi mỉm cười, phát tay áo ý mời. Tôi nhìn theo hắn, Thuý Lâu đang ngồi giữa các ca cơ ở phía bên phải gật đầu với tôi.

Tôi vuốt cằm chậm rãi đi tới, quỳ xuống, tư thái ngồi ngay ngắn bên cạnh Thuý Lâu, hai tay xếp thành hình chữ thập đặt trên đầu gối. Hôm nay tôi dậy sớm, cố ý trang điểm một chút, việc đã đến nước này cũng không thể để tinh thần sa sút được.

Chọn một chiếc váy dài màu xanh nước, đai lưng và vạt áo thêu hoa văn xanh đậm, thoa một lớp phấn mỏng, đeo một đôi hoa tai ngọc bích, mái tóc đen mềm mại buông lơi phía sau chỉ dùng một sợi dây túm lại, đơn giản mà không kém phần nho nhã.

“Dao Ca, hôm nay muội cực kỳ xinh đẹp.” Thuý Lâu khẽ thì thầm bên tai tôi, tôi che miệng cười, ngẩng đầu lại thấy nam tử áo xanh đang nhìn về phía tôi.

Tôi tò mò quan sát hắn, không có ý quan, tóc dài vấn sau đầu thanh nhả rũ xuống, cách ăn mặc có vài phần giống tôi, giờ tay nhắc chân đều toát lên một tư thái phong lưu khó nói.

Trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên nam tử Hán triều thật đẹp, xem ra hắn hẳn là nhạc sĩ, cả ngày ở cùng đám ca cơ nên cũng lây dính hơi thở phấn son.

Cổ cầm thất huyền trước người tôi ở cổ đại lại gọi là dao cầm. Dài chừng một thước, toàn thân đỏ sậm, có những đường vân sáng bóng, phía cuối đẹp, phía đầu nổi lên tượng trưng ột ngày. Đầu nổi bên dưới dây đàn gọi là Lâm nhạc; đuôi đàn đeo trứng xuống gọi là Long ngân; hai bên Long ngân nổi lên những đỉnh nhọn gọi là tiêu vĩ.

Chốc lát buổi tập luyện ca khúc đã bắt đầu. Mỗi người cầm một thẻ tre trải rộng ra trước, mặt trên thẻ là những ký hiệu, thời điểm này Hán triều còn chưa có phổ nhạc, việc lược giảm ký tự bản nhạc của cổ cầm cũng đến triều nhà Đường mới phát minh.

Tôi mê man nhìn những ký hiệu xa lạ này, hầu như đều là ký tự thể triện, việc này có thể gây cho tôi chút khó khăn, vốn định dựa vào bản lĩnh đàn tranh thì cổ cầm cũng có thể loại suy.

Tôi nghiêng qua Thuý Lâu thấp giọng hỏi, nàng vừa giở giải ngắn gọn cho tôi vài ký hiệu vừa gảy thất huyền cầm. Tôi yên lặng nhớ kỹ vị trí âm sắc theo lời nàng, gảy gảy dây đàn.

Bản nhạc này cũng chỉ có những ký tự cơ bản, không có âm lượng cao thấp và dài ngắn, tôi nhớ mang máng thầy giáo dạy đàn tranh cho tôi có nói, cổ nhân học đàn phải tự bản thân cảm thụ, cảm kỹ mỗi người cũng không giống nhau.

Sau khi thử gảy vài âm điệu hỗn độn, nam tử áo xanh bắt đầu gảy đàn, đại sảnh tức thì an tĩnh.

Âm sắc cổ cầm trầm thấp vang lên, như giọt nước rơi xuống hồ sâu gợi lên những vòng sóng. Khi nhanh khi chậm, như châu rơi ngọc rớt. Tôi cẩn thận lắng nghe, cố gắng ghi nhớ tám chín phần khúc khởi đầu, tiếp đoạn trên, luyện âm, kết thúc, dựa vào nhạc cảm của tôi và bản phổ nhạc bằng thẻ tre, trong lòng đã dần mờ dần tượng được.

Tiếng đàn vừa cất lên, nam tử kia cất tiếng ca thăm thẳm, theo tiếng ca tiếng đàn lại một lần nữa cất lên.

“Hái rau vi, hái rau vi,

Rau vi óng ả, hái đi kéo hoài.

Ngày về ta biết hỏi ai?

Lòng ta trăm nỗi rối bời như tơ.

Lòng ta buồn bã thẫn thờ,

Rồi đây đói khát sẽ chờ đợi ta.

Cái thân lính thú nẻo xa,

Cậy ai cho biết tin nhà được đây.

Ngày nào cũng nhớ cũng ghi,

Chiến tranh Hiểm Doãn hiểm nguy khôn lường.

Khi đi tha thướt càn dương,

Khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi.

Thấp cao dặm thẳng xa xôi,

Biết bao đói khát, khúc nhôi cơ cầu.

Lòng ta buồn bã thương đau,

Ta buồn ai biết, ta rầu ai hay!”

(Thái Vi – Kinh Thi)

Bài hát này nằm trong tập Kinh Thi, thơ từ Hán triều còn chưa hưng thịnh, thơ ca sử dụng phần lớn đều được trích ra từ Kinh Thi. Tôi thích cảnh sắc trong Kinh Thi, phong cách cổ xưa mà chân thành tha thiết, không có ngôn từ trau chuốt hoa lệ nhưng lại có thể đi sâu vào lòng người.

Tiếng ca của hắn cuốn hút tôi, tôi kìm lòng khôngặng khẽ ngâm nga theo, phảng phất như nhìn thấy những binh sĩ trẻ đang ngồi bên bờ sông ăn món rau thái vi, hai chân chôn dưới đất bùn, ngóng trông về gia đình ở phương xa.

Không biết qua bao lâu, nam tử áo xanh đã ngừng lại, tôi vẫn đắm chìm trong ý nghĩ bi thương, trong sảnh chỉ còn phiêu đảng tiếng ca đau buồn của tôi. Sự tĩnh mới phát hiện ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên tôi. Tôi vội vàng ngừng hát, cúi đầu không mở miệng nữa, nỗi buồn thương trong lòng còn chưa bình phục.

“Lý cơ, bài hát này nên do cô tấu xướng.” nam tử áo xanh khích lệ nói, tôi ngơ ngác nhìn hắn.

“Tôi chỉ thuận miệng hát thế thôi, chê cười rồi.” Tôi từ chối, vừa rồi là vô thức hát, thuần túy là uất ức dồn nén trong lòng, hoàn toàn đi theo cảm xúc.

“Ta sẽ cùng cô hợp tấu một khúc.” Nói xong hắn đưa tay xoa thất huyền cầm, gật đầu ra hiệu cho tôi. Lòng hơi run nhưng hai tay tôi đã nhắc lên.

Theo tiếng đàn du dương của hắn, tôi cũng rơi vào cảnh đẹp, không ngờ làn điệu của hắn lúc trầm lúc bổng. Đối với việc đánh cổ cầm, tôi phải phối hợp cả tâm và tay, chìm đắm như có cái gì đó đang thúc đẩy tôi. Âm điệu tuyệt vời từ đầu ngón tay thoát ra, tôi khẽ mở miệng, cất tiếng ca:

“Chớp mắt đã cuối đời, khi nào mới có thể trở về nhà, trong lòng ưu sầu biết bao! Nhớ ngày tôi rời khỏi nhà, dương liễu kia còn phất phơ trong gió, nay khi trở lại, bông tuyết đã lát phất đầy trời. Đường xá lầy lội đi lại gian nan, đói khát lẫn lộn khiến lòng người mỏi mệt. Lòng thê lương bi thiết, lòng tràn ngập đau xót, biết có thể nói cùng ai!”

Tôi dùng ngôn từ hiện đại hát lên đoạn thơ đau buồn này. Trong sảnh tiếng nhạc vang lên, mọi người tựa hồ cũng bị tiếng ca của tôi lôi cuốn, theo tiết tấu của tôi mà gảy đàn. Màn hợp tấu du dương của nhiều người quanh quẩn trong không gian Mai Uyển, dư âm lượn lờ.

Khi khúc ca chấm dứt, nam tử áo xanh như đang nghiền ngẫm nhìn tôi, tôi tránh ánh mắt sáng quắc của hắn.

“Lý cơ lần này hát cẩn thận, đừng để quên sót.” Một giọng nói mềm mại đáng yêu vang lên từ phía đối diện. Tôi ngẩng đầu thấy hai tỷ muội Triệu cơ đang trộm cười. Lời vừa nói ra, những ca cơ đang ngồi cũng cười theo.

Cái gì gọi là quên sót? Chẳng lẽ tôi còn yêu thương nhưng nhớ nào chưa thành? Nghĩ đến đây tôi hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

“Nghe nói Hoắc công tử cũng sẽ đến.” Lại có người thêm một câu.

Mọi người đều đồng loạt hướng mắt về phía tôi, lòng nhất thời có chút tức giận, tôi đột nhiên đứng dậy nhìn những kẻ đang ngồi, cao giọng nói “Chuyện của ta không cần các người lo lắng!”

Các nàng hiển nhiên không đoán được tôi sẽ phản bác, lập tức im bật kinh ngạc nhìn tôi.

“Tôi trong người không thoải mái, cáo từ trước.” Không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của các nàng, tôi phất tay bước nhanh ra ngoài.

Váy xanh phiêu diêu phía sau, tôi còn nghe được các nàng khe khẽ xì xào. Ngoài phòng ánh mặt trời rực rỡ, hít một hơi thật sâu, tâm tình tôi cũng bình thản hơn chút, những chuyện lúc trước chẳng liên quan gì đến tôi, không đáng tức giận.

Thời tiết dần ấm lên, hoa hoa lá lá đã mang theo hơi thở mùa xuân. Từ Mai Uyển đến Thanh Tuyết Cư tôi đã quen đường.

“Dao Ca!” Tôi quay đầu thấy Triệu Thường mặt mày tươi cười sáng lạn, hắn vẫn ăn vận như lần trước, đang bước nhanh tới.

Cơ thể cường tráng và bộ dạng ngượng ngùng của hắn rất không tương xứng, lần đầu gặp mặt trước giường bệnh của tôi, cử chỉ gãi đầu của hắn đến nay tôi vẫn cảm thấy đáng yêu, hắn là một nam tử chất phác đơn thuần.

“Chào Triệu Thường.” Tôi vẫy tay với hắn, ánh mặt trời chiếu vào làn da màu đồng của hắn làm nổi bật màu da sáng khỏe.

“Huynh đang định đi tìm muội.” Hắn cười nhìn tôi.

“Ồ? Muội cũng đang chuẩn bị trở về.” Tôi chậm rãi đi trước, Triệu Thường theo sau tôi.

“Huynh thấy muội đã khoẻ hơn nhiều rồi, muốn đưa muội ra ngoài đi dạo.” Hắn từng bước tiến lên, từ sau vòng lên trước mặt, chăm chú nhìn tôi.

“Được, muội ở trong phủ cũng không có việc gì làm.” Tôi vừa nghe có thể đi chơi lập tức hí hửng, từ khi đến nơi này tôi còn chưa bước chân ra khỏi phủ công chúa.

“Đến trại ngựa đi, muội trước kia rất thích đến đó.” Khi Triệu Thường cười, khoe mắt có vài nếp nhăn như hai con cá nhỏ đang bơi lội.

“Được!” Tôi vỗ tay một cái, quay đầu nói với hắn, “Muội đi thay xiêm y, huynh ở đây chờ muội.”

Chạy về Thanh Tuyết Cư, tôi lôi ra một chiếc váy vắt ngắn màu hạnh nhân, lần váy dài đã bị tôi cắt xén vừa đến đầu gối, đồ trong cũng khâu lại. Cột tóc đuôi ngựa, gỡ bỏ mấy món trang sức rườm rà.

Nhìn người trong gương, bộ dáng mang vài phần hiện đại làm tôi vừa lòng gật đầu.

Triệu Thường nhìn trang phục của tôi thì giật mình cười toe toét, ngập ngừng nửa ngày mới nói, “Trang phục của muội nhìn rất kỳ quái nhưng muội mặc rất đẹp mắt.”

Dựa trên phục trang truyền thống của nữ tử Hán triều thì tôi thật sự là lập dị.

Ra khỏi cửa bắc của phủ công chúa, cách một dãy phố dài là trại ngựa. Tuy rằng trên danh nghĩa thuộc sự quản chế của phủ công chúa nhưng thực tế gần như được dùng như là trại huấn luyện ngựa, những nhân vật có chút thân phận đều có thể sử dụng. Nghe Triệu Thường nói, Hán Vũ Đế khi rảnh rỗi sẽ đến đây dắt ngựa đi rong, chỉ là ngẫu nhiên thôi, vì bình thường hắn đều chơi đùa trong Lâm Uyển rộng lớn tráng lệ.

Nhìn lại, giữa sân là một bãi cỏ mênh mông, bên ngoài là đường đua, tiếp đó là lối đi bộ được vây bằng hàng rào gỗ. Phía đông trại có một con đường mòn nhỏ, nhìn thẳng ra xa, tứ bề là hàng bạch dương cao ngất thẳng tắp.

Tôi đứng trước hàng rào, hai tay bám vào mép, cầm gối lên cánh tay, hăng hái nhìn người ngựa đang băng băng giữa sân. Thỉnh thoảng lại rộ lên những tiếng hoan hô, những con tuần mã lao vun vút, mồ hôi tuôn ra, xung quanh ngập tràn hơi thở thanh xuân.

Triệu Thường không biết khi nào đã chạy vào trong sân, hắn ra sức vỗ tay với tôi, tôi dè dặt bước vào, trái tránh phải né, sợ tôi thân yếu xương mềm lại bị vó ngựa đạp ột cước.

“Đây là Thanh Tông Mã.” Triệu Thường vỗ lưng ngựa, vuốt ve bờm của nó, trong đôi mắt thần thái sáng láng, “Nó rất nghe lời!”

Tôi đang định vuốt ve nó, đuôi ngựa đột nhiên quất lên làm tôi cả kinh rút tay lại.

Triệu Thường lại dắt tới một con khác, “Đây là Đạp Tuyết!”

Bốn vó trắng như tuyết, toàn thân lại đen thui, quả nhiên là bảo mã, tôi vươn tay xoa lưng ngựa, bộ lông sáng bóng mềm mại làm tôi kìm lòng không được, hai tay luân phiên vuốt lưng nó.

Triệu Thường cười sang sảng, trên sân ngựa này tinh thần hẳn toả sáng, hẳn yêu quý ngựa, tôn trọng ngựa, đối đãi như với bằng hữu tri âm.

“Muội ở đây đừng đi đâu, ta mang ngựa về.” Triệu Thường dắt ngựa ra ngoài.

Mặt trời giữa trưa lóa mắt, tôi giơ tay lên đầu híp mắt nhìn xung quanh.

“Cẩn thận!” Nghe có tiếng người quát to, tôi xoay người thấy bên cạnh có người đang liên tục xua tay về phía tôi. Tôi chỉ chỉ ngực mình, người kia vẫn nói cái gì đó, tôi nghi hoặc đi về phía hắn.

Bỗng nhiên phía sau tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, tôi vội vàng quay đầu, một con hắc mã đang chạy như điên về phía tôi, tôi sợ tới mức sững sờ tại chỗ, nhất thời quên cả tránh né.

Đến khi hồi thần đã không kịp nữa, tôi bổ nhào xuống đất ôm chặt lấy người, hai mắt nhắm nghiền.

Sau một lúc, tai hoạ đang chờ cũng không ập đến mà vó ngựa cũng không dẫm lên cơ thể tôi. Tôi chậm chạp ngẩng đầu thấy con tuần mã đã dừng trước mặt tôi, ánh mặt trời từ đỉnh đầu rọi xuống, bóng ngựa bao phủ lấy tôi.

“Có làm nàng bị thương không?” Người cưỡi ngựa hỏi, đó là một giọng nói trong trẻo mang theo tính trẻ con thần nhiên, hắn đưa lưng về phía ánh mặt trời, tôi nhìn không rõ mặt.

Tôi lắc đầu, vẫn đang cuộn tròn mình, con ngựa khổng lồ khiến tôi có cảm giác áp bách, hai chân như nhũn ra, lần dò bên cạnh một hồi.

Người đó xoay người xuống ngựa, thân thủ lưu loát, cúi người vươn tay ra với tôi, “Có làm nàng bị thương không?”

Lông mi hấn hơi cong, đôi mắt sáng trong rạng rỡ ánh nắng, bờ môi mỏng nhếch lên để lộ chiếc răng khểnh, thiếu niên này khí chất tươi trẻ đâm vào mắt tôi đau đớn, trái tim phút chốc co rút nhanh.

Thanh âm trong trẻo thẳng thắn của hắn trong cơn gió nhẹ nhàng lay động giữa ban trưa làm tôi cảm thấy tinh thần hoảng hốt, cứ lê thê kéo dài. Giấc mộng xưa cũ, bên cầu Nại Hà, cạnh đá Tam Sinh, tôi, đã từng gặp người? Chớp mắt u mê, tôi đột nhiên kinh hãi.

Hắn cầm tay tôi, lực đạo mạnh mẽ kéo tôi dậy.

Cảm xúc khó hiểu từ từ tan biến, tôi khẽ cúi chào và thu tay lại, phủi đám bụi đất trên người, trên bàn tay nhói lên. Cúi đầu nhìn lại, miệng vết thương cầm kiếm hôm trước đã bị rách thắm ra chút máu.

“Cậu, ngựa Hung Nô quả nhiên nhanh nhẹn dũng mãnh, so với ngựa Hán chúng ta tinh tráng hơn nhiều!” Thiếu niên ngẩng cao đầu nói, tôi theo ánh mắt của hắn nhìn sang, một con tuần mã màu nâu từ phía trước chạy tới.

6. Chương 6: Dạ Yến

“Người Hung Nô đối xử tử tế với ngựa của mình, người Hung Nô yêu ngựa của mình!” Người tới quả nhiên là Vệ Thanh.

Cậu... Như vậy hắn là, Hoắc Khứ Bệnh!

Tôi quay phắt đầu nhìn chăm chú thiếu niên trước mắt, cổ vì dùng lực mạnh nên hơi đau. Hắn chính là Phiêu Kỵ tướng quân phong tư như sói, cưỡi ngựa băng băng trên biển cát? Hắn chính là Chiến thần vô địch đại phá Hung Nô, ngàn dặm rạp trên mình ngựa đó sao? Vì sao... lại chỉ như một thiếu niên xuân phong thể kia? Vì sao... trong lòng tôi không ngừng được run rẩy. Đột nhiên không đành lòng nhìn hắn, không đành lòng nghĩ tiếp.

“Bái kiến đại tướng quân.” Tôi thu hồi ý nghĩ, hai tay khép lại cho vào trong tay áo, cúi đầu bái lạy.

“Không cần đa lễ.” Vệ Thanh xoay người xuống ngựa, Hoắc Khứ Bệnh tuy rằng chỉ mới mười tám tuổi nhưng đã cao hơn Vệ Thanh cả cái đầu.

“Dao Ca!” Triệu Thường thở hồng hộc chạy tới, nhìn thấy Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh và tôi đang đứng cùng nhau thì vội vàng khom mình hành lễ.

“Nàng là Lý cơ?” Hoắc Khứ Bệnh đột nhiên mở miệng nói, nghiêng đầu ý tứ tò mò nhìn tôi, khóe môi giật giật, hình như có loại xúc cảm khó nói thành lời.

“Ngài biết tôi?” Vừa nói ra tôi đã thẹn hối hận. Chuyện tôi thăm mền Hoắc Khứ Bệnh ồn ào đến nỗi tất cả mọi người trong phủ công chúa đều biết, hắn hẳn cũng biết rồi.

“Khụ khụ...” Một hơi không thuận ho khan, hai má tôi đỏ bừng.

“A...trang phục của nàng thật thú vị!” Hoắc Khứ Bệnh không thềm để ý đến bộ dáng lúng túng của tôi, đánh giá trang phục không ra ngô ra khoai gì của tôi.

“Mặc vậy sẽ thuận tiện hơn.” Tôi ngượng ngùng trả lời, cố chỉnh trang lại áo sống, có chút xấu hổ.

“Khứ Bệnh, còn hai vòng chưa xong.” Vệ Thanh kéo dây cương, một tay chụp lên lưng ngựa.

“Vâng!” Hoắc Khứ Bệnh phi thân lên ngựa, hai chân kẹp chặt bụng ngựa thúc một cái, con ngựa vó trước giờ lên đón gió mà đứng. Hắn một tay cầm cương một tay mở ra, mỉm cười nói với tôi, “Lý cơ, tay nàng bị thương rồi.”

Dứt lời liền nghênh ngang rời đi, tôi nhìn máu trong bàn tay dấy lên tay hắn. Vệ Thanh trước khi lên ngựa đã quay đầu nhìn tôi một cái rồi mới giục ngựa chạy đi.

Điều hâu lượn quanh trên vòm trời cao, đôi cánh chao liệng nhăm thẳng chín tầng trời.

Tôi buồn bực đi tới chuồng ngựa, cảm thấy trống trải, hoá ra nụ cười của nam nhân cũng có thể rạn vỡ như thế. Tôi rốt cục là bị sao vậy, đối với một thiếu niên mới mười tám tuổi lại không được tự nhiên.

Liên tục mấy ngày tôi đều ở Mai Uyển luyện tập tấu xướng, vị nhạc sĩ thanh sam kia, mọi người đều gọi hắn là Lương công tử, đối với tôi thường phá lệ quan tâm, có chỗ nào tôi không hiểu, hắn sẽ mỉm cười kiên nhẫn làm mẫu cho tôi, không như các ca cơ khác chế giễu tôi.

Đại yến đã đến, bài ‘Thái vi’ này của tôi được bố trí thứ hai, tuy rằng Lương công tử không ngừng cổ vũ nhưng tôi vẫn rất khẩn trương, đây là lần đầu tiên tôi lên đài biểu diễn, ngồi quanh toàn là quan lại quyền quý, xảy ra sai sót gì thì cả phủ công chúa đều bị chê cười.

Huống chi, hắn cũng sẽ đến...Nghĩ đến đây, thanh âm trong trẻo kia lại quanh quẩn bên tai, tôi có một cảm giác khác thường, bây giờ nhớ lại, ngũ quan của hắn tôi cũng đã mơ hồ, duy chỉ hai chiếc răng khểnh kia lại khắc sâu ấn tượng trong tôi, lúc cười lộ lên như nắng mai bừng sáng.

Lắc đầu vứt bỏ ý niệm buồn cười trong đầu, đối với người mà tôi biết rõ kết cục số phận, tại sao lại có thể sinh ra những tâm tư không nên có, bất luận hắn có vĩ đại đến thế nào nhưng cũng đã đi đến nửa con đường chết trể, tính ra cũng chỉ còn lại sáu năm.

Tôi ngay cả cuộc sống của mình cũng chẳng nắm rõ trong tay được, càng không thể nói đến người khác, kết cục sớm đã được an bài.

Buổi trưa tôi ở trong phòng trang điểm, Thúy Lâu vội vàng chạy vào, “Dao Ca, sao giờ này muội còn ở đây, mọi người đều đã ở Mai Uyển chờ muội!”

“Muội không biết búi tóc.” Trong tay tôi cầm lược, chán nản nhìn Thúy Lâu, nhóm ca cơ khi biểu diễn trang phục và kiểu tóc đều phải giống nhau.

“Đây là kiểu búi nhạc du.” Thúy Lâu thuận thực vắn vò đầu tôi, nàng có đôi tay rất khéo, tôi ở trong gương đã nhanh chóng thay đổi bộ dáng, búi tóc song hoàn ở sau đầu đã xong, hai bên tóc mai cũng được vén lên lộ ra vầng trán trơn nhẵn và khuôn mặt thanh tú, cầm hoa trắng cài trước trán.

Dặm phấn, chấm lúm đồng tiền, vẽ mắt, cuối cùng là tô son. Trang phục của nữ tử Hán triều thật độc đáo, lớp phấn rất dày, son môi chỉ một màu hồng, chú trọng khuôn mặt nõn nà, môi như trái anh đào, cách trang điểm này ở Đường triều rất thịnh hành, gọi là bạch trang.

Trải qua một quá trình phức tạp, tôi rực rỡ xuất hiện trong đại sảnh Mai Uyển.

Vừa qua khỏi giờ Dậu, nhóm ca cơ đã được an bài trong nhạc thính, cách bức bình phong mơ hồ nghe được tiếng ăn uống linh đình trong sảnh, thỉnh thoảng còn lọt đến tiếng nói chuyện. Ca cơ đánh đàn tỳ bà đã lên sân khấu.

Ngoài cửa sắc trời dần tối, tôi thần tình thảnh thơi ôn lại ca từ, hai tay so lại dây huyền cầm.

Khúc đàn vừa dứt, vài thị hầu vội vàng chạy vào di chuyển nhạc khí, chúng tôi theo sau bước vào chính sảnh.

Vào đến yến hội, trước mặt xông tới hương vị đồ ăn và rượu, trong sảnh đèn đuốc sáng trưng, tôi từ từ quét mắt bốn phía rồi cúi xuống đứng giữa đài. Tân khách trong yến tiệc ước chừng bảy người, thoáng nhìn vội vàng nên cũng không thấy rõ được khuôn mặt.

“Tấu.” Bình Dương công chúa khẽ gật đầu với thị hầu.

“Vâng!” Nhóm ca cơ chúng tôi nhún gối.

Chỗ ngồi của tôi ở phía trước, mấy người Thúy Lâu đệm nhạc nên xếp thành hàng ngang phía sau tôi. Tôi nghiêm chỉnh ngồi, tao nhã lướt tay trên huyền cầm, khóe môi hơi nhếch lên, các ngón tay ngọc nhẹ nhàng gảy, tiếng đàn du dương vang lên, phía sau cũng cùng hợp tấu.

“Tích ngã vãng hĩ! Dương liễu y y, Kim ngã lai tỵ, Vũ tuyết phi phi...” Tiếng ca uyển chuyển mà đau thương phiêu lãng trong sảnh, tôi cảm giác xung quanh bỗng tĩnh tại, tôi say sưa xướng ca tựa như con người và cảnh vật quanh mình đều tan biến, lòng hướng về nơi xa xăm, bay tới bờ Vị Thủy cuộn cuộn kia.

“Hay! Giọng hát rất hay!” Một nam tử râu ria ngồi bên trái lớn tiếng khen, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi, tôi lịch sự cúi đầu cảm ơn hẳn.

“Ca cơ của quý phủ Công chúa quả nhiên không tầm thường.” Hẳn giờ chén rượu hướng về chỗ ngồi của Bình Dương công chúa trên cao, giữa đầu uống một hơi cạn sạch.

“Lý cơ, nhận được sự nâng đỡ của Lưu công tử còn không kính rượu.” Bình Dương công chúa mỉm cười vẫy tay với tôi, tôi ngậy ngốc tại chỗ, Thuý Lâu ở phía sau nhẹ đẩy tôi.

Tôi hồi tỉnh, vội vàng đứng dậy chậm chậm bước về phía nam tử râu ria, ngồi xuống nhìn đồ đựng rượu trên bàn, đầu óc tôi lơ mơ, phải kính rượu thế nào đây? Lễ nghi này không ai dạy tôi cả.

Phía sau tiếng nhạc lại vang lên, tôi khẽ thở dài nhẹ nhõm, sự chú ý của mọi người đều bị tiếng đàn phân tán để tôi không đến mức quá lúng túng.

Tôi cầm lấy bình rượu thật cẩn thận đổ vào chén đồng, vừa ngẩng đầu đã đụng phải ánh mắt nóng bỏng của hẳn, bình rượu trong tay sẩy đi, rượu chảy cả ra ngoài.

“Xin lỗi!” Tôi vội vàng dùng tay lau lau.

“Không sao!” Hẳn bỗng nhiên cầm tay tôi, ánh mắt thâm sâu nhìn tôi. May là tay áo rộng rãi đã che đi động tác của hẳn.

Tôi cố rút tay lại, lòng chợt lạnh, người này dám ở trước đám đông đùa giỡn tôi. Tôi vô cùng miễn cưỡng nâng chén rượu ngang đến trán, cúi đầu không nhìn hẳn, “Lưu công tử, mời!”

Hẳn cười sảng khoái tiếp nhận cái chén trong tay tôi, thấy hẳn uống rượu xong tôi nhanh chóng đứng dậy, nghĩ phải nhanh nhanh rời đi.

“Lý cơ, mời!” Tôi khom lưng đang muốn bỏ trốn, hẳn lại không định bỏ qua, giờ chén rượu đưa tới trước mặt tôi.

“Tôi không uống rượu.” tôi nhìn hẳn cười cợt đáng khinh mà dạ dày cuộn trào, nóng nảy từ chối.

“Ca cơ tại sao không uống rượu!” Kẻ này đối với lời cự tuyệt của tôi thì tức tối, trong lời nói cũng mang theo ý hèn mọn, cạch, hẳn đặt chén rượu xuống, mắt liếc qua tôi.

“Lưu công tử, Lý cơ đã nói không uống thì đừng ép buộc nữa.” Hoắc Khứ Bệnh ở bên cạnh cầm chén rượu làm như lơ đãng nói, giọng nói vừa vắn có thể nghe rõ ràng, đôi mắt sáng nhu hòa đảo qua tôi, cuối cùng nhìn về phía Lưu công tử.

Tôi cảm kích trong lòng, ngẩng đầu lại thấy Bình Dương công chúa sắc mặt không hề giận. Không thể để cho công chúa khó xử, ăn nhờ ở đậu thì phải thay người làm việc. Nghĩ đến đây tôi cầm lấy chén rượu, hít sâu một hơi uống cạn. Cảm giác nóng rát tràn ngập lồng ngực, hơi cồn bị nghẹn khiến tôi hít thở không thông.

Đặt chén rượu xuống, tôi cố nén cảm giác giận dữ, nhún gối cáo lui. Tôi chưa từng uống rượu, lúc đứng dậy chân như nhũn ra. Theo thị hầu ra cửa, tôi lấy cớ thân thể không thoải mái mà xin lui trước. Thuý Lâu sau đó còn phải đệm nhạc nên không thể giúp tôi trở về.

Tôi bước chân loạng choạng như giẫm lên đệm bông, ánh đèn bên đường lúc tỏ lúc mờ, cảm giác con đường thật dài, mãi vẫn chưa đến điểm dừng.

Dường như đã đến Mai Uyển, tôi lảo đảo đi vào phòng, sao lại không có người ở đây? Hai chân như nhũn ra, tôi đụng phải một thứ hình như là giường, cơn buồn ngủ ập đến, mí mắt nặng trĩu, tôi nằm xuống ngủ luôn.

Trong mộng hốt hoảng, cảm thấy có cánh tay đang di động trên người, tôi cố sức mở mắt rồi lại trở mình ngủ tiếp.

Cái tay kia vẫn tiếp tục sờ soạng, “Ai đó, bực mình!” Tôi nóng nảy gắt lên.

“Tiểu mỹ nhân, là ta.” Đột nhiên giọng nói của một nam tử vang lên kéo tôi đang lơ mơ ngủ bình tĩnh, nhất thời cơn say đã tiêu biến hơn phân nửa.

Tôi mở choàng mắt thấy Lưu công tử đang nằm trên người tôi, hai tay ôm lấy thắt lưng tôi, bộ mặt tràn ngập dự vọng đang dí sát trước mặt tôi.

“A!” Tôi cố sức vùng vẫy, hấn lại càng siết chặt lấy cơ thể tôi, thân hình nhỏ bé bị hấn hoàn toàn bao trùm.

“Đừng lộn xộn, để ta thương nàng!” Nói xong hấn sáp lại cắn lưng tung trên mặt tôi, hơi rượu nồng nặc phả vào mặt tôi.

“Người tránh ra, quý háo sắc!” Tôi buồn nôn cố quay mặt đi, hai tay không ngừng nện lên ngực hấn.

“Đồ đàn bà không biết tốt xấu!” Hấn thấy tôi phản kháng thì bắt lấy đôi tay đang vùng loạn của tôi cố định lên đỉnh đầu, hung tợn nói. Một tay thừa dịp len vào vạt áo tôi.

“Cút ngay!” Tôi gào lên, hấn cũng không dừng lại, vài mảnh trang phục của tôi đã bị cởi ra, để lộ mảnh ngực trắng nõn, đôi mắt hấn càng thêm đục ngầu, vục đầu xuống ngực tôi.

“Cút...” Tôi bắt lực gào thét, từ ghê tởm biến thành sợ hãi, chẳng lẽ vô duyên vô cớ bị chà đạp như vậy, tôi càng nghĩ càng sợ hãi, động tác của hấn càng gấp rút, cổ tay tôi bị hấn nắm đến phát đau không còn sức lực nào nữa.

“Ca cơ còn giả bộ thanh cao cái gì.” Hấn vừa hung hăng xoa nắn ngực tôi vừa khinh bỉ nói.

“Cho dù là ca cơ cũng có tôn nghiêm, so với loại người cầm thú như ngươi còn tốt hơn trăm lần!” Tôi cắn răng phẫn nộ nhìn hấn, hai chân bị hấn đè nên không thể nhúc nhích.

Hấn giáng một cái tát xuống mặt tôi, hoa trắng trước trán bị đánh văng ra, đầu óc tôi ong ong, trước mắt sao bay vòng vòng nhưng cơn đau ở má không bằng ở trong lòng.

“Lưu Kiến, ngươi thật to gan!” Một câu nói vang lên, tôi cuối cùng cũng không cầm được, nước mắt trào ra, khí lực toàn thân bị rút cạn, xụi lơ trên đất.

“Hoắc... Hoắc công tử.” Lưu Kiến lặn lòng lốc, vội vàng chỉnh đốn lại y phục, không ngừng cúi đầu khom lưng.

“Xin lỗi nàng!” Hoắc Khứ Bệnh chắn ở cửa, giường kiếm lên chỉ vào tôi còn nằm trên mặt đất, giọng nói trong trẻo giận dữ.

“Lý cô nương, xin lỗi, vừa rồi là ta đường đột!” Lưu Kiến nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh lập tức thay đổi sắc mặt, vội chào tôi.

Tôi đứng dậy nhặt quần áo đã bị xé rách che trước ngực, không ngẩng đầu lên, “Cám ơn!”

Hoắc Khứ Bệnh hơi do dự nhưng không tránh đường, cúi đầu nhìn tôi trang phục không chỉnh tề.

“Tại hạ cáo từ trước!” Lưu Kiến thừa dịp vội chạy ra ngoài.

“Nàng cứ thế mà đi ra sao?” Hoắc Khứ Bệnh nhíu mày hỏi.

“Tôi chỉ là một ca cơ dê tiện, có gì phải để tâm! Đàn ông các người không phải đều nghĩ như vậy sao?” Tôi nói chuyện giường cung bật kiếm, thật ra đáng lý phải cảm tạ hấn đã giúp tôi nhưng bây giờ tâm tình tôi rất tệ, không quản được chính mình, chỉ có thể trút giận lên hấn, một tay lau nước mắt, tôi cảm thấy thật uất ức.

“Dì ta cũng là ca cơ, bà đã trở thành mẫu nghi thiên hạ.” Hấn cũng không tức giận, nghiêm túc an ủi tôi.

“Tôi làm sao có thể sánh được với Vệ Tử Phu.” Tôi nhìn bộ dáng của hấn, cơn tức cũng dần giảm nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng.

“Sao lại không thể, nàng so với dì ấy còn đẹp hơn.” Hoắc Khứ Bệnh nhìn tôi, đôi mắt nheo lại mỉm cười, con người hấn thật trong suốt, không pha chút tạp chất.

Tôi bị hấn chọc nhưng vẫn cố nhin cười, khép lại vạt áo dựa vào tường, không ngờ công phu đồ dành người khác của hấn cũng không tồi.

“Nàng cười lên đẹp hơn.” Hấn bỗng nhiên bước đến cởi bỏ áo ngoài. Tôi vội vàng lui lại, theo bản năng che áo, hấn muốn làm gì.

Hấn cởi áo ngoài xuống khoác lên người tôi, che khuất phần cơ thể lộ ra của tôi, tôi nhất thời ngạc nhiên, không ngờ hấn còn cẩn thận như vậy.

“Ta đưa nàng trở về, nàng dẫn đường đi.” Hấn đứng trước cửa nhìn lại, vẫy tay ý gọi tôi.

Dọc đường đi tôi không mở miệng, cảm giác ngại ngùng, lại nhìn Hoắc Khứ Bệnh, hấn vẫn tiêu sái tự nhiên đi bên cạnh tôi như không hề bận tâm mình chỉ đang mặc trung y.

Vừa đi vào Thanh Tuyết Cư liền thấy Thúy Lâu ra đón.

Nàng trước tiên là giật mình nhìn tôi, sau đó ánh mắt chuyển qua phía sau, đôi mắt càng mở lớn hơn.

“Hoắc công tử. . .” Nàng vội vàng hành lễ, vẻ mặt lóe sáng, tôi nắm bắt được không khí khác thường.

“Lý cơ, nàng thay trang phục đi.” Hoắc Khứ Bệnh đẩy cửa ra nói với tôi rồi xoay người đi vào sân.

“Dao Ca, các người...” Tôi đang thay đồ, nghe ngữ khí của Thúy Lâu đột nhiên nghĩ đến, bộ dáng của tôi nhất định làm cho nàng hiểu lầm.

“Không phải như tỷ nghĩ đâu.” Tôi lười giải thích, thay xong trang phục thì nhanh chóng ra ngoài.

Hoắc Khứ Bệnh khoác lại áo rồi vội vã rời đi, Thúy Lâu ngơ ngác đứng trước cửa nhìn bóng lưng hấn đến xuất thần.

7. Chương 7: Công Tử

Cuộc sống của cổ nhân thật đơn điệu, một ngày ba bữa, khi trời tối thì đi ngủ, còn với ca cơ phủ Bình Dương công chúa mà nói, mỗi ngày ngoài luyện cầm ca thì không còn hoạt động nào khác.

Hoạt động duy nhất tôi có thể xem như giải trí chính là cùng Triệu Thường đến mã tràng xem ngựa, vì tôi không biết cưỡi cũng chẳng dám cưỡi, hơn nữa mã tràng luôn có người huấn luyện ngựa, hai chúng tôi một người là kỵ nô, một người là ca cơ nên cũng chẳng có tư cách tham gia. Cũng may, dựa vào địa vị của Bình Dương công chúa vẫn có thể đi loanh quanh không bị hạn chế.

Hôm nay ở Mai Uyển luyện cầm xong, tôi ở lại một mình. Tôi thích khi Mai Uyển vắng người, có cảm giác u tĩnh thanh nhã, không còn tiếng tranh cãi âm ỉ thường khi. Ngồi trên hành lang dài khắc hoa, dựa vào lan can tôi lẳng lặng nhìn những đám mây lững lờ trôi, trên nền trời thường có những cánh chim bay ngang qua, thiên nhiên thời cổ đại thật hoàn hảo, không khí tươi mát, khung cảnh xanh tươi. Nhưng rất tịch mịch, mỗi lần an tĩnh tôi lại không kiềm được nỗi nhớ người thân, cuộc sống hiện đại của tôi, nghĩ mãi đến cuối cùng cũng chẳng có kết quả gì.

Tôi bó gối ngồi đó, hai tay chống cằm. Đào giữa Mai Uyển vừa mới nở, thỉnh thoảng sẽ có vài cánh đào rơi xuống. Khe khẽ ngâm nga lại kìm lòng không đành mà xoay xoay, tay áo dài tung bay theo gió.

“Lý cơ chẳng những ca xướng hay mà vũ kỹ cũng rất cao.” Lương công tử không biết khi nào đã đứng phía sau tôi, dựa vào lan can một tay vén tấm rèm lên, một tay cầm thẻ tre, vẫn một bộ dáng an nhàn thảnh thơi.

“Tôi đây không thể xem là múa, nhiều lắm cũng chỉ là múa may loạn xạ thôi.” Tôi vuốt vuốt quần áo, tùy ý tựa vào lan can cạnh hấn.

“Nàng không phải Lý cơ?” Hấn ngữ khí thản nhiên, bất ngờ mở lời.

Trong lòng tôi đột nhiên cả kinh, ngẩng đầu thấy hấn mỉm cười nhìn về phía xa xa làm tôi có cảm giác hấn chưa từng nói gì. Chẳng lẽ hấn thấy được điều gì? Đầu tôi nhanh chóng xoay chuyển, ngoài miệng lại ra vẻ thản nhiên nói, “Ngài cũng không phải Lương công tử.”

Hấn đột nhiên cao giọng cười, đứng dậy đi đến giữa sân, đứng dưới tàng cây đào quay đầu nhìn tôi, cảnh xuân ấm áp chiếu sáng trông mắt màu nâu của hấn.

“Nàng ấy không nói chuyện với ta như vậy.” Lương công tử chậm rãi nói, dịu dàng nhét thẻ tre vào tay tôi.

“Những chuyện của hôm qua vốn là những chuyện đã qua, tôi của hôm nay cũng không nhất định phải là tôi của hôm qua, không phải sao?” Tôi mỉm cười tựa vào lan can, đôi mắt phượng khẽ lướt, dõi theo những nhánh đào phía sau hắn.

“Ha ha, nói cũng phải.” Hắn dừng lại, ngón tay khẽ ngắt một đoá hoa đào trên cây xuống. Hắn tự tay cầm cài lên búi tóc tôi, lắc đầu rồi phất tay áo rời đi.

Tôi ngơ ngác chạm vào đoá hoa trên đầu, Lương công tử này rốt cục là đến đây làm gì?

Ra khỏi Mai Uyển thì gặp Thúy Lâu và Triệu Thường.

“Dao Ca, cùng đến mã tràng đi.” Triệu Thường nhiệt tình nói, Thúy Lâu cũng đi tới.

“Ừ, cả ngày buồn chán ở trong này sắp nghẹn chết rồi.” Tôi thở ra, nói chuyện với Triệu Thường tương đối nhẹ nhàng, không cần hao tâm tổn sức suy đoán.

Quay đầu lại thấy Thúy Lâu thần sắc ảm đạm, tôi đột nhiên nhớ tới vẻ mặt nàng khi nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh. Hoá ra muốn lên đi thăm tiểu tử kia, trong lòng tôi có chút đắc ý khi nhìn thấu tâm tư người khác.

“Hôm nay muội không khoẻ, các người đi đi, muội muốn về nghỉ ngơi một chút.” Tôi làm ra vẻ mệt mỏi, tay đẩy đẩy họ.

“Có cần mời lang trung không?” Thúy Lâu vội vàng hỏi, tôi lại có thể cảm thấy ý vui mừng trong lời nói của nàng.

“Không sao, nằm chút là đỡ thôi!” Tôi xua tay với bọn họ rồi xoay người rời đi. Tôi cũng không muốn làm bóng đèn, nhưng chỉ sợ Thúy Lâu lại giống tôi lúc trước, không thể tự thoát ra được. Nàng còn khuyên tôi phải chặt đứt niệm tưởng, xem ra so với tôi, nàng cũng cuồng dại không thua gì.

Còn tên Hoắc Khứ Bệnh kia, hắn sẽ để ý đến ca cơ chúng tôi sao? Có lẽ trong lòng nam nhân, giang sơn vĩnh viễn quan trọng hơn hết thảy, huống chi hắn lại tuần kiệt ngút trời, đại phá Hung Nô, chấn hưng Hán triều mới là sở nguyện cả đời của hắn.

Xa xa thấy dưới tàng mai trước cửa Thanh Tuyết Cư có một thân ảnh hoàng y đang đứng. Nghe tiếng bước chân, người nọ quay đầu lại, tôi dừng bước. Hoắc Khứ Bệnh thân mặc trường bào màu vàng nhạt, dáng đứng thẳng tắp, bên hông lộ ra trường kiếm, dưới ánh sáng loang loáng của bóng cây tôi giật mình như đang nằm mơ.

Tôi dụi dụi mắt, thấy hắn mỉm cười vẫy tay với tôi, vào lúc hắn cười để lộ ra chiếc răng khểnh nghịch ngợm.

“Sao ngài lại ở đây?” Tôi hỏi, không nghĩ ra lý do nào để hắn xuất hiện ở nơi này.

“Yêu Bài của ta rớt ở đây.” Hắn vỗ vỗ đai lưng, nhún vai cười ra vẻ bất đắc dĩ.

“Cái gì Yêu Bài?” Tôi càng thêm mơ hồ, nghiêng đầu nhìn hắn.

“Đêm đó ta đưa nàng về, Yêu Bài nằm trong tay áo của ta. Giờ lại không thấy, ta muốn tìm chỗ nàng xem sao.” Hai tay hắn khoanh lại, không nhanh không chậm nói, giọng nói của hắn thật dễ nghe, tựa như tiếng suối chảy giữa khe núi.

“Vậy mau vào tìm xem.” Tôi vội vàng đi vào, Hoắc Khứ Bệnh đi sau tôi. Đẩy cửa phòng ra, hắn cũng tiến vào.

Quỳ gối bên giường cẩn thận sờ soạn, dưới lớp chăn đệm đâu có bóng dáng yêu bài? Tôi ở sau tấm bình phong tìm khắp quần áo túi tiền của mình cũng không có.

Quay đầu thấy hắn đang cúi lại gần bàn trang điểm của tôi, ngẩng đầu chỉ vào đồng trang sức, cao giọng nói với tôi, “Ta ở trong cung của dì cũng thấy mấy thứ này.” ngữ khí mười phần như đã phát hiện tân đại lục.

“Nhóc con, trong phòng nữ nhi đều có mấy thứ đó, có cái gì ngạc nhiên.” Tôi nhìn điệu bộ trẻ con của hắn, nhin không được trêu ghẹo.

“Nhóc con?” Hoắc Khứ Bệnh hai mắt mở to, một bộ dờ khóc dờ cười. Tôi đặc ý nghiêng đầu nhìn hắn, vốn dĩ chỉ là nhóc con, mười tám tuổi cũng mới chỉ là học sinh trung học mà thôi.

“Lý cơ...” hắn đột nhiên tới gần tôi, gọi một tiếng Lý cơ làm tôi giật cả mình. Hắn nắm lấy đôi tay tôi, cúi người tiến đến trước mặt tôi.

“Tôi nói sai rồi...nam nhân tốt không tính toán với nữ nhân!” Tôi vội vàng né ra, bật nói.

“Yêu Bài của ta đâu?” Hắn nhìn tôi, nói sang chuyện khác.

Tôi đang định nói không tìm được, cúi đầu lại thấy dưới bàn trang điểm có cái gì đó ánh vàng rực rỡ lộ ra. Tôi quỳ xuống rút ra.

“Là cái này sao?” Tôi giơ một lệnh bài bằng đồng trong tay lên, mặt trên có khắc một vài ký hiệu, lơ mơ cũng có thể hiểu một chữ triện to tướng: Hoắc.

“Đúng thật là ở chỗ này.” Hoắc Khứ Bệnh đón lấy Yêu Bài, cất vào ngực rồi kéo tôi đứng lên.

“Kỳ lạ, mấy ngày nay tôi đâu có thấy, sao lại ở dưới bàn được?” Tôi nhỏ giọng than thở, ngẩng đầu thấy trong gương phản chiếu hình bóng chúng tôi, hắn cúi người nhìn tôi, tôi nghiêng mình đứng cạnh hắn, hình ảnh trai tài gái sắc hài hoà biết mấy. Tôi xuất thần nhìn vào gương, nữ tử trong gương chậm rãi mở miệng, “Đừng quên hẹn ước xưa...”

“Nàng nói cái gì?” Hoắc Khứ Bệnh cúi thấp hơn nữa, không nghe được lời tôi. Tôi bỗng nhiên cảm thấy cả người xui xẻo, khí lực như trong nháy mắt bị rút cạn hết. Hắn vội vàng đỡ lấy tôi, trong đầu tôi trống rỗng, tai tôi cũng không nghe được gì nữa, chỉ mở to hai mắt. Hoắc Khứ Bệnh ôm lấy tôi nhanh chóng phóng tới giường, sức hắn rất khoẻ, tôi cảm thấy thân mình bay lên không rồi lại hạ xuống.

“Đừng đi!” Tôi đột nhiên nắm chặt tay hắn, thủy chung nhìn hắn.

Hắn hiển nhiên không ngờ đến hành động của tôi, thân mình nửa cúi, cánh tay bị tôi kéo lấy, “Lý cơ? Nàng làm sao vậy?”

“Dao Ca!” Thuý Lâu đột nhiên xuất hiện ở cửa, nàng trừng mắt nhìn bên giường, chậm rãi đi đến, ánh mắt phiếm hồng.

Tôi như choàng tỉnh khỏi giấc mộng, vội vàng buông Hoắc Khứ Bệnh ra, vừa rồi giống như thoát hồn mất lý trí.

“Nàng vẫn thường như vậy sao?” Hoắc Khứ Bệnh đứng thẳng dậy khẽ hỏi Thuý Lâu nhưng mắt lại vẫn dừng trên người tôi.

“Hoắc công tử, Dao Ca trước đó bệnh nặng vài ngày nên còn suy yếu.” Thuý Lâu ngượng ngùng nhìn khuôn mặt trông nghiêng của Hoắc Khứ Bệnh, lộ ra vẻ nhu tình mê muội, hai tay nắm chặt trong tay áo, thân thể thút tha.

Tôi ngại ngùng nằm trên giường, xoay sở nở nụ cười. Hi vọng Hoắc Khứ Bệnh không biết, “Tôi” là vì hắn mà bệnh tương tư, thật sự dọa người mà.

Hắn khẽ nhíu mày kéo chăn cho tôi, ánh mắt trong suốt nhu hòa, “Nghỉ ngơi cho tốt, ta cáo từ trước.”

“Ngài đi nhanh đi, đừng để chậm trễ buổi huấn luyện.” Tôi ôm chăn gật gật đầu với hắn.

“Tôi tiễn ngài.” Hoắc Khứ Bệnh bước chân rất dài, Thuý Lâu gần như là chạy theo.

Yêu Bài kỳ quái, tấm gương quỷ dị, nữ tử trong mơ, tôi xa lạ. Tôi tựa hồ rơi vào một cái vòng lẩn quẩn. Trốn không khỏi, dứt không ra.

Tôi nhắm mắt lại muốn ngủ.

“Vì sao ngài ấy cũng không liếc mắt nhìn tỷ một cái, tâm tỷ chờ đợi ngài cũng chẳng kém muội, ngài lại đối với muội tốt như vậy...” giọng nói của Thuý Lâu vang vọng bên tai tôi, tiếp theo là tiếng thở dài thật mạnh. Tôi không muốn mở mắt ra, tôi sợ nàng khó xử.

Nàng là một nữ tử dám yêu dám hận, ít nhất nàng hiểu được mục tiêu theo đuổi của mình, trong cái xã hội phong kiến đề cao giai cấp này, tình cảm đó rồi cũng chẳng có được kết quả tốt.

Còn tôi thì sao? Tôi chưa từng nghĩ tới việc tìm một người thật lòng yêu thương mình ở thời đại này, hơn hai nghìn năm chênh lệch là khoảng cách không thể vượt qua. Thiên tử có thể có hậu cung ba ngàn, vương tôn quý tộc có thể tam thê tứ thiếp, người bình thường cũng có thể ba vợ bốn nàng hầu, nhiều nữ nhân cùng chung một trạng phu, đây là điều tôi tuyệt không chấp nhận. Trên đời này có hai thứ, bàn chải đánh răng và chồng là tuyệt đối không thể chia sẻ.

Một lát sau, tôi cảm thấy Thúy Lâu đã đứng dậy rời khỏi mới chậm rãi mở mắt ra, căn phòng đã trống không.

Thời gian dần trôi, chớp mắt đã đến lễ thượng tị.

Lễ hội này đã có từ xưa nhưng gần như đã bị người hiện đại quên lãng. Tôi chỉ từng thấy ngày này qua sách nhưng không biết rốt cuộc là ngày gì.

Sáng sớm, Thúy Lâu đã đánh thức tôi dậy từ mộng đẹp, nàng luôn dậy rất sớm, tôi còn quen với thời gian nghỉ ngơi thời hiện đại nên cứ thế ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao.

“Dao Ca, nhanh chuẩn bị tắm rửa.” Nàng phấn chấn thúc giục tôi.

“Hôm qua muội mới tắm mà.” Tôi hé mắt, cái việc tắm rửa này cũng đâu cần mới sáng sớm đã đánh thức tôi chứ.

“Không giống đâu, đây là lễ gội đầu.” Nàng xốc chăn tôi lên, tôi không tình nguyện mặc quần áo, cầm theo một bộ y phục mới theo Thúy Lâu đi tắm rửa.

Phía đông Lâm Nguyệt Lâu có một bể tắm khổng lồ, khi tôi và Thúy Lâu bước vào, bên trong đã có rất nhiều người, các nàng loã thể hưng phấn nói chuyện rất náo nhiệt. Đều là các nữ tử cùng trang phục, hẳn tỷ nữ của phủ công chúa đều ở nơi này.

Thúy Lâu kéo tôi vào một góc bể, nàng bắt đầu cởi quần áo, tôi tò mò nhìn động tác của nàng.

“Tắm ở đây?” Tôi cau mày nhìn bể tắm công cộng rộng lớn này, cả người run lên. Ở hiện đại, người người dùng vòi tắm hoa sen, cái bể lớn này cũng không thể nói là vệ sinh, tôi cực kỳ miễn cưỡng nhìn Thúy Lâu.

“Đương nhiên, nhanh cởi áo.” Tôi ôm ngực không muốn cởi, trước công chúng không có một chút riêng tư.

Khi nói chuyện Thúy Lâu đã cởi xong, thân thể trắng nõn từ từ chìm xuống nước, hơi nước bao bọc lấy nàng, “Dao Ca, nhanh xuống đây!”

Tôi rề rà cởi từng món, còn lại lớp áo lót lại không cởi liền chui vào trong nước, độ ấm thật thoải mái, trên mặt nước dập dờn những cánh hoa, thoang thoảng trong không khí hương hoa đào. Thúy Lâu ở phía sau cởi áo tôi xuống đặt bên cạnh bể.

“Nào có ai tắm rửa còn mặc quần áo.” Nàng cười bĩu môi, vỗ nhẹ lên lưng tôi.

Tôi ngâm cả người hoàn toàn xuống nước, ở phương diện tắm rửa này, tôi - một người hiện đại - lại không cởi mở bằng cổ nhân.

“Ấy, ngực muội...” Thúy Lâu đột nhiên nghiêng đầu bơi tới cạnh tôi, nghĩ ngợi nhìn ngực tôi.

Tôi cúi đầu nhìn lại, thấy trước ngực có một dấu vết mờ mờ hình tròn.

“Đây là bớt.” Tôi thản nhiên nói, đưa tay vuốt ve không có gì cảm giác.

“Không...trước đây muội đâu có...” Thúy Lâu nhìn tôi, cẩn thận sờ soi vết bớt, lắc đầu nói.

Hả? Trong lòng tôi lại cả kinh, chuyện cổ quái hiếm lạ nào cũng cho tôi đụng phải, tôi hất nước lên cổ chà sát, vết bớt giống như một chấm nhỏ ửng hồng, chấm nhỏ bỗng chớp nháy, Thiên Lang tinh ở Kỳ Liên Sơn...

Tắm đã lâu, cuối cùng cũng ra khỏi bể, thay trang phục sạch sẽ xong tâm tình cũng tốt hơn. Hôm nay tôi mặc một thân váy dài màu hồng nhạt, tà váy cắt xéo để lộ nội sam màu nguyệt sắc, chân váy mềm mại rũ xuống, bên hông thắt dải lụa tơ tằm. Đi trên đường tư thái thướt tha sinh động.

Chúng tôi cùng mọi người đi theo Âm bà bà, quản sự trưởng của phủ, đến mọi ngõ ngách trong phủ để vẩy nước. Nghi thức này là một trong các phần của lễ thượng tị, Âm bà bà cầm nhánh liễu trong tay nhúng vào chén nước rồi rảy lên khắp bề mặt các bức tường dưới mái hiên. Thúy Lâu nói cho tôi biết, nước đó được đặc chế từ cây xương bồ bào, đây là một nghi thức tế lễ của ngày hội. Cảm giác trên mặt có vài giọt nước lạnh lạnh bắn lên, thấy Âm bà bà đang vẩy vẩy nước về phía chúng tôi.

Sau khi ai nấy đều đã dính chút nước lại quay sang hắt nước lẫn nhau rồi cất lời chúc phúc.

“Náo nhiệt quá!” Tôi ngồi xuống bãi cỏ, từ xa nhìn đám đông ồn ào.

“Sẽ còn náo nhiệt hơn nữa cơ!” Thúy Lâu ôm gối, dùng thân mình huých vào tôi

“Hả?” Tôi ôm lấy vai nàng, cả mình dựa vào nàng chờ nghe nàng giới thiệu tiếp.

“Hội chợ buổi tối mới gọi là thú vị.” Thúy Lâu tỏ vẻ mong mỏi, hai tay vịn xoắn lấy nhau như đang nghĩ tới điều gì, cúi đầu khẽ mỉm cười.

“À, là múa lân hả, vậy thì rất náo nhiệt rồi.” Tôi không khỏi nghĩ đến tình cảnh cái đầu sư tử đỏ thắm và một đám người chui rúc bên dưới lắc đầu vẩy đuôi.

“Múa lân là cái gì?” Thúy Lâu tò mò nhìn tôi.

Chẳng lẽ Hán triều còn chưa xuất hiện loại hoạt động hội hè điển hình này sao? Phong tục cổ đại tôi chỉ nhớ mơ hồ, Hán triều quá xa xôi, tôi đã không còn nhớ rõ lắm.

“À...muội tùy tiện nói lung tung, tỷ nói có hoạt động gì nhỉ?” Tôi lấp liếm.

“Chợ rất đông vui, có nhiều thứ thú vị, nam nữ có thể gặp gỡ, ước hẹn dạo chơi, còn có thể...” Thúy Lâu lại cúi đầu, cổ nhân thật dễ thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng ửng hồng lên.

“Còn có thể thế nào nữa?” Tôi huých nàng, cười chọc.

8. Chương 8: Thượng Tị

“Còn có thể tặng nhau tín vật nữa...” Thúy Lâu nói xong, mắt còn lấp lánh.

Hoá ra là ước hội, xem ra dân phong Hán triều có vẻ cởi mở, tuy rằng không thoải mái như Đại Đường nhưng so với cấp bậc lễ nghĩa của Minh Thanh, Hán triều xem như tương đối phóng khoáng, nam nữ ái mộ nhau cũng có cơ hội tự do yêu đương. Tôi gật đầu, Thúy Lâu nha đầu ngốc này không phải là chờ được gặp gỡ Hoắc Khứ Bệnh chứ.

“Dao Ca, đã qua giờ tuất rồi!” Thúy Lâu ở bên thúc giục, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối đen. Đối với giờ giấc ở cổ đại tôi còn xa lạ, chỉ biết là qua giờ Dậu thì đến giờ Tuất, ước chừng khoảng bảy, tám giờ tối.

“Được rồi!” tôi vừa học được cách búi tóc, ở trước gương loay hoay cuối cùng cũng ra hình ra hài. Búi tóc không được chuẩn, lại hơi thấp nhưng cũng coi như chính tề, cuối cùng cắm một cây trâm đồng, nữ tử đối với đồ trang sức thường bị hấp dẫn. Tôi vừa lòng nhìn vào gương tự hào một phen, thế là đã không phải đầu bù tóc rối đi gặp người nữa.

“Đi thôi.” Tôi kéo tay Thúy Lâu đi thẳng ra phủ công chúa. Phủ công chúa nằm ở cổng thành phía tây, bên trong trạch khu, cổng thành Trường An vào thời Hán triều rất to, các dãy phố phân chia rõ ràng.

Ra khỏi phủ công chúa, ngay chỗ ra ngã tư chính là đường Chương Đài nổi tiếng, trên đường người đến người đi vô cùng tấp nập, phần lớn là thanh niên thiếu nữ trưởng thành nhóm lại cùng nhau du ngoạn, rất giống chợ đêm hiện đại, tôi tò mò ngó nghiêng, mọi thứ ở đây đối với tôi mà nói đều mới mẻ, tràn ngập hơi thở cổ điển, còn thú vị hơn khi thấy trên tivi.

Qua khỏi cây cầu, chúng tôi đến nơi buôn bán sầm uất nhất của thành Trường An: Tây Thị. Khi tôi nhìn những con người đang rộn ràng phấn khích, đình đài lầu các đèn đuốc sáng trưng, các gian hàng bày bừa hoa cả mắt thì không khỏi cảm thán, mức độ phồn hoa của thủ đô cổ đại tuyệt đối không kém hiện đại! Tiếng rao hàng hoà lẫn tiếng cười đùa, quanh quẩn trong không khí của thành Trường An.

Tôi hưng phấn lôi kéo Thuý Lâu len lỏi qua đám đông, hoàn toàn bỏ qua vẻ khinh thường trong mắt nàng, tôi hiện giống như bà ngoại Lưu lạc vào khu vườn rực rỡ, cái gì cũng tò mò không thôi.

“Tỷ xem món đồ chơi bằng đường này, giống thật quá!” Tôi chỉ vào món đồ chơi màu sắc sặc sỡ làm từ đường mà nói, Thuý Lâu che miệng đứng một bên nhìn tôi cười.

“Dao Ca, muội xem này.” Thuý Lâu kéo tôi vào một quầy hàng, cầm lấy một cái hà bao hình gì đó cho tôi xem.

Tôi ngửi được một hương hoa tiêu tự nhiên, tươi mát hợp lòng người, “Đây là cái gì?” Tôi cầm lấy thứ vừa bằng bàn tay, thùi thùi tinh xảo, mặt trên là những đám mây cát tường.

“Đây là hoa tiêu, tiêu tán gẫu chi thật, phiên diễn doanh thắng.” Tôi cái hiểu cái không gật đầu, Thuý Lâu lấy tiền ra mua, tôi không thích loại hương bao này, hơn nữa cũng không dùng đến.

Đi lang thang, lại giống như đang đi dạo phố ở hiện đại, cái gì cũng muốn mua, lại cảm thấy chẳng dùng được cái gì, hơn nữa tiền của tôi rất ít nên cũng không cho phép tôi mua bừa.

“Đá ngũ sắc này uội.” Thuý Lâu mở tay, một viên đá bóng mượt nằm trong lòng bàn tay nàng phát ra ánh sáng ngũ sắc.

“Đẹp quá, cảm ơn tỷ!” Tôi nhận lấy viên đá ngũ sắc đặt trước mặt quan sát cẩn thận, dưới ngọn đèn trông nó càng thêm đẹp.

“Thuý Lâu, cho tỷ, tượng trưng cho tình bạn của chúng ta!” Tôi gỡ miếng ngọc bội, nhét vào tay Thuý Lâu. Nàng từ chối không cầm, nói rất quý với tôi. Sự quan tâm của nàng đối với tôi bao nhiêu tiền cũng không mua được, ở cổ đại tôi chỉ có nàng là bạn. Miếng ngọc này không biết là ai cho tôi, dù sao có giữ cũng không có tác dụng gì. (rồi, ngu rồi)

“Tỷ sẽ giữ gìn cẩn thận.” Thuý Lâu không lay chuyển được tôi, đành nhận ngọc bội nâng niu cất vào lòng, đôi mắt chăm chú nhìn tôi. Tôi nhẹ nhàng ôm lấy nàng nói, “Chúng ta đều hãy giữ gìn cẩn thận.”

Tôi mơ hồ bắt gặp trong mắt nàng ánh lên nhiều tia sáng.

Theo chân đám đông đi về trước chợt phát hiện bên đường có một chỗ bán hoa quả, tôi kéo Thuý Lâu chạy tới. Tôi luôn thích ăn hoa quả, hơn nữa hoa quả thời này chưa bị ô nhiễm, nhất định hương vị rất ngon.

Tôi nhặt lên một quả đu đủ vàng ươm, hít hà mùi hương ngọt lành. Đu đủ cổ đại nhỏ hơn so với hiện đại, tôi mua một quả, cầm trong tay ngắm nghía.

Giữa đám đông, không biết ai kêu một tiếng, “Lục Bác Bử ở Lâm hoa các sắp bắt đầu rồi!” Đám đông lập tức chen lấn, chúng tôi bị xô đẩy về phía trước, nhìn thấy xa xa một toà nhà cao ba tầng đang đèn đuốc sáng choang, bóng người lay động.

Đại sảnh lầu một của Lâm Hoa Các hoàn toàn rộng mở, người đứng vây xem đều ở dưới bậc thang, chính giữa sảnh bày một cái bàn gỗ lớn, hai bên đặt hai cái đệm, trên mặt bàn bày một bàn cờ, trên đó ngang dọc chằng chịt các đường kẻ. Tôi chỉ biết lục bác là một kiểu cờ của cổ đại nhưng không biết chơi như thế nào.

Từ sau tấm màn bên cạnh sảnh, hai nam tử đội mũ xanh đi ra, đều mặc y phục màu trắng, tay áo làm thể mờ, hai người ngồi xuống hai bên bàn.

“Bắt đầu.” Một gã tiểu tư đứng bên cao giọng hô.

Hai gã nam tử bên cạnh từ trong hộp gỗ lấy ra sáu quân cờ, mỗi quân hình dạng đặc biệt được đặt ngay chính giữa, còn lại năm quân được bài bố phía sau, tôi thầm đoán quân lớn nhất kia chính là đại soái rồi.

Nam tử bên trái đỡ bác trứ trước, tương đương với xúc xắc hiện đại.

Hắn cầm lên quân ở hàng cuối cùng, đi về trước ba bước, tiểu tư cao giọng nói, “Tấn tiến tam!”

Nam tử bên phải ném sau đó, cầm lên quân lớn hơn đi năm bước, “Kiêu tiến ngũ!”

Đôi bên không ai nhường ai, tôi chậm chạp tìm hiểu quy tắc lục bác, kỳ thật rất đơn giản, quân lớn là kiêu, quân nhỏ là tán, kiêu có thể ăn tán, tán có thể che dấu kiêu, nếu một bên kiêu bị ăn hết thì tức là thua trận.

“Tán bên trái tiến lên hai bước là thắng!” Tôi nhìn ván cờ kịch liệt, vô thức thốt ra.

Thuý Lâu có vẻ không hiểu, lơ ngơ nhìn tôi lại nhìn bàn cờ.

Quả nhiên người xung quanh la lên một trận, gã tiểu tư cao giọng nói, “Vương công tử thắng!” Nam tử bên trái đứng dậy khom người chào, hai người khách sáo vài câu thì chấm dứt. Cổ nhân chơi cờ chú ý lễ nghi, bất luận thắng bại cũng không thể đánh mất phong độ.

“Lý cơ đối với quy tắc lục bác thật tinh thông!” Tôi đang giảng giải quy tắc cho Thuý Lâu, đột nhiên nghe thấy phía sau có người gọi tên tôi. Quay đầu nhìn lại, một nam tử áo xanh đang đứng lẫn giữa đám người, gió đêm thổi tung mái tóc của hắn làm toát lên vẻ bình thản ung dung.

“Lương công tử cũng đến đây ư?” Tôi hơi gật đầu rồi quay sang chỗ khác tiếp tục cùng Thuý Lâu nói chuyện.

“Có thể mời Lý cơ chơi một ván không?” Lương công tử chậm rãi đi đến bên cạnh tôi, tay áo vung lên, đôi mày thanh tú khẽ nhướn, thẳng thắn nhìn tôi.

Thật ra tôi cũng rất muốn chơi, từ sau khi đến nơi này gần như không được chơi đùa gì cả, tôi đối với trò lục bác mới học được thì rất hứng thú, do dự một chút bèn gật đầu đáp ứng.

“Ta muốn cùng vị cô nương này chơi một ván, chẳng biết có được không?” Lương công tử đi lên bậc thang nói với gã tiểu tư, ánh mắt lại quét về phía tôi ở dưới đài, trong nhất thời mọi người đều nhìn tôi. Tôi đành cười gượng, ngại ngùng cúi đầu.

“Được, mời sang bên này!” gã tiểu tư dẫn Lương công tử an vị.

“Cô nương, mời!” Lương công tử mỉm cười với tôi, giơ tay nhắc chân đều không nói được hết phong thái phong lưu phóng khoáng.

Đưa vật đang cầm trong tay cho Thuý Lâu, tôi dưới ánh nhìn sẫm soi của mọi người đi lên đài, chấp tay hành lễ với hắn, “Công tử, mời!”

“Đây là nữ tử nhà ai, thật xinh đẹp!”

“Nữ tử cũng biết chơi lục bác?”

“Vị công tử này sao lại cùng tiểu nữ tử chơi lục bác...”

Ngồi ngay ngắn trên đài, phía dưới không ngừng có những lời bàn luận to nhỏ rót vào tai tôi. Tôi che tay áo nở nụ cười, Lương công tử liếc nhìn tôi một cái, ý bảo tôi mở cờ.

Tôi ném mạnh bác trứ, ván cờ chính thức bắt đầu. Quân tán của tôi đi bốn bước, tán của hắn theo ba bước. Tôi đại kiêu, đi hai bước, hắn tán, đi năm bước ngăn trước mặt tôi. Tôi vừa suy nghĩ làm sao ăn luôn tiểu bình của hắn, hắn cũng không nhanh không chậm vây đại soái của tôi. Tôi nhắc tay, khựng giữa không trung không thả xuống, mày nhíu lại, hắn nhướn mày đầy thâm ý nhìn tôi. Tôi ăn của hắn hai quân tán, hắn lại ăn của tôi ba quân tán, khó phân thắng bại.

“Lý cơ kì tài inh!” Hắn tay cầm quân cờ xoay xoay, khẽ giọng nói.

“Ngài đây là đang khen ngài rất inh sao?” Tôi cũng không ngược mắt, vững vàng đi từng bước.

“A...” Hắn lắc đầu không trả lời, đem lực chú ý tập trung lên bàn cờ.

Cuối cùng bàn cờ chỉ còn lại hai quân kiêu trơ trọi, tôi không còn nhả nài, tiến không được lùi cũng không xong.

“Ngài ăn tôi đi, như vậy là có thể xong.” Tôi cúi người, nói nhỏ với hắn.

“Lý cơ muốn nhận thua?” Hắn hỏi ngược lại.

“Vậy coi như hoà, tôi cũng không muốn thua.” Tôi còn muốn đi dạo tiếp, đánh thế này biết tới khi nào.

Đang do dự thì nghe đám đông ồn ào xôn xao, “Trường An công tử!” Tôi theo ánh mắt họ nhìn lại, xa xa trên đường một con tuần mã đang phi nhanh đến, lơ mờ trên đó là một nam tử ăn vận đơn giản.

Phỏng chừng lại là vị danh nhân, cổ nhân cũng thích ngắm trăng sao gì đó, người có tài có mạo thường được thổi phồng. Trường An công tử? Tôi sao không nhớ trong lịch sử có nhân vật này nhỉ?

Tôi tò mò nhìn ra, quên cả chơi cờ, Lương công tử đột nhiên đứng dậy chào tôi, lãnh đạm nói, “Cô nương kì nghệ tốt, tại hạ tự thẹn không bằng.”

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn, còn chưa mở miệng hắn đã nhanh nhẹn rời đi. Tôi đành xuống khỏi đài, thấy ánh mắt Thuý Lâu vẫn ngóng nhìn con tuần mã ở phía xa kia.

“Nhìn cái gì thế?” Tôi lấy quả đu đủ, nhìn thần thái si mê của Thuý Lâu.

Lại thấy thêm con tuần mã đang băng băng về phía này, trên mình là một vị nữ tử. Hai con ngựa song song, người trên ngựa trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Thuý Lâu nắm lấy hương bao vừa mua, khẽ thở dài một hơi, tôi lại càng hiếu kỳ, Trường An công tử này thật có mị lực. Tôi kéo Thuý Lâu đến phía trước, nhìn xem vị công tử này có chỗ nào đặc biệt.

“Dao Ca, đừng đi. Hoắc công tử...” Thuý Lâu xấu hổ.

Tôi khó hiểu nhìn nàng, người đó và Hoắc Khứ Bệnh thì có liên quan gì? Người cưỡi ngựa như phát hiện hai chúng tôi, chậm rãi chạy về bên này. Tôi ngửa đầu nhìn thẳng người đó, hắn đang nghiêng đầu nói chuyện cùng nữ tử bên cạnh, khi xoay đầu lại, cặp mắt trong suốt đối diện với tôi.

Gió đêm lành lạnh thổi qua, vài chiếc lá liễu mỏng trớn trên mặt tôi, ánh trăng lại càng sáng tỏ. Hai tay tôi cầm quả đu đủ lặng yên đứng tại chỗ, như đã trải qua cả thế kỷ mới nghe hắn nói, “Lý cơ, nàng cũng ở đây sao?”

Không biết tại sao trong nháy mắt đó, tôi muốn mở miệng nhưng lại không nói nên lời. Nữ tử đi theo hắn cũng tiến đến, thẳng có thẳng không nhìn tôi rồi quay đầu ôn nhu nói với Hoắc Khứ Bệnh, “Chúng ta qua bên kia đi.”

“Được.” Hoắc Khứ Bệnh mỉm cười với nàng, tôi lại cảm thấy nụ cười như gió xuân này thật chói mắt. Hai tay của hắn nâng lên kéo dây cương, đầu ngựa thay đổi, hai người lại sóng vai đi khỏi. Hắn giục ngựa quay đầu nhìn về phía tôi như còn đang gọi tôi một tiếng, Lý cơ.

Tuần mã cất vó đi. Đột nhiên cảm thấy cánh tay đau nhức, tưởng như tôi đã nắm chặt quả đu đủ mà đứng rất lâu rồi, thật ra cũng chỉ mới vài phút mà thôi. Tôi cất quả đu đủ vào trong tay áo, kéo Thuý Lâu, “Chúng ta đi!”

Thuý Lâu đỡ dẫn theo tôi, sự phấn khởi vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, hứng thú cũng chẳng còn. Hai người chúng tôi dọc theo đường cũ trở về phủ công chúa.

“Dao Ca...” Thuý Lâu đột nhiên mở miệng.

“Hử?” Tôi thuận miệng đáp, một tay đang xoắn lấy vài sợi tóc trước ngực.

“Tỷ vẫn vọng tưởng, có thể gã ột nam tử tỷ thật lòng yêu thương, muội nói xem, tỷ ngu ngốc quá phải không?” Nàng đột nhiên dừng bước, rũ mắt, nhẹ nhàng lấy trong tay áo ra cái hương bao ném mạnh đi, hương bao nhỏ bé giữa trời đêm vẽ thành một đường cong.

“Tỷ không ngốc.” Tôi chạy theo nhặt hương bao lên để vào tay nàng, “Trong tình yêu, mọi người đều ngang hàng.”

Tôi không biết nàng có thể hiểu lời tôi nói không nhưng dường như tôi cũng đang tự nói với chính mình. Thấy Hoắc Khứ Bệnh cùng nữ tử khác vui vẻ với nhau, tôi lại cảm thấy khó chịu.

Tôi nghĩ tôi nhất định là điên rồi, đối với một cổ nhân, hơn nữa là một người sắp chết vốn không nên bận tâm. Sau đó tôi lập tức phủ định ý nghĩ này, không thể nói vì sao, tôi có hảo cảm với người thiếu niên đó, chỉ là hảo cảm mà thôi.

Người ngựa trên đường Chương Đài dần thưa thớt, vẻ phồn hoa cũng nhạt đi, gió đêm lướt trên con đường hiu quạnh.

“Liều Chương-Đài, liều Chương-Đài,

Ngày xưa xanh biếc, ngày nay có còn?

Dẫu như cành rủ lá non,

Chắc người khác bẻ chẳng còn như xưa...”

Tôi khẽ ngâm nga bài thơ này, tuy rằng ý tứ bài thơ không liên quan gì mấy đến tình cảnh tôi hiện tại. Tôi cũng có cùng cảm xúc cô đơn, trước đây hay bây giờ, người đã thành xa lạ. Cảnh liễu năm sau còn có thể đợi người hôm nay? Tôi có thể đi đâu, về nhà hay vẫn ở lại nơi đây?

“Lý cơ.” Chúng tôi vừa sắp bước vào cổng của phủ công chúa thì Hoắc Khứ Bệnh đột nhiên xuất hiện phía sau. Hắn vẫn mặc y phục màu vàng nhạt, tay áo phiêu phiêu, giật dây ngựa đứng lại, vẻ mặt chờ mong nhìn tôi nhưng lúc này tôi lại chẳng có tâm trí nào.

“Vâng...” tôi không có tâm trạng ứng phó với hắn, chỉ lễ phép lên tiếng trả lời.

“Vừa rồi Trương tiểu thư hẹn, ta không tiện chối từ.” Hắn thậm chí nói có chút vội vàng, con người trong suốt mờ mịt nhìn tôi, khoe miệng trẻ xuông như một đứa trẻ vừa làm sai.

Tôi đột nhiên thoải mái hơn, hà tất phải nghiêm túc với một thiếu niên thế này? Tôi thông thả đi qua giờ quả đu đủ trong tay lên, mỉm cười nhìn hắn, “Hôm nay đi hội, tặng ngài.”

Hắn ngồi trên ngựa thoáng ngạc nhiên, không nhận lấy mà lại kinh ngạc nhìn tôi, “Lý cơ, nàng...”

“Ngài chê quà tôi tặng không đáng giá?” Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng hắn.

“Không, ta rất thích.” Hắn đột nhiên nở nụ cười, đôi mắt nheo nheo, đưa tay đón lấy quả đu đủ của tôi rồi xoay người xuống ngựa. Lục lợi một hồi hắn gỡ xuống một miếng ngọc bội, trình trọng đưa cho tôi, “Cái này tặng nàng.”

“Tôi không thể nhận, quá quý giá, tôi chỉ cho ngài trái cây thôi mà.” Tôi đẩy tay hắn ra rồi kéo Thuý Lâu chạy vào, quay đầu vẫy tay với hắn, “Tạm biệt!”

Nói xong tôi xoay người vào phủ, khoe mắt thoáng nhìn thấy hắn vẫn đứng tại chỗ.

Thuý Lâu nhìn xung quanh, hai tay nắm lấy tôi nói nhỏ, “Dao Ca, vì sao muội không nhận ngọc bội của ngài?”

“Không thể vô duyên vô cớ nhận đồ của người ta được.” Tôi thuận miệng trả lời, một quả đu đủ đổi một miếng ngọc bội, rất không công bằng.

“Vậy sao muội lại cho ngài đu đủ?” Nàng hỏi tiếp, vẻ mặt lóe sáng.

“Bởi vì trên người muội chỉ có đu đủ nên chỉ có thể cho hắn cái đó thôi.” Tôi ngượng ngùng nói, tặng hoa quả thật có chút mất mặt, nhưng tôi thấy hắn có vẻ cũng vui.

“Thật sao?” Thuý Lâu nghi hoặc nhìn tôi, chậm rãi buông tay ra.

“Muội lừa tỷ làm gì!” Tôi cầm tay nàng, nha đầu Thuý Lâu này suy nghĩ nhiều quá, tục ngữ nói ‘lễ khinh tình ý nặng’, hắn đường đường là Trường An công tử, làm sao có thể để ý việc lễ vật nặng nhẹ này?

Hôm nay thật mệt nhọc, tôi nằm trên tháp chỉ chốc lát đã tiến vào mộng đẹp. Cảnh trong mộng mông lung, chiếc răng khểnh nghịch ngợm cứ tới tới lui lui trước mắt tôi.

9. Chương 9: Đu Đủ

Hôm nay tôi ngủ một giấc thẳng tới khi nắng chiếu rực rỡ, tiếng mõ vừa vang là đã qua giờ Ty, tức là hơn chín giờ sáng. Gần đây tôi đã học được cách phân biệt thời gian ở cổ đại, kết hợp với thời gian ở hiện đại.

Rửa mặt chải đầu qua một chút, tôi đứng dậy đến Mai Uyển luyện cầm. Từ sau lễ thượng tị tôi đã nhiều ngày không đến mã tràng, cũng không gặp lại Hoắc Khứ Bệnh. Trong lòng có cảm giác kỳ quái, nhưng chính tôi cũng không rõ nguyên nhân.

Có điều, nghe Triệu Thường nói những ngày gần đây, Vũ lâm quân ở giáo trường Trường An đang tăng cường huấn luyện, những con ngựa tốt ở mã tràng đều được Vệ Thanh chọn đi, một số kỵ nô cũng được tuyển chọn vào đội ngũ, xem ra triều đình đang có hoạt động lớn. Lưu Triệt là vua của các tướng soái, rất am hiểu thuật dụng binh, tuy rằng tôi không đặc biệt yêu thích hắn nhưng không thể không thừa nhận hắn quả thật xứng đáng với hai chữ vĩ đại.

Tôi huy động mô kiến thức lịch sử trong đầu, tính toán, năm Hoắc Khứ Bệnh mười tám tuổi, cũng chính là năm nay hắn lần đầu tiên tham gia cuộc chiến chống Hung Nô, sau khi dành được thắng lợi Hán Vũ Đế thừa thắng xông lên, trong năm tiếp tục cuộc chiến.

Hoắc Khứ Bệnh một trận thành danh, được phong hầu, thanh thế không ngừng tăng, không lâu sau sẽ nổi danh ngang bằng Vệ Thanh, người được gọi là Tư Mã. Bởi vì trước kia cảm thấy hứng thú nên đoạn lịch sử này tôi đã từng nghiên cứu rất kỹ, trong lịch sử chiến dịch này có một cái tên rất vang dội, gọi là Cuộc chiến Mạc Nam.

Nghĩ đến đây tôi cảm xúc mê mẩn, kích động khó lòng kiềm chế, như thể lưỡi giáo của kỵ binh trên chiến trường rộng lớn đang hiện ra ngay trước mắt. Sắp có chiến tranh sao? Tôi chưa từng trải qua chiến tranh, tuy rằng thường thấy trên tivi nhưng bản thân chân chính ở vào hoàn cảnh này thì cảm giác lại khác.

Tôi đứng trước Mai Uyển ngẩng đầu nhìn trời xanh, bầu trời vẫn trong xanh rạng rỡ, trong Mai Uyển vẫn đàn sáo hát ca, tôi vẫn ăn no ngủ kỹ, nhàn nhã ung dung. Nhưng đối với rất nhiều người mà nói, sự kiện này lại mang ý nghĩa tai nạn và tử vong, trong chiến tranh người chịu khổ luôn là bá tánh. Tâm tình bỗng nhiên trở nên nặng nề, có lẽ việc này cách xa tầm tay tôi, chẳng cần tôi phải quan tâm vì đã có vua quan anh hùng bày mưu nghĩ kế, hơn nữa ít nhất tôi biết, kết quả là chiến thắng.

Hôm nay trong Mai Uyển, ca cơ không đông, có lẽ tôi đến muộn, nhiều người đã luyện tập xong. Thuý Lâu cũng không thấy bóng dáng, Lương công tử đang cùng vài ca cơ đàn tỳ bà thảo luận từ khúc. Thấy tôi đến hắn cũng không dừng lại, chỉ nhìn tôi gật đầu.

Tôi ngồi xuống cạnh cây đàn, không nhìn hắn. Tôi luôn cảm thấy con người này trong ngoài bất nhất, điệu bộ lúc nào cũng thần nhiên ung dung, khó lòng đoán định nên tôi phải cố hết sức không trêu vào hắn.

Hai tay khẽ lướt trên dây đàn, trong đầu còn nghĩ đến chiến tranh sắp xảy ra, bỗng nhiên có linh cảm, giai điệu trong lòng chỉ dẫn tôi bắt đầu gảy, tiếng đàn tự nhiên vang lên, khúc ca đau thương trầm thấp.

Những binh lính trẻ tuổi rời khỏi gia đình, chiến hoả hỗn loạn, dân tỵ nạn trôi giạt khắp nơi, người già, phụ nữ và trẻ em mất đi thân nhân, tôi theo tiếng đàn xa xôi xướng lên.

“Há người không có áo hay sao? Thì đây chiếc áo chia nhau bận mà. Dấy binh thiên tử truyền rao. Cây mâu, cây giáo chúng ta lo cùng. Với người đánh dẹp thù chung.”

Há người quần áo lại không? Thì đây áo nhỏ cùng chung mặc vào. Dấy binh thiên tử truyền rao. Cùng lo sửa soạn kích mâu đằng hoàng, đứng lên xông tới ngang hàng.” (1)

Bài thơ Không quần áo này tôi chỉ nhớ được hai đoạn trước, hát đi hát lại, đột nhiên Lương công tử tiếp nối tiếng hát của tôi, hát nốt câu cuối cùng.

“Há người không áo quần sao? Thì quần xin để cùng nhau mặc liền. Dấy binh vua đã vội truyền. Binh nhu áo giáp xin nguyên lo chung. Với người hăng hái đi cùng.”

Hắn dừng lại nhìn tôi với ánh mắt khác thường, con ngươi màu nâu càng thêm thâm thúy, trên mặt ý cười ẩn chứa nét hiu quạnh. Đợi cho đến khi các ca cơ đều rời khỏi, Lương công tử ngồi xuống cạnh tôi, hắn dường như đã phát hiện tôi luôn thích là người ở lại cuối cùng.

“Lý cơ thật quan tâm quốc sự.” Hắn thần nhiên nói, ánh mắt lại hướng ra ngoài cửa sổ, khi hắn nói chuyện thường không nhìn thẳng tôi.

“Quốc gia hưng vong, thường dân cũng có trách nhiệm. Ngài không quan tâm sao?” Hấn mỗi khi gọi tôi là Lý cơ, âm điệu luôn lên cao như đã nhìn thấu tôi vậy. Còn Hoắc Khứ Bệnh mỗi khi gọi tôi như vậy lại khiến tôi cảm thấy kiên định an tâm.

“Ta vốn không biết nàng.” Hấn quay đầu nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên, gần như là thở dài nói.

Tôi lại lặng thinh không nói gì, sợ nhất là khi người khác nhắc tới chuyện trước kia, do đó cứ im lặng là vàng thôi.

“Nàng cho rằng sau đây triều đình sẽ thế nào?” Hấn ngang nhiên hỏi chiến sự, hơn nữa còn hỏi một ca cơ về vấn đề này, thật không hợp lẽ thường.

“Tấn công Hung Nô, thu hồi đất đai.” Tôi mở miệng, hai tay đặt trên huyền cầm lại khê gảy, phát ra một tiếng thanh thúy quanh quẩn trong gió trưa.

Hấn trong nháy mắt tim đập loạn, bị tôi nhận thấy được. Hấn cũng không đáp lời, đứng dậy tiến đến một cây cổ cầm khác, cúi đầu gảy lên.

“Mộc qua người tặng ném sang, Quỳnh cư ngọc đẹp ta mang đáp người. Phải đâu báo đáp ai ơi, Để mà giao hảo đời đời cùng nhau.

Mộc đào người tặng ném sang, Quỳnh dao ngọc đẹp mang ra đáp người. Phải đâu báo đáp vậy thôi, Để cùng tốt đẹp đời đời kết giao

Ném sang mộc lý tặng ta, ngọc lành quỳnh cửu đưa qua đáp người. Phải đâu báo đáp ai ơi, Để mà giao hảo đời đời cùng nhau.” (2)

Hấn xem bên cạnh như không có người, một mình xướng lên, tôi im lặng nghe nhưng nghe một hồi, tôi lại ngồi không yên. Bài Kinh thi này tôi có chút ấn tượng nhưng ca từ cụ thể thì không nhớ rõ. Khi nghe câu ‘Mộc qua người tặng ném sang, Quỳnh cư ngọc đẹp ta mang đáp người’, tôi mới sực tỉnh.

Đu đủ... vậy đêm tiết thượng tị đó tôi tiện tay tặng ‘lễ vật’ cho Hoắc Khứ Bệnh cũng chẳng khác nào tín vật đính ước!

Tôi ngẩng đầu nhìn hấn, khóe miệng hấn lộ chút ý cười, vừa hát vừa dùng ánh mắt nhìn tôi, hiển nhiên hấn cố ý cho tôi nghe. Hấn thế nào mà cái gì cũng biết vậy?

Mặt tôi nóng bừng, nghĩ tới tình cảnh lúc đó tôi càng thêm xấu hổ. Tôi cái gì không tặng lại tặng đu đủ. May là tôi không nhận ngọc bội của hấn, bằng không thật sự là hết đường chối cãi.

Tôi đỏ mặt ngồi dưới đất, Lương công tử nhìn vẻ mặt tôi hình như rất hài lòng, hấn ngừng hát nhìn tôi nói, “Không biết Lý cơ tặng đu đủ cho ai vậy?”

“Cho vào bụng rồi!” tôi ôm đôi má bực bội nói.

“Hoắc công tử tất nhiên không đành lòng ăn rồi.” Hấn không chút lưu tình vạch trần tôi, giọng nói còn mang theo ý cười.

“Không phải là tặng nhầm sao, tôi tìm ngài ấy nói rõ ràng là được, buồn cười lắm à?” Tôi nhướn mắt nhìn hấn, chỉ là việc con con thôi, có quan trọng vậy không, cổ nhân thật là cổ hủ.

“Vậy nàng muốn đi hỏi trước hay muốn suy nghĩ lại?” Hấn chậm rãi đi đến trước mặt tôi cầm thẻ tre nhẹ nhàng thả xuống lòng tôi, chờ tôi ngẩng đầu thì người đã đi xa, tôi dõi theo bóng hấn một lúc lâu vẫn chưa hồi thần.

Trong lòng tôi thật sự không muốn suy nghĩ, tôi lúc ấy chỉ tặng quà cho hấn một cách bình thường, bây giờ ngẫm lại, lấy hay không lấy lại đây? Tôi đấu tranh tư tưởng, triều đình sẽ khai chiến, Hoắc Khứ Bệnh nhất định bận tới mảy tới mạt, vì một chuyện nhỏ nhặt này mà đi quấy rầy hấn, tôi không phải là hơi nhỏ mọn sao?

Nghĩ nghĩ, quyết định đi mã tràng, nói không chừng có thể gặp được hấn, có lẽ hấn vốn cũng chẳng để trong lòng.

Thay bộ váy được tôi cải tiến kia xong, một mình đến mã tràng. Giữa trưa mã tràng không có nhiều người, trong sân có vài kỵ nô đang chải lông cho ngựa, Triệu Thường không ở đó. Dọc theo đường đi không mục đích, ngẫu nhiên có mấy con tuần mã chạy qua tôi, hiện tôi đã không còn e ngại mấy con ngựa phóng băng băng nữa, thậm chí còn muốn thử cảm giác được cưỡi ngựa một lần.

“Công Tôn, lần trước tuyển ngựa thế nào?”

“Béo tốt tráng kiện, bờm ngắn móng to, thích hợp bốn ba đường dài.”

Loáng thoáng nghe có tiếng người nói chuyện, quay đầu lại thì thấy Vệ Thanh một thân quân trang từ thông đạo phía tây đi ra, bên cạnh là một nam tử trung niên cũng bận quân trang và vài tên thị vệ theo sát phía sau.

Áo trong dài màu đỏ sậm, thiết giáp hộ thân dưới ánh mặt trời ánh kim quang, giày và miếng bao gối bằng da hươu, áo choàng đen tung bay sau lưng, một tay cầm bội kiếm, Vệ Thanh dưới quân trang tản mát một khí thế bức người, đây mới gọi là thiết huyết tướng quân rong ruổi sa trường!

Tôi không khỏi ngây ngẩn, đợi khi họ đến gần mới tỉnh lại, vội vàng cúi đầu lui sang bên.

“Cô nương, cô có cưỡi ngựa không?” nam tử trung niên dừng lại cạnh tôi, tiếng nói sang sảng vang lên.

“Tôi?” Ngẩng đầu thấy Vệ Thanh và nam tử kia đứng cách tôi hai bước chân.

“Lý cơ, vị này là Công Tôn đại nhân.” Vệ Thanh đột nhiên mở miệng như đang giới thiệu bằng hữu, tôi nhìn về phía hắn, trên khuôn mặt lạnh lùng thậm chí còn có nụ cười thần nhiên, tôi hoảng hốt tưởng là ảo giác, nụ cười của Vệ Thanh có mị lực đặc hữu của nam tử trung niên, là sự tao nhã trải qua năm tháng được lắng đọng lại.

“Bái kiến đại tướng quân, Công Tôn đại nhân.” Tôi quỳ gối hành lễ.

“Ha ha...trang phục này của cô nương thật hoạt bát, rất có phong thái nữ trung hào kiệt.” Công Tôn đại nhân sang sảng cười, giọng nói của hắn to rõ mạnh mẽ như tiếng lục lạc giữa hoang mạc.

“Ha ha...” Tôi không biết nên nói gì, chỉ có thể cười theo. Tôi ngay cả ngựa cũng không biết cưỡi, danh hiệu nữ trung hào kiệt này tôi không nhận nổi.

Vệ Thanh và Công Tôn dần đi xa, tôi nhìn theo bóng lưng họ, hai người còn đang hăng say đàm luận, vừa rồi nghe họ nói đến chiến mã, xem ra suy đoán của tôi đã đúng, họ đang chuẩn bị tác chiến.

Công Tôn đại nhân... Hắn chính là Công Tôn Hạ, tôi nhớ mang máng có nhân vật này, là tướng quân, xem ra quan hệ với Vệ Thanh không tệ.

Tôi dựa vào lan can nhìn quanh một lúc, trên sân đã không còn bóng người, con đường mòn xa xa đột nhiên có hai con tuần mã chạy tới.

“Chậm một chút, ta theo không kịp...” Tiếng cười lạnh lớt của nữ tử từ xa vọng đến.

“Cẩn thận, coi chừng ngã...” Tôi đang định quay về bỗng nghe thấy giọng nói trong trẻo mà quen thuộc này. Tôi quay nhìn hai người về mặt phản kích mà vô văn hồi hận vì đã đến đây. Gượng cười hai tiếng, tôi hẳn là tự mình đa tình rồi. Ai còn nhớ tới quả đu đủ kia? Bất quá chỉ là một thứ đồ rẻ tiền bên đường mà thôi.

Tôi men theo hàng rào bước về phía cổng ra, một lòng muốn chạy trốn khỏi nơi này.

“A! Ngựa ngoan đừng chạy lung tung!” Phía sau vang lên tiếng hét kích động của nữ tử, tôi quay đầu thì thấy một con tuần mã đang lao về phía mình, nữ tử trái phải nghiêng ngã, cố gắng kéo chặt dây cương.

“A!” Tôi chạy sang trái, thể lực của người làm sao có thể so với ngựa! Tôi vừa chạy vừa quay đầu, con ngựa kia cách tôi ngày càng gần, điên cuồng cất cao vó.

“Lý cơ!” Phía sau Hoắc Khứ Bệnh kêu to, tôi chẳng thèm trả lời, “Nắm lấy tay ta!” Hắn lại kêu.

Hắn thúc ngựa chạy nhanh tới bên phải tôi, cánh tay duỗi thẳng về phía tôi, tôi liều mạng nắm lấy tay hắn, vó ngựa phía sau sắp phóng tới đây, tôi nhắm chặt hai mắt nhắm nghiền phen này chết thảm rồi.

Cả người nhẹ bẫng, tôi cảm giác như đang bay lên, mở mắt ra lần nữa tôi đã ngồi nghiêng trên mình ngựa. Tôi quay phắt đầu, hai má cọ trước ngực hần. Tôi dõi nhìn khuôn mặt hần gần trong gang tấc mà vẫn chưa hoàn hồn, khoảng cách gần quá khiến tôi nhìn không rõ.

Đôi tay hần vây lấy tôi, trong tay còn cầm cương, cả người tôi sát sao dính vào lòng hần, mũi thoáng qua một mùi hương khô mát như cỏ xanh đang phơi mình dưới ánh mặt trời.

“Không sao chứ.” Hần hỏi nhỏ, hơi thở ấm áp phả bên tai tôi.

Tôi nhìn nữ tử bên cạnh, lòng bỗng không thoải mái nên cố lấy tay đẩy hần, giãy dụa muốn xuống.

“Đừng nhúc nhích.” Đôi tay hần căng ra, tôi còn nghe thấy tiếng cười trầm trầm của hần.

“Trương tiểu thư, tôi có hẹn với Lý cơ, cáo từ trước!” Hần quay đầu ngựa lại, mỉm cười nói với Trương tiểu thư, tôi ngẩng đầu nhìn thấy lông mi của hần đang chớp động dưới ánh mặt trời.

“Hoắc công tử!” Trương tiểu thư gọi, thúc ngựa đến cạnh trộn mắt trùng tôi. Tôi lúc này mới nhìn kỹ nàng, một thân bạch y vẩy ngắn, tóc búi cao, làn da trắng nõn, cặp mắt to tròn, đúng là một tiểu mỹ nhân.

“Cáo từ trước!” Hoắc Khứ Bệnh hai chân kẹp bụng ngựa, tuấn mã tức thì phóng đi. Tôi ôm chặt lấy thắt lưng hần sợ bị quăng ra ngoài, chẳng bận tâm tư thế chật vật.

Ngồi trên ngựa cảm giác thật kỳ diệu, vừa lo mình có thể bị ngã, lại có niềm thích thú như đang bay nhanh, gió nhẹ vụt qua mặt làm mái tóc dài của tôi bung xoã.

“Hừm...tóc nàng...” Nghe Hoắc Khứ Bệnh than thở, tôi ngẩng đầu thấy những sợi tóc đen mượt đang phát phơ trên mặt hần, hai tay hần đang giữ lấy tôi nên chỉ có thể lắc lắc đầu tránh những sợi tóc này. Tôi nhìn không được lên bật cười, hần lại không biết làm thế nào chỉ cúi đầu nhìn tôi.

Tôi vươn tay kéo những sợi tóc trước mặt hần ra, vén mái tóc dài đến trước ngực. Ngón tay chạm vào làn da ấm áp của hần, khẽ rung động, một cảm giác không rõ bỗng ập đến, bàn tay như còn vương lại hơi thở của hần.

“Ngài muốn đưa tôi đi đâu?” Tôi ở trong lòng hần hỏi, thân thể xóc nảy.

“Lát nữa sẽ biết!” Hần ra vẻ thần bí cười nói, tốc độ nhanh hơn, gió thổi vù vù mang giọng nói hần tản ra xa hơn.

Chúng tôi đã chạy khỏi mã tràng, đang phi trên con đường nhỏ thẳng tắp, hoá ra bên ngoài mã tràng còn có thông đạo thế này. Hàng bạch dương bên đường loang loáng vụt qua, ánh nắng xuyên qua lá cây rọi xuống lay động trước mắt tôi.

Cảnh trí ven đường thay đổi, hần đã chạy khỏi cổng thành. Tầm nhìn rộng mở, tôi cảm thấy tốc độ ngựa chậm dần, mang máng còn nghe được tiếng nước chảy.

“Đến rồi!” Hần thong thả dừng ngựa, tôi nhào khỏi lòng hần, phong cảnh trước mắt khiến tôi không khỏi tán thưởng.

Núi đồi bao quanh, trước mặt là một con sông lớn, sắc nước trong xanh cuộn cuộn chảy về xuôi, ngẩng đầu nhìn, trời và nước gặp nhau, mênh mênh mang mang, một trận gió cuốn theo hơi nước thổi tới, lồng ngực tôi bỗng dần mở thông suốt, theo dòng nước cuộn lên rồi trôi về nơi xa. Cuộn cuộn Trường Giang đông thệ thủy, cảnh hoa đào tấn anh hùng! (3)

Quay đầu nhìn về phía Hoắc Khứ Bệnh, sắc mặt hần nghiêm nghị đưa mắt nhìn xa xa, trong nháy mắt đó tôi bỗng cảm thấy hần đã thay đổi, không còn là một đại nam nhân chưa hết tính trẻ con nữa.

“Đây là đâu?” Tôi khẽ hỏi, nhìn bọt sóng ào ào.

“Bên bờ nam Vị Thủy.” Hần cúi đầu nhìn tôi, con người trong vắt xao động, “Nàng có thích không?” Tôi sững sờ, mũi đột nhiên ề ẩm, dòng chất lỏng ấm nóng từ hốc mắt dâng lên.

Thành Trường An, bên bờ Vị Thủy, tôi vượt qua hai nghìn năm, cuối cùng cũng đã đến nơi này.

(1) Không có áo - Kinh thi - Người dịch: Tạ Quang Phát

(2) Cây mọc qua - Kinh thi - Người dịch: Tạ Quang Phát

(3) Nhạc phim Tam Quốc diễn nghĩa

10. Chương 10: Hẹn Ước

“Dao Ca...” Chàng không gọi tôi là Lý cơ nữa, gáy tôi chạm vào cằm chàng.

“Ừ?” Tôi mơ mơ màng màng trả lời.

“Nàng đoán xem bên kia Vị Thủy là gì?” Chàng giơ tay chỉ về phía xa, giọng nói hoặc có hoặc không.

“Kỳ Liên Sơn.” Tôi thốt lên, đưa mắt trông về phía xa, “Nơi đó có thảo nguyên màu mỡ, có sơn dương và tuyết trắng.”

“Sẽ có một ngày, nơi đó chính là quốc thổ Đại Hán ta!” Giọng nói của chàng kiên định mà trầm thấp, tôi nhìn thấy trong mắt chàng tỏa ra thứ ánh sáng nồng nhiệt, sắc bén như dao.

Tôi ngơ ngác ngửa đầu nhìn chàng, Hoắc Khứ Bệnh, kiếp sống ngựa chiến của chàng sắp bắt đầu rồi sao? Cưỡi trên chiến mã, chàng sẽ không còn là Trường An công tử của đô thành phồn hoa nữa mà đã là Chiến thần thiết huyết bách chiến bách thắng, dù ấu trĩ đắm đuối chàng vẫn không lùi bước, dù cho phơi mình trên chiến trận chàng cũng không buông tay, là thế sao?

Tôi nhìn gương mặt quen thuộc này, lòng như có thiên ngôn vạn ngữ, đây là một con đường không thể quay lại, phóng ngựa khắp chân trời góc biển, đại phá Hung Nô, đem cả cuộc đời và những năm tháng hoa niên quý giá của chàng cống hiến cho Đại Hán, vậy còn chàng thì sao?

“Ta vô cùng kính trọng cậu mình.” Chàng tiếp tục nói, vẫn chưa phát hiện sắc mặt khác thường của tôi.

“Hoắc Khứ Bệnh, ngài nhất định sẽ xuất sắc giống ngài ấy!” Tôi nhìn sâu vào đôi mắt trong suốt phản chiếu nước sông cuộn cuộn của chàng.

Đôi tay chàng bỗng nhiên ôm chặt lấy tôi ghì vào lòng, cúi đầu thì thầm bên tai tôi, “Kỳ Liên Sơn có suối Ánh Nguyệt, dưới đáy nước có đá Nguyệt Nha, đêm tôi sẽ phát sáng.” Chàng như đang kể chuyện, giọng nói êm ái, tôi không ngắt lời chàng.

“Chờ ta đánh hạ Hà Tây, nhất định sẽ mang một viên Nguyệt Nha về cho nàng!” Âm điệu chàng nâng cao, bình tĩnh nói, lực tay tăng thêm khiến tôi cảm thấy hơi khó thở.

Đột nhiên nhớ tới quả đu đủ tôi đã tặng chàng, nghe chàng kể chuyện này giờ tôi đã quên bống mất.

“Hoắc Khứ Bệnh, đu đủ lần trước tôi tặng ngài...” Tôi bất chấp khó khăn cố nói cho xong.

“Ta sẽ giữ gìn cẩn thận, nàng không cần ngọc bội, ta sẽ tặng nàng đá Nguyệt Nha!” Chàng ngắt lời rồi đẩy tôi ra nhìn vào mắt tôi. Đôi mắt chàng kiên định mà sáng trong, lời đã đến miệng nhưng tôi không cách nào thốt ra được, xem ra chàng đã hiểu lầm rồi.

“Hoắc Khứ Bệnh, thật ra tôi...” Tránh ánh nhìn chuyên chú của chàng, tôi cố lấy dũng khí nói.

“Ừm...” Tôi còn chưa nói xong, chàng đã cúi đầu bịt miệng tôi. Đôi môi ấm áp của chàng đặt lên bờ môi lạnh lẽo của tôi, đầu tôi trống rỗng, chàng ngậm môi tôi dịu dàng mút vào, một tay đỡ lấy gáy tôi, một tay giữ lấy thắt lưng tôi.

“Hoắc...” Tôi ngơ ngậy muốn nói, chàng thừa lúc tôi mở miệng, đầu lưỡi lập tức xâm nhập vào khoang miệng tôi, ôn nhu thăm dò, một mùi hương cỏ xanh bồng tràn ngập trong miệng tôi. Tôi bị chàng hôn đến không còn suy nghĩ được gì nữa, hai chân như nhũn ra, quên cả phản kháng.

Hơi thở giao triền, tôi có thể cảm thấy nhiệt độ nóng rực của chàng. Tay vươn lên vít lấy cổ chàng, chàng cắn môi dưới của tôi, mạnh mẽ mút vào, cảm giác tê dại truyền đến làm tôi vô thức phát ra tiếng rên.

Tôi ngồi nghiêng trên ngựa, đầu ngửa ra sau, hai tay chàng đỡ tôi, tư thế này khiến tôi đau cứng cả người. Ai ngờ con ngựa rất không phối hợp mà còn lắc lư, tôi không đỡ nổi nữa, cơ thể ngã về trước, chàng tóm lấy tôi, kết quả là cả hai chúng tôi đều rơi từ trên ngựa xuống.

Chàng ở giữa không trung vẫn không quên đổi tư thế, đệm dưới thân tôi để tôi ngã lên người chàng. Nằm trên chàng, lại thấy chàng nhìn tôi chăm chú, tôi nhất thời đỏ mặt, động đậy muốn đứng lên. Chàng lại ôm thắt lưng tôi, giữ chặt tôi ở trên.

“Dao Ca...nàng đỏ mặt rồi.” Chàng cười nói, ngữ điệu trong suốt ôn nhu như một ly rượu vang khiến tôi chệnh choáng.

“Hoắc Khứ Bệnh, trả đu đủ lại cho tôi!” Tôi hồi tỉnh, nhấc tay chống lên ngực chàng, làm bộ tức giận nói.

“Làm gì có cái lý tặng rồi còn đòi lại?” Chàng khư khư giữ lấy tôi, một tay ôm tôi từ phía sau kéo tôi dịch lên trước mặt chàng, miệng tiến đến, lúc này chàng mãnh liệt mút mát làm tôi cảm thấy hô hấp sắp ngừng lại mất rồi.

Không biết qua bao lâu chàng từ từ buông ra, ôm tôi ngồi dậy.

“Dao Ca, chờ ta trở lại.” Chàng nhẹ nhàng xoa xoa đôi má tôi, như đang từ biệt, hoặc như hứa hẹn.

Tôi ngây ngốc nhìn chàng, xưa nay chinh chiến mấy người trở về, trong thời đại chinh chiến hỗn loạn, ra chiến trường là phải chuẩn bị tâm lý chết trận.

Tim tôi rất đau, như có một bàn tay đang bóp lấy, đau đến sông cuộn biển gầm. Tôi muốn nói cho chàng biết lần này nhất định sẽ thắng lợi nhưng tôi không thể, chẳng lẽ muốn tôi để chàng biết, chàng hai mươi tư tuổi sẽ chết sao? Vậy thì quá tàn nhẫn! Tôi đột nhiên oán hận tại sao mình lại biết chuyện sau này. Nếu tôi chỉ là một nữ tử cổ đại, vậy hiện giờ tôi chắc chắn sẽ cảm thấy rất ngọt ngào.

“Được.” Trong lòng trăm nghĩ vạn tính lại chỉ hóa thành một chữ này. Tôi lần đầu tiên trả lời trịnh trọng như vậy, Hoắc Khứ Bệnh, chàng nhất định phải bình an trở về.

Chàng ôm siết lấy tôi như sợ rằng tôi sẽ tiêu biến mất. “Nàng đồng ý rồi?”

“Ừm.” Tôi ghé vào vai chàng, suy nghĩ thất thần.

“Không được quên ước định hôm nay!” Chàng cao giọng nói, tay kéo tôi dậy.

Tôi mơ màng nhìn chàng, lúc này mới phát hiện chàng cũng một thân quân trang đỏ đen xen lẫn, bồng bồng tư thế thiếu niên oai hùng.

“Dao Ca, rất nhanh nữa thôi ta sẽ hộ tống cậu thân chinh về phía tây, tấn công Hung Nô, nàng ở lại phủ công chúa an tâm chờ ta trở về!” Chàng kéo tay tôi ôn nhu nói, đôi mắt biết cười khê cong lên.

“Vâng, Phiêu Kỵ tướng quân.” Tôi vờ khom người cúi đầu cười nói nhìn chàng nhưng trong lòng lại ảm áp, chính tôi cũng không rõ vì sao tôi lại có suy nghĩ này. Cứ thế xem như đã đồng ý với chàng rồi?

“Phiêu Kỵ tướng quân...” Chàng thì thào tự nói, ánh mắt trở nên sâu thẳm thẳm, tôi có thể cảm thấy được cảm xúc chàng đang dâng trào.

Tôi đã quên mất, chàng bây giờ còn chưa được phong hào, chỉ là một giáo úy. Có điều cũng chẳng sao, một trang sử huy hoàng nhất định sẽ vì chàng - Hoắc Khứ Bệnh mà được mở ra!

Ráng chiều chói mắt chiếu lên chúng tôi, bên bờ sông Vị Thủy, những nhánh liễu lả lướt có chút cô tịch và tiêu điều.

Giờ phút này lòng bỗng sợ hãi tương lai, tôi một mặt cổ vũ Hoắc Khứ Bệnh kiến công lập nghiệp, một mặt lại lo sợ về một ngày nào đó sau này. Cái chết quá nặng nề, tôi không đủ dũng khí đối mặt.

Rặng mây hồng phía cuối chân trời bồng bềnh, tôi hướng mắt ra xa, Vị Thủy cuộn cuộn chảy về đông không trở lại. Trong lòng tôi đột nhiên có một ý nghĩ điên cuồng, tôi bước vào khoảng không gian này của lịch sử, như vậy tôi không phải cũng có thể thay đổi nó sao? Hoắc Khứ Bệnh có thể không cần chết? Tôi lại tính toán gì đây? Mờ mịt như một hạt cát giữa lòng đại mạc, bé nhỏ không đáng kể.

Nếu mọi chuyện sớm đã được an bày, vậy hãy để tôi dừng cảm một lần đi! Bánh xe lịch sử cũng không vì bất kỳ ai hay bất cứ chuyện gì mà dừng lại.

Hoắc Khứ Bệnh đưa tôi về phủ, tôi lại không chịu cùng chàng cười chung một con ngựa nữa, không phải ngưỡng ngừng mà là không muốn để người khác thấy rồi rước lấy phiền toái không cần thiết.

Nhưng chàng cũng chẳng nghe theo tôi, nhắc tôi lên lưng ngựa, vững vàng ngồi vào sau rồi thẳng đường mà đi. Tính cách của chàng là vậy, làm theo ý mình không câu nệ lễ tiết.

Trở lại phủ công chúa đã là chàng vắng tôi, lúc đi ngang qua Mai Uyển mơ hồ nghe được bên trong có người nói chuyện. Quang cảnh xanh tươi nhẹ nhàng phiêu dăng, lấp ló có thể thấy hai bóng người bên trong.

Tôi vốn không định nghe lén họ nói chuyện nhưng vừa xoay người chợt nghe tiếng nói lạnh lạnh của Triệu cơ truyền ra, “Lý cơ có cái gì tốt!”

Tôi vừa cất bước lại dừng lại, hoá ra chủ đề bát quái này là về tôi. Tôi rón ra rón rén đi đến hành lang dài phía dưới, tựa vào cây cột nghiêng tai lắng nghe, tuy rằng tôi biết nghe trộm là chuyện không tốt đẹp gì nhưng ai bảo lại để tôi nghe được tên mình?

“Không liên quan đến cô.” Lời nói thần nhiên của Lương công tử vang lên.

“Cô ta đem ngọc bội ngài tặng tùy tay tặng người khác, ngài lại không để ý sao?” giọng nói của Triệu cơ bỗng nhỏ xuống, trong đó còn mang theo ý trào phúng.

“Ngọc bội đã tặng nàng, nàng chuyển tặng cho ai cũng chẳng quan hệ đến ta.” Lương công tử vẫn là ngữ điệu thần nhiên bình tĩnh.

Tôi lại giật mình, hoá ra ngọc bội tôi cho Thuý Lâu là của Lương công tử tặng tôi? Chẳng lẽ trước kia giữa tôi và Lương công tử còn có chuyện gì? Vậy tại sao Thuý Lâu chưa từng nhắc tới, mà Triệu cơ làm sao biết? Tôi lòng đầy nghi vấn, ‘tôi’ của trước kia rốt cuộc là người thế nào, tôi không khỏi thở dài, tuổi còn nhỏ mà đã gây nợ phong lưu để tôi đây coi tiền như rác lại phải đến thay nàng trả nợ.

“Trong lòng cô ta chỉ có Hoắc công tử, không hề có ngài!” Triệu cơ hiển nhiên bị thái độ của hần chọc giận, tàn nhẫn nói.

“Lời này cô nói nhiều lắm rồi.” Lương công tử âm điệu lạnh hần.

“Ta có chỗ nào kém cô ta, ngài lại đối xử với ta như thế!” Triệu cơ kích động như phát khóc.

Nghe đến đó, tôi thấy đã không còn là chuyện của tôi nữa rồi, bèn xoay người nhẹ nhàng rời khỏi. Sa trưởng sau lưng bỗng được vén lên, có người vọt ra.

“Là cô?” Triệu cơ giật mình nói, tôi quay đầu nhìn nàng nước mắt ràn rụa, ánh mắt lại ngập đầy nỗi ghen ghét.

“Cô đã ở đâu, tôi vừa định đến luyện kiếm.” Tôi lấp liếm ra vẻ ngây thơ.

Nàng không nói gì nữa mà lướt qua tôi đi ra ngoài, tôi xấu hổ đứng tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan.

“Vào đi.” Giọng điệu thần nhiên của Lương công tử vọng ra.

Tôi nghĩ, chuyện trước đây cứ một mực khẳng định không nhớ rõ, hần cũng không thể trách được, hơn nữa sớm nói rõ ràng đối với ai cũng tốt.

Vén rèm đi vào, thấy Lương công tử đang thảnh thơi dựa vào lan can, một tay khoát lên đầu gối, vạt áo dài thả trên đất, ánh mắt như có như không nhìn tôi, tư thái này biếng nhác mà phong nhã.

Tôi do dự không biết nên mở miệng thế nào, lại nghe hần nói, “Lý cơ lại đến mã tràng.”

“Ừm...” Tôi chỉ có thể gạt đầu, đến bên cạnh hần ngồi xuống nhuỷn đệm.

“Xem ra đủ không thể lấy về rồi.” hần nói tiếp nhưng lại nở nụ cười, tôi nhìn vẻ mặt của hần mà không hiểu nổi.

“Tôi không biết đó là ngọc bội của ngài...” Tôi vào thẳng đề, cười gượng với hần.

“Ta sớm nói rồi, nàng không phải Lý cơ.” Hần nặng nề ngắt lời tôi, trong mắt có ánh hàn quang chợt loé.

“Chuyện trước kia tôi quả thật không nhớ, nếu làm gì có lỗi, xin hãy lượng thứ!” Tôi đứng dậy hành lễ với hắn, nói xong vẩy dài xoay chuyển bước ra khỏi phòng, nếu hắn đều đã biết, tôi cũng không cần nói thêm gì nữa.

“Không được cùng Hoắc Khứ Bệnh thân cận quá, các người không cùng đường.” Hắn bỗng nhiên ở sau nói.

Tôi dừng chân, quay đầu thấy hắn đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt tôi, cúi người nhìn tôi, lần đầu tiên tôi có cảm giác bị áp bách.

“Chuyện đó không liên quan đến ngài.” Tôi hơi bức bối, ý của hắn là tôi không xứng với Hoắc Khứ Bệnh sao? Đột nhiên cảm thấy uể oải, hắn nói đúng, chúng tôi thân phận khác biệt, nhưng tôi không cam lòng, nếu chàng thích tôi, có gì không được? Từ đáy lòng tôi vẫn không cách nào thừa nhận quan niệm của xã hội phong kiến này, tôi vẫn cố chấp kiên trì, yêu hay không yêu là chuyện của hai người, chẳng liên quan đến ai khác.

“Đã nói đến thế thì Lý cơ, tự giải quyết cho tốt.” hắn nâng cằm tôi lên, để mặt tôi đối diện với hắn, nhìn vào mắt hắn tôi không chút kiêng kỵ, quật cường ngửa đầu.

Giằng co chốc lát, hắn cũng buông tay, cười cười đi ra cửa, đây mới là tác phong trước sau như một của hắn.

Tôi một mình đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, cảm thấy không sao hiểu nổi, ân oán khúc mắc gì đó có liên quan gì đến tôi? Đầu óc tôi đã bị những lời thổ lộ của Hoắc Khứ Bệnh chiếm cứ, càng không ngừng nhớ đến lịch sử về chàng. Mỗi lần nhớ tới lòng lại như bị đâm trúng, đợi chàng đằng sau sự nghiệp thiên thu kia cũng chính là cái chết lạnh lẽo.

Tôi đột nhiên nghĩ đến Lý phu nhân, nữ nhân Lưu Triệt sủng ái không gì sánh bằng. Nàng và Hoắc Khứ Bệnh thật giống nhau, đều tàn lụi vào thời điểm hoa nở rộ.

Từ xưa đến nay, mỹ nhân cũng như danh tướng, không thể bạc đầu tại chốn nhân gian, có lẽ họ mới là những người tránh thoát được bi ai lớn nhất của đời người: anh hùng mạt lộ, mỹ nhân xế chiều.

Lòng tôi rối như tơ vò, bỗng cảm thấy rất lạnh, tôi ôm lấy mình chạy về Thanh Tuyết Cư.

11. Chương 11: Xuất Chinh

Không lâu sau Lưu Triệt ban thánh chỉ chiêu cáo thiên hạ, mùa xuân năm thứ sáu, Hung Nô nhiều lần xâm phạm biên giới nước ta, Vệ Thanh khâm nhiệm chức vị đại tướng quân, quân Hán tây chinh đánh đuổi Hung Nô.

Nội dung cụ thể tôi tất nhiên không hiểu hết, hướng hồ tôi trước giờ không có khái niệm về phương hướng, chỉ biết là Hung Nô ở Tây Bắc, vùng đại mạc dưới Kỳ Liên Sơn. Những điều này là khái niệm mơ hồ trong đầu, nhưng tôi hiểu một khi đã khơi dậy chiến tranh, sinh linh đồ tể không phải trò đùa.

Khi đại quân xuất phát thì thành Trường An phố lớn ngõ nhỏ chật ních người xem, Thuý Lâu cũng kéo tôi đến xem. Hai người chúng tôi đứng dưới tán cây liễu ven đường nhóng cổ nhìn qua.

“Hán quân uy vũ! Hán quân uy vũ!” Giữa đám đông bỗng có tiếng reo hò, đội quân từ bên trong cánh cổng lớn trùng trùng điệp điệp đi ra.

Xa xa có thể thấy lá cờ lớn màu đen tuyền đang phất phơ theo gió, trên đó có một chữ triện to đùng: Vệ. Đội quân nối dài từ từ tiến về trước. Vệ Thanh một thân quân trang xanh đen xuất hiện đằng trước đội ngũ, hắn ngồi vững vàng trên lưng ngựa, phía trước cầm một thanh loan đao, mắt nhìn thẳng về xa. Không hổ là đại tướng quân, rất có phong độ!

Phía sau lần lượt là 6 con chiến mã đi song song, một trong số đó chính là Công Tôn Hạ lần đó tôi đã gặp ở mã tràng, bên cạnh hắn là một lão tướng chừng năm mươi tuổi, khí vũ hiên ngang, đầu óc tôi chợt lóe lên một cái tên, Phi Tướng quân Lý Quảng! Nhìn tuổi tác và ngoại hình thì rất có thể. Tôi nhớ hắn cũng cùng Vệ Thanh xuất chiến nhưng không biết có phải lần này không.

Còn lại bốn người đều lạ mặt, nhưng những chiến tướng xuất thân từ quân ngũ quanh mình đều có một loại khí tức sát phạt mãnh liệt, khí thế rõ rệt này cũng đủ để trấn áp tình huống. Tôi nhìn những danh tướng tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử mà bất giác sinh ra một sự kính ngưỡng nghiêm túc.

Ánh mắt tôi dừng lại phía sau sáu người này, Hoắc Khứ Bệnh quân trang màu đỏ đang cao cao ngồi trên lưng ngựa, đầu đội mũ xanh, tóc buộc cao, hai bên dây buộc dưới cằm, trường kiếm đeo bên hông, tư thế oai hùng hiên ngang, ánh mắt trong suốt mà sắc bén, lông mày khoé miệng đều tự toát lên vạn tượng hào hùng, tựa như điều hâu đang tung cánh bay lượn nơi thảo nguyên.

Tôi ngây ngẩn nhìn người đang cưỡi ngựa mà đột nhiên rất muốn rơi lệ. Hoắc Khứ Bệnh, bước trên con đường này ra khỏi thành Trường An, chính là số mệnh cả đời của chàng! Ngẩn ngui, huy hoàng!

Đoàn quân hùng tráng theo sau, tôi vẫn chăm chú vào bóng người xa xa kia, mãi vẫn chưa thể bình tĩnh lại. Cuối cùng cũng biến mất nơi cuối con phố dài. Hoắc Khứ Bệnh từ đầu đến cuối không hề phát hiện ra tôi, có lẽ giờ phút này trong tim chàng chỉ có đại mạc mờ mịt xa xôi vạn dặm kia. Nhưng xin chàng đừng quên, dưới lòng suối Ánh Nguyệt trong Kỳ Liên Sơn, có một viên đá phát sáng tên Nguyệt Nha, đó là ước hẹn chàng đã hứa với em.

Phía tây đường xa xa xôi, cuộc chiến chinh dài đằng đẵng, đối với những người lính coi thường cái chết, chẳng đường xây dựng bá nghiệp vẫn còn dài!

Đợi đến khi người tan hết, tôi và Thuý Lâu cũng thông thả quay về phủ công chúa, tôi có thể cảm giác được nỗi lo lắng của nàng nhưng không mở miệng an ủi. Mấy ngày nay cố ý tránh Thuý Lâu vì tôi không muốn phải đối mặt với vẻ si mê nàng dành cho Hoắc Khứ Bệnh.

Không hiểu sao, có thứ tình cảm chỉ có thể thuộc về mình, không muốn chia sẻ với ai khác. Đây không phải đã rõ ràng, tôi đã không thể rời bỏ chàng được? Tôi từng rất nhiều lần tự hỏi bản thân nhưng lại không có được đáp án.

Ngày thứ ba sau khi quân Hán xuất chinh, Thuý Lâu muốn đến Thượng Quận, hàng năm vào lúc này nàng đều phải đi bái tế cha mẹ, lòng không khỏi nghĩ, cha mẹ ‘tôi’ đâu? Nhớ hình như tôi còn một người anh.

Trời vừa sáng Triệu Thường đã vội đánh xe ngựa tới đón chúng tôi. Hôm nay công chúa đặc biệt cho phép nàng xuất môn tế bái, tôi và Triệu Thường đi cùng nàng, cũng tiện thể giải sầu, mặc kệ là phải làm gì, chỉ cần có thể xa nhà mở mang kiến thức một chút cũng tốt.

Ngồi trong xe, Thuý Lâu tựa vào bên cạnh. Xe ngựa cổ đại đi không êm, tôi thấy thân mình lắc lư nhưng so với giao thông bất tiện ở cổ đại thì đây cũng đã là hưởng thụ xa xỉ rồi.

Vén rèm cửa lên, bên ngoài rả rích mưa, trên từng cánh hoa chiếc lá đều phủ một lớp sương ẩm ướt, không khí mang theo hương vị của bùn đất. Vươn tay ra ngoài, những hạt mưa bụi rơi vào tay tôi, một sự thanh thản dễ chịu nói không nên lời.

Tôi đứng dậy ra khỏi toa xe, Triệu Thường ở phía trước điều khiển ngựa.

“Dao Ca, mưa đó, vào đi!” Triệu Thường nhìn thấy tôi ra thì quan tâm nói.

Tôi chỉ cười rồi ngồi xuống cạnh hắn, “Không sao, mưa nhỏ rất dễ chịu!”

Triệu Thường nhanh nhẹn cởi áo khoác ngoài phủ lên đầu tôi, cười lớn nói, “Đừng chê áo ta bẩn nhé, cơ thể muội yếu ớt không chịu nổi mưa đâu!”

Tôi đột nhiên cảm động, kéo chiếc áo ngoài phủ lên đầu Triệu Thường, hai người chúng tôi cùng che chung dưới cái áo, sóng vai ngồi, “Huynh cũng nên tránh mưa.”

“Ha ha...” Triệu Thường ngượng ngùng cười, trên mặt lại mang vẻ vui sướng, vung roi càn hăng hái điều khiển ngựa.

“Đến Thượng Quận còn bao lâu?” Tôi bám vào tay vịn hỏi.

“Ba canh giờ nữa là đến rồi, Thượng Quận ở phía tây Trường An.” Triệu Thường lớn tiếng nói, quay đầu nhìn tôi.

“Ừ...” Tôi nhìn con đường rợp bóng cây phía trước tâm tình cũng tốt hơn, khê giọng ngâm nga, đôi tay đang đưa dưới mưa.

“Dao Ca, có muốn học cưỡi ngựa không?” Triệu Thường thấy tôi hí ha hí hửng thì thành linh nói.

“Đương nhiên muốn!” Tôi thốt lên, nghĩ tới Hoắc Khứ Bệnh ngày đó cưỡi ngựa đưa tôi đi, trong lòng lại thêm ngọt ngào.

“Chờ trở lại Trường An, ta dạy uội!” Triệu Thường vỗ ngực tự hào nói.

“Được!” tôi đồng ý, Triệu Thường cười toe toét, bộ dạng thật chất phác đáng yêu.

Ước chừng đến trưa là tới Thượng Quận. Đây là một trấn nhỏ dựa vào núi, đã thấy qua khung cảnh náo nhiệt của thành Trường An thì thấy nơi đây có vẻ cũ kỹ, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên tới, tôi vẫn có cảm giác mới lạ.

Triệu Thường đậu xe ở dịch quán, chúng tôi ăn qua loa bên đường rồi ra ngoài thành tảo mộ.

Ra khỏi cổng thành chúng tôi đi lên một triền núi. Thuý Lâu dẫn đường ở phía trước, quanh co khúc khuỷu vòng qua vài gò núi, quay đầu nhìn lại, đến cả đường cũng chẳng còn thấy nữa.

“Hơi xa đó, Dao Ca, muội nhẩn nại chút.” Thuý Lâu tỏ vẻ áy náy.

“Không sao!” Ai lại muốn đến đây chứ? Leo núi mệt chết được, bình thường tôi cũng không vận động, dần dần thể lực không còn dồi dào nữa. Vốn tưởng rằng đến Thượng Quận thì ổn rồi, ai ngờ còn phải đi đường núi xa như vậy, tôi thầm kêu khổ trong lòng.

Triệu Thường thấy tôi càng đi càng chậm, đau lòng nói, “Dao Ca, nếu không chúng ta nghỉ tạm một lát rồi đi tiếp nhé?”

Tôi ngại ngừng cười, Thuý Lâu cũng quay lại, “Triệu Thường, huynh cùng Dao Ca qua bên kia ngồi một lát đi, quay lại cũng được, mình muội đi là được rồi!”

“Không sao đâu! Để Triệu Thường đi cùng tỷ, muội ở đây chờ hai người.” Tôi từ chối nói.

“Triệu Thường ở lại cùng muội, muội không biết đường mà!” Thuý Lâu đi tới xoa má tôi, dịu dàng nói, nàng luôn khéo hiểu lòng người.

Tôi gật đầu nói, “Vậy tỷ cẩn thận! Đi sớm về sớm!”

Thuý Lâu cười cất bước đi, chỉ chốc lát đã không còn thấy bóng dáng.

Triệu Thường kéo tôi đến một thảm cỏ dưới sườn núi nghỉ ngơi, chẳng quan tâm hình tượng nữa, tôi ngồi xếp bằng đấm chân, hắn ngồi bên gặm cọng cỏ, lặng lẽ nhìn tôi.

Bất tri bất giác trời đã ngả về chiều, nhìn dãy núi chập chùng xa xa, Thuý Lâu đã đi lâu rồi sao còn chưa quay về? Trước khi trời tối nhất định là về không kịp rồi.

“Triệu Thường, huynh đi tìm Thuý Lâu đi, tỷ ấy có phải lạc đường rồi không?” Tôi lo lắng nói.

“Vậy còn muội?” Triệu Thường cũng lo lắng.

“Muội ngồi đây chờ, huynh đi rồi về nhanh!” Tôi xoa bắp chân, lười leo núi.

Triệu Thường do dự một chút rồi nhanh chóng chạy đi, còn quay đầu gọi tôi, “Muội đừng đi lung tung đó!”

Tôi gật gật đầu, nghĩ rằng tôi chẳng thèm đi đâu cả. Bốn phía an tĩnh, đưa mắt nhìn xa xa là một rừng cây, phía sau là đồi núi liên miên.

Đột nhiên nghe thấy từ xa có tiếng vó ngựa tới gần, tôi vểnh tai nghe ngóng, tiếng vó ngựa dần thay đổi, động tĩnh càng lúc càng lớn, kèm theo tiếng người nói chuyện âm ỉ.

Đang nghĩ hoặc thì thấy từ trong rừng hơn mười con hắc mã chạy ra, cường tráng dị thường, so với ngựa ở mã tràng còn to hơn nhiều.

Họ lớn tiếng nói chuyện bằng thứ ngôn ngữ tôi không hiểu.

Tôi kinh ngạc nhìn những người đang tới gần, ngồi dưới đất không nhúc nhích, đợi bọn họ đến mới bỗng hốt hoảng, những người đó đều không phải là người Hán, bọn họ mặc trang phục của người Hồ, phía trước là miếng lông thú lớn, mũ cắm lông chim.

Tôi biết tình thế nghiêm trọng rồi, vội vàng đứng dậy bỏ chạy. Những người Hồ này lại vây quanh tôi, tôi hoảng sợ nhìn những người quái dị đó, chỉ đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Nghe họ lớn tiếng nói gì đó, giơ loan đao chỉ trở tôi rồi cao giọng cười to. Tôi bị vây bên trong, ngựa không ngừng xách động bên cạnh, quay lại thì đụng phải bụng ngựa, tôi sợ tới mức lão đảo ngã xuống đất.

Chưa kịp la lên một gã đại hán vươn tay túm tôi dậy, tôi cố giãy ra nhưng sức hấn vô cùng mạnh, chỉ một cái xoay tay đã mang tôi vất ngang lên mình ngựa.

“Cứu với!” Tôi la lớn, họ nhìn tôi cười càng thêm càn rỡ.

Tôi bị vất lên lưng ngựa, đầu chúc xuống dưới, tóc lòa xòa phủ kín tầm mắt, hai chân cũng lơ lửng giữa không trung, bụng ép lên lưng ngựa khó chịu vô cùng.

Tôi cố nâng mắt lại chỉ có thể nhìn thấy cặp giò của mấy chục con ngựa đi qua đi lại. Thân mình xóc nảy, gã đại hán một tay vỗ vào lưng tôi, nói gì đó với bọn người xung quanh. Tôi cảm thấy dạ dày cuộn lên, muốn nôn lại nôn không được.

“Dao Ca!”

Tiếng của Triệu Thường vào lúc này như thiên âm truyền đến, tôi đột ngột ngắc đầu, thấy được bóng người quen thuộc đang từ sườn núi chạy vội lại.

“Triệu Thường cứu muội, cứu muội!” Dừng hết sức gọi hấn, hai tay tôi không ngừng vung vẩy giữa không trung. Tôi sợ, rất rất sợ!

Những kẻ này thấy Triệu Thường chạy đến thì giục ngựa vây quanh, rút loan đao trong tay ra kêu la ầm ĩ, ánh đao sáng choang đâm đau mắt tôi.

“Dao Ca muội đừng sợ!” Triệu Thường chạy về phía tôi lớn tiếng kêu to, đôi mắt long lên, nắm chặt hai đấm bước về phía bọn kia, tôi gật mạnh đầu, tóc lắc lư trước mắt.

Một con hắc mã vọt lên, vó ngựa nặng nề đạp lên hấn, thân thể hấn bị hất bay về phía sau quảng xa.

“Dừng!” Tôi cố sức đánh vào bụng con ngựa dưới thân, gã đại hán thô bạo trói hai tay tôi ra sau lưng, cánh tay đau đớn như bị bẻ gãy.

Triệu Thường ôm ngực loạng choạng đứng lên, lão đảo đi về phía tôi, ánh mắt gắt gao tập trung vào tôi. Đôi mắt rõ ràng đang muốn nói, đừng sợ...

“Không! Triệu Thường, huynh đi mau, huynh thoát thân trước đi!” Tôi bỗng phục hồi tinh thần, hấn còn tiến lên nữa thì cầm chắc cái chết. Về Trường An trước, không thể đi tìm cái chết thế được!

Nhưng Triệu Thường tức giận trợn trừng mắt, điên cuồng bổ nhào vào gã đại hán, túm lấy bắp chân hấn, găm lên giận dữ, kéo hấn xuống khỏi ngựa. Hai người ngã nhào xuống, gã đại hán bị chọc giận rút loan đao liều mạng đâm Triệu Thường. Triệu Thường giữ lấy đao của hấn, lưỡi đao sắc bén dừng lại trước ngực, hai chân duỗi thẳng cố sức phản kháng.

“Chạy mau! Huynh chạy mau đi!” Tôi bất chấp la lên, chuyện này rốt cục là sao, tôi đã không thể suy nghĩ được nữa!

Máu tươi phun ra tung toé thấm đỏ mắt tôi, Triệu Thường hai tay giang rộng, khuôn mặt vặn vẹo co rúm, “Dao Ca...” Hấn khó nhọc quay đầu nhìn tôi, miệng mở ra khiến máu tươi lại trào ra.

Trời đất quay cuồng, cảnh vật xung quanh tối sầm chỉ còn lại thân thể hấn máu me đầm đìa. Hấn giãy giụa vài cái, cánh tay dừng lại giữa chừng rồi rớt xuống, đôi mắt biết cười xuất hiện nếp nhăn đã không còn sáng nữa.

Triệu Thường không bao giờ có thể đứng trước giường tôi mà nói chuyện nữa, không bao giờ mang tôi đến mã tràng thăm Đạp Tuyết, thăm Thanh Tông!

Huynh buổi sáng còn hứa với tôi sẽ dạy tôi cưỡi ngựa, chúng ta quay về Trường An! Huynh đã hứa...

“Triệu Thường...” Tôi không còn nhìn được mà khóc lên, nước mắt trên mặt tôi chảy ngược xuống. Những kẻ khốn điên cuồng quát to, vô số vó ngựa giẫm lên thân thể Triệu Thường, tôi trợn trừng mắt, ngực như bị ai đó dùng dao đâm từng nhát từng nhát, máu tuôn xối xả.

Cuối cùng, cổ họng tôi khàn đặc không kêu được nữa, chỉ có thể nhìn thân thể hoàn toàn không còn sức sống của Triệu Thường, tôi như đang thấy hắc đứng lên vẫy tay với tôi, chúng tôi cùng đến mã tràng...vẫn tốt đẹp...

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh tựa như một cơn ác mộng, đám người Hồ giục ngựa chạy về rừng cây, tôi như người chết vất vèo trên mình ngựa, khuôn mặt Triệu Thường cứ tối tối lui lui trước mắt, tiếng vó ngựa rền vang cùng tiếng gào thét phủ chụp lấy tôi.

Nhưng lòng tôi lại trống trải đến đáng sợ, tựa như chẳng có gì cả, chỉ có tiếng nói thuần hậu của Triệu Thường vang vọng bên tai.

“Dao Ca, chúng ta đến mã tràng đi!”

“Chờ trở lại Trường An, ta dạy muội!”

“Đừng chê áo ta bẩn, thân thể muội yếu ớt, không chịu được mưa!”

...

Hình như mưa lại rơi, mắt tôi không ngừng có nước lã xuống, tuyệt vọng nhắm mắt lại. Không đâu, Triệu Thường không chết...Hắn còn chưa dạy tôi cưỡi ngựa... Hắn đã hứa với tôi...

Tôi giữa những trận xóc nảy dần mất tri giác, cảm thấy cơ thể nhẹ dần nhẹ dần rồi bay vút lên trời cao.

12. Chương 12: Lạc Đường

Mở mắt lần nữa lại thấy màn đêm vô tận, ánh sao không ngừng sáng lóe, Thiên Lang tinh...

Mơ màng bình tĩnh, chẳng lẽ đã quay về chân núi Kỳ Liên Sơn?

Tôi ngồi dậy, toàn thân đau đớn, xa xa thấp thoáng vài ánh lửa.

Quay đầu nhìn khung cảnh xung quanh, tôi không kiềm nổi hét lên, trên mặt đất ngổn ngang rất nhiều người, nữ có nam có, tôi run rẩy đưa tay thăm dò dưới mũi nữ tử bên cạnh, vẫn còn sống.

Chuyện này là sao? Tôi từ từ nhớ lại, bị người Hồ bắt đi, Triệu thường chết, Thuý Lâu mất tích.

Trên lãnh thổ Đại Hán triều làm sao lại có đám người Hồ hành động ngang ngược như thế! Suy nghĩ trăm biến vạn chuyển, nơi đây dĩ nhiên không phải Trường An quen thuộc của tôi, tôi lại lẻ loi một mình rồi.

Trước kia tôi chỉ muốn về nhà, lúc nào cũng nhung nhớ cuộc sống hiện đại của mình nhưng lúc này tôi chỉ nhớ Mai Uyển, nhớ Thanh Tuyết Cư, nhớ Hoắc Khứ Bệnh...

Tôi liếm môi, lớp da vì khô rang mà nứt nẻ, bây giờ mới cảm thấy khát nước, dạ dày lại rỗng tuếch mà quặn đau. Tôi lão đảo đứng dậy, giữa đêm tối không thể nhìn rõ vật gì, bốn phía mơ hồ toàn núi non trùng điệp.

“Nước...” Tôi tìm khắp nơi, cuối cùng giữa một vùng trũng bên ngoài căn lều cũng tìm được một cái chén bể có chứa nước. Tôi cầm chén lên, ngồi bệt xuống ngẩng đầu uống cạn, trong nước có mùi khó ngửi nhưng lúc này tôi rất cần nó.

Tôi lau miệng, thấy bên đông lửa phía xa có mấy người đang nói chuyện. Tôi im lặng lắng nghe, đây không phải Hán ngữ. Giọng nói rất quen, chính là những kẻ đã hại chết Triệu Thường!

Hận ý trong phút chốc tràn ngập lòng tôi, hai tay bóp chặt nắm đất, đau đớn làm tôi chết lặng. Tôi rút cây trâm đồng trên đầu xuống, đứng phắt dậy từ từ bước về phía những kẻ kia. Cả người tôi đều đau nhưng trí óc lại tỉnh táo vô cùng, tôi muốn báo thù cho Triệu Thường!

Chỉ cần đâm vào gáy, hấn chắc chắn sẽ chết. Tôi bị ý nghĩ điên cuồng này làm cho phát run, có lẽ tôi cũng sẽ chết. Chết thì có thể được giải thoát, tôi không muốn sống lẻ loi cô độc.

Đột nhiên một bàn tay lớn từ phía sau ôm lấy thắt lưng tôi, lại bịt miệng tôi rồi kéo tôi trở về lều. Tôi ra sức giãy giụa nhưng kẻ đến không hề lỏng tay, chỉ cần một tay đã hất ngã tôi xuống đất.

Lưng đập xuống đau đớn khôn xiết, hấn cũng ngồi xuống, cặp mắt kia trong bóng đêm tối mịt lại trở nên sáng rõ trong suốt.

Tôi vẫn không nhúc nhích nhìn hấn, cắn chặt môi, hấn là ai?

“Cô muốn chết à!” Hấn tiến đến trước mặt tôi, hạ giọng nói. Hấn dĩ nhiên nói Hán ngữ, tôi không còn tìm được nữa mà bật khóc.

“Đừng khóc!” Hấn nhìn tôi, bàn tay to lau nước mắt cho tôi, làn da thô ráp trong lòng bàn tay làm hai má tôi đau rát.

“Người là ai?” Tôi hất tay hấn ra, tự lau khô nước mắt.

“Cô là nữ tử người Hán bị Hung Nô bắt tới đây?” Giọng nói của hấn đã nhu hoà hơn, khẽ thở dài.

Hung Nô? Hoá ra là người Hung Nô, ngực tôi phập phồng, hoá ra lịch sử chân chính là như vậy, dùng máu tươi đầm đìa mà vun tưới cho bông hoa tội ác! Triệu Thường cứ thế oan uổng chết đi, còn ngàn ngàn vạn vạn người vì tham dục của chúng mà bị xâm hại rồi chết đi.

“Vì sao chúng phải làm vậy?” Tôi bắt lấy cánh tay hấn liên tiếp hỏi.

Hấn nhìn tôi như đang nhìn quái vật, “Hán – Hung chiến tranh đã mấy chục năm, sao có thể dừng!”

“Chúng ta chạy thôi!” Tôi đột nhiên đứng lên nắm lấy quần áo rách rưới của hấn, tôi không muốn ở lại đây.

“Cô tưởng có thể thoát sao? Cô nhìn quanh đi, khắp nơi đều là phục binh của chúng!” Hấn chỉ về phía xa, rung lắc tôi.

“Chúng ta chẳng lẽ mãi mãi không thể trở về nữa sao?” Tôi lẩm bẩm.

“Sẽ có cơ hội! Hán triều đã phát binh, không lâu sẽ đánh đến đây!” Hấn hạ giọng, trong giọng nói rõ ràng không che giấu được nỗi hưng phấn.

Giọng nói trong trẻo của Hoắc Khứ Bệnh tựa hồ đang văng vẳng bên tai, “Dao Ca, chờ ta trở lại!” Tôi bỗng nở nụ cười, đúng, chàng nhất định sẽ đến cứu tôi!

“Người tên gì?” Tôi lấy lại bình tĩnh, thanh âm khàn khàn hỏi, nhìn kỹ hấn cũng không lớn tuổi lắm.

“Triệu Phá Nô, còn cô?” Hấn sang sảng đáp.

“Lý Cơ. Người cũng bị bắt đến đây sao?” Tôi thuận miệng hỏi, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao. Triệu Phá Nô, tên này quen quen nhưng không nhớ là đã nghe qua ở đâu.

“Tôi sống ở Hung Nô nhiều năm, lần này vì muốn giúp tiêu trừ Hữu Hiền Vương mà đi về phía bắc nhưng lại bị bắt.” Hấn cũng theo tôi nhìn lên trời, giọng nói khàn khàn thoát ra như cuồng phong thổi qua sa mạc cuốn theo vô số hạt cát thê lương.

Mơ mơ màng màng lại thiếp đi, sắc trời dần sáng, tôi bị ai đó lay tỉnh.

Một gã Hung Nô vạm vỡ đẩy tôi ra ngoài, miệng đang nói gì đó, tôi lảo đảo thiếu chút té ngã trên đất. Giữa khoảng đất trống là rất đông người Hán, tôi đứng lẫn trong đám người nhìn quanh tìm Triệu Phá Nô, kỳ thật tôi cũng không thấy rõ diện mạo hấn.

Tiếng kèn trầm thấp vang lên, lập tức mấy gã Hung Nô vung roi xua người, tôi ngẩng đầu nhìn quanh, chỉ có thể thấy được đỉnh núi vô tận và những khuôn mặt xa lạ.

Tôi mờ mịt đi theo sau, nữ tử bên cạnh quần áo rách nát, trên gương mặt dơ bẩn là đôi mắt vô hồn, tôi thấy nàng giật giật đôi môi khô khốc nhưng không phát ra âm thanh. Xung quanh đều là những khuôn mặt cứng đờ, lê từng bước trên con đường xa lạ không biết dẫn tới đâu, không biết vận mệnh sẽ thế nào.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, không biết đã đi bao lâu rồi, tôi cảm thấy hai chân như nhũn ra, toàn thân không còn chút sức lực, trước mắt tối sầm, gục trên mặt đất, đá nhọn cắt qua lòng bàn tay tôi lại không cảm thấy đau, chỉ thấy mệt vô cùng. Người phía sau đi qua giẫm lên áo tôi, lưng nóng bỏng đau đớn, tôi ngẩng đầu thấy gã đại hán đang vung roi. Tôi quỳ rạp trên đất, một roi vừa vút ra, tôi chẳng buồn động dậy, mắt thấy roi sắp hạ xuống bỗng có người kéo tôi đứng dậy.

“Không sao chứ!” Triệu Phá Nô đỡ tôi, gã đại hán Hung Nô thúc ngựa bỏ đi, người xung quanh vẫn đang chậm rãi tiến lên.

Tôi lắc đầu nhưng đôi chân lại không còn sức, chỉ có thể bám vào cánh tay hắn, hắn gần như kéo tôi đi về trước, cứ đi như vậy thật sự không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu.

“Cô đã lâu chưa ăn cơm, cố gắng một lát!” Hai tay hắn đỡ tôi, tôi có thể cảm thấy hắn đang cố hết sức, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Đi hơn nửa ngày, đoàn người cuối cùng cũng ngừng lại. Ai nấy ngã nhào xuống đất, đám người Hung Nô lại vung roi, tất cả cùng gượng dậy, tôi bị xô sang bên. Nhìn những người đáng thương này đột nhiên phát hiện mình trước đây đã không biết quý trọng thế nào. Có lẽ trong mắt họ, tôi lúc này càng đáng thương hơn, không có nước và thức ăn, tôi chỉ có thể chờ chết.

“Ăn chút đi!” Triệu Phá Nô cẩn thận lấy từ trong ngực ra một gói đen đen đưa tới trước mặt tôi, dùng ánh mắt cổ vũ nhìn tôi.

Tôi chậm rãi tiếp nhận gói đồ, ngẩng đầu nhìn hắn, “Người không ăn sao?”

“Hôm qua tôi ăn rồi!” Hắn đẩy gói đồ lên miệng tôi, cười trấn an tôi nhưng tôi rõ ràng nhìn thấy một tia chua xót bên khóe miệng hắn.

Tôi mở miệng cắn một miếng, răng hơi đau nhưng tôi vẫn cố ăn, nước mắt chảy xuống miệng, gói đồ ăn hỗn lộn bị tôi nhai nuốt. Mấy thứ này vừa cứng vừa chua nhưng có sao đâu? Tôi chỉ biết tôi muốn sống sót, thứ đang cầm trong tay chính là mạng của tôi.

Triệu Phá Nô nhặt một cái bình sành đưa cho tôi, tôi vội vàng đưa lên miệng, ngẩng đầu uống cạn chỗ nước còn thừa lại. Hắn nhìn động tác vội vàng của tôi, mãi chẳng nói gì, đôi mắt bỗng loé sáng trên khuôn mặt ngăm đen.

“Tốt hơn rồi!” Tôi lấy tay lau miệng, cảm giác thân thể suy nhược đã có sức sống. Hắn cười cười, lại đi chung quanh tìm về một cái bình sành, cứ thế uống cạn.

Tối rồi lại sáng, ngày lên đêm xuống. Chúng tôi đã đi trên đường núi này rất nhiều ngày rồi, tôi đã học cách chia sẻ đồ ăn thức uống với họ. Chiếc váy mềm mại trên mình đã rách nát tả tơi, bụi đất và bùn sinh bám lấy, búi tóc rối tung buông xoã sau lưng. Còn nhớ khi ở Mai Uyển, tôi một thân phục trang truyền thống, trang sức đẹp đẽ, vậy mà chỉ mới mấy ngày đã trở thành bộ dạng thế này. Nhưng chuyện đó cũng chẳng quan trọng, quan trọng là tôi còn sống.

Dọc đường đi, có những người thể lực không còn đã bị vút bỏ tại vùng núi hoang này, tự sinh tự diệt. Không ngừng có người chết đi, tôi cũng đã tê liệt. Đám người Hung Nô này không biết là đưa chúng tôi đi đâu.

Triệu Phá Nô đi cạnh tôi, người duy nhất làm bạn cùng tôi cũng chỉ có thiếu niên mới quen biết không lâu này. Tôi nhìn núi non chập chùng phía xa mà lòng mờ mịt.

Buổi tối, chúng tôi dựa vào sườn núi nghỉ ngơi, tuy rằng đã vào hạ nhưng gió đêm vẫn lạnh lạnh. Tôi xuất thần nhìn bầu trời đêm, tất cả đều đã ngủ rồi.

Trong lúc mơ màng, tiếng vó ngựa dồn dập phá tan màn đêm yên tĩnh, ngồi bật dậy tôi thấy nhiều ánh lửa từ đằng xa đang tiến lại đây. Đám người Hung Nô đều giờ đao lên, nhanh chóng xếp thành hàng nghênh địch, đoàn người nhất thời rối tung, chạy tán loạn.

Tiếng kêu thoảng chốc vang vọng trời đêm, đao kích chạm nhau, ánh lửa ngút trời, Triệu Phá Nô kéo tôi xuyên qua vùng hỗn loạn. Trước mặt bỗng một bóng đen ập xuống, người đến lập tức bị một kiếm đâm trúng, máu bắn tung toé, chất lỏng ấm nóng hắt lên mặt tôi, tôi sững sờ tại chỗ, kinh hoàng nhìn trận chiến kịch liệt phía trước mà quên tránh né.

“Là quân Hán!” Triệu Phá Nô la lớn, hai chữ quân Hán ập vào đầu tôi như than giữa trời tuyết, khiến thần trí tôi bùng cháy.

Tôi cố sức chạy ra, Triệu Phá Nô kéo lấy áo tôi, “Đừng qua đó!”

Tôi không nghe vào lời hắn nói, lòng chỉ không ngừng la lên, Hoắc Khứ Bệnh, nhất định là chàng đến đây! Dao quang kiếm ảnh xẹt qua xẹt lại trước mặt tôi, mà trong mắt tôi lại chỉ có bóng người đen đỏ đằng xa, Triệu Phá Nô từ phía sau xô tôi xuống đất, hàng loạt mũi tên vun vút sượt qua đầu tôi.

Một con tuần mã ở phía trước mở đường máu, lập tức một người thân thủ vững vàng vùng kiếm đột phá trận tuyến đám người Hung Nô. Giữa màn máu, thân ảnh chàng biến ảo không ngừng, đi đâu tiến lên nhanh chóng chạy đến.

“Không để sót tên Hung Nô nào!” Giọng chàng vang lên giữa tiếng chém giết, sắc bén mà rõ ràng, tôi quỳ sụp trên đất lặng lẽ nhìn chàng. Máu đã nhuộm đỏ khuôn mặt còn chút trẻ con của chàng nhưng giữa hàng lông mày lại toát lên nét cương nghị quyết tuyệt mà tôi chưa từng thấy, như Âm dạ tu la.

Áo choàng phát phơ, khôi giáp dưới ánh trăng toả ra thứ ánh sáng lạnh lẽo, kiếm chỉ trời cao, chàng thúc ngựa tiến lên giết địch.

Triệu Phá Nô giữ lấy tôi chạy nhanh vào rừng cây bên cạnh.

“Hoắc Khứ Bệnh...” Tôi cố chấp gọi chàng, cố vùng ra khỏi cánh tay Triệu Phá Nô.

“Cô điên rồi, hai quân giao chiến, cô muốn chết sao!” Hắn liều chết giữ vai tôi.

“Tôi muốn gặp chàng...Chàng ở đây!” Tôi đã gần mất kiểm chế, điên cuồng vùng vẫy.

“Được, cô đi đi! Chờ khi cô bị tên bắn thành từng lỗ, bị ngựa dẫm đạp đến thịt nát ra thì xem còn ai có thể cứu cô!” Hắn đẩy mạnh tôi ra, nghiêng răng nói, còn đẩy tôi về phía rìa cánh rừng, tôi bị lực của hắn làm ngã xuống đất.

Thần trí tôi dần hồi tỉnh, đây là chiến trường đầm máu, là cuộc chiến tàn khốc, dù là Hung Nô hay người Hán, đao kiếm không có mắt, ai cũng chẳng quan tâm. Cho dù tôi có chạy ra thì cũng chỉ thêm một vong hồn dưới đao kiếm mà thôi.

Không biết qua bao lâu, tiếng la dần nhỏ lại, chúng tôi trốn trong rừng nhưng vẫn có thể nhìn thấy trên đất đầy xác người và ngựa, mùi máu tanh quanh quẩn trong không khí, quân Hán đang dọn dẹp chiến trường.

“Người Hán đi về phía đông, đó là Tương Thành!” Binh lính cao giọng nói, đám người rời rạc, bọn họ đã thúc ngựa cất vó nhanh chóng thẳng tiến về phía tây.

“Hoắc Khứ Bệnh!” Tôi từ trong rừng chạy ra, lần này Triệu Phá Nô không ngăn cản tôi.

Chiến mã đã gấp rút phi về phía tây, không hề chậm trễ. Tôi ở phía sau hét lên đuổi theo, chàng lại chỉ quay đầu thoáng nhìn rồi cũng mau chóng phóng ngựa, đoàn kỵ binh tiếp tục lên đường, cát bụi tung trời.

Tôi đuổi theo rất xa, mãi cho đến khi bóng dáng chàng khuất dần trong màn đêm mờ lung.

“Cô gọi ai?” Triệu Phá Nô lặng lẽ đi đến bên cạnh, cúi đầu hỏi.

“Không ai cả.” Tôi đứng dậy phủi bụi đất trên người, thấy dơ bẩn không chịu nổi, dù có phủi thế nào cũng không sạch được.

Bây giờ phải làm sao? Tôi hai bàn tay trắng, tuy rằng thoát được khỏi đám người Hung Nô nhưng trời đất rộng lớn, tôi làm thế nào mới có thể trở về.

13. Chương 13: Gặp Lại

Sáng hôm sau mơ màng mở mắt, hoá ra tối qua chúng tôi đã ngủ trong rừng.

Triệu Phá Nô bên cạnh vẫn còn ngủ say, tôi lay hắn dậy, mặt hắn hơi tái.

“Chúng ta đến Định Tương đi.” Tôi đứng dậy, bả vai đau đau.

“Ừ.” Hần sờ soạng nắm lấy một cành cây, tôi tò mò nhìn động tác khó khăn của hắn, Triệu Phá Nô lại nhìn tôi cười cười rồi xoay người đi thẳng về phía trước.

“Huynh biết đường?” Cây cối trong rừng rậm rạp tốt tươi, những cành cây khô bị dẫm lên lại phát ra tiếng rầm rắc.

“Hả?” Hần lơ đãng trả lời, bước chân nặng nhọc lết trên mặt đất.

Tôi đang định nhắc lại thì hắn bỗng nhiên vấp phải rễ cây, tôi cuống quýt vươn tay đỡ, thế là hắn và tôi đều ngã xuống đất.

“Huynh không sao chứ!” Nhìn sắc mặt khác thường của hắn, tôi cúi đầu thấy bàn tay loang lổ vết máu, hắn bị thương! Cái áo rách nát sau lưng hắn mở toang, một vết thương hẹp dài đang rỉ máu.

Tôi hốt hoảng nhớ lại tối qua khi hắn đẩy tôi nằm xuống, nhất định đã bị tên bắn trúng! Hần vì cứu tôi...bỗng nhiên tôi vô cùng hối hận về hành vi lỗ mãng của mình lúc đó.

“Không sao.” Hần đẩy tay tôi ra gượng đứng lên, chệnh choạng vài bước lại quay đầu về phía tôi vẫn còn đang ngồi nói, “Sao còn không đi, đến Định Tương thôi.”

“Được.” Tôi cảm thấy yết hầu khô rát, vội đuổi theo đỡ lấy cánh tay hắn. Còn chưa đi được mấy bước hắn đã không chống đỡ nổi nữa, tôi bị hắn kéo theo ngã xuống đất.

“Triệu Phá Nô...” Tôi lay lay hắn, hắn cố sức mở hai mắt, sờ soạng trong ngực lấy ra một gói bánh nhét vào tay tôi.

“Chúng ta cùng đi! Huynh không thể bỏ lại tôi!” Nói năng lộn xộn, tôi nhìn Triệu Phá Nô đang dần suy yếu, hắn đã cứu tôi nhiều lần, hắn luôn kiên cường mà!

Tay hắn cầm gói bánh run rẩy, khó khăn mở miệng nói, “Cô đi Định Tương đi...”

Tôi vội vàng đứng lên, nhắc hắn lên để hắn dựa vào lưng tôi. Liều mạng nhích về phía trước, mỗi lần ngã xuống lại đứng lên. Cuối cùng tôi cũng kiệt sức, im lặng ngồi bệt xuống đất nhìn Triệu Phá Nô gần như hôn mê bên cạnh. Tôi bỗng cảm thấy mệt mỏi vô hạn, người xung quanh đều lần lượt rời bỏ tôi sao?

Định Tương ở đâu? Trường An ở đâu? Quang cảnh xa lạ, nhìn quanh chỉ thấy rừng sâu núi cao, phía đông còn xa xôi hơn chân trời.

Nhìn gói bánh của hắn trong tay, tôi vụt đứng lên, là chính hắn đã cứu tôi ra khỏi nỗi tuyệt vọng, tôi phải đi Định Tương tìm người tới cứu hắn! Hắn không thể chết như vậy được!

Xé rách vạt áo, tôi buộc chặt miệng vết thương trên lưng hắn, để hắn dựa vào gốc cây, “Huynh phải đợi, đợi tôi trở lại cứu huynh, cố chịu đựng!” Tôi nhìn hắn nói rồi xoay người chạy về phía đông.

Tôi mò mẫm trong rừng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, tôi phải đến Định Tương bắt luận nó ở đâu!

Mãi đến khi trời ngả về tây, tôi phát hiện mình đã lạc đường, ra khỏi khu rừng lại gặp một gò núi khác. Chán nản nhìn quanh hy vọng có thể nhìn thấy tường thành cao cao nhưng lại chỉ có những đỉnh núi liên tiếp vô cùng vô tận kéo dài trên nền trời.

Tôi lê đôi chân mỏi mệt bò lên triền núi, nản lòng, ngay lúc tôi đánh mất kiên nhẫn lại vui mừng phát hiện phía trước có cờ của quân Hán đang lay động, có lẽ doanh trại của quân Hán đóng tại đây!

Tôi thoáng chốc dấy lên hy vọng, điên cuồng chạy về phía đó, qua khỏi đỉnh núi thì thấy trên bãi đất rộng lớn được che kín bởi các lều bạt, quân phục binh lính màu đỏ đen đang tuần tra xung quanh, có ngựa, chiến xa và lửa trại! Khó có thể kiềm nén cảm xúc kích động, tôi như bắt được sợi dây cứu mạng.

Từ trên sườn núi chạy thẳng xuống, binh lính từ xa đã phát hiện ra tôi, tôi vui sướng vẫy vẫy tay. Họ thúc ngựa tiến lên, giương cung nhắm về phía tôi.

Tôi vẫn đang chạy thật nhanh, họ có lẽ có thể giúp tôi cứu người, Triệu Phá Nô được cứu rồi!

“Tôi...” Đang định la lên bỗng thấy trước mặt một bóng đen bay tới, ngực đau đớn kịch liệt, toàn thân tôi bị cổ lực đó hất tung, ngã người ngã nhào trên đất, đầu óc trống rỗng, trừng trừng nhìn những binh lính này.

“Có thích khách!” Những tên lính quát to tiến đến, ngọn giáo trong tay chìa xuống vây quanh lấy tôi. Trên trán tôi toát mồ hôi, từng cơn đau đớn khiến cả người tôi run rẩy, hai tay tôi nắm chặt mũ trên ngực, bất lực nhìn những người này, “Tôi không phải thích khách. . .”

“Hình như là nữ nhân!” Lại có người kêu lên, một tên lính ngồi xuống cau mày nhìn tôi với bộ quần áo tả tơi dơ bẩn.

“Dám xông vào doanh trại, không muốn sống rồi!” Tôi cử động thân mình, cố sức lắc đầu, tôi không phải thích khách, tôi tới cầu cứu...

“Chuyện gì mà ồn ào vậy?” Những tên lính nghe tiếng nói nhất thời đứng thẳng dậy, tránh ra một bên, mắt tôi mờ đi, cảm thấy máu toàn thân đang dần rút cạn.

“Đại tướng quân, ở đây có một nữ nhân không rõ lai lịch!” Nằm trên đất, tôi chỉ có thể nhìn thấy đôi giày quân trang màu đen, hẳn là Vệ Thanh! Tôi dùng hết sức lực cuối cùng lê đôi chân đã tê dại tới, ngẩng cổ khàn khàn nói, “Cứu người...”

Hắn vẫn không động dậy, tôi cố ngẩng mặt đối diện với ánh mắt nghi hoặc của hắn, tôi vén mớ tóc tai tán loạn trước mặt ra, mở to đôi mắt nhìn hắn. Tôi không biết Vệ Thanh có nhận ra tôi hay không, chỉ mong hắn dừng cho rằng tôi là thích khách mà giết chết...Nước mắt theo gò má bỏng thiu của tôi lăn xuống, tôi nghĩ hẳn nhất định sẽ cực kỳ chán ghét nhưng hắn là hy vọng duy nhất của tôi, tôi sắp sao nắm lấy ống quần hắn không buông.

“Đại tướng quân, là tôi...Lý cơ...” Cơn đau ở ngực càng thêm mãnh liệt, cảnh vật trước mắt mơ mơ hồ hồ, cảm giác cơ thể tôi đang dần chìm xuống đáy vực sâu vô tận. Cuối cùng không còn sức, tôi đành buông tay, ngã nhào xuống đất ngất đi.

Không biết là ai ôm lấy tôi, vết thương của tôi bị đụng phải đau đến tê tái, “Cứu Triệu Phá Nô...”

Tỉnh lại lần nữa tôi đã nằm trên tấm đệm mềm mại. Ngơ ngác nhìn khung cảnh lạ lẫm, ngực vẫn đau đớn khiến tôi run rẩy, cúi đầu nhìn lại, mũ sắt vẫn cắm trên vai phải, đuôi tên đã bị bẻ gãy, đầu tên còn ở lại trong cơ thể tôi, hai bên được băng lại.

Ngoài trống vang lên những tiếng bước chân, tôi lặng lẽ nhắm mắt lại.

“Vết thương của cô nương này rất sâu, phải lập tức chữa trị.” Người tới gỡ tấm vải băng của tôi, chậm rãi nói.

“Có nguy hiểm không?” Giọng nói của Vệ Thanh vang lên.

“Nếu chậm trễ sẽ tổn thương đến tâm mạch.” Tôi đột nhiên mở mắt nhìn hai người trước mặt. Lão lang trung lui sang một bên, Vệ Thanh yên lặng nhìn tôi, đối diện với ánh mắt hắn, tôi bối rối quay đi, gắng gượng muốn ngồi dậy.

“Đại tướng quân, xin người hãy đi cứu Triệu Phá Nô!” Tôi chẳng quan tâm đến cơ thể đau đớn, gượng bám vào thành giường nói.

“Cảm thấy sao rồi?” Vệ Thanh bước đến quỳ gối bên cạnh tôi, vươn tay đỡ lấy tôi, sắc mặt lo lắng.

“Hự...hơi đau.” Tôi thành thật đáp, nhìn chân đệm sạch sẽ trên người tôi vội vàng hất ra, không biết vì sao bỗng lúng túng.

“Trước tiên phải lấy đầu tên ra đã, cố chịu một chút!” Vệ Thanh giữ lấy tôi, đôi mắt ôn hòa nhìn tôi, tôi ngạc nhiên gật đầu. Hắn xoay người ngồi sau lưng tôi, giữ chặt tôi trong ngực hắn.

Hành động thân mật như thế khiến tôi bối rối, ngộ nguây không tự nhiên, dựa vào bờ vai rộng lớn của hắn mà hơi thất thần, hơi thở đầy phong sương từ phía sau phả đến. Lão lang trung lấy hòm thuốc, cầm dao và thuốc, nhìn lưỡi dao sắc bén tôi đột nhiên cảm thấy thật đáng sợ, bất giác che ngực.

“Sẽ hơi đau nhưng cũng phải tiến hành!” Vệ Thanh ở phía sau an ủi tôi, ngữ điệu lại bình tĩnh, hai tay cởi bỏ áo tôi.

“Tôi tự làm được rồi!” Ngại ngừng tránh tay hắn, chẳng lẽ ở cổ đại lâu rồi nên tôi cũng trở nên dễ xấu hổ.

Bờ vai trắng ngần bị găm một mũi tên, xung quanh đã tụ máu bầm, nhìn rất đáng sợ.

Vệ Thanh một tay nắm giữ thắt lưng cố định tư thế của tôi, tay kia đưa đến bên miệng tôi, tôi khó hiểu quay đầu nhìn hắn.

“Lúc đau quá hãy cắn vào.” Hắn nhẹ giọng nói, nghe không ra cảm xúc.

“Chờ một chút!” Tôi kêu lên.

Lão lang trung đang rửa sạch dao.

“Có rượu không? Tôi cần rượu.” Tôi nhìn lưỡi dao sáng loáng, nói chậm.

Vệ Thanh nhìn vết thương của tôi, không hỏi nhiều lập tức lệnh cho thị vệ mang một vò rượu tới.

Tôi mở nắp nhấc vò rượu lên, kéo lấy một tấm chắn, đổ rượu vào rồi rịn lên vết thương. Cẩn môi xoa xung quanh, mũi tên cũng được rửa qua, tôi vì an toàn tánh mạng chỉ có thể chịu đựng đau đớn mà tiêu độc.

Họ đều kinh ngạc nhìn tôi.

“Được rồi.” Tôi toàn thân hết sức, dựa vào lòng Vệ Thanh, nói xong bèn nhắm mắt lại.

“A!” Lưỡi dao sắc nhọn rạch xuống da thịt tôi, tôi hét lên, cơn ớn lạnh tràn tới khiến tôi cong người lên. Vệ Thanh giữ chặt lấy tôi, một bàn tay đưa vào miệng tôi, tôi chẳng quan tâm nhiều liền cắn xuống.

“Đau...” Tôi rên rỉ nắm lấy cánh tay Vệ Thanh, vùng vẫy lắc đầu.

“Sắp xong rồi, cố lên.” Vệ Thanh ôm tôi thì thầm bên tai, một tay siết chặt lấy cơ thể đang giãy giụa của tôi.

Tôi nhắm nghiền hai mắt, nghiêng đầu không dám nhìn. Cảm thấy từng dao hạ xuống đều đau thấu tâm can, khoảnh khắc đó tôi hoảng hốt thấy khuôn mặt tươi cười của Triệu Thường. Dòng máu nóng ấm từ vai phải tôi chảy xuống, tôi dùng hết sức cắn vào tay Vệ Thanh, không ngừng được run rẩy, trong miệng có vị ngọt ngọt tanh tanh.

“Phiêu Diêu giáo úy đến!” Ngoài trường có người hô. Tôi đau đến thần trí đều tan rã, hai tay siết lấy tấm chắn.

Lời còn chưa dứt, một người mạnh mẽ vén rèm mà vào, “Đại tướng quân, tống qua tiêu diệt quân Hung Nô của Hữu Hiền Vương...” Giọng nói trong trẻo quen thuộc bỗng dừng lại, cả người giật bắn, mũi tên thoát cái được rút khỏi vai tôi, máu phun ra tung toé chặn đèm, đổ sầm kinh người.

“Dao Ca!” Hoắc Khứ Bệnh nhìn thấy tôi đang nằm trong lòng Vệ Thanh, quần áo rách nát, máu me đầy mình mà kinh hoảng kêu lên.

Tôi nhả tay Vệ Thanh ra, quay đầu nhìn Hoắc Khứ Bệnh một thân quân phục, tôi nhếch môi muốn cười với chàng một cái nhưng nước mắt lại không kiềm được mà lăn dài, lúc này tôi cảm thấy mình thật hạnh phúc. Buồn vui đến quá mãnh liệt, bờ vai đau đớn khiến tôi tỉnh táo hẳn.

Chàng bước đến, đau lòng nhìn vết thương trên vai tôi, cảm xúc phức tạp, vươn tay nắm lấy tay tôi rồi lại cẩn trọng buông ra.

“Sao nàng lại ở đây? Sao lại bị thương? Còn đau không?” Chàng vuốt ve gò má tôi, bàn tay ấm áp xoa vầng trán ướt đầm của tôi.

Tôi lắc đầu, có rất nhiều lời muốn nói nhưng một chữ cũng chẳng nói nên lời. Mới mấy ngày không gặp, trên khuôn mặt non nớt của Hoắc Khứ Bệnh đã hiện lên dấu vết tang thương, hai má hóp lại, quanh thân tản mát khí chất tướng lĩnh.

Vệ Thanh giúp tôi trở người, tôi cười cảm kích hẳn. Hoắc Khứ Bệnh vươn tay ôm lấy tôi, mùi cỏ xanh quen thuộc ập đến làm cho tôi cảm thấy vô cùng an bình, đau đớn trong mình cũng tan thành mây khói.

Hoắc Khứ Bệnh đặt tôi xuống đệm, vẻ mặt nghiêm túc đứng dậy chấp tay vái Vệ Thanh, trịnh trọng nói, “Hôm qua thuộc hạ đã dẫn trăm kỵ binh tinh nhuệ tiêu diệt hơn ngàn quân Hung Nô của Hữu Hiền Vương!” Giọng chàng không che dấu được sự hưng phấn.

“Kỵ binh của người quả nhiên lợi hại!” Vệ Thanh ra quyền đánh nhẹ vào vai Hoắc Khứ Bệnh, giọng nói đầy vẻ khen ngợi.

“Kỵ binh của Phiêu Diêu giáo úy thật khó lường! Ha ha!” Giữa cuộc nói chuyện lại thêm hai người nữa bước vào quân trướng, một vị là lão tướng khoảng chừng năm mươi tôi đã thấy hôm xuất chinh, vị kia thì lạ hoắc.

“Phi Tướng quân quá khen! Kỵ binh của văn bối còn định xâm nhập Mạc Nam, thẳng tiến vào lãnh địa của Hữu Hiền Vương!” Hoắc Khứ Bệnh hào hứng, thiếu niên hăng hái khiến mọi người đều nói cười vui vẻ. Hẳn quả nhiên là Phi Tướng quân Lý Quảng, tôi thầm suy nghĩ.

“Vị này là?” Lý Quảng ngần ngừ, mắt hướng về phía tôi.

“Lý tướng quân, mời ra ngoài!” Vệ Thanh điềm tĩnh nói, khuôn mặt nhìn nghiêng tuấn tú cương nghị, toát lên phong thái của bậc đại tướng, chỉ một câu nói đã hóa giải dùm tôi sự lúng túng.

“Dao Ca, muội sao rồi?” Mọi người đi khỏi, Hoắc Khứ Bệnh ôm tôi vào lòng, sợ đụng tới vết thương của tôi mà chỉ dám nắm chặt tay tôi.

“Chàng mau phái người đi cứu Triệu Phá Nô!” Tôi ngẩng đầu nhìn chàng, nói chuyện hơi lớn mà đụng đến vết thương khiến tôi đau rút.

“Triệu Phá Nô?” Hoắc Khứ Bệnh hơi nhíu mày, xoa xoa vai tôi.

Tôi gật đầu, từ từ đem mọi chuyện kể lại cho chàng, nói đến Triệu Thường chết thảm tôi lại bật khóc. Hoắc Khứ Bệnh vòng tay vây lấy tôi, ngực phập phồng lau đi nước mắt của tôi, trầm giọng nói, “Ta thề sẽ đuổi đám người Hung Nô ra khỏi quốc thổ Đại Hán ta! Sẽ không để muội chịu uất ức nữa!”

Tôi dựa vào ngực chàng không muốn rời khỏi, bỗng phát hiện tôi đã sâu sắc không thể rời xa chàng. Không khỏi nghĩ, nếu chàng mất, tôi sẽ ra sao? Lòng buồn bã vô cùng.

Chàng đứng lên, tôi nắm chặt tay chàng không buông, chàng khẽ cười, răng khểnh lại lộ ra, thì thầm bên tai tôi, “Dao Ca, hoá ra muội cũng biết quần người...”

“Hứ, là ai vừa rồi còn tỏ vẻ nóng vội?” Tôi bỏ tay chàng ra sảng giọng, ầm ỨC lườm chàng, vết thương lại đau.

“Tiểu Hoa miêu, ta đi lấy nước cho nàng!” Chàng lắc đầu, lấy gối lót dưới lưng tôi, xoa xoa khuôn mặt bẩn thỉu của tôi rồi xoay người chạy đi.

Nhìn bóng lưng vững chãi của chàng, tôi thất thần, trong lòng vừa hạnh phúc vừa trống rỗng.

Trong trướng tướng quân, tôi chuyên chú chà lau cơ thể, hơn mười ngày lang bạc kỳ hồ, tôi đã bắn không chịu nổi. Nước ấm tẩy sạch bụi đất toàn thân, làn da trắng trẻo, tóc dài ẩm ướt bung xoã, giữa quân doanh nơi chiến trường lại có vẻ hết sức xinh đẹp.

Hoắc Khứ Bệnh hớn hở tiến vào, tôi cứng người, vội kéo áo kín người rồi nói, “Chàng mau ra ngoài!”

Đôi chân thon dài trắng nõn lộ ra, nửa trên cũng rộng mở, Hoắc Khứ Bệnh sững người chăm chú nhìn tôi, hai chúng tôi mắt to trừng mắt nhỏ. Chàng bỗng sực tỉnh, thoát cái đỏ mặt rồi quay đầu dăm vào màn trướng, cúi người chạy ra ngoài.

Tôi nhìn chàng xấu hổ mà khoe miệng bất giác mỉm cười, thật là một nam nhân đáng yêu. Khoác lên mình trường sam nam nhân rộng thùng thình, tôi buộc lại đai lưng rồi chậm rãi bước ra.

14. Chương 14: Trong Quân

Bên ngoài sắc đêm thẫm màu, vô số ánh lửa bập bùng, binh lính ngồi quanh đồng lửa. Hoắc Khứ Bệnh đứng ngay ngoài trướng, khoan tay ngẩng đầu nhìn trời, giữa đất trời tịch liêu, thấy tôi ra chàng vội xua tôi vào trong trướng.

“Quay về nghỉ ngơi!” Chàng không cho tôi cự tuyệt, ôm tôi lên nhẹ nhàng đặt xuống đệm. Tuy tôi luôn ngoan cố cho rằng Hoắc Khứ Bệnh chỉ là một đứa trẻ to xác nhưng chàng đã trở nên thành thực vững vàng, bảo vệ tôi trong vòng tay khiến tôi luôn dễ dàng bị lạc trong đôi mắt trong suốt của chàng.

“Đây là doanh trướng của đại tướng quân, muội ở đây không hay đâu...” Tôi ngo nguẩy ngồi dậy, nhớ lại cảnh đám người Lý Quảng nhìn tôi buổi chiều, nếu truyền ra e là sẽ tổn hại đến danh dự Vệ Thanh.

“Cậu đã nói với ta tạm thời cho nàng ở lại, ông ở cùng Công Tôn Hạ.” Hoắc Khứ Bệnh đứng dậy thông thả đến trước bản đồ trên tường, chậm rãi nói. Tay vung lên, thoát cái đã phóng một mũi tiêu vào điểm đỏ phía trên, xoay đầu lại cười sang sảng.

“Nhưng...mai muội sẽ tìm nơi khác ở.” Dựa vào tường, cơn buồn ngủ ập đến, đã bao lâu rồi tôi không có cảm giác ngủ ngon giấc.

“Kẻ hành quân sao còn chú ý nhiều thế! Giữa núi rừng hoang dã cũng có thể ngủ!” Hoắc Khứ Bệnh thản nhiên nói.

“Muội mệt quá, ngủ trước đây!” Ngáp một cái tôi nằm xuống đệm, tìm một tư thế thoải mái. Thuốc dùng cho vết thương rất hay, bây giờ đã không còn quá đau đớn nữa, tôi có thể ngủ một giấc thật ngon.

“Được, ta ngủ bên cạnh, có gì gọi ta.” Chàng bước đến giúp tôi kéo chăn, đặt một nụ hôn dịu dàng lên mặt tôi rồi vội vàng ra khỏi lều. Chiến sự đang căng thẳng, tôi quả thật đã xuất hiện không đúng lúc nên tôi cũng không nhiều lời nữa.

Ngoài trướng huyền ảo âm ỉ, phẳng phất như quay lại trường học, trong bữa tiệc đón chào năm mới, mọi người đều tụ tập quanh đồng lửa náo loạn, quay đầu như đang thấy chính mình, cười nói vô lo.

Đêm tôi nằm mơ một giấc mơ rất đẹp, thấy mình đang ngồi trên bậc cuối của phòng học, vừa ăn bữa sáng vừa tốc ký. Trên bục giảng, giáo sư bỗng hỏi đến tôi, tôi vội vàng vàng giấu đồ ăn đi, ra vẻ bình tĩnh đứng lên hỏi một đấng trả lời một nẻo. Nha đầu Mạc Mạc chết tiệt kia im thin thít nhưng lại dám cười trộm tôi, tôi trợn mắt với cậu ấy, xem lát nữa tan học tôi có thêm cùng cậu điên cuồng shopping không!

Giấc mơ thay đổi, tôi ôm sách vở, nước mắt nước mũi xem văn nghệ, cũng không quên đồ ăn vặt trong tay: “Chương trình này hàng năm đều có, không cần yêu mến cuồng nhiệt thế!” Mạc Mạc ném cho tôi cái nhìn khinh thường.

Giấc mơ lại đổi, tôi một mình đứng dưới chân núi, bỗng cuồng phong nổi lên, “Cậu xem ngôi sao kia, là Thiên Lang tinh...”

Choàng mở mắt, trán tôi lấm tấm mồ hôi, hoá ra chỉ là một giấc mơ. Giấc mơ tan biến, cảm giác mất mát ập đến. Trong mơ ngoài mơ, rốt cục đâu là thực đâu là giả? Khi Trang Chu biến thành Hồ Điệp, có thể nhớ đã nằm ngủ trên giường của chính mình không?

Trong trướng tối hù, trần trọc xoay sở nhưng không thể ngủ lại, tôi nhẹ nhàng đứng dậy vén rèm đi ra. Gió đêm mát mẻ dịu dàng trên đầu từng lọn tóc, xung quanh lửa trại đều đã tắt, xa xa có lính tuần tra từ từ đi lại.

“Tây Bắc vọng, bắn Thiên Lang...” Dối mắt trông xa, quân trướng khắp núi, chiến mã và lương thảo đầy đủ, gió hiu hiu lay động, mây lãng đãng quy về. Bỗng dưng cảm giác hào hùng tràn ngập cõi lòng, vì bức hoạ giang sơn này, dù cho đầu rơi máu chảy, vẫn là nguyện vọng của nam nhi!

“Tây Bắc vọng, bắn Thiên Lang!” Tiếng nói của Hoắc Khứ Bệnh thình lình vang lên bên cạnh, tôi đang xuất thần, quay đầu lại thấy chàng đang ngẩng đầu ngắm trăng, tóc mai rối loạn theo gió tung bay, dường như đang suy nghĩ điều gì.

“Đã đánh thức chàng rồi?” Tôi nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của chàng, khẽ hỏi.

“Không, ta vẫn chưa ngủ.” Ngữ khí của chàng có chút nặng nề, mỉm cười nhìn tôi nhưng nụ cười ấy lại cứng ngắt. Chàng kéo tôi ra khỏi doanh trại, ngồi xuống sườn núi, bốn phía yên tĩnh, màn trời bao phủ.

“Có tâm sự gì sao?” Tôi ngả vào vai chàng, sửa lại tóc mai chàng.

“Dao Ca, người Hồ trên lãnh thổ của Đại Hán cướp bóc chém giết, biết bao dân lành phải trôi giạt khắp nơi, biết bao biên giới bị xâm chiếm! Ngự Dương, Thượng Quận, thậm chí Cam Tuyền Cung, bọn chúng không chỗ nào không xâm phạm.” Chàng nắm chặt tay phải tôi, cảm xúc phập phồng, những lời nói như đã ấp ủ trong lòng từ lâu, ngay cả ánh mắt cũng trở nên căm phẫn.

“Phạm vào người Hán ta, dù xa cũng giết!” Tôi nắm tay chàng, nghiêm túc nhìn vào mắt chàng, tay giờ lên chỉ về phương xa nói từng chữ từng câu.

Chàng kinh ngạc quay đầu, như mới lần đầu biết tôi, khoé miệng giật giật, ôm lấy tôi dựa vào trán chàng, một hồi sau chàng thông thả nói, ngữ điệu trong trẻo quanh quẩn bên tai tôi, “Có người hiểu ta, còn cầu gì nữa?”

Tôi giấu mặt trước ngực chàng, vòng tay ôm chàng, hơi thở mang mùi cỏ xanh quen thuộc hoà lẫn mùi gió bụi nhàn nhạt, ấm áp mà an bình.

Chúng tôi cùng im lặng nhìn trời cao, những ngôi sao nhấp nháy, gió thổi tung mái tóc dài, triền miên quần quít lại cô liêu bay bay.

Nhìn những chấm nhỏ lấp lánh, vết thương trên vai tôi nhói đau nhưng trong lòng lại như cuộn cuộn nổi lên ngàn lớp sóng, tôi nắm bàn tay thon dài của chàng, mười ngón tay đan nhau, “Hoắc Khứ Bệnh, ngoài thành Trường An, bên bờ Vị Thủy, đừng quên hẹn ước xưa.”

Giọng nói phiêu tán giữa không trung, hình bóng cô gái trong mơ và tôi hoà làm một, tôi bật cười, hoá ra tôi vẫn luôn đi tìm chính bản thân tôi. Chàng ôm siết tôi trong lòng, tay vén mấy sợi tóc của tôi, nói xa xăm, “Không đánh mất, không lãng quên.”

“Hoắc Khứ Bệnh, nhớ lời hứa của chàng, muội chỉ muốn chàng bình an...” Bình an mà sống. Nước mắt từng giọt rơi xuống trường sam của chàng.

Tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức tôi, tối qua ngủ trể, mắt không mở ra nổi, Hoắc Khứ Bệnh trên tấm đệm bên cạnh đã không thấy bóng dáng. Nhớ ra đây là quân trưởng, cơn buồn ngủ của tôi lập tức tiêu biến. Không có gương lược, tôi chỉ có thể mò mẫm sau đầu, đem mớ tóc rối tóm thành một búi, cố gắng làm ình trông giống một nam nhân.

Ra khỏi doanh trại, nắng chiếu rọi, tôi nheo mắt nhìn quanh, mấy binh lính đi ngang qua đều quay đầu nhìn tôi, ánh mắt tò mò như muốn nói lại thôi. Phía tây doanh trại đồi núi bao quanh, có thể thấy những binh lính đã chỉnh tề xếp thành hàng, bóng lưng Vệ Thanh giữa đám đông thoáng qua, hẳn đang giảng giải phương châm tác chiến. Với thuật tác chiến tôi hiểu biết có hạn, chỉ có thể cảm nhận được một thứ cảm xúc chiến đấu dâng trào, cụ thể thế nào tôi cũng không thể nói rõ, tôi không có được một phần khí phách của Hoa Mộc Lan nhưng nhìn khuôn mặt rạng rỡ của hắn tôi cũng thấy vui vẻ.

Trên bãi đất trống phía đông, giữa những con ngựa phi như bay, hàng trăm kỵ binh đang phóng qua, gót sắt xé gió gào thét làm tung bụi mù trời.

Bóng dáng Hoắc Khứ Bệnh đang lướt qua phía trước, trường kiếm chàng nâng cao, vòng quanh sân rồi từ từ dừng lại, kỵ binh xếp ở hàng tuyến đầu tiên. Tuổi không nhiều nhưng khí thế lại không ít, tự cổ anh hùng xuất thiếu niên!

“Cô nương, hôm qua xin lỗi!” Phía sau đột nhiên vang lên giọng nói của một nam tử xa lạ, có phải tiếng nói của người tòng quân thường đặc biệt khoáng đạt? Tôi bị tiếng nói của hắn làm giật mình, quay đầu thì thấy vài nam tử mặc quân trang đang nhìn tôi, trong đó có một nam tử cao lớn ôm quyền hướng về phía tôi.

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn, hôm qua không thấy rõ người bắn tôi bị thương là ai, đành nhìn họ gật đầu mỉm cười, “Không sao.”

“Cô nương thân nữ tử chạy tới đây làm gì?” Một nam tử nhỏ gầy khác mở miệng, dứt lời lại ngại ngùng nhìn tôi.

“Chu Vũ, tiểu tử ngươi quả nhiên thế!” Nam tử cao lớn đập vào vai nam tử nhỏ gầy, những người khác cũng cười vang.

“Các cậu nhàn rồi nhỉ!” Sau lưng một giọng nói u ám vang lên, mấy binh lính đó liền khom người thối lui. Tôi nhìn người tới, khuôn mặt hắc gầy gầy, hàng lông mày dựng thẳng, ánh mắt rất sắc bén. Tôi không nhiều lời nữa, nhanh chóng cúi đầu.

“Trong quân doanh vì sao lại có nữ tử! Còn ra thể thống gì.” Hắc hắc đầu nhìn tôi, ngữ khí lộ vẻ khinh thường và phản cảm. Tôi nghĩ hắc tới đây là có nguyên nhân nên chỉ đứng im không lên tiếng.

“Tiền tướng quân, đại tướng quân bên kia ời!” Hoắc Khứ Bệnh không biết khi nào đã đến, chỉ về phía Vệ Thanh. Người này bất mãn nhìn tôi và Hoắc Khứ Bệnh rồi bỏ đi, tôi lè lưỡi với Hoắc Khứ Bệnh.

“Ông ta là vậy, nàng đừng để bụng!” Hoắc Khứ Bệnh cười tươi nói với tôi rồi kéo tôi đi.

“Ông ta tên gì?” Tôi hỏi, tướng lĩnh dưới quyền của Lưu Triệt đều tiếng tăm lừng lẫy, mỗi khi tôi nhìn thấy một nhân vật chân thật nào đó thì đều nóng lòng tìm hiểu để thỏa mãn lòng hiếu kỳ.

“Ông ta là Tiền tướng quân Triệu Tín!” Nghe tên tôi im bật, Triệu Tín đầu hàng Hung Nô, sau lại còn tham gia trận đại chiến Mạc Bắc Hán – Hung!

“Chàng nói với Vệ Thanh, phải đề phòng người này!” Tôi kéo tay áo Hoắc Khứ Bệnh, thì thầm vào tai chàng.

Hoắc Khứ Bệnh kinh ngạc nhìn tôi, chàng đương nhiên không biết lịch sử sau này. Tôi nhớ lại khuôn mặt âm lãnh của Triệu Tín, lại càng thêm lo lắng nhưng không cách nào giải thích, chẳng lẽ muốn tôi nói rằng tôi đã đọc được trên sách vở ở hai ngàn năm sau? Chuyện này thật quá hoang đường.

“Đừng nói chuyện này nữa, ta đưa nàng đi gặp một người!” Hoắc Khứ Bệnh nhìn thấy mọi biểu tình biến hóa của tôi, xoay người bước đi.

Triệu Phá Nô quần áo tả tơi đang nằm trên đồng cỏ, tôi vội chạy nhanh tới, hắc đột nhiên mở mắt nhìn tôi cười. Tôi nắm lấy tay áo hắc, kích động đến luống cuống, lại nghĩ tới những ngày tuyệt vọng mà mắt ướt, “Tôi nói rồi, huynh nhất định sẽ không sao!”

“Cám ơn cô, Lý cơ.” Triệu Phá Nô trịnh trọng nói rồi ngẩng đầu nhìn Hoắc Khứ Bệnh bên cạnh. Tôi đứng dậy, chăm chú nhìn Hoắc Khứ Bệnh, chàng sắc mặt thoải mái vỗ vai tôi nói, “Chuyện nàng căn dặn ta đã làm xong.”

“Tại hạ nguyện phục tùng giáo úy, bảo vệ quốc gia!” Triệu Phá Nô hào sảng nói rồi nhổm dậy, quỳ gối bái tạ Hoắc Khứ Bệnh, xem ra hắc đã khá hơn nhiều.

“Được, người quen thuộc với Hung Nô, trước tiên ta thu xếp cho làm thuộc hạ trong kỵ binh ta!” Hoắc Khứ Bệnh phát tay áo, văng trán mãnh liệt toát lên khí khái anh hùng.

Ba người chúng tôi nói chuyện một chút, Triệu Phá Nô rất tán thưởng Hoắc Khứ Bệnh, không hề so đo tuổi tác. Hai người họ đàm luận sôi nổi, tôi ở bên không thể xen vào. Đề tài toàn xoay quanh Hung Nô, Hoắc Khứ Bệnh cầm một hòn đá vẽ vẽ, Triệu Phá Nô chậm rãi nói, xem ra họ chỉ còn thiếu nước ‘hạ lại gặp nhau trở vậy’.

Mấy hôm sau, vết thương của tôi không còn đáng ngại, theo Tả Tướng quân Công Tôn Hạ báo lại, trận chiến này đang dần đi đến hồi kết. Những tin này đều từ chỗ Hoắc Khứ Bệnh lồm bồm nghe được, tôi chuyển ra khỏi doanh trường của Vệ Thanh, vào ở một trường nhỏ phía tây. Công tác luyện binh chuẩn bị cho cuộc chiến đang gấp rút, thời gian Hoắc Khứ Bệnh xuất hiện ngày càng ít, nhìn chàng phong trần mệt mỏi mà tôi đau lòng nhưng chàng lại càng lúc càng hưng phấn, tinh thần giao chiến dâng cao.

Tôi ngồi giữa thảm cỏ nhìn Hoắc Khứ Bệnh đá cầu, cách chơi cũng giống bóng đá hiện đại. Những lúc chàng không luyện binh thì chỉ thích một mình đá cầu, cước pháp nhanh chuẩn, động tác gọn ghẽ dứt khoát, quả cầu nảy lên không. Toàn thân chàng tản ra tinh thần phấn chấn, bất luận ở đâu nhìn thấy chàng, tôi đều

cảm thấy tươi sáng rạng rỡ, đó là khí chất hùng hực của tuổi trẻ. Nhìn dáng người khỏe khoắn và động tác đẹp mắt của chàng, tôi thường cảm thán, nếu chàng đến hiện đại, chắc chắn sẽ thành ngôi sao bóng đá vạn người mê!

Quả cầu bay thẳng tới, tôi bắt lấy.

“Thân thủ không tồi!” Hoắc Khứ Bệnh cười nói, trên trán từng giọt mồ hôi nhỏ xuống, hai tay chống hông, nháy mắt với tôi.

Tôi đứng lên, bởi vì mặc nam trang nên cũng không bị gò bó, học theo điệu bộ chàng, nhấc chân đá quả cầu qua, dù thiếu chính xác nhưng Hoắc Khứ Bệnh lại kinh ngạc nhìn tôi, bay lên đỡ cầu, “Nàng biết chơi?”

“So tài một chút nhé?” Tôi hất mặt lên, nghiêng đầu nói với Hoắc Khứ Bệnh. Nhớ lại khóa thể dục năm đó, nữ sinh chúng tôi thường xuyên cùng nam sinh đá bóng, tuy chỉ chơi cho vui nhưng cước pháp và kỹ thuật cũng biết chút ít.

Hoắc Khứ Bệnh cười vang rồi vào thế chuẩn bị, nhấc chân đá cầu thật tiêu sái. Tôi bắt được cầu nhưng lại biết chàng chỉ nói chứ vẫn chưa dùng hết sức. Tôi cũng không cam lòng bị tụt lại, dốc toàn lực đá cầu đi, quả cầu nhỏ bé bay lên không vẽ thành một đường cong, Hoắc Khứ Bệnh quay đầu đón cầu, thấy Vệ Thanh đang đứng phía sau chúng tôi thì vững vàng dừng được cầu.

“Đá rất tốt!” Vệ Thanh cầm cầu mỉm cười đi tới, bàn tay to vung lên ném cầu cho Hoắc Khứ Bệnh.

“Cậu, cùng đá đi!” Hoắc Khứ Bệnh một cước đá cầu về phía Vệ Thanh, Vệ Thanh bay lên đón, thân pháp rất nhẹ nhàng dễ dàng, hóa ra Vệ Thanh cũng có mặt hoạt bát như thế. Đang ngạc nhiên thì nghe Hoắc Khứ Bệnh hô, “Dao Ca, tiếp lấy!” Vừa nói vừa đá quả cầu rơi xuống chân tôi.

Ba người chúng tôi đá cầu trên bãi cỏ, chỉ thấy được quả cầu bay tới bay lui trên không. Hoắc Khứ Bệnh vẫn dồi dào sức lực, Vệ Thanh cũng không còn điệu bộ lạnh lùng bình thường, cùng chúng tôi cướp cầu, khiến tôi thật giả lẫn lộn, nhưng họ vẫn khen tôi giỏi, chắc hẳn nữ nhân cổ đại không mấy người chơi đá cầu.

Ba người thoải mái la hét như đã vứt bỏ thân phận, vứt bỏ không gian thời gian, chỉ còn lại tiếng cười vui vẻ và ánh nắng rực rỡ.

Đến khi tôi thở nặng nhọc, đá không nổi nữa thì hai người họ mới ngừng lại, Hoắc Khứ Bệnh cười ngồi xuống cạnh tôi, ánh mắt sáng quắc, cặp răng khểnh thấp thoáng trước mắt tôi.

“Đá không tồi, chẳng kém Beckham chút nào!” Tôi vỗ vai chàng, gật đầu khen.

“Beckham là ai?” Chàng hỏi lại, ánh mắt sáng trong nhìn tôi.

“Là một người chơi đá bóng rất giỏi hơn nữa còn rất đẹp trai!” Tôi nghiêm túc nhìn chàng rồi bật cười.

“Sao nghe tên như người Hung Nô...” Chàng lăm bầm đứng lên, véo nhẹ lên má tôi.

Rồi sau đó hai người họ vội rời đi, trở lại đại doanh thương thảo chiến sự, tôi ngồi tại chỗ tận hưởng cảm xúc từ trận đá cầu.

Lâu rồi không tự do vui chơi như vậy, mà còn cùng hai nhân vật tiếng tăm lẫy lừng này, trong lòng vui vẻ không sao kể xiết.

Từng đụn mây trắng lững thững trôi giữa bầu trời xanh trong mênh mông, những cánh chim vút qua phía chân trời, tiếng vó ngựa quanh quẩn giữa núi đồi.

Sau này cũng không tìm lại được nữa, tôi những tưởng rằng mình có thể không cần sau này, chỉ một lòng muốn ở cùng chàng, bất luận sinh tử giàu nghèo. Nhưng tôi lại phát hiện mình làm không được, yêu càng sâu càng không thể kềm chế, mỗi khi nghĩ đến việc Hoắc Khứ Bệnh sẽ ra đi, tim tôi đau đến không chịu nổi, như đã bị ai đó khoét thủng mà chẳng thể bổ khuyết được.

15. Chương 15: Hẹn Buồn

Đồng lửa trước mặt bập bùng cháy, Hoắc Khứ Bệnh đưa cho tôi một miếng thịt khô, đồ ăn trong quân doanh phần lớn là lương khô, có thể ăn thịt đã là đãi ngộ của bậc tướng lĩnh, đồ ăn nóng hổi, tôi ăn rất ngon miệng.

“Dao Ca.” Hoắc Khứ Bệnh cời đồng lửa, khẽ gọi tôi.

“Hử?” Miệng tôi còn chưa ăn xong miếng thịt, một tay bưng bát, lên tiếng trả lời.

“Ngày mai đưa nàng trở về thành.” Chàng dừng lại một chút, cầm khúc gỗ lớn cời lửa.

“Vì sao? Muội không muốn xa chàng.” Ngừng ăn, tôi nhìn khuôn mặt trông nghiêng của chàng hồng hồng dưới ánh lửa.

“Ngốc à, chiến trường không phải chỗ chơi.” Chàng vươn tay lau vết dầu mỡ dính bên khoé miệng tôi, ngón tay khẽ di động trên mặt tôi.

“Muội không sợ.” Vội vàng nói, tôi không muốn rời khỏi chàng, một phút cũng không muốn.

“Nhưng ta sợ, ta sợ nàng gặp nguy hiểm.” Chàng ôm mặt tôi, ngắm nhìn tôi, con người trong vắt phản chiếu hình bóng tôi.

“Muội không ở đây, ai sẽ chơi đá cầu với chàng?” Tôi vẫn chưa từ bỏ, buông cái bát trong tay để nắm lấy tay chàng.

“Trưa mai ta đưa nàng đến Định Tương rồi an bài cho nàng.” Chàng không nghe lý lẽ của tôi, ngữ điệu kiên quyết.

Tôi không nói nữa, ôm gối giận dỗi nhìn ánh lửa. Hoắc Khứ Bệnh lại gần ôm lấy tôi, kéo đầu tôi vào ngực chàng, “Chờ ta chiến thắng trở về sẽ đích thân đến đón nàng.”

Mới chỉ gặp nhau được mấy ngày ngắn ngủi lại phải chia lìa, tôi biết đánh giấc không phải chuyện đùa nhưng vẫn buồn rầu. Trận chiến này không biết phải đánh đến bao giờ, giao thông cổ đại bất tiện, muốn nhận được tin tức là chuyện khó khăn thế nào. Trăm sông nghìn núi, gian khổ trong đó há có thể nói cho hết!

Trước khi đi tôi gặp Triệu Phá Nô, hắn đã hoàn toàn bình phục, mình vận quân trang đen đang tập cưỡi ngựa, ánh mắt sáng ngời hưng phấn. Các người đều phải mạnh khỏe, thắng lợi trở về!

Tôi sốt sào dựa vào lòng Hoắc Khứ Bệnh, ngựa chạy như bay, nếu có thể cứ được như vậy thì tốt biết mấy. Chàng thu xếp cho tôi ở lại dịch quán Định Tương, còn phái một thị vệ quan tâm đến sự an nguy của tôi. Hoắc Khứ Bệnh lúc đi chỉ để lại một câu: chờ ta trở lại. Thêm một nụ hôn triền miên dịu dàng.

Đứng bên cửa sổ nhìn thân ảnh chàng anh tuấn lên ngựa chạy khỏi cổng thành, càng lúc càng xa rồi biến mất dưới ánh nắng dịu dịu ban chiều. Cứ đứng mãi như thế một lúc lâu, mặt trời sắp ngả về tây, bất tri bất giác mấy canh giờ đã qua, Hoắc Khứ Bệnh hẳn đã sắp tới đại doanh rồi, không có tôi bên cạnh, chàng mới có thể không cố kỵ mà đánh giấc, kiến công lập nghiệp.

Thời gian dường như trôi quá chậm, tôi càng không ngừng nghĩ đến chàng, nghĩ về bản thân, nghĩ đến kết cục đã định trước.

Đến khi có tiếng gõ cửa tôi mới sực tỉnh. Phan Huy là thị vệ Hoắc Khứ Bệnh an bài cho tôi. Tuy rằng tôi luôn cam đoan mình có thể tự chăm sóc nhưng chàng lại nói, nay chiến trận bất ổn, Định Tương lại ở biên quan, tôi cũng không chối từ nữa, lúc buồn chán cũng có người trò chuyện cùng. Phan Huy đặt mâm thức ăn lên bàn rồi vội vã rời khỏi, một câu cũng không nói, như một cơn gió biến mất ngoài cửa.

Tôi không khỏi buồn cười, người Hoắc Khứ Bệnh chọn thật là đặc biệt, từ khi đến cổ đại, tôi sợ nhất là cô đơn, một thân một mình nhìn thấu cái lạnh lẽo huyền ảo của sinh tử.

Điều kiện của dịch quán không tệ, đơn giản thoải mái, cây cột và cửa sổ bằng gỗ. Gia cụ thời Hán triều còn thô sơ, nơi này còn thiếu giường ghế nhưng trái lại vẫn thấy thuận tiện và rộng rãi.

Tôi cả ngày buồn chán ở trong phòng, ngoài ăn rồi ngủ thì chỉ dựa vào cửa sổ ngắm người. Mấy ngày sau, tôi không yên vị được nữa, không có tin tức gì đến, nếu không phải mỗi ngày nhìn thấy Phan Huy ba lần, tôi còn tưởng chỉ còn một mình trên đời, dù lúc trước ở Mai Uyển đánh đàn luyện hát, cùng Thuý Lâu, Triệu Thường vui đùa cũng vẫn vui vẻ. Nghĩ đến Triệu Thường, tôi lại thất thần, ly trà trong tay rơi xuống.

Thời tiết nóng dần, váy áo Hán triều phức tạp, tôi bắt đầu nhớ mấy bộ váy ngắn tay của tôi. Vừa qua khỏi buổi trưa, không khí cũng oi bức hơn, tôi cởi bỏ lớp áo trong, chỉ mặc áo khoác ngoài, cổ áo rộng mở, váy dài xắn lên, ngồi trên giường phe phẩy cây quạt. Không có quạt máy và điều hòa, không có nước đá và kem, đây là cuộc sống cổ đại, thật không biết mùa hè sẽ thế nào.

Phan Huy vừa đẩy cửa vào thấy tôi tựa vào giường, quần áo không chỉnh tề. Tôi hồn nhiên không phát giác có gì bất ổn, hần lại sững sờ tại chỗ, hai tay bưng mâm thức ăn khựng lại giữa chừng, ánh mắt đảo nhanh qua tôi rồi chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi không nhìn được bật cười, đành thả váy xuống, đón lấy cái mâm, ngồi xuống bàn nói, “Có bằng không?”

“Mấy thứ quý giá như bằng, nơi này làm gì có.” Giờ tôi mới phát hiện, mấy lời hần nói với tôi trong những ngày qua cộng lại cũng không quá mười câu, giọng hần rất thấp, tuy còn trẻ nhưng lại cứng nhắc.

“Hừm...gần đây có chỗ nào hay không?” Tôi thuận miệng hỏi, gấp một củ sen bỏ vào miệng, hương vị giòn ngon.

“Giáo úy đã phân phó, muốn tại hạ chiếu cố cuộc sống hàng ngày của cô nương.” Hần vẫn khô khan đáp.

Tôi không nói nữa, ngượng ngừng dùng bữa, hần nói xong xoay người rời khỏi, tiếng bước chân cố định của hần tôi đã có thể phân biệt được, xem ra tính cách người này không tốt lắm.

Mặt trời lặn, trong phòng phút chốc mát mẻ hẳn, tôi quyết định lên trốn ra ngoài đi dạo. Búi tóc lên cao, mớ tóc rối bị tôi túm lại, miễn mát mẻ là được.

Khe khe hé cửa, nhìn quanh, không có bóng dáng Phan Huy, tôi rón ra rón rén chạy vù xuống lầu, ra khỏi dịch quán là đường chính.

Có lẽ vì trời nóng, người trên đường cũng không nhiều, phần lớn là nam tử và tiểu thương. Tôi men theo con đường đi về trước, trong lòng thầm ghi nhớ đường về. Định Tương là một trấn nhỏ, hai bên đường chật hẹp là những mái hiên thấp tề, kiến trúc đều mang màu vàng sậm, rất có dáng vẻ thành lũy cổ kính vùng biên quan, vừa ngẩng đầu là có thể thấy tường thành cách đó không xa và lính tuần tra, thỉnh thoảng còn có vài con ngựa bay qua.

Chiến hỏa biên quan nổi lên bốn phía nhưng trong trấn nhỏ này tạm thời hoà bình, người người vẫn tiếp tục bình an qua ngày. Ai làm vua ai làm thần, tranh đoạt thiên hạ chẳng biết ai thắng ai thua, những chuyện này dân chúng bình thường lại chẳng chút để ý.

Thế giới thiếu ai cũng vẫn tiếp tục, củ gạo dưa muối mới là cuộc đời thực.

Một tiệm vải thu hút tầm mắt tôi, tấm vải tơ lụa bày trên quầy hàng, màu sắc sáng như ngọc nhất thời khiến trái tim tù túng của tôi dịu đi không ít. Nhẹ vuốt lên mặt vải trơn bóng, cảm giác mềm mại mát lạnh, chất liệu nhẹ mà tốt, cầm trên tay như cánh ve mỏng manh.

“Cô nương, cô thật có con mắt tinh tường.” Chủ tiệm tươi cười hớn hở bước ra đón tiếp.

Tôi lịch sự gật đầu, chủ tiệm trải tấm lụa ra, bày trước mặt tôi nói, “Đây chính là trân phẩm trao đổi với Tây Vực, tuyệt phẩm! Cô xem, chỉ có một tấm duy nhất!” Tuyệt phẩm, thật sự là vải như tên, mặc trên người nhất định sẽ mát mẻ vô cùng.

“Chỉ cần năm lượng có thể mua được rồi, chúng tôi còn có thể giúp cô may thành y phục!” Chủ tiệm giờ năm ngón tay lên, nhanh chóng đẩy mạnh quảng cáo.

Thò tay vào áo, lại xấu hổ lắc đầu, trong người tôi không có đồng nào, ăn uống ngủ nghỉ đều ở dịch quán. Lưu luyện vuốt ve tấm tuyệt phẩm lại đành hạ xuống, xấu hổ rời khỏi, còn nghe thấy chủ tiệm ở sau lưng bắt mồn lăm lăm.

Một chiếc xe ngựa từ đầu đường chạy lại, xẹt qua cạnh tôi làm bay làn váy tôi, dừng ngay trước mặt tôi, từ trong xe một nữ tử mặc y phục màu vàng chậm rãi bước vào tiệm vải, mua tấm tuyết phướng tôi vừa xem.

Tôi đứng bên đường nhìn bóng dáng nàng ta ôm theo tuyết phướng xoay người lên xe, chiếc xe nhanh chóng biến mất ở cuối đường.

Tôi tò mò nhìn theo cỗ xe, nếu tôi được mặc tuyết phướng thì ngày hè cũng sẽ không đến nỗi khó chịu! Tôi vừa thở dài vừa quay về dịch quán.

Ai ngờ hai hôm sau, cái tên Phàn Huy cứng nhắc này lại phá lệ ngoài thời gian dùng bữa đến tìm tôi, hơn nữa hắn còn mang đến một bộ váy vạt ngắn màu xanh, đó là tuyết phướng. Tôi kinh ngạc nhìn hắn, hắn chỉ nói có người đặc biệt dặn dò mang bộ quần áo này cho tôi, cũng không biết là ai.

Chẳng lẽ là nữ tử áo vàng hôm đó tặng tôi? Tôi không biết nàng, hơn nữa tôi cho rằng ở Định Tương cũng không có ai biết tôi. Tuy không hiểu nhưng vẫn nhanh chóng thay y phục, quả nhiên nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều. Nữ tử áo xanh trong gương, dáng người thướt tha, tóc mây duyên dáng, mái tóc đen buông thả trước ngực càng thêm phong tình, nhưng dưới hàng mi lại mịt mờ chút cô đơn, nữ nhân coi trọng nhan sắc, đây là thực tế không bao giờ thay đổi, nhưng tôi bỗng trở nên thần thờ.

Tôi đã không còn là tôi nữa, rốt cục là ai trở thành ai, ai đau xót ai?

Kể từ lần đầu lên ra ngoài, sau này Phàn Huy cũng không ngăn cản nữa, nhưng tôi vẫn cảm thấy hắn đang âm thầm bảo hộ tôi, thật ra tôi thấy hoàn toàn không cần thiết, tôi không phải quan cũng chẳng quý, ai phải hao phí tâm tư? Nhưng tôi vẫn cảm ơn hắn đã quan tâm, ít nhất cũng cho tôi thấy tôi không lẻ loi một mình.

Nội thành Định Tương tôi đã đi gần hết, từ cổng thành đến tứ lâu, phố chợ đều không có gì đặc sắc. Nhưng ở thành đông có một tòa nhà đặc biệt, tọa lạc dưới chân thành đông cao cao, cách phố xá một con đường, tôi cũng trong lúc vô ý mới phát hiện. Hôm ấy đang dạo trên đường thành đông, bỗng loáng thoáng nghe có tiếng đàn ca. Nếu ở Trường An nghe được tiếng đàn thì chẳng có gì lạ, nhưng ở trấn nhỏ nơi biên thùy này, ai lại có nhã hứng thế?

Nhìn bức tường phủ đầy dây leo và những cành đào phía trên tôi đột nhiên hiếu kỳ, từ khu vườn thanh tĩnh tao nhã này có thể tưởng tượng chủ nhân của nó cũng nhất định không giống người thường. Bên trong cánh cổng tò vò hình vòm, hai cánh cửa bằng gỗ đào đang đóng chặt, tay nắm cửa bằng đồng tinh xảo. Vô hình trung tôi muốn tìm hiểu đến cùng. Đó cũng là chuyện thú vị hiếm hoi tôi luôn chờ đợi.

Chớp mắt đã một tháng trôi qua, tôi nhiều lần hỏi thăm Phàn Huy tình hình chiến trận nhưng đều không có kết quả. Từng ngày lại từng ngày trôi qua, tuy tôi sớm đã biết kết quả, nhưng vẫn lo lắng, Hoắc Khứ Bệnh có bị thương không? Trong đầu luôn hiện lên hình ảnh chàng một mình thống lĩnh kỵ binh xâm nhập doanh trại địch. Nếu đó là ngọn lửa của máu và chiến tranh thì chàng chính là thiêu thân quên mình lao đầu vào lửa.

Giữa trưa hè yên tĩnh, hương hoa ngô đồng tản mát bay tới, tôi nhắm mắt tựa vào tháp, ngoài cửa sổ từng trận gió hiu hiu thổi qua, rất dễ chịu. Phàn Huy ở bên ngoài gõ cửa, hắn lại mang đến ngạc nhiên cho tôi. Trong chậu đồng là mấy phiến băng trong suốt, mặt trên có một tầng hơi lạnh, tôi ghé mặt xuống chậu, một cảm giác mát lạnh phủ tới, mà hắn vẫn nói, không biết tên người tặng tôi. Nghi ngờ trong lòng tôi càng tăng thêm, người này rốt cuộc là ai? Cầm lấy một mảnh băng bỏ vào miệng, thời tiết nóng bức phút chốc giảm nhiệt, tôi đưa cho Phàn Huy, hắn từ chối rồi ra ngoài, thật là người không biết hưởng thụ.

Chiều tối tôi ra chợ, một chiếc xe ngựa từ phía sau chạy đến, thiếu chút nữa đụng vào tôi, kinh hoàng vừa qua lại nghe thấy một giọng nữ êm tai vang lên, “Cô nương, mời!”

Quay đầu thấy nữ tử bận hoàng y đang xốc màn xe cười nói với tôi, khuôn mặt xinh xắn, đường nét thanh thú, nụ cười ôn nhu không thể soi mói, nàng chính là cô nương mua tuyết phướng hôm đó! Tôi đứng yên nhìn nàng, khó hiểu.

“Cô nương, chủ nhân ời.” Nàng lại nói, ngữ điệu nhu hòa.

“Chủ nhân nhà cô là ai?” Tôi thật tò mò, do dự không biết có nên đi cùng nàng không.

“Cô đi sẽ biết, chủ nhân nhà tôi tuyệt không có ác ý.” Nàng lại mời.

Tôi dẫn đo nhưng rồi cũng vẫn nhấc váy bước lên xe, thật ra tôi cũng muốn hiểu thêm về thị trấn nhỏ vùng biên quan này, xem nhân vật thế nào lại muốn gặp một nữ tử vô danh như tôi.

Ngồi trong xe, một mùi thơm bay tới, nàng kia nghiêm người ngồi ngay ngắn nhìn thẳng tôi, tôi lại chỉ một mực nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe chạy một mạch qua các con phố, cuối cùng dừng lại trước một tòa nhà thành đông. Tôi khẽ cười, chuyện thật trùng hợp, vòng qua vòng lại tôi vẫn tới nơi này, rốt cục là ai tò mò hơn?

Cánh cửa gỗ mở ra, tôi theo hoàng y nữ tử bước vào đình viện, giữa sân là hai gốc đào đã nở bung, phấn hoa rơi lả tả, bờ tường phủ rêu xanh, những cánh cửa sổ khắc hoa. Đây vốn chỉ là một tòa nhà bình thường nhưng từ cách trang trí có thể nhìn ra tính cách lịch sự tao nhã của chủ nhân.

Hoàng y nữ tử dẫn tôi vào phòng, bên trong có một mùi hương dịu dàng rất quen thuộc. Vật dụng bày trí đơn giản, bên cạnh là tấm màn che chấm đất. Tôi đứng giữa phòng, tỉ mỉ quan sát, “Ai muốn gặp tôi, vì sao không thấy người?”

Hoàng y nữ tử che tay áo cười khê, lui người ra ngoài đồng thời đóng cửa phòng lại. Từ trong tấm màn che vang lên tiếng bước chân, tôi tò mò bước tới, ánh nến phản chiếu bóng người bên trong, tôi vươn tay vén rèm, tấm rèm được vén lên, khoảnh khắc sau đó tay tôi khựng lại giữa không trung.

16. Chương 16: Tương Phùng

Nghe người kia thản nhiên nói, “Lý cơ, lâu rồi không gặp!”

Đập vào mắt là khuôn mặt thản nhiên, đôi mắt hơi cong, khóe môi gợi lên ý cười như có như không, ngoài Lương công tử ra, ai còn có phong thái như vậy?

“Ngài sao lại ở đây?” Tôi còn chưa hết kinh ngạc, bình tĩnh hỏi, một tay vẫn còn nắm rèm che, hai người chúng tôi cách tấm rèm mà đứng đối mặt.

“Vì sinh kế thôi.” Hắc mĩ cười nghiêng đầu, mái tóc đen như mực phủ trên vai, không nhìn rõ được nét mặt.

Tôi buông rèm, xoay người tránh ánh nhìn của hắc. Lưng bị siết chặt, hắc từ phía sau ôm lấy tôi ghì vào lòng. Tôi theo phản xạ giãy dụa, hắc làm sao vậy, cho dù chúng tôi trước kia từng có gì đi nữa nhưng mọi chuyện cũng đã là quá khứ, người thông minh như hắc sao lại không hiểu.

“Nàng không sao là tốt rồi...Ta rất lo lắng.” Hắc thì cầm lên vai tôi, vùi mặt vào gáy tôi, khẽ thở phào.

Tôi sững sờ đứng yên tại chỗ không biết nên làm sao, không ngờ hắc cũng quan tâm đến người khác, ở cổ đại này, thực sự quan tâm đến tôi không quá mấy người, đột nhiên cảm động, lòng lại dấy lên một tình cảm ấm áp, tôi cầm cánh tay hắc muốn đẩy ra.

“Đừng nhúc nhích, một chút thôi!” Hắc càng ôm chặt hơn, cả người tôi bị hắc ôm trong lòng, người phía sau ngực phập phồng. Hai chúng tôi cứ giữ nguyên tư thế mờ ám ấy, im lặng đứng trong phòng, một mùi hương phảng phất lượn lờ.

Hóa ra hắc cũng có mặt yếu đuối mà chân thật, hắc rất giỏi làm ra vẻ bình thản bàng quan, vĩnh viễn chôn giấu khuôn dạng thật, lạnh lùng nhìn quanh, không cùng diễn cũng chẳng động tình.

“Giờ không phải không sao rồi, không cần lo lắng, ha ha...” Tôi yếu ớt nói, rồi bật cười ngốc nghếch. Hắc đột nhiên buông tay, phất tay áo đứng trước mặt tôi, thản thái tự nhiên, giống như người vừa rồi không phải hắc.

“Tuyệt phẩm và bằng dùng được chứ?” Hắc dẫn tôi ngồi xuống nhuyễn đệm, đưa một chung trà qua, lơ đãng hỏi.

“Cám ơn ngài!” Tôi đón chung trà, mỉm cười khách sáo với hắc, hai tay nhẹ nhàng xoay xoay.

Hắc vì sao lại ở đây, tôi không khỏi hoài nghi, trong lòng nổi băn khoăn ngày càng nhiều, nhìn qua thì quan hệ giữa tôi và hắc không bình thường, tôi quan sát sắc mặt hắc, nghĩ không ra nguyên nhân.

“Chúng ta rốt cuộc là có quan hệ gì, có thể nói cho tôi biết không?” Tôi quyết định hỏi, ngẩng đầu lại bắt gặp đôi mắt hắn thoáng ảm đạm.

“Nàng thật sự đã quên hết rồi, còn nhớ được đại ca nàng không?” Hắn hỏi ngược lại, tay nâng chung trà uống một hơi cạn sạch.

Tôi lắc đầu, ngượng ngịu cười, “Tôi không còn nhớ được gì...Làm sao bây giờ...”

“Vậy để khi nào có dịp sẽ nói lại, ta có việc đến Định Tương, tạm thời ở lại đây, không ngờ chúng ta cũng thật có duyên.” Hắn không tiếp tục đề tài kia.

“Tôi muốn biết.” Tự nhiên đối diện với ánh mắt hắn, tôi muốn nhìn thấu nơi đó thật ra đang cất giấu điều gì.

“Cầm Nguyệt.” Hắn đột nhiên ngẩng đầu kêu, hoàng y nữ tử lên tiếng trả lời rồi bước vào, bước chân nhẹ nhàng, ngồi xuống bên cạnh Lương công tử.

Khom lưng, một chung trà nóng đưa tới cho hắn, toàn bộ động tác thành thạo quyền rũ, sau đó nhanh nhẹn đứng dậy, thân ảnh mảnh khảnh thoát cái đã ra đến cửa.

Lương công tử nhìn thần sắc tôi, thu gọn khoảng cách, cúi đầu nói, “Cũng giống nàng.”

Tôi ngạc nhiên, mở to hai mắt nhìn hắn, chẳng lẽ tôi trước kia là tỳ nữ của hắn? Vậy hắn vì sao lại đến đây, tôi vì sao lại ở quý phủ công chúa, mối quan hệ này càng lúc càng hỗn loạn.

Hắn bỗng hài lòng mà cười rộ lên, gió xuân phơi phới, khoe mắt đầu mày đều rất tư thái phong lưu, một tay giơ tách trà lên nói, “Lý cơ, còn không châm trà?”

Tôi trợn mắt, tự châm trà ình, đang định đưa lên miệng hắn đã vươn tay đoạt lấy, thông thả uống. Tôi đã được mở rộng tầm mắt rồi, người này tính tình quả nhiên quái dị.

“Không còn việc gì nữa thì tôi đi trước, cáo từ!” Tôi lúng túng đứng dậy, sửa lại váy áo rồi bước ra cửa.

“Nàng không lo lắng cho Hoắc Khứ Bệnh sao?” Hắn vẫn dựa vào đệm, chú tâm thưởng thức tách trà.

Vừa nghe đến ba chữ Hoắc Khứ Bệnh tôi liền dừng bước, khoe miệng hắn cười gượng, tôi muốn biết tin, thật sự muốn biết!”

“Quả nhiên...nếu nàng không ngại, có thể tới chỗ ta ở.” Hắn nhẹ nhàng vẫy tay, kéo kéo góc áo nói.

Sau đó, tôi đã có bạn cùng tán chuyện, cuộc sống không còn đơn điệu, hơn nữa quan trọng nhất là, tôi có thể biết được một ít tin tức về chiến sự ở tiền phương.

Lương công tử có cái đặc biệt của hắn, tin tức linh thông, nhân mạch đông đảo, không phải hạng người hơi hợt.

Ngày ấy hoa hải đường nở, tôi ngồi trong viện đánh đàn, hắn đứng dưới tàng cây anh đào múa kiếm, chúng tôi giữa lúc ấy dường như đã nảy sinh một sự ấn ý. Buổi chiều, gió hiu hiu thổi, hắn cùng khúc nhạc của tôi, lúc thì mềm nhẹ khi thì sắc bén, bóng áo xanh bay bay giao hòa cùng lá cây, hình ảnh thật đẹp đẽ.

Tôi ngồi trong bóng râm, uyển chuyển đánh đàn, hắn giữa màn mưa hoa quay đầu ngóng nhìn.

Khoảnh khắc đó, tôi bỗng cảm thấy một đời chìm nổi bất quá chỉ là một giấc mộng dài, bon chen nhiều năm cũng chỉ là một cái chớp mắt tảo nhâ.

Có một thứ tình sâu nặng gọi là số mệnh.

Hắn thu kiếm chậm rãi đến trước mặt vươn tay về phía tôi, “Có muốn cùng ta đi đến cùng trời cuối đất, rồi xa hết thấy ân oán thế tục?”

Tôi ngẩng đầu đối diện với ánh mắt hắn, mỉm cười lắc đầu, không, tôi biết, hắn không phải chốn về của tôi, tôi thủy chung chỉ muốn chờ thiếu niên bồng bồng phấn chấn tư thế oai hùng trên chiến mã kia, mấy độ luân hồi cũng không thể quên.

Nhiều năm sau, mỗi khi tôi hồi tưởng lại quãng thời gian yên bình này, đều suy nghĩ lựa chọn lúc đó của tôi đến tột cùng là đúng hay sai, nhưng tôi lại chưa bao giờ hối hận, bất luận cùng trời hay cuối đất.

Tin chiến thắng từ tiền phương liên tiếp báo về, Hán quân xuất chinh vô cùng thuận lợi, chủ lực của Thiệu Vu Hung Nô bị thiết hại nghiêm trọng, bay đầu mấy ngàn. Hạ chí đã qua, đình viện quanh quẽ, Lương công tử mang đến một bộ thẻ tre cho tôi xem. Cởi bỏ dây buộc, trải ra, mặt trên là mấy chữ tiểu triện, tôi ngẩng đầu ngơ ngác nhìn hần, ngoài hai chữ Vệ Thanh tôi hiểu được, còn lại tôi không hiểu.

“Hán quân đại thắng, tạm thời nghỉ ngơi ở Nhạn Môn, đợi qua thu sẽ tái chiến.” Hần đưa lưng về phía tôi, chậm rãi nói.

Nghỉ ngơi hồi phục ở Nhạn Môn, Hoắc Khứ Bệnh cũng có thể cùng đi với tùy quân. Tôi ngậm ngẩn nghĩ, đã mấy tháng không gặp, lúc chàng đưa tôi tới, hoa đào nở kiêu diễm, nay trăm hoa đã tàn nhưng không biết có thể gặp mặt một lần hay không. Tin tức này khiến tôi nhớ nhung cố nén trong lòng tôi đột nhiên trào dâng, nếu có thể, tôi thật sự muốn mọc đôi cánh bay thẳng đến Nhạn Môn, dù chỉ có thể từ xa nhìn thấy bóng lưng chàng cũng đã đủ rồi.

Hóa ra nhưng nhớ một người, sẽ làm cho chính mình trở nên mù quáng nhưng hạnh phúc, tình yêu giữa hai người, sự chấp nhất của một người, thời gian sáu năm ngắn ngủi còn lại, đó là cuộc đời của tôi, cũng là sự kiếm tìm ngàn năm.

Lập thu vừa qua, mưa gió triền miên, lúc thì mưa thu lúc lại rét lạnh. Những ngày hè hoảng hốt trôi qua, không có vui sướng, cũng không có bi thương, chỉ có những giọt nước li ti ẩm áp chảy dài.

Mưa phùn như tơ, tôi đội nón bước chậm trong mưa. Thành trấn nhỏ trong màn mưa mông lung khác với vùng sông nước ý vị Giang Nam.

Thật ra tôi cũng không thích cảnh trí ôn hòa của phương nam, lòng tôi chỉ có chân trời mênh mông, bỗng bênh lơ lửng giữa bức màn mưa bụi xanh lam, thỉnh thoảng có cánh chim xẹt qua, có thể chờ được cả sớm mai vô tận.

Giọt mưa rớt trên giày thêu, thấm ướt mặt giày và góc váy, tôi rảo bước không nhanh không chậm hướng về tiểu viện ở thành đông. Một con tuấn mã phi như bay ngang qua, nước bắn tung tóe lên váy tôi, vành nón trên đầu cũng bị trận gió cuốn rơi xuống đất, cả người ướt sũng, tôi vội vàng đuổi theo, thầm nghĩ kẻ này quá lỗ mãng.

Chưa đi được mấy bước chợt nghe tiếng vó ngựa vòng trở lại, từ từ dừng trước mặt tôi, che khuất tầm nhìn. Tôi không khỏi cảm giận ghêch đầu, đứng thẳng nói, “Người làm sao lại...” ba chữ mất lịch sự bị tôi nuốt lại, không thốt nên lời.

Tôi sững sờ, mưa không ngừng rơi, nước từ trên mặt chàng chảy xuống, khoe mắt cong lên, mưa bụi che mắt con người trong suốt, khoe môi để lộ hai chiếc răng khểnh. Mưa như càng lớn hơn, trên mặt tôi lại có dòng nước ẩm chảy xuống, dùng tay cổ lau hai má.

Chàng xoay người xuống ngựa, thân thủ lưu loát như bộ dáng khi mới gặp. Nhưng lần này chàng không đưa tay cho tôi mà ôm siết lấy tôi trong ngực, tôi bị sức lực của chàng làm run lên.

“Dao Ca, ta nhớ nàng!” Chàng xoa đầu tôi, có lẽ ở trong mưa nghe không rõ, giọng chàng mang theo hơi thở buồn thương như gió thổi qua đại mạc, ánh trăng hắt bóng lên dòng nước xanh ngắt.

Tôi gật gật đầu, vì chàng cao hơn tôi nhiều nên chỉ có thể ôm chặt lấy thắt lưng chàng, tựa đầu chôn trước ngực chàng.

“Muội cảm giác hai tháng nay dài đằng đặc như đã nhiều năm.” Tôi nhắm mắt lại, hít hà lấy mùi hương trên người chàng, vẫn là mùi cỏ xanh tự nhiên, là hơi thở phơi nắng phơi sương và sự mạnh mẽ tinh khôi của chàng.

“Ta cũng vậy, nhịn không được lập tức chạy tới gặp nàng.” Chàng khẽ cười, kéo tôi ra khỏi vòng ôm ẩm áp nhìn chăm chú vào mắt tôi.

Tôi kiễng chân, hôn lên má chàng một cái thật kêu. Chàng tròn tròn hai mắt, má đỏ bừng, chàng đang xấu hổ ư?

“Dao Ca, nàng...” Chàng nhìn nhanh bốn phía, may là quanh đó không bóng người.

Tôi thừa dịp chàng không chú ý, lại hôn lên má bên kia của chàng, thấy gò má chàng xuất hiện một mảnh hồng hồng, thật là đáng yêu! Tôi nhin không được phá lên cười, xoa xoa má chàng. Lúc này chàng mới sực tỉnh, nghiêng đầu nhìn tôi, bắt lấy hai tay tôi, ôm ngang rồi vắt lên ngực, tôi la lên nắm lấy dây cương. Chàng cũng phi thân lên, giữ tôi ngồi yên rồi nhanh chóng chạy đi.

“Tự gánh lấy hậu quả.” Chàng dài giọng cọ cọ lên gáy tôi, tôi cảm thấy ngứa ngáy, lấy tay đẩy mặt chàng.

Chạy thẳng về dịch quán, Phan Huy nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh vội vàng tiến lên hành lễ, Hoắc Khứ Bệnh khoát tay, kéo tôi đang ướt sũng bước lên lầu, tôi từ đáy mắt Phan Huy nhìn thấy một tia mờ ám.

Đẩy cửa phòng ra, Hoắc Khứ Bệnh cúi xuống ôm lấy tôi, đưa chân đóng cửa lại, “Chàng muốn làm gì!” Hành động của chàng khiến tôi bất an, nhất thời nghĩ đến những tư tưởng không thuần khiết, cô nam quả nữ, chung một phòng...Nghĩ đến đây tôi bỗng đỏ mặt.

17. Chương 17: Hoài Nam

Chàng không trả lời tôi, nhẹ nhàng đặt tôi xuống giường, cởi bỏ áo ngoài ném xuống đất, khi thân hình chàng đè xuống, hai chiếc răng khểnh đẹp đẽ mang theo ý cười xấu xa, tôi che hai tay trước ngực, lúi sâu vào trong giường như mấy nữ nhân vật chính trong phim ảnh khi bị phi lễ vậy, thật là tiết mục sáo mòn cũ rích.

“Dao Ca...” Chàng gian tà liếc tôi, đôi cánh tay vây lấy tôi, giọng nói khiến tôi hơi lo sợ, cho dù lúc trước tôi có ‘phi lễ’ chàng thì chàng cũng được lợi mà còn khỏe mẽ.

“Ừ...” Tôi trốn tránh sự áp đảo của chàng, cánh tay chống lên ngực chàng, tuy rằng quan niệm của tôi không bảo thủ như người xưa nhưng nếu thật sự phát sinh chuyện thì tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý mà.

Chàng nằm cạnh tôi, như có như không hôn lên cổ tôi, hơi thở mờ ám phiêu đảng trong không khí.

“Hoắc Khứ Bệnh...” Tôi mở miệng kêu nhưng âm thanh phát ra lại yếu ớt.

Chàng đột nhiên buông tôi ra, mất nơi dựa, tôi ngã xuống đệm thở hổn hển, vẫn chưa kịp hồi thần.

“Gọi ta làm gì? Còn không mau thay quần áo, ướt hết cả rồi!” Chàng làm ra vẻ vô tội, tuy rằng mặt vẫn đỏ ửng nhưng biểu tình này cứ như thể vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra. Buông tay nhún vai, chàng xấu xa cười tôi rồi nhặt áo khoác sải bước ra ngoài, để lại mình tôi ngơ ngẩn.

Chàng nhất định là cố ý! Người này cái tốt không học, cái bộ này chẳng biết học từ đâu mà làm hại tôi mặt đỏ tim đập! Xoa xoa hai má nóng bừng, tôi cởi bộ đồ ướt xuống, lòng cũng trở nên ngọt ngào, chàng lúc này bình yên vô sự xuất hiện trước mặt tôi, điều này đã đủ rồi.

Thay xong đồ, Hoắc Khứ Bệnh gõ cửa vào, chàng đã thay sang y phục hàng ngày, bố sam đơn giản mềm mại, toàn thân cũng trở nên nhu hòa hơn nhiều, không còn là thiếu niên tương quân gào thét trên chiến trường nữa.

“Ta chỉ có thể ở lại ba ngày lại phải lập tức quay về Nhạn Môn.” Chàng dịu dàng ôm lấy tôi, cầm đặt trên tóc tôi cọ cọ. Chúng tôi đứng trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn mưa phùn như từng hạt châu từ mái hiên rơi xuống, tôi ôn nhu tựa vào ngực chàng.

Hoắc Khứ Bệnh mới là chốn về của tôi, chỉ có khi ở cùng chàng tôi mới có thể cảm thấy an tâm, vì sự ấm áp này tôi nguyện ý dùng mọi thứ để trao đổi, cho dù chỉ ngắn ngủi.

Những ngày này, hai chúng tôi như hình với bóng, chàng thường kể những chuyện lý thú trên chiến trường đổ tôi vào giấc ngủ, chờ tôi ngủ say chàng mới rón rén rời đi. Thật ra tôi vẫn chưa ngủ, chỉ muốn nhìn theo bóng dáng chàng, ghi khắc thật sâu trong lòng.

Tôi thích mỗi ngày mở mắt đều có thể nhìn thấy chàng, chàng cùng tôi dùng cơm, cùng tâm sự, cùng đi khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Định Tương. Sau cơn mưa, ánh mặt trời lại tỏa nắng ấm áp, cũng giống tâm tình của tôi vậy.

Hai chúng tôi tuy vô cùng thân thiết nhưng không hề vượt quá giới hạn. Điều này cũng khiến tôi càng thêm tin tưởng vào tình cảm của chàng, bởi vì tôi biết chàng tôn trọng tôi, tôn trọng tình yêu của chúng tôi, ít nhất tôi cũng vui vẻ vì chàng yêu không chỉ là bề ngoài của tôi.

Thường nói ‘đêm xuân ngắn ngủi’, lần này tôi đã sâu sắc cảm nhận được, tuy rằng không có ‘đêm xuân’ nhưng cũng có ngày thu. Ba ngày chớp mắt đã trôi qua, tôi đứng ngoài cổng thành, ngẩng nhìn bóng dáng Hoắc Khứ Bệnh biến mất trong gió. Tôi sợ ly biệt, mỗi lần lại lâu hơn, nỗi đau lại nhiều thêm, lúc nào cũng nghệt ngất nhắc nhở tôi, chẳng còn bao ngày nữa, năm tháng sẽ phai tàn.

Biết rõ không nên yêu, biết rõ không có kết quả.

Mùa xuân năm thứ 6, Vệ Thanh nắm giữ ấn soái thống lĩnh đại quân từ Định Tương đánh Hung Nô. Hán quân toàn thắng, quân chủ lực của Thiên Vu Hung Nô thiệt hại nghiêm trọng, tổn thất mấy ngàn, tù binh hơn vạn, tạm thời dừng tại Nhạn Môn nghỉ ngơi dưỡng sức.

Cùng năm, Lưu Triệt lại hạ chiếu lệnh cho quân sĩ thừa thắng xông lên. Đại tướng quân Vệ Thanh cùng Tả tướng quân Công Tôn Hạ, Hữu tướng quân Tô Kiến, Trung tướng quân Công Tôn Ngao, Tiền tướng quân Triệu Tín, Hậu tướng quân Lý Nghiễm, Cường nỗ tướng quân Lý Tự - Lục Đại danh tướng lại một lần nữa từ Nhạn Môn đánh Hung Nô. Mấy chục năm từ thời Văn Đế Cảnh Đế, Đại Hán triều cuối cùng cũng trở thành một cường quốc phồn thịnh, cùng với sự lớn mạnh của thực lực, dã tâm của Lưu Triệt cũng tăng cao, hấn hỷ bỏ chế độ hòa thân, chỉ lưỡi đao về phía đại mạc Hung Nô.

Từ sau cuộc chiến Mã Ấp, Hán triều chính thức tuyên chiến với Hung Nô, nhiều lần phái Vệ Thanh, Lý Nghiễm bắc chinh Hung Nô, mở màn cho cuộc chiến tranh vĩ đại hào hùng nhất thời Tây Hán.

Lưu Triệt là một kẻ cuồng chiến không hơn không kém, từ sau khi Đậu Thái hậu bệnh chết, hấn một khắc cũng không đình chỉ tiến trình chuẩn bị tác chiến. Sáu năm sau, gần như mỗi năm đều có chiến dịch lớn nhỏ, Vệ Thanh cũng bởi vậy mà được đặt làm trụ cột kiên cố nhất trong hàng tướng lĩnh Hán quân.

Trải qua đại chiến Mạc Nam lần này, người đời sẽ nhìn thấy một ngôi sao chói sáng xuất thế ngang trời, lóe sáng giữa vùng trời lịch sử mênh mông ở Tây Hán, tựa như Thiên Lang tinh lấp lánh kia.

Khép lại thẻ tre, lòng tôi kích động không thôi, Lương công tử đang ở trong sân múa kiếm. Hấn cũng không phải loại nam tử ôn nhu như tôi nghĩ, đánh đàn chẳng qua chỉ là vỏ bọc của hấn, bộ mặt thật vĩnh viễn được hấn cất giấu đằng sau nụ cười kia.

Mấy hôm nay, thu hoạch lớn nhất của tôi chính là học được thể chữ triện, nhìn như văn tự phù chú nhưng đã có cảm giác quen thuộc, bây giờ xem ra lại thấy chữ triện rất thú vị. Những nét vẽ nhu hòa, chậm chậm kéo về phía tôi, trưng ra hơi thở phồn vinh cổ xưa mang đậm phong cách Đại Hán triều.

Hấn nói cho tôi biết, ngày mai sẽ có khách tới thăm, để tôi được gặp. Tôi hết sức tò mò, khi hấn tiếp khách, một nữ tử như tôi ở bên cạnh không tiện, hơn nữa không phù hợp cấp bậc lễ nghĩa.

Khi tôi nói với hấn thắc mắc của mình thì hấn khẽ mỉm cười, chẳng buồn để ý. Chờ tôi nói xong, hấn chỉ để lại một câu: trước giờ tỵ hãy lại đây.

Tên này cứ cố làm ra vẻ huyền bí, có điều chỉ cần hấn không ngại, tôi đương nhiên vui vẻ phụng bồi, dù sao tôi cũng chẳng tổn thất gì.

Con người tôi từ nhỏ vốn là vậy, trong lòng nôn nao đến nỗi cả đêm đều chờ mong cuộc gặp ngày mai, khách nhân là nam hay nữ, là già hay trẻ? Rồi lại suy đoán địa vị của khách đến đây, Lương công tử có thể biết những ai, lại nghĩ tới nụ cười bí ẩn khó lường của hấn nên càng thêm tò mò.

Trời còn chưa sáng tôi đã tỉnh giấc, ngồi trước gương loay hoay một hồi. Bình thường tôi quen biếng nhác, đi gặp Lương công tử cũng ăn mặc tùy ý, lại càng không phí tâm búi tóc. Thế nhưng hôm nay phải gặp khách, dù sao cũng phải đẹp để một chút.

“Đầu tóc hôm nay, định đến phía tây sao?” Sáng sớm khi tôi xuất hiện ở cổng chính, Lương công tử nhìn nhìn tôi, rồi ngẩng đầu nhìn trời, trêu ghẹo tôi.

“Mặc thôi!” tôi trợn tròn mắt, nhanh chân bước vào phòng.

Cẩm Nguyệt đang thu dọn phòng, vén rèm che lên, chính giữa phòng là một chiếc bàn dài, hai bên bày bốn nhuễn đệm. Nàng thấy tôi vào thì mỉm cười lui ra ngoài cửa.

“Lý cơ, lại đây.” Hấn quỳ gối trên một tấm đệm, ngoắc tôi.

“Chúng ta sắp gặp ai?” Tôi ngồi bên bàn, tư thế ngồi rất không lịch sự, nhưng Lương công tử cũng không phải người ngoài, hấn sớm đã quen với việc không câu nệ tiểu tiết của tôi.

“Chờ một chút sẽ biết.” Hấn ung dung nói, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên bàn.

Nắng từ ngoài cửa sổ hắt vào, những tia nắng nhu hòa chiếu xuống mặt bàn, từng hạt bụi li ti xáo động.

Hấn cầm một thẻ tre, mở ra lại khép lại, đùa đùa nghịch nghịch. Tôi chờ đến buồn ngủ, ghé vào bàn nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng gõ cửa cóc cóc làm tôi tỉnh lại, thấy Lương công tử đứng dậy điều chỉnh quần áo, thông thả đi ra cửa, xem ra là khách đến rồi. Tôi cũng vội vàng đi theo, thuận tay xếp lại cái đệm.

“Công tử, mời!” “Mời!” Ngoài cửa hai nam tử tiến vào, cùng tiếng nói chuyện của họ và Cẩm Nguyệt, ba người chậm chậm bước vào phòng.

Hai người kia nhìn thấy tôi đứng cạnh cửa thì vô cùng ngạc nhiên, tôi tò mò quan sát người tới nên cũng chẳng quan tâm đến lễ nghi chào hỏi.

Đợi bọn họ an vị, tôi khoan thai đi qua, đường đường chính chính ngồi cạnh hấn, bốn người ngồi đối mặt, Cẩm Nguyệt mang theo trà nóng bước vào phòng.

“Vị này là?” Vị thư sinh vóc dáng thấp bé nhìn tôi, lại quay đầu hỏi Lương công tử, nam tử có vóc dáng cao lớn cũng nhìn tôi với ánh mắt khác thường.

“Không cần ngại.” Lương công tử cười nhẹ, nâng chung trà hướng về hai người.

Tôi cảm thấy không khí không bình thường, không phải là khách sao, nhưng sao lại có cảm giác âm trầm. Tôi chỉ ngượng ngùng cầm chung trà, nâng tay áo che mặt uống một hớp, khóe mắt trộm liếc hai người kia.

“Công tử, thứ ngài muốn.” Thư sinh vóc dáng thấp bé từ tay áo rút ra hai thẻ tre, đặt trên bàn rồi đẩy về trước, ngược mắt nhìn Lương công tử, tay còn đặt trên thẻ không bỏ ra.

Tôi nhìn thẻ tre trên bàn càng thêm khó hiểu, đây là lễ gặp mặt?

“Chúng cố Hoài Nam công phản loạn, danh sách các đại thần tham gia mưu phản, tất cả đều ở trong này.” Nam tử vóc dáng cao lớn khom người về trước, đôi tay đặt trên bàn, đầu cúi về phía Lương công tử.

Hoài Nam Vương? Lương công tử sao lại có quan hệ với Hoài Nam Vương! Tôi nhớ lại cuộc họp bí mật lần trước tại phủ, lần đó sau yến hội có kẻ phi lễ tôi, hấn tên Lưu Kiến, cũng là con cháu họ Lưu, vậy trong có ẩn tình gì không?

“Lôi huynh, Ngũ huynh, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Lương mỗ này đa tạ.” Lương công tử đứng dậy, khom lưng thật sâu.

“Phản thần tặc tử ai cũng muốn giết. Nhưng thân là môn hạ lại không thể nhìn ra sớm, thật hổ thẹn!” Thư sinh vóc dáng thấp bé cũng đứng dậy cúi người, biểu tình rất khiêm cung.

“Cháu trai thứ của Hoài Nam công cũng quá tự tại rồi.” Nam tử vóc dáng cao lớn quay đầu nhìn về phía Lương công tử, hạ giọng, trong mắt toát ra vẻ chắc chắn.

“Là Lưu Kiến ư?” Chẳng biết tại sao trong đầu tôi đột nhiên nghĩ đến gã ta, lời vừa nói ra, ba người đồng loạt nhìn về phía tôi.

“Không sai, sao cô nương biết được?” Thư sinh vóc dáng thấp bé đáp lời tôi, một tay vuốt vuốt tay áo dài.

“Không biết...haha trước kia...ngưỡng mộ đại danh thôi...” Tôi cười gượng hai tiếng, vội vàng nâng chung trà lên, không dám mở miệng nữa.

“Lưu Kiến chỉ là đồ bị thịt, làm gì có đại danh!” Nam tử vóc dáng cao lớn khinh thường nói, ngữ điệu như từ mũi hừ ra.

Đúng là bị thịt thật, hơn nữa còn là bị thịt có tâm địa thâm tặc chứ chẳng dám có tâm phản nghịch, có điều hẳn lại là con cháu Hoài Nam Vương, thật ngoài dự liệu của tôi.

Lương công tử vẫn ngồi bên cạnh, cúi đầu cẩn thận xem hai thẻ tre đưa tới, một hồi lâu sau, khép thẻ lại, từ trong ngực rút ra một thanh chủy thủ đặt xuống bàn.

“Mời!” Hắn phất tay, vẫn mỉm cười nhưng đôi mắt lại lộ ra thần khí sắc bén.

Hai người kia liếc nhau, nam nhân vóc dáng cao lớn cầm chủy thủ lên, “Quy củ tất nhiên là phải tuân theo.” Nói xong đặt lên ngón trỏ của mình, cửa xuống, máu từ tay hắn chảy xuống nhỏ giọt trên bàn.

Lương công tử cũng không lên tiếng, mở thẻ tre ra trải trước mặt hắn, hắn ấn mạnh dấu tay xuống, sau đó thư sinh vóc dáng thấp bé cũng ấn xuống dấu tay bằng máu.

Xem ra phương thức huyết ấn này bắt đầu ở Hán triều, tôi cân nhắc trong lòng, nhìn hai người này thật sáng khoái, không chút hàm hồ nào.

Sau đó cơm trưa mang lên, bốn người chúng tôi dùng bữa, qua ba tuần rượu, không khí dần nóng lên. Hai người kia cũng không câu nệ nữa, từ từ nói chuyện. Hóa ra hai người họ đều là thủ hạ môn khách của Lưu An, vì phát hiện hắn có tâm gây rối mà bỏ gian tà theo chính nghĩa. Nam tử vóc dáng cao lớn bưng chén rượu, cảm giận nói về những việc hắn đã trải qua.

Năm đó hắn cùng thế tử Hoài Nam Vương so kiếm, không cẩn thận thắng hắn, thế tử ghi hận trong lòng. Rồi khi hắn thỉnh cầu được gia nhập đội quân Vệ Thanh, tham gia tác chiến với Hung Nô, Lưu An lại cho rằng hắn có lòng phản loạn, liền miễn chức trục xuất hắn, dưới cơn nóng giận hắn quyết định tố giác Lưu An. Xem ra hắn cũng mượn chuyện này mà báo thù. Nhưng Lưu An tâm địa hẹp hòi, tất không phải người làm đại sự.

Trước khi đi, Lương công tử đưa cho bọn họ một túi tiền, hai người kia từ chối một hồi rồi cũng nhận.

“Ngài vì sao lại có liên quan đến Hoài Nam Vương?” Họ vừa đi, tôi bèn giữ Lương công tử lại hỏi.

“Cũng có liên quan đến nàng.” Hắn ngồi xuống, cầm lấy hai thẻ tre xem xét.

18. Chương 18: Ngã Bệnh

“Ngài nói hết đi, cứ chỉ biết lấp lửng!” Tôi kéo kéo áo hắn, người này là vậy, luôn chỉ nói một nửa giấu một nửa!

“Sẽ nhanh thôi, đến lúc đó nàng sẽ biết.” Hắn vẫn cúi đầu, ngón tay thon dài lướt qua bản danh sách.

Thật sự là càng lúc càng rối, tôi làm sao có thể liên quan với Hoài Nam Vương được? Dù tôi có hỏi thế nào hắn cũng chỉ cười cười mà chẳng trả lời, muốn để tôi tò mò đến chết!

Mãi đến khi mặt trời sắp lặn, tôi mới chậm chạp trở về dịch quán, lòng không ngừng nghĩ về buổi gặp mặt hôm nay. Lương công tử không chút kiêng kỵ để tôi tham gia, đơn giản là muốn cho tôi biết, nhưng vì sao lại không nói rõ ràng?

Phàn Huy vẫn là bộ dạng đó, nhìn thấy hắn tôi càng thêm phiền lòng, lại nghĩ tới Hoắc Khứ Bệnh, chàng không giống Lương công tử luôn giấu giếm điểm điểm, mà lại sáng khoái thẳng thắn. Từ lần chia tay trước đã lâu không được gặp.

Tôi ngồi trong phòng, nhờ Phàn Huy tìm đến một tấm vải và bút mực, cầm bút suy nghĩ sẽ phải viết thế nào, chuẩn bị viết thư cho Hoắc Khứ Bệnh.

Bên ngoài thỉnh thoảng có vài cánh chim xẹt qua, đã vào thu, chim chóc cũng sắp bay về phương nam tránh đông. Những con chim giữa vùng đại mạc này có phải cũng không tham luyện cái ầm áp của phương nam? Chúng hẳn vẫn luôn canh giữ nơi đó, bắt luận xuân hạ thu đông.

Có quá nhiều lời muốn nói không biết nên bắt đầu từ đâu, hơn nữa thư chuyển đến quân doanh không thể dong dài. Tự hỏi nửa ngày, tôi nghiêm túc viết bốn chữ: mạnh khỏe, chờ mong. Những nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo xuất hiện trên tấm vải, chữ triện thật là khó viết.

Tôi đọc tới đọc lui, lòng lại ấm áp, bốn chữ tuy đơn giản nhưng lại chất chứa tình ý nồng đậm, Hoắc Khứ Bệnh nhất định có thể cảm nhận được.

Kí tên nên viết thế nào nhỉ? Tôi nhanh trí, bút vung lên, viết xuống hai chữ ‘đủ đủ’! Có ai ngờ được, quả đủ đủ ngẫu nhiên đó lại trở thành tín vật cho tình yêu của chúng tôi, đời người luôn có những chuyện chẳng bao giờ ngờ tới được.

Tôi kích động chạy đi tìm Phan Huy, hấn lại từ chối không giúp, nói rằng chiến sự ở tiền phương gấp rút, ngay cả thư nhà cũng không tiện gửi đi, còn nói ra cả đồng đạo lý to tát thuyết phục tôi, cuối cùng tôi bị tức giận mà quay về. Ngồi trên giường, cầm tấm vải trong tay, tôi bất giác nước mắt giàn giụa, đã quen với cách thức liên lạc dễ dàng của hiện đại, tôi thật sự chịu không nổi sự dày vò của nỗi nhớ nhung, chỉ muốn bấm điện thoại để được nghe giọng nói của chàng.

Tôi tựa vào tường, lòng buồn bực không cách nào nói ra. Lương công tử! Tôi thành linh ngồi dậy, hấn có thể có được tin tức nơi tiền tuyến, vậy cũng nhất định có thể giúp tôi!

Tôi gấp tấm vải lại, cất vào một ống trúc, cả đêm tôi đều nằm mơ, thấy Hoắc Khứ Bệnh hồi âm cho tôi, nói: chờ ta trở lại.

Khi tôi cầm ống trúc đưa cho Lương công tử thì thần sắc của hấn hơi khác thường, nhưng cũng không nói gì, thật ra là còn thoải mái hơn Phan Huy, vốn tưởng rằng phải phí công một phen mới được gửi thư đi. Tâm tình tốt hơn, mấy hôm nay tôi luôn đếm ngày, đợi hồi âm.

Hôm nay đã là tháng mười cuối thu, một trận đánh hai tháng, từ tin tức Lương công tử cho tôi xem, Hoắc Khứ Bệnh dùng mãnh phi thường suất lĩnh tám trăm kỵ binh tinh nhuệ xâm nhập Hung Nô, tiêu diệt hơn hai ngàn. Quả nhiên là nghe mới sinh không sợ cạp, chàng càng đánh càng hăng, sau đó còn bắt được tướng quốc Hung Nô, một mình xông vào doanh trại Hung Nô giết chết tổ phụ Đại Thiên Vu!

Hiển nhiên bao gồm cả Lương công tử, chúng tướng sĩ đều không ngờ một thiếu tướng non trẻ lại có được chiến tích như thế, dám đánh dám liều, đánh giặc cũng là thiên phú và nhân tố di truyền, về mặt này chàng tuyệt đối không thua kém cậu mình.

Sự nghiệp này không thể khinh thường! Tôi âm thầm ủng hộ chàng, người ngày sau sẽ là Phiêu Kỵ đại tướng quân, Hùng Ưng giương cánh quấy đảo Kỳ Liên Sơn, bay lượn cứu thiên!

Lá vàng rơi rụng nhiều, tôi dựa người bên cửa sổ, mùa thu trời xanh cũng trở nên cao xa, mệnh mệnh vô tận. Mấy ngày nay tôi không khỏe, luôn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mỗi ngày ngủ dậy rất trễ, ăn cơm xong lại muốn ngủ, đầu óc mê man, cảm xúc hỗn loạn, không hiểu vì sao. Tôi nghĩ tôi bị cảm rồi, thời tiết thay đổi, cơ thể nhất thời không thích ứng kịp.

Phan Huy thấy tôi xanh xao thì vội tìm một lang trung chẩn bệnh cho tôi, lại bị tôi gạt đi, tôi chính là bác sĩ, chút bệnh này sao làm khó được tôi.

Tôi ru rú trong phòng, kêu Phan Huy đưa tới ba chậu nước ấm, tôi bắt đầu đấu tranh với cảm mạo. Giáo sư lớp sinh lý của chúng tôi từng nói, biện pháp chữa trị tốt nhất cho bệnh này là liên tục uống nước giải độc, không cần dùng thuốc vì sợ tác dụng phụ, cũng không cần truyền dịch phiền phức mà hiệu quả chắc chắn và an toàn, lần nào dùng cũng linh nghiệm. Từng chén từng chén nước ấm uống vào, thân thể dần ấm lên, sau đó là không ngừng ra mồ hôi nhà vệ sinh. Phan Huy về mặt quá dị nhìn tôi chạy ra chạy vào, muốn hỏi lại ngại ngùng.

Nhưng vài ngày sau, bệnh tình của tôi không có chuyển biến tốt đẹp, lại càng mệt mỏi hơn, nằm mơ cũng thường xuyên hơn, giấc mơ luôn là những đỉnh núi cao ngất và thảo nguyên mệnh mệnh.

Vài lần đều là khi Phan Huy mang cơm đến đánh thức tôi, cơm và đồ ăn không ăn hết được, sau hấn lại nấu cho tôi chút cháo thanh đạm. Tôi thầm buồn bực, không phải nói cảm mạo là một quá trình tự lành, chỉ cần một tuần là có thể khỏe rồi đó sao? Từ khi đến đây, tôi cũng không phát hiện bản thân có chỗ nào

khác thường, dù lúc bị người Hung Nô bắt đi, dựa vào lương khô và nước cặn sống qua ngày cũng không có chuyện gì đó thôi?

Dùng bữa trưa xong, tôi lại mơ màng ngủ thiếp đi, toàn thân từng đợt rét lạnh, tôi túm chặt lấy chăn. Trong mơ lại xuất hiện bóng người màu trắng, tôi vươn tay muốn bắt lấy nàng, nhưng khi nàng quay đầu mang theo đôi mắt ngập nước, trái tim tôi thất lại, không kiềm được khóc nức lên, cảm giác rất ủy khuất, rất khó chịu.

Vùng vẫy choàng tỉnh, phát hiện trên gối một mảnh ướt đẫm, lau hai má, lòng tôi rầu rĩ không nguôi, nhất định là ở trong phòng lâu quá rồi.

Tôi mặc quần áo, hai chân mềm rún như giẫm lên bông. Dùng nước lạnh rửa mặt, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái hơn một chút. Tôi lảo đảo đi vào tòa nhà, từ khi sinh bệnh tôi đã nhiều ngày không tới tìm Lương công tử, cũng không biết thư hồi âm của Hoắc Khứ Bệnh đã đến chưa.

Mở cửa là Cẩm Nguyệt, nàng đang thu dọn phòng, thật là một nữ tử chịu khó. Tôi tựa vào nhuỷn đệm nhìn nàng bận rộn, không có việc gì làm, Lương công tử đã ra ngoài không biết khi nào về.

Trong thư phòng vang lên tiếng những thẻ tre va chạm, chốc lát thấy nàng ôm một thẻ tre tới. Vừa đi đến cửa, một ống trúc bỗng rớt khỏi vòng tay nàng, tôi thấy nàng cố khom lưng thì vội chạy tới giúp nàng nhặt lên.

Cầm ống trúc đang muốn đưa cho nàng, chợt phát hiện ống trúc này nhìn rất quen.

Nhớ lại, đây chính là ống trúc tôi đã nhờ gửi cho Hoắc Khứ Bệnh! Tôi vội vàng mở ra, một tấm vải rớt xuống, góc vải cuộn lên che mất chữ, nhưng tôi vẫn kịp nhìn thấy hai chữ phía dưới: đủ đủ.

Hắn không giúp tôi gửi thư! Phút ấy, cảm giác bị gạt trào lên, sao hắn lại có thể bất tín như thế! Tôi vẫn luôn ngây ngốc chờ hồi âm, thư hồi âm từ Hoắc Khứ Bệnh là tín niệm tôi kiên trì chờ đợi, chống đỡ cho tình cảm sâu sắc phải chờ đợi mỗi mòn của tôi.

Tôi tức giận ném ống trúc đi, Cẩm Nguyệt kinh ngạc nhìn tôi, vội vàng chạy đến xem. Tôi nhặt tấm vải lên, vọt ra cửa, dọc đường đi xiêu vẹo ngã nghiêng, lồng ngực bí bức khó chịu, khiến tôi thở không nổi.

“Lý cơ?” Lương công tử ở bên trong xe ngựa nhìn thấy tôi.

Tôi bất chấp hình tượng sai bước tiến tới, giật cửa xe, ném tấm vải lên người hắn, “Ngài là tên đại lừa gạt! Uống công tôi xem ngài là bằng hữu, ngài không muốn giúp thì thôi, sao lại gạt tôi!”

Tôi càng nói càng khổ sở, cả người như mất hết sức, dựa vào thân xe, hai chân mềm nhũn dần trượt khỏi cửa xe.

Hắn thấy tôi như vậy thì vội vàng nhảy xuống xe ôm lấy tôi, người bên đường đều nhìn chúng tôi, tôi không biết mình khó chịu ở đâu, chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, đang lúc mơ mơ màng màng được hắn bế lên xe.

“Đại phu nói nàng khí huyết mất cân bằng, sao lại không biết quý trọng thân thể!” Một bàn tay ấm áp dịu dàng nắm lấy tay tôi, tôi thấy rất chân thật, như có ai đó đang nói cái gì, trở mình dựa vào người đó, “Hoắc Khứ Bệnh, cuối cùng chàng cũng đã trở về.”

Người đó đẩy tôi ra, bàn tay ấm cũng buông ra, tôi bỗng thấy lạnh lẽo, mở mắt, thấy Lương công tử đang ngồi bên giường, trong đôi mắt có thương yêu cũng có tức giận.

“Là ngài...”

“Nàng bị bệnh.” Hắn dè dặt chặn lại, ôn nhu vén mớ tóc bên gối tôi.

Tôi nghiêng đầu tránh tay hắn, gượng ngồi dậy, “Vậy...đại phu nói sao?”

“Nói nàng vì mệt nhọc, có chuyện đau lòng dồn nén.” Hắn lặng lẽ nhìn tôi, đôi mắt sâu thẳm như muốn hút tôi vào.

Chuyện đau lòng...Tôi không những có chuyện đau lòng, mà còn là nỗi bi thương với vận mệnh xoay vòng không cách nào thay đổi, muốn tôi trở mặt nhìn chàng đi đến tận cùng, tàn nhẫn xiết bao?

“Ngài vì sao lại gạt tôi?” Tôi ngẩng đầu, nhớ tới bức thư chưa được gửi kia.

“Nàng tỉnh táo lại đi, Lý cơ!” Hắc bỗng nhiên siết lấy vai tôi, cơ thể tôi quay cuồng, suy nghĩ lơ mơ, cổ vùng khỏi tay hắn, hắn bị sao vậy?

“Tháng tám lúc đại quân nghỉ ngơi tại Nhạn Môn, muội muội của Đình Ủy Trương Canh - Trương Cơ không quản ngàn dặm xa xôi đến Nhạn Môn, ai nấy đều biết, trong quân doanh đã lan truyền một giai thoại ! Khải hoàn trở về, nàng nghĩ kết quả sẽ thế nào?”

Tôi ngốc nghếch nhìn hắn như không nghe rõ. Trương cơ... Nhạn Môn? Hoắc Khứ Bệnh đã đến thăm tôi, chàng nói tôi phải chờ chàng trở về!

“Ngài gạt tôi.” Tôi ngẩng phắt đầu, muốn từ nét mặt Lương công tử tìm được chút sơ hở. Hắn nhất định là gạt tôi!

“Nàng vì sao lại cố chấp đến thế!” Lương công tử dường như đã tức giận.

“Cố chấp gì? Tôi không hiểu, tôi chỉ biết tôi thích chàng!” Tôi la hét với hắn, nước mắt lăn dài trên má.

“Sao? Chờ ngày hắn được phong hầu bá tướng, tất cả của hắn đều do Thiên Tử ban tặng, bao gồm cả hôn sự! Chính trị trong nhà vương hầu chính là hôn nhân, nàng chẳng lẽ không rõ. Với thế lực Vệ gia, nàng cho là hắn có thể chọn nàng sao?”

Những lời nói này khắc từng nhát vào tim tôi, khiến đầu óc tôi ù ù cạc cạc.

Chàng yêu tôi, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ! Tôi vẫn dùng tư tưởng của người hiện đại để suy nghĩ, thân phận, địa vị đều bị tôi để qua một bên, chỉ cần có tình yêu là đủ rồi, không phải vậy sao?

Nhưng bây giờ chàng đã có nữ nhân khác, nữ tử cao ngạo tôi đã gặp hai lần kia đang ở giữa doanh trường của chàng, cùng chàng vào sinh ra tử, làm những chuyện tôi không thể làm được!

Vậy ba ngày chàng tới tìm tôi đó, Trương Cơ nói vậy đã ở Nhạn Môn chờ chàng, nên chàng mới vội trở về? Nhưng vì sao chàng phải giấu tôi, vì sao không cho tôi theo cùng chàng? Chẳng lẽ chàng không biết lòng tôi đang chờ đợi chàng, sao chàng có thể vừa hứa hẹn với tôi, lại vừa ở bên người khác...

Tôi không thở nổi, sức lực cạn dần, siết chặt lấy tấm chăn, trước mắt đều là khuôn mặt tươi cười sáng lạn của chàng, “Dao Ca...” Chàng ôn nhu gọi tên tôi, khiến tôi đắm chìm trong đáy mắt chàng.

Thế nhưng hôm lễ thượng ty, chàng cũng cười với Trương Cơ như vậy! Tim lại nhói đau, tôi rốt cục đã hiểu về chàng bao nhiêu, lúc không ở cùng tôi, chàng đang nghĩ đến ai?

Chàng có thể đối tốt với tôi, nhưng cũng có thể đối tốt với bất kỳ ai! Tôi thì có là gì, chàng đã hứa hẹn gì với tôi đâu? Những thứ chàng cho tôi gần như ít đến đau lòng, ngoài hẹn ước bên bờ Vị Thủy, thì có còn gì nữa!

“Không...chàng đã nói...” Tôi kéo lấy tay áo Lương công tử, hai tay run run, tôi vẫn không tin, Hoắc Khứ Bệnh sẽ không bao giờ cô phụ tôi!

“Nàng như vậy, đáng sao?” Lương công tử đáp chặn cho tôi, rút tay khỏi tôi rồi thở dài nói.

19. Chương 19: Tâm Oán

Có đáng không? Nếu trước mỗi chuyện đều cân nhắc đáng hay không, vậy chuyện đó vốn chẳng quan trọng! Tình cảm cũng thế, đáng không? Tình yêu tự nó đã là không công bằng, đạt được bao nhiêu mất đi bao nhiêu, ai có thể nói cho rõ được!

“Tôi muốn về!” Xốc chăn lên, tôi loạng choạng đứng dậy, nhặt tấm vải lên.

“Ta tiễn nàng.” Lương công tử đưa lưng về phía tôi, chậm rãi đi ra ngoài, tôi đột nhiên cảm thấy chán ngắt vô vị, vì sao lại lảm rối ren đến thế? Nếu tôi chỉ là một ca cơ bình thường ở phủ công chúa, không cần lo nghĩ cho tương lai của bản thân thì thật tốt biết bao? Nếu tôi chưa từng đến đây, năm nay tôi đã học năm thứ ba đại học, ngồi trong lớp học ẩm cúng vui đầu vào sách vở, tan học thì cùng Mặc Mặc dạo phố đêm,

ăn tất cả những món ngon có thể ăn, chơi hết những trò có thể chơi, thật hạnh phúc biết bao, chứ chẳng phải giống như bây giờ, lẻ loi sống trong thế giới xa lạ này.

Nhưng nếu trở về, sẽ không gặp được Hoắc Khứ Bệnh, không có thiếu niên khi cười sẽ lộ ra hai chiếc răng khểnh, chỉ có chút vết tích được ghi chép từ sách vở và khói mây mịt mù trên đỉnh Kỳ Liên Sơn.

Tựa vào xe, mắt tôi nhòa lệ, còn nhớ lần đầu tiên được thấy khuôn mặt rạng ngời của chàng, còn nhớ biểu tình vui sướng xen lẫn luống cuống của chàng khi nhận trái đu đủ, còn nhớ thân thủ mạnh mẽ khi chàng chơi cầu, còn nhớ những nụ hôn, vòng tay triền miên...

Kỷ niệm ít đến đáng thương, nhưng lại là không khí của tôi, là tất cả những gì tôi gửi gắm, nếu như không có chàng, sẽ không còn lý do để tôi tồn tại nơi này...

Nghĩ đi nghĩ lại tôi bất giác bật cười, một giọt nước mắt đọng trên khóe môi, là ấm áp, là ngọt ngào cũng là chua xót.

Thế nhưng tôi không biết những thứ ấy có phải thuộc về tôi, hay nói đúng hơn là của một mình tôi, tình yêu là độc chiếm, chứ không phải sẻ chia cùng người khác!

Bưng chén thuốc nằm trên giường, đại phu kê thang thuốc này thật khó uống, một chén đen sì sì, tôi bóp mũi uống liều.

Thời gian từng ngày qua đi, vẫn không có tin gì của Hoắc Khứ Bệnh, sự kiên nhẫn và chờ đợi của tôi dần hao mòn, không biết mình có thể chờ bao lâu, đợi cho đến khi nào nữa.

Nhưng, chờ đợi thì được gì?

Ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, chưa từng nghĩ tới bản thân cũng có ngày trở nên thế này, mang tất cả những hi vọng ái ố của mình đặt trên một người khác, thậm chí đánh mất chính bản thân. Đây là tôi sao? Ngồi trước gương, nhìn dung nhan tiều tụy, vẫn xinh đẹp nhưng lại thiếu sinh khí, đôi mắt ảm đạm không ánh sáng, thân thể không khỏe và tâm lý héo hon khiến tôi mệt mỏi khôn xiết. Nhếch môi cười, nụ cười kia còn khó coi hơn khóc.

Uống thuốc xong, tôi nằm trên giường xuất thần, Phàn Huy ở bên ngoài gõ cửa.

“Tôi đã sắp ngủ rồi, có chuyện gì nói sau đi.” Tôi to tiếng nói, bây giờ không muốn gặp ai cả.

Tiếng đập cửa dừng lại, vừa quay đầu, tiếng động lại vang lên, tôi hơi tức giận.

“Tôi đã ngủ rồi.” Tôi cao giọng hơn, nhìn ra cửa, Phàn Huy bảo thủ này thật đáng ghét.

Tôi trở mình, suy nghĩ hỗn loạn. Từ khi sinh bệnh tới nay tôi trở nên cáu gắt khó chiều, chuyện dù rất nhỏ cũng làm tôi bực bội, bản tính lạc quan vui vẻ trước kia của tôi đi đâu mất rồi? Bỗng nhiên phát hiện đã không thể trở về là chính mình được nữa. Mũi cay cay, nước mắt theo hai gò má chảy xuống gối, một mảng ướt lạnh.

Tôi nhắm mắt lại khe nước nở, chỉ có một mình tôi, tôi cảm thấy mình đã bị thế giới này vứt bỏ, vứt bỏ ở hai ngàn năm trước.

Nước mắt còn đang rơi, bỗng cảm thấy có gì đó dao động trên mặt, tôi đưa tay gạt lại đụng phải một đôi tay to lớn!

Tôi quay người lại, Lương công tử đang cúi người đứng bên giường tôi, bàn tay to giúp tôi lau nước mắt, tóc mai từ đầu vai hấn rũ xuống, ánh mắt ôn nhu nhìn tôi.

“Tại sao lại là ngài...” Tôi xoay người ngồi xuống, gạt mạnh nước mắt, ngẩng đầu, qua đôi mắt hấn tôi thấy được khuôn mặt lem luốc của mình.

Hắn cười buồn, đau lòng nhìn tôi nhưng không trả lời mà chỉ ngồi xuống cạnh tôi.

“Ha ha... Tôi không sao đâu.” Gượng gạo nói chuyện, lại nở nụ cười miễn cưỡng, hít hà cái mũi.

Hắn bỗng nhiên vươn cánh tay dài ôm chầm lấy tôi, tay áo rộng thùng thình vây tôi trong lòng hắn. Hóa ra, những lúc thế này vẫn còn có một người có thể cho tôi dựa vào. Tôi òa khóc trong ngực hắn, cuối cùng

cũng đã khóc được thành tiếng, nước mắt nước mũi cọ hết lên áo hần, hai tay tôi nắm lấy vạt áo trước ngực hần tùy tiện phát tiết cảm xúc.

Khóc một hồi, tôi cảm thấy nhẹ lòng hơn, bèn chui ra khỏi ngực hần, thấy hần đang cúi đầu nhìn tôi, vuốt ve hai má, tôi bỗng thấy ngượng ngùng, vội vàng che đôi mắt khóc đến sưng húp, dịch người sang hướng khác.

“Đã khỏe hơn chưa?” Hần khẽ nói, sửa sang lại quần áo đã bị tôi dày vò.

Tôi gật đầu, trộm nhìn hần, vừa rồi thất thố mà cảm thấy xấu hổ, tự nhiên những yếu đuối đều bị hần thấy được.

“Hán quân đắc thắng, năm ngày trước đã khai hoàn quay về, sẽ nhanh chóng tới Định Tương.” Hần quay đầu nhìn tôi, nói.

Bàn tay đang dụi mắt bỗng cứng lại, chiến tranh cuối cùng cũng đánh xong rồi, Hoắc Khứ Bệnh sắp về đến đây? Bỗng có chút lo lắng, lòng vẫn còn đang nghĩ về chuyện này, làm sao đối mặt với chàng đây.

“Ta cũng quay về Trường An, nàng có muốn trở về cùng ta không?” Hần lặng lẽ nhìn tôi, một tay vỗ về khuôn mặt tôi, nét mặt ôn nhu mà đau xót.

Tôi mê man vươn tay ra, ngón tay tôi chạm vào thái dương hần. Khoảnh khắc đó bỗng nảy ra xúc động muốn cùng hần ra đi, rời xa cuộc sống hoang mang này. Nhưng nụ cười của Hoắc Khứ Bệnh tựa như ma chú, bủa vây lấy tôi khiến tôi không có lựa chọn nào khác.

Cuối cùng tôi lắc đầu, tôi muốn chờ Hoắc Khứ Bệnh trở về, chàng đã đồng ý sẽ đến đón tôi.

“Vậy nàng phải bảo trọng.” Hần đứng dậy đi ra ngoài, vạt áo bay bay chớp mắt đã biến mất ngoài cửa.

Tiếng đóng cửa kéo suy nghĩ của tôi trở về, ngõ ngang nhìn lại, hần đã không còn ở đó, trong phòng trống không lại chỉ còn mình tôi.

Chỉ có mình tôi.

Những ngày chờ đợi dài lê thê, mỗi ngày chuyện đầu tiên khi tôi dậy là đứng bên cửa sổ nhìn ra xa, hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

Thời tiết chuyển lạnh, mặc thêm một chiếc áo bông mới tạm chống chọi được với gió lạnh, cơ thể tôi tuy đã dần bình phục nhưng không có sức lực, căn bệnh này thật dai dẳng.

Tôi ôm lấy mình, đứng bên cửa sổ, tuy rằng tôi biết bệnh nhân không thể đón gió, có thể làm bệnh nặng thêm nhưng tôi ngoài việc muốn được gần với trời đất ra thì thật sự không biết nên làm sao. Thế giới này quá rộng lớn, nhưng lại dung không được trái tim tôi.

Qua bữa trưa, Phàn Huy đột nhiên đẩy cửa vào, tôi chưa kịp phản ứng hần đã hưng phấn nói cho tôi biết đại quân đã tới ngoài thành, các chủ tướng không lâu sau sẽ đến dịch quán nghỉ ngơi!

Tôi ngơ ngác, chân tay luống cuống, trông mong đến thế là vì muốn gặp được chàng. Tôi ôm má ngồi trước gương, chăm chú nhìn gương mặt này. Hai má hơi gầy, đôi mắt bởi bệnh mà lớn hơn, tôi tiểu tụy thế này chàng còn thích không? Nghĩ đến đây, tôi cười buồn, nữ nhân luôn muốn đẹp trong mắt người thương.

Tôi vốn định đến cổng thành nghênh đón, lại cảm thấy không thích hợp lắm nên chỉ có thể mặc quần áo đứng bên cửa sổ nhìn ra.

Xa xa, một đội nhân mã đang chạy nhanh đến, dân chúng bên đường hoan hô chào đón đại quân trở về. Hai sắc đỏ đen từng chút xuất hiện trong tầm mắt tôi, hai tay tôi bám vào thành cửa sổ, Hoắc Khứ Bệnh là chàng đó ư, chàng đã đến đón tôi phải không?

Tôi cho là mình có thể ung dung đối mặt nhưng khi nhìn thấy bóng dáng người trong lòng kia thì mắt trở nên nhật nhòa. Tôi gạt nước mắt, tay nói với mình không thể yếu đuối được.

Cửa phòng được mở ra, tôi quay phắt người lại, thấy chàng đang im lặng đứng ngoài cửa.

Tôi ngây ngốc, tay còn bám vào cửa sổ, thời gian như dừng lại, chờ đợi mỗi mòn chính vì giờ khắc này sao?

Chàng từ từ tiến về phía tôi, quân trang chưa thay còn mang theo bão cát Mạc Bắc. Làn da phơi nắng đến sạm đen, đánh giặc bên ngoài nhất định rất vất vả. Cầm chàng cũng lún phún râu, thiếu niên ngày xưa nay đã hoàn toàn trưởng thành rồi? Tôi muốn nhìn chàng thật kỹ, nhìn đôi mắt vẫn luôn quán lấy tôi trong những giấc mộng kia, có phải vẫn trong suốt như thuở nào. Nhưng tầm mắt càng lúc càng mờ dần, mở miệng ra, cổ họng lại nghẹn ngào không thoát ra tiếng, tôi biết bộ dạng mình bây giờ nhất định rất khó coi.

Tôi si ngốc nhìn chàng bước đến trước mặt, đối diện với ánh mắt chàng, dường như đã qua mấy đời, tôi tham lam dõi theo khuôn mặt chàng, nhất thời không biết nói gì.

“Dao Ca, nàng gầy quá!” Chàng vươn tay chạm lên mặt tôi, bàn tay thô ráp xoa xoa làn da.

Tôi không nhịn được nữa, ôm chầm lấy chàng, chôn mặt vào lồng ngực chàng. Một mùi hương cỏ xanh tràn ngập khứu giác, những lo lắng bất an mấy ngày nay cũng tan biến. Hoắc Khứ Bệnh, tôi cuối cùng cũng đợi được chàng...Tôi biết chàng sẽ không gạt tôi!

Chàng vòng tay ôm siết lấy tôi, cầm cọ lên đầu tôi, tôi dán vào ngực chàng, nghe được tiếng tim đập và hơi thở ôn hòa của chàng, tôi không muốn rời xa.

“Ta đã trở về.” Chàng thăm thì, tăng thêm lực như muốn sáp nhập tôi vào cơ thể chàng. Tôi gật đầu, hơi thở của chàng khiến tâm tình mỗi một ngày nay của tôi đã tìm lại được chút bình an.

Chàng nâng khuôn mặt tôi đang gác trên vai chàng, nói “Để ta nhìn nàng kỹ hơn nào.”

“Có gì đẹp mà...” Tôi giả bộ sảng giọng, nhưng lời nói lại mang âm mũi nặng. Mạnh miệng không chịu thừa nhận, tôi cự quạ muốn thoát khỏi vòng tay chàng.

Chàng giữ chặt lấy tôi, nắm hai tay tôi kéo đến trước mặt, nở nụ cười gian tà, hai chiếc răng khểnh khiến tâm trí tôi dao động, tuy đã cuối thu nhưng nụ cười kia lại như gió xuân. Tôi không thể không thừa nhận, đối diện với nụ cười của chàng, tôi vốn chẳng có sức kháng cự.

Chàng tiến đến gần tôi hơn, khẽ hỏi, “Dao Ca, nhớ ta không?” Hơi thở nóng ẩm phả trên cổ tôi ngứa ngứa. Dựa vào vai chàng, lòng tôi ngọt ngào, khẽ lắc lư thân mình.

Đang định nói chuyện thì bỗng thấy một bóng người đứng ở cửa.

“Hoắc công tử, mọi người đang đợi chúng ta.” Giọng nói êm tai của nữ tử cất lên, tôi sững người, chớp mắt cảm giác như bị đẩy xuống đáy vực.

“Muội muội của Đình Ủy Trương Canh - Trương Cơ không quản ngàn dặm xa xôi đến Nhận Môn, ai nấy đều biết, trong quân doanh đã lan truyền một giai thoại! Khải hoàn trở về, nàng nghĩ kết quả sẽ thế nào?”

Lời nói của Lương công tử vang vọng trong đầu, tôi dở dấn đứng đó. Hóa ra tất cả đều là sự thật, Trương Cơ quả nhiên theo đến, dọc đường kẻ cặn.

Lòng thất lại, tôi đẩy Hoắc Khứ Bệnh ra, chàng vẫn ôm lấy tôi không buông, quay lại gật đầu cười nói với Trương Cơ, “Biết rồi.”

Trương cơ đi vào phòng, mỉm cười nhìn thẳng tôi, nụ cười đó thật chói mắt, còn mang theo tư thái của người chiến thắng.

Tôi tránh khỏi tay Hoắc Khứ Bệnh, gian nan duy trì vẻ mặt bình tĩnh, trưng ra nụ cười giả tạo. Vào lúc tôi nhìn thấy hai người họ đi ra, mới hiểu được mình vốn chẳng thể chịu đựng nổi. Vừa nghĩ tới việc họ ở trên chiến trường đồng cam cộng khổ, lòng tôi lại đau đớn khó chịu. Tôi thì có là gì? Chỉ là một ca cơ vô danh vô phận, một nô tỳ thân phận thấp kém!

Nhìn về phía Hoắc Khứ Bệnh, ánh mắt chàng chợt lóe lên như đang hỏi ý kiến, nhìn tôi, “Dao Ca, cùng đi thôi.”

Tôi cảm thấy cả người suy nhược, vịn vào cửa sổ mà hai chân mềm nhũn khụy xuống đất, tôi thật sự cảm thấy mình thật không có tiền đồ, tôi còn chút tôn nghiêm, tôi không thể ở trước mặt họ mà khóc lóc được.

Hoắc Khứ Bệnh vội vàng đỡ lấy tôi, “Muội không khỏe sao?”

Tôi lắc đầu, không nhìn chàng, “Các người mau đi đi, muội muốn nghỉ ngơi một lát.” Nói xong bỏ tay chàng ra, không buồn để ý đến ánh mắt khinh thường của Trương Cơ, loạng choạng đi đến tháp nằm. Vài bước đi này kéo dài rất lâu, dường như có những mũi nhọn ở lưng, tôi không biết mình lúc này ở trong mắt họ đã thành cái dạng gì.

Hoắc Khứ Bệnh đau lòng nhìn về phía tôi, Trương Cơ kéo lấy tay áo chàng, ánh mắt ôn nhu mà tự nhiên, tự nhiên như những người thân thuộc đã ở bên nhau nhiều năm. Tôi cảm thấy trong ngực như có một con dao sắc nhọn đâm qua, càng lún càng sâu.

“Vậy nàng cố gắng nghỉ ngơi, ta sẽ trở lại thăm nàng!” Hoắc Khứ Bệnh không đến bên giường tôi mà chỉ đứng tại chỗ nói, tôi nhắm mắt lại gật đầu, họ nhanh chóng rời đi.

“Nàng đó là Lý cơ huynh nói đó sao?”

“Ừ.”

Tiếng nói của hai người vọng đến, theo tiếng bước chân dần dần đi xa.

Nàng đó? Tôi đột nhiên cười lớn, cười quá sức, đến nước mắt cũng bật ra. Hóa ra tôi trong lòng chàng cùng lắm chỉ là một ‘nàng đó’ mà thôi! Tôi đã đánh giá cao bản thân quá rồi. Danh môn thế gia, môn đăng hộ đối, tôi thì có là gì?

20. Chương 20: Trương Cơ

Ngày đó khi tôi ở trong quân doanh, Hoắc Khứ Bệnh không chịu đồng ý mà trăm phương nghìn kế muốn tôi trở về. Còn Trương Cơ, có thể ở lại bên cạnh chàng, cùng chàng vào sinh ra tử. Tôi thật khờ, ngay cả đạo lý đó cũng không thông!

Tôi ôm chặt chăn, vùi mặt xuống gối, đây chính là kết quả tôi chờ đợi sao? Có đáng không!

Bên ngoài tiếng người nói cười ồn ào, loáng thoáng còn có thể nghe thấy tiếng Vệ Thanh. Xuất chinh chiến thắng, các tướng sĩ vui mừng hân hoan, tôi nhanh chóng bị bỏ quên một góc.

Có lẽ vì cơ thể còn yếu nên tôi mơ màng thiếp đi, khi tỉnh lại bên ngoài màn đêm đã buông xuống.

Cánh cửa kéo kẹt mở ra, qua ngọn nến thấp sáng, là Trương Cơ bưng chén thuốc đến.

Nàng tới làm gì? Tôi không muốn gặp nàng, tôi không có dũng khí đối mặt với nàng, tôi thật yếu đuối...Hoặc có thể nói, sống ở cổ đại đã lâu, tôi lại vì thân phận thấp kém mà trở nên tự ti, thật là chuyện nực cười!

Nàng ngồi xuống bên giường, nheo mày nhìn tôi, tay cầm thìa quấy đều.

“Tại sao là cô?” Tôi ngồi thẳng, sửa sang lại tóc tai.

“Cô là ca cơ phủ Bình Dương công chúa?” Nàng không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ chăm chăm nhìn tôi, khiến tôi ở trước mặt nàng không chỗ ẩn náu, tôi đáp lại ánh mắt của nàng, cuối cùng cũng ở trên mặt nàng tìm được sự khinh miệt.

Tôi thoải mái gật đầu, hóa ra muốn dùng thân phận để áp chế tôi, không thể trêu vào cũng trốn không được rồi.

“Sức khỏe không tốt, không nên đi lại nhiều, phải an ổn ở lại phủ công chúa chứ!” Nàng nghiêng đầu chậm rãi nói, mái tóc đen huyền xõa trước ngực, vòng ngọc trên tay phản chiếu sắc xanh.

Tôi nhẩn nhẩn, chỉ gật đầu, hai tay dưới chăn nắm chặt đệm giường.

“Khứ Bệnh ở tiền phương đánh giặc rất vất vả, cô mang đến cho chàng thêm phiền toái thì thật không nên!” Nàng nhẹ nhàng quở trách tôi.

Khứ Bệnh? Xưng hô thân thiết như vậy tôi còn chưa từng gọi, mà tôi khi nào thì biến thành gánh nặng, những lời này đều là Hoắc Khứ Bệnh nói với nàng sao? Căm giận ngẩng đầu, nàng hình như rất hài lòng với phản ứng của tôi, múc một thìa thuốc đưa tới miệng tôi.

“Không cần...Tôi tự uống!” Đưa tay đón chén thuốc, nhưng nàng lại lùi về sau, đưa thìa tới trước mặt tôi.

Tôi không rõ nguyên nhân nên đành mở miệng uống, tay nàng run lên, một dòng nước nóng bỏng tràn ngập miệng tôi, tôi nghẹn nuốt xuống, cổ họng bỏng rất đau đớn, thiếu chút là rơi nước mắt.

“Tôi tự uống, cảm ơn!” Tôi đón chén thuốc, cho uống thuốc kiểu này tôi sẽ bỏng chết.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân “Dao Ca?” Hoắc Khứ Bệnh đến.

Tôi quay đầu nhìn, thấy Trương Cơ hai tay buông lỏng, chén thuốc nóng lập tức rơi xuống, đổ hết lên tay nàng ta, màu đen đặc chảy xuống bộ quần áo trắng của nàng.

Hoắc Khứ Bệnh mới vừa tới trước giường, thấy hai tay tôi và bộ dáng chật vật của Trương Cơ. Tôi còn chưa kịp hiểu ra, đã thấy nàng ôm tay đau đớn ngã xuống đất.

Hoắc Khứ Bệnh lập tức tiến lên nắm tay nàng, vén tay áo, trên cánh tay trắng nõn đã bị thuốc làm bỏng nổi lên vài bong nước, “Sao lại thế này?” Chàng nhíu mày hỏi.

“Lý cơ không phải cố ý...” Nàng nghiêng người dựa vào Hoắc Khứ Bệnh, mắt lóng lánh, ôn nhu nói.

“Không phải muội làm nàng bỏng!” Tôi nhìn thẳng nàng, không nhịn được, rõ ràng chính nàng làm nghiêng chén thuốc, vốn không liên quan đến tôi!

Trương Cơ cười khổ, ôm lấy cánh tay, mắt ủy khuất nhìn Hoắc Khứ Bệnh, “Cũng tại muội nhiều chuyện...” Bộ dáng này thật tôi thấy còn thương, nữ tử khí thế bức người vừa rồi nháy mắt đã biến thành con mèo nhỏ ngoan ngoãn.

“Dao Ca, muội cũng bắt cần quá!” Tôi nhìn trân trân Hoắc Khứ Bệnh, lần đầu tiên mắt chàng lộ vẻ trách cứ, con người trong treo lấp lánh sáng lúc này lại trở nên xa lạ, xa lạ đến mức khiến tôi sợ hãi.

“Không phải muội!” Tôi xóc lên chân, đứng dậy đối diện với chàng, Hoắc Khứ Bệnh chàng không tin muội sao?

“Nàng ấy vì sao lại phải tự làm bỏng mình?” Hoắc Khứ Bệnh nhìn bộ dáng quật cường của tôi thì hỏi ngược lại, một tay đỡ Trương Cơ đứng lên.

Giằng co chốc lát, tôi bỗng mỉm cười, chàng càng thêm khó hiểu nhìn tôi.

“Xin lỗi, là tôi bất cẩn.” Tôi nhặt chén và thìa lên, đưa cho Hoắc Khứ Bệnh, bỗng chẳng muốn giải thích nữa, hóa ra diễn trò cũng cực nhọc quá!

Hoắc Khứ Bệnh ánh mắt phức tạp, nhìn tôi một cái rồi đỡ Trương Cơ ra cửa, thần sắc lo lắng ấy tôi đã từng thấy, đó là khi tôi xông vào doanh trại bị thương.

Tôi quỳ trên đất, nhẹ nhàng lau vết thuốc, Trương Cơ cũng không hoàn toàn giả vờ, thuốc nóng thế này hắt lên người sao lại không đau? Thật ra chúng tôi cũng đều buồn cười, buồn cười đến mức đáng thương mà thôi.

Cổ họng ngứa rát, tôi khom lưng ho sặc sụa, ho một lúc lâu, đến khi khuôn mặt đỏ bừng, thiếu chút không thở nổi nữa. Quay về giường nằm, toàn thân rét lạnh, cơ thể tôi quả là gầy yếu. Đắp kín chăn, mở to đôi mắt mà trong đầu lại trống trơn, thậm chí phải ngủ một giấc thật sâu, tỉnh lại tôi đã có thể trở về hiện đại, trở lại cuộc sống bình thường của tôi.

Không biết qua bao lâu, tôi mơ một giấc mơ, trong mơ Hoắc Khứ Bệnh liên tục gọi tôi, dịu dàng âu yếm, tôi cười thật hạnh phúc.

“Dao Ca...” Hoắc Khứ Bệnh vẫn không ngừng gọi, tôi choàng tỉnh.

Trong phòng tối đen, tôi kéo chăn muốn ngủ tiếp.

“Dao Ca...” Mở mắt, giọng nói của Hoắc Khứ Bệnh lại vang lên, tôi ngồi dậy sờ soạng, đụng phải vai một người, tôi thét lên.

Chàng ôm ghì lấy tôi, gồng lên vai tôi, “Nghe Phàn Huy nói nàng bị bệnh.”

Thì ra là Hoắc Khứ Bệnh, tôi ngồi dậy, không đưa tay sang cũng không đẩy ra.

“Cũng không phải bệnh nặng gì...” Tôi mặt không đổi sắc nói, trong bóng tối không nhìn rõ sắc mặt chàng.

“Nói chuyện cùng ta một lúc nhé!” Chàng ôm tôi, nhẹ nhàng xoa xoa lưng tôi, một bên mặt kề sát mặt tôi, tôi ậm ừ.

“Nàng biết không Dao Ca, ban đêm lúc ta xông vào doanh trướng Hung Nô, chúng vẫn đang ngủ say! Tám trăm kỵ binh tinh nhuệ bắt giết hơn hai ngàn quân Hung Nô!” Chàng hưng phấn nói, nắm lấy vai tôi, con ngươi lấp lánh sáng giữa bóng tối, tôi có thể cảm nhận được tâm tình của chàng, nhưng hiện tôi chẳng có lòng dạ nào.

“Ừm...Chúc mừng chàng, hoàng thượng sẽ nhanh chóng phong hầu ban tước cho chàng!” và tứ hôn nữa...Tôi tránh khỏi tay chàng, nhắm mắt, gió đêm bên ngoài thốc vào làm tóc tôi tán loạn, xung quanh yên tĩnh đến mức tôi có thể nghe thấy tiếng hít thở của cả hai.

“Trương Cơ nàng ấy...” Chàng thấy tôi không hào hứng thì vội tìm tay tôi.

“Muội muốn ngủ.” Tôi ngắt lời chàng.

Dứt lời tôi liền xoay người nằm xuống, đưa lưng về phía chàng chẳng nói thêm nữa. Chàng vuốt tóc tôi, tôi vẫn không nhúc nhích, tôi sợ chàng sẽ nói chuyện về Trương Cơ!

Một lúc sau, chàng thở dài một tiếng rồi đi ra ngoài, tôi thấy may vì lúc này là đêm tối, chàng không thấy tôi đang khóc. Đến khi chàng đóng cửa lại, tôi mới ngồi dậy, dựa vào tường, lại khó ngủ tiếp.

Tôi cảm thấy tôi không thể ở lại đây nữa, nhưng không biết mình có thể đi đâu. Chàng là tướng quân cao cao tại thượng, tôi chỉ là ca cơ không rõ lai lịch, chúng tôi không cùng thế giới! Vốn hạ quyết tâm muốn hỏi chàng, có nguyện ở bên tôi, nhưng khi thấy hai người họ thì lại chẳng còn dũng khí mở miệng. Ngay cả chính tôi cũng thấy buồn cười, có lẽ danh phận cao nhất chàng có thể cho tôi, chỉ có thể là thiếp!

Ngoài thành Trường An, bên bờ Vị Thủy, chàng có còn nhớ hẹn ước xưa? Khi chàng rong ruổi sa trường, dẹp yên Hung Nô, còn nhớ hay đã quên đá Nguyệt Nha dưới lòng suối Ánh Nguyệt?

Hai ngàn năm rất dài, tựa như đêm đen vô tận, không có điểm dừng cũng chẳng có kết thúc.

Hôm nay không thấy bóng dáng Hoắc Khứ Bệnh, Phan Huy cũng không đưa cơm đến, tôi ở trong phòng đến sẩm tối. Nhìn ráng chiều xa xa và người người tấp nập qua lại trên phố, còn mình lại như người bên ngoài, ở bên ngoài thế giới của chàng.

Tôi mạnh mẽ giữ vững tinh thần, cầm lược chải tóc gọn gàng, thay một bộ y phục sạch sẽ. Áo ngoài màu hồng phấn với làn váy màu trắng, bộ quần áo này là do Lương công tử đưa, tôi lần đầu tiên mặc chúng.

Nữ tử trong gương gò má xanh xao hóp lại, con người đen lầy, sắc môi nhợt nhạt, ba phần đẹp bảy phần tiều tụy, tiều tụy thì tiều tụy, ai quan tâm?

Lâu rồi chưa bước chân ra khỏi cửa, làn váy dưới thân uốn lượn rất bất tiện. Tôi chậm chậm bước xuống lầu, chỉ lo chú ý dưới chân, không ngờ vừa ngẩng đầu lại thấy trong sảnh đầy người.

Tôi khựng lại, có ít nhất gần trăm nam tử mình vận quân trang đang ồn ào tranh cãi ăn uống, tôi kinh ngạc mở to hai mắt, ở trong này đã lâu tôi chưa bao giờ nhìn thấy trong sảnh lại có nhiều người đến vậy!

Nhìn thấy tôi xuống, ai nấy đều đổ dồn mắt về phía tôi, những ánh mắt đó rõ ràng là kinh ngạc và hiếu kỳ, chẳng ai ngờ trong dịch quán quân đội đóng trú lại có giấu một nữ tử.

Bàn tay đang vịn lan can của tôi run run nhưng sắc mặt thì nghiêm túc, đứng trên bậc thang không biết nên làm thế nào cho phải, lúng túng nhìn những gương mặt xa lạ này. Phía dưới bỗng chốc xôn xao, tôi cảm thấy mình lúc này như một chú hề, tự dưng xuất hiện trên vũ đài, thật hối hận đã chọn thời điểm tốt lành này mà ra cửa.

Đành phải bắt cháp, hạ tầm mắt, cố gắng tạo nhã bước xuống lầu, những bậc thang gỗ thật dài. Vừa xuống đến nơi lại phát hiện, người người đông nghẹt đã bịt kín đường đi, muốn ra đến cửa chỉ có thể đi xuyên qua những binh lính này.

Tôi nâng mũi chân, lại thu hồi, nói với mấy nam tử to lớn đang ngồi chính diện, “Xin nhường đường một chút được không? Tôi muốn ra ngoài.”

Ai ngờ tôi vừa nói xong, đại sảnh nhất thời cười vang, những người đó đều hứng thú nhìn tôi, còn chỉ trỏ này nọ. Nam tử phía trước bỗng đứng lên, giống một ngọn núi nhỏ ép tới, khoảng cách gần quá có thể ngửi được mùi mồ hôi nồng nặc của hắn. Tôi lui về sau từng bước, lúng túng nhìn quanh, nghĩ rằng hay là trở về phòng thôi, có lẽ không ra ngoài được rồi.

“Lý cơ!” Vừa định xoay người thì nghe thấy bên trái có tiếng ai gọi tôi, tiếng nói quen thuộc. Nhìn lại, một nam tử mặc đồ đen đang vẫy tay với tôi, từ chỗ ngồi bước tới đây.

Cảm nghĩ người dịch: Chắc có người sẽ chán ghét nữ chính của chúng ta sao lại yếu đuối để bị bắt nạt thế kia, chẳng có phong thái của người hiện đại xuyên không gì cả. Nhưng nếu tôi là cô ấy, đơn độc sống trong thế giới lạ lẫm, không rõ gốc gác lai lịch của mình, rồi lại đau ốm – đại khái là ốm tương tư, thì yếu đuối mới là phản ứng tự nhiên, chân thật nhất. Dao Ca đang loay hoay tìm cách chống chọi với cái vòng xoáy chẳng biết lối ra. Tôi tò mò với hành trình này của cô ấy!

21. Chương 21: Hồi Phủ

Đến khi hắn gọi tôi lần nữa, tôi mới giật mình nhận ra hắn là Triệu Phá Nô! Cuối cùng cũng nhìn thấy được một gương mặt quen thuộc, tôi rất vui mừng.

“Vừa rồi tôi không dám nhận người quen, Lý cơ hóa ra lại là một đại mỹ nhân!” Hắn cười lớn nhìn tôi gãi đầu, đôi mắt trong suốt tỏa sáng trên khuôn mặt ngăm đen.

Tôi cũng bật cười theo, “Huynh cũng thật có tiền đồ!”

“Tiểu tử cậu cũng quen biết được đại cô nương này á!” Tiếng người nói chuyện ồn ào, tôi thấy mặt Triệu Phá Nô đỏ như trái cà chua. Những người này thật kỳ lạ, bằng hữu khác phái không được sao? Huống chi hắn còn cứu mạng tôi! Bản thân tôi còn không để ý nữa là.

“Đừng nói vậy, Lý cơ là bằng hữu của Phiêu Diêu giáo úy!” Triệu Phá Nô nói với những người đó, tôi chưa từng thấy hắn xấu hổ như vậy bao giờ.

“Tiểu tử kia còn Kim Ốc Tàng Kiều nữa! Ha ha!” Nam tử bên cạnh vỗ tay, mọi người lại xôn xao.

“Trước có Trương Cơ, sau có thiếu nữ xinh đẹp! Diễm phúc, diễm phúc quá!”

Nghe thấy tên Trương Cơ, tâm trạng tôi lại xuống thấp, hóa ra chuyện này đã chẳng phải bí mật gì, cũng chỉ có tôi là chẳng hay biết.

“Lão Vương, huynh ghen tị cái gì, huynh cũng có người tương xứng mà, đưa mấy phụ nữ quý tộc Hung Nô bị bắt đó mang tới ọi người nhìn một chút đi!”

Tiếng người huyền não vang lên, Triệu Phá Nô kéo tôi ra khỏi đó, tôi cúi đầu không nói, hai người chúng tôi một trước một sau dạo bước trên đường. Hít một hơi thật sâu, thời tiết thu đông mát mẻ khô ráo, mang lại cảm giác thoải mái dễ chịu.

“Thương thế của cô khỏi hẳn chưa?” Hắn nhìn những hàng quán ven đường, lơ đãng hỏi.

“Còn huynh thì sao? Ở trong quân ngũ quen chưa?” Tôi quay đầu nhìn hắn, hai tay đặt bên hông, chậm rãi tản bộ.

Mắt hắn lấp lánh sáng, đứng lại hơn hở nói: “Giáo úy quả nhiên dũng mãnh phi thường, Triệu Phá Nô tôi nguyện làm thuộc hạ của ngài.”

Tôi không biết nói sao đành lắc đầu, xem ra Hoắc Khứ Bệnh ở trong quân doanh uy phong bất phàm, một vị thiên chi kiêu tử như thế ai lại không thích?

Nhắc tới chiến sự, Triệu Phá Nô không còn câu nệ mà thao thao bất tuyệt. Theo lời kể của hắn, trong đầu tôi không ngừng hiện lên hình ảnh núi non sa mạc trùng trùng điệp điệp, ánh tà dương như máu, tuần mã tung vó, sắc đỏ nhuộm thắm nền trời, một trận chiến tử vong vô số nhưng lấy lòng nhất.

Dáng người lạng lẽ mà kiên nghị đã nhiều lần cuốn lấy giấc mơ của tôi...

Mùi thức ăn thơm nức bên đường bay vào mũi, lúc này tôi mới nhớ ra mình đã một ngày không ăn cơm, tôi kéo Triệu Phá Nô ngồi xuống quán mì, hắn ngại ngồi đối diện tôi, quanh co nửa ngày mới nhỏ giọng nói cho tôi biết hắn không mang tiền.

“Không sao, lần này tôi mời!” Hai tay chống cằm, tôi cảm thấy đói, rất đói.

Triệu Phá Nô cũng không từ chối, là bằng hữu cùng trải qua sinh tử, giữa chúng tôi đã không còn kiêng kỵ gì, gói bánh đen sì ấy là món ngon nhất tôi từng ăn.

Cơm canh nóng hổi được bưng lên, tôi nhịn không được ăn ngay một thìa, món ăn còn nóng làm tôi xuyết xoa nhưng thật sự là đói bụng quá. Tôi đang mê mải, thấy Triệu Phá Nô hơi nhồm người lên gọi phía đối diện, “Giáo úy!”

Tôi đưa lưng về phía đường nên quay đầu nhìn quanh, Hoắc Khứ Bệnh và Trương Cơ đang ở sạp hàng góc đường mua đồ. Tôi ngơ ngác quay lại ăn tiếp, thìa khua trong bát rồi máy móc đưa vào miệng, cơm nóng làm lưỡi tôi suýt phỏng rộp.

“Lý cơ ở đây à?” không cần quay đầu lại cũng có thể nghe tiếng nàng ta. Tôi biết tôi thật thất lễ, nhưng tôi cứ ngoan cố không chịu quay đầu đấy.

“Lý cơ, là giáo úy.” Triệu Phá Nô gõ bàn nhắc tôi, tôi ngẩng đầu lờ mờ nhìn hắn một cái lại tiếp tục ăn cơm.

Tôi không ngừng tự nói với mình, tâm phải tĩnh như nước, không muốn nhìn họ, mọi thứ đều không liên quan gì đến tôi nữa.

Tôi và nhiều cơm hơn, Hoắc Khứ Bệnh ngồi xuống cạnh tôi, tôi cúi đầu không nhìn chàng nhưng tâm tình lại bất định.

“Đồ ăn ở đây chắc là rất ngon nên Dao Ca mới ăn chuyên chú thế kia.” Chàng cười vui vẻ gõ bàn, hai chân ngồi xếp bằng trên đệm, mắt nhìn tôi chăm chăm, nhấm nháp lại cũng có thể tưởng tượng được nét mặt chàng khi nói chuyện.

“Tôi ăn no rồi, chúng ta đi.” Tôi đứng bật dậy, kéo tay áo Triệu Phá Nô, vừa quay đầu lại thiếu chút nữa đụng phải Trương Cơ.

Tôi ngẩng đầu thấy nàng mặt tràn sắc xuân, trong tay một bó hoa lá xanh xanh, mắt tôi dừng lại ở đó, mãi vẫn chưa hồi thần.

Chủ quán ở phía sau đòi tiền, Hoắc Khứ Bệnh đứng trước thanh toán. Tôi chỉ khách sáo gật đầu cảm ơn chàng rồi nhanh chóng rời đi.

Nhắc váy chạy thật nhanh trên đường, chàng từ sau chạy tới kéo lấy tay tôi ôm vào lòng.

“Dao Ca, đừng như vậy...” Chàng nắm tay tôi giữ trong ngực chàng, nói như đang khấn nài.

Trương Cơ ở đằng sau lẳng lặng nhìn tôi, tôi mới như vừa tỉnh mộng, vùng tay chàng ra bối rối quay đầu đi. Hoắc Khứ Bệnh, chàng còn muốn tôi thế nào nữa, chẳng lẽ muốn tôi trở mặt nhìn các người ngọt ngọt ngào ngào bên nhau?

Bất tri bất giác tôi đã đi tới tòa viện nhỏ ở thành đông, Hoắc Khứ Bệnh chưa đuổi đến, như vậy cũng tốt. Trong sân hoa đào đã sắp tàn, người đi nhà trống. Bây giờ nghĩ lại, cuộc sống hơn nửa năm qua an bình biết mấy, những ngày đánh đàn múa kiếm sẽ không còn nữa.

Tôi lê thân thể mệt mỏi trở lại dịch quán, lại đụng phải Vệ Thanh, mấy tháng không gặp, tóc hắn đã điểm sương.

“Vết thương thế nào rồi?” Hắn vẫn còn nhớ thương thể của tôi.

“Không sao nữa rồi.” Tôi mỉm cười, cúi đầu rửa lại tay áo.

“Đúng rồi, còn có thể đá cầu được nữa mà!” Hấn bỗng nhiên cười sảng khoái, khoe mắt hằn những vết nhăn, hằn đã không còn trẻ.

Nghĩ lại những ngày qua, hoảng hốt như đã qua từ rất lâu rồi, tôi buồn bã trở về phòng, thầm muốn mau được trở lại Trường An, Thúy Lâu vẫn khỏe chứ?

Bên ngoài mưa lại rơi, thật là một mùa phiền muộn.

Đèn lồng trước cửa dịch quán hắt lên một chiếc xe ngựa, tôi cảm thấy chiếc xe này rất quen, một ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, tôi xoay người chạy xuống. Chiếc xe kia đỗ dưới gốc dương phía tây dịch quán, tôi sải bước tới gần, là xe của hấn!

Màn xe xóc lên, người bên trong hiện ra, hấn thân nhiên gọi tôi, “Lý cơ.”

Nếu có người có thể đưa tôi đi thì chính là Lương công tử! Tôi bước nhanh đến trước cỗ xe, lọt vào tầm mắt là một khuôn mặt cổ điển thân nhiên.

“Trang phục này nàng mặc rất đẹp.” Hấn vén màn lên, nhìn tôi cười.

“Dẫn tôi đi.” Tôi vịn vào càng xe, nghiêng cổ nhìn hấn, nước mưa quất vào làm ướt tóc tôi.

Hấn lại lắc đầu, chậm rãi vươn tay, “Ta đã hỏi nàng hai lần, hôm nay là chính nàng quyết định.”

Tôi kiên quyết gật đầu, ở đây không còn lý do để tôi lưu lại nữa, cứ để tôi làm đà điểu một lần, vùi đầu thật sâu xuống cát đi.

Hấn nắm tay tôi kéo lên, tôi loạng choạng nhảy lên xe, Lương công tử vén màn che tôi khỏi mưa.

“Dao Ca!” Ngay khi tôi khom lưng chui vào xe, lại nghe thấy Hoắc Khứ Bệnh từ đằng xa gọi tôi.

Lương công tử nhướn mày nhìn tôi như hỏi ý, tôi cắn răng nhanh chóng vào xe.

“Nàng đi đâu?” Hoắc Khứ Bệnh chạy tới, chàng không che ô, nước mưa thấm ướt mặt chàng.

“Trở về...” Tôi cách cánh cửa khẽ nói, trở lại nơi không có chàng.

“Hấn là ai?” Hoắc Khứ Bệnh giữ lấy cửa xe, tức giận nhìn tôi, đôi mắt ngập tràn lửa giận.

“Là bằng hữu đưa muối quay về Trường An...” Tôi buông màn, chàng lại vén lên rồi nhìn tôi nói, “Vì sao phải tránh ta? Dao Ca, nàng cho ta biết!”

Vì chàng đấy, vì tôi không thể đối mặt, chàng không biết sao?

“Chúng ta đi thôi.” Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn Hoắc Khứ Bệnh nữa.

Xe ngựa nhanh chóng rời đi, Hoắc Khứ Bệnh ở phía sau gọi lớn nhưng tôi không muốn trả lời, tôi sợ mình sẽ không thể khống chế được.

Tiếng chàng dần im bật, tôi mệt mỏi dựa vào thành xe, đỡ đỡ ôm vai.

Lương công tử ý nhị nhìn tôi, vén màn lên nói, “Ta nhìn nhầm hấn rồi, hấn đối với nàng rất tốt!”

Tôi không hiểu, quay đầu nhìn hấn, vì sao lại nói là rất tốt? Hấn chỉ ra ngoài cửa sổ, tôi vội vén màn lên.

Bên ngoài mưa nặng hạt, một bóng người xa xa vẫn luôn theo sau chúng tôi, đó là Hoắc Khứ Bệnh, chàng đang cưỡi ngựa đuổi theo! Tôi ngồi phịch xuống, chàng đang làm gì thế?

“Lừa người lại không lừa được mình.” Lương công tử gõ vào thùng xe, ngựa càng chạy càng nhanh, tôi giờ tay lên lại buông xuống, không dám nhìn ra ngoài nữa, không biết chàng có còn đó không.

Thần thờ nhìn mui xe, mưa lớn như thế chàng có bị bệnh không? Tay tôi bấu vúi vào ghế ngồi, tôi thật sự không muốn đối mặt với Hoắc Khứ Bệnh...

“Dao Ca!” Ngoài xe có người đang gõ vào thùng, tôi vội vén màn lên, Hoắc Khứ Bệnh đang chạy theo thân xe, nước mưa từ trần chàng không ngừng nhỏ xuống.

“Chàng mau quay về đi!” Tôi bối rối xua tay chàng ra.

“Vì sao lại đi?” Chàng lau nước mưa trên mặt, bám sát xe ngựa, ánh mắt kia như đâm nhói tim tôi.

Tôi chỉ lắc mạnh đầu, Hoắc Khứ Bệnh nắm lấy tay tôi, ánh mắt chàng khẩn thiết khiến tôi không đành lòng nhìn lại, sợ bản thân sẽ dao động.

“Ồ Trường An chờ ta!” Chàng vẫn gắt gao siết lấy tay tôi, tiếng mưa rơi ào ào khiến tôi nghe không rõ, chàng lại hét lên lần nữa.

“Được!” Tôi rút tay về, kéo mình xuống, buộc mình không được nhìn chàng nữa. Nhắm mắt lại, tôi đã rời dựa vào thành xe mà lòng chưa xót.

“Dao Ca, ở Trường An chờ ta!” tiếng nói của Hoắc Khứ Bệnh dần xa xăm.

Tôi ngồi im lìm, mười đầu ngón tay vặn xoắn vào nhau, tôi chỉ muốn lao xuống xe nói cho chàng biết, tôi đã chờ chàng rất lâu, đã nhớ nhung chàng biết bao! Nhưng tôi không nói nên lời, có lẽ tôi rất ích kỷ, tôi không thể dễ dàng tha thứ cho việc giữa chúng tôi xuất hiện một nữ nhân khác!

Một lúc lâu sau, bên ngoài chỉ còn tiếng mưa rơi, cơ thể tôi trở nên tê dại, tim tôi cũng chết lặng.

“Thật ra, đâu có ai là không thể rời bỏ được ai, ngài nói có đúng không?” Tôi quay đầu nói với Lương công tử, môi mấp máy nhưng nước mắt lại tuôn rơi.

“Chỉ hy vọng là thế.” Hắc khê nói.

Xe ngựa giữa đêm tối mênh mông rời khỏi Định Tương, nơi thành trấn nhỏ này có lẽ tôi sẽ không bao giờ trở lại nữa.

22. Chương 22: Vũ Cơ

Tròng trành trên xe ngựa ước chừng bảy ngày mới đến kinh thành, dọc đường đi tôi say xe nôn mửa, hết sức chật vật. Không thể không ngăn ngấm phương tiện giao thông cổ đại thật bất tiện, với quãng đường này nếu ngồi tàu lửa nhiều nhất cũng chỉ mất hai ngày!

Xe đi qua cổng thành, qua phố Chương Đài chạy thẳng về hướng Bình Dương phủ. Khi tôi đứng trước mặt mọi người, ai nấy đều kinh ngạc, Thúy Lâu kích động vội kéo tôi đi bái kiến công chúa.

Bận rộn nửa ngày, cuối cùng tôi cũng được nằm trên tháp gỗ ở Thanh Tuyết Cư, ga trải giường dưới thân mềm mại, cảm giác đã được trở về nhà. Góc mai bên ngoài đã sắp hé nở, lấp ló chờ bung cánh.

Thúy Lâu kéo tôi không ngừng hỏi han, nàng nắm chặt tay tôi, đôi mắt sinh động, tôi kể lại một cách chân thật những việc đã trải qua hơn nửa năm qua, nói đến chỗ nguy hiểm, Thúy Lâu kinh sợ che miệng, chuyện về Hoắc Khứ Bệnh và Trương Cơ tôi lại không hề giấu diếm, chỉ nói quân doanh phải người đưa tôi về.

Khi tôi nói đến Triệu Thường thì không kiềm được ghen ngào, nhưng sau Thúy Lâu lại đến phiên tôi kinh ngạc cười toe toét.

Triệu Thường chưa chết! Tôi từ trên tháp nhảy dựng lên. Tình cảnh thảm thiết ngày đó vẫn còn ẩn hiện trước mắt tôi, máu của hắn chảy đầy đất...Thúy Lâu giữ tôi lại, tỉ mỉ kể nguyên do. Hôm đó bọn Thúy Lâu thấy tôi bị bắt, Triệu Thường để nàng trốn phía sau núi còn mình thì chạy lại cứu tôi. Tuy bị tên Hung Nô tuy đâm một dao vào ngực nhưng không tổn thương đến chỗ trọng yếu. Sau khi đám người Hung Nô bắt tôi mang đi, Thúy Lâu vội vã đưa Triệu Thường về thành chữa trị, may được cứu kịp lúc, tính mạng đã không còn e ngại.

Thúy Lâu kể, sau khi tỉnh lại thì hắn liên tục nói, đã đồng ý khi quay về Trường An sẽ dạy tôi cưỡi ngựa...

Tôi ôm ngực, tâm tình phức tạp, Triệu Thường không chết...Đoạn đường khó khăn trắc trở qua đường như cũng trở nên đáng giá! Mọi thứ đều không thay đổi, chúng tôi vẫn ở cùng nhau, ấm áp vui vầy như ngày trước, tốt quá...

Sau khi vào đông, tuyết đầu mùa rơi nhiều. Khi tĩnh lại, thế giới như được bao trùm bởi một màu trắng xóa, chột như sau một đêm, gió xuân tràn về mở bung ngàn vạn cánh hoa lê.

Tuyết rơi có thể khích động những mong ước đơn thuần trong lòng con người, trong phủ tất cả mọi người đều tụ tập bên ngoài vui đùa, sức khỏe tôi còn yếu nên phải mặc thêm hai lớp áo bông bên ngoài nữa, Thúy Lâu cười không ngừng nói tôi được gói như cái bánh chưng. Tuy còn yếu nhưng sức lực ở tay cũng chẳng vừa, tôi không kiên nhẫn mà ném cầu tuyết vào Thúy Lâu khiến nàng té chạy, nàng the the cười chạy đến núp sau cây, cầu xin tha thứ.

Hai người chúng tôi từ Thanh Tuyết Cư dạo đến Lâm Nguyệt Lâu, thấy một đám tỳ nữ và thị vệ cũng đang ném tuyết rất náo nhiệt. Tôi kéo Thúy Lâu gia nhập trận chiến, tuyết bay tán loạn, tôi thỏa thích ném lung tung, không biết quả cầu tuyết đáp trúng ai, cũng không biết ai đáp trúng tôi. Bàn tay lạnh ngắt trở nên ấm hơn, cơ thể cũng trở nên linh hoạt hơn, Thúy Lâu trốn bên cạnh tôi, giúp tôi làm cầu tuyết, còn tôi đảm đương nhiệm vụ tiên phong.

Lại thêm một quả cầu tuyết bay thẳng tới, tôi nghiêng mình né qua, kết quả là mất thăng bằng mà ngã phịch xuống tuyết. Phía sau có người nắm lấy tay tôi, tôi vợ vội một nắm tuyết, ném vào mặt người đó, thực hiện xong cú đánh lên tôi ngồi dưới đất cười phá lên, chẳng thêm bận tâm hình tượng, lâu rồi không vui như vậy.

Thấy Thúy Lâu bên cạnh sắc mặt khác thường nhìn về phía sau mà không đến kéo tôi lên.

“Nàng hạ thủ cũng thật là...” Tiếng nói mang theo ý cười của người phía sau vang lên, tôi quay đầu lại, khuôn mặt người đó bị dính đầy tuyết nhưng đôi mắt lấp lánh ý cười dịu dàng nhìn tôi.

Tôi sững người ngồi dưới đất, Hoắc Khứ Bệnh tại sao lại ở đây...Chàng ôm lấy eo tôi kéo lên, chàng mặc một bộ áo lông trắng, giữa trời tuyết trắng lại càng tuấn lãng nhu hòa.

Thúy Lâu chạy đến cạnh tôi, giúp tôi phủi tuyết sau lưng, mắt thì không ngừng nhìn về phía Hoắc Khứ Bệnh, trên mặt còn có vẻ thẹn thùng. Hoắc Khứ Bệnh này không biết đã hại biết bao cô gái ngây thơ rồi, tôi giận dữ nghĩ, tránh khỏi tay chàng, kéo Thúy Lâu xoay người bỏ đi.

Ai ngờ phía sau một quả cầu tuyết bay tới đập trúng cổ tôi, tôi tức giận quay đầu, thấy Hoắc Khứ Bệnh đang nhướn mày nói, “Nàng mới rồi còn đáp ta, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng được.”

Nhìn điệu bộ muốn ăn đòn của chàng, tôi vợ bừa một vốc tuyết đáp lên đầu chàng, một lần chưa đã, tôi nghĩ tới cảnh thân mật của chàng và Trương Cơ, bàn tay không điều khiển được, nắm tuyết điên cuồng đập lên người chàng. Chàng có vẻ rất hài lòng với thái độ của tôi, cười nhưng không tránh, ngồi xuống cùng tôi bắt đầu cuộc chiến, cầu tuyết của tôi đều đập lên người chàng nhưng chàng lại không đánh trúng tôi cái nào. Thúy Lâu đứng một bên khó xử, bên ngồi xuống đất vẽ vòng tròn.

Tôi càng ném càng mạnh tay, từng bước tới gần, đến khi tôi ném được một quả cầu tuyết lên đầu chàng thì giật mình nhận ra cả người tôi đã sát vào chàng, tay còn đang nắm vạt áo chàng.

Chàng cười xấu xa, hai tay thừa dịp chọc vào eo tôi, tôi cười lẩn lộn không kịp thở.

“Dao Ca, nàng đã chịu thua chưa?” Chàng thì thầm bên tai tôi.

“Thua! Thua...” Tôi cười đến chảy nước mắt, chàng mới chịu dừng tay. Tôi chơi đùa ầm ĩ mà hết sức lực, dựa vào ngực chàng thở hổn hển, đến khi ánh mắt Thúy Lâu phóng tới tôi mới xấu hổ rời khỏi ngực chàng.

Xoay người đi, Hoắc Khứ Bệnh ở phía sau gọi tôi, tôi luống cuống kéo Thúy Lâu đi nhanh hơn, khoảnh khắc ấy, tôi đột nhiên rất muốn trốn chạy.

Sức khỏe vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, ban ngày nghịch tuyết bị cảm lạnh, đêm đến tôi ho sù sụ, vốn định đắp chăn nằm một lúc sẽ đỡ hơn nhưng ai ngờ lại ho muốn nổ phổi. Tôi chắc đã bị viêm phế quản mãn tính rồi, mùa đông càng khó chịu hơn. Bám vào thành giường mà lòng buồn bã, tay đựng phải chén thuốc, tiếng đồ sành vỡ vang lên rõ ràng trong đêm tối, tôi mệt nhọc quay lại giường, không biết bao lâu mới mơ màng ngủ.

Trong vườn, mấy cây mai hết sức hợp cảnh hợp tình, ngày ngày tuyết rơi thứ hai đã từng bừng khoe sắc. Không giống hoa đào kiều diễm, hoa mai đỏ thắm có chút ngông nghênh, giữa đóa hoa nhỏ xinh long lanh

những bông tuyết mùa đông trong suốt.

Thúy Lâu gần đây luôn không ngừng nói chuyện về Hoắc Khứ Bệnh, tôi chỉ khoanh tay không đáp lời. Trước đó vài ngày, Hán quân thắng lợi trở về, tôi không cùng đi nghênh đón, có lẽ là lười, cũng có lẽ đã từng thấy rồi nên cũng không còn hiếu kỳ.

Mấy ngày trước, Hán Vũ Đế mở tiệc tẩy trần, phong Hoắc Khứ Bệnh làm Quan Quân Hầu, khen ngợi chàng dũng cảm nhất toàn quân, thuộc hạ kỵ binh của chàng đều được tứ phong, Triệu Phá Nô cũng nhờ biểu hiện xông xáo, được đề bạt làm giáo úy. Duy chỉ có Vệ Thanh chưa được ban tặng gì, hành động này của Hán Vũ Đế làm người ta phỏng đoán, trừ phi hẳn đối với thắng lợi nhỏ này không hài lòng, nếu không thì còn có thâm ý khác.

Tôi nâng chung trà nóng, nghe Thúy Lâu kể lại, “Bệ hạ phong cho Hoắc công tử làm Quan Quân Hầu, khen ngợi ngài ấy dũng cảm nhất toàn quân!”

Hơi nóng lượn lơ trước mắt tôi, phong vương ban hầu, con đường này là lựa chọn của chàng, cũng là số mệnh chàng. Trong mắt người đời đây là thánh ân, là sủng ái của vua, nhưng ai có thể ngờ được kết cục tang thương phía sau?

Thúy Lâu ngại ngần cười, nói tiếp, “Bệ hạ còn ban hôn...”

Tôi như bị sét đánh, tay run lên, trà nóng sánh ra ngoài làm tay tôi bỏng rát, Thúy Lâu vội giúp tôi lau đi, tôi cảm thấy tim như bị cái gì đó nặng nề giáng xuống, mờ mờ nhìn nước trà trên tay.

Tứ hôn... Tuy rằng đã sớm nghĩ tới nhưng chuyện tới trước mắt lại đau đớn hơn gấp nhiều lần. Tôi hít sâu nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt.

Số mệnh của tôi thì sao?

Vốn tưởng rằng tôi đã nghĩ thông, từ khi trở lại phủ công chúa, tôi đã cố gắng bắt mình không được nhớ đến, có bọn Thúy Lâu ở bên, có cuộc sống yên tĩnh, thế là đủ rồi.

Nhưng tôi lại không kiềm được run rẩy, cầm cái chén lên, tiếng nói của Thúy Lâu vẫn vang lên, mặc kệ Thúy Lâu, tôi nói mình muốn ngủ. Giống như ngủ mà không phải ngủ, như mơ nhưng chẳng phải mơ, đầu óc rối loạn, trước mắt đều là nụ cười của chàng, rồi bỗng chẳng còn gì.

Buổi chiều tổ chức hội ca hát ban đêm, nhóm ca cơ đều ở dưới trời tuyết phía sau Mai Uyển, tùm tùm lại ngồi quanh đồng lửa, ai nấy hưng phấn dồi dào, tôi ôm gối ngồi cạnh Thúy Lâu.

Ngẩng đầu nhìn Lương công tử ngồi đối diện, một mình tựa vào cây mai, ánh mắt mơ hồ, không có tiêu điểm.

Nói là ca hát thì chi bằng nói là vũ hội, đều là những cô nương như hoa như ngọc nhưng ngày thường vì e ngại, tỷ muội Triệu cơ bắt đầu trước. Hôm nay tuy trời đổ tuyết nhưng hai người đều mặc một thân lụa mỏng, eo thon dong đưa, hòa cùng tiếng ca bắt đầu múa. Các nàng múa điệu gì tôi xem không hiểu, dáng múa của cổ nhân không giống hiện đại, chú trọng đến tay áo và thắt lưng, điệu múa đã đạt tới trạng thái mềm mại dẻo dai, động tác của các nàng rất đẹp, cơ thể hết sức mềm dẻo tới độ có thể rời khỏi thắt lưng, Thúy Lâu cho tôi biết vũ đạo này có tên là Cầm Vũ.

Tôi xem mà cái hiểu cái không, còn nàng lại nhìn nhóm lửa trước mặt hưng phấn giải thích cho tôi. Năm đó Cao Tổ thích vũ đạo, cưng chiều Thích phu nhân, lại chỉ yêu thích sở vũ, gọi là Sở vì thắt lưng phải mảnh mai, bàn tay phải thon dài. Trong cung Trường Nhạc, Cao Tổ cùng nàng ca múa mua vui, Thích Cơ Thiện vì điệu múa uốn lưng cong tay áo, có thể hát được khúc ca vang vọng đến tận biên ải xa xôi.

Sau khi Cao Tổ băng hà, Thích phu nhân bị biếm vào lãnh cung, cực kỳ bị thương, “Con là hoàng đế, mẹ là tù binh, từ ngày tới đêm, làm bạn cùng cái chết! Trong ba ngàn giai lệ, là ai có thể nói cùng nàng?”

Ai có thể nghĩ đến ngày xưa trong cung Trường Nhạc, nữ tử mảnh mai thân nhẹ như yến ngày sau lại bị người ban cho cái chết thảm thiết, không được chết già.

Nỗi bi ai của nữ tử chốn thâm cung cũng là bi ai của thời đại này, với chế độ nhất phu đa thê, địa vị của thiếp lại chẳng khác nô tỳ, những gia đình phú quý chỉ muốn khoe khoang tài vật mà thôi.

Nghĩ đến đây tôi rùng mình, bất giác nghĩ đến bản thân mình, đợi đến khi hoa muộn xuân tàn, phủ công chúa có còn dung nạp kẻ vô dụng như tôi? Thúy Lâu, Triệu cơ và những nữ nhân ở đây đều không thể tránh khỏi vận mệnh, có lẽ chỉ lúc này mới có thể an tâm hưởng thụ, không lo nghĩ về thời gian...

“Dao Ca, tôi phiền muội.” Thúy Lâu thúc tôi còn đang mơ màng.

“Hả? Cái gì?” Tôi vẫn nhìn ngọn lửa đang nhảy múa.

“Lý cơ hôm đó múa điệu Trường Tụ tuyệt diệu trong phủ đó!” Nàng nghiêng mặt, cười tươi.

“Trường Tụ Vũ?” Tôi trợn mắt nhìn nàng, từ nhỏ đã không thích vũ đạo, thầy giáo nói tôi gân cốt cứng cáp, không có phong thái uyển chuyển.

“Muội không thể...” Tôi thì thào với Thúy Lâu, nàng lại vô cùng hứng khởi kéo tôi, đẩy lên trước.

Đứng giữa vòng vây, ai nấy cùng nhìn tôi mong đợi, tôi xấu hổ nhấc váy, Lương công tử ở bên đang thổi tiêu, tiếng tiêu trầm thấp xa xôi vang lên, thấy làn váy Thúy Lâu uốn lượn, cơ thể mềm mại ngã về sau, mũi chân xoay nhẹ, làn váy xòe tung như đóa hoa, vòng eo thanh mảnh đong đưa theo điệu nhạc, đường cong mê hoặc lộ ra, mắt nàng ý bảo tôi cùng múa.

Tôi cứng ngắc bắt chước tư thái của Thúy Lâu, cũng may nhạc cảm của tôi không tệ, động tác cũng coi như ăn ý. Tay áo vung lên, chân đạp tuyết, mái tóc đen buông xõa, cả cơ thể như tan chảy trong điệu nhạc du dương, tự nhiên xoay múa.

Trên trời tuyết đổ xuống mỗi lúc một nhiều, ánh lửa bập bùng tỏa hơi nóng phản chiếu bóng tôi lay động. Lung linh như làn mây mềm che khuất bóng trăng, phiêu đảng như gió đông xoay vần bông tuyết.

Khúc nhạc đã hết, tôi dừng bước, Lương công tử ở đối diện ôn nhu nhìn tôi, tay cầm tiêu mỉm cười tán thưởng.

Gió đêm lạnh lẽo quét qua, tôi lấy cớ không khỏe cáo từ trước, một mình trở về nhưng chân lại không nghe sai khiến. Tuyết trắng dưới ánh trăng, sáng cả một vùng, trong phủ đã lên đèn từ lâu, trên đường thỉnh thoảng vài nữ tỳ đi qua, bất tri bất giác lại đi tới mã tràng.

Giữa sân vắng bóng người phủ đầy tuyết, ngắt một nhánh lan, gió tuyết yên tĩnh, tôi thất thần nhìn về trước. Gió lạnh xộc vào mũi làm tôi ho khan, ngồi xuống đất mà mãi chẳng gượng dậy được.

Một đôi tay to xoa đầu tôi, tôi ho đến hai mắt cũng mờ lệ mông lung, khi ngẩng đầu thì thấy Lương công tử đang đứng phía sau.

“Mau về thôi!” Hắn kéo tôi lên, phủi tuyết trên đầu tôi.

Tôi đứng không vững, lưng căng ra, đúng lúc bị ai đó từ đằng sau ngăn lại.

23. Chương 23: Thổ Lộ

Tôi kinh ngạc quay đầu lại đụng phải cằm người phía sau.

“Làm phiền các hạ, ta sẽ đưa nàng quay về.” Giọng nói trong suốt không chút ảm áp vang lên, giữa trời đông tuyết phủ lại khiến người tôi rét lạnh. Tôi bị người đó kéo đi, Lương công tử giang tay ngăn lại, giằng co một lát, hắn đành hạ tay xuống, sắc mặt nhìn không rõ.

“Chàng buông ra, muội sẽ về!”

“Đang bệnh còn chạy lung tung!” Hoắc Khứ Bệnh lần đầu tiên thô lỗ nắm lấy tôi, tôi nghiêng đầu sang, có thể nhìn thấy bờ môi mỏng khê nhếch và lông mi dài của chàng.

Tôi vùng vẫy, chàng lại ôm chặt tôi vào lòng, tôi vừa giận vừa thẹn.

Lương công tử ánh mắt thâm trầm im lặng nhìn chúng tôi.

“Hoắc Khứ Bệnh, chàng bỏ tay ra trước đi.” Tôi hét lên với chàng.

“Trời lạnh thế này cũng không biết mặc thêm áo.” Chàng ôm tôi vào lòng, cầm tay tôi, coi như không có người bên cạnh.

Vốn đã tức giận lại nghe chàng nói, tôi thoáng ngây người, nhớ lại chuyện tứ hôn của chàng, rồi chuyện chàng sẽ mất sớm, lòng tôi bỗng chua xót.

Ngẩng đầu, Lương công tử phát tay áo rời khỏi, áo xanh tuyết trắng.

“Chúng ta sau này không cần gặp lại nữa.” Tôi lấy hết dũng khí mở miệng.

Thắt lưng chợt được thả lỏng.

Tôi tránh khỏi tay chàng, xoay người đối diện với mắt chàng, “Chàng đã có nàng ta, muội cũng không phải người không biết phải trái.”

“Hảo tự hảo tán thôi (*)...chúc chàng hạnh phúc.” Tôi nói xong quay đầu bước đi, khoảnh khắc xoay người ấy nước mắt lại chảy xuống, tôi mừng là mình vẫn còn giữ lại được chút tôn nghiêm. (thấy dùng thành ngữ hán việt chỗ này vừa gọn vừa đủ ý)

“Lý Dao Ca.”

Tôi hơi khựng người, chàng chưa bao giờ gọi thẳng tên tôi, nhưng tôi vẫn không dừng lại, tuyết dưới chân càng thêm nặng nề.

“Thì ra nàng không hề tin tưởng ta, lại còn nhát gan nữa!” Hoắc Khứ Bệnh phẫn nộ bật cười.

“Từ Định Tương đến đây, nàng thậm chí không cho ta cơ hội giải thích đã vội định tội, không phải sao?” Chàng nói tiếp.

“Muội tin vào mắt mình.” Tôi dừng chân.

“Mắt nàng có thể nhìn thấu trái tim không, nàng nói cho ta biết đi!” Chàng bắt lấy tay tôi, kéo tôi lại.

Chàng đến gần tôi, từng bước ép sát, mạnh mẽ bắt phục làm lòng tôi rối ren nên cũng liên tiếp lui về sau.

“Trên đời này có nam tử nào lại để nữ nhân mình yêu thương ở lại chiến trường?” Nắm tay chàng làm cổ tay tôi đau.

Những lời này đánh vào lòng tôi, như vừa nhận một gáo nước lạnh, nhìn chàng nhẩn máy, tôi bất giác vươn tay xoa nhẹ.

Toàn thân chấn động, đập vào cây tùng phía sau lưng, tuyết trên đầu rào rào rơi bồng bềnh trước mắt chúng tôi, những bông tuyết lạnh lẽo rơi xuống mặt, cảm giác mát lạnh.

Chàng giữ tôi dựa vào thân cây, đôi mắt sáng quắc lấp lánh trong bóng đêm, cánh tay giam nhốt không cho phép tôi lui bước.

“Thật lòng muội đã từng nghĩ, có thể ở bên chàng một ngày cũng tốt rồi, nhưng muội lại không thể như những nữ tử khác, nếu phải chọn, muội thà...”

Sự nghiêm nghị trong đôi mắt chàng càng đậm hơn, chàng cúi đầu cắn môi tôi, hôn mút, tuyết bay lả tả xung quanh khi môi lưỡi chúng tôi triển miên, hơi thở nóng bỏng xen lẫn cùng những bông tuyết lạnh giá mang lại cảm giác thích thú kỳ lạ.

“Ta không cần nàng phải chọn.” Đầu lưỡi chàng mang theo bông tuyết cạy mở hàm răng tôi, không ngừng xáo động bên trong khoang miệng mềm mại, từng tắc từng tắc xâm chiếm hơi thở mang mùi đàn hương của tôi.

“Nhưng Trương Cơ...” Lưỡi đau đớn, chàng muốn cảnh cáo mà dây dưa, nuốt xuống những lời tôi định nói.

“Ừm...” Không khí bị cướp đoạt, tôi chỉ có thể than nhẹ.

“Xin lỗi...” Giọng nói trầm khàn của Hoắc Khứ Bệnh theo gió bay tới.

Chàng mân mê vành tai tôi, miệng vẫn không buông lỏng, chiếc lưỡi càn quấy lướt qua răng, trêu đùa môi tôi rồi mút mạnh, đến khi tôi cảm thấy run rẩy chàng mới buông ra, nhưng vẫn giữ môi tôi dịu dàng gặm cắn.

Môi lưỡi lại lần nữa giao triền, có lẽ tôi vốn nên hiểu, chỉ cần trong lòng tôi và chàng có nhau, những thứ khác cần gì phải so đo? Thời gian còn lại không nhiều, chúng tôi có sao phải dày vò lẫn nhau?

Tất cả đều là chấp niệm của tôi, chung quy chỉ là trắng trong nước, hoa trong gương, ngoài kịch trong kịch.

Tôi ý loạn tình mê, cả người mềm nhũn dựa vào cây, chàng ôm eo tôi, vẫn giữ nguyên tiết tấu trêu đùa.

Chẳng biết tại sao, tôi cảm thấy sức lực như đang cạn dần, dưới sự chiếm cứ triền miên của chàng lại có sự thỏa mãn bi thương.

Trên nhánh cây tuyết đọng rơi xuống, lửa băng giao hòa khiến tôi lâng lâng chénh choáng, mũi chạm mũi, trán kề trán.

Dựa vào va chạm, rúc trong lồng ngực ấm áp của chàng, tôi tự nói với mình, thế này là đủ rồi...

Hoắc Khứ Bệnh, tuy rằng chúng ta cách nhau hơn hai nghìn năm nhưng muội vẫn tìm đến đây, tìm được chàng, muội không muốn buông tay...

Tôi muốn tin chàng, tôi chỉ tin chàng.

Đêm nay gió tuyết kéo dài, che dấu đi tất cả những bất công, vậy cũng tốt.

Vào đông, ngày thường ngắn, đêm lại dài.

Tới gần mừng một tết, Bình Dương phủ yến tiệc liên miên, đa số là những môn khách của Bình Dương hầu cùng gia quyến các vương tôn quý tộc. Bình Dương công chúa tuy nói đã gần bốn mươi nhưng cũng rất thích náo nhiệt, Thúy Lâu nói nửa năm tôi không ở đây, hoàng thượng đã tới một lần nhưng không cho truyền đàn ca nhảy múa mà lại đến mã tràng dắt ngựa đi dạo, đây cũng không giống tác phong của Hán Vũ Đế vốn thích ca vũ.

Nhớ trước kia từng xem một bộ phim truyền hình nói về hán, trong đó có một lời thoại tôi ấn tượng nhất, Lưu Triệt nói: nam nhân cả đời hứng thú nhất là hai việc, một là trên lưng ngựa, hai là trên bộ ngực của nữ nhân, tuần mã mỹ nữ, nam nhân nào không thích?

Mấy lời này có lẽ là ấn tượng sâu nhất của tôi về Lưu Triệt, cuộc đời hán có thể nói không thoát khỏi hai từ: Hung Nô và mỹ nhân. Giá trị lưu lại cho đời của hán, đó là những mãnh tướng và những mỹ nhân Hán Triều.

Tôi miên man suy nghĩ, đến đây đã gần một năm, ở trong nhà tỷ tỷ Lưu Triệt nhưng ngay cả bóng dáng của hán cũng chưa từng gặp, thật không cam lòng, không thấy được phong thái Hán Vũ Đế thì chẳng phải uống phí đến Hán triều này sao?

Tôi tò mò hỏi về tuổi tác và diện mạo Lưu Triệt, Thúy Lâu nói nhóm ca cơ chưa được phép nên cũng chưa được yết kiến, vì thế không rõ hình dáng hán.

Tôi cố nhớ lại Lưu Triệt qua sử sách, râu dài tóc búi, mắt hổ uy danh, thật giống Quan lão gia được thờ trong miếu. Nghĩ đến đây tôi bất giác bật cười.

Nhưng hán năm nay ba mươi sáu tuổi, lúc mười sáu tuổi đăng cơ, nay đã ngồi trên ngai hoàng đế hai mươi năm rồi. Nói đến Lưu Triệt, tôi hứng thú nhất vẫn là nhóm mỹ nhân của hán, bá nghiệp thống trị khiến lòng người chạy xa, nhưng giai nhân khuynh quốc lại khiến người người lại gần.

“Trần A Kiêu bị phế khi nào?” Tôi thuận miệng hỏi.

Thúy Lâu nhéo tay tôi một cái, ý bảo tôi phải giữ mồm giữ miệng “Khi Trần thị bị phế thì tỷ còn nhỏ, có lẽ là sau khi Vệ hoàng hậu tiến cung vài năm.”

“Vệ Vệ Tử...Vệ hoàng hậu được sắc phong khi nào?”

“Nghe tổng quản phủ nói, Kiến Nguyên năm thứ hai, Ngài đến Bình Dương phủ thưởng nhạc, lập tức đưa Vệ hoàng hậu cùng đại tướng quân về cung.” Thúy Lâu chậm rãi kể, ngữ điệu có vẻ hết sức hâm mộ.

Cô bé lọ lem xinh đẹp gặp gỡ rồi yêu thương hoàng tử, từ đó về sau sống một cuộc đời hạnh phúc. Nhưng họ thật sự hạnh phúc sao? Lòng vua khó dò, lúc trước được sủng ái cũng chiều, sau lại nhà mất mạng vong. Sự nhẫn tâm của Lưu Triệt có thể thấy rõ.

Tôi thở dài: “Từ xưa đế vương đều bạc tình.”

Thúy Lâu đánh vào gáy tôi, “Dao Ca, sao muội lại cảm thán?”

Trần A Kiều giấu mình nơi lầu cao, Vệ Tử Phu sau mười mấy năm làm hoàng hậu, tuổi cao sắc tàn, Lưu Triệt xây dựng thêm hậu cung, thu nạp mỹ nữ khắp thiên hạ, vậy những phi tần khác đâu?

“Đúng rồi, Lý phu nhân hiện giờ hẳn rất được sủng ái!” Tôi chống cằm, nhan sắc đã tàn thì tình yêu cũng vỗ cánh bay xa, Vệ Tử Phu đã không còn được sủng hạnh như năm đó nữa, nhưng gia tộc Vệ thị có đại tướng quân và trưởng hoàng tử nên vẫn còn đang cực kỳ hưng thịnh.

Thúy Lâu không hiểu nhìn tôi, “Lý phu nhân nào?”

Tôi sững người, chẳng lẽ tôi nhớ lầm? Không thể, những chuyện về Hán Vũ Đế và các phu nhân của hắn tôi đều thuộc nằm lòng mà.

“Chính là Lý phu nhân khuynh quốc khuynh thành đó.” Tôi giải thích.

“Mấy năm trước có một vị Vương phu nhân rất được Thánh giá cưng chiều nhưng chưa được một năm thì chết bệnh, không nghe nói đến Lý phu nhân.”

Chẳng lẽ lịch sử cũng có sai sót? Nhưng đại ca nàng là Lý Diên Niên, nhị ca Lý Quảng Lợi coi như là tên phản bội, mấy chi tiết này không sai mà.

“Ừm...Vương phu nhân à...” Vội chuyển đề tài, có lẽ Lý phu nhân còn chưa xuất hiện, tôi xem như biết trước vậy.

“Muội lúc nào lại hứng thú với những bí mật cung đình thế?” Thúy Lâu trêu ghẹo nói.

“Tỷ cũng không biết rành mạch hết mà, đi, đến Mai Uyển nào.” Tôi phủi phủi vạt áo, tán dóc dừng lại ở đây.

Hôm đó tôi đang ngồi trong sân ngắm mai thì gặp được Triệu Thường. Khi hắn cười hơn hờ đứng trước mặt tôi, tôi đã quên cả đứng dậy, ngửa đầu nhìn hắn đến khi hai má hắn ửng hồng.

Mất dừng lại trên vết sẹo xấu xí ở trán hắn, tôi đau lòng, gờ tay gạt mới biết nước mắt đã dâng đầy. Nam tử nhân hậu này đã dùng tính mạng để cứu tôi, ngoại trừ nói cảm ơn ra tôi không tìm được từ ngữ nào thích hợp hơn.

Cuộc sống coi như quay lại những ngày bình thường, ba người chúng tôi thường xuyên cùng đến mã tràng. Triệu Thường còn nhớ việc hứa dạy tôi cưỡi ngựa nhưng vì mùa đông quần áo rất nặng, không thuận tiện nên tôi vẫn không cưỡi ngựa. Vì thế mỗi lần gặp Hoắc Khứ Bệnh, vẫn bị chàng kéo lên lưng ngựa, không còn cách nào.

Chàng luôn có thể lấy đủ loại lý do để mang tôi đi, tôi sẽ làm ra vẻ vâng theo, thừa lúc mọi người không chú ý lẻ lợm lẻ rút lui. Kỳ thật, sau khi về lại Trường An tôi cũng không gặp Trương Cơ, tôi lại giống đà điểu vùi đầu xuống cát, nếu không thấy coi như không biết, đơn giản một chút có lẽ sẽ vui vẻ hơn.

Chàng hầu như lúc nào cũng đưa tôi tới bên bờ Vị Thủy, tôi thích tựa vào vai chàng, nghe chàng dịu dàng nói về chí nguyện to lớn trong lòng, sau đó tôi sẽ nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm chàng. Thoảng chốc suy nghĩ tán loạn, cùng chàng phiêu du tứ hải, cùng chàng vượt núi trèo non, đến tận cùng đại mạc xa xăm, tiếng lục lạc linh đình bên tai, cánh hùng ưng sải vút chín tầng mây.

Bão cát làm bạn, tiếng suối làm nhạc, lấy trời làm mền, lấy đất làm nhà, tỉnh lại thì có thể ngắm mặt trời mọc nơi chân trời, nhắm mắt lại có thể đếm sao dưới trời đêm. Cát cao giọng hát phóng ngựa vút bay, băng băng qua dãy Kỳ Liên Sơn lồng lộng.

Bỗng nhiên quay đầu, đã qua rất lâu.

“Đây là dê dê cùng cùng cha khác mẹ của ta, Hoắc Quang.”

Tôi giật mình ngẩng đầu, lực tay cũng nói lỏng, nhóc con hiện tại đang bị tôi trêu chọc lại là Hoắc Quang! Tôi nghiêm túc nhìn đứa trẻ chỉ mới sáu bảy tuổi này, ngày sau sẽ là trọng thần được uỷ thác của Hán Vũ Đế, Đại Tư Mã quyền khuynh thiên hạ thời đại Chiêu Đế và Tuyên Đế!

Nhân chi sơ như ngọc, đến khi hấn bị cuốn vào vòng phân tranh triều chính, ném được tư vị của quyền lực thì ai còn nhớ được bộ dáng hồn nhiên trong sáng lúc này của hấn?

Thúy Lâu kéo tôi đang sững sờ, vui vẻ tiến vào phòng.

Tiếng nhạc rộn ràng phần khởi, trong không khí ngập đầy hương rượu và đồ ăn, mọi người nói cười xôm tụ. Tôi cùng vài vũ cơ lên đài, trình diễn tạp ca (2)

Tay áo dài màu xanh biếc vung lên, tôi uyển chuyển xoay tròn, cơ thể mảnh mai theo ống tay áo uốn lượn, nhịp chân biến chuyển, các vũ cơ phía sau cũng theo bước chân tôi di chuyển.

Tôi hướng về Hoắc Khứ Bệnh, kín đáo ngó nhìn, thấy ánh mắt chàng sáng quắc, mỉm cười với tôi, hai chiếc răng khểnh nghịch ngợm lộ ra, chàng giơ rượu về phía tôi.

Mũi chân đạp theo nốt nhạc cuối cùng, điệu múa kết thúc, tôi cảm thấy toàn thân bồng bồng, vô cùng phần khích.

Vừa định lui ra, Bình Dương công chúa lại gọi tôi lại, tôi dè dặt bước tới. Có thể là vì nghỉ lễ, bà lại ban thưởng cho tôi được ngồi phía sau dùng cơm.

Vốn định chối từ nhưng bụng cũng đã đói, hơn nữa tôi cũng rất muốn cùng dùng bữa với Hoắc Khứ Bệnh một cách quang minh chính đại, tôi cúi đầu nhìn mọi người, Vệ Thanh đang gấp thức ăn, đầu cũng không ngẩng lên, tôi cũng bình tĩnh lại, có lẽ là vì Hoắc Khứ Bệnh, Vệ Thanh cho tôi cảm giác như bậc trưởng bối. Tào Tương kinh ngạc nhìn tôi nhưng cũng không có biểu hiện gì, Hoắc Quang thì quậy phá Hoắc Khứ Bệnh, nhoi lên nhoi xuống trong lòng chàng.

Công chúa sai người mang bàn ăn đến, Hoắc Khứ Bệnh lên tiếng trước, vẫy vẫy tôi, tôi không dám nói gì, chàng thật to gan. Không ngờ Bình Dương công chúa lại cười đồng ý, may là ở đây không có người ngoài, chứ nếu không thì không hợp lễ nghĩa.

Trong sảnh náo nhiệt, tôi ăn uống tự nhiên, thức ăn ngon miệng, thấy Hoắc Khứ Bệnh len lén sáp lại gấp một miếng thịt khô bỏ vào bát tôi, rồi đến gần tôi nói, “Biết nàng thích món này mà.”

Khi ở quân doanh không có gì ăn, chỉ có thịt khô mà thôi.

Tôi bỗng thấy lòng ấm áp, đưa mắt nhìn quanh thấy ai nấy đều đang dồn mắt về chỗ tôi, mặt nóng lên, tôi vội cúi đầu cắn miếng ăn, chàng cũng không ngờ nên giả lơ nâng chén rượu uống cạn.

Ca múa vẫn tiếp diễn, Thúy Lâu gảy đàn, tôi ngồi ở vị trí quan khách, im lặng lắng nghe tiếng nhạc với cảm giác thích thú. Nàng vừa cất tiếng vừa hướng về bên này, ánh mắt kia như oán trách như ái mộ, tiếng ca của Thúy Lâu cũng rất hay, không hề thua kém tôi.

Tôi quay đầu nhìn Hoắc Khứ Bệnh, chàng mỉm cười đón lấy ánh nhìn của Thúy Lâu, Thúy Lâu đỏ mặt tiếp tục ca hát, như vừa nhận được sự khích lệ to lớn.

Tôi thật muốn lấy đĩa gỗ đầu chàng, dừng tùy tiện cười với người khác chứ, thường xuyên qua lại ai có thể không động tâm? Chàng dường như cũng cảm nhận được cảm xúc của tôi, chớp chớp mắt nhìn tôi, tôi gấp một miếng thịt nai nướng thiệt to nhét vào miệng, nhai nhai khí thế.

“Hi yển của Bình Dương Hầu quyết định khi nào?” Vệ Thanh nâng chén rượu nói.

Tôi buông đĩa nhìn họ, Tào Tương sắp kết hôn? Hấn vẫn còn nhỏ mà.

Tào Tương cầm bình rượu, trên khuôn mặt gầy gò thoáng ửng đỏ, “Bệ hạ khâm thưởng, ba tháng sau.”

Bệ hạ tứ hôn? Tôi nhớ lại trước đây Thúy Lâu từng nói với tôi bệ hạ tứ hôn, chẳng lẽ là ban cho Bình Dương Hầu, không phải Hoắc Khứ Bệnh? Nhớ đến vẻ mặt Thúy Lâu lúc đó nhất định là vậy, nếu không nàng không biết chừng sẽ thương tâm đến đâu!

Tất cả cùng nâng cốc chúc mừng, tôi thì lấy trà thay rượu, cũng nhấp môi.

“Khứ Bệnh, nghe nói bệ hạ đã đề cập đến việc con và Trương Cơ.” Bình Dương công chúa hỏi.

Tôi đang uống canh, vừa nghe đến Trương Cơ, thiếu chút nữa nghẹn họng, cúi nhìn bát sứ trước mặt, tâm trạng xuống dốc không phanh, lại là Trương Cơ...

“Khứ Bệnh còn chưa nghĩ đến!” Chàng uống một hơi cạn sạch.

Ban đầu tôi còn thắc mắc Hoắc Khứ Bệnh vì sao lại xuất hiện ở phủ công chúa, hóa ra chàng đã lớn lên ở đây, vì còn trẻ nên ở gian nhà phía nam của phủ.

“Đã đến giờ.” Hạ nhân bấm báo, Bình Dương công chúa dẫn mọi người cùng đi ra ngoài.

Tôi đi cuối cùng, còn đang nhìn xung quanh thì tay trái trong tay áo bỗng bị ai đó nắm lấy, ngẩng đầu thấy Hoắc Khứ Bệnh vẫn thản nhiên nhìn về trước, bàn tay to nhẹ nhàng nắm tay tôi, lòng tôi xao động. Tay áo dài rộng che phủ, tôi cùng chàng đi ra.

Trong sân đã chật ních người, có ba gã đeo mặt nạ quái dị đứng ở giữa, đầu đội những sợi lông đỏ, mặc những y phục tạo hình, tay cầm trống, nhảy múa xoay xoay theo vòng tròn.

Những gã đeo mặt nạ thay phiên nhau múa máy, rồi bỗng nhiên từ phía sau họ nhảy ra một gã đeo mặt nạ quỷ, hấn choàng một tấm da gấu, tay cầm thương và tấm chắn, đóng vai vua chúa, thoát cái hơn mười đứa trẻ nhảy ra giữa sân, đóng vai các con mãnh thú, giương nanh múa vuốt, vừa múa vừa la hét.

Tôi kinh ngạc nhìn màn nhảy múa quái lạ trước mặt, nam nhân mặt quỷ đứng trước tôi lắc lư, làm tôi phải lui về sau từng bước.

Ánh sáng đỏ chói lóe, Hoắc Khứ Bệnh vừa kịp ôm lấy tôi kéo vào ngực. Gã mặt quỷ từ trong tay phun ra lửa đỏ, sau đó hấn tiếp tục phun về phía mọi người, ai nấy đều hứng khởi đứng xem, chỉ mình tôi vô cùng sợ hãi, đây không phải vũ đạo, có vẻ giống một loại vụ thuật nào đó hơn.

“Đại vụ sư đang làm lễ trừ quỷ, đừng sợ.” Hoắc Khứ Bệnh nói nhỏ bên tai tôi.

Thật sự chỉ là Đại vụ sư? Trình độ mê tín của người xưa không hề thấp, tôi chỉ muốn dùng kiến thức của khoa học thế kỷ hai mươi mốt chỉ cho chàng, cơ thể chết đi sẽ không có linh hồn, nếu không bao lâu nay khu nhà giải phẫu của trường chúng tôi còn không loạn ngất trời?

Mọi người đều vui mừng, nam tử giữa sân càng múa càng hăng, ánh đuốc cháy sáng cả màn trời đen đặc, phát ra những tiếng kêu như dã thú.

Đột nhiên, nam tử mặt quỷ nhảy bật về phía trước, một tay chỉ vào giữa trán tôi, ánh lửa bỗng tắt hẳn vào làm tôi phải nhắm chặt mắt lại.

“Thiên Lang hiện thế, mệnh của ngươi khác người, không phải vật trong ao.” Giọng nói khàn khàn từ phía sau chiếc mặt nạ vọng ra như một thứ chú ngữ.

Tôi kinh sợ, Thiên Lang tinh! Ngày ấy dưới Kỳ Liên Sơn, tôi quả thật đã thấy Thiên Lang tinh biến mất trong màn đêm, rồi ngực tôi nổi lên một vết bớt cùng hình dạng! Mệnh cách khác người...Những từ này âm âm giọng vào đầu tôi, chẳng lẽ hẳn biết tôi đến từ tương lai?

Tôi lo lắng mở to hai mắt, thỉnh linh giữ lấy tay hắn, giọng tôi vì kích động mà run rẩy mất tự chủ, “Ông biết tôi...”

“Truy tìm vinh hoa, phú quý có tương, nào ai biết được!” Hấn ngắt lời tôi, quay lưng nhảy vào giữa đám người, tôi thất thần nhìn bóng lưng quỷ dị của hắn, chiếc mặt nạ quỷ dữ tợn lơ lửng hơi thở cổ xưa bí ẩn, toàn thân tôi co rúm lại.

Tôi rúc vào lòng chàng, dò tìm bóng hấn xung quanh, mấy nam tử đeo mặt nạ xẹt qua bên cạnh tôi, không phải hắn! Tôi không buồn để ý ánh nhìn khác lạ của mọi người, đẩy những kẻ đang múa may loạn xạ trước mặt qua, nhưng nam tử mặt quỷ kia lại như mất tung mất tích.

Tôi chạy vào giữa đám đông kêu gọi âm ỉ, tiếng pháo nổ dường như đang xa dần.

Mệnh cách khác người, những từ này không ngừng quanh quẩn trong đầu tôi, mắt đảo qua rừng cây, phòng ốc, đường mòn, hẳn không còn chút bóng dáng.

Bỗng nhiên lòng trào dâng một nỗi tuyệt vọng, ngay mới rồi tôi còn nghĩ hẳn biết được bí mật của tôi, thậm chí có thể giúp tôi trở về! Hy vọng về nhà nháy mắt cũng tiêu tan, tôi đã không thể chống chọi nổi nữa.

Suy sụp ngồi xuống đất, gió lạnh thấu xương nhưng không có nhà để về, bên tai tôi là tiếng gió rít gào, xung quanh hoang vắng tịch liêu.

Đến khi Hoắc Khứ Bệnh ở phía sau gọi, tôi mới sực tỉnh.

(1) Y phục Khúc cư thâm: một loại trang phục nhà Hán, vui lòng tham khảo google.

(2) Đạp ca: hình thức vừa múa vừa hát.

25. Chương 25: Hiểu Lâm

Đầu xuân năm Nguyên Thú, Vệ trưởng công chúa tứ hôn cho Bình Dương Hầu, Vệ Thanh vẫn là đại tướng quân, Hoắc Khứ Bệnh được phong hầu, gia tộc Vệ thị phồn hưng cực thịnh, trong ngoài triều đình không một ai dám chống lại.

Khi Thúy Lâu nói cho tôi biết Vệ trưởng công chúa chỉ mới mười ba tuổi thì tôi nhảy phắt từ trên giường xuống, vẫn còn là trẻ con mà! Cổ nhân cũng trưởng thành sớm quá, tâm sinh lý ở độ tuổi này vẫn còn chưa phát triển hết.

Thúy Lâu lại cười tôi, nữ tử mười ba mà gả cũng là chuyện bình thường, lúc trước Lưu Triệt cũng mới chỉ là thiếu niên đã có giai thoại Kim Ôc Tàng Kiều đó thôi!

Tôi vẫn khẳng khái phản đối, trưởng thành sớm vẫn là trưởng thành sớm! Như vậy xem ra, tôi nay mười bảy tuổi cũng có thể coi là gái ế rồi!

Nghĩ đến đây, lòng tôi lại chùng xuống, chàng cả ngày bận rộn chiến sự, tôi lại thân nữ nhi, không thể chia sẻ, tôi nguyện cùng chàng chết trận trên sa trường cũng không muốn chờ đợi mỗi mòn cùng nỗi sợ hãi về kết cục của vận mệnh bấp bênh này.

Tôi biết kết cục của họ nhưng lại chẳng biết bản thân, trong không gian xa lạ này...

Năm mới ở cổ đại náo nhiệt hơn hiện đại, có thể nói con người đối với thiên nhiên kỳ bí vẫn luôn kính sợ.

Hoắc Khứ Bệnh hẹn tôi lễ hội đầu năm gặp ở giữa cầu Vọng, tôi nghĩ có thể là chàng bận việc luyện binh, thời gian tất quý giá.

Mười lăm tháng giêng, tiết Hoa Đăng nhộn nhịp, Đại Hán triều có tập tục ngắm hoa đăng.

Nhớ thời trung học, Mặc Mặc có hỏi tôi lễ tình nhân của Trung Quốc là ngày nào, tôi không do dự nói với cô ấy, “Đương nhiên là Thất Tịch, gặp gỡ trên cầu Hỉ Thước.”

“Sai! Là tiết Nguyên Tiêu!” Cô ấy đắc ý sửa lời tôi.

Vì thế tôi thấy tôi nhất định phải cùng Hoắc Khứ Bệnh tham dự mới không uổng phí lễ tình nhân nổi tiếng này.

Giờ thân vừa qua, Thúy Lâu và Triệu Thường đi tìm tôi, hẹn buổi tối cùng xem hoa đăng.

“Muội...” Đang nghĩ phải từ chối thế nào nhưng nhìn nét mặt họ, lời đã ra đến miệng lại nuốt trở vào.

“Sau giờ cơm chiều sẽ đến tìm muội!” Thúy Lâu hưng phấn kéo Triệu Thường đi ra ngoài, e là lại đến mã tràng.

Sửa soạn một chút, tóc dùng dải lụa quấn sau đầu, không thoa phấn son, thậm chí ngay cả hoa tai cũng không đeo, mình mặc váy dài khúc cư màu xanh nhạt, cổ tay và vạt váy màu trắng, không có hoa văn gì, tôi thích màu xanh lục, xanh lá mạ, xanh nhạt, xanh đậm, như hồ ngọc bích tinh khiết dễ chịu.

Tây thị náo nhiệt phồn hoa, nhớ mang máng lễ thượng tị năm trước khắp nơi đều nhuộm màu hoa đào. Ngũ sắc hoa đăng rực rỡ muôn màu, tôi nóng lòng được gặp Hoắc Khứ Bệnh, ngẩng đầu thấy bóng đêm đã dày.

Thúy Lâu mua một ngọn hoa đăng tứ giác, Triệu Thường muốn tặng cho tôi nhưng tôi từ chối, hoa đăng dù có đẹp nhưng trong mắt tôi lại chỉ là món đồ chơi của trẻ con, ngắm nhìn là được rồi.

Người qua kẻ lại sôi nổi, thành Trường An như bị dát một lớp ánh sáng vàng, tôi ngẩng đầu nhìn về những tòa nhà hướng thành Nam, chỉ có một vầng trăng tròn vành vạnh đang treo lơ lửng.

Người người dần đông đúc, hoa đăng bao bọc tứ bề, trước mặt nhiều sạp hàng mở ra. Phía trên bày đủ các loại mặt nạ, có quỷ thần dữ tợn, có mười hai con giáp, cũng có những mặt nạ hóa trang. Tôi một mình đi phía trước, bọn Thúy Lâu còn đang xem hoa đăng.

Mặc dù không có những công nghệ chế tác tinh xảo như hiện đại nhưng màu sắc thần thái đều sinh động như thật, tôi phần khích lật qua lật lại mấy cái mặt nạ. Chủ sạp nhiệt tình giới thiệu cho tôi, nhìn tới nhìn lui, mắt dừng lại ở một cái mặt nạ nữ tử tái nhợt, khuôn mặt nhỏ dài, khóe mắt mọng nước, môi đỏ như máu ở trong góc. Tôi cũng không rõ vì sao mình lại chú ý đến nó nhưng chỉ mới nhìn qua một cái, tôi đã biết nó thuộc về tôi.

Chủ sạp tò mò quan sát tôi, biểu cảm khó hiểu, mặt nạ nữ tử kiểu này rẻ hơn những cái khác.

Tôi đeo mặt nạ vào, từ khe hở có thể thấy được đường, lòng vừa nghĩ lưng đã quay lại phía Thúy Lâu và Triệu Thường, vội vàng chạy về phía cầu.

Đây là cơ hội để tách khỏi họ, tôi cuối cùng cũng được tự do.

Xung quanh người đi đường đều nhìn tôi, một nữ tử váy áo màu xanh lại đeo mặt nạ gần giống nữ quỷ toát lên vẻ thần bí. Tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, thong thả đi về phía cầu, mặt nạ thật sự là công cụ tốt có thể chôn dấu rất nhiều bí ẩn, tỷ như tình cảm.

Dọc con đường đá bên cây cầu, xa xa có thể thấy một bóng người mình mặc y phục màu vàng nhạt, quay lưng về phía tôi, cao lớn vừng vàng. Tôi chậm chậm lê bước dưới tàng cây một hồi mà người này vẫn chẳng xoay người lại. Bỗng nhiên một suy nghĩ lóe lên, sao không trêu chàng một phen?

Tôi rón rén tới gần chàng, chàng vẫn đứng nghiêm, hoàn toàn không cảm thấy gì, tôi trộm cười nhưng mặt nạ đã che dấu nụ cười của tôi.

Khom lưng đến phía sau chàng, tôi kiễng chân lấy tay bịt mắt chàng, vì chênh lệch cả cái đầu nên tôi khiến chàng phải cong lưng ra sau.

“Khụ khụ...” Tôi hắng giọng, hạ thấp âm điệu, “Đoán xem ta là ai?”

Hoắc Khứ Bệnh chấn động, dường như không nghe thấy, vẫn duy trì trạng thái cong người.

“Đoán đúng sẽ có thưởng!” Tôi tiếp tục đắc ý.

Chàng vẫn không lên tiếng, gió lạnh thổi qua làm tôi rùng mình. Một mùi hương tươi mát sộc vào mũi tôi, toàn thân tôi cứng đờ, vội vã buông tay, trên người Hoắc Khứ Bệnh không có loại hương này, chàng luôn có mùi của cỏ xanh!

Người này lại cúi đầu cười thành tiếng, tôi nhanh nhẹn lui về sau, “Nhận nhầm người rồi, thật ngại quá, haha...”

Xoay đầu lại, diện mạo của hắn đập vào mắt tôi, làn da màu lúa mạch mạnh khỏe, mày kiếm dài gần đến tóc mai, đôi mắt như đầm sâu không đáy, chiếc mũi cao thẳng, bờ môi mỏng khẽ mím lại, hàm ẩn hai loại khí chất vừa phóng đảng, kiêu ngạo vừa thâm trầm khó đoán, thật không tương xứng nhưng hoàn toàn tự nhiên.

Tôi bỗng nhiên ghen lời, ngơ ngác nhìn hắn, may là có mặt nạ che chắn bớt vẻ kinh ngạc của tôi.

“Nàng mang mặt nạ, bảo ta làm sao đoán được?” Hắn không truy vấn cũng không trả lời, chỉ mỉm cười hỏi lại tôi, đầu ngẩng lên, khuôn mặt nhìn nghiêng với những đường cong anh tuấn, khóe môi hơi nhếch.

Hắn có một giọng nói từ tính, hắn cũng không còn trẻ, khi cười khóe mắt đã xuất hiện vài vết nhăn nhưng cử chỉ lời nói đều mang theo khí chất bí ẩn thành thực.

“Vừa rồi là hiểu lầm thôi...Không cần đoán đầu...” Tôi xấu hổ giải thích, xoay người tính đi thì hần bỗng bước tới giữ lấy tay tôi, đối diện với khuôn mặt đang mang mặt nạ này của tôi, động tác bất ngờ của hần làm tôi kinh ngạc, quên không vùng ra khỏi nắm tay của hần, hần lại cầm lấy mặt nạ của tôi, từ từ kéo ra.

Dây buộc tóc cũng bị bung, giây phút mặt nạ được lấy xuống, mái tóc đen nhánh xõa tung vờn quanh mặt tôi, từ mắt hần có thể thấy được gương mặt đang ngược lên của tôi.

Gió thoảng vi vu, tay áo lay động, trên cầu người đến người đi.

Bốn mắt nhìn nhau, tôi thậm chí còn hồi hộp nữa chứ, ánh nhìn của hần khiến tôi chỉ muốn trốn tránh, ánh mắt xao động như cục đá rớt vào hồ nước sâu.

Tôi bối rối tránh ra nhưng tay hần lại chế trụ thất lưng tôi, nhưng cũng không giữ chặt, tôi bất chấp chạy một mạch xuống cầu.

“Mặt nạ của nàng!” Hần gọi với theo.

Tôi vừa chạy vừa quay đầu, cười nói với hần, “Tặng cho người, coi như nhận lỗi!”

Ánh mắt đó vẫn bám sát theo sau tôi không rời, giọng nói của hần cũng nhanh chóng biến mất giữa dòng người, nép vào tường, thấy hần không đuổi theo, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự là một người kì quặc, bản thân cũng quá mất mặt, vậy mà cũng có thể nhận làm người, thật xấu hổ quá đi! Xoa xoa đôi má nóng bừng, tôi cảm thấy có cái gì đó thật khó diễn tả. Đồng tử đen sâu hun hút khiến tim tôi đập loạn nhịp.

Dựa vào tường, người người rộn ràng nhốn nháo xung quanh, tôi đoán người kia đã không còn ở đó nên chậm chậm trở lại cây cầu, vừa tới dưới tầng cây, bỗng nhiên từ phía sau một đôi tay vươn đến bịt kín mắt tôi.

“Cô nương có biết ta là ai không?” Giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên, tôi thầm cười, hai chúng tôi thế mà lại nghĩ tới cùng một cách!

Tôi nhin cười, trịnh trọng đáp, “Vị công tử này, tôi thấy ngài cốt cách thanh cao, bản tính lương thiện, xin hãy giơ cao đánh khẽ thả tiểu nữ đi!”

Sau lưng bỗng vù một cái, chàng đã đứng trước mặt tôi, nâng cằm tôi lên xấu xa nói, “Cô nương thật biết nghe tiếng, cứ như thế sau đầu có mắt vậy, tại hạ bội phục!”

Phụt, mắt đối mắt, tôi kéo mặt nạ chàng xuống, thấy chàng đang trưng ra chiếc răng khểnh, đôi mắt cong lại thành hình trăng lưỡi liềm, trong suốt nhu hòa.

Chàng từ sau lưng lấy ra một cái mặt nạ, “Dao Ca, thích không?”

Tôi đón lấy, lòng dấy lên nỗi chua xót, trong tay tôi là chiếc mặt nạ nữ quỷ tái nhợt, khóe mắt long lanh nước, đôi môi đỏ mọng như máu, tay tôi run rẩy, nói không ra lời.

“Giống nàng không? Tuy nàng không khóc nhưng cảm giác rất giống nàng. Không, không đẹp bằng nàng.” Chàng chờ mong nhìn tôi, khi tôi ngẩng đầu trong mắt lại chan đầy nước mắt.

Giây phút đó tôi mới hiểu được vì sao liếc mắt một cái đã chọn ngay mặt nạ này, vì nó giống tôi, thần sắc thương tâm này lại như kim châm vào lòng tôi.

Tôi không ngừng lau nước mắt, hoảng hốt bất an, cảm giác này rất không tốt, người ta thường gọi nó là số mệnh.

“Đừng khóc, là tại ta không tốt, ném nó đi!” Chàng vội giành lại mặt nạ trong tay tôi nhưng bị tôi giữ rịt trong lòng.

“Muội rất thích!” Tôi thật sự rất thích, không có nguyên do, tựa như chàng...lần đầu gặp ở mã tràng tôi đã không thể trốn chạy, đó cũng là số mệnh sao?

Những cành cây khô còn chưa đâm chồi, hai chúng tôi men theo bờ đê đi dạo.

Sự yên bình rất nhanh đã bị phá vỡ, khi chúng tôi đến chân cầu thì đụng phải Trương Cơ, tầm mắt sắc bén của nàng dán chặt vào bàn tay chúng tôi đang nắm lấy nhau.

Lần này tôi không rút tay về, bình thần đối diện với nàng, tôi sẽ không yếu đuối như trước nữa, vì hạnh phúc của chính mình phải do mình nắm bắt lấy, không ai có quyền tách rời tôi khỏi Hoắc Khứ Bệnh, chỉ có cái chết mới có thể chia lìa chúng tôi.

“Mới rồi Hoắc công tử vội vàng rời đi, hóa ra là gặp được cố nhân.” Nàng đi đến trước mặt Hoắc Khứ Bệnh, ngữ điệu hàm chứa ý trách cứ.

Mới rồi? Tôi nhìn Hoắc Khứ Bệnh, chẳng lẽ gặp Trương Cơ cũng không phải trùng hợp? Bọn họ vốn đã có hẹn trước? Thì ra là thế, cho nên mới để tôi ở bên cầu đợi lâu như vậy.

“Nếu không có chuyện quan trọng, chúng tôi cáo từ trước.” Hoắc Khứ Bệnh thản nhiên nắm lấy tay tôi đang rút ra, siết chặt hơn.

Ngay phút xoay người, thấy bên cạnh đột nhiên vọt ra vài nam tử mang mặt nạ, tôi hồ nghi quay đầu lại.

Còn chưa biết thực hư thế nào, Hoắc Khứ Bệnh đã đẩy tôi ra ngoài, tôi lao đảo ngã ra rất xa, hàn quang lấp lánh, Hoắc Khứ Bệnh đã rút bảo kiếm đấu với đám người kia.

Người xung quanh chạy nháo nhào, tôi quỳ trên đất vẫn chưa hồi thần, đây không phải trò đùa nào đó, mà là ám sát! Trương Cơ cũng giống tôi, trăn người tại chỗ.

Trong thành Trường An làm sao có thể phát sinh chuyện thế này!

“Đi mau!” Hoắc Khứ Bệnh giữa vòng vây của đám sát thủ hướng về phía tôi quát, kiếm của chàng loang loáng ác liệt đẩy lui những đao kiếm của đối thủ.

Tôi bối rối không biết làm sao, bỗng một bóng đen từ phía sau nhằm vào Hoắc Khứ Bệnh, tôi bùm mặt thét lên: “Cẩn thận phía sau!”

Chàng bất ngờ xoay người đâm thẳng vào lồng ngực kẻ địch. Hoắc Khứ Bệnh không hổ xuất thân là tướng lĩnh, thân thủ cực kỳ tàn nhẫn, kẻ địch đều ngã rào rào. Một tiếng thét chói tai vang lên, Hoắc Khứ Bệnh vội vàng trở lại, thấy Trương Cơ bị kẻ địch chế ngự, nàng ta nhìn chăm chăm Hoắc Khứ Bệnh, môi run run, lưỡi kiếm đang kề sát cổ mỏng manh của nàng.

Hoắc Khứ Bệnh giơ kiếm lên từng bước tiến lại gần Trương Cơ, biến sắc nói, “Buông nàng ra!”

Kẻ kia hơi nhích cổ tay, một vết máu xuất hiện trên cần cổ trắng ngần của Trương Cơ, nàng đau đớn cắn môi, bất lực nhìn đằng trước.

Thời gian như ngừng lại, ai nấy đều nín thở đứng yên, tôi khẩn trương nhìn hoàn cảnh trước mắt, không dám ngó nguây.

Từ sau Hoắc Khứ Bệnh đột nhiên phóng ra một người, kiếm của chàng cũng kịp xoay chuyển chĩa thẳng kẻ tới khiến hắn không dám tiến nửa bước.

Cục diện căng thẳng, kẻ kia thành linh quay đầu chạy về phía tôi, tôi không kịp suy nghĩ gì, chỉ trợn trừng mắt nhìn nam tử đeo mặt nạ vọt tới, Hoắc Khứ Bệnh dốc sức đuổi theo hắn. Tôi bấy giờ mới sực tỉnh, không còn phân rõ phương hướng mà chạy đi, hai chân run rẩy không điều khiển nổi, thật là đang liều mạng mà!

Tôi chạy trốn không thành công, chưa được bao xa đã bị kẻ phía sau kéo lại, một thanh đao kề lên cổ tôi, tôi cũng không dám lộn xộn nữa, toàn thân cứng đờ, lưỡi đao lạnh lẽo chói mắt đặt bên cổ, tôi liếc mắt thấy Hoắc Khứ Bệnh.

Hắn kéo tôi đến bên bờ, Trương Cơ cũng đang ở trong hoàn cảnh giống tôi, Hoắc Khứ Bệnh yên lặng đến gần, “Dùng nữ nhân để uy hiếp, không đáng mặt trượng phu! Thả các nàng ra, ta cùng các người đánh!”

Giọng chàng vì phần nộ mà lạnh lùng, tôi đang ở bên bờ cái chết nhìn chàng, chàng cũng nhìn tôi, ngay khi chạm vào mắt chàng tôi đã bình tĩnh trở lại, chàng là tướng quân anh dũng, chàng nhất định có thể cứu tôi!

“Thả một trong các nàng, người sẽ theo chúng ta, thế nào?” nam tử phía sau tôi mở miệng, phát âm quái dị trúc trắc.

“Nếu ta nói không thì sao?” Hoắc Khứ Bệnh nắm lấy chuôi kiếm, đồng tử hiện lên sát ý.

“Vậy các nàng sẽ chết thay người!” Tôi cảm thấy cổ đau đớn, máu nhỏ giọt xuống tay áo tôi.

Hoắc Khứ Bệnh đau xót nhìn tôi, từ từ hạ tay xuống, chàng quay đầu đi chỗ khác, hơi thở rối loạn, “Được, ta đồng ý!”

Đừng, đây là một cái bẫy, bọn chúng chắc chắn sẽ không tha cho Hoắc Khứ Bệnh! Tôi giãy dụa, cổ lại đau nhưng tôi cứ cố sức nói, “Đừng đồng ý, chúng...” Tôi còn chưa dứt lời, lưỡi kiếm đã đâm sâu thêm một chút vào cổ, tôi không thể phát ra tiếng được nữa.

“Thả ai?” Người phía sau không kiên nhẫn thúc giục.

Khẩn trương nhìn Hoắc Khứ Bệnh, sống chết trước mắt, trong lòng tôi đột nhiên sinh ra một ý nghĩ điên cuồng, như một ván cờ, đánh cuộc vị trí trong lòng chàng!

Ánh mắt của chàng đảo qua mặt tôi, bảo kiếm giơ lên vụt qua trước mắt, “Thả nàng!”

Theo kiếm nhìn sang, cánh tay chàng chậm rãi dừng lại, chỉ vào Trương Cơ.

26. Chương 26: Chấp Niệm

Thả Trương Cơ.

Được, hay lắm, không uống công tâm tôi dành cho chàng!

Kẻ kia đẩy Trương Cơ ra ngoài, nàng ngã vào lòng Hoắc Khứ Bệnh, sợ hãi khóc lóc, tôi nhìn nàng co rúm người lại mà chẳng chút cảm xúc nào.

“Cô về trước đi.” Hoắc Khứ Bệnh buông Trương Cơ ra, đoạn nhìn tôi nói.

Bây giờ chỉ còn lại hai gã, một gã đang giữ chặt tôi, gã còn lại đứng đối mặt với Hoắc Khứ Bệnh.

“Đi thôi.” Hoắc Khứ Bệnh hất đầu với chúng, tôi bị kéo đi men theo bờ, phía sau là Vị Thủy mệnh mệnh không thấy đáy, nhìn sóng nước cuộn cuộn mà cổ họng tôi như nghẹn lại, vết thương trên cổ đau đớn khiến tôi gần như tê liệt.

“Dao Ca, nàng cố chịu một chút!” Chàng cúi đầu nói, hai kẻ kia đi rất nhanh, hẳn e ngại Hoắc Khứ Bệnh đột nhiên phản kháng.

“Cổ ta đau quá, người lui ra một chút đi.” Tôi nghiêng đầu nói với người phía sau, ba người đều khó hiểu nhìn tôi.

“Đừng nói nhiều!” Kẻ kia thoáng dừng lại nhưng không thả lỏng tay.

“Người dừng lại chút được không, giày của ta rách rồi.” Tôi khựng người, hai chân bám trụ xuống đất.

Người phía sau cũng mất kiên nhẫn mà dừng lại, tôi cắn chặt răng, trong lòng suy tính đồng thời nhìn thẳng vào đôi mắt đầy ẩn ý của Hoắc Khứ Bệnh, môi tôi run rẩy nở nụ cười rồi phụt tắt.

Như ánh chớp chói lòa, tôi giật mạnh người ra khỏi tay kẻ phía sau, cơ thể lao ra ngoài, hẳn hiển nhiên không ngờ được hành động của tôi, toàn thân bị hất lui về sau, tôi liều chết ôm lấy thắt lưng hắn, thanh đao đặt trên cổ tôi cửa xuống vai tôi.

Tôi cứ thế bay ra ngoài, Hoắc Khứ Bệnh phóng tới, trong khoảnh khắc rơi xuống nước, tôi nghe thấy chàng hét lên “Dao Ca...”

Còn chưa nói hết, lời đã bị nước sông đánh tan, làn nước sâu hoắm từ tứ phía vây lấy tôi làm dưỡng khí cạn dần. Tôi không biết bơi, vẫy vùng vài cái, dòng nước lạnh lẽo ập vào đầu óc tôi khiến tôi không thể hít thở được nữa.

Nước mắt chưa kịp tuôn ra đã bị nước sông nuốt lấy. Giây phút chờ chết ấy tôi bỗng nhìn thấy đôi mắt biết cười của Hoắc Khứ Bệnh, trái tim tôi đau đớn thắt lại.

Cả thế giới cũng chìm theo, phía trước có chút ánh sáng, tôi sắp chết rồi sao? Nữ tử áo trắng kia đang vẫy gọi tôi, tôi đưa tay ra nhưng làm thế nào cũng không với tới được.

Nước sông lạnh buốt đổ vào mũi, miệng và tai tôi.

Hoắc Khứ Bệnh, tôi cũng chỉ có thể làm được đến đây cho chàng.

...

“Tiểu Dao, muộn rồi!” Mẹ mở cửa phòng, bưng ly sữa nóng gọi tôi.

Buồn ngủ quá...Tôi ôm tấm chăn mềm mại, muốn được ngủ một giấc thật say.

Nhưng điện thoại di động chết tiệt lại đổ chuông, tôi sờ soạng bên gối.

“Alo!” Mắt không buồn mở, ánh mắt trời từ ngoài xuyên suốt qua tấm rèm cửa.

“Giúp tớ xin phép đi! Tiểu Dao à, tớ bị cảm rồi.”

“Cậu có mà lười biếng ấy, có ai bị cảm mà khỏe như vâm giống cậu không?” Tôi nằm vật xuống, điện tiết hét vào cái điện thoại.

“Tớ không thèm thay cậu nghe chửi đâu! Này, này...” Đầu dây bên kia tự dưng nóng nảy cúp điện thoại!

Tôi giận dữ vứt di động đi rồi chui vào chăn tiếp, có trời biết mỗi tháng con ranh đó bắt tôi phải giúp nó xin phép chủ nhiệm lớp bao nhiêu lần! Phát sốt, cảm mạo, dạ dày đau, ngã bị thương...Còn vì muốn được nghỉ mà có thể hận không làm ình toàn thân trên dưới không chỗ nào không thương tích! Chủ nhiệm lớp bắn ra tia laze có thể xuyên thủng đầu tôi thành trăm lỗ rồi ấy chứ.

“Mặc Mặc chết tiệt...Mặc Mặc đáng ghét...Lấy đá đông chết cậu...”

“Dao Ca...”

“Mẹ, để con ngủ thêm chút nữa, mới bảy giờ mà...”

“Dao Ca?”

“Đi học trễ xíu cũng được...lát nói ba chỗ con đi...”

Giọng nói kia vẫn không ngừng gọi tôi, buồn ngủ quá, đầu cũng đau quá, có phải sốt rồi không...

“Mẹ, con không phải đã nói rồi sao!” Tôi ngồi bật dậy, nheo mắt nhìn người ở đầu giường la lớn.

Tầm mắt dần rõ hơn, đó là Thúy Lâu, tôi kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm, không rõ đây là thực hay mơ, đầu lại đau muốn nứt ra.

“Dao Ca, muội không sao là tốt rồi!” Nàng cúi đầu nói.

“Muội...làm sao cơ?”

“Ta và Triệu Thường vừa đến nơi thì muội đã rơi xuống nước hôn mê rồi.” Nghĩ kĩ lại, gặp tai nạn bất ngờ rồi rơi xuống nước. Nhớ lại cảnh đó tôi cũng sợ.

Hội đèn lồng Thượng Nguyên, người Hung trà trộn vào thành Trường An, tất cả thích khách đều đã bị giết, tôi rơi xuống nước ngất đi. Vốn là lễ hội lãng mạn ấm áp, bỗng chốc trở thành một trận giết chóc, hơn nữa còn giúp tôi làm sáng tỏ một sự thật cay đắng.

“Hoắc Khứ Bệnh đâu, chàng sao rồi?” Tôi vội vàng cầm lấy tay Thúy Lâu, nhìn quanh tìm kiếm chàng.

“Hoắc công tử đưa Trương Cơ trở về, nàng cũng bị thương.” Thúy Lâu sờ sờ trán tôi.

“Ừm...” Tôi cúi đầu cười gượng, Trương Cơ bị thương, tôi sao lại quên chứ.

“Ở đây còn đau không?” Thúy Lâu nhìn cánh tay tôi, lúc rơi xuống nước đao của kẻ kia đã kịp rạch một đường.

“Không đau, không đau chút nào.” Thúy Lâu không biết, một đao này không phải đâm vào cánh tay tôi mà là cắm vào lồng ngực tôi khiến máu xối xả tuôn trào.

Nguyên ý liệu chết thử một lần nhưng lại sợ chàng bị thương, nếu tôi phải chọn lại lần nữa, có lẽ vẫn sẽ chọn cách đó.

Nhìn ra ngoài, chàng lúc này chắc đang ngồi bên giường Trương Cơ, tôi cảm thấy chill quá, còn lạnh hơn nước sông ngoài kia.

Có lẽ ở hiện đại thì xương cốt rắn chắc, đến cổ đại tôi lại trở nên yếu đuối, bệnh cũ bệnh mới, ho khan chưa dứt lại rơi xuống nước. Cả ngày nằm im lìm trên giường bệnh, tôi trần trọc trở mình, thật là nực cười, vốn muốn làm bác sĩ, kết quả lại thành một bệnh nhân tiêu chuẩn luôn rồi.

Mỗi đêm uống thuốc xong lại ngủ mê man, màn trướng mềm mại rủ xuống vây lấy tôi, tựa như mọi sự chẳng liên quan gì đến tôi nữa, trong cái thế giới bé nhỏ nơi đây lại đặc biệt yên tĩnh, nghĩ rằng cứ thế mà ngủ thôi, ngủ mãi mãi cùng trời đất, tôi nghĩ tôi đã không còn thuốc cứu nữa rồi.

Trong mơ có người liên tục thì thầm, tôi không nghe rõ, khi tỉnh lại, vén màn lên thì chỉ có căn phòng trống trơn.

Đêm nay tôi uống thuốc xong thì im lặng nằm xuống, qua mấy ngày dưỡng bệnh, dần dần đã có tinh thần, không còn thêm ngủ nữa nhưng vẫn quen hạ màn che, chìm trong khoảng không an bình ở đây.

Không gian tĩnh lặng bị một tiếng động khẽ quấy nhiễu, tôi nghiêng tai lắng nghe, có người đang đến, tiếng tay áo cử động dần rõ rồi dừng trước giường.

“Hôm nay lang trung nói nàng đã không còn đáng ngại, sẽ nhanh chóng khỏe lại.”

Tôi cứng người, là giọng nói của Hoắc Khứ Bệnh, quay đầu nhìn bóng người thoát ần thoát hiện nơi cửa sổ, lặng lẽ nghe, cứ coi như tôi đang nằm mơ đi.

“Chờ nàng khỏe lại, ta sẽ dạy nàng cưỡi ngựa, nàng lúc nào cũng ngốc nghếch.” Giọng chàng êm dịu, thông thả, cuối câu còn cười khẽ.

Tôi siết lấy màn che, đáy lòng chợt chua xót. Thân thể bị thương tôi cũng có thể nhẫn nại chịu đựng nhưng khi nghe chàng nói chuyện, lại khổ sở không cách nào kiềm chế nổi, từng chút từng chút tích lại.

Chàng dừng lại một lúc lâu, tấm màn che mềm nhẹ phát phơ trong gió, chỉ một lớp vải thưa nhưng lại khiến trái tim chúng tôi cách xa vời vợi.

Tôi trùm chăn kín đầu, không để mình khóc thành tiếng mà chỉ âm thầm nức nở.

Có tiếng áo quần sột soạt, chàng đứng dậy, tôi vội chui ra khỏi chăn nhưng vẫn không nhúc nhích nhìn qua tấm màn, sợ chàng cứ thế rời khỏi, nhưng lại cố chấp không chịu vén màn lên, có một hòn đá chắn ở trong lòng, dày vò tôi.

“Ngày ấy vì bảo vệ Trương Cơ mà dón nàng xuống nước, không phải suy tính ban đầu của ta.” Giọng chàng bỗng nhiên trở nên ảm đạm.

Hai tay nắm lấy màn che, tình cảnh ngày hôm ấy tôi không muốn nhớ lại, tôi trơ mắt nhìn kiềng chàng chậm rãi chỉ về phía Trương Cơ, cũng đâm vào tim tôi, nước sông dù lạnh cũng chẳng bằng nỗi đau trong lòng.

“Cứu nàng ấy, là ta không muốn mắc nợ nàng ấy. Còn với nàng, ta nguyện cùng sinh cùng tử, không màng mọi sự...”

Gió lạnh hòa vào màn đêm tĩnh lặng cuốn theo tia sáng yếu ớt. Một lúc sau, tôi đã ngộ ra, vì sao lại cứ chấp nhất một sự thật đơn giản như thế! Vốn không phải đã nghĩ đến rồi sao? Khi vì chàng mà chết, lại không biết được tâm ý chàng đối với tôi cũng thế, cùng sinh cùng tử, đây là lời hứa của chàng vào lúc nguy nan nhất. Tôi đứng là đồ ngốc nhất trên đời này...

“Đừng giận ta...” Câu nói nhỏ như tiếng muỗi kêu không thể nghe thấy.

Hoắc Khứ Bệnh! Tôi vội xốc màn che lên nhưng chỉ còn thấy một góc áo vụt qua, bóng chàng đã biến mất ngoài cửa, phủ phục xuống sàn, tôi mới như vừa tỉnh mộng.

Tôi thật sự không hiểu, si niệm còn làm tổn thương con người ta hơn vô tình, vì nó còn hại đến cả cơ thể. Tôi cũng không hiểu, tâm bệnh càng khó hóa giải hơn bệnh mãn tính, nó khiến cho xương cốt mục nát còn trái tim lại như bị khoét rỗng. Tình yêu vốn rất đơn giản, chỉ cần hai chữ tin tưởng, nắm chặt tay người, không bao giờ buông ra, như vậy đã đủ.

Một đêm trần trọc, khi bầu trời bên ngoài hừng sáng, tôi mới thiếp đi một lúc.

Tối hôm sau tôi vén màn chờ chàng tới, từ giờ tuất đến giờ hội, cho đến khi màn đêm buông xuống.

Tối thứ hai, thứ ba...thoắt cái đã hơn một tháng, Hoắc Khứ Bệnh không còn xuất hiện nữa. Sau đó tôi hỏi Triệu Thường mới biết được Vũ lâm quân đã bắt đầu đóng quân huấn luyện, đêm đó chàng đến là tạm biệt tôi.

Mùa xuân tràn ngập không khí vui vẻ, mấy nhành liễu đã đâm chồi nảy lộc, sức khỏe tôi cũng khá hơn, tâm bệnh chỉ có tâm được mới có thể chữa được.

Đại hôn gần kề, phủ công chúa lại tiếp tục bận rộn, tân phòng của Bình Dương hầu đang được gấp rút xây dựng, trong phủ bỗng ra ra vào vào rộn ràng, bừa, ngói và đá được vận chuyển rầm rầm, những dãy lâu cũ phía đông Bình Dương phủ đều được dỡ bỏ, xung quanh căn nhà mới được xây thêm hoa viên, thiết kế có phần giống Lâm Nguyệt Lâu, thay đổi quả thật không ít. Bình Dương hầu cưới trưởng công chúa, hôn lễ của hoàng tộc đều mang tính chính trị, tôi ngồi bên ngoài Mai Uyển ngơ ngác nhìn mảnh trời xanh thẳm trong vạt.

Mấy ngày trước đây, đại quân gia Trịnh thị của phủ đã triệu tập những ca cơ chúng tôi lại mở cuộc họp chính thức. Đầu tiên là các lễ nghi của buổi lễ hôm đó, rồi nội dung ca múa sắp xếp thế nào, cuối cùng là cố ý nhấn mạnh, có rất nhiều quan lại quyền quý đến tham dự, còn có buổi lại mặt của Hoàng hậu đưa nữ nhi xuất giá, đây là khách quý bậc nhất!

Vừa nghĩ tới cái màn che của Hán Vũ Đế cuối cùng cũng sẽ được vén lên mà tôi thấp thỏm kích động.

“Chuyện gì mà chuyên chú thế?” Lương công tử không biết khi nào đã ngồi xuống bậc thang bên cạnh.

“À...Không có gì, suy nghĩ chút thôi!” Hai tay chống má, tôi thành thật trả lời.

“Đại hôn của Bình Dương hầu là những ngày ồn ào, nhỉ?!” Hán ngửa mặt lên trời than nhẹ.

“Vì sao?” Tôi không hiểu hỏi lại.

“À...Có muốn học múa kiếm không?” Hán nhặt lên một cành đào, thanh kiếm giả vung lên tạo nên những tiếng vút vút xé gió.

Tư thái múa kiếm của Lương công tử khi ở Định Tương tôi đã được thưởng thức, Hán triều đánh giá cao võ thuật, nam nhân thường mang theo kiếm. Ấy nhưng phong cách của hắn lại rất hợp với việc múa kiếm, có thể tạo nên những cảm hứng khó quên.

Cả buổi chiều, hậu viện Mai Uyển đều là bóng dáng hai người chúng tôi tay cầm cành đào múa lượn, tôi đây vốn có nền tảng vũ đạo tốt không có gì phải tranh cãi, vì thế chỉ vài canh giờ sau tôi đã có thể múa kết hợp với hắn, mạnh mẽ mà không kém phần quyến rũ.

“Hôn lễ nàng có đến không?” Lương công tử uể oải hỏi.

“Có đến hay không tôi cũng tự quyết định được.” Tôi nhếch miệng.

“Nhưng có thể nhìn thấy hoàng đế, cũng không tệ lắm.” Tôi bổ sung một câu, quay đầu nói với hắn.

“Nàng rất muốn nhìn thấy bề hạ?” Hắn biến sắc, liếc tôi.

“Có thể mỗi ngày đều mang khuôn mặt chân thật là tốt nhất, nhưng ý tôi cũng không phải thấy người sang bắt quàng làm họ, chỉ tò mò muốn xem ngài ấy thế nào thôi.” Tôi duỗi thân, cong lưng, tay giơ lên.

“Nếu nhìn thấy bề hạ thì sẽ không còn do nàng nữa rồi.” Hắn cầm cành đào vẽ lên đất.

Tôi không nghĩ thế, chỉ cần núp ở một góc trốn nhìn thấy hắn là được rồi, đối với nam nhân bậc đại thúc này tôi không có cảm giác gì, huống hồ tôi đã có người trong lòng.

“Ngài tuổi cũng không còn nhỏ, vì sao không thành gia?” Tôi hiếu kỳ nói, hần dừng lại, lúng túng nhìn tôi.

“Nhìn ta già lắm sao?” Hần bỗng nhiên mỉm cười.

Tôi chậm chậm tản bộ, nói “Cũng không hần thế, tôi chỉ không nghĩ được, nữ nhân thế nào mới có thể xứng với ngài.”

“Quá khen.” Hần chấp tay vái tôi.

“Tính cách của ngài quá tùy hứng, có khí chất lãng tử.”

“Phiêu bạt chân trời, cùng nhau phóng ngựa.” Hần thẳng bóng lưng, ráng chiều nhuộm lên khuôn mặt trông nghiêng của hần.

Đột nhiên trầm mặc, tôi thật sự rất hâm mộ hần, ít nhất có thể sống tự tại, tuy rằng hần cũng chẳng nói cho tôi biết chúng tôi rốt cuộc là có quan hệ gì nhưng chuyện đó cũng chẳng quan trọng, tôi không phải Lý cơ mà hần biết.

“Đời người có được một tri kỷ, chết cũng không uổng phí, ta vốn còn tưởng nàng...” Hần như thở dài.

“Ngài lại giỡn rồi, tôi và ngài không giống nhau.” Tôi cười gượng gạo.

“Đúng, chuyện cười này lại chẳng buồn cười.” Hần đưa cành đào cho tôi rồi nhanh chóng rời đi, để lại tôi ngơ ngác chẳng hiểu ra sao.

27. Chương 27: Ác Mộng

Thúy Lâu không biết đi đâu mà cả ngày nay chẳng thấy bóng dáng, trong phủ vì đang sửa sang lại lầu các nên trên đường từ Mai Uyển trở về Thanh Tuyết Cư thường xuyên có những chiếc xe vận chuyển vật liệu tới lui, tôi theo đường vòng phía tây trở về phòng.

Ngày dài hơn, mặt trời phía cuối chân trời đỏ rực còn chưa lặn hết, tôi đá cục đá trên đường, thanh thoi dạo bước, lâu rồi không gặp Hoắc Khứ Bệnh, chàng dường như đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của tôi.

Tôi ngẩng đầu, khóe mắt cay cay, lúc này đây chàng còn đang luyện binh vất vả, có lẽ đối với chàng, chinh chiến luôn quan trọng hơn. Thích một người sẽ làm cho con người ta trở nên mù quáng và hèn mọn, hướng hồ lại thích một người mà biết rõ sẽ không có kết quả, đó là cảm giác của tôi lúc này.

Ngay chỗ rẽ trên hành lang gấp khúc phía trước thấp thoáng hai bóng người đang dây dưa, tôi khựng bước.

“Yên Nhi, vì sao nàng cứ tránh né ta.” Giọng nói non nớt của một thiếu niên gấp gáp và lo lắng.

Tôi cố phân biệt mới giật mình, là Bình Dương Hầu Tào Tương.

“Hầu gia, đại hôn của ngài đã gần kề, nô tỳ không dám quấy rầy...” Nữ tử khẽ giọng.

“Đừng nói như thế, tâm ý của ta nàng phải hiểu mới phải chứ!” Từ bóng người nghịch lại có thể thấy Tào Tương đang giữ chặt hai vai nữ tử.

Tào Tương và nữ tử này xem ra là một đôi uyên ương không thể thành. Đúng rồi, bệ hạ tứ hôn, ai dám không theo?

“Cho tới bây giờ, muội hiểu được hay không có quan trọng gì?”

“Yên Nhi, sau lễ thành hôn này ta sẽ cầu mẫu thân nạp nàng làm thiếp!” Tào Tương vội giải thích.

Cái chữ thiếp này chọc vào tim tôi, tôi lui về sau từng bước, Tào Tương hứa với nàng cũng chỉ được một chữ ‘thiếp’, lại khó khăn đến vậy.

“Vệ trưởng công chúa thân phận cao quý, ôn nhu hiền hậu, quả là xứng đôi với Hầu gia...” Nàng khóc không thành tiếng.

“Không, trong mắt ta, công chúa không bằng nửa phần của nàng!”

Hắn còn chưa dứt lời đã bị Yên Nhi che miệng lại, “Những lời này chàng không thể nói lung tung, Yên Nhi tự biết mạng tiền không thể bước chân vào Vương Phủ...”

“Dù là ai vào Vương Phủ thì lòng ta đều ở nơi nàng, đừng khóc nữa!” Tào Tương thoáng ghen lời, hắn mới chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi

“Hầu gia, khoảng thời gian sau này muội và chàng đừng nên gặp lại...vì thể diện hoàng thất.” Yên Nhi thấp giọng nói.

“Thiệt thòi cho nàng rồi.” Tào Tương ôm Yên Nhi, bóng người lay động.

“Yên Nhi không sao, chàng cưới công chúa đối với cả Bình Dương phủ đều là điều tốt, hạ nhân bọn muội tự nhiên cũng...” Giọng nàng nhỏ dần.

“Tào Tương ta nam nhi bảy thước há lại không thể có được người mình yêu, thật là vô dụng.” Hắn than thở.

“Yên Nhi có thể chờ, chỉ cần được ở lại phủ, muội đã thấy đủ rồi...”

Tôi đắm chìm trong lời nói của họ, rõ ràng là hai người yêu nhau lại chỉ có thể lấy một người không thương, hạnh phúc cả đời lại bị bỏ lỡ. Yêu nhau gần nhau, là mong ước xa xỉ ở thời đại này.

Tào Tương không biết khi nào đã đi tới bắt gặp tôi đứng nép trong góc khuất.

“Là người?” Ánh mắt của hắn lóe lên.

“Vâng...” Tôi chợt không biết nên giải thích thế nào.

“Lý cơ...” Yên Nhi buồn bã theo sau Tào Tương, ánh tà dương hắt lên gương mặt ôn nhu của nàng, mắt hạnh dịu dàng như một đóa hoa yêu kiều nghiêng mình soi bóng nước, nhìn hơi quen mặt! Là thị tì Hàn cơ bên cạnh Bình Dương công chúa! Tôi cam chịu đứng yên, trưng ra nụ cười gượng gạo.

“Dao Ca!” Giọng Thúy Lâu từ xa vang lên, nàng đang vẫy tay với tôi.

Tôi thầm thấy may, nàng xuất hiện thật đúng lúc, “Cáo từ trước.” Tôi vội chạy đi, không bận tâm chuyện bí mật của hai người phía sau.

Thúy Lâu nắm tay tôi nhìn về cuối đường, “Vì sao muội lại ở bên đó?”

“Không có gì, đi nhầm đường thôi.” Tôi đánh lạc hướng nàng rồi quay ngược lại lối cũ, không thể nói sự thật được, trong lòng tôi thậm chí có chút cảm thông với Tào Tương.

Thúy Lâu hưng phấn kể chuyện, bảy ngày sau là đại hôn của công chúa, bệ hạ khâm thưởng năm mươi trượng lụa đỏ, từ phố Chương Đài trải dài đến phủ công chúa. Thúy Lâu tỏ vẻ vô cùng hâm mộ.

Ngày hôm đó nhất định sẽ hoa bay đầy trời, sen hồng khắp nơi, nhưng lại chỉ là một hôn lễ không có tình yêu, là nắm mồ hoa lệ.

Không khí chào mừng ngập tràn mọi nơi, ở Mai Uyển cũng không có một phút nhàn rỗi, tập luyện không ngừng không nghỉ. Tôi không tập vũ đạo, chỉ theo đám người Thúy Lâu đánh đàn, tình cảnh này tôi không muốn náo động, rất rườm rà phiền toái, tôi không thích.

Đêm trước đại hôn, chúng tôi đang ở Mai Uyển luyện tấu đàn thì Trịnh quản gia đích thân đến giám sát khiến cho tất cả mọi người đều khẩn trương, dù sao đây cũng là biểu diễn cho hoàng đế xem, có lẽ sẽ là yến hội long trọng nhất tôi được chứng kiến từ trước đến nay.

Tôi xoa bóp cánh tay đã mỏi nhừ, dựa vào đầu giường nhưng tai cứ như được gắn tai nghe, tiếng nhạc liên tục động vào khiến tôi muốn phát điên, cho dù có nghe đi nghe lại khúc nhạc, gảy đến cả trăm lần cũng không tìm được cảm xúc.

Không biết từ lúc nào tôi lại mặc một bộ y phục đỏ, đưa tay sờ thì chạm đến mũ phượng nặng trĩu trên đầu, căn phòng cũng đã biến đổi. Tôi cuống cuống đứng dậy, Thúy Lâu cùng vài thị tỳ bước vào, nàng oán hận nhìn tôi rồi rút trâm ngọc của tôi xuống, giận dữ nói: “Lý Dao Ca, ta hận ngươi!”

“Thúy Lâu, tỷ làm sao vậy!” Tôi giữ vai nàng.

“Hoắc công tử muốn kết hôn với người, người cuối cùng cũng được như nguyện rồi, đúng không?” Nàng bước từng bước lại gần, móng tay xẹt qua má tôi đau rát.

Tôi hất tay nàng ra, một giọt máu từ bên má nhỏ xuống hỷ phục, những thị tỳ cũng nhào đến lôi kéo y phục của tôi.

Tôi hoảng hốt chạy ra khỏi cửa nhưng lại chết sững, căn phòng đã biến mất, bốn bề đều là tường trắng ngói đỏ cao chót vót, chuyện này là thế nào?

“Dao Ca, nàng muốn rời khỏi ta, đúng không?” Hoắc Khử Bệnh đột nhiên xuất hiện phía sau tôi, mình mặc một bộ hỷ phục đỏ đen, nhiều ngày không gặp chàng càng trở nên tang thương, đến cả giọng nói cũng khàn hẳn.

“Hoắc Khử Bệnh, chàng đã chịu đến gặp muội rồi...” Muội hiểu lầm chàng, là muội ngu ngốc! Tôi chạy tới ôm chầm lấy chàng, tham lam hít hà nhưng mùi hương trên người chàng lại trở nên xa lạ quá đổi.

Chàng hất tay tôi ra, ánh mắt trở nên lạnh lùng nói, “Nàng thay đổi rồi!”

“Chàng tới đón muội đúng không, chàng đã hứa mà!” Tôi bước bình ngẩng đầu, hai tay nắm chặt áo chàng.

“Hung Nô chưa diệt, nói gì đến việc nhà! Hôm nay từ biệt, sau này có thể không gặp lại!” Chàng đẩy tôi ra, từ phía xa một con hắc mã chạy tới, chàng nhảy lên ngựa, một tiếng hí dài cất lên.

“Muội có thể đi cùng chàng, đừng bỏ muội lại!” Tôi quỳ trên đất, cả thế giới bỗng chốc trở thành hai màu trắng đen, chỉ còn hỷ phục của tôi sáng chói.

Hoắc Khử Bệnh giục ngựa phi nhanh, khoảnh khắc chàng ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt kia bỗng xa lạ đến đáng sợ, tôi cảm thấy lồng ngực đau thắt không nói nổi, ôm ngực, nước mắt lỵ biệt tuôn rơi.

Ngoảnh đầu nhìn lại, đằng sau là một con đường thẳng tắp dẫn đến những bậc thềm đá bằng ngọc, ánh nắng từ trên cao rơi xuống đâm vào mắt tôi đau buốt.

Tôi lặng lẽ đứng dậy, kéo lê vạt váy dài trượt bước từng bước nặng nề lên bậc thang, trong lòng trống rỗng, phía cuối của bậc đá tựa như đang có người vẫy gọi tôi.

Đi lâu quá tôi mệt mỏi đứng lại, mặt trời đã xuống núi, hồn hã hẩn, tôi phát hiện trước mặt là một cây cầu đá, cảnh trí xung quanh đã thay đổi, người người tấp nập qua lại, ai nấy đều vui cười hơn hởi, cả con phố ngập tràn hoa đăng, tiếng chuông ồn ào, vàng trắng khuyết cũng đang vắt vẻo trên ngọn cây.

Đèn đóm lụi tàn, tôi lại chậm chậm bước lên cầu, làn váy đỏ rực lê lét trên mặt đường. Vị Thủy cuộn cuộn dưới chân còn Hoắc Khử Bệnh thì đang đứng trên cầu, đưa lưng về phía tôi.

Khi tôi chạy như điên tới, chàng bỗng quay đầu cười nói với tôi, “Ta biết muội chắc chắn sẽ đến.”

Tôi lui về sau, hẳn không phải Hoắc Khử Bệnh mà là nam tử đã lột mặt nạ của tôi trong tết Nguyên Tiêu. Hẳn từ trong tay áo lấy ra một chiếc mặt nạ, đôi mắt sâu thẳm, thông thả bước về phía tôi.

Hắn đeo mặt nạ lại cho tôi, ôm cổ tôi nói, “Nàng xem, có giống nàng không, có giống nàng không...”

“Không! Không...” Tôi thụt lùi từng bước, hai tay vịn lấy thành cầu, hẳn lại không hề nhượng bộ chút nào, ẩn tôi xuống phía dưới, trang sức trên đầu rơi lả tả, mái tóc đen dài phát phơ trong gió.

“A!” Tôi ngã đầu rơi khỏi cầu, lần cuối cùng tôi thấy nam tử đó nhếch miệng, ánh mắt u tối.

Tôi ra sức giãy giụa, nước sông ào ạt tràn vào mũi, không khí cận dần, tôi bỗng mở bừng mắt.

Mồ hôi trán chảy ròng ròng thấm ướt tóc tôi, nghiêng người dựa vào giường, tay tôi còn đang nắm góc chăn.

Tôi há miệng hít thở, màn đêm thanh tĩnh không tiếng động, cảnh tượng vừa rồi lại rất chân thật khiến tôi thấy mờ mịt, lại có chút đau đớn.

Bên ngoài đã tối kịt, thoát khỏi cơn ác mộng, tôi không còn buồn ngủ nữa, cúi đầu lại thấy mình chỉ mặc một bộ y phục mỏng manh, hèn gì lại lạnh cóng.

Đẩy cửa sổ ra, hai hàng lệ bỗng chảy xuống, vầng trăng tròn vành vạnh đang tỏa sáng, những nhành mai đung đưa theo gió, còn thể giới của tôi, mộng trong mộng, đến khi nào mới có thể dừng chân?

Giờ dần vừa qua chúng tôi đã bị đánh thức, tập hợp lại phía tây phủ. Mặt trời đã nhú khỏi chân trời, vì ngủ không đủ giấc nên tôi mang theo đôi mắt cú mèo đen thui ngáp ngáp dài.

Trịnh quản gia và Âm bà bà quay mòng mòng, bận tối tăm mặt mày, liên tục giao phó nhiệm vụ ọi người, chặn dèm dỗ, bày biện da hươu, vị trí đón dâu, đội hình ca múa...Sợ chỉ cần một sai sót nhỏ cũng khó thoát khỏi bị khiển trách.

Mãi đến khi mặt trời đã lên đến đỉnh tôi mới có chút thời gian nghỉ ngơi, ban này ở đại sảnh treo đồ trang trí mà tôi cứ thất thần như đang đi vào cõi tiên, thế là thiếu chút nữa đã ngã ngựa từ trên cao, bị Trịnh quản gia quở trách một hồi, tôi ra sân sau, hiếm có lúc được yên tĩnh thế này, tiết mục ca múa phải tới yến tiệc giữa trưa mới bắt đầu nên tôi phải tranh thủ chút rảnh rỗi này.

Khách khứa tham gia hôn lễ đã lục tục kéo tới, tiếng nhạc từng bừng vang lên từ phía xa, nửa thành Trường An đều chìm trong màu đỏ. Tôi ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xanh trong, hôm nay là một ngày lành.

“Lý cơ! Người đứng là ở trong này.” Thật là không được nhàn hạ phút nào, giọng nói của Âm bà bà vang lên phía sau.

“Dạ!” Tôi vội vã bước qua.

“Mau đưa cái này đến đại sảnh, ta còn bao nhiêu chuyện phải làm đây.” Bà nhét cho tôi một tấm vải gấm màu vàng kim, nặng tới nỗi tay tôi cũng trĩu xuống.

“Đây là cái gì?” Tôi nhìn tấm vải dày thắc mắc.

“Hi cầm để trải án tiệc, mau đi đi, kéo lỗ giờ lành!”

“Vâng.” Tôi bước nhanh đến gần như chạy.

Tay mỗi nhừ, tôi theo đường vòng tránh cửa trước để khỏi đụng phải vị quan to hiển quý nào, kéo không thể hành lễ bái kiến được.

Tầm nhìn bị vải vóc che khuất, tôi đành nghiêng mặt lần đường, tiểu các này tôi không thường đến nên cũng không quen đường, đột nhiên từ trên đầu vang lên một tiếng kêu, ngẩng lên thì thấy một đàn hồng nhạn đang bay về phía chân trời, tôi nhìn đến thất thần nên bất cẩn vấp vào hòn đá dưới chân.

Người chúi về trước, chân trái lại vướng vào vạt váy, mớ vải vóc trong tay cũng bị tôi hất bay ra ngoài.

Ngay lúc tôi sắp ngã sắp xuống thì một cánh tay rắn chắc nắm được áo tôi từ phía sau kéo lại, giữ vững được cơ thể tôi.

“Ngốc nghếch!” Giọng nói trầm thấp của một nam tử vang lên, hình như hơi quen.

Tôi mãi mong nhặt xấp vải lên, chẳng buồn quay đầu mà chỉ thuận miệng nói, “Cám ơn.”

“Bình Dương phủ không đủ người hay sao mà lại dùng đồ ngốc như nàng!” Nghe hấn nói tôi cũng ầm ức, đã vấp vả mà lại chẳng được gì, hấn có tư cách gì mà ỉ ôi chê trách.

“Người thử lấy vải che mặt rồi đi như ta xem?” Tôi giận dữ, quay đầu lại nói.

“Chi bằng nàng che mặt ta lại thử xem!” Nam tử trước mắt mày kiếm khe khẽ nhếch, thân mang y phục màu đỏ đen đang đứng phía sau tôi.

28. Chương 28: Bất Ngờ

“Là người? Người sao lại ở đây?” Tôi há hốc miệng kinh ngạc, hấn chính là người tôi đã nhận làm hôn tét Nguyên Tiêu.

“Có gì không thể?” Hấn sải bước thong thả đến trước mặt tôi, gương mặt góc cạnh rõ ràng đập vào mắt tôi, dưới ánh mặt trời lại lấp ló một tia sáng nhu hòa, không còn sắc bén giống lần trước nữa, con người vẫn hàm chứa ý cười.

“Trường An cũng nhỏ thật!” Tôi khẽ thở dài, kiểm tra xấp vải trên tay, may quá không bị hư hại gì.

“Mấy khúc Cửu Tử Bồ này đừng làm mất.” Hấn xoay người nhặt mấy sợi tua rua lên.

“Cửu Tử Bồ?”

“Xem ra ta nói đúng rồi, nàng quả là ngốc!” Hấn nhếch miệng, từ từ bước lại gần, thân hình cao lớn bao phủ xuống. Khi hấn nói chuyện, hơi thở ấm áp vương vấn bên tai tôi ngứa ngứa. Tôi cũng người nhìn khuôn mặt tuần tú của hấn, giọng nói hấn làm mặt hồ xao động gợn sóng.

Đằng trước phủ ờn ào náo nhiệt, phía vườn hoa nhỏ bé đằng sau lại như bị ngăn cách với bên ngoài, vô cùng im lặng, lắng nghe kỹ hơn còn có thể nghe thấy tiếng gió lướt vi vu.

“Đừng làm rớt nữa, đi mau đi!” Hấn cẩn thận nhét mấy sợi tua vào giữa xấp vải, lại còn giúp tôi sửa sang ngay ngắn.

“Được rồi.” Tôi gật đầu, ở trước mặt hấn, tôi cứ như một đứa trẻ làm chuyện gì sai trái vậy.

Mang tâm trạng thấp thỏm rời khỏi, đi được vài bước tôi lại ngoái đầu nhìn lại, thấy hấn vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt hấn cơ hồ rực sáng phía sau tôi, tôi vội vàng quay đi mà tim giật thót.

Đi đến góc rẽ, tôi lại quay đầu nhìn lần nữa thì đã không còn bóng người, hấn đúng là một kẻ kỳ quái...

Lòng tôi bất an, chợt nhớ tới giấc mơ tôi qua, trong ngọn gió mùa xuân ấm áp lại nổi lên một làn hơi lạnh khó hiểu quỷ dị.

Vừa đưa xong xấp gấm, lễ nhạc đại hôn đã bắt đầu tấu lên, tôi đứng trong góc ở bên ngoài đại sảnh xem tấm vải đỏ sẫm được kéo đến cuối đường, tường trắng ngói đen, đội ngũ đón dâu đang di chuyển trong tiếng nhạc ờn ào mà trang trọng, linh thiêng.

Tôi tìm kiếm xung quanh, muốn tìm được bóng người quen thuộc nhưng đám đông chen lấn đã vây quanh và xô đẩy tôi trong cái ờn ào náo động.

Tiếng nhạc thấp dần, tiếng ờn ào cũng tĩnh lại, xa xa đã thấy bảng tên nền đen chữ trắng trước cửa phủ. Một đoàn thị tỳ mặc cung trang đỏ đang bước đều ra, trấn giữ hai bên tấm thảm đỏ ngăn cách người xem lễ.

Tôi tò mò chen lấn trong đám đông, muốn xem diện mạo của công chúa nhưng cửa chính đột nhiên mở ra, tôi quay đầu thấy Tào Tương một thân hỉ phục xuất hiện trước mắt, vóc người cao gầy, đầu đội tuyên miện, trường bào đỏ đen càng tôn thêm nét anh tuấn.

Hấn dẫm lên tấm thảm bằng lụa đỏ, chậm rãi hướng về cổ kiệu, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt trông nghiêng của thiếu niên thẳng tối thẳng sáng, có thứ gì đó đang lặng lẽ vỡ vụn.

Tào Tương đi hơn một trượng, tấm thảm đỏ bằng phẳng cũng nhăn lại, một bóng người nhỏ nhắn bỗng đứng ngã quỵ giữa đường, đám đông xôn xao, hôn lễ trang trọng lại bị làm cho rối loạn.

Tôi chen đến phía trước, nữ tử một thân y phục đỏ thắm ngã xuống đất chính là một thị nữ tùy hôn. Nghe tiếng ờn, Tào Tương từ xa cũng quay lại, một tia hoang mang lóe qua bị tôi vô tình bắt gặp, nhưng chỉ dừng trong chốc lát rồi hấn lại tiếp tục bước đi.

Tò mò nhìn lại, khuôn mặt nằm nghiêng của nữ tử kia khiến tôi không khỏi sửng sốt, nàng là Hàn cơ!

Tôi gạt đám người chạy lại nâng người nằm ngã trên đất lên, sắc mặt nàng tái nhợt, khổ sở nhắm chặt mắt, tôi bất chấp ánh nhìn khác thường của đám đông, cố gắng xoa bóp khắp người nàng.

Nhìn người mình yêu cưới một nữ nhân khác, còn phải phục vụ cho hôn lễ của họ, tàn nhẫn quá...

“Hàn cơ, ngươi có biết người đang phá hỏng đại hôn không!” Trịnh quản gia giận dữ đánh vào mặt nàng, tôi nắm lấy bàn tay chưa kịp hạ xuống của ông ta.

“Tôi sẽ đi thay nàng, hiện giờ thay quần áo vẫn còn kịp!”

“Lý cơ, người...” Trịnh quân gia vẫn chưa nguôi cơn tức, “Cũng chỉ có thể làm vậy, người mau đi thay y phục!”

Nhìn Hàn cơ mê man, tôi chẳng quản được nhiều, đổi lấy bộ y phục của nàng, vóc dáng chúng tôi cũng xấp xỉ nhau.

Nhặt tấm vải đỏ lên, may là còn kịp, một bóng người mảnh khảnh đang từ từ bước xuống, tân lang tân nương cầm tay nhau chậm chậm đi vào, khi Tào Tương đi lướt qua tôi thì hơi dừng lại, đây không phải là vẻ mặt một chú rể nên có, hoàn toàn không có vui sướng, hắn thậm chí còn chẳng buồn đóng kịch.

Mặt trời đã lấp ló phía cuối chân trời, ai nấy đều có đôi có cặp...Nhạc tấu bên tai lại như tiếng khóc than nỉ non, nam hôn nữ gả, từ nay về sau không còn chung đường.

Tôi đi bên cạnh một thị nữ, nhắm mắt theo đuôi phía sau tân lang tân nương, tấm lụa mềm xẹt qua lòng bàn tay, đây từng là giấc mộng hoa lệ của mọi nữ nhân, con người ta luôn mong ước tìm được một người thật lòng thật dạ với mình, cùng nắm tay đến răng long đầu bạc, nhưng ai biết rằng ước nguyện sống lâu cùng người bạc đầu giai lão lại trở thành nỗi oán tiếc của tôi.

Chúng tôi đứng ngoài sảnh không thể tiến vào, sau khi kết thúc buổi lễ còn phải thu lại tấm thảm đỏ, mỗi người mỗi việc. Khi tôi trộm nhìn về phía phòng trong, thoáng tò mò, Lưu Triệt và Vệ Tử Phu chắc đã ở bên trong, tôi rất muốn được thấy dung nhan thiên tử nhưng khoảng cách quá xa, tôn ti khác biệt, mãi đến khi trở về tôi cũng chẳng được thấy bóng dáng họ.

Về đến nơi, Hàn cơ đang tựa vào đệm, hàng mi dài rũ bóng, tôi nhẹ nhàng bước đến bên cạnh nàng.

“Cám ơn tỷ.” Nàng cũng không ngẩng đầu.

“Không có gì, muội phải biết quý trọng bản thân hơn, nếu không làm sao có thể đợi được đến khi ngài ấy lấy muội?” Tôi vừa thay cung trang vừa nói.

“Lấy?” Giọng nàng run run, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống.

“Chỉ cần tim của ngài ở bên muội thì muội chính là vợ ngài, không phải sao?” Tôi cầm y phục đưa cho nàng, Vệ trưởng công chúa này vốn dĩ cũng vô tội, nàng cũng chỉ là vật hy sinh, ai mà chưa từng khát khao có được một tình yêu chân chính?

Dựa vào cạnh nàng, tôi ôm gối suy nghĩ, còn mình thì sao? Có lẽ cả cuộc đời này cũng chẳng có được kết cục, nhìn ra bầu trời xanh cao vợi vợi, tôi thấy mắt cay cay, Hoắc Khứ Bệnh đang ở đâu?

Vừa mở cửa ra tôi lại đối diện với một người, tôi bắt giác ngó trước nhìn sau, đúng là Tào Tương đang đứng ngoài cửa.

“Ngài sao lại ở đây?” Tôi kinh ngạc nói.

“Sau khi buổi lễ kết thúc, ta lo lắng cho Yên Nhi.” Hắn nói xong lập tức đi về phía Hàn cơ, tôi không có tâm trạng dây dưa với ân oán giữa họ.

“Hầu gia, đừng quên tân nương của ngài đang chờ đợi phu quân là ngài đấy.” Ngay khắc đóng cửa lại tôi khẽ nói, sau đó xoay người rời đi.

Thoắt cái đã đến tiệc trưa, tôi cùng các ca cơ vào vị trí, tuy rằng dàn nhạc nhiều nhưng chúng tôi đã diễn tập nhiều lần, tất đã quen. Trong sảnh ngập tràn không khí vui vẻ thân thiện, trên ghế cao là Bình Dương công chúa, bên cạnh không có ai khác, tôi thầm thất vọng, hoàng hậu vậy mà không xuất hiện, vận khí của tôi không tốt rồi.

Giữa lúc gầy đàn, từ khóe mắt tôi bất ngờ phát hiện Vệ Thanh đã an vị bên phải, tươi cười uống rượu mừng, bất cứ lúc nào hắn cũng trầm ổn như vậy. Tôi vội nhìn quanh hắn, Hoắc Khứ Bệnh hắn cũng ở đó.

Tiếng đàn cũng nẩy lên theo tiếng lòng tôi, âm luật trúc trắc bị nhấn chìm dưới cái ồn ào huyền ảo trong này, tôi buồn bã cúi đầu, không thấy bóng dáng chàng, lòng tôi cũng như tê dại, một khúc đàn chẳng còn âm thanh.

Biểu diễn xong tôi chẳng còn tâm tình nào để nán lại, bèn tránh chỗ đông người, lượn lờ vài vòng trong phủ, lòng lại cứ mong ngóng được gặp chàng.

Đến Lâm Nguyệt Lâu, tôi ngồi trên tảng đá ở dãy hành lang, buồn tay ngắt mấy bông hoa lê, từng cánh hoa trắng như tuyết rơi rụng dần, tôi mở lòng bàn tay ra, một cơn gió thổi tới cuốn theo những cánh hoa dưới ánh mặt trời lả tả bay, bầu không khí ban trưa thật an tĩnh yên bình.

“Người làm rớt đồ rồi!” Giọng nói non nớt vang lên khiến tôi giật mình.

Một bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn chìa ra trước mắt tôi, trong bàn tay đang mở là một hạt châu ngũ sắc, tôi hồi thần nhớ lại, đây là đá ngũ sắc Thúy Lâu tặng tôi năm trước, tôi vẫn luôn mang bên mình.

“Cám ơn nhé, bé con!” Tôi nhận lại hạt châu, vươn tay vuốt tóc nó.

Trước mặt là một nhóc con tóc còn để chỏm, mặc một bộ y phục màu vàng nhạt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn tôi chằm chằm. Xem ra cũng không quá mười tuổi, tôi đột nhiên nhớ tới Tiểu Hoắc Quang, nhưng đứa trẻ này ánh mắt lại già dặn hơn.

“Bé con là sao?” Nó nghiêng đầu hỏi, hai tay chấp sau lưng, tôi nhìn điệu bộ ra vẻ người lớn của nó mà buồn cười.

“Bé con là tiểu hài tử đó.”

“Người cũng đâu lớn hơn ta bao nhiêu, không cho phép gọi ta là bé con.” Nó nghiêm mặt nói, vậy chắc cũng là con em gia đình quý tộc tham gia hôn lễ rồi.

“Tiểu hài tử không cần phải già đời thế đâu, cho em nè.” Tôi bẻ một cánh hoa cắm lên đỉnh đầu nó rồi nhéo mũi nó.

“Nam tử hán không thích thứ này, người là nữ tử vì sao không cài trâm trên tóc?” Nó lấy bông hoa xuống, nhìn lên búi tóc của tôi.

Tôi bất giác sờ lên đầu, nếu không phải vì tiệc cưới này thì ngay cả búi tóc tôi cũng lười cuộn chứ đừng nói là trâm cài tóc.

“Tỷ không thích thứ đó.”

“Vậy người có thích cái này không?” Nó chạy lại cạnh tôi, rút từ trong ngực ra một cây trâm.

Cả cây trâm trắng như ngà voi, có điểm xuyết một viên ngọc đen, đây là trâm đôi mời, vật phẩm thượng hạng.

“Bé lấy thứ này ở đâu?” Tôi cầm lấy cây trâm, để dưới nắng sẽ tản mát một thứ ánh sáng trong suốt tròn mượt, sau đó thả lại vào tay nó.

Búi tóc bị kéo đau, thằng nhóc này vậy mà dám thô bạo cầm cây trâm lên búi tóc tôi, “Tặng người là thích hợp nhất.”

Tôi thấy buồn cười, đứa trẻ này trưởng thành sớm quá, tôi rút trâm xuống lại bị nó giữ lại, “Ta có việc nhờ người, cái này coi như thù lao.”

“Hử?” Tôi bỗng thấy hứng thú, “Muốn tỷ giúp gì?”

“Ta lạc đường, muốn người dẫn ta quay về sảnh tiệc.” Nó kéo tay áo tôi chỉ về phía trước.

Phốc một tiếng tôi bật cười, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ.

Dọc đường đi thằng nhóc cứ nhìn chung quanh, tôi nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nó, bỗng nhận thấy nữ nhân trời sinh thường nảy sinh thứ tình cảm gọi là tình mẫu tử, rất yêu thích trẻ nhỏ.

Ra khỏi Lâm Nguyệt Lâu, một hàng nữ tử mặc cung trang đang đi tới, ánh mắt đều tập trung vào bên cạnh tôi, tôi cũng lịch sự gật đầu chào.

Nào ngờ nữ nhân trung niên đi đầu bỗng bước đến trước mặt tôi, không khách khí mà gỡ tay tôi ra, các nữ tử phía sau đều kêu lên, “Điện hạ, sao ngài lại đi lung tung, Hoàng hậu nương nương không thấy ngài đã lo lắng lắm đấy!”

Điện hạ, Hoàng hậu nương nương? Tôi kinh ngạc, đứa bé này chẳng lẽ là thái tử Lưu Cự?

Còn chưa kịp phản ứng thì một cái tát đã đáp lên má trái tôi, mắt hoa lên, tôi nghe nàng ta lớn tiếng quát, “Dám tự tiện mang điện hạ đi, người thật to gan!”

Trong cơn giận dữ, tôi xoa bên má nóng rát, hai tay nhanh nhẹn định đánh lại nhưng lý trí nhắc nhở tôi, “Ngài ấy lạc đường, là tôi đưa ngài ấy về, bà dựa vào đâu mà đánh tôi!”

“Dựa vào việc người dám phạm thượng.” Gương mặt trát phấn dày cộm của bà ta đầy vẻ khinh thường.

“Là ta muốn nàng đưa ta về, người đừng trách oan nàng!” Lưu Cự kéo vạt áo bà ta, hét lên.

“Điện hạ, nô tỳ này không có tôn ti...” Bà ta lập tức thay đổi sắc mặt, tỳ nữ phía sau cẩn thận kiểm tra, sợ Lưu Cự có xây xát gì.

“Người mới không có tôn ti trật tự! Ta sẽ nói với mẫu hậu, ta muốn đưa nàng về cung!”

“Điện hạ, ngài...”

“Nếu người đã đến nơi, tôi xin cáo từ trước.” Tôi cố nén cơn giận, đơn giản là không muốn dây dưa nữa, Lưu Cự tuổi tuy nhỏ nhưng cấp bậc lại chẳng hề nhỏ.

“Đừng đi!” Lưu Cự chạy tới ôm lấy eo tôi.

Giữa lúc đang lúng túng thì nghe phía sau có giọng nữ tử nói, “Cư nhi!”

Mọi người nghe vậy lập tức cúi đầu nhường đường, “Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Cầm y đỏ, bước chân nhẹ nhàng, trong mắt nàng dường như chỉ có Lưu Cự, một tiếng gọi khẽ cũng đã toát lên vẻ quý phái, hóa ra Vệ Tử Phu lại là một nữ tử nhỏ nhắn thế này.

Tôi và nàng chạm mắt nhau, vội vàng cúi đầu thật sâu, tôi không ngờ lại gặp được Hoàng hậu ở chỗ này, phiền phức rồi!

“Người đưa điện hạ quay về sảnh tiệc trước đi, bệ hạ đang chờ.” Nàng khẽ nghiêng người, tư thái uy nghiêm.

“Vâng!”

“Mẫu hậu, nhi thần muốn dẫn nàng hồi cung.” Lưu Cự vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Cư nhi, hỷ yến của tỷ tỷ con quan trọng hơn, quay lại mau!” Nàng kéo tay Lưu Cự giao cho cung tì.

Lưu Cự phụng phịu, miễn cưỡng bị cung tì dẫn đi còn quay lại nhìn tôi một cái mới dần đi xa.

“Ngẩng đầu lên.” Vệ Tử Phu đi đến trước mặt tôi, giọng nói trong trẻo như tiếng suối chảy.

29. Chương 29: Huỳnh Trưởng

Tôi thầm khản trương, từ từ ngẩng đầu lên.

Ánh nhìn của nàng dừng lại trên mặt tôi, trong đôi mắt nhỏ dài thoáng do dự, Vệ Tử Phu không được tính là quá đẹp nhưng lại có phong thái liễu yếu đào tơ, khóe mắt đầu mày đều phong tao không kể xiết dù đã không còn trẻ.

“Người có biết hôm nay là tiệc gì không?” Nàng nép hai tay vào tay áo.

“Đại hôn của Bình Dương Hầu.”

“Người có biết vật đang cài trên tóc người là gì không?”

Tôi vội gỡ cây trâm xuống, đưa cho nàng, “Là điện hạ...”

“Ngà voi là bội sức của thiên tử, chư hầu, người đã phạm vào điều tối kỵ.” Nàng ngắt lời tôi mà không buồn đưa tay cầm lấy.

“Tôi không biết...” Tôi càng lo lắng bất an.

Vệ Tử Phu nhẹ nhàng nắm cầm tôi nâng mặt lên, đôi mắt quét qua.

“Bình Dương phủ lại có nữ tử xinh đẹp thế này sao!”

“Nương nương quá khen!”

Giọng nói của nàng nhu hòa nhưng tôi lại cảm thấy như đang bước trên băng mỏng.

“Người theo bốn cung đi gặp công chúa, hỉ yến xong sẽ hồi cung.”

“Hồi cung?” Tôi kinh hãi.

“Khá khen cho nô tỳ không biết cấp bậc lễ nghi này!” Một cung nữ ở bên quả trách.

“Hoàng hậu nương nương, tôi không muốn tiến cung, cảm tạ người chiếu cố!”

“Không thể.” Vệ Tử Phu băng quơ nói.

Biến cố này đột ngột quá khiến tôi gần như không kịp suy nghĩ được gì. Tôi chưa từng nghĩ tới việc vào cung, chỉ dựa vào một câu nói của Lưu Cự là muốn thay đổi cuộc sống của tôi sao?

Khi đang nói chuyện thì có cung tỳ tiến lên giữ lấy tôi, tôi chết sững tại chỗ, vùng vẫy khỏi sự giam cầm của các nàng, “Tôi không muốn vào cung!”

Một cung nữ giơ tay lên, mắt thấy bàn tay ả sắp hạ xuống mà hai tay tôi lại bị giữ chặt, tôi chỉ có thể nhắm chặt hai mắt.

“A!” Nào ngờ cung nữ này thét lên một tiếng kinh hãi, ôm lấy cánh tay bị đau, một viên đá sắc nhọn rơi trên đất.

Tôi quay phắt lại, mắt xuyên qua đám người tìm được bóng người màu xanh nhạt.

Ngây ngẩn nhìn chàng từ xa bước tới, mờ ảo mờ lung, thiếu niên rạng rỡ ấy từ khi chia tay đến nay gần như chẳng gặp lại.

“Người nếu dám làm nàng bị thương thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.” Chàng kéo tôi vào lòng, kề sát ngực áo chàng, nỗi nhớ nhung dài đằng đẳng bỗng chốc trào dâng, đôi nhìn đôi mắt trong veo của chàng, tôi chợt cảm thấy dù có phải hứng chịu mấy cái bạt tai cũng đáng.

“Tham kiến Quan Quân Hầu, nô tỳ này...” Cung nữ run run.

“Di, Khứ Bệnh thấy người không có ở yến tiệc, không ngờ lại đến đây.” Hoắc Khứ Bệnh kéo tôi cùng đi về phía Vệ Tử Phu.

Vệ Tử Phu quay đầu nhìn tôi với vẻ mặt không rõ buồn giận, rồi lại quay đi, làn váy dài phiêu động, khi nhìn về phía Hoắc Khứ Bệnh thì lại trở nên nhu hòa.

“Cư nhi ham chơi, đi đến tìm nó.”

“Con vừa làm được một cây kiếm gỗ, hôm khác sẽ đem tặng Cư nhi.” Hoắc Khứ Bệnh nói chuyện tự nhiên, còn tôi chỉ im lặng đứng nghe, họ hàng với nhau mà ít nhiều vẫn khách sáo.

“Cư nhi cả ngày làm ầm ĩ muốn được luyện kiếm.” Vệ Tử Phu dịu dàng mỉm cười tựa như hoa lê tháng ba, đầu mày khóe mắt cong cong có nét giống Hoắc Khứ Bệnh.

“Nàng ấy có chuyện gì sao?” Hoắc Khứ Bệnh ôn nhu nhìn tôi nói.

“Không có gì quan trọng.” Vệ Tử Phu nói qua loa rồi chậm rãi rời đi, nhưng vẫn quay lại nói, “Bệ hạ nhớ con đó, đừng phụ thánh ý.”

“Vâng!”

Người đi rồi tôi và Hoắc Khứ Bệnh vẫn đứng yên.

“Chàng vì sao...lại ở đây?” Tôi có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu thế nào.

“Nếu ta không đến, nữ nhân của ta đã phải tiến cung rồi.” Hoắc Khứ Bệnh trầm giọng rồi thình lình ôm lấy vai tôi.

“À...Hả? Ai là nữ nhân của chàng?” Tôi kịp hiểu ra.

Chàng thì thầm bên tai tôi, “Nàng nói xem?”

Nghe chàng nói thẳng thắn như thế tôi mới nhớ vừa rồi chàng chẳng thèm tránh né người nhà, lòng tôi cũng ngọt ngào, đánh nhẹ vào tay trái chàng, tôi vẫn cứ mạnh miệng nói, “Ai mà biết là con gái nhà ai!”

Chàng khẽ động đậy nhưng trong mắt là cả tình nùng ý mật, hơn tháng trời không gặp, thần thái của chàng vẫn biểu hiện một vẻ thành thực anh tuấn và còn lộ xác thành vị tướng quân uy dũng trên chiến trường.

“Đáng tiếc, đã muộn rồi.” Chàng cong khóe miệng.

“Muộn cái gì?”

“Lòng ta chỉ nhớ đến trái đu đủ kia, còn dung chứa được thứ gì khác đâu.” Chàng giả bộ thở dài.

Tôi chợt mỉm cười, vòng qua cạnh chàng, nắm lấy tay chàng dưới lớp vải áo, chuyện ngày ấy phẳng phất như đang ở trước mắt.

Tay chàng bị tôi giữ lấy mà cứng đờ, “Chàng làm sao vậy?”

“Không sao, sức khỏe của nàng thế nào rồi? Huấn luyện khẩn cấp nên ta không có nhiều thời gian cho nàng.” Chàng vỗ lên mu bàn tay tôi, làm như có gì đó lo lắng mà nhẹ nhàng rút tay về.

Tôi thấy chàng đúng là có chuyện, liền níu lại cánh tay chàng, vén tay áo lên, trên khuỷu tay là một vết máu bầm lớn, cánh tay ngang dọc những vết thương.

“Chàng bị làm sao thế này?” Tôi nhìn trừng trừng những vết thương cũng có thể tưởng tượng ra cảnh chàng vào sinh ra tử, liều mạng luyện binh.

“Chỉ là vết thương nhỏ, có đáng là gì.” Chàng bâng quơ nói.

“Hoắc Khứ Bệnh, muội không cho phép chàng xem thường thân thể mình!” Mũi chua xót, suýt chút tôi đã khóc.

“Một cánh tay ta cũng có thể ôm nàng, thế là đủ rồi.” Tay phải của chàng ôm ghì lấy tôi.

“Muội muốn chàng mạnh khỏe, chàng có hiểu không?” Tôi xoa lên vết máu bầm trên cánh tay chàng, lòng cũng thất lại, bởi chàng liều mạng như vậy nên cuối cùng mới...mới bỏ mình nơi biên quan hoang lạnh...

“Chứ không phải là nàng chán ta rồi?”

“Đúng, muội chán chàng đấy, chán chàng vì đã không cần bản thân.” Tôi phẫn nộ nói.

Nói chưa xong chàng đã cười khê, ôm lấy tôi nhấc bổng khỏi mặt đất, mà chỉ dùng một cánh tay phải.

“Mau thả muội xuống.” Tôi dựa vào ngực chàng.

“Không thả đấy!” Chàng đi thẳng đến hành lang bằng đá, đi một quãng khá xa mà hô hấp chẳng hề lơ nhịp.

“Chàng ở đây chờ muội, muội quay lại ngay.” Tôi chạy đi.

Hoắc Khứ Bệnh tò mò nhìn tôi nhưng cũng không giữ tôi lại.

Tôi chạy đến hiệu thuốc, hỏi mua tam thất và xuyên khung, nghiền thành bột rồi bỏ vào một cái lọ, sau đó tìm hai cái nẹp trúc và tấm vải bố rồi nhanh chóng chạy về.

Khi tôi hớn hển đứng trước mặt Hoắc Khứ Bệnh thì chàng đang ngồi trên thềm đá, ngửa đầu nhìn những đóa hoa lê, ánh nắng hắt lên khuôn mặt trông nghiêng của chàng khiến tôi bất giác thất thần.

“Gì thế?” Chàng quay đầu nhìn ‘công cụ’ trong tay tôi.

“Đưa tay đây, bốn cô nương sẽ hạ thủ lưu tình.” Tôi cầm khúc cây giơ lên.

Chàng mỉm cười, con người lấp lánh trong trẻo, tôi cẩn thận xắn tay áo chàng lên, lấy bột thuốc rắc lên vết thương của chàng và khuỷu tay ứ máu bầm nghiêm trọng rồi hai tay kẹp chặt cánh tay chàng, có thể cảm thấy được xương khớp bị trật, “Chàng còn nói không sao, tay bị trật khớp rồi!”

“Khi kỳ xạ không cẩn thận té bị thương, trật khớp là sao?” Chàng nhướn mi hỏi.

“Trật khớp là xương bị sai vị trí.” Nhìn chàng nghiêm túc thế này tôi không khỏi dắc ý, có thể được ‘bác sĩ’ đến từ thế kỷ hai mươi một chữa trị cho, chàng là người đầu tiên đấy.

Bôi thuốc xong tôi nắn xương chàng, sau khi xem xét cẩn trọng thì mạnh tay bẻ một cái, rắc, đoạn khớp bị trật đã được khôi phục, “Đau không?”

Chàng mặt không đổi sắc dán lại gần, nhẹ nhàng chạm vào môi tôi, “Ta tình nguyện chịu đau thêm vài lần nữa cũng được.”

Tôi đỏ mặt, dùng khúc cây áp vào tay chàng rồi lấy tấm vải bố quấn quanh, thắt một nút kết, đại công cáo thành.

“Chàng xem, cảm giác thế nào?”

“Cũng không đau đớn, Dao Ca, thủ pháp của nàng cổ quái quá, học được từ đâu thế?” Chàng cử động cánh tay.

“Là lang trung ở quê muội dạy.” Tôi tự hào nói.

“Quê muội?” Một đợt gió nhẹ thổi qua, cánh hoa bay lất phất giữa chúng tôi, tôi dựa vào vai chàng, mọi tiếng động dường như cũng im bật.

“Quê muội ở một nơi rất xa, rất rất xa...”

“Chờ khi ta đánh trận trở về sẽ cùng nàng về nhà.” Chàng ôm tôi, nghiêm túc nói.

Về nhà, về bằng cách nào? Hai ngàn năm, tôi có lẽ chẳng bao giờ có thể trở về được nữa.

“Nơi đó có nhà cao tầng, ngựa xe như nước, cũng có hoa lê, trắng tinh như ở đây nè.” Tôi khoa chân múa tay.

Chàng nghe tôi nói, thỉnh thoảng sẽ thêm vào vài câu.

“Ở chỗ muội, nam nhân chỉ lấy một thê tử, dù giàu nghèo hay bệnh tật cũng sẽ ở bên nhau cả đời.”

Chàng bỗng xoay người tôi lại, “Dao Ca, ta quả thật đã khiến nàng chịu nhiều uất ức. Chiến trường không phải là chỗ chơi đùa, có đôi khi ta rất sợ, sợ rằng ta không thể thực hiện được lời hứa với nàng.”

“Chàng đối với muội đã tốt lắm rồi, muội không cầu gì cả, chỉ mong được bầu bạn bên chàng.”

“Nàng biết không? Mỗi lần chém giết đầm máu thì ta lại nghĩ đến nàng.” Mắt chàng sâu thẳm, vòng tay siết lại như muốn dung nhập tôi vào chàng.

Không để ý mặt trời đã lặn về tây, rằng mây đỏ ung dung neo mình trên cành cây, chim nhạn cũng đã bay về phía chân trời, hai chúng tôi sóng vai dựa vào nhau ngồi ngắm ánh tà dương, chỉ mong thời gian sẽ dừng lại ở giờ phút này, rồi sau đó sẽ kéo dài cả đời, đằng đẳng.

Hĩ yến chấm dứt, khách khứa cũng lục tục ra về, trước khi đi tôi đưa cho chàng lọ thuốc, dặn chàng đúng thời gian phải thay thuốc.

Khi tôi xoay người bỗng lại bị chàng ôm lại, “Dao Ca, để ta ôm nàng một cái.”

Giọng nói trong trẻo của chàng như dòng nước mát chảy qua, phá vỡ hàng phòng thủ của trái tim tôi, chẳng biết tại sao chỉ trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy được nỗi thống khổ của sự ly biệt.

“Ngày còn dài mà, chàng sau này muốn không ôm cũng không được.” Vuốt ve gò má chàng, tôi biết, cái ngày mai ấy có lẽ chẳng bao giờ đến nữa.

Khi trở về Thanh Tuyết Cư thì trời đã tối, tôi đẩy cửa phòng ra, thấy căn phòng đã được thắp sáng, trên bàn còn đặt một chiếc lồng đèn leo lét, khó hiểu đóng cửa lại, chẳng lẽ Thúy Lâu vừa tới?

“Sao về trễ vậy!” Giọng một nam nhân xa lạ đột nhiên vang lên từ sau lưng, tôi hoảng hồn quay phắt lại thì va vào ngực hắn.

Tôi chăm chăm nhìn người trước mắt, mi mục như họa, một đôi mắt hoa đào sáng láng, tuần tú vô song, nhưng tôi lại chưa từng gặp người này.

“Tôi đi nhầm phòng?” Tôi không khỏi sinh nghi, vội vàng chạy ra ngoài phòng, trong sân vẫn có ba cây hồng mai đang lay động trong gió.

Hắn kéo tôi về phòng, ôn nhu nói, “Nghe công chúa nói muội năm trước bệnh nặng một trận, sức khỏe còn chưa khôi phục.”

“Người là?” Tôi e dè hỏi.

Hắn hơi khựng người lại, đôi mày thanh tú nhăn lại, cái loại biểu tình này có thể gọi là đau lòng.

“Tiểu muội, muội đang nói gì thế?”

“Hả?” Tròng mắt tôi thiếu điều rớt cả ra ngoài.

“Muội đang giận dỗi đại ca vì lâu không tới thăm muội sao?” Hắn dịu dàng giữ lấy vai tôi, lông mày vẫn chau lại.

Tôi thì vẫn trong trạng thái liệt não, nam tử yêu nghiệt này là đại ca của tôi?

“Không phải...Lần đó muội ốm nặng, chuyện trước kia không còn nhớ rõ.”

Hắn kéo tôi ngồi xuống tháp, “Trong cung sự vụ phức tạp, ta không thể thoát được, muội sống thế nào?”

“Ừm...rất tốt!” Tôi cúi đầu qua loa nói, thật sự không biết nên đối mặt thế nào với một đại ca hoàn toàn xa lạ.

“Có công tử quan tâm, đại ca cũng có thể an tâm.” Hắn nhìn tôi cưng chiều, mị nhãn bắn tứ tung, tôi lại càng không ngừng cảm thán thầm, trên đời này quả thực có nam nhân như vậy sao? Vậy mà tôi cũng được gặp.

“Công tử?” Tôi lại không hiểu.

Hắn gạt đầu không nói, chỉ vén tóc tôi ra sau, động tác dịu dàng ẩn chứa sự trân trọng, tôi nhìn ngón tay thon dài như ngọc kia mà giật cả mình.

“Tiểu muội, thời gian tới, đợi qua phong ba này đại ca lại đến thăm muội.”

“Vâng.” Tôi cái hiểu cái không nhưng vẫn ra vẻ thuận theo.

Hắn là một người rất tinh tế, từ thần sắc của tôi, nghĩ hắn cũng có thể đoán được tám chín phần nhưng vẫn không làm khó tôi.

Sau đó, tôi nói bóng nói gió hỏi Thúy Lâu, nàng chỉ nói tôi từ mười hai tuổi đã nhập phủ, nhưng lại chưa bao giờ nghe đến đại ca của tôi. Trong lòng tôi lại càng tò mò, suy nghĩ cứ rối một nùi.

Mỗi khi trong đầu hiện lên cặp mắt hoa đào mị hoặc đó, tôi lại có cảm giác kỳ quái, xa lạ và cả thân thuộc, dường như có cái gì đó đã bị lấp đi nhưng lại dường như chẳng có gì hết.

Tiệc cưới long trọng sau ba ngày đã chính thức hoàn tất, một hồi pháo hoa từng bừng cũng đã đến lúc lui tàn.

Hôm ấy ca hát trong Mai Uyển, lần đầu tiên tôi gặp Vệ trưởng công chúa, nàng là một nữ tử non nớt, các nét trên khuôn mặt tuy đẹp nhưng vẫn chưa hoàn toàn nẩy nở, luận tài mạo thì không hề thua kém Hàn cơ. Nàng hình như rất có hứng thú với âm nhạc, thỉnh thoảng cũng sẽ cùng chúng tôi đàn ca.

Tào Tương đưa nàng đến tận đây cũng thật bất đắc dĩ, Vệ trưởng công chúa tính tình hoạt bát, tôi rất thích, dù lớn lên trong hoàng tộc nhưng vẫn giữ được nét chân chất thì thật không dễ.

30. Chương 30: Thân Thể

Giữa cảnh sắc ngày hè yên bình tĩnh lặng, một màu xanh mướt phủ chụp lên nhiều loài hoa khiến tôi khó khăn kéo mình ra khỏi ý xuân mơn mẩn ấy.

Năm nay mùa xuân tự dừng ngắn lạ thường, tôi nằm duỗi mình trên tháp, trong tay là một cuốn thẻ tre bí mật Lương công tử tối qua đưa tới.

Nếu quả đúng như lời hần nói thì năm Nguyên Thú là một năm không an bình, dư âm của hôn lễ tháng ba còn chưa dứt thì đã bị một sự kiện trọng đại khác ừn ừn kéo đến che khuất cả.

Lưu Triệt đối với hành quân tác chiến không chút sơ xuất lại bất ngờ hồi mã thương (*), thực hiện kế sách tước quyền, cái này gọi là muốn đối ngoại thì trước phải bình nội loạn. (*Chiêu thức giả vờ thua chạy rồi bất ngờ quay đầu tấn công)

Hoài Nam Vương Lưu An mưu phản bị giết, kéo theo vụ án Hành Sơn Vương, chỉ trong một đêm đã truyền khắp ngóc ngách thành Trường An rồi nhanh chóng lan rộng cả nước, ngoài những lời lên án đối với loạn thần tặc tử thì cũng có nhiều người thăm tiếc than giống tôi đây.

Lưu An ôm ấp chí lớn cũng chỉ có thể cảm thán một câu ‘sinh không gặp thời’, họa phúc sinh tử chung quy cũng do mình tự chuốc lấy. Dù hần không có ý mưu phản thật thì Lưu Triệt cũng sẽ không tha cho hần, phiên quốc cường thế với dã tâm rõ ràng không hề có lợi cho chính quyền phong kiến tập quyền. Với một thiết huyết đế vương như Lưu Triệt thì có thể dung nạp hần được bao lâu? Cũng chỉ là chờ cơ hội xuống tay mà thôi.

Nhất định không phải là ngẫu nhiên, thậm chí đây có thể là kết quả của sự thao túng quyền lực nhiều mặt, từ năm trước bắt gặp Vệ Thanh và Cáp Âm mưu đồ bí mật, Lương công tử hẹn gặp môn khách của Hoài Nam Vương đến lúc này, khi Hoài Nam Vương thật sự mưu phản, bằng dày ba thước không phải chỉ do một ngày lạnh.

Đứa cháu thứ bất tài của Lưu An là Lưu Kiến, tuy có công ứng báo nhưng cũng không hay ho gì, bị tước bỏ danh vị, biếm làm thứ dân, tôi thật sự không hiểu được tư duy của những người này, làm một Vương Tôn không được yêu thương dù thế nào cũng vẫn tốt hơn làm thường dân tóc húi cua gấp trăm lần chứ!

Gấp thẻ tre lại, chuyện này vốn chẳng can hệ gì đến tôi nhưng Lương công tử lại cố ý muốn tôi biết được, nhớ lại năm trước ở Định Tương hần từng nói tôi cùng với Hoài Nam Vương có mối liên hệ nào đó, nhưng cho tới bây giờ hần cũng không cời bỏ khúc mắc trong lòng tôi.

Thở dài một hơi, cuộn lại thẻ tre, thời buổi rối loạn có lẽ chỉ cần bất cẩn một chút cũng sẽ bị cuốn vào những thị phi trước đây.

Lưu Triệt, tôi lầm nhầm cái tên này, rốt cuộc là một người thế nào? Trong lòng xuất hiện một bóng người như thật như giả, ngập trong màn sương mù dày đặc nhưng lại luôn có thể dễ dàng gọi lên lòng hiếu kỳ của tôi.

Sau khi vụ án này kết thúc thì không thấy Lương công tử nữa, cứ như hần đã bốc hơi khỏi thế gian rồi vậy. Giữa Mai Uyển thiếu vắng bóng người phiêu dật lại làm tôi có chút không quen.

Cho tới bây giờ tôi mới nhận ra, Lương công tử có thể xem như là một trong số ít ỏi những người bạn của tôi, Thúy Lâu và Triệu Thường mặc dù thường cùng tôi náo loạn nhưng lại hiếm khi thổ lộ tình cảm được, suy nghĩ nội tâm của tôi chỉ ở trước mặt Lương công tử mới không chỗ che giấu, bị hần nhìn thấu.

Cuốn thẻ tre bí mật bị tôi đốt cháy, biện pháp truyền tin này khi ở Định Tương tôi từng được học, tuy rằng cũ kỹ nhưng nghiêm mật, trình độ khoa học kỹ thuật của cổ nhân chưa phát triển nhưng tư duy lại khôn khéo.

Trên thẻ ghi lại vài bài văn hoặc câu thơ linh tinh, người ngoài nhìn vào sẽ chẳng thấy gì bất thường, nay nan tre ra, giữa những khe hở có thể lấy được những thẻ gỗ mỏng dính, hơ trên lửa nóng, đợi khói bốc lên thì vẩy chút nước vào sẽ thấy hiện lên những rãnh trùng xuống, so thẻ gỗ mỏng đó với văn tự tương ứng trên thẻ tre sẽ thấy những chữ quan trọng, các ký tự được khắc thành những rãnh trùng, đó là tin tức cần truyền đi.

Nếu bị phát hiện, hãy xáo trộn thứ tự các thẻ gỗ mỏng thì sẽ không có được tin tức chính xác, từ đầu tôi chỉ cảm thấy mới mẻ thích thú nhưng dần dần mới hiểu được tin tức quan trọng giữa thời buổi thông tin lạc hậu này là đáng quý thế nào.

Hoắc Khứ Bệnh cả ngày bận chuẩn bị chiến tranh, hiếm khi có thể gặp được. Cởi bỏ trang phục mùa đông dày cộm, tôi nhẹ nhàng thoải mái quần lầy Triệu Thường bắt hấn dạy tôi cưỡi ngựa.

Mỗi ngày từ trưa đến chiều tối, người ở mã tràng ít, tôi sẽ lên thay trang phục cưỡi ngựa rồi theo Triệu Thường đến đó, lúc mới bắt đầu Thúy Lâu còn ồn ào muốn học cùng, nhưng khi nàng thấy ngựa phi như bay thiếu điều muốn hất tôi xuống đất thì không bao giờ nhắc lại việc học cưỡi ngựa nữa, dần dần cũng lười theo tôi đến mã tràng.

Chẳng biết tại sao khi tôi lần đầu tiên rạp mình trên lưng ngựa đã cảm thấy đây là thế giới thuộc về tôi, tuy rằng thường xuyên bị ngựa đá hất đến hoảng hồn, may mà có Triệu Thường che chở cũng không xảy ra tai nạn gì.

Trong số các con ngựa, tôi thích nhất là Đạp Tuyết, tính tình cũng tương đối ôn hòa, lúc bắt đầu là Triệu Thường dắt ngựa chậm rãi dạo bước, nhưng với tôi như thế vẫn chưa đủ, tôi muốn được thử nghiệm cảm giác bay trên lưng ngựa.

Thông thả rảo quanh mã tràng bảy ngày, Triệu Thường cuối cùng cũng đồng ý cho tôi giục ngựa chạy, hấn ở bên cạnh giữ chặt dây cương, bám theo sát nút.

Cưỡi ngựa cũng không khó như tôi nghĩ, trái lại sau khi đã thích ứng càng dễ nghiệm.

Hôm đó tôi cưỡi ngựa phi nhanh từ trong mã tràng chạy ra ngoài, theo con đường phía bắc chạy tới bờ nam sông Vị Thủy, dọc đường gió rít gào bên tai, bóng lá loang loáng quanh tôi, giữa ánh mặt trời buổi trưa tôi lần đầu tiên được thả lỏng chính mình.

Đồi núi cao cao vây quanh, phía dưới là dòng Vị Thủy cuộn cuộn, tôi ngẩn người ngồi đến chiều, Đạp Tuyết rất có linh tính, cứ im lặng đứng bên cạnh, thỉnh thoảng uốn đuôi quét tới quét lui, gió nhẹ vi vu vi vu, một người một ngựa một vùng trời.

“Ai cho nàng cưỡi ngựa!” Tôi đang vui vẻ phi đến giữa sân, không biết ai từ đằng sau quát lớn khiến tôi sợ tới mức kẹp mạnh bụng ngựa, Đạp Tuyết hốt hoảng phóng nhanh.

Tôi hoảng hốt giữ chặt dây cương, trái nghiêng phải ngã, vất vả chạy về phía chuồng ngựa, ngay khi sắp không khống chế được nữa thì từ sau có một người nhảy lên nhanh chóng chế trụ đầu ngựa, lúc này mới an toàn dừng lại.

“Nàng có biết cưỡi ngựa nguy hiểm lắm không?” Hoắc Khứ Bệnh ở sau tôi trách cứ, đầu ló lên trước.

“Tại chàng sợ bóng sợ gió thôi, muội cưỡi ngựa rất tốt mà, không tin muội thử lại cho chàng coi.” Tôi muốn nhanh chóng khoe mẽ thành quả huấn luyện.

“Không cho phép, về sau không có ta thì không được cưỡi ngựa nữa.” Chàng ôm ghì lấy tôi, gối lên hông vai tôi.

Tôi ngửa mặt lên trời thở dài, chàng đúng là bá đạo, ngay cả việc tôi cưỡi ngựa cũng muốn quản. Ngoài miệng tuy là không phục nhưng tôi lại thầm vui vẻ, chỉ cần có chàng ở bên tôi chẳng cần phải lo lắng gì cả, thế này là đủ rồi.

Ý trung nhân của tôi là một anh hùng cái thế, sẽ có một ngày chàng cưỡi tuấn mã tới đón tôi, nhưng tôi dù có nhìn thấu được kết cục cũng chẳng thể tham dự vào quá trình được.

Thời gian vẫn từng ngày trôi qua không sóng không gió, nhưng tôi không ngừng tính toán, đại ca yêu nghiệt gặp mặt một lần, Lương công tử hành tung bất định, Hoắc Khứ Bệnh bận việc luyện binh, còn có những hậu đãi của Bình Dương công chúa, tất cả những thứ này đều như một tấm lưới khổng lồ vô hình, tôi lại không biết mình rốt cuộc đóng một vai trò dè dặt nên tấm lưới đó, hay chỉ là người qua đường.

Lại một ngày yên bình trôi qua, từ mã tràng về, tôi tắm rửa, thay đồ xong, gió đêm mát mẻ khiến tôi ngã xuống thấp mà thoải mái vô cùng.

Trở mình một cái, tay bỗng chạm vào một vật lạ đặt bên cạnh gối đầu, tôi biết là không phải đồ dùng cho việc ngủ nghỉ, rút ra là một thẻ tre nhỏ hình vuông, tôi vội cởi dây, niêm phong vẫn còn chứng tỏ chưa có ai từng mở ra.

Tôi theo bản năng nhìn quanh bốn phía, mở thẻ tre ra là những dòng chữ xa lạ, hơi do dự tôi nạy giữa những nan tre, quả nhiên có thể gõ mỏng ẩn giấu bên trong, xem thủ pháp thì xác nhận là của Lương công tử, bút tích cũng vậy.

“Giờ tuất ngày 9 tháng 6, dưới cổng thành Chương, ba cây hòe phố Thái Thường, một mình.”

Thời gian trên mật thư là tối ngày kia, rốt cuộc là ai? Tôi có nên đi hay không?

Giằng co một hồi, chớp mắt đã sắp đến ngày, vốn định cùng đi với Hoắc Khứ Bệnh nhưng đối phương nhấn mạnh là ‘một mình’, tôi lại không dám quyết định.

Chiều hôm đó, tôi không đến Mai Uyển, lấy một chậu than củi thiêu hủy mật thư, tôi nhìn ra bầu trời đang dần tối bên ngoài mà đứng ngồi không yên.

Đi, không biết có hiểm nguy gì, không đi, sẽ không biết rõ nguyên do, vạn nhất có chuyện quan trọng gì thì lại phiền phức.

Cuối cùng tôi vẫn đang đi trên đường Thái Thường rộng lớn, tóc búi cao, mặc nam trang từ cổng bắc mã tràng chuồn ra khỏi phủ công chúa, tới dưới cổng thành thì trời đã hoàn toàn tối đen.

Trong lòng tôi có chút thấp thỏm, tùy tiện đáp ứng lời hẹn lại khiến tôi lo lắng. Ngược mắt nhìn lên, xa xa có ba cây hòe già tỏa bóng che phủ mặt đất, đồng thời cũng che khuất hơn nửa khu nhà phía sau nó, ba cây hòe chính là nơi này.

Đứng dưới tàng cây nhìn vào con ngõ nhỏ chỉ thấy tối hù, bên này dân cư thưa thớt, hoàn toàn không náo nhiệt giống tây thành, thỉnh thoảng có chút ánh sáng mờ nhạt hắt ra. Tôi đang quan sát thì từ xa vang lên những tiếng bước chân, dưới ánh trăng hiện ra mấy bóng người thon dài, mình mặc áo choàng màu đen, còn chưa nhìn rõ tôi đã bị một người kéo vào ngõ nhỏ.

“Ai...” Tôi bất ngờ không đề phòng bị một bàn tay bịt miệng.

Hắn kéo tôi lùi vào sâu trong ngõ nhỏ, sức hấn rất khỏe, tôi giãy giụa không được đành chăm chăm nhìn lại, mấy bóng đen từ xa mới rồi đã vụt qua.

Tôi cảm thấy trái tim như muốn vọt khỏi lồng ngực, không dám lên tiếng, hắc y nhân dẫn đầu ngó nghiêng nhìn quanh, ánh mắt sắc bén đảo qua phía này, gió thổi bay cái khăn che mặt, khuôn mặt trắng trẻo của nữ tử lộ ra một nửa, mắt phượng khẽ híp lại rồi chợt lóe lên.

Những người còn lại đuổi theo, thân nhẹ bằng như chim, bóng người lay động phản chiếu ánh sáng từ những thanh kiếm.

Không gian lặng ngắt như tờ, qua một lúc lâu, người đằng sau mới buông tay ra, nương theo ánh trăng tôi đã có thể nhìn rõ mặt hắn.

“Tiểu muội, muội đến trễ.” Khi nói chuyện hắn kéo tay tôi, gõ cửa bước vào.

“Đại ca, sao...” Tôi khó hiểu dõi theo hắn, đại ca của tôi nếu muốn tìm tôi nhất định đâu cần lén lút.

Hắn đặt ngón trỏ lên tôi ý bảo tôi chớ có lên tiếng, thân ảnh nhoáng lên một cái đã đưa tôi vào sân trong.

Qua các căn phòng bình thường như bất kỳ nhà dân nào, vòng qua một cánh cửa lại xuất hiện một khu nhà, căn phòng đầu tiên đó lại trống không.

Đẩy cửa vào, khi tôi nhìn thấy người trong sảnh thì kinh ngạc vô cùng.

Lương công tử mặc một bộ đồ màu xanh lam, còn đại ca tôi áo trắng phiêu phiêu, hai mỹ nam này đứng chung với nhau lại khiến tôi có cảm giác vinh hạnh cho kẻ hèn là tôi đây.

“Tiểu muội, ra mắt công tử đi.”

“Ngài ấy không phải Lương công tử sao? Các người vì sao lại ở cùng nhau?” Tôi đảo mắt qua lại giữa hai người bọn họ.

Đại ca tôi bày ra vẻ mặt hờn giận, Lương công tử thì mở miệng, “Lý cơ không nhớ được nhiều chuyện trước đây.”

Hoàn toàn bị những mối quan hệ này làm cho choáng váng, tôi thấy đầu tôi sắp nổ tung rồi, ba người chúng tôi ngồi xuống thấp, đại ca tôi đối với hắn rất cung kính.

“Vụ án này đã khép lại, đại cừu đã báo xong.” Đại ca tôi thở dài một hơi nói.

Lương công tử khẽ gật đầu rồi như xuất thần, ánh mắt đảo qua tôi lại sâu thẳm hơn.

“Các người không muốn nói cho tôi biết chuyện này rốt cục là sao, tôi là ai? Chúng ta có quan hệ gì à?”

Đại ca khó tin nhìn tôi, muốn nói lại thôi nhưng chính Lương công tử lại mở miệng trước.

“Ta vốn họ Đậu, tên chỉ một chữ duy nhất, Lương. Gia phụ chính là Ngụy Kỳ Hầu, Đậu Anh.”

Nghe đến cái tên đó tôi giật nảy mình, va mạnh vào vai đại ca.

Ngụy Kỳ Hầu Đậu Anh? Nếu tôi nhớ không lầm thì từ nhiều năm trước hắn đã bị Hán Vũ Đế giết toàn tộc, phủ Thừa Tướng cao thấp mấy trăm người đều bị ban chết! Lương công tử là con trai của Đậu Anh?

Trán toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ lịch sử lại được cải biến?

“Ngụy Kỳ Hầu không chết?” Tôi hỏi bừa.

Lương công tử biến sắc, lập tức âm trầm, “Đậu gia ngày nay chỉ còn lại ba người chúng ta.”

Nếu không phải e ngại đại ca, tôi thiếu chút nữa đã hét thành tiếng rồi. Sau khi Lương công tử, có lẽ nên gọi là Đậu Lương giải thích xong, tôi đã hiểu được bảy tám phần.

Chính biến năm đó, bởi vì Đậu gia và ngoại thích của Vương Thái Hậu phân tranh, cuối cùng lấy cớ Ngụy Kỳ Hầu giả tạo chiếu thư của tiên đế mà định tội khiến toàn tộc bị diệt. Đậu Anh trước khi chết đã đưa con trai ra khỏi thành Trường An, cùng đi còn có tôi và đại ca.

Phụ thân chúng tôi, Lý Tuân, là môn khách Ngụy Kỳ Hầu vô cùng trọng dụng, sinh tử chi giao.

“Nếu không phải tặc tử Điền Phân kia chết sớm thì hôm nay nhất định sẽ có kết cục thê thảm hơn Lưu An gấp mấy lần.” Đại ca tôi nghiêng rằng nghiêng lợi, đánh một quyền xuống sàn nhà.

“Người chết danh tiêu, Đậu Lương ta lại cảm thấy toàn tộc trên trời có linh thiêng cũng đã được an ủi.” Giọng nói của Lương công tử bỗng xa xăm, tôi thấp thoáng thấy ánh lệ nơi khóe mắt hắn.

Năm đó thế lực trong triều phân thành hai phái, Ngụy Kỳ Hầu và Vũ An Hầu, Đậu Thái Hậu bệnh chết, thế lực của Vương Thái Hậu là Vũ An Hầu Điền Phân vây cánh kiêu ngạo, Đậu tướng quốc làm quan thanh liêm ngay thẳng, Điền Phân lại ham quyền cố vị, tham lam điên đảo, mâu thuẫn giữa hai người ngày càng gay gắt, Điền Phân ra vẻ khiêm tốn nhưng lại âm thầm khổng chế.

Tai họa Quán Phu đã làm bùng nổ lớp vỏ hòa bình được duy trì bên ngoài này, Ngụy Kỳ Hầu công khai di chiếu của tiên đế nhưng lại không có đối chứng, dưới sự can thiệp của Vương Thái Hậu, tình thế bức bách, Thiên Tử thiếu niên đã hạ lệnh tru di cửu tộc. (tham khảo trên nét)

Điền Phân và Hoài Nam Vương Lưu An cùng một giuộc, việc này ít nhiều cũng có Lưu An góp sức.

Sau khi Đậu Anh chết, ý trời ý người, Điền Phân nhanh chóng thất thế, thế lực của Vương Thái Hậu cuối cùng cũng bị phe cánh của Lưu Triệt lật đổ.

Ngụy Kỳ Hầu là viên đá trải đường cho sự nghiệp nhất thống của Lưu Triệt.

Tôi nghiêm túc lắng nghe, thân thể phức tạp của tôi thời gian vừa qua như một ả số tối nay đã được vạch trần, giữa những u u mê mê, dự cảm dần được xác nhận, hóa ra bên dưới cuộc sống yên tĩnh bình thản lại là những lớp sóng ngầm mênh mông, bỗng nhiên lòng nặng trĩu, một ca cơ với thân phận phức tạp, tôi của ngày mai sẽ ra sao?

Hóa ra, tôi không phải là người trong vòng lịch sử nhưng lại bị hãm sâu trong đó, không thể không màng đến.

“Vậy nếu Đậu gia chỉ còn lại chúng ta thì tin tức của ngài lấy được từ đâu?” Tôi không hiểu.

Lương công tử trong tay không biết từ lúc nào đã nắm một thanh trường kiếm dài có vỏ màu xanh, hắn từ từ nâng thân kiếm lên nói, “Từ xưa đến nay, trong gia đình các chư hầu đều có mạng lưới tình báo chặt chẽ, trải rộng từ Trường An đến khắp cả nước, đó là chức trách của ám vệ.”

Xung quanh mát mẻ nhưng giữa đêm hè này lại khiến tôi run rẩy, thể lực của Đậu gia khổng lồ đến thế nào mà sau khi Đậu Anh chết đã nhiều năm vẫn có thể duy trì hệ thống tin tức mạch lạc như vậy. Quyền thế năm đó có thể thấy là huy hoàng cỡ nào, vì thế, Đậu gia diệt môn rất khó nói là bởi thể lực chống đối hay là Lưu Triệt vốn không dung được họ!

Trong lòng đế vương từ xưa đến nay, công cao không thể hơn chúa, quyền thịnh không thể khuynh thiên. Phi điều tấn lương cung giấu, hồ thỏ tử chó săn phanh. (Khi chim chóc đã bị bắn hết thì cây cung tốt sẽ xếp xó; khi con thỏ khôn ranh đã chết, chó săn không còn tác dụng sẽ bị đem làm thịt.)

“Quân chủ cũng vậy, thể lực ám vệ hoàng gia khổng lồ đến nỗi không chỗ nào là không xâm nhập. Các tướng quân Vệ – Hoắc – Lý Nghiễm ở ngoài sáng duy trì biên cương bình định quốc thổ, dẹp yên ngoại tộc. Nhưng để điều hành triều đình thì phải cần tới một thể lực bí mật cường đại để cân bằng.” Lương công tử rút kiếm khỏi vỏ, vẩy tay đâm kiếm vào trong cột nhà bằng gỗ.

“Triều đình cũng cần bồi dưỡng ám vệ?” Tôi giật mình.

“Năm đó Ngự Sử đại phu Hàn An Quốc du thuyết Lương Hiếu Vương, làm cho tiên đế thông suốt, văn võ liên kết, nhưng đã thế nào khi Ngự Dương bệnh tật qua đời?” Đại ca trầm giọng nói, “Thể lực của hoàng tộc hỗn loạn, muội còn chưa hiểu sao?”

“Những mưu toan tính toán này chẳng liên quan đến muội.” Tôi chỉ muốn thoát khỏi cuộc sống này.

Đại ca đột nhiên cầm tay tôi nói, “Muội muốn cùng công tử rời khỏi đây hay vào cung cùng đại ca?”

31. Chương 31: Ly Biệt Đau Thương

Lương công tử không nói gì, chỉ im lặng nhìn tôi, hắn đã biết từ lâu rằng tôi không thể ở bên hắn.

“Đều không muốn, muội chỉ muốn ở lại phủ Bình Dương làm một ca cơ.” Tôi rút tay về.

“Muội thay đổi suy nghĩ khi nào vậy? Năm đó đại ca vì bức bách, không thể không vào cung, muội đã từng chấp thuận lời hẹn...”

“Đó là trước đây, muội đã lớn rồi, muội không muốn chôn vùi cuộc đời mình tại nơi không nhìn thấy mặt trời kia.” Tôi kiên quyết nói, đôi mắt hoa đào đầy phức tạp.

“Muội...” Đại ca nhìn về phía Lương công tử, không thể phản bác lời tôi được nữa.

“Lý huynh, hôm nay từ biệt, không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại.” Lương công tử đứng dậy.

“Ngài định đi đâu?” Tôi giành lên tiếng trước.

Hắn mỉm cười, “Trời đất bao la, sẽ có chỗ cho Đậu Lương dung thân.”

Đột nhiên mũi tôi chua xót, tiệc vui nào rồi cũng có lúc tàn.

Tôi đi qua nhẹ nhàng đánh vào lồng ngực hắn, ra vẻ thoải mái nói, “Phóng ngựa đến tận chân trời, ngài đúng là nói được làm được.”

Bóng người áo xanh như đã khắc sâu vào trí nhớ tôi đã cùng với mùi hương hoa đào nhàn nhạt dần đi xa.

Ra khỏi cửa tôi quay đầu nhìn lại, chỉ còn thấy được bóng lưng thẳng tắp của hắn.

Bỗng dưng nhớ lại đêm kết thúc kỳ thi đại học, chúng tôi tụ tập tại sân thể dục, vừa khóc vừa cười vẩy tay tạm biệt, “Tôi sợ không có cơ hội nói tiếng tạm biệt, vì có lẽ muốn gặp cũng chẳng gặp được nữa.”

Đêm đã tàn, tôi cũng phải rời khỏi đây, nơi quen thuộc với hẳn, nghĩ đến sự chia ly sắp tới mà tôi không cầm được nước mắt. Tôi sẽ nhớ kỹ khuôn mặt hẳn, tôi sẽ quý trọng những kỷ niệm hẳn đã mang đến. Những ngày đã qua sẽ mãi mãi không bao giờ phai nhạt trong tâm trí tôi.

Vụ án Hoài Nam Vương đã kết thúc vang dội, những gì còn sót lại chỉ là mấy ngày hè lê thê, sóng gió trên triều vẫn cứ âm ỉ kéo đến, mối quan tâm của Lưu Triệt vẫn đặt vào cuộc chiến quân Hung.

Hoắc Khứ Bệnh dẫn tôi đến thao trường Trường An, đứng trên đồi cao nhìn xuống, thành tây của Trường An lại mang vẻ hào hùng đặc biệt.

Phía bắc của thao trường là Lâm Uyển lớn nhất của Hán triều, chàng hào hứng kể cho tôi về ba mươi sáu điện ở Lâm Uyển, cảnh đẹp Nghi Xuân, một bức tranh bát ngát với những khu nhà nghỉ ngơi và vườn hoa rộng lớn.

Bên trong có khu vực săn bắn vô cùng rộng với đủ các loại thú quý hiếm, các loại thực vật kỳ thú và vô vàn đình đài lầu các, sơn thủy hữu tình.

Tôi nhìn ra xa xa thấy rừng cây um tùm trải dài đến bát ngát, lòng cảm thán, trên đời này có nơi tuyệt vời đến thế sao?

Hè đã đến, bên ngoài râm ran tiếng ve sầu kêu, tôi rất sợ nóng, trong phòng luôn có một thùng nước lớn, chốc chốc lại tắm rửa một lần.

Kể ra cũng lạ, từ sau khi đại ca hẹn tôi ở thành nam đến nay đã không thấy xuất hiện nữa.

Mà ngay cả Triệu Thường cũng hiếm khi tới tìm tôi, xung quanh trống vắng hẳn. Bình Dương công chúa chẳng bao giờ hạn chế tự do hoạt động của tôi thì lại thường vô tình hữu ý mà quan tâm tới tôi.

Tất cả những thay đổi như có như không khiến tôi thỉnh thoảng bất an.

“Dao Ca!” Tôi đang lim dim nằm trên tháp thì bị đánh thức.

“Hôm nay chàng không cần luyện binh sao?” Tôi dụi dụi mắt, đúng là Hoắc Khứ Bệnh đang đứng ở cửa.

“Sợ nàng buồn chán nên tới thăm nàng đây.” Chàng đặt một bộ nam trang lên tháp, tay lau mồ hôi trên trán tôi.

“Đây là?” Tôi không hiểu nhìn chàng.

“Mau thay đi, đưa nàng tới chỗ này.” Chàng quay lưng lại nhưng không ra ngoài.

“Chàng đi ra ngoài...”

Chàng cau mày, xoay người lại nắm lấy áo khoác ngoài của tôi lôi lôi kéo kéo, làm lộ ra bờ vai trắng nõn, “Có gì mà ngại? Nếu muốn nhìn ta đã nhìn từ lâu.”

“Được rồi, được rồi, chàng là chính nhân quân tử, xoay qua chỗ khác đi!” Tôi cãi không lại chàng.

Một lát sau, hai vị công tử văn nhã một ột thấp xuất hiện trên đường Chương Đài, chàng mặc một bộ y phục bằng tơ lụa màu xanh nhạt, trên mũ có gắn hai viên ngọc, khí độ bất phàm. Tôi cũng mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt, tóc cột lại phủ xuống bờ vai, tư thái phong lưu.

Chàng thân thiết lôi kéo tôi khiến người qua đường đều phải ngoái nhìn với ánh mắt kỳ lạ, hai mỹ nam tử về ngoài xuất chúng mà lại mờ ám đáng nghi.

Chỉ chốc lát sau, chàng đã mang theo hai vò rượu ngon cùng hai con hắc mã.

“Lý huynh có thể cưỡi ngựa không?” Chàng vỗ vỗ lưng ngựa, ánh nắng chiếu rọi xuống làm hai chiếc răng khểnh lộ ra theo nụ cười rạng rỡ.

“Chi bằng cùng Hoắc huynh tỷ thí một phen, thế nào?” Tôi chấp tay vái chào rồi leo lên ngựa.

Hai con tuấn mã chạy như bay, gió mạnh sấy khô mồ hôi trên người và rít gào bên tai, tóc phát phơ đằng sau, toàn thân tôi như đang bay, bay về phía cánh đồng bát ngát vô tận.

“A!” Tôi thỏa thích hét to, điều khiển dây cương, cơ thể theo tốc độ của ngựa mà nảy lên.

Mùi cỏ thơm ngai ngái và những hạt nắng lấp lánh bên ngoài thành Trường An khiến tôi càng thêm hưng phấn kẹp chặt bụng ngựa.

“Dao Ca, nàng thật lợi hại!” Hoắc Khứ Bệnh ở sau cười nói.

Tôi quay đầu, phóng khoáng vẫy tay với chàng, “Thế nào, có phục chưa?”

“Coi chừng!” Sắc mặt chàng đột nhiên biến đổi, cùng tiếng hét, chàng nhảy lên, phi thân ôm lấy tôi.

Hai chúng tôi cùng rơi khỏi lưng ngựa, chàng ôm chặt lấy tôi trong lòng, lăn lông lốc theo triền núi dốc đứng, đầu óc choáng váng, tầm nhìn trước mắt thay đổi cực nhanh, loáng thoáng còn thấy con ngựa bị đập vào thân cây.

“Xem ra Bình Dương phủ đãi ngộ không tồi.” Đến khi chúng tôi dừng lại, tay chàng xoa xoa lưng tôi.

Tôi dựa vào ngực chàng thở hổn hển, vẫn còn dư âm của sự kích thích vừa rồi, “Hả?”

“Nàng nặng quá, đè chết ta rồi!” Chàng cong khoe miệng, ra vẻ đau đớn lắc đầu nhìn tôi.

“Sao nào, chàng không muốn?” Tôi càng đè xuống để sức nặng toàn thân đặt hết lên mình chàng, “Chàng dám chê muội hả?”

Chàng xoay người một cái đặt tôi dưới thân, rồi vén mớ tóc tai tán loạn trên mặt tôi sang, đoạn nói “Như vậy cũng tốt!”

Khuôn mặt tuần tú áp lên trán tôi, mùi cỏ xanh lượn lờ trước mũi tôi, trưa mùa hè, không khí tràn ngập hương vị hạnh phúc, tôi cũng ôm lấy cổ chàng, cười gian xảo.

Đôi môi áp lại, cảm xúc mềm mại mê hoặc tâm trí, mồ hôi từ thái dương chảy xuống hòa vào nền cỏ dưới thân.

“Chờ ta!” Giọng chàng mơ hồ, bàn tay thô ráp rê qua da thịt tôi.

Tôi khó khăn gạt đầu, say sưa quán quýt, áo quần nửa hở, nhìn lên màn trời xanh thẳm tôi bỗng dưng muốn tặng chàng bản thân tôi, tất cả của tôi đều cho chàng.

Nụ hôn ôn nhu dần gấp gáp, bầu không khí cũng khô nóng, tiếng hít thở của Hoắc Khứ Bệnh nặng nề hơn, tôi vươn tay cởi bỏ đai lưng chàng, lồng ngực cường tráng lộ ra, tôi cúi đầu hôn lên nơi trái tim chàng.

“Hoắc Khứ Bệnh, chàng phải hứa với muội, dù là ở đâu, khi nào, nơi này của chàng phải có muội, dù chỉ một góc nhỏ cũng được.”

Chàng nắm lấy tay tôi áp vào ngực, “Nàng từ lâu đã lấp đầy chỗ này rồi, nha đầu ngốc.”

Thật lâu sau, chàng mặc lại quần áo cho tôi, nghiêng người ôm tôi nằm trên cỏ, “Chờ cuộc đại chiến này chấm dứt, ta sẽ thỉnh cầu bệ hạ tứ hôn, Dao Ca, ta muốn nàng làm thê tử ta.”

Tôi vùi mặt vào ngực chàng, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Hạnh phúc chính là như thế, dù chỉ là khoảnh khắc cũng không hề hối hận. Ít nhất trong những ngày tháng ít ỏi này, chúng tôi cũng từng có nhau.

Giờ khắc này dài đằng đẵng, đó là sự chờ đợi ngàn năm của tôi.

Bóng cây rợp xuống mặt, đôi tay gối lên đầu lẳng lặng nhìn bầu trời không gợn bóng mây, bên tai là tiếng ve sầu râm ran, thỉnh thoảng lại thấy một con bướm bay qua, yên bình đến vậy.

Có người mình yêu ở bên, có cảnh đẹp ý vui, thế sự tao nhã cũng chẳng hơn gì lúc này, tôi cảm thấy rất thỏa mãn.

Ngửa đầu nằm trên cỏ, nắm tay chàng, tôi ngủ suốt buổi chiều, không hề mộng mị, lúc tỉnh lại thì thấy khuôn mặt trông nghiêng dưới nắng chiều của Hoắc Khứ Bệnh.

Tôi đứng lên duỗi cái lưng mỏi nhừ, chàng từ trong áo lấy ra một cây trâm đính hoa bằng đồng, trên đầu khảm một viên ngọc trơn bóng, chàng nghiêm túc cài lên búi tóc tôi.

“Cài lên tóc nàng, nàng đã là vợ ta.” Chàng ôm lấy tôi.

“Muội chờ chàng, chờ chàng đến lấy muội.” Tôi gỡ bông tai phỉ thúy hình bốn cánh xuống đặt vào tay chàng, bông tai này tôi vẫn luôn đeo.

“Nếu ta về, nàng không được thất hứa đấy!” Chàng cầm bông tai phỉ thúy, con người trong suốt chăm chú nhìn tôi, trịnh trọng nói, “Nếu ta không về, nàng phải quên ta đi.”

Tôi chặn môi chàng, “Không có nếu, chàng nhất định sẽ trở về.”

Chàng dắt ngựa tới, hai chúng tôi cùng cười dọc theo bờ sông Vị Thủy xuôi về phía nam.

Xa xa trông thấy một cái đình, mái đình sừng sững dưới ráng chiều.

“Tướng quân!” Một tiếng nói sang sảng vang lên, tôi xoay người xuống ngựa, đi về phía trước.

“Cách biệt ba ngày, người đã khác xưa!” Tôi mỉm cười khom lưng thật sâu, lúc ngẩng đầu thì thấy Triệu Phá Nô mình mặc trường sam.

“Hắn hiện tại là Tư Mã của ta đấy, nếu không có hắn, trận chiến sẽ không thuận lợi được đâu!” Hoắc Khứ Bệnh đặt hai vò rượu lên bàn đá, rồi đập một cái vào lưng Triệu Phá Nô

“Không có Lý cơ sẽ không có tôi hôm nay!” Triệu Phá Nô cười ha hả, đôi mắt sáng ngời, trầm tĩnh và văn vẻ hơn lúc mới gặp nhiều.

“Hôm nay có rượu Tân Phong hảo hạng, chúng ta sáng khoái uống đi!” Hoắc Khứ Bệnh mở nắp, một mùi thơm nồng bay ra.

“Năm đó khi cao tổ nhớ nhà đã sai người ủ rượu Tân Phong, là tuyệt phẩm trong số các loại rượu.” Triệu Phá Nô nâng một vò rượu, gật đầu khen.

“Không say không về!” Hoắc Khứ Bệnh cũng nâng vò rượu lên, ngửa đầu uống một ngụm rồi cười cười đưa cho tôi, “Dao Ca, nàng cũng ném thử đi!”

Nhìn nam nhi nhiệt huyết hào hùng trước mặt tôi bỗng nhiên cũng trở nên khí phách, không chịu yếu thế tôi nâng rượu lên há miệng uống một ngụm.

Lúc mới ngậm vào thì thấy rất dễ uống, đến khi nuốt xuống lại cảm giác được hương vị của ngũ cốc nhàn nhạt, sau đó tôi lại muốn được uống thêm nữa, tiếp tục dốc xuống đầy một ngụm.

Hoắc Khứ Bệnh lau rượu chảy xuống bên miệng tôi, cười vang lên, “Lý huynh tửu lượng rất khá!”

Ba người chúng tôi cùng nâng chén, chén thù chén tạc, tôi dựa vào ngực chàng, mượn rượu bạo gan hát vang lên.

“Tân Phong rượu quý mười ngàn đấu,

Du hiệp Hàm Dương khách trẻ trung.

Tương phùng hào khí cùng bạn uống,

Bên lầu bờ liễu ngựa buông cương.”

(Khúc ca tuổi trẻ -Vương Duy - Người dịch: Vũ Thế Ngọc)

Triệu Phá Nô gõ bàn đá, lặp lại tiếng ca của tôi bằng một giọng trầm thấp thô trong, vọng lại trong đình cổ giữa màn đêm, “Tương phùng hào khí cùng bạn uống!”

“Có hồng nhan, tri kỷ, cuộc đời này không uống phí!” Hoắc Khứ Bệnh lắc mình, rút kiếm bay ra khỏi đình, cảm giác chênh choáng đã rút bớt.

Tà áo phất phơ hiên ngang, bóng kiếm theo gió dao động, khung cảnh mang hơi hướm cổ xưa, tôi kéo váy, lần váy dài bay bay, tôi có thể nghe thấy tiếng kiếm vun vút trong gió.

“Trước rượu ta hát,

Đời người thấm thoát,

Khác gì sương mai,
Hỏi ai không buồn ?
Đứng dậy khảng khái,
Nhưng buồn theo mãi,
Giải sầu âu là,
Theo nhà Đỗ Khang?"

Khi đó sao đầy trời, trăng khuyết đã neo lấy cành cây, cả thế giới chỉ còn lại ba chúng tôi, nam tử dưới ánh trăng không hề ngoảnh lại mà biến mất ở cuối chân trời.

Giữa mông lung có người khê khàng nói liên miên nhưng tôi lại chỉ nghe thấy hai chữ: Chờ ta.

Khi tỉnh lại, tôi đã nằm trên tháp ở Thanh Tuyết Cư, Thúy Lâu nói hôm qua Hoắc Khứ Bệnh đã đưa tôi về, tôi mê man thiếp đi, mọi chuyện đều phải giấu Bình Dương công chúa.

Nàng nói cho tôi biết, Hán quân đã ra trận, hôm qua là đêm cuối họ dừng lại ở Trường An.

Tôi cuống quýt chạy ra ngoài, đằng chân trời một đàn chim nhận bay qua, mặc dù đã giữa hè nhưng tôi lại cảm thấy cây cối đều tiêu điều.

Chàng đã đi rồi, trên người tôi vẫn còn lưu lại mùi hương của rượu.

32. Chương 32: Long Nhan

Từ khi Hoắc Khứ Bệnh đi rồi, thâm thoát đã qua hơn một tháng, tôi khắc từng ngày lên một thẻ tre.

Lực bất tòng tâm, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi kết cục, có lẽ điều duy nhất có thể làm là cố gắng hết sức bầu bạn bên chàng.

Vuốt ve thẻ tre trong tay, tôi thầm suy tính mà lòng khi tỏ khi mê. Trên đời này phải có biện pháp toàn vẹn như kiểu không phụ Như Lai không phụ khanh chứ nhỉ.

"Tiểu muội." Một tiếng gọi ôn nhu kéo tôi ra khỏi suy nghĩ, tôi ngẩng đầu thấy đại ca đang dựa vào cửa, tay ôm một đôi bảo kiếm, mắt hoa đào lấp lánh ánh cười.

Tuy rằng đã gặp vài lần nhưng trong lòng tôi vẫn không thể công nhận một nam tử yêu nghiệt thế này lại là đại ca của tôi được.

"Đại ca, sao huynh lại tới đây." Tôi khách sáo hỏi, vì đối với hắn tôi không có cảm giác gần gũi, nếu tôi dùng thân thể của người ta thì cũng không thể bắt tôi phải gánh vác hết cả thân phận của nàng chứ.

"Dạo này thân thể thế nào rồi?" Hắn ngồi xuống cạnh tôi, đặt hai thanh kiếm lên bàn. Mùi huân hương thoang thoang bay tới, trong đôi mắt hoa đào hẹp dài đầy sự quan tâm, có lẽ hắn thật lòng thương yêu muội muội của mình, bằng không cũng sẽ không để nàng ở lại phủ công chúa mà lại chẳng bị ai khi dễ.

"Không có gì đáng ngại, đại ca ở trong cung có khỏe không?" Tôi nhìn thanh kiếm trên bàn mà không hiểu gì. Nhưng hắn là người thân của tôi, là người có cùng máu mủ gần gũi nhất trên đời này của tôi.

"Khỏe lắm!" Hắn nhướn mày xoay đầu cười, tôi lại giật mình, chưa từng nghĩ một nam nhân mà cũng có thể đẹp đến vậy, mỗi cái nhíu mày nhếch môi đều toát lên bốn chữ: mỹ hoặc chúng sinh! Gien của Lý gia thật hảo hạng quá đi!

Tôi bỗng nghẹn lời, căn phòng chìm vào im lặng, thật không biết nên nói gì, giữa huynh muội với nhau mà lại lạnh nhạt thế này thì cũng chẳng thoải mái gì.

"Hôm nay công chúa mở tiệc, đại ca mới vừa sáng tác một khúc nhạc, mời muội muội thay ta múa thử." Hắn chậm rãi đi đến trước bàn trang điểm ngoắc tôi.

Quỳ gối trước bàn trang điểm hấn tự tay làm tóc cho tôi, trong gương phản chiếu hai khuôn mặt tuyệt mỹ, các đường nét lại hao hao giống nhau.

“Tiểu muội thật có dáng vẻ khuynh quốc!” Hấn lơ đãng nói trong khi mái tóc của tôi ở trong tay hấn đã thay đổi, tóc mai buông rũ hai bên lộ ra vầng trán trơn mịn càng tô điểm thêm cho khuôn mặt xinh đẹp sáng sủa của tôi.

Nghe hấn khen tôi chỉ gượng cười lấy lệ nhưng lòng lại băn khoăn không hiểu hấn đang muốn làm gì, đột nhiên hấn lại nói muốn tôi làm bạn nhảy của hấn.

“Công tử từng dạy muội múa kiếm?” Hấn lấy từ trong ngực ra một cây trâm cắm lên búi tóc tôi rồi nhìn vào gương hỏi.

Lương công tử, hấn từng lấy cành đào thay kiếm dạy tôi một vũ đạo.

“Vâng, nhưng muội múa không giỏi, còn chưa quen!” Vội vàng muốn thoái thác, tôi cuối cùng đã nhìn ra mưu đồ của hấn nhưng vẫn không nói trắng ra, hấn dù sao cũng đại ca tôi, không thể hãm hại tôi được. (vâng, k hãm chỉ hại thôi!)

“Không sao, vũ kỹ của muội hơn người, đại ca tin tưởng muội!” Hai tay hấn nắm vai tôi, nghiêng đầu nhìn tôi đầy yêu thương khiến tôi sợ hãi.

Kết quả là, tôi cũng thua hấn, đành phải theo hấn luyện tập.

Hấn đưa tới hai thanh kiếm gọi là Nhuyễn kiếm Phi Hồng, múa kiếm phân ra làm đơn kiếm và song kiếm, Lương công tử dạy tôi song kiếm vũ, một mình múa, kiếm di chuyển khắp tám phương.

Tôi vỗ về thân kiếm trơn mỏng mát lạnh, lấp lánh ánh sáng xanh ngọc với độ mềm dẻo vừa phải. Tôi vung tay lên, vun vút như rồng ngâm và điệu múa bắt đầu.

Đại ca tôi ở bên cạnh gảy đàn, tiếng đàn của hấn rất mạnh mẽ, hòa cùng điệu múa của tôi, ánh kiếm thoát ẩn thoát hiện bên người, song kiếm chạm vào nhau phát ra những tiếng leng keng dễ nghe.

Sớm tối, hấn sai người mang đến cho tôi một bộ lễ phục. Sắc đỏ như lửa, kiểu diêm mà mê đắm, vạt áo và tay áo đều thêu hoa văn màu đen, tôi chưa bao giờ mặc bộ y phục nào lộng lẫy đến vậy, thường ngày phần lớn y phục tôi mặc đều màu sắc trang nhã.

Nữ tử trong gương một thân đồ rực tóc đen như mực, cổ áo trễ thấp để lộ một mảng ngực trắng ngần, vết bớt cũng vừa vặn được tóc che khuất. Vạt váy dài xòe rộng như đóa mẫu đơn đang nở rộ, thắt lưng ong được điểm tô bằng hai dải lụa dài với những hạt châu trang trí.

“Váy Lưu Tiên đẹp quá!” Tôi quay đầu thấy Thúy Lâu không biết khi nào đã đứng ở cửa, yến tiệc chiều này nàng cũng sẽ tham gia.

Ôm lấy song kiếm, tôi kéo theo làn váy thướt tha đi về phía đại sảnh, trời đã vào thu, lá vàng cũng rơi rụng nhiều, y phục đồ tươi của tôi phất phơ trên con đường mòn hiu quạnh, nhìn về phía chân trời cao xa, gió lạnh đang khẽ khàng mơn trớn mái tóc tôi, tôi dừng chân một chút, lòng chợt dâng lên một nỗi mất mát mơ hồ.

Bên này đàn ca thái bình, bên kia chinh chiến sa trường, mỗi khi nghĩ đến điều này tôi lại hận mình không thể chấp cánh bay đến bên chàng.

Đại sảnh tổ chức yến tiệc đèn đuốc rực rỡ, tôi bước vào, mắt lướt quanh, trên cao là Bình Dương công chúa và Bình Dương Hầu, công chúa mỉm cười với tôi còn Tào Tương thì vẫn một vẻ lạnh lùng. Ngồi bên trái là Vệ trưởng công chúa, trên khuôn mặt non nớt của nàng lộ ra một nụ cười chân thành, đang cúi đầu thì thăm gì đó với Tào Tương. Bên phải là đại ca tôi trong y phục trắng tuấn tú rạng ngời.

Nhìn bên ngoài chỉ là một bữa tiệc gia đình bình thường nhưng tôi có cảm giác bầu không khí này không ổn, lại không thể nói rõ nguyên nhân.

Đàn ca bắt đầu, tôi đứng bên cạnh lặng lẽ chờ đợi, trước mặt là điệu nhạc êm dịu bước chân uyển chuyển, nhưng mọi người trong sảnh thì vẫn ngồi nghiêm chỉnh, không dám thở mạnh hay trò chuyện, giữa không

trung đường như đang lưu chuyển một bầu khí bí ẩn, Bình Dương công chúa khẽ nhấp một ngụm trà, quay đầu lại nhìn với ánh mắt xa xăm, còn đại ca cũng nhìn theo hướng bên đó.

Chẳng biết tại sao oanh ca yến hót cũng chẳng dậy nổi hứng thú của tôi, lòng tôi đã bay đến đại mạc xa xôi với cát vàng đầy trời.

“Dao Ca.” Giọng nói của Bình Dương công chúa vang lên, tôi mới nhận ra ca múa đã chấm dứt, thấy nàng đang vẫy tay với tôi.

Vén vạt áo tôi chậm chậm bước tới, ánh nhìn của mọi người trong sảnh đều tập trung vào tôi, đại ca tôi cũng trịnh trọng đứng dậy, đi đến cạnh những nhạc cụ hình chuông, gặt đầu ra hiệu cho tôi.

Một âm thanh trầm thấp xướng lên, tôi rút song kiếm ra gập chân ngồi xuống.

Ngay khi tiếng nhạc cất lên tay trái tôi múa kiếm, thắt lưng xoay chuyển, tay phải phối hợp theo, thân mình từ từ đứng lên, làn váy đỏ rực thoáng chốc xòe tung như rặng mây đỏ.

Bóng kiếm vun vút bên thân, tôi theo tiết tấu mà từng bước xoay tròn vòng kiếm lên không.

“Phương Bắc có giai nhân

Duy mình nàng tuyệt sắc

Liếc nhìn thành quách xiêu

Ngoảnh đầu nước nghiêng ngả

Màng chi thành nước đổ

Giai nhân gặp mấy lần?”

Tiếng ca như gần như xa của đại ca vang lên hòa cùng bước múa của tôi, cơ thể mảnh mai nhẹ nhàng xoay tròn, tay trái vung lên, song kiếm hợp bích phát ra tiếng keng lanh lảnh.

Cả phòng chỉ còn lại tiếng ca duyên dáng cùng những bước chân lả lướt của tôi, điệu múa vô hạn.

Nhuyễn kiếm Phi Hồng không hổ tiếng thơm, nhanh như chim nhận, dẻo như du long. Tôi duỗi thân, tứ chi uốn lượn theo điệu nhạc, kiếm vũ dưới bàn tay nữ tử hoàn toàn không có chút sát khí mà lại uyển chuyển dịu dàng.

Rực rỡ như Hậu Nghệ bắn chín mặt trời, oai hùng như vua chúa cười rồng bay lượn. Đến như sấm chớp giật, đi như thủy triều rút.

Từng bước chân như dẫm trên mây, linh hồn tôi đang bay về phương xa, thư thái nhẹ lòng. Quên hết mọi người xung quanh, quên luôn cả chính mình, một điệu múa tao nhã, một điệu múa thoát tục!

Tiếng nhạc dần dần dừng lại, làn váy dài khép lại, tôi cũng quay về với thực tại, vạt váy đỏ rực trải rộng dưới thân, song kiếm xuyên qua không trung, cần cổ thon dài ngẩng cao, khi nốt nhạc cuối cùng chấm dứt tôi đã lặng yên ngồi dưới đất, vũ kỹ cùng được hoàn tất, trên mặt là nụ cười hoàn mỹ.

Điệu múa Kinh Hồng đã phát huy được tối đa, rất lâu sau đó căn phòng vẫn chìm trong tĩnh lặng. Tôi duy trì tư thế không nhúc nhích, hai chân đã tê rần nhưng mắt trộm liếc mọi người, ai nấy đều đang ngồi ngay đơ chẳng nói chẳng rằng.

Tiếng chuông vang lên giữa căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

Những người này cũng quá bất lịch sự, uống công tôi tập luyện mà ngay cả một tiếng vỗ tay cũng không có, tôi thậm chí khó chịu.

Quay đầu nhìn đại ca, hắn vẫn đứng cạnh dàn chuông nhạc hài lòng gặt đầu với tôi, trong đôi mắt hoa đào lóe lên thứ cảm xúc khác thường, ý vị thâm trường. Tôi cúi đầu không rõ tình huống này là thế nào nên cũng không dám tùy tiện đứng dậy.

Đúng lúc này, một tiếng cười sang sảng vang lên giữa đại sảnh.

Tôi còn đang mờ mịt về nhân vật mới xuất hiện này, giương mắt lên thì thấy bên kia bức rèm một người đang thông thả đi ra. Hắn gạt bức rèm che sang, giọng nói từ tính rõ ràng cất lên: “Lời Lý Khanh nói không ngoa, lệnh muội quả nhiên dung mạo khuynh quốc!”

Mọi người nghe vậy đều rạp người quỳ xuống, đại ca của tôi đi đến trước đài, tao nhã bái lễ nói, “Tạ bệ hạ khen ngợi!”

Tôi chấn động, ngẩng phắt đầu khó tin nhìn người vừa tới, bệ hạ? Đầu óc mơ mơ màng màng, hai chân vốn đã tê cứng cũng nhũn cả ra.

Hán Vũ Đế, Lưu Triệt?!

Chuyện này rốt cục là sao? Tôi vừa rồi đã vì hoàng đế mà hiến vũ, sao không ai nói cho tôi biết?! Trong khoảng thời gian ngắn không biết là kích động hay kinh ngạc, khiếp sợ xen lẫn tò mò mà tôi vẫn cứ bối rối nhìn hắn chăm chú. Hắn đứng hơi xa nên tôi nhìn không rõ mặt, chỉ thấy được thân hình cao lớn y phục đen tuyền.

“Dao Ca, còn không khấu tạ thánh ân!” Bình Dương công chúa nhắc nhở.

Tôi vội vàng cúi đầu, đây chính là Lưu Triệt bạo ngược, tôi tuyệt đối không thể trêu vào! Vài giây sau đầu óc tôi đã nhanh chóng hoạt động lại, lướt nhìn xung quanh, tôi cuối cùng cũng lên tiếng, “Tạ bệ hạ khen ngợi.”

Không ai trả lời, tôi vẫn dập đầu không dám ngẩng lên nên chỉ có thể thấy một đôi giày thêu rồng đang bước về phía tôi, tim tôi tăng tốc muốn vọt cả ra ngoài.

Đôi giày đã dừng lại trước mặt tôi, toàn sảnh yên tĩnh không một tiếng động, hai tay tôi run nhè nhẹ toát mồ hôi. Trong xã hội cấp bậc sâm nghiêm này, con người đang đứng trước mặt tôi đây nắm trong tay hoàng quyền sinh sát tối cao đấy!

Vẫn khẩn trương lúng túng, tôi đã không còn giữ được bình tĩnh, không khí xung quanh cũng trở nên khác thường.

Đang lúc còn hít thở khó khăn thì một bàn tay to nhẹ nhàng nắm lấy cằm tôi, khuôn mặt bị nâng lên, tôi cảm thấy cổ họng thít lại, run rẩy ngược mắt nhìn lên, ngay lúc đó tôi cứng người.

Nếu như nói, được nhìn thấy Lưu Triệt là bất ngờ ngoài mong đợi thì khi thấy mặt hắn, tôi mới hiểu được cuộc sống quả thật được cấu thành từ muôn vàn cái bất ngờ, không có bất ngờ nhất, chỉ có bất ngờ hơn!

Lưu Triệt trước mặt mày kiêu kểu dài, môi mỏng khê nhếch, tôi lại một lần nữa được chiêm ngưỡng chính mình từ trong đôi mắt tối tăm không thấy đáy kia, hắn chính là nam tử trên cầu đã gỡ mặt nạ của tôi!

“Là ngài?” Tôi bật ra, khó tin nhìn hắn.

“Nàng chỉ biết nói câu này thôi sao?” Hắn nhìn vẻ mặt biến chuyển của tôi mà hài lòng, ngón tay lướt qua đường viền khuôn mặt tôi.

Tôi đột nhiên cảm giác được khí tức nguy hiểm từ mắt hắn.

Mặt giật giật, tôi tránh khỏi tay hắn, hết sức cung kính cúi người lần nữa mà trong lòng lại thầm cầu nguyện hắn mau mau dời sự chú ý đi!

“Trẫm rất hài lòng!” Tôi còn đang mơ hồ thì cả người bỗng bay lên không, hắn đã bế bổng tôi lên!

Tôi hoảng loạn quay đầu nhìn vẻ mặt vẫn trầm như nước của hắn, có vẻ như hắn chẳng thèm bận tâm đến đám đông đang ở đây mà lập tức đi vào nội thất.

Lưu Triệt ôm tôi đi ngang qua phòng, người có mặt đều gục đầu nín thở, sảnh tiệc cũng im phăng phắc, chỉ có tiếng tay áo tung bay.

33. Chương 33: Túc Nghiệp

Biến cố đột nhiên xảy đến khiến đầu óc tôi không thể nghĩ được gì, cũng quên luôn cả phản kháng và nói năng, trên người hần phảng phất mùi long diên hương, tôi cứ như một con rối gỗ bị hần mang vào tắm thất.

Đến khi thấy chiếc giường rộng lớn cùng những tấm rèm che màu vàng sáng tôi mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng!

“Thả tôi xuống!” Tôi vịn vịn người, không được rồi, trong hoàn cảnh thế này tôi hiểu điều đó có nghĩa là gì.

Hần cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt như say lại ẩn chứa một phần khí phách, hai tay càng giữ chặt lấy tôi bước về phía giường, hần dán vào tai tôi nói, “Nàng tên gì? Lần trước trẫm chưa đoán trúng, nàng nói cho trẫm biết.”

Giọng hần mượt mà trầm thấp làm lòng tôi thoáng rung động, như sắp lạc lối trong bầu không khí mờ ám này. Nhưng lý trí đã kéo tôi quay về, tôi đang làm gì ở đây?! Hần ôm tôi ngồi xuống giường nhưng không có ý định buông tôi ra.

Đầu óc tôi nghĩ đến đủ mọi hậu quả, hần là hoàng đế, nếu muốn một vũ cơ thì tôi vốn không có đường trốn, tôi phải làm sao bây giờ, trước mắt thoảng qua nụ cười trong treo của Hoắc Khứ Bệnh, tôi giật mình, chàng vẫn đang chờ tôi.

“Trả lời trẫm.” Tay hần vuốt ve khuôn mặt tôi, đôi mắt trở nên ôn nhu sâu thẳm, tay kia di chuyển xuống dưới lướt qua cổ tôi.

Tôi nhìn hần, hai tay sát sao khép bên hông, tôi thừa nhận lúc này tôi rất sợ hần.

Bởi vì tôi biết hần không còn là nam nhân đã nhất giúp tôi Cửu Tử Bồ nữa mà là Lưu Triệt, vị đế vương yêu mỹ nhân yêu cả giang sơn! Quanh thân hần tản mát khí tức ngạo nghễ khiến tôi không dám mở miệng, có lẽ đã sợ đến mức không dám hít thở nữa rồi!

“Sao ngài chưa bao giờ nói cho nô tỳ biết ngài là hoàng đế?”

“Nàng chưa bao giờ hỏi, trẫm vì sao phải nói?” Hần miễn cưỡng cười nói, tôi ghen lời.

“Trẫm thích nhìn nàng khiêu vũ.” Hần đặt tay lên dải lụa bên hông tôi, lòng bàn tay phủ lên thắt lưng.

“Vậy giờ nô tỳ sẽ múa cho ngài.” Tôi khép lại y phục bị mở ra, vội vã tìm cách tránh khỏi ngực hần.

“Không vội, sau này còn nhiều dịp.” Hần giữ chặt cơ thể tôi, trong đôi mắt đầy ý yêu chiều.

Tôi cẩn thận ngẫm nghĩ lời hần, không rõ ý tứ.

Bàn tay to sượt qua cằm cổ trắng nõn hờ nửa của tôi, đầu ngón tay ấm nóng.

Hần không phải nam nhân đã bị nhận nhầm trên cầu, cũng không phải người đã sửa sang lại xấp vải vóc cho tôi trong phủ Bình Dương mà là hoàng đế. Giờ này khắc này, tôi không thể dùng tâm trạng bình tĩnh để đối diện với hần được nữa.

“Nếu ngài...Bệ hạ không có gì sai bảo, nô tỳ cáo từ trước, ngài cũng nên nghỉ ngơi sớm!” Lời vừa ra khỏi miệng tôi đã hối hận

Hần khẽ cười rồi cúi đầu ngậm lấy môi tôi, đầu tôi nổ bùm một tiếng, theo phản xạ muốn đẩy hần ra lại bị hần giữ hai tay cố định trên đùi.

Trong nháy mắt cảm xúc lạnh lẽo truyền đến mang theo nụ hôn cưỡng đoạt mạnh mẽ mút vào .

Tôi bị đau lắc lắc đầu, hần vẫn chẳng màng, đầu lưỡi cạy mở bờ môi, tôi cắn chặt răng không cho hần tiến vào.

Bây giờ tôi chỉ còn lại nỗi sợ hãi, sợ hãi vô cùng, tôi nhìn xung quanh, tất cả đều xa lạ lạnh lùng, không ai đến giúp tôi! Tôi chưa bao giờ hoảng sợ đến vậy, dù khi bị người Hung Nô bắt đi cũng chẳng bằng lúc này.

Người trước mặt đây là quân vương trên vạn người, hẳn có thể dễ dàng phá tan thành cuộc sống của tôi thành từng mảnh. Tôi không dám nghĩ tiếp nữa, cứ như đang chìm trong hầm băng, hơi lạnh thấu xương đang vây bọc lấy tôi.

Hắn cảm giác được tôi đang kháng cự nên ngẩng đầu lên nắm cầm tôi, thay đổi sắc mặt, “Nàng không muốn?”

“Xin bệ hạ buông tha cho nô tỳ!” Hai tay tôi nắm chặt lấy cánh tay hắn, nói gần như van nài.

Hắn đột nhiên nở nụ cười, cười đến phóng đảng, đôi mắt thâm trầm lóe ra một tia sáng không dễ phát giác rồi phụt tắt, hắn ngừng cười, vẻ mặt lãnh đạm, “Nữ nhân trong thiên hạ đều đợi trăm năm hạnh, nàng lại cầu xin trăm bỏ qua cho nàng?”

Nữ nhân trên đời này đều đang đợi ngài, vậy ngài giờ cao đánh khẽ một lần đi! Tội gì phải dây dưa với người như tôi?

Tôi nhân lúc cảm xúc của hắn thay đổi mà lặn từ trên người hắn xuống, xoay người quỳ trên mặt đất, “Cầu bệ hạ tha cho nô tỳ!”

Hắn như vừa mới phát hiện con mồi, ánh mắt trở nên sắc bén, bước tới bế bổng tôi quăng lên giường, tôi hoảng sợ muốn ngồi dậy lại hắn áp xuống, cơ thể hắn dán chặt vào tôi, nụ hôn hỗn loạn trượt một đường từ trên mặt tôi xuống, liếm mát qua lại ở cổ với cảm giác trừng phạt thích thú.

Tôi bị đè nặng không thể nhúc nhích, kỹ thuật hôn thuần thực của hắn khiến tôi cảm thấy khô nóng, làm sao lại có thể quên bég chuyện hoàng đế với hậu cung ba ngàn thì đối với chuyện nam nữ đã tỏ tường như cơm bữa, tôi lại như con thỏ lọt vào sào huyệt của hổ dữ.

Nụ hôn của hắn rơi xuống phần ngực bị lộ ra của tôi, cảm cọ vào da thịt trắng mịn của tôi, tôi cắn môi không để ỉnh phát ra tiếng kêu.

“Đêm đó ở trên cầu trăm đã nghĩ, bên dưới cái mặt nạ sẽ là khuôn mặt thế nào...” Hắn động tình rúc đầu xuống ngực tôi thấp giọng thì thầm, vật áo bị kéo ra, hắn ngậm lấy nụ hoa trước ngực tôi, đầu lưỡi ướt át trơn trượt dịu dàng đùa giỡn, bàn tay to nắm lấy một bên đùi đã còn lại dịu dàng xoa bóp.

Cơ thể căng cứng của tôi dần thả lỏng, dưới những khiêu khích thành thạo của hắn, cơ thể tôi đã có phản ứng, điều này làm trái tim vốn đang hoảng loạn của tôi lại càng thêm đau đớn, tôi không thể phản bội chính mình, phản bội chàng!

Hoắc Khứ Bệnh vừa cầu hôn tôi, tôi lại ở trong lòng một nam nhân khác – người cũng chẳng phải là ‘người khác,’ mà là hoàng đế chàng nguyện chém giết vì, là chủ nhân chàng nguyện thề sống chết trung thành.

Đau đớn không thể nói thành lời, nước mắt lại không ngừng chảy xuống, sự thỏa mãn về thể xác lại khiến tôi xấu hổ nhục nhã, tay hắn vẫn tiếp tục trượt xuống chui vào váy tôi, lướt qua vùng bụng non mềm nhẹ nhàng áp xuống, cơn tê dại ập đến khiến tôi run rẩy, toàn thân nổi lên tầng xúc giác khó nói.

Ngay lúc hắn động đến tiết khó thì tôi đột nhiên bừng tỉnh, giữ lấy cánh tay hắn hét to, “Nô tỳ thân thể không khỏe, không thể hầu hạ bệ hạ!”

Hắn dừng lại ngẩng đầu lên, hai má đỏ bừng, ánh mắt mê ly còn chưa tan biến đảo qua thân thể nửa hở của tôi, hơi thở nóng hổi phun vào tai tôi, “Nếu hôm nay không khỏe, trăm sẽ bỏ qua cho nàng.” Hắn hôn xuống môi tôi rồi đứng dậy.

Tôi thả lỏng người, nhồm dậy bước xuống giường, thở phào một hơi rồi nhanh chóng chỉnh trang lại y phục lộn xộn, thậm chí cảm thấy may mắn vì mình đã thoát được một kiếp.

Cúi đầu nhìn những dấu hôn đỏ sẫm trước ngực, hai má tôi nóng bừng.

Lưu Triệt đưa lưng về phía tôi sửa sang lại y phục, dáng người hắn rất giống Hoắc Khứ Bệnh, khó trách hôm đó tôi nhận lầm, cho tới bây giờ tôi mới có thể suy nghĩ lại, hắn cũng không giống nhân vật lãnh khốc như sách sử mô tả mà lại hạ thủ lưu tình buông tha tôi nên cũng miễn cưỡng giữ lại được chút hình tượng trong lòng tôi, tuy rằng hành vi vừa rồi của hắn hơi quá đáng.

Tôi chăm chăm nhìn bóng hắc đến xuất thần, hắc lại thoải mái xoay người lại, tay áo rộng vung qua, khoe miệng cong lên thích thú nhìn tôi.

Hoàng đế quả nhiên được bảo dưỡng quá tốt, tuy không còn trẻ trung nhưng thoát nhìn lại trẻ hơn Vệ Thanh rất nhiều, nếu ở hiện đại thì chắc chắn sẽ là một soái ca thành thực với sự nghiệp thành công.

Chạm phải ánh mắt hắc, tôi ngại ngần cúi đầu không được tự nhiên.

“Hôm nay nàng không cần hầu hạ, ngày mai trẫm sẽ sắp xếp đón nàng vào cung.” Hắc thông thả đi ra cửa rồi quay lại nói như đang truyền lệnh vậy, chẳng có chút tình cảm.

Lời hắc nói làm tôi bừng tỉnh, tim vừa buông lỏng lại vọt lên tới cổ, vào cung! Hai chữ này như sét đánh giữa trời quang âm âm đập vào não tôi.

Tôi còn không buồn tự hỏi vào cung cụ thể là chỉ cái gì, cung nữ hay phi tần? Nhưng tôi hiểu nó sẽ phá nát cuộc sống của tôi! Cửa cung sâu tựa biển, tôi và Hoắc Khứ Bệnh sẽ không còn cơ hội gặp nhau, cũng không bao giờ lấy nhau được!

Ngay lúc hắc sắp ra khỏi phòng, tôi loạng choạng xông đến, “Tôi không muốn vào cung!” Chẳng quan tâm lễ nghi hay hình tượng, tôi liều lĩnh nắm lấy vạt áo hắc, đây là cơ hội cuối cùng của tôi.

Hắc quay phắt người, ngồi xổm xuống bóp cổ tôi, trong mắt bừng bừng lửa giận, “Nàng có biết nàng đang nói gì không?”

Tôi bất lực nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắc, có lẽ trên đời này không có ai lại không biết tốt xấu như tôi, đường quan đạo thênh thang không đi lại cứ hết lần này đến lần khác nghịch vậy rỗng.

“Nô tỳ van ngài...Nô tỳ bây giờ sẽ hầu hạ ngài, xin ngài đừng bắt nô tỳ tiến cung...” Chỉ cần không bắt tôi tiến cung thì cái gì tôi cũng đồng ý, người cho ngài, cơ thể này cho ngài! Hoắc Khứ Bệnh có thể tha thứ cho tôi không?!...Nhưng tôi không còn đường lui.

Hắc chậm rãi buông tay ra, tôi ho sặc sụa rạp người trên đất, khuôn mặt tái nhợt như giấy trắng, tôi sợ hắc nhưng càng sợ vào cung hơn!

“Nếu trẫm không nghe lầm thì nàng vừa nói cơ thể không khỏe, đúng không?” Hắc hất tay tôi ra, thân hình cao lớn chắn trước mặt tôi như một tòa núi không thể vượt qua.

Tôi không trả lời, cái cơ vụng về này ngay cả tôi cũng thấy xấu hổ.

“Lý Duyên Niên đem nàng dâng cho ta, nàng muốn chống lại hay tiếp nhận?” Hắc nắm lấy tóc tôi, giọng nói khinh miệt, hai tay siết tóc tôi kéo ra sau làm tôi phải ngửa đầu lên.

Tôi như bị sét đánh, ngơ ngàng trợn mắt nhìn hắc, lời nói châm chọc tôi có thể không quan tâm nhưng ba chữ kia đâm vào lòng tôi tan nát.

Lý Duyên Niên! Hắc là sủng thần của Hán Vũ Đế, là đại ca của Lý phu nhân!

Vậy, tôi...như vừa bị người ta rút gân rút cốt, tê dại toàn thân, tay Lưu Triệt vẫn nắm tóc tôi, da đầu run lên nhưng tôi không thấy đau mà sức lực để nói chuyện cũng chẳng còn, cả thế giới như sụp đổ, tim tôi cuối cùng cũng không thể chịu nổi nữa mà âm ỉ nổ tung!

“Lý Duyên Niên là ai...Hắc không phải đại ca tôi, không phải...” Tôi máy móc lặp lại, ngược nhìn hắc, hi vọng hắc nói cho tôi biết không phải như thế!

Đã quên trước mặt tôi là Hán Vũ Đế oai phong một cõi, đối với tôi mà nói so với tin này thì mọi thứ chẳng là cái gì!

“Trẫm không nói lần thứ hai.” Hắc phẩy tay áo bỏ đi, để lại tôi ngây dại tại chỗ.

Vì sao lại chưa bao giờ hỏi tên đại ca...Nhưng tôi làm sao đoán được?

Không biết qua bao lâu, tôi vẫn duy trì tư thế này, máu toàn thân đã đông thành băng, tôi không tin... Đại ca tôi lại là Lý Duyên Niên...Chuyện này buồn cười quá!

“Ha ha...” Tôi điên cuồng cười rộ lên, đời người thật sự là quá buồn cười!

Tôi từng nghĩ, biết được kết cục của mọi người là chuyện bi thương biết bao, lạnh lùng quan sát cuộc vui diễn ra, diễn đến lúc vui buồn hợp tan.

Nhưng vạn lần cũng chẳng ngờ rằng, tôi không chỉ biết của người khác, mà còn biết của chính mình! Thật giống như một ván cờ với những nước cờ đã định, tôi đang theo bánh xe số phận đi đến chạng cuối, sống chết của tôi, vui buồn của tôi cũng chẳng còn thuộc về tôi nữa.

Là ai đạo diễn vở kịch này, là nhân vật lẻ loi ở đây, nếu kết cục đã định là bi kịch, hà tất phải cho tôi sắc đẹp, diễn cảnh gặp gỡ biệt ly!

Vì sao nếu đã tàn nhẫn như vậy lại còn để tôi biết được sống chết, vận mệnh của chính mình, tiếp tục sống như một cái xác không hồn, trong nháy mắt tôi biết mình đã mất tất cả, thậm chí cũng đã mất đi ý nghĩa sống còn.

Bức rèm che khe động, tôi không ngẩng đầu, ai là ai đã không còn quan trọng nữa, tôi còn gì để mất đây?

34. Chương 34: Cửa Cung

“Tiểu muội, đại ca là vì muội!” Hắc đồ lấy vai tôi.

Tôi căm ghét hất tay hắn ra, “Nói cho tôi biết ngài không phải Lý Duyên Niên, ngài nói cho tôi biết đi!”

Về mặt hắn vừa ngạc nhiên vừa khó hiểu, chúng tôi giằng co một chốc, cuối cùng hắn bật cười khổ, “Có lẽ muội đang oán hận đại ca.”

“Tôi vốn không phải muội muội của ngài!” Tôi vùng dậy túm áo hắn, cô gái kia đã chết! Tôi không muốn thay nàng đón nhận những thứ nhân quả này.

“Đừng nói vậy!” Hắn cũng tức giận, dữ tợn đứng trước mặt tôi, đôi mắt hoa đào trở nên sắc bén.

“Tôi không nói vậy, muội muội của ngài đã chết còn muốn kéo tôi tới làm tấm đệm đỡ lưng! Vì sao, vì sao phải đảo loạn cuộc sống của tôi! Tôi hận nàng, tôi cũng hận ngài!” Tôi tức giận đến đỏ bừng hai má, trợn mắt rống lên với hắn, oán hận kiềm chế trong lòng đã lâu lúc này bùng bùng tuôn trào, siết tay thành nắm đấm, cả người tôi vẫn không ngừng run lên.

Hắn gơ tay phải lên hằm hằm nhìn tôi nhưng không hạ xuống, nước mắt tôi cũng không ngừng tuôn rơi.

“Nếu tôi là muội muội của ngài, vì sao ngày đó tôi không biết ngài? Vì sao ngay cả tên ngài tôi cũng không biết? Vì sao không biết thân phận Lương công tử? Tôi cho ngài biết, sau khi bệnh nặng, muội muội của ngài đã chết, tôi chỉ là thể thân!” Tôi từng bước ép sát.

Hắn bình tĩnh nhìn tôi, nổi bất an kinh hoàng trong đôi mắt đẹp chợt lóe qua, “Ta cho rằng muội đã ốm đến hồ đồ.”

“Vì sao ngài vẫn không chịu hiểu!” Tôi cố gắng giải thích.

“Việc đã đến nước này, muội phải vào cung, bất luận muội là ai, đều là tiểu muội của ta.” Hắn hít một hơi, giọng điệu đã dịu xuống.

“Tôi sẽ không đi!” Nghiến răng, tôi kiên quyết nói.

“Ý của bệ hạ không phải muội có thể thay đổi được, nếu chống lại thánh chỉ, chúng ta đều sẽ chôn cùng muội!” Hắn trừng trừng nhìn vào mắt tôi, ý trách cứ vừa rồi đã biến thành khẩn cầu.

Tôi vẫn không nói, nếu phải vào cung chỉ bằng tôi chết đi, có lẽ còn có thể về nhà.

“Được, muội không màng đến tính mạng mình, vậy còn hắn?” Lý Duyên Niên đổi lời, sắc mặt nặng nề.

“Ai?” Lòng tôi cả kinh.

“Nếu muội đã muốn kháng chỉ, hắn sẽ vì muội mà bị liên lụy. Trong thiên hạ này, các người chẳng thể chạy thoát được! Hắn sẽ vì quyết định ích kỷ này của muội mà vĩnh viễn trở thành hùng ưng gãy cánh, không còn bay lượn được nữa!” Hắn bước tới gần, nói từng chữ từng câu.

Tôi cật lực lắc đầu, tôi không muốn nghe, tôi chỉ muốn chàng dẫn tôi đi, sống cuộc đời thuộc về hai chúng tôi, rời xa những thị phi tranh đấu.

“Đến lúc đó, hấn sẽ không bao giờ có thể là thống soái gào thét trên chiến trường được nữa, nhi nữ tình trường, anh hùng thất thế, hiền tài không được trọng dụng, chính muội đã tước đoạt tất cả của hấn!” Tôi bị bức lui đến góc tường, nặng nề gục vào tường, trái tim đập liên hồi.

“Không...” Tôi khóc không thành tiếng, khóc đến khi không còn sức để khóc nữa. Hoắc Khứ Bệnh, muội nên làm gì bây giờ?

Hắn dịu dàng ôm lấy cơ thể nức nở của tôi, vén tóc tôi lên đau xót nói (thằng khốn), “Tiểu muội, vào cung làm bạn với vua là vinh quang và quyền lực tối cao, chỉ có mũ phượng mới xứng với muội!”

Tôi không cần gì cả, tôi không ham quyền lực tối cao lại càng không cần mũ phượng, dù có là hoàng đế cũng không bằng một ngón tay của Hoắc Khứ Bệnh! Họ không bao giờ có thể hiểu được cảm nhận của tôi, tam cung lục viện, cùng nhiều nữ nhân chia sẻ một nam nhân, cho dù tôi không thương hấn cũng chẳng dễ dàng dung thứ được.

“Nghe lời nào, bằng tư sắc của muội nhất định có thể giành được sủng ái.” Hắn ôm chặt lấy tôi nhưng tôi chỉ cảm thấy rét lạnh, từ đầu đến chân đều lạnh giá.

Lòng trống rỗng chẳng chứa được thứ gì. Hắn còn đang nhỏ nhẹ khuyên nhủ tôi nhưng tôi chẳng nghe được nữa, cũng nhìn không thấy, linh hồn tôi đã thoát xác bay tới dưới chân Kỳ Liên Sơn xa xôi, bay về hai ngàn năm sau.

Ra khỏi phòng Lưu Triệt chuẩn bị hồi cung, Bình Dương công chúa kéo tay tôi dặn dò một hồi, tôi lặng lẽ nghe không nói một lời, nhìn khuôn mặt nhu hòa của nàng tôi lại cảm thấy mọi sự thật hoang đường, năm đó Vệ Tử Phu cũng vào cung như thế này sao, nàng đúng là vị tỷ tỷ tốt, lúc này tôi chẳng muốn nhìn thấy nàng.

“Người quả nhiên vẫn đi trên con đường này.” Tôi chờ dẫn trở về Thanh Tuyết Cư, Tào Tương lại đột nhiên xuất hiện phía sau.

Tôi không quay đầu lại, cũng chẳng hành lễ, chỉ muốn về ngủ, tỉnh lại tôi đã nằm trên chiếc giường lớn êm ái ở nhà rồi.

“Năm đó ngươi vào Bình Dương phủ là chờ cơ hội này mà, sao lại uể oải thế?” Hắn khoanh tay đứng trước mặt tôi, mặt nghiêng nghiêng.

“Bởi vì tôi không phải Lý Dao Ca!” Tôi từng bước đến trước mặt hấn, trừng trừng nhìn hấn, tôi hận chính tôi!

Hắn khẽ thở dài nói, “Làm sao thế? Được vào cung là mơ ước của biết bao nữ nhân, cầu mà không được.”

“Ha ha, ai nấy đều nói như vậy, có ai buồn hỏi qua ý tôi không?” Tôi siết tay ngẩng đầu dưới ánh trăng.

“Ngươi trước đây đã...”

“Đừng nói tôi trước đây! Tôi không phải Lý Dao Ca trước đây, các người vì sao không hiểu!” Tôi mất kiểm soát mà hét lên.

Hắn nhìn về cổ chấp của tôi nhưng không nói tiếp, tôi hờn hển đứng đó.

“Ngài có thể giúp tôi chạy trốn không? Đi đâu cũng được!” Tôi nắm lấy góc áo hấn.

Hắn gạt tay tôi ra, khom người vái chào, “Người tự bảo trọng, ta phải nói nói một tiếng cảm tạ, cảm tạ người hôm đó đã ra tay tương trợ. Sau này nếu còn gặp lại, đã là quân thần.”

Tào Tương cũng không thể giúp tôi, không ai có thể giúp tôi...Tôi lẻ bước về Thanh Tuyết Cư, đứng dưới tàng cây mai, ai nói đời người như một vở kịch? Kịch cũng sẽ có ngày hết, nhưng đời người lại như một giấc mộng dài, đến khi tỉnh lại đã là cái chết.

Ngồi trước gương, tôi lặng lẽ nhìn quanh khung cảnh quen thuộc này. Nữ tử trong gương lại trở nên đáng ghét, tôi hận khuôn mặt này.

Khuynh quốc khuynh thành, câu chuyện lưu truyền hai ngàn năm hóa ra lại là cướp đoạt lạnh lùng thế này đây. Khuynh quốc khuynh thành, đó là lý do tôi được vạn người kính ngưỡng, Hán Vũ Đế coi trọng, mai táng cho tôi một nấm mồ tuyệt đẹp.

Tôi cười lạnh, nếu dung mạo tôi bị phá hủy, còn có Lý phu nhân được sủng ái nhất hậu cung không? Lấy sắc mê hoặc vua, nếu không có sắc sẽ không có tôi!

Cây trầm đồng trên bàn lấp lánh sáng, tôi cầm lên, trên đó vẫn còn lưu lại hơi ấm của Hoắc Khứ Bệnh, tôi nắm chặt trong tay như đang nhìn thấy nụ cười trong vạt kia.

“Dao Ca, chờ ta trở về sẽ thỉnh cầu Thánh Thượng tứ hôn...”

Tôi chờ không được đến lúc chàng về, chàng đã đi xa quá, tôi không theo kịp bước chàng nữa.

Nắm chặt cây trầm trong tay tôi rạch lên mặt, nữ tử trong gương mỉm cười mà nước mắt hòa cùng máu chảy xuống, đỏ tươi đáng sợ, chỉ có đau đớn mới có thể xóa bỏ nỗi đau trong lòng tôi! Da bị rách ra, máu chảy xuống, còn lòng tan nát.

Nếu kiếp này không thể ở cùng chàng, vậy hãy để tôi dùng cuộc đời ngắn ngủi của mình thay đổi lịch sử, xoay chuyển vận mệnh.

Thứ các người muốn có, tôi càng muốn phá hủy!

“Dao Ca, muội làm gì thế?” Thúy Lâu chạy vào giằng lấy cây trầm trong tay tôi, bịt lại vết thương trên mặt tôi. Chuyện hôm nay tôi thấy có lẽ đã truyền khắp phủ công chúa rồi.

“Thúy Lâu, hãy giúp muội từ biệt Triệu Thường...” Tôi cầm tay nàng, tay nàng luôn ấm áp, còn nhớ khi đến đây thì người đầu tiên tôi thấy chính là nàng, nữ tử thanh tú một thân lục sắc đã mỉm cười dịu dàng với tôi.

Tôi nhìn nàng, nước mắt như những hạt châu đua nhau rơi rớt, Thúy Lâu ôm lấy tôi, run rẩy nức nở nói, “Bọn tỷ sẽ nhớ muội...”

“Muội đi lần này sợ không còn gặp lại...” Nằm trong lòng nàng, tôi nói không thành tiếng, tôi sắp rời bỏ mọi người, rời bỏ cả cuộc sống của tôi.

Nàng bật khóc, tôi lau nước mắt cứ không ngừng trào ra.

“Đừng khóc, muội tiến cung có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, đây là chuyện tốt mà...” Tôi vuốt má Thúy Lâu, trưng ra một nụ cười rạng rỡ, vết thương trên mặt lại nứt ra, máu nhỏ giọt chảy vào cổ áo.

“Dao Ca, muội có nhớ lễ thượng tị năm ngoái muội đã nói gì với tỷ không?” Thúy Lâu mở miệng, nàng lấy hà bao ra, trong hà bao có chứa hoa tiêu.

Trong tình yêu, con người trên đời đều ngang hàng. Đây là lời tôi đã nói với Thúy Lâu nhưng hôm nay tôi không còn tin nữa, ngang hàng sao? Vì sao Hoắc Khứ Bệnh ở tiền phương liều mạng, mà Lưu Triệt lại có thể ngồi trong hoàng cung ôm ấp mỹ nữ khắp thiên hạ, đơn giản là vì hắn được sinh ra trong gia đình đế vương! Cuộc đời này vốn không có ngang hàng.

Nàng tỉ mỉ giúp tôi búi tóc, tôi rất vựng về, thường búi không tốt nên lần nào cũng chỉ dùng một sợi dây cột tóc lên. Chúng tôi dựa vào giường, nàng cúi đầu kể về thân thế của nàng, cha mẹ mất sớm, thuở nhỏ được mua về phủ công chúa, nàng là một nữ tử kiên cường, đối mặt với cuộc sống này còn có dũng khí hơn tôi.

Vết thương trên mặt dài hơn một tấc đã đọng máu khô, có lẽ không lâu nữa sẽ khép lại. Nhưng vết sẹo dài thế này sẽ vẫn lưu lại mãi mãi, như trái tim tôi vậy. Cuối cùng cũng đến giờ ly biệt, cả đêm tôi không chợp mắt.

Trăng tròn treo cao, hai người cách biệt phương trời, chẳng được viên mãn. Tôi nhớ đến những kỷ niệm, tình cảnh ngày ấy không ngừng ẩn hiện, lúc quay đầu lại phát hiện, trong lòng tất cả đều là bóng dáng Hoắc Khứ Bệnh.

Trăng lên cao, trong phủ công chúa vẫn an bình, tôi thối tất nển. Không ai phát hiện một góc trong mã tràng có bóng người lặng yên nhảy ra ngoài. Tôi thay một bộ váy vạt ngắn màu xám, trèo lên tường rồi leo ra, lúc ngã xuống đất hai chân khụy xuống nhưng tôi không thấy đau.

Chạy như điên trên đường, trong người tôi chỉ có một túi tiền nhỏ và cây trâm đồng, trước phải thoát khỏi phủ công chúa đã rồi mới có thể tính tiếp.

Tôi chạy thẳng đến tiểu trạch có ba cây hòe, chui vào ngõ nhỏ tối thui, tôi gõ lên cửa nhưng không ai trả lời. Tôi không nản lòng, không biết qua bao lâu tôi cũng thất vọng rời đi.

Phải chờ đến hừng đông mới ra khỏi thành được, với số tiền này tôi có thể chống đỡ được một thời gian, nhưng bây giờ tôi lại không nghĩ ra được biện pháp nào hay hơn.

Tôi cuộn mình trong ngõ nhỏ, cảm giác bất lực vô ngần. Đêm nay trời không sao, cũng giống như cuộc sống tăm tối của tôi vậy.

Mơ mơ màng màng ngủ đến khi mặt trời lên cao, tôi day đôi mắt sưng đỏ rồi bước lại gõ lần cuối lên cánh cửa gỗ, sau đó bước đi không ngoảnh lại.

Xin lỗi đại ca, tha thứ cho sự ích kỷ của muội.

Đường xá vắng vẻ không bóng người, tôi quần chặt quần áo đi về phía cổng thành.

“Cô nương xin dừng bước.” Sau lưng một giọng nói khàn khàn vang lên.

Tôi dừng chân, không thấy ai xung quanh, vừa dợm bước tiếp thì giọng nói đó lại vang lên, “Xin dừng bước.”

Đột nhiên quay đầu, tôi dè dặt nhìn quanh rồi chăm chú nhìn vào dưới tàng cây hòe già, một bóng người đang đứng, trường sam màu xám gần như hòa lẫn với thân cây.

Hắn cứ đứng tại chỗ không nhúc nhích, tôi lại ma xui quỷ khiến đi tới.

Khi tôi nhìn thấy hắn xoay đầu lại, mặt nạ quỷ được tháo ra thì đầu óc tôi âm ỉ rung động.

“Là huynh, huynh biết tôi đến từ đâu, phải không?” Tôi kích động đến mức tay chân luống cuống, nằm mơ cũng không nghĩ đến việc được gặp lại hắn!

35. Chương 35: Vĩnh Hạng

“Đây là kiếp số cuộc đời, cô đến nơi đây để hoàn thành sứ mệnh.”

“Kiếp gì số gì, huynh cho tôi biết, tôi nhất định có thể làm được!” Trước mắt như vừa hiện ra con đường về nhà.

“Ngày Bắc Đẩu Thất Tinh hợp lại, cô cần tìm được Dao Quang của Khôi Tinh trong Thất Tinh, đó là lúc Thiên Lang tinh trở về vị trí cũ.”

Tôi nhớ lại, Thiên Lang hiện thế...

“Thiên Lang tinh là cái gì? Bắc Đẩu Thất Tinh khi nào sẽ quy tụ lại, Dao Quang ở đâu?” Tôi vội hỏi.

Nam tử mặt quỷ lắc đầu nói, “Hết thủy nhân quả đều cần cơ duyên, chờ cô hoàn thành.”

“Huynh không nói rõ hơn được sao?” Mấy câu chữ này nghe huyền diệu quá, tôi vốn không hiểu thì làm sao tìm được.

“Cái tôi có thể hiểu chỉ là về thứ nhất.”

“Cái gì!” Biến hóa bất ngờ và quá nhanh khiến tôi cũng bị làm cho rối cả lên.

Hắn chỉ tay về phía nam, “Dao Quang của Khôi Tinh trong Thất tinh ẩn trong Cửu Trọng Cung.”

Tôi nhìn về phía thành Nam Cung, lòng bỗng nhói lên, nói cách khác tôi vẫn phải vào cung mới có cơ hội về nhà?

“Ba thứ này nếu thiếu một cũng không được, thiên thời địa lợi nhân hoà.” Bóng người chợt lóe lên, nam tử đeo mặt nạ quý đã gần đi xa.

“Dao Quang rốt cục là cái gì, người hay vật?” Tôi chạy theo sau hần hỏi.

“Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hoàn, Khai Dương, Dao Quang, là bảy ngôi sao trong Bắc Đẩu Thất Tinh.” Giọng hần biến mất giữa đám sương sớm lúc bình minh.

Tôi ngơ ngác nhìn đường phố vắng vẻ, vận mệnh hết lần này đến lần khác đùa bỡn tôi, tôi nên làm gì bây giờ?

Bỏ đi, mãi mãi không thể về nhà được nữa. Nhập cung, tôi sẽ phải đối đầu với người tranh ta đoạt, tôi ngoài nỗi sợ hãi không nói nên lời còn có cảm giác tuyệt vọng sâu sắc.

Tôi và Hoắc Khứ Bệnh chỉ sợ kiếp này hữu duyên vô phận, nếu tôi có thể tìm được đường về nhà, có phải cũng cứu được chàng?!

Yêu hay không yêu, chúng tôi vẫn phải tiếp tục sống!

Theo đường cũ trở về phủ công chúa, tôi thay y phục, lần cuối cùng ngồi xuống tháp ngắm mặt trời mặt ở đằng đông bên ngoài khung cửa sổ, chờ đợi một kết thúc.

Nắng đã lên cao, hôm nay thời tiết nắng chói chang, không lâu sau có Hoàng môn thị lang đến phủ. Bái biệt công chúa và Bình Dương Hầu, tôi không mang theo hành trang gì, chỉ cầm mỗi cây trâm đồng.

Lúc bước lên xe, tôi quay đầu, như nhìn thấy ‘tôi’ đang ca hát nhảy múa ở Mai Uyển, ‘tôi’ đang xem ngựa ở mã tràng, ‘tôi’ đang đùa giỡn dưới trời tuyết, mọi người tươi cười vây tay với tôi.

Tạm biệt, phủ công chúa. Tạm biệt, Lý Dao Ca.

Ngày hôm qua đã chết ở hôm qua.

Có lẽ đây là lối thoát duy nhất của tôi.

Xe chạy nhanh khỏi phủ công chúa, tôi thần thờ nhìn cảnh vật bên ngoài, phố Chương Đài dần lùi xa, tôi đang thẳng tiến về phía nam.

“Dao Ca!” Bên ngoài có người gọi tôi.

Tôi vén rèm lên, thấy Triệu Thường đang đuổi theo sau vẫy vẫy tay.

“Triệu Thường!” Tôi nhào ra ngoài cửa sổ, vì sao hần còn...Lý Dao Ca đã chết, ca cơ vô lo vô nghĩ của phủ Bình Dương công chúa đã không còn, không bao giờ còn nữa.

Tôi buông mình, cho đến khi tiếng gọi xa dần hòa lẫn trong gió.

Thành Trường An vô cùng tấp nập, những con đường phồn hoa phú quý, những tòa kiến trúc đồ sộ vụt qua ngoài cửa. Cổ xe nhanh chóng nhập vào đường lớn, phố Hoa Dương.

Người cũng thưa dần, khi ngẩng đầu còn có thể thấy thấp thoáng bóng đình đài lầu các trong thành Nam Cung. Nhắm mắt ngồi xuống, tôi nhốt mọi sự bên ngoài trái tim.

Đến khi tiếng gọi của hoàng môn thị lang lạnh lạnh vang lên, tôi mới bừng tỉnh.

Ra khỏi xe, ánh nắng chói chang đâm đau làm tôi không mở mắt ra được.

Đập vào mắt là những bức tường màu than chì nguy nga sừng sững, che khuất cả vùng trời, pho tượng thanh long quay về phía bắc, chu tước hướng về tây. Xuyên qua khe hở của tường thành có thể thấy bên trong là những tòa cung điện chằng chịt.

Tôi ngửa đầu ngắm nghía, tay áo phất phơ trong gió, trên cổng thành để ba chữ triện bằng đồng to đùng: Kim Mã Môn.

“Đã đến Vị Ương Cung, bệ hạ đang ở Y Lan Điện truyền gọi.” Hoàng môn thị lang dẫn tôi vào cung.

Nhìn lại con đường, có lẽ đây là lần cuối cùng tôi đứng ngoài cung, thu vào mắt thành Trường An phồn thịnh.

“Cô nương, mời!” Hoàng môn thị lang lại nhắc nhở.

Vị Ương Cung, tôi cúi đầu nhớ kỹ cái tên cũ kỹ mang theo hơi thở phong sương của năm tháng, quanh quẩn trong không khí. Khi tôi thật sự bước chân vào Cửu Trọng Cung thì mới cảm nhận được bầu khí cổ xưa oai nghiêm.

Trước điện khắc những dãy núi hình rồng làm đài cao, dưới chân bốn phía được hoa văn hình rồng ôm lấy, những mái hiên ba lớp với tượng rồng Thương Long đang giương nanh múa vuốt.

Xung quanh là những bậc thềm đá màu xanh ngọc nhìn không thấy điểm cuối, một khắc đó, lòng tôi cũng quanh quẽ tĩnh lặng, hóa ra tôi đã biết trước...hình ảnh trong mộng đang hiện ra trước mắt, vận mệnh đã được an bài.

Những tòa cung điện trùng trùng điệp điệp huy hoàng hùng vĩ, góc điện nhọn hoắt với những vòm lâu. Những dãy tường trắng ngói đen này đã chôn vùi biết bao nhiêu nước mắt và hồng nhan.

Tôi bước lên thềm đá như thể phía cuối chính là số mệnh của tôi, nhưng vườn ngự uyển sâu hun hút lại dạy cho tôi biết thế nào là cam chịu.

Trong Y Lan Điện, mùi huân hương lượn lờ, băng qua điện thì có vài cung tì đi theo tôi, vòng qua ba tấm rèm to, người đang ngồi trên tháp cao chính là Lưu Triệt.

Trong điện ánh nến sáng trưng, những chân nến bằng đồng được gắn trên vách tường, tay hắc đang cầm thẻ tre, chuyên tâm phê duyệt tấu chương, một bên là bốn vị hoàng môn mặt mày nghiêm túc, bên kia là năm cung tỳ, nhưng căn phòng lại chìm trong im lặng.

“Nô tỳ bái kiến bệ hạ.” Tôi cúi người, tay áo trải ra bên cạnh, đầu cúi sâu.

“Miễn lễ.” Giọng nói bình thản của hắc vang lên.

Tôi đứng thẳng dậy, cúi mặt, hai tay giấu trong tay áo, không ngừng tự nói với mình, chỉ có chết tâm mới có thể trở nên kiên cường, chỉ cần không yêu sẽ có thể kiên trì đến cùng.

“Lui ra.”

Các cung tỳ rời khỏi bàn, chỉ chốc lát mà cả Y Lan Điện chỉ còn lại hai chúng tôi, im lặng đến đáng sợ, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe được rõ ràng.

“Lý Dao Ca.” Hắc khẽ gọi, ngẩng đầu ngoác môi.

Tôi cẩn trọng đi tới trước bàn, cánh tay hắc duỗi ra nắm lấy eo tôi, tôi khụy gối ngã vào ngực hắc.

“Bồi trầm đọc sách.” Tôi mặt không chút phần son đối diện với hắc, hắc lại cúi đầu dịu dàng hôn xuống thùy tai tôi, tư thái thân mật mà hắc thích lại khiến tôi vô cùng phản cảm.

Tôi giãy khỏi vòng tay hắc, quỳ củ quỳ gối trước bàn, cố ý lảng tránh hắc.

“Nhìn trầm.” Ngực khí của hắc có vẻ giận dữ.

Tôi ngược mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu của hắc, khuôn mặt anh tuấn gần trong gang tấc. Tôi lại thấy sắc mặt hắc biến hóa, đây chính là hiệu quả tôi muốn.

“Đây là sao?” Hắc bóp mặt tôi, tay xẹt qua vết thương của tôi, lạnh lùng hỏi.

“Hôm qua bắt cần bị thương.” Tôi quay mặt qua chỗ khác.

“Trùng hợp như thế? Hay vì nàng không muốn khuôn mặt này!” Hắc lớn tiếng quát, bàn tay bóp mặt tôi mạnh hơn.

Tôi không trả lời, nếu hắc đã biết thì tôi cũng không cần nói gì nữa.

“Được, được lắm!” Hắc buông mặt tôi ra, chỗ bị hắc bóp đã đau rát, sau đó hắc quăng tôi lên trác thai (bàn phê tấu chương), rồi xoay người áp xuống.

Lòng tôi trầm xuống, lưng bị ép xuống bàn đầu đòn nhưng khi hấn bóp mặt tôi, xé toạc áo tôi, tôi nhắm mắt cứng đờ, đã vào chốn hoàng cung này vốn chẳng còn đường ra.

“Nàng muốn gì, hả?” Hấn lưu luyến trên cổ tôi, dây dưa không rời rồi bỗng cấn xuống xương quai xanh của tôi, nhảy nhay.

“Thứ tôi muốn vô cùng đơn giản.” Tôi quật cường trả lời, “Tôi muốn tự do.” Cơ thể bị hấn ép đau đến mức sắp không thở nổi nữa.

“Trẫm biết.” Hơi thở ấm nóng phun vào tai tôi, hấn hôn không ngừng lên vết sẹo, tôi cảm nhận rõ ràng cảm giác mát lạnh tê dại.

Tôi ngây ngốc nằm dưới thân hấn, không có phản ứng gì, không cự tuyệt cũng không đáp lại, trống rỗng nhìn lên nóc nhà cao cao, trên có khắc hai con rồng giữa đám mây cuộn cuộn, xung quanh ngập tràn hơi thở xa lạ.

“Trẫm sẽ thỏa mãn yêu cầu của nàng!” Hấn bỗng buông tôi ra, khinh khỉnh nói rồi xoay người gọi, “Tô Lâm!”

Tôi không ngờ hấn lại buông tha tôi nên cứ sững sờ nhìn hấn, ánh mắt của hấn lúc này lạnh lẽo vô thần, tựa như người vừa nằm trên tôi nói chuyện không phải hấn, lòng dạ để vương như kim đáy biển.

Ngoài cửa một Hoàng môn đi vào, “Có nô tài!”

“Đưa nàng ta đi, biếm vào Vĩnh Hạng.” Hấn đứng dậy liếc tôi một cái rồi cầm lấy thẻ tre trên bàn ra ngoài, “Bộ dạng người xấu xí như vậy trẫm cũng chẳng muốn gặp lại.”

“Dạ.” Hoàng môn đáp.

“Bệ hạ!” Tôi đột nhiên đứng lên, ung dung đối mắt với hấn, “Nô tỳ có thể hỏi ngài một chuyện không?”

“Không thể.” Hấn không buồn liếc nhìn tôi lần nữa mà sải bước ra ngoài.

Vĩnh Hạng, nơi giam giữ tội phi và cung nữ ấy là nơi thích hợp với tôi nhất. Nhưng Lưu Triệt, nếu hôm nay hấn để tôi ở Vĩnh Hạng, ngày khác tôi nhất định sẽ đường đường chính chính đi ra!

“Làm phiền dẫn đường.” Tôi sửa sang lại quần áo, cười nói với Tô Lâm, đến Vĩnh Hạng thôi.

Khi tôi đứng dưới cổng đá ở Vĩnh Hạng thì mới hiểu được hai chữ này hàm nghĩa gì, đêm tối vô tận. Hai bên tường cao ngất kệp giữa con đường đá dài không có điểm cuối.

Vĩnh Hạng nối liền hai cung Trường Nhạc – Vị Ương lại là một thế giới hoàn toàn khác. Vùng trời trên cao xa tít tắp không thể với, ngay cả chim chóc cũng chẳng muốn lượn qua khu này. Ánh chiều tà kéo dài bóng tường, chiếu lên thân ảnh nhỏ bé yếu ớt của tôi và làm loang lổ bức tường đá với những gờ đá nông sâu bất đồng.

Người ở sau cổng đá đóng kín đã bị ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài, lòng tôi cũng theo tiếng đóng cổng mà trầm luân trong đêm đen.

Tôi chưa bao giờ nghĩ lại có ngày đặt chân vào hoàng cung, tôi cũng chưa bao giờ nghĩ cuộc đời lại bị phong bế trong cánh cửa cung thâm sâu. Tường trắng ngói đen nguy nga là thế nhưng đã vây khốn biết bao trái tim, chôn vùi biết bao chân ý!

A Kiều khoá chặt Trường Môn đó

Nam bắc nào ai được thoả lòng?

Trên con đường nhỏ này, hai bên đều là các cung nữ. Bị biếm vào Vĩnh Hạng, tôi nếu không phải tội phi thì cũng là cung nô.

Tô Lâm đưa tôi tới Cán y phòng giao cho cung nữ quản sự rồi rời khỏi, xem ra địa vị hấn không thấp, mọi người trong cán y phòng rất cung kính với hấn, nghĩ cũng đúng, có thể hầu hạ bên cạnh hoàng đế thì lời nói đương nhiên cũng có giá trị.

Từ nay về sau tôi đã có thân phận mới, cán y nô. Cung nữ quản sự được mọi người gọi là Tử Lan cô cô, tuổi không lớn, độ chừng hai mươi lăm thôi, nàng đánh giá tôi cao thấp một hồi, ánh mắt dừng lại ở vết sẹo trên má tôi đầy phức tạp, có lẽ nàng cho rằng tôi chắc đã phạm phải sai lầm nào đó trong cung mà chịu hình rồi bị biếm, chuyện như vậy ở trong cung cũng không lạ.

Y phục bằng lụa trên mình được thay ra, mặc vào y phục vải bố màu xanh bạc thếp, tóc búi cao, cây trâm được giữ trong ngực tôi làm vật tùy thân, đó là vật duy nhất Hoắc Khứ Bệnh để lại cho tôi.

Tôi cuộn mình nằm trên tháp gỗ chật chội, nhìn ra khung cửa cũ nát thấy bầu trời đêm tối đen không trăng không sao.

“Dao Quang...” Tôi lẩm nhẩm, nó đang ở chỗ nào trong cung?

“Đứng bên bậu cửa thông dong, Vị Ương vọng ngóng xa mờ xiết bao. Bạch Hạc kêu gào khản giọng cả, cô đơn lẻ bóng đến héo hon. Ngày tàn ngời ngóng trong tuyết vọng, rầu rĩ mình thôi với khoảng không. Minh Nguyệt trên cao sáng tỏ rọi, đêm hôm vắng lặng với tân phòng. Nhã nhạc véo von đổi thay rồi, sầu lo hoài niệm chẳng còn dài...”

Tiếng ca ai oán lúc gần lúc xa từ sâu trên con đường nhỏ vọng tới, thê lương đau khổ, là ai đang hát giữa đêm hôm thế này? Tôi lần theo tiếng ca đi ra cửa, tiếng ca đã dừng lại, tôi đứng ngoài cửa, mọi âm thanh đều tĩnh lặng, gió đêm lạnh lẽo thổi qua.

36. Chương 36: Tiếng Ca Đêm

Quay về giường nằm, tôi nắm chặt cây trâm đồng mà khóc cả buổi tối, nước mắt đã chảy ra hết cả, từ nay về sau tôi sẽ không yếu đuối nữa.

Sớm hôm sau có cung nữ đến giục tôi, lúc ấy mới nhớ ra thời gian nghỉ ngơi của tôi đã không còn giống thường ngày nữa.

Tôi vào đến cán y phòng thì cạnh bể nước đã đầy người, các nàng thấy tôi thông thả đến muộn thì đều nhìn với vẻ dò xét, những nữ tử này tuổi tác vẫn còn trẻ lắm, tôi đều khiêm tốn gật đầu mỉm cười nhưng giữa đám người lại có tiếng khinh thị, tôi mất điếc tai ngơ ngời vào vị trí của mình.

Các món dụng cụ đặt giữa chiếc thau gỗ hình bầu dục với đầy ngát quần áo và chăn mền, tôi múc nước từ bể ra đổ vào thau rồi vén tay áo lên bắt đầu vò.

“Nhìn cái bộ dạng yêu nghiệt của nàng ta kìa, giặt quần áo cũng không nên hồn.” Một nữ tử cao gầy bên cạnh cười khẩy nói.

“Tay chân vụng về!” Một cung nữ thấp bé đến bên cạnh đá vào thau của tôi.

Yêu nghiệt? Nữ nhân trong cung quả nhiên độc đáo, nếu là yêu nghiệt thì sẽ không rơi kết cục hôm nay rồi. Tôi không ngẩng đầu lên mà chỉ cầm cúi giặt đồ.

“Những thứ này của ngươi, hôm nay phải làm xong!” nữ tử cao gầy mang chõ quần áo trong thau của nàng nhét hết vào của tôi, vốn đã rất nhiều quần áo rồi, nên vì chất đông mà rơi xuống đất, tôi im lặng nhìn nàng đang hếch mặt, khuôn mặt cũng thanh tú đầy nhưng điệu bộ thì kiêu ngạo quá.

“Tôi chỉ làm phần việc của tôi.” Tôi đứng thẳng người, mang đồng quần áo trả lại thau của nàng.

“Đây là việc ngươi phải làm!” Giọng nàng gắt gỏng làm mọi người đều vây lại xem kịch vui.

“Vóc người không lớn mà tính tình cũng không vừa nhỉ?” Có người nhân cơ hội châm chọc.

Cung nữ cao gầy chắn trước mặt tôi, giữa hai chúng tôi là đồng quần áo, ai cũng không nhường ai. Người mới thì sao, tôi không phải kẻ dễ bị bắt nạt.

“Uỷển Oánh, muội dạy cho nàng ta biết thế nào là quy củ đi.” Một nữ tử nhỏ gầy đứng cạnh nàng, bĩu môi nói.

Nữ tử cao gầy tên Uyển Oánh khinh miệt cười khẩy rồi xoay người đến bể múc một chậu nước hắt hết lên tôi.

Nước tòng tòng nhỏ xuống người tôi, tôi gần như hứng trọn cả gáo nước, còn một phần bị đổ xuống thau đồ, gió thu thổi qua làm nổi lên cảm giác rét lạnh.

“Ai da, quần áo ướt cả rồi, phải mau về thay thôi!” Uyển Oánh đắc ý liếc ngang liếc dọc, người xung quanh cười cười nói nói rồi quay về làm việc.

Tôi thở dài, vén mấy sợi tóc ướt ra rồi từng bước đi về phía bể, múc một gáo nước đầy khế gọi, “Uyển Oánh!”

Ngay khi nàng ta quay lại tôi hắt nguyên gáo nước vào nàng rồi ném gáo đi, quay đầu trở về chỗ. Phía sau vang lên một tiếng hét thất thanh, còn tôi vẫn tiếp tục ngồi trên đất, làm như không có việc gì tiếp tục giặt quần áo, chẳng buồn để ý đến sự chỉ trích của họ.

Cuối cùng Tử Lan xuất hiện mới đẹp yên chuyện. Tôi nhìn Uyển Oánh đang sùng nước, còn nàng thì cảm giận trừng tôi, rất vẻ không cam lòng.

Tôi mỉm cười với nàng, vẻ mặt nàng quái dị quay ngoắt đi, miệng lẩm bẩm cái gì đó, nhưng nàng cũng không tới gây sự với tôi nữa.

Các nữ tử này thật nhân rồi, tôi nghĩ các nàng như vậy cũng là đang tìm niềm vui trong cuộc sống nô dịch chán đến chết này mà thôi.

Ban ngày bị lạnh, tôi bọc mình trong chăn ho lên ho xuống, cả ngày giặt đồ đã làm toàn thân tôi đau nhức. Một mỗi buồn ngủ, tôi tựa vào đầu giường ngủ thiếp đi.

“Minh Nguyệt trên cao sáng tỏ rọi, đêm hôm vắng lặng với tân phòng. Nhã nhạc véo von đổi thay rồi, sầu lo hoài niệm chẳng còn dài...”

Tiếng ca u oán lại khê khàng vọng lại, tôi tỉnh mộng, bất tri bất giác đã nửa đêm

Tôi mặc thêm áo khoác, lặng lẽ đi ra ngoài, lần theo tiếng ca, tôi bước lên đường mòn, phía trước tối như hũ nút, tiếng ca bất chợt khựng lại.

Tôi còn đang ngỡ ngác thì một bàn tay đập nhẹ lên vai tôi. Tôi quay phắt đầu, tìm muốn vọt cả ra ngoài!

Khuôn mặt tròn tròn ẩn ẩn hiện hiện dưới bóng trăng, con ngươi lại sáng long lanh.

“Có nhiều chỗ cô không nên tới.” Tử Lan nghiêm giọng nói.

“Tôi nghe có người đang hát.” Quay đầu nhìn những căn phòng tối hù đằng trước.

“Không có ai hát cả, về thôi.” Nàng nắm tay tôi kéo về.

“Tử Lan cô cô.” Tôi mở miệng.

“Chuyện gì?” Nàng thản nhiên nói mà không quay đầu.

“Cô cô có biết trong cung có ai hay vật gì tên Dao Quang không?” Tôi nhìn tường cung cao cao.

Nàng quay đầu, lặng lẽ nói, “Không biết.”

Tôi hít sâu, xoay đầu nhìn quanh, vì một lời tiên đoán mơ hồ mà bị cầm tù trong thâm cung này, rốt cuộc là đúng hay sai?

Những ngày ở cán y phòng đơn điệu trôi qua, thật ra tôi cảm thấy cuộc sống cũng rất phong phú, một ngày ba bữa, sáng đi làm tối về ngủ...

Những nữ tử này mới đầu còn xa lánh tôi, đến bây giờ tôi đã làm như không nghe không thấy. Vì các nàng châm chọc khiêu khích tôi cũng chẳng có tác dụng gì, người không phạm tôi, tôi không phạm người.

Ngày hôm qua một cung nữ, vì không cẩn thận làm hỏng y phục của Doãn phu nhân mà bị đánh đòn, đến khi khiêng về thì cả tiếng khóc cũng không cất nổi nữa.

Khi tôi ngẩng đầu từ đồng quần áo chất cao như ngọn núi nhỏ thì chân trời đã nhuộm ráng chiều, lại một ngày nữa sắp qua. Đi trên con đường đá, tôi lặng ngắm đám mây tía bông bênh khi sắc trời dần chuyển tối.

Buổi tối đang định nằm xuống ngủ thì Tử Lan cô cô gõ cửa vào, căn phòng nhỏ chật chội này chưa từng có ai khác đặt chân vào.

Nàng để lên bàn một bình gốm nhỏ, “Thuốc trị phong hàn, mỗi tối uống với nước.”

“Cám ơn.” Tôi nhận lấy rồi gạt đầu với nàng, dù không biết dụng ý của nàng nhưng ít nhất cũng vô hại với tôi.

Nàng thấy vẻ mặt xa cách của tôi thì bỏ ra đến cửa lại nói một câu, “Tô Lâm trước kia đưa người đến đây đã dẫn ta quan tâm người.”

Tô Lâm? Tôi gượng cười, thật không biết Lưu Triệt đang nghĩ gì, nếu thích sắc thì tôi đã chẳng còn, lại không chịu thả tôi đi, đúng rồi, tôi kháng chỉ, hẳn có thể xử tử hoặc tra tấn tôi.

Từ khi vào Vĩnh Hạng, tôi đã không còn mơ nữa, tôi nhớ chàng đến vậy nhưng lại chẳng hề mộng mị về chàng. Ở nơi biên ải xa xôi chàng có khỏe không, có giao tranh chém giết mỗi ngày không, trong quân trưởng ai cùng chàng vượt qua từng ngày bất tận?

Phiêu Kỵ tướng quân Hoắc Khứ Bệnh, đó là đại nghiệp của chàng, chàng nhất định đang thỏa chí, tôi biết tôi không thể ích kỷ, bởi vì chỉ có trên chiến mã, chàng mới chân chính là chàng – nam tử tôi yêu.

Đêm lạnh như nước, chân trời lũng lảng một vàng trắng khuyết. Đêm đã quá nửa, tiếng ca đúng giờ lại vang lên, tôi lần nữa theo tiếng ca ra khỏi cửa, có lẽ ở nơi thâm cung này, hiểu kỳ cũng không phải chuyện sáng suốt nhưng tôi vẫn muốn đi.

Những nhánh dây leo đan dệt dưới mái hiên thấp tè vì không được tu sửa lâu ngày nên cũ kỹ, cửa gỗ có khóa, tôi ghé vào cửa lắng tai nghe, giọng hát của nàng kia lúc trầm lúc bổng nhưng chỉ chốc lát rồi dừng lại giữa màn đêm tĩnh mịch.

“Đêm hôm tối đây có chuyện gì?” Nữ tử trong phòng bỗng nhiên cất tiếng, giọng rất nhỏ.

Tôi khựng lại, có nên nói gì không nhỉ?

“Là bệ hạ phái người tới sao?” Nàng dường như kích động.

“Không...tôi vì tiếng ca của cô mà đến đây.” Tôi giải thích.

“Trong Vĩnh Hạng còn có người tri âm, lâu rồi không thấy.” Giọng nàng mỏng manh như chất chứa đau thương.

“Tiếng ca của cô rất đẹp.” Tôi cách cánh cửa nói, bên trong truyền ra tiếng cười của nàng mà chẳng có tiếng nói.

‘Chợt mơ một giấc mơ dài, tưởng chàng còn bên. Giật mình tỉnh lại thấy hư không, hồn chàng đã đi...’

Tôi hốt hoảng trở về phòng, tiếng ca ưu thương ngọt ngào quanh quẩn bên tai.

Hôm sau, tôi vẫn nhớ tới nữ tử thần bí kia. Buổi trưa tôi lại đi vào tòa nhà lạnh lẽo đó, thấy một cung nữ mang theo khay thức ăn đi tới.

Nghe tiếng động, ngay khi nàng mở khóa tôi vọt chạy tới, đụng phải giỏ đựng đồ ăn đầy ắp làm nó bắn tung tóe toàn thân nàng.

“Xin lỗi!” Tôi vội vàng lau cho nàng.

“Mất mũi để đâu thế hả!” Nàng trách mắng tôi rồi xoay người nhặt cái giỏ lên, đồ ăn đã vung vãi gần hết.

“Tỷ đi lấy thêm đồ ăn đi, muội giúp tỷ mang vào trước.” Tôi thu chỗ đồ ăn còn lại vào khay rồi nhìn nàng ra vẻ lo lắng.

“Cũng được, người giúp ta mang vào trước đi!” Nói xong tiểu cung nữ vội vàng chạy đi.

“Nhanh quay lại nhé!” Tôi giả bộ gọi với theo.

Tôi xoay lưng đi nhanh vào sân, đẩy cánh cửa gỗ ra, mùi bụi bặm ẩm mốc thốc tới, có lẽ lâu lắm rồi không có ai sửa sang lại. Bước trên lớp lá khô, tôi đi vào phòng.

So với Y Lan Điện, nơi này bài trí đơn sơ, không gian chật hẹp, hoàn toàn không có khí phái hoàng cung, Vĩnh Hạng quả nhiên là lãnh cung.

“Đặt lên bàn đi.” Đúng là nữ tử tối qua.

Tôi đặt hộp thức ăn lên bàn rồi chậm rãi bước vào gian trong, rất tò mò về nữ tử này.

Qua màn trường, một nữ tử đang dựa vào tháp, váy xám tán ra trên giường, tôi tiến tới.

Nàng nhắm mắt ngồi đó, khuôn mặt trông nghiêng gầy gò, khi nàng xoay đầu lại, đập vào mắt tôi là một dung gian thanh lệ thoát tục mang theo sắc khí mệt mỏi, tôi chưa bao giờ thấy nữ tử mỹ mạo đến vậy.

Nàng cười khan, dường như thấy tôi đến cũng không kinh ngạc, “Tối qua là người nói chuyện với ta.”

Tôi gật đầu, còn chưa nói nàng đã có thể đoán được, nữ tử này vừa trong sáng vừa thông tuệ mà Lưu Triệt cũng giam cầm ở Vĩnh Hạng được, tôi lạnh toát cả người. Nàng ngồi đó bất động, vẫy tay với tôi.

“Nghe giọng là biết tri âm, người nhất định là rất xinh đẹp.” Tóc trên trán nàng tán loạn càng tăng thêm vẻ mềm mại đáng yêu.

“Nhã nhạc véo von đổi thay rồi, sầu lo hoài niệm chẳng còn dài...” Tôi khe khẽ hát lại bài hát của nàng rồi từ từ đến trước tháp, “Là cô sáng tác?”

Nàng cười lắc đầu, con ngươi đen thẳm sâu nào, “Là Tư Mã Tương Như năm đó viết cho Trần hoàng hậu.”

Hóa ra là con cháu đời sau. Ngày xưa sau khi Trần hoàng hậu thất sủng đã vung tiền như rác thuê người sáng tác nhưng nàng ấy không biết rằng, cánh cửa có mở ra lần nữa cũng không vẫn hồi được trái tim cố nhân. Lưu Triệt chỉ yêu giang sơn, A Kiều mãi mãi không hiểu được, thân phận và địa vị của nàng chắc chắn sẽ bị vứt bỏ, dù không có Vệ Tử Phu cũng sẽ có người khác.

“Nàng ấy dù có bị giam hãm cả đời cũng không phải là việc không may.” Tôi bỗng nhiên thương xót nói, Vệ Tử Phu sau khi bị thất sủng còn rơi vào tình cảnh thảm hại hơn A Kiều vạn lần.

Còn tôi thì sao? Cứ theo đà này, trong lịch sử sẽ không có Lý phu nhân, có lẽ đây chẳng qua chỉ là cổ tích được người đời sau thêm dệt nên. Nhưng tôi thật sự cam tâm chết già ở Vĩnh Hạng ư?

Lòng tôi khẽ động, “Cô ở trong cung lâu chưa?”

“Qua đông này sẽ là bảy năm.”

“Vậy, cô có nghe nói trong cung có thứ gọi là Dao Quang không?” Tôi dè dặt tìm hiểu.

Nàng quay đầu nhìn thẳng tôi, bỗng nhiên khôi phục thái độ bình thường, nhẹ nhàng vươn tay chỉ ra ngoài cửa sổ, “Ban đêm trên trời có đó.”

Nghe nói như thế tôi lại thở dài, nàng đang nói sao Dao Quang à?!

“Cô nương, ta thấy người cũng không giống người khác, hôm khác nếu có thể...” Nàng đột nhiên ho sù sụ, tôi vội rót cốc nước bưng tới rồi vỗ lưng nàng, nàng đau đớn ôm chần, khi ngẩng đầu lên thì miệng đã toàn máu.

37. Chương 37: Mỹ Nhân

“Cô ho ra máu như vậy bao lâu rồi?” Tôi theo bản năng của người bác sĩ hỏi.

“Không nhớ nữa, ngày này qua ngày khác.” Nàng cười buồn nói, tay lau vết máu bên miệng, nàng chỉ cử động thân trên còn thân dưới vẫn giữ nguyên, tôi giúp nàng kéo chăn thì chạm đến chân nàng, cứng đờ không co không gập, tôi kinh ngạc, thì ra nàng bị liệt.

“Cô bệnh phổi, dùng trần bì, hoàng kỳ với phục linh sắc thuốc là có thể chữa được!” Tôi nhớ lại các vị thuốc Đông y trị viêm phổi mà giáo sư từng nói đến.

Nàng lắc đầu, “Không cần, đây là số mệnh.”

“Có bệnh thì phải chữa chứ, mạng mình nằm trong tay mình.” Viêm phổi cũng đổ cho số mệnh, tôi hết cách nói.

“Bệ hạ rất yêu thích tiếng nói của ta, so với Vệ cũng chẳng kém, chỉ tiếc...” Nàng yếu ớt dựa vào tường, ánh nhìn tư lự nói.

Nàng không muốn chữa vì tâm đã chết.

“Xưng hô thế nào?” Nàng nhu hòa nhìn tôi.

“Lý cơ, còn cô?” Tôi vươn tay bày ra tư thế muốn bắt tay.

“Hi vọng sau này có thể cùng người nói chuyện, Lý cơ người đi đi.” Bàn tay gầy guộc của nàng đặt lên tay tôi rồi nhanh chóng rút ra, gật đầu ra về tạm biệt.

“Tôi tôi lại đến nghe cô hát.” Cung tỳ đưa cơm vừa đúng lúc bước vào, tôi đành đi ra

Từ lần đầu gặp nàng, tôi đã có hảo cảm, có lẽ là tiếng ca của nàng cuốn hút tôi, có lẽ là do nơi này quá tịch mịch.

Đến trưa, trong đầu tôi đều là hình ảnh của nàng, đây là số mệnh...Số mệnh sao? Có lẽ nữ tử nơi thâm cung phần lớn đều như thế.

Tôi ngây ngốc giặt quần áo, nghe bên kia có tiếng la, mọi người đều chạy tới, nhìn qua đó tôi thấy từ xa có một Hoàng môn đang đi tới, tức thì bị cung nữ bao quanh.

“Cái này biểu ngài, không biết bệ hạ có việc gì ở đây?”

“Lần sau khi ngài mang quần áo vào cung, xin hãy mang tôi theo nhé!”

Các nàng vốn vâng ân cần, mong muốn được diện kiến thánh nhan một lần, trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt tuần tú của Lưu Triệt rồi lại bị thay thế bởi nụ cười của Hoắc Khứ Bệnh, lòng tôi thất lại.

“Tử Lan cô cô.” Giọng nói the thé vang lên giữa đám đông, Tử Lan đi tới thi lễ với hân.

“Ngài có gì căn dặn?” Tử Lan bình thản ứng đối.

“Bệ hạ truyền ngày mai đưa một xấp Tuyết Quyên (lụa) đến Y Lan Điện, đừng chậm trễ...” Hân tỉ mỉ dặn dò, tôi lại chẳng hứng thú nghe, một lát sau hân rời khỏi, dáng người uốn éo dong đưa, bước chân cũng rất có nhịp điệu.

Không còn gì để hỏi, ai nấy đều ngượng ngừng tản đi, tôi uể oải giặt đồ tiếp.

“Các người có nghe nói không, trước đó vài ngày bệ hạ có phong hào ột vị Lý mỹ nhân.” Uyển Oánh bĩu môi nói, bên cạnh vài cung nữ cũng sáp lại.

Tôi vênh tai lên, Lý mỹ nhân? Lưu Triệt thật là một khắc cũng không nhàn rỗi mà.

“Đương nhiên biết rồi, nghe nói nàng ta rất xinh đẹp, ‘nhất cổ khuynh thành, tái cổ khuynh quốc.’”

Đây không phải lời nhạc đại ca tôi viết sao? Nếu tôi biết trước là hiển vũ cho hoàng đế thì có thể nào tôi cũng sẽ không đi, hối hận vô cùng, tay lại ra sức vầy vò khiến nước trong thau bắn tung tóe.

“Có người không biết tự lượng sức, còn mưu toan bay lên cành cao, không nhìn lại bộ dạng mình đi!” Đám người Uyển Oánh mỉa mai, nhìn tôi rồi che áo cười nhạo.

“Bệ hạ liên tục bảy ngày đều ngủ lại Y Lan Điện, so với Vương phu nhân, chỉ có hơn chứ không kém.” Các nàng tiếp tục lắm chuyện, lòng tôi lại lo lắng vô cùng.

Lý mỹ nhân, Y Lan Điện, khúc nhạc giai nhân, chẳng lẽ đều là trùng hợp? Tôi liên tưởng đến chính mình nhưng nghĩ lại, ngày đó Lưu Triệt phần nộ đuổi tôi ra khỏi Y Lan Điện, ánh mắt chán ghét ấy tôi tận mắt nhìn thấy, huống hồ tôi ở trong Vĩnh Hạng chưa từng gặp lại hân, Lý mỹ nhân chắc là người khác rồi.

Buổi tối tôi tới tòa viện cũ nghe nàng ca hát, dần dần tôi cũng có thể cùng nàng xướng đáp, đêm cuối thu mát lạnh, xung quanh tối đen, nhưng tôi lại không thấy sợ, nàng hát một chút rồi ho, khi trở về phòng tôi chợt thấy bình gốm trên bàn, có lẽ đối với bệnh của nàng sẽ có tác dụng! Tôi cầm lấy bình thuốc chạy vội đi.

“Cô ngủ chưa? Tôi nhét thuốc qua khe cửa, mai cô kêu tỳ nữ đưa cơm mang vào cho cô nhé!” Tôi để bình thuốc qua khe cửa hở.

Một lúc sau, giọng nói yếu ớt thều thào vang lên, “Đa tạ!”

“Đừng khách sáo!” Tôi cười an ủi, lòng thoải mái hẳn lên, trong cung này mà có khả năng giúp đỡ người khác cũng tốt.

Vừa mới đi được vài bước đã gặp Tử Lan cô cô, tôi cúi đầu không nói, bị phát hiện hai lần thì thật xấu hổ.

“Ngày mai.” Nàng lẳng lặng nói, tôi nghĩ nàng sẽ giáo huấn tôi, ai ngờ nàng lại nói, “Bệ hạ khâm điểm người đi đưa Tuyết Quyên.”

“Sao cơ?” Tôi dừng bước, kinh ngạc ngẩng đầu.

“Ngày mai giờ Tỵ, Tiểu Hoàng môn sẽ đưa người đi, phải thận trọng.” Nàng dẫn tôi đi, tay nàng lạnh ngắt, tôi chợt nhớ tới bàn tay ấm áp của Thúy Lâm, không biết nàng dạo này sao rồi? Tuy rằng chỉ mới mấy ngày nhưng tôi lại thấy như đã qua rất, rất lâu rồi.

Tôi nằm trên giường trần trọc mãi, không biết Lưu Triệt muốn làm cái quỷ gì, chẳng biết tại sao hắn luôn làm tôi sợ hãi, cặp mắt sâu không đáy kia khiến tôi không đoán được vui buồn.

Tôi mặc một chiếc váy vải bố màu xanh bạc thếp, tóc búi qua loa, đôi mắt buồn ngủ mông lung theo sau Tiểu Hoàng môn, không nói không rằng. Xuyên qua Vĩnh Hạng dài ngoằng, cửa đá mở ra, tôi nhìn cung điện hoa lệ trước mắt mà thất thần.

Trên điện người đến người đi im lặng có trật tự, một hàng dài các thị tỳ đi qua, cung điện xa lạ, con người xa lạ.

Vị Ương Cung rộng lớn tráng lệ, qua mấy dãy lầu, tôi lần thứ hai bước trên bậc đá dẫn đến Y Lan Điện, tôi không thích những bậc thang cao chót vót này, chúng khiến tôi có một nỗi sợ không hiểu nổi.

Hai tay nâng Tuyết Quyên, tôi đi tới điện tiền, Tô Lâm dẫn tôi vào.

“Bệ hạ lâm triều rồi, chờ ở đây một lát.” Tô Lâm nói xong thì lui ra ngoài.

Tôi ngồi trước trác thai, hai chân mỏi nhừ lên đành đặt Tuyết Quyên lên bàn, đại diện trống rỗng, ngoài mấy thị tỳ thì không còn ai khác, tôi buồn bực, vì sao không thấy Lý mỹ nhân?

Căn phòng tĩnh lặng, tôi phát hiện trên bàn có một quyển thẻ tre vừa mở một nửa. Tôi động lòng, có lẽ sẽ có chút tin tức về đại quân nơi tiền tuyến không chừng!

Nghĩ thế tim tôi cũng tăng tốc, trộm ngó quanh rồi dón cổ nhìn vào thẻ tre, vì ngược chiều nên tôi xem không rõ, vừa cầm lấy thẻ tre đã nghe sau lưng có tiếng người nói.

“Trẫm cho phép nàng xem sao?”

Tay tôi run lên, vội trả thẻ tre về chỗ cũ rồi quay đầu thấy Lưu Triệt còn đang mặc triều phục màu đen đứng phía sau, mười hai chuỗi ngọc trên mũ miện với những hạt châu trắng ngà lay động lấp lánh, khí độ bức người.

“Thay đồ cho trẫm.” Hắn giang tay, vẻ mặt thản nhiên nhìn tôi.

Thay đồ? Tôi không nói gì.

“Vâng.” Tôi đi qua thấy hắn có vẻ bình thản, tôi kiễng mũi chân nhắm đến mũ miện của hắn, rút vài lần lại chẳng nhúc nhích.

“Phía dưới.” Hắn ghé mắt lên tôi mới nhìn thấy dây buộc, động tác cẩn thận này tôi chẳng biết chút gì, cởi nửa ngày mới xong, cổ hắn bị tôi làm hằn đỏ cả.

“Tay chân vụng về!” Hấn bắt mãi hừ nhưng khoe miệng lại cong lên, hóa ra đang cười nhạo tôi.

“Là nô tỳ vụng về, xin bệ hạ hãy gọi người khác vào hầu, Tuyết Quyên đã đưa đến, nô tỳ phải trở về.” Tôi cúi đầu rồi xoay người bước đi.

“Tập vài lần sẽ quen.” Hấn ngăn tôi lại, cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt ôn nhu khác thường.

“Bệ hạ vì sao không truyền Lý mỹ nhân tới thay đồ cho người?” Tôi hỏi ngược lại, không phải nói Lý mỹ nhân ở Y Lan Điện sao, chẳng lẽ có thể chấp nhận cung nữ tôi đây đoạt mất ân sủng này?

Thấy hấn bật cười, “Nàng nhắc trăm mới nhớ, lại đây, trăm đưa nàng đi gặp Lý mỹ nhân.” Nói xong hấn dẫn tôi bước vào bên trong.

“Không cần!” Tôi giẫy tay hấn ra, sắc mặt hấn lại tối sầm.

“Lại đây.” Hấn đi đến ngồi xuống tháp, đập xuống đệm gọi tôi.

Tôi đứng yên tại chỗ, không rõ ý hấn.

“Nếu không muốn gặp Lý mỹ nhân thì lại đây.” Hấn vừa nói vừa lấy một cái bình gốm nhỏ nghịch trong tay.

Tôi không thể kháng chỉ, đành từ từ bước tới, mới vừa đến bên cạnh hấn, hấn đã siết chặt cánh tay kéo tôi vào lòng, hai tay vòng qua cơ thể tôi, đổ chút chất lỏng đặc sệt từ bình gốm ra, tôi quay đầu nhìn hấn lại bị hấn giữ chắc không thể nhúc nhích.

Hấn xoay mặt tôi qua, tôi cúi đầu tránh nhìn hấn, trên mặt đột nhiên mát lạnh, mùi thuốc nồng sộc vào mũi.

Ngước mặt lại thấy hấn đang bôi chất gì đó lên vết sẹo của tôi, lần đầu nhìn hấn ở khoảng cách gần thế này, các đường nét tuấn lãng như tạc, khoe môi cong cong mím lại, tôi cứng người, không hiểu sao hôm nay hấn rất khác lạ.

“Đây là Ngọc Hoa cao Tây Vực tiến cống có thể trị sẹo.” Hấn dịu dàng nói, hơi thở ấm áp phun bên tai tôi, tóc mai phất phơ bên mặt, chất lỏng lành lạnh rất dễ chịu.

Tôi vừa nghe nói muốn trị sẹo thì lập tức tỉnh ngộ, tôi quay đầu đẩy tay hấn ra, thuốc rơi xuống đất.

“Thứ quý giá như vậy nô tỳ không dám dùng, tạ long ân bệ hạ.” Tôi né khỏi vòng tay hấn, quỳ rạp xuống sàn.

Căn phòng rơi vào im lặng đến đáng sợ, bỗng một tiếng xoảng vang lên, Lưu Triệt quăng bình Ngọc Hoa cao ra ngoài với tiếng vỡ vụn điếc tai.

“Người tự hủy dung mạo, trăm có thể không so đo. Để người ở Vinh Hạng, trăm tưởng rằng có thể áp chế tính tình của người, không ngờ người vẫn chẳng biết tốt xấu!” Hấn quát mắng đoạn nắm cầm tôi kéo lên, mỗi lần hấn tức giận đều có động tác đó.

Tôi bướng bỉnh đáp lại ánh mắt của hấn, con người sâu thẳm gợn sóng, hấn cúi đầu cắn mạnh xuống môi tôi đau đớn, đầu lưỡi lướt qua răng tôi, tôi cắn môi lại.

Hấn vung tay phải nắm cầm tôi ép tôi mở miệng ra, lưỡi hấn thô bạo tiến vào khoang miệng chế trụ lưỡi tôi, dây dưa không dứt, tôi không phát ra tiếng được, lại thấy khó chịu trong lòng, chợt nhớ tới mùi cỏ xanh thoang thoảng của Hoắc Khứ Bệnh, tình khôi là vậy.

Lưu Triệt giữ lưng tôi mút mát mãnh liệt, tôi hít thở không thông, không khí trong phổi sắp bị hút cạn, tôi hoảng sợ cắn vào lưỡi hấn.

Hấn bị đau nên đẩy tôi ra khiến tôi té nhào trên đất, môi sưng đỏ đau đớn, bèn đưa tay lau đi.

“Cút ra.” Hấn đứng dậy, không quay đầu lại đi vào nội thất, tôi quỳ rạp trên đất, nhìn bình Ngọc Hoa cao nát vụn.

Ra khỏi Y Lan Điện, tôi đứng trước cửa cung ngăn ngăn nhìn Vị Ương Cung, gió thổi tán loạn tóc tôi, bên ngoài Cửu Trọng Cung uy nghiêm sừng sững chính là thế giới tự do, là vùng trời rộng lớn mà tôi lại giống một con chim hoàng yến không bay nổi khỏi nhà giam này.

Hoắc Khứ Bệnh, chàng có biết muội bị nhốt ở đây không? Muội tìm không thấy chàng, theo không kịp chàng, muội phản bội chàng rồi.

38. Chương 38: Khóa Tâm

“Tâm sáng mà không thấy, chính là bất trung. Thấy mà không tỏ, ấy là bất minh...” Phía trước vọng lại tiếng người rì rầm loáng thoáng.

Nghe thì thấy thanh thanh nhưng gấp rồi, tôi lại thấy một nam tử trung niên râu nhẵn nhụi đang thông thả tiến về bên này, trong tay cầm một bộ thẻ tre, vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm, chẳng màng đến xung quanh, điệu bộ lại rất chỉ thích thú.

Khi hắn đến gần tôi mới nhìn rõ mặt mày hắn hồng hào, khóe miệng có hai chòm râu, đôi mắt tròn lại nửa khép nửa mở. Tôi thấy hắn cầm đầu bước đi thì dịch sang trái, ai ngờ hắn cũng dịch sang trái, tôi dịch sang phải, hắn cũng dịch sang phải.

Chúng tôi cứ sàng qua sàng lại chẳng ai tránh được ai.

“Nữ tử ngoan không chặn đường người khác.” Hắn cầm thẻ tre vung lên, liếc xéo tôi.

Tôi thấy vẻ mặt buồn cười của hắn thì cũng xùy cười, nói nhỏ, “Chó ngoan không cản đường...”

“Người dám?” Hắn quay đầu trừng tôi, hai chòm râu vênh lên cụp xuống theo cử động của miệng hắn.

Tôi nhanh chân né ra sau hắn, “Không dám, không dám...”

“Không chú ý đến dáng vẻ, là vì không biết lễ. Miệng lưỡi đánh đá, là vì không có đức, nữ tử này không lễ không đức...” Hắn cứ hăng say nói trong khi tôi đã chạy biến đi từ lâu, tên này nói nhiều quá, đúng là phiên bản Đường Tăng cổ đại.

“Này, cô nương, tôi còn chưa nói xong!” Hắn dặm chân gọi với sau tôi.

“Đông Phương đại nhân, bệ hạ ở trong điện truyền ngài.”

“Biết rồi!”

Tôi chạy đến dưới cây cột đá phía xa thì quay nhìn lại nhưng chỉ còn thấp thoáng bóng lưng hắn đang bước vào điện.

Tên này nhìn có vẻ tùy tính không câu nệ lễ tiết, mở miệng lại toàn đạo lý to tát, chợt nhớ lại tiểu hoàng môn vừa nãy gọi hắn là Đông Phương đại nhân.

Đông Phương Sóc! Chính là hắn, hóa ra hắn chính là Đông Phương Sóc hoàn hảo tự dâng thư tiến cử mình trong lịch sử đây mà, tôi bật cười, khổ cho hắn tư thái như thế mà dám tự nhận mình thân cao chín thước, thần thái sáng láng, thật là đồ ba hoa đáng ghét.

Tâm trạng đã khá hơn nhờ bộ dạng buồn cười của hắn, tôi bình ổn cảm xúc, theo con đường cũ trở về Vĩnh Hạng.

Chỉ tiếc tôi đánh giá khả năng nhận biết phương hướng của mình quá cao, đường trong phủ công chúa tôi còn không nhớ hết hướng chỉ đại điện Vị Ương này!

Ra khỏi Y Lan Điện, đường đi lối bước chẳng chặt, ven đường các cành liễu đang ngả nghiêng theo gió dù đã trơ trụi lá, một trận gió lớn thổi qua, rời khỏi Vị Ương, tôi thông thả đi giữa Cửu Trọng Cung.

“Điện hạ cẩn thận!” Từ khúc quanh của hành lang có tiếng nói nhẹ nhàng của nữ tử.

Qua khỏi khúc quanh tôi thấy trong hoa viên có vài cung tì, y phục là cung trang màu hồng nhạt, mắt nhìn xuống dưới, thì ra có một chú nhóc đang cầm kiếm múa may.

Nhìn kỹ lại thì chẳng phải ai khác, chính là thái tử Lưu Cư.

Hắn vừa vung kiếm vừa lầu bầu, “Ta muốn dùng mảnh phi thường giống cậu!”

“Điện hạ dĩ nhiên xuất sắc hơn đại tướng quân rồi.” Cung tỳ vừa nói chuyện đang giờ tay che chở Lưu Cự, giọng nói rất mềm mỏng êm tai.

Tôi đứng xa xa rồi theo hành lang tiến lại gần.

“Là người!” Lưu Cự hét lên, không biết hẳn nói gì với mấy cung tỳ, tôi chỉ cúi đầu đi về phía trước.

“Người đứng lại.” Tôi quay đầu, Lưu Cự không biết khi nào đã chạy tới cạnh tôi, bàn tay mũm mĩm cầm kiếm chỉ vào tôi.

Tôi nhú mày, “Ngài gọi tôi?”

“Nô tỳ to gan, không tham kiến thái tử điện hạ.” Cung tỳ mới rồi còn dịu dàng đáng yêu đã sải bước tới gần, khuôn mặt thiếu nữ lộ ra nụ cười đơn thuần với bờ môi đỏ thắm, vạt váy thêu một vòng hoa đào cùng các loại hoa văn khác, đang bắt mắt lườm tôi.

“Không biết điện hạ có chuyện gì dạy bảo?” Tôi cúi đầu khom lưng chào.

“Ta nhận ra người, sao người lại ở trong cung?” Hắc thắc mắt nhìn tôi, cung tỳ kia cũng đi theo hẳn.

Hôm đó trong đại hôn của Bình Dương Hầu, tôi đã gặp hẳn trong hoa viên, khi đó hẳn còn làm loạn đòi mang tôi vào cung, nhóc con này trí nhớ không tồi.

“Điện hạ nhận lầm người rồi.” Tôi giả bộ.

“Người xinh đẹp như vậy sao ta nhận lầm được.” Hắc ghéch khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói chắc chắn.

“Điện hạ ngài xem khuôn mặt này của nàng ta mà được coi là xinh đẹp á?” Cung tỳ kia khinh thường châm chọc, chỉ vào vết sẹo trên mặt tôi.

“Nhiễm Lạc, các người lui xuống trước đi, ta muốn nói chuyện với nàng.” Bàn tay nhỏ nhắn của Lưu Cự vung lên, khí thế không yếu chút nào.

Cung tỳ tên Nhiễm Lạc liếc tôi lần nữa mới xoay người lui ra.

“Mặt của người làm sao vậy?” Tôi nửa ngồi nửa quỳ, bàn tay nhỏ bé ấm áp của Lưu Cự vuốt ve mặt tôi. Nhìn hẳn đơn thuần chất phác thế này tôi lại đau xót suýt rơi lệ.

“Không sao đâu, điện hạ rất thích cậu mình ư?” Tôi dịu dàng đánh lạc hướng hẳn.

“Tất nhiên.” Hắc kiêu ngạo trả lời.

“Vậy gần đây họ có tin tức gì không?” Tôi thăm dò.

“Cậu ở Bắc Quận đánh giặc, vẫn chưa có thông báo gì.” Hắc nghĩ ngợi một hồi rồi nghiêm túc nói.

“Còn Phiêu Kỳ tướng quân?” Giọng tôi run run, vừa nghĩ tới Hoắc Khứ Bệnh là tôi không kiềm lòng được.

“Biểu ca...”

“Cư nhi.” Một tiếng gọi không lớn không nhỏ vang lên phía sau.

Tôi quay đầu, Vệ Tử Phu một thân trắng thuần đang đứng sau chúng tôi, “Mẫu hậu, người tới rồi.” Lưu Cự nhào vào lòng Vệ Tử Phu.

“Nô tỳ bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Tôi thâm kinh ngạc, vội vàng hành lễ.

“Cư nhi, kiếm thuật tập luyện đến đâu rồi?” Vệ Tử Phu trìu mến xoa đầu Lưu Cự, tiếng nàng rất dễ nghe, tựa như tiếng suối róc rách trong núi sâu, khó trách năm đó Lưu Triệt vừa liếc mắt một cái đã chọn trúng nàng, nghĩ lại cũng là do tiếng ca xúc động của nàng nữa.

“Những gì cậu chỉ con đều học xong rồi!” Lưu Cự giờ kiêu vung vẩy.

Vệ Tử Phu khẽ cười rồi chỉ vào thềm cỏ bên kia, “Con qua đó chơi đi, mẫu hậu sẽ đến sau.”

Lưu Cự riết róng nhìn tôi nhưng dù sao cũng chỉ là trẻ nhỏ nên đã nhanh chóng chạy đi, mắt Nhiễm Lạc đang đảo về bên này.

“Người đi theo ta.” Vệ Tử Phu thôi cười, khôi phục khí chất cao ngạo của một hoàng hậu.

Nàng dẫn tôi đến dưới một gốc cây tùng cổ, ánh nắng loang loáng trên ngọn cây. Các cung nữ đều lui ra, chỉ còn nàng quay lại quan sát tôi.

Tôi nhất thời quên mất thân phận, nàng nay đã gần bốn mươi rồi, dù việc bảo dưỡng rất tốt nhưng cũng đã lộ vẻ già nua, so ra Lưu Triệt trông trẻ hơn rất nhiều.

Thế nhưng ánh nhìn của nàng lại an tĩnh như không nhiễm chút bụi trần, vị hoàng hậu ca cơ từng được sủng hạnh năm đó lại tao nhã tuyệt trần đến vậy!

“Đã vào Vị Ương Cung thì không còn theo ý mình được nữa.” Nàng thốt nhiên lên tiếng, từ tốn bước đến cạnh tôi.

Tôi nhìn lầu các phía xa mà chẳng tiếp lời.

“Chuyện trước kia cũng không còn liên quan.” Nàng nhấn mạnh, tay xoa lên vết sẹo trên mặt tôi.

“Tôi...Nô tỳ biết.” Tôi làm sao không biết, từ nay về sau Tiêu lang đã là người qua đường, mà cũng chẳng được coi là người qua đường nữa.

“Người nếu không khuất phục, bệ hạ sẽ không bỏ qua.” Ngày đó ở phủ công chúa, nàng thấy tôi và Hoắc Khứ Bệnh ở bên nhau, đó cũng là cháu nàng, nàng sao không để ý được.

Những cành cây tùng xào xạc, hiểu chứ, tôi đều hiểu cả...Tôi và chàng đã không thể, tốt hơn hết đừng nên mộng tưởng nữa, tôi bị giam cầm cả đời, chàng lại chết vì dịch bệnh nơi sa trường, vận mệnh của chúng tôi vốn đã được an bài, nhưng tôi không cam lòng, không thể cam lòng!

“Dùng sắc hoặc quân, sắc suy thì yêu cũng nhạt, người hãy tự bảo trọng.” Nàng tao nhã rời đi, thân ảnh nhỏ bé và yếu ớt trong gió lại cô đơn sầu khổ.

Trở lại Vĩnh Hạng, Tử Lan cô cô thấy tôi không có cảm xúc gì đặc biệt thì cũng không hỏi nhiều, tôi vẫn ở lại cán y phòng giặt quần áo, đến khi sắc trời hoàn toàn tối mới về nghỉ.

Người có thể nói chuyện cùng tôi cũng chỉ có nữ tử ở căn phòng biệt lập kia. Tiếng ho của nàng càng lúc càng nặng, mấy ngày nay tôi đã không còn nghe được nàng hát nữa.

Câu đối hai bên cửa phòng tôi nói, ‘Liễu xuân hé nở Vị Ương Cung, tường ngói cao cao Minh Đức Điện.’ Trong khu vực sân bắn ngát xanh nơi Lâm Uyển, nàng đã chọn ở lại cùng hồi ức đó cả đời, thẳng ngắn mà lại dài đến vậy.

Mưa thu liên miên không dứt, khí trời rét lạnh, tôi mặc y phục đơn bạc, ngâm trong làn nước lạnh buốt vài lần đã làm hai bàn tay mỏng manh của tôi sưng tấy như củ cải, mười ngón tay thon dài từng chỉ dùng để đánh đàn xướng ca.

Ngắm màn mưa bụi ngoài cửa sổ, tôi rúc mình trong chăn do dự một chút rồi cũng mở ô đi đến căn phòng cô quạnh kia.

Nép vào cánh cửa, tôi thoáng nghe thấy tiếng ho nặng nề trong phòng, nàng ấy đã đến mức này rồi sao, không tốt, ho ra máu vào trời đông giá lạnh này chỉ sợ đến mạng cũng khó giữ nổi.

“Là Lý cơ phải không? Khụ khụ...” Giọng nói mỏng manh truyền ra.

“Cô sao rồi?” Tôi vội vàng hỏi.

“Dưới cửa, sau bậc thềm thứ ba có chìa khóa.”

Tôi mò mò một hồi quả nhiên tìm được một cái chìa khóa bằng đồng, dáo dác nhìn quanh rồi dè dặt tra khóa vào ổ, cẩn thận đẩy cánh cửa gỗ ra rồi vọt vào trong.

Trong phòng tối đen như mực, không một tia sáng, chỉ có tiếng ho dữ dội của nàng chứng tỏ nơi đây có sự sống.

Tôi va phải bàn mà đau đến suýt soa. Tôi nhe răng xoa đùi rồi từ từ mò đến cạnh giường.

Nàng chợt nắm chặt tay tôi, trong đêm tối, chúng tôi không nhìn thấy nhau, bên ngoài tiếng mưa rơi tí tách càng lúc càng lớn.

“Chìa khóa này là?” Tôi thắc mắc, nếu đã bị nhốt sao nàng còn biết chỗ cất chìa khóa.

“Là cho bộ hạ, nhưng chàng từ lâu đã không đến đây nữa...Khụ khụ...” Hơi thở nàng mong manh, không thể nói hết câu đã bị cơn ho cắt ngang.

“Cô đã bệnh đến thế sao không tìm đại phu đến chữa?” Tôi ngồi xuống giường, chồm đến trước mặt vỗ lưng cho nàng.

“Đừng nói chuyện này nữa...Ta muốn nghe cô hát...” Nàng nắm lấy tay tôi nói.

Tôi nhìn nàng mà không đành lòng từ chối, lại đau xót thay nàng, có lẽ nàng sắp đi đến đoạn cuối cuộc đời rồi.

Tôi lấy hơi rồi cất tiếng uyển chuyển, “Minh Nguyệt bao giờ đến, nâng cốc hỏi trời xanh, không biết trên thiên cung, bao ngày là một năm...”

Tựa như thấy được bóng trăng tròn vành vạnh, cùng nhau đối ẩm ngâm thơ dưới trăng thì tiêu sái tự tại xiết bao. Trông thấy sa mạc mịt mờ, dãy Liên Sơn hùng vĩ, mây mù trên biển cát dày đặc, cảm giác thanh tịch cô liêu khó nói thành lời.

“Bao ngày là một năm...” Nàng nỉ non lặp lại.

Thoáng chốc bên ngoài sấm vang chớp giạt ầm ầm giáng xuống, ánh chớp lóe lên đằng chân trời, trong nháy mắt tôi thấy được nàng đang bật miệng cười ra nước mắt.

Tôi nắm lấy tay nàng giả vờ vui vẻ, “Hay không? Tôi còn có rất nhiều bài...Sau này chúng ta ngày ngày cùng luyện!”

“Năm ấy ta...Khụ khụ...cũng xinh đẹp như cô vậy.” Nàng như vừa nhớ ra cái gì đó, giọng nói xa xăm, bàn tay đang nắm tay tôi cũng lỏng ra, lời còn chưa dứt đã ho sặc sụa.

Lần này nàng ho rất lâu, tôi chỉ có thể vỗ lưng nàng, lần mò trên bàn mãi cũng chẳng kiếm được chút nước nào, chân trời lại ầm ầm tiếng sấm, tôi giạt bắn người, mưa càng lúc càng lớn, tiếng ho trong phòng cùng tiếng mưa hòa lẫn vào nhau, đầu óc tôi nổ đùng đùng, tim tôi cũng chết cứng.

Tôi cứ ngây ngốc ngồi như thế trong khi tiếng ho dần yếu đi, “Thế nào rồi?”

Không ai đáp lời, tôi có dự cảm bất thường.

Tôi chạm tay lên mặt nàng, cố sức lay người nàng, “ Tỉnh lại đi!” Nàng vẫn không nói gì.

Tôi đặt cơ thể nàng nằm xuống, mở áo nàng ra ấn xuống lồng ngực, nàng không thể chết như vậy được...

“Khụ khụ...” Nàng bỗng bật ra tiếng ho, tôi cảm nhận được tay mình nóng ẩm, mùi máu tươi xộc đến, tôi chẳng màng lau máu đi mà quay qua đỡ nàng ngồi dậy.

“Lý cơ...giúp ta trao cho...khụ khụ...Bộ hạ.” Nàng gắng gượng lấy một cái vòng ngọc từ trong ngực, run rẩy đưa cho tôi, tay nàng không còn sức làm cái vòng rơi xuống đất vang lên tiếng leng keng.

39. Chương 39: Thương Tiếc

“Được, tôi hứa với cô. Mai tôi sẽ đi cầu xin bộ hạ phái thái y tới cho cô!” Tôi nhặt chiếc vòng ngọc đã vỡ lên cất vào tay áo.

Nàng túm tay tôi khi thân mình đổ về sau, tôi xoa má nàng, “Đừng ngủ...Ho tiếp đi!”

“Con ta...Nó tên là Lưu Hoàn...Xin bộ hạ...” Tay nàng thông xuống, ánh chớp lóe lên phản chiếu khuôn mặt tái nhợt của nàng.

“Con của cô còn đang chờ cô...Hãy gắng lên...” Tôi lay lắc cơ thể nàng.

Nàng chụp lấy tay tôi, mắt trợn to, một dòng máu trào ra khỏi miệng nàng, “Dao Quang...Quế...”

“Cái gì quế?” Tôi vội ghé sát tai xuống, chẳng lẽ nàng biết về Dao Quang! Trong cung đúng thật có!

Thế nhưng nàng đã ngửa mặt ngã xuống, âm tiết trong miệng không phát ra nữa, tôi đưa tay dò hơi thở nàng và sợ hãi ngã phịch xuống đất.

Nàng đã chết...Ngay trong đêm tối mưa gió bão bùng này, tôi được thấy mặt nàng lần thứ hai nhưng lại thành vĩnh biệt, Dao Quang thật ra đang ở đâu, nàng không nói được gì rõ ràng cả.

“A!” Tôi không kiềm nén nổi mà chạy như điên ra ngoài.

Vừa lao ra khỏi cửa đã đụng phải một người, tôi ngã xuống dưới trời mưa. Nước mưa trút xuống đầu khiến tôi không kịp thấy rõ người vừa tới, tôi túm lấy vạt áo hắn, “Xin ngài hãy mời thái y tới!” Tuy tôi và nàng chỉ có duyên gặp gỡ hai lần nhưng tiếng ca của nàng đã in dấu trong lòng tôi.

“Sao nàng lại ở đây?” Tôi ngẩng phắt đầu, người trước mặt chính là Lưu Triệt!

Tô Lâm từ phía sau bước lên che ô trên đầu tôi.

“Nàng đã chết...Đã chết!” Nước mắt của tôi lặng lẽ chảy xuống, giữa tiếng mưa tôi cũng chẳng hiểu sao mình lại đau đớn đến vậy, nàng cuối cùng cũng đã được giải thoát rồi, không phải sao? Tôi đáng lẽ nên mừng cho nàng...

“Tô Lâm, truyền thái y!” Lưu Triệt bỏ tay tôi ra vội vã chạy vào.

Tôi lẳng lặng đứng ở cửa, bên trong im phăng phắc không một tiếng động, tôi không biết Lưu Triệt còn chút thương tiếc nào dành cho nữ tử này không? Người đã từng là vợ hắn, từng sinh cho hắn một đứa con, mà nay lại chết thê lương trong lãnh cung như chưa từng xuất hiện.

Hắn buông tay bỏ mặc nàng, đó là cả đời của nàng, hắn đã hại nàng, nàng lại luôn tưởng nhớ hắn.

Tim của hắn cứng đến mức nào mới có thể nhẫn tâm đến vậy?

Tô Lâm nhanh chóng quay lại với một thái y, trong phòng được thắp sáng mờ mờ.

Tôi đi vào phòng, Lưu Triệt đang ngồi bên giường, khuôn mặt trông nghiêng biểu hiện sự ảm đạm nhưng khóe miệng lại giật giật, nữ tử nằm trong lòng hắn với sắc mặt bình hòa, trên mặt còn vết máu, nàng đã dùng cái chết để đổi lấy vòng ôm trong chốc lát, đáng không?

“Người ra ngoài!” Hắn không buồn nhìn tôi, ngữ điệu lạnh lẽo có thể đóng băng tôi luôn.

Tôi lấy từ trong tay áo chiếc vòng ngọc đã vỡ đặt xuống gối, Lưu Triệt cố nén cảm xúc nhưng tôi vẫn cứ nói, “Lúc gần chết nàng ấy nhờ tôi giao lại cho ngài, còn cả con nàng nữa.”

“Ra ngoài! Nàng không chết, trăm sẽ không để nàng chết!” Hắn ôm ghì lấy nàng, chôn đầu vào vai nàng, đáng tiếc nàng không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Tô Lâm đứng bên không dám lên tiếng.

“Khi nàng còn sống ngài bỏ mặc chẳng hỏi han, nay nàng đã chết, ngài còn hư tình giả ý làm gì!” Tôi siết chặt tay gào lên.

Hắn đứng phắt dậy, tôi ngược mặt đối diện với cặp mắt đỏ lừ của hắn mà giật mình, dường như tôi thấy được trong mắt hắn có những giọt nước chẳng thể chảy xuống được.

Hắn đau khổ ư, hắn mà cũng đau khổ ư? Tôi thâm cười lạnh, Trần A Kiều, Vệ Tử Phu, còn cả nữ tử đang nằm trên tháp này, có ai là không bị hắn vứt bỏ?

Hắn vung tay lên, tôi vẫn cứ ngược mặt chờ đợi nhưng mắt hắn lại ánh lên nỗi đau xót. Lưu Triệt ngồi xuống thấp, Thái y cẩn thận kiểm tra rồi lắc đầu.

Tôi dờ dẫm đi ra cửa, “Ngâm Ngọc...Trăm đến đây...” Tiếng hắn khàn khàn mà nghẹn ngào.

“Đứng bên bậc cửa thông dong, Vị Ương vọng ngóng xa mờ xiết bao. Bạch Hạc kêu gào khản giọng cả, cô đơn lẻ bóng đến héo hon. Ngày tàn ngồi ngóng trong tuyệt vọng, rầu rĩ mình thôi với khoảng không. Minh

Nguyệt trên cao sáng tỏ rọi, đêm hôm vắng lặng với tân phòng. Nhã nhạc véo von đổi thay rồi, sầu lo hoài niệm chẳng còn dài...”

Tiếng ca trầm bổng phiêu đảng trong đêm mưa, tôi cất tiếng, nữ tử mỗi ngày đều hát cho tôi nghe trong Vĩnh Hạng này đã vĩnh viễn không trở về nữa.

Màn mưa lạnh buốt thấm ướt tóc tôi, y phục tôi, tiếng sấm ầm ầm vọng lại từ chân trời, tôi bịt tai ngồi bệt trong góc phòng khóc nức nở, cảm xúc tích tụ trong lòng tuôn trào mãnh liệt, trong đêm nay tôi cuối cùng cũng có thể giải thoát.

Mưa đột nhiên dừng lại, tôi ngẩng đầu thấy Lưu Triệt đang cúi nhìn tôi.

Tôi lau mũi, vẫn không nói chuyện. Hắn lại nâng tôi dậy, lau nước mắt cho tôi, lần đầu tiên tôi được thấy sự yếu đuối trong đáy mắt hắn.

“Nàng...” Tôi khẽ nói nhưng không tiếp tục.

Lưu Triệt bỗng ôm chặt lấy tôi, toàn thân tôi chìm trong lòng hắn, mặt bị hắn ép trước ngực

“Đừng nhúc nhích, ở bên trầm một lát...” Hắn khản giọng nói rồi tựa lên hông vai tôi, cảm xúc bất lực lan tràn.

Ngực hắn phập phồng kịch liệt, tôi đưa tay ra sau khẽ khàng vỗ về hắn, hắn khựng người, một dòng nước ấm nóng nhỏ xuống vai tôi.

Lúc này Lưu Triệt lại giống như trẻ nhỏ, bàng hoàng luống cuống, đối mặt với sống chết ai cũng bất lực.

Có lẽ hắn thật sự có yêu, nhưng chẳng qua là đã từng.

Hắn đưa tôi về phòng rồi ngã nhào xuống tháp, mắt nhắm nghiền. Tôi nhìn thần sắc mỗi mặt của hắn mà bỗng dưng phát giác hắn thật sự đã có tuổi, trên khuôn mặt anh tuấn hắn thêm mấy vết nhăn, ba mươi tuổi kể vị, bốn mươi tuổi thành danh, trái tim cũng đã sớm cằn cỗi già nua.

Trong nháy mắt đó, tôi cảm thấy, làm hoàng đế là chuyện bi ai biết bao, mãi mãi sống trong cô đơn.

“Trầm mệt rồi, đêm nay nghỉ ngơi ở chỗ nàng.” Hắn dịch vào trong nhường chỗ nằm cho tôi.

“Như vậy không ổn!” Tôi ngắt lời hắn.

“Trầm đêm nay không có tâm tình đâu.” Hắn nóng nảy nói.

Rõ ràng là nội tâm yếu ớt lại cứ giả bộ cứng rắn, tôi đi qua, hất xì hai cái rồi mới chịu nằm xuống.

“Thay đồ đi, phong hàn của nàng còn chưa khỏi.” Hắn nằm bên nói nhỏ.

Tôi sững sốt, hắn mà lại nhớ tới bệnh của tôi kìa, tôi cứng nhắc dựa vào giường. Ai ngờ hắn ngồi xuống, chỉ loáng cái là lột bỏ được y phục của tôi rồi đắp chăn lên người tôi, sau đó xoay người ngủ.

Tôi trợn to mắt nằm trong chăn mà nhất thời chẳng biết nói gì. Quay sang thấy hắn nằm thẳng lưng, hơi áy náy tôi lại kéo một góc chăn đắp cho hắn.

Bên ngoài tiếng mưa rơi lộp độp, chỉ mới nãy thôi tôi đã được nếm mùi sinh ly tử biệt, còn hắn thì mất một tri kỷ.

Đêm tôi lại nằm mộng, trong mộng mưa rơi tầm tã, một vòng tay ấm áp bao bọc lấy tôi khiến tôi chìm sâu vào giấc ngủ.

Sớm mai tỉnh lại bên giường đã trống không, chuyện tối qua coi như một giấc mộng ngắn, trôi qua không dấu vết.

Đến chiều, tôi theo thói quen lắng tai nghe nhưng tiếng ca ưu nhã ấy lại chẳng bay vào khung cửa sổ phòng tôi nữa.

Tôi lần tìm đến căn phòng vắng, cửa đóng then cài, người đi sự tất.

Cán y phòng càng lúc càng nhiều việc, đại yển Hán cung quyết định tổ chức vào năm ngày sau, thuộc ngày hoàng đạo Tử Tuất, đại cát đại lợi.

Lưu Triệt tinh thông âm luật, cực kỳ thích ca múa dạ tiệc nên Nhạc phủ Hán triều (thể nhạc, thơ) là do hắn lập nên, ngày càng hưng thịnh. Hắn tuyển phi cũng đa phần là các nữ tử hát hay múa đẹp.

Cán y phòng ngoài chúng tôi là các cán y nô thì còn có cung nữ phụ trách may y phục, hôm đó Tử Lan cô cô đưa tôi đến Ty chế phùng, vì chuẩn bị cho đại yến mà các cung nữ đều gấp gấp may y phục, cầm tú tơ lụa tôi xem hoa cả mắt, với hậu cung ba ngàn thì yến hội là dịp để khoe sắc khoe hương đầy mà.

Vĩnh Hạng thâm sâu bị ngăn cách với bên ngoài nên chẳng có chút tin tức gì của tiền phương. Trước kia ở phủ công chúa còn có thể nghe được nhiều tin từ Lương công tử.

Nghĩ đến đây, suy nghĩ của tôi dừng lại chốc lát, từ sau khi vụ án Hoài Nam Vương kết thúc tôi không còn gặp Lương công tử nữa, hắn cứ thế ra đi chẳng ngoảnh nhìn lại.

Một trời hoa đào lả tả chiếu rọi tư thái tao nhã vô song của hắn, nét mặt như ngọc, khí chất phiêu diêu. Nam tử khí khái như hắn phải rong ruổi nơi chân trời, rời xa chốn thị phi phân tranh này mới đúng. Nếu biết trước mình sẽ có ngày lạc vào bước đường này thì lúc trước liệu tôi có nhận lời hắn, không quay về Trường An nữa không?

Nhưng trên đời này làm gì có nếu như? Nếu có, tôi nguyện cầu rằng mình chưa từng đến đây!

Nắm chặt cây trâm đồng, thiên sơn vạn thủy hiện ra trước mắt, trên trời là nụ cười rạng rỡ của Hoắc Khứ Bệnh, đã bao lâu rồi không gặp nhau, chợt hoảng hốt, chúng tôi đã chẳng thể quay lại được nữa rồi, chẳng quay về được ngày xưa nữa! Lòng đau đón khôn nguôi, đôi lúc tôi thà mình nhắm mắt một chút, chặt đứt dây tình giữa tôi và chàng đi, nhưng tôi lại làm không được!

“Kỳ Liên Sơn có suối Ánh Nguyệt, lòng suối có đá Nguyệt Nha phát sáng về đêm...”

Chàng nếu có từng qua nơi đó thì xin cứ để hòn đá kia nằm yên nơi đáy nước, đừng mang nó về...Chỉ có ánh trăng trên Kỳ Liên Sơn mới có thể chiếu sáng cho nó thôi.

“Hóa ra cô đang nhân nhĩ trong này.” Tôi quay đầu thấy Uyển Oánh đang chống nạnh, không biết đã đứng cạnh tôi từ lúc nào, nàng nhìn đôi mắt ướt ướt của tôi mà thoáng ngạc nhiên,

“Có chuyện gì không?” Tôi lau nước mắt nói.

“Tử Lan cô cô kêu ta đi tìm cô.” Nàng nhún đôi mày thanh tú lại, mắt lóe sáng.

Tôi không tiếp lời, chỉ cúi đầu nhìn con đường đá dưới chân.

“Chúng ta còn sống là còn khổ, còn mệt mỏi.” Mắt chạm nhau, Uyển Oánh bỗng nói, “Nhưng khóc lóc là biểu hiện của yếu đuối, không giống cô...”

Nàng tỏ vẻ khinh thường nhưng trong lời nói lại có ý quan tâm, tuy nàng đã hiểu nhầm nhưng tôi vẫn ngẫm nghĩ rồi cảm thấy vô cùng đau đớn.

“Sau này sẽ không như thế nữa, Tử Lan cô cô tìm tôi có chuyện gì?” Tôi mỉm cười đuổi theo nàng.

“Yến tiệc sắp tới, y phục của các nương nương đều phải được đem đi.” Nàng khẽ nói, đã không còn ngữ điệu ngang ngạnh như trước.

Chúng tôi đi trên con đường dài dẫn vào Vĩnh Hạng, xa xa một cỗ kiệu vàng được sáu cung nhân nâng đang rảo bước nhanh tới, màn trường phát phơ. Uyển Oánh chợt kéo tôi quỳ xuống, đầu gối đụng vào mặt đường cứng mà đau rất, tôi đang thâm bực bội lại thấy Uyển Oánh liếc nhìn.

“Cung nô Vĩnh Hạng thật không biết quy củ gì, Thường Văn, người nói đúng không?” Giọng nói mềm mại đáng yêu của nữ tử vang lên, mùi phấn son nức mũi ập đến.

“Phu nhân nói phải!” Tiểu Hoàng môn phụ họa.

Cỗ kiệu vàng chạy qua trước mắt, chúng tôi quỳ trên đất không dám lên tiếng, tôi trộm liếc nhìn một cái, lơ mơ thấy được nét mặt trông nghiêng dịu dàng của nàng.

“Nàng ta thật kiêu ngạo, chẳng phải bệ hạ đang sung hạnh Lý mỹ nhân sao?” Chờ họ đi xa Uyển Oánh mới tức tối mắng.

“Đó là ai?” Tôi phải vậy hỏi.

“Là Doãn phu nhân, nếu không phải Vương phu nhân mất sớm, nàng ta chắc chắn cũng chẳng được phong làm phu nhân.” Uyển Oánh bĩu môi, có vẻ rất quen với mấy quy tắc cung đình này.

Không biết tại sao tôi lại nhớ đến dáng vẻ yếu đuối của Lưu Triệt đêm đó, có lẽ hẳn cũng không vui vẻ gì, những nữ nhân này đối với hắn có phần nào là thật tâm? Chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi.

40. Chương 40: Tiêu Phòng

Trong Ty chế thường hội tụ đầy cung nữ, căn cứ theo phẩm trật của các cung phi mà kiểu dáng màu sắc của phục sức cũng khác nhau. Tôi nhìn các xấp y phục, lại thấy trong đó có một bộ váy màu đỏ rực, cổ tay và viền áo thêu hoa văn phượng hoàng, đai lưng thắt dải lụa vàng, màu đỏ và phượng hoàng chỉ có hoàng hậu mới được sử dụng.

“Bộ màu đỏ đưa tới Tiêu Phòng ở Vị Ương Cung, màu xanh lục đưa tới Y Lan Điện Vị Ương Cung, màu tím đưa tới Minh Hoa Điện Quế Cung, màu xanh dương đưa tới Bắc Cung.” Tử Lan cô cô dẫn dò tí mĩ rồi phân các y phục cho cung nữ. Tôi và Uyển Oánh mỗi người bưng một khay tản ra các cung.

Quế Cung ở phía tây Vị Ương Cung, dù diện tích không bằng Vị Ương Cung nhưng cửa khá lớn, các dãy hành lang dài uốn khúc với những cây cột điêu khắc cao vút tới mái. Theo lời Uyển Oánh nói, Lưu Triệt đang sung ái Doãn phu nhân nên ban cho nàng Quế Cung này, có thể thấy là sung ái cỡ nào.

Khi tôi đến giao cung trang thì vẫn chưa được thấy Doãn phu nhân, mang khay đồ đến chỗ ngự nữ xong thì rời khỏi ngay.

Cửa bắc của Quế Cung nối thẳng đến Bắc Cung, vốn tưởng rằng Bắc Cung và Quế Cung sẽ tương tự nhau nhưng khi tôi vừa bước vào cửa lại nhận thấy cảnh trí hoàn toàn khác biệt, nếu nói trong đầu tôi lãnh cung là thế nào thì đó nhất định chính là Bắc Cung.

Cây cỏ tiêu điều đã lâu không có người chăm sóc, phòng ốc ảm thấp, tường vôi cũ kỹ, khi chúng tôi vào đến chính điện của Bắc Cung thì cũng chẳng có cung tì nào ra nghênh đón, đi vào bên trong lại thấy một nữ tử mình bận áo trắng đang nằm trên tháp thêu thùa.

“Lý Cơ nương nương, đây là y phục bệ hạ ban thưởng cho người.” Uyển Oánh lấy bộ y phục màu xanh lam dâng cho nữ tử.

So ra, bộ y phục này là đơn sơ nhất, chất liệu và màu sắc cũng chẳng bằng các phi tử khác, vị phi tử này chắc có lẽ không được sung ái, chốn cung đình xưa nay vốn vậy, đãi ngộ sẽ thay đổi theo địa vị.

“Uyển Oánh, phiên người rồi.” Nàng buông khung thêu xuống, kéo Uyển Oánh ngồi xuống thấp, hai người họ có vẻ đã quen biết từ trước.

“Nương nương, sao không thấy Tam điện hạ và Tứ điện hạ?” Uyển Oánh nhìn quanh hỏi.

“Bệ hạ đã đưa Đán nhi và Tư nhi đến Vị Ương Cung rồi.” Nàng cười buồn, vuốt ve tấm đệm.

Tôi ngẩng đầu thấy nữ tử áo trắng đang nhìn tôi đến xuất thần rồi bỗng quay đầu đi chỗ khác. Nàng không giống các phi tử khác, hoàn toàn không có khí chất của phi tần, dung mạo bình bình, luôn có vẻ lo lắng.

Uyển Oánh cùng tôi ra khỏi Bắc Cung thì ử rử thở dài, hóa ra Lý Cơ trước kia cũng là cán y nô, bởi vì có lần mang y phục đến Vị Ương Cung mà được Lưu Triệt sung hạnh, sinh được hoàng tử. Sau khi được ban thưởng Bắc Cung, Lưu Triệt cũng không thường đến, sau đó lại bị đoạt mất con.

Tôi không thốt nên lời, khả năng sinh nở của nàng cũng thật đáng khâm phục, nhưng sinh được hai đứa con trai mà vẫn không thể được sung ái, có thể thấy Lưu Triệt không mong thấy nàng.

Để vương bạc tình, không biết là bi ai hay may mắn.

Uyển Oánh dọc đường tinh thần vẫn lo lắng, thì ra Lý cơ là bạn nàng hồi còn ở cán y phòng, nói vậy nàng cũng đau buồn.

Một phi tử không được sủng ái, nhi tử sinh ra tất cũng sẽ không được sủng ái.

Tới Vị Ương Cung, tôi đi vào Tiêu Phòng Điện, nàng tới Y Lan Điện. Bởi vì tôi sợ đụng phải Lưu Triệt ở Y Lan Điện, nghĩ lại những chuyện trước đây vẫn còn phát run.

Hỏi cung nữ xong tôi đi thẳng, Vị Ương Cung tôi cũng chẳng lạ gì, giữa Tiêu Phòng Điện là gác mái bốn góc phía trên cao, mái hiên long phượng uốn éo hùng vĩ.

Trước điện là hai hàng thị tì đang cúi đầu, tôi bưng khay đồ vòng đến thiên điện, vừa bước vào cửa điện đã bị Tiểu Hoàng môn đón đầu.

“Chớ quấy rầy thánh giá!” Tiểu Hoàng môn quở trách, tôi còn chưa kịp hiểu ra đã bị hất đẩy ra ngoài, thiếu chút nữa ngã ngựa xuống đất.

Lưu Triệt ở đây, tôi kìm nén cơn giận, dù sao đại điện của hoàng cung cũng không thể so sánh với Vĩnh Hạng.

“Vay phiền ngài giao giúp tôi y phục này cho ngự nữ.” Tôi nâng y phục lên nhỏ nhẹ hết sức nói.

“Người để trong này, chờ trưởng ngự phân phó!” Hắc phát tay áo lôi tôi đến cửa, nóng nảy nói.

Trưởng ngự là thị nữ có cấp bậc cao nhất bên cạnh hoàng hậu Hán triều, cao hơn thị trung.

Tôi đứng ngoài cửa hứng từng đợt gió nhẹ, bên trong tỏa ra mùi huân hương nhàn nhạt, màn trường phát phơ.

“Bệ hạ, để nô tỳ hầu hạ người.” Giọng nói nũng nịu vang lên làm tôi hết hồn, là Nhiễm Nhạc! Nàng ta đang ở trong Tiêu Phòng Điện, chẳng trách kiêu ngạo thế.

“Vật nhỏ này, cũng chỉ có người là nghe lời nhất...” Là Lưu Triệt! Tiếp đó là tiếng cười yêu kiều của nữ tử vang lên, nghe tiếng là có thể tưởng tượng được cảnh hương diễm trong đó.

Lưu Triệt ở Tiêu Phòng Điện... Uống cho tôi mấy hôm trước còn tưởng rằng hắn có chút chân tình, quả là đánh giá quá cao tấm lòng để vương rồi.

Bên trong là tiếng sột soạt cọ xát của y phục, tiếng rên rỉ đứt quãng phong tình vạn chủng của Nhiễm Nhạc thoát ra làm tôi cảm thấy như vừa nuốt phải ruồi bọ, ghê tởm cả người.

Tôi không muốn đứng đây nghe tiếp nữa, bèn quay người xông ra ngoài, ai ngờ một cung tì bưng trà nóng đang tiến vào, tôi không kịp tránh lại mà tông phải nàng ta, chén tách loảng xoảng vỡ tan, tay tôi bỏng rát.

“A!” Cung tì kia hốt hoảng la lên, nhìn vào y phục trong tay tôi.

“Chớ có lên tiếng!” Tôi che miệng nàng, nàng đưa mắt nhìn vào trong rồi vội vã thu dọn mảnh vỡ.

Tôi cúi đầu thấy cung trang đỏ rực đã bị nhiễm nước trà, ướt cả mảng lớn, chẳng để ý cánh tay bị bỏng, tôi nhanh chóng mở y phục ra lau lau vết nước.

“Ai ồn ào ngoài đó!” Nhiễm Nhạc bất mãn kêu lên, cung tì kia sợ tới mức không dám lên tiếng, chằm chằm nhìn tôi.

“Nô tỳ không cẩn thận đánh rơi chén trà.” Tôi đánh liều nói.

Bên trong im lặng một lát, trong lòng tôi không ngừng bồn chồn, hi vọng Lưu Triệt không nghe ra giọng tôi.

“Người vào đây!” Tiếng nói trầm trầm của Lưu Triệt vang lên.

Tôi bất động, Lưu Triệt lại gọi, tôi vẫn bất động.

“Nô tỳ nào lớn gan dám nghịch ý bệ hạ!” Nhiễm Nhạc khép lại y phục rồi thông thả bước ra ngoài, eo nhỏ dong đưa, nhưng khi thấy tôi thì mắt quắc lên.

“Sao lại là người?” Nàng ta không khách khí túm áo tôi, thấy y phục trong tay tôi thì lại giận tái mặt.

Tôi miễn cưỡng theo nàng đi vào, bên trong ánh sáng mờ ảo, Nhiễm Nhạc rúc vào bên cạnh Lưu Triệt như con mèo nhỏ quỳn rũ, khinh miệt nhìn tôi nói, “Bệ hạ, chính là nàng ta quấy rầy nhã hứng của người.”

Từ lúc tôi bước vào ánh mắt Lưu Triệt vẫn dính lấy tôi khiến tôi khó chịu, Lưu Triệt chết tiệt!

“Người lại đây.” Hắn vẫy tôi, y phục nửa mở lại có vẻ biếng nhác.

Nhiễm Nhạc vẫn bám víu tay trong lòng Lưu Triệt, lưu luyến không rời, tình cảnh xấu hổ này làm tôi tiến thoái lưỡng nan.

Hắn đẩy Nhiễm Nhạc ra, đứng dậy đến chỗ tôi, cầm tay tôi vén lên rồi nhú mào nói, “Sao lại bất cẩn vậy!”

“Không sao, nô tỳ không quấy rầy nhã hứng của bệ hạ nữa!” Tôi thẳng thắn nói, khoe miệng Lưu Triệt nhếch lên, nhìn sâu vào mắt tôi làm tôi thấy thật khó chịu.

“Người đi tìm thuốc bồng đến đây.” Hắn quay đầu ra lệnh cho Nhiễm Nhạc, ngữ khí không chút xúc cảm khiến tôi thật khó tin vừa rồi họ còn đang quấn quýt lấy nhau.

“Vâng.” Nhiễm Nhạc nhìn tôi nghi ngờ, ánh mắt có thể đâm cả ngàn lỗ lên người tôi nhưng vẫn phải ra ngoài.

Hắn xoa xoa làn da bị bồng của tôi rồi kéo tôi ngồi xuống thấp.

“Vì sao lần nào nàng gặp trẫm cũng đều trốn tránh, hả?” Hắn giật tay kéo tôi ngã vào lòng hắn.

Tôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn mà chẳng biết trả lời thế nào, vì tôi không muốn làm Lý phu nhân, vì tôi không muốn tiến cung.

Cúi đầu xuống, tôi giả bộ nhìn chung quanh, hắn lại kéo mặt tôi qua, đôi mắt dịu dàng như nước, “Khi nào nàng mới biết nghe lời một chút đây?”

“Người là Thiên Tử, ai có thể nghịch ý người?” Tôi không tài nào thoát khỏi vòng tay hắn.

“Nàng đã nhiều lần nghịch ý trẫm, trẫm muốn trừng phạt nàng!” Nói xong hai tay hắn càng siết chặt tôi thêm để tôi không thể nhúc nhích được, cảm nhẹ nhàng cọ lên búi tóc tôi.

Tôi sững người, đầu óc trống tuếch, cảm giác quen thuộc này làm tôi nhớ tới Hoắc Khứ Bệnh, quen thuộc đến đau lòng, như bị trúng tà, tôi giờ tay vuốt ve mặt hắn.

Khi tôi chạm vào da hắn mới bừng tỉnh, hắn là Lưu Triệt, không phải Hoắc Khứ Bệnh!

Hắn cầm lấy tay tôi hôn xuống, bờ môi mềm mại ấm áp, tôi muốn rút ra nhưng vẫn ngồi yên bất động, sự yên tĩnh lúc này làm tôi hoảng hốt.

“Bệ hạ!” Giọng nói của Nhiễm Nhạc phá vỡ bầu không khí im lặng này, tôi ngồi trong lòng Lưu Triệt đối diện với ánh nhìn ghen tức của nàng.

“Người bôi thuốc cho nàng đi.” Lưu Triệt lạnh lùng nói.

“Vâng.” Nhiễm Nhạc cúi đầu đáp, lọ thuốc trong tay bị siết chặt.

Hắn đứng dậy, vuốt ve mặt tôi rồi ôn nhu nói, “Ngoan nhé!”

Thì ra mặt hắn cũng có lúc nhu hòa lấp lánh, tôi bất giác gật đầu, con người trước mặt này chính là Hán Vũ Đế oai phong một cõi đó sao? Tôi thẳng nhiên mơ hồ.

Đợi Lưu Triệt ra khỏi điện, Nhiễm Nhạc liền cười lạnh đi tới, “Thật nhìn không ra, người còn có bản lĩnh này.”

“Quá khen, không dám nhận.” Tôi xùy cười, cái loại thái độ này của nàng càng khiến tôi反感.

“Ta khuyên người, đừng có vọng tưởng.” Nàng bắt lấy cánh tay tôi.

Tôi rút lại, cầm lọ thuốc trên bàn khom người nói bên tai nàng, “Tôi cũng khuyên cô, không để hoàng hậu vào mắt mà dụ dỗ bệ hạ là hành động không khôn ngoan đâu.”

Nàng ngẩng phát đầu gườm gườm tôi, vẻ mặt vừa tức giận vừa xấu hổ, nhưng nàng không dám chống lại ý Lưu Triệt.

Thấy dáng vẻ nàng giận mà không dám phát tác thì tâm tình tôi tốt hơn hẳn, cười khẽ bỏ đi.

Từ Tiêu Phòng Điện cao cao đi xuống, thu vào mắt là cảnh trí của Vị Ương Cung, tôi dừng chân, đứng trên đỉnh cao cảnh sắc cũng khác biệt. Gió thổi vi vu, cây cối xanh rờn, từng chi tiết hình ảnh đều lay động lòng người.

Một khắc đó tôi đã hiểu được, quyền lực đằng sau mũ phượng có ý nghĩa như thế nào, nắm quyền sinh sát, khuyh đảo chúng sinh.

Đứng trên vạn người để đón nhận kính ngưỡng và thần phục!

Tim đập thình thịch, hai tay bám chặt lan can, nỗi đau đã đánh thức tôi. Tôi vội đi xuống hành lang gấp khúc, đây không phải nơi tôi nên dừng lại, tôi không phải cổ nhân, không cam tâm tình nguyện bị nhốt trong này cả đời, hầu hạ một kẻ mình không thương, đánh mất bản thân trong vòng tranh đoạt quyền lực này.

“Dừng lại!” Tôi bị tiếng quát làm giật mình, ngẩng lên thì thấy một nam tử mặc quân phục.

“Tuyên Thất Đại Điện, cung nữ không thể vào.” Hắn thấy tôi không trả lời thì rút kiếm chìa vào tôi.

Tôi mới nhận ra mình vô tình đã lạc đến một cung điện rộng lớn, nhìn ra phía sau nam tử còn có cả một đội vệ binh, tất cả đều mặc quân phục.

Tôi gật đầu, xoay người đi qua bên cạnh.

“Bên kia là Đoan môn!” Nam tử kia lại nói với theo tôi, chân thoăn thoắt đi tới kéo tay tôi lại, nghi ngờ nhìn tôi đầy cảnh giác, lại dừng lại ở vết sẹo trên mặt tôi, “Người thật ra là ai, tới đây với ý đồ gì?”

41. Chương 41: Tàn Đêm

Tôi buồn cười, người trong thiên hạ đều trông mặt mà bắt hình dong như vậy sao?

“Bởi vì trên mặt tôi có sẹo nên ngài nghi ngờ thân phận của tôi? Vì tôi mặc y phục cũ kỹ nên ngài cho rằng tôi có ý đồ?” Tôi hát tay hắn ra, cười mỉa.

“Ta chỉ đang thực hiện chức trách.” Hắn quay đầu nhìn về phía đại điện, “Người đi đi.”

“Tôi lạc đường.” Bên này là Tuyên Thất Điện, bên kia là Đoan môn, Vị Ương Cung thật phức tạp hơn tôi tưởng! Hắn nghiêng đầu quan sát tôi mà không trả lời.

“Có thể nói cho tôi biết Vĩnh Hạng đi như thế nào không?”

“Hướng tây, xuyên qua Thừa Minh Điện, theo hành lang phía đông Thiên Lộc Các là đến.” Hắn chỉ tôi.

“Thừa Minh Điện là ở đâu?” Tôi nghe mà chẳng hiểu ra sao, chỉ nhớ lúc đến Tiêu Phòng Điện là đi qua Bắc Cung.

“Thừa Minh Điện là...” Hắn quay đầu thấy tôi trợn mắt mù mịt nhìn hắn thì thở dài nói, “Ta đưa người đi.”

Hắn xoay người nói ra sau tôi, “Lát nữa sẽ về, các người canh gác dùm nhé.”

“Vâng!” Hắn bước đi, tôi chạy đuổi theo, nam tử này dáng người cao ngất, khí chất trầm ổn.

“Người mới vào cung à.” Hắn lơ đãng hỏi, tôi đi theo sau hắn, tiếp tục như lạc vào cõi mơ.

“Vâng.” Tôi bẻ một cành liễu.

“Những lời vừa nãy người đừng để bụng, thân là thị vệ Vị Ương, ta phải đảm bảo sự an toàn cho hoàng thất.” Hắn quay lại nhìn tôi, đôi mày nhíu lại thành rãnh.

“Đến chưa?” Tôi chuyển đề tài để người lạ này không phải nói thêm nữa.

“Sống ở Vinh Hạng thật khổ.” Hấn bỗng cảm thán.

“Không khổ như nữ nhân trong Vị Ương Cung.” Tôi cười mỉa đón ánh nhìn của hấn, ít nhất cũng không cần tranh đoạt, có thể tự làm nuôi thân.

Đến cửa đá Vinh Hạng tôi chào hấn, con đường này tôi đã cố gắng ghi nhớ.

“Tại hạ Hàn Bác, không biết cô nương xưng hô thế nào?” Hấn nói sau tôi.

Nam tử dưới trời chiều tay nắm chuôi kiếm, phóng khoáng tự nhiên, tôi quay đầu lại nói, “Không hẹn gặp lại thì tên tuổi cũng chẳng quan trọng, cảm ơn ngài, Hàn Bác.”

Tay bị bỏng cũng không nặng, tôi xoa chút thuốc là xong. Sau khi tôi giặt sạch sẽ y phục hoàng hậu đưa qua lại gặp Nhiễm Nhạc, không hiểu nổi Lưu Triệt vừa mất năng ta điếm nào?

Ngày mai là cung yến, buổi tối làm việc xong tôi nằm trên giường gối đầu nhìn cây trầm đồng trong tay. Cây trầm khảm ngọc lóe ra thứ ánh sáng lấp lánh, tôi giờ đã bị giam cầm ở đây, chẳng tài nào thoát nổi.

”Lý cơ.” Tử Lan cô cô đẩy cửa vào.

“Vâng?” Tôi mặc y phục vào, năng ta luôn luôn là vẻ mặt bình thản.

“Bệ hạ truyền, người nhanh thay đồ đi.” Nàng lấy y phục đưa cho tôi.

“Đã trễ thế này, có chuyện gì để đến ngày mai không được sao?” Lưu Triệt rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, không để tôi ngủ lại còn đưa tôi đến chỗ Lý mỹ nhân, không sợ tôi quấy rầy nhã hứng của hấn sao.

“Ta và người không thể làm chủ được.” Nàng kéo tôi ra ngoài, Tô Lâm và vài Tiểu Hoàng môn đưa tôi đi.

Trong Y Lan Điện hương thơm lượn lờ, huân hương làm tôi buồn ngủ, mười hai ngọn nến cắm trên giá đồng lập lờ.

“Nô tỳ giúp người thay đồ.” Hai cung nữ dẫn tôi tới tắm phòng, không có ai khác xung quanh.

Không đợi tôi lên tiếng các nàng đã thay cho tôi một bộ cung trang màu xanh nhạt, nhìn tôi trong gương vẫn trẻ trung như trước nhưng vết sẹo lại rất chói mắt.

Nữ tử trong gương chợt nở nụ cười, một hàng lệ chảy xuống tôi thất thần nhìn nàng, vươn tay lau lại chẳng có chút nước mắt nào, toàn thân chấn động, hai chân tôi nhũn ra lao đảo lùi về sau.

Còn chưa đứng vững đã ngã vào một vòng tay ấm áp, cánh tay rắn chắc ôm lấy tôi từ sau, long diên hương thoảng qua.

“Lý mỹ nhân của trẫm thật khuynh quốc khuynh thành.” Hấn ôm lấy tôi đến trước gương, Lưu Triệt một thân thường phục bằng gấm, tao nhã giản dị, đôi mắt thăm thẳm nhìn tôi qua gương.

“Lý mỹ nhân?” Tôi kinh ngạc quay đầu, hóa ra Lưu Triệt đã phong hào cho tôi từ sớm, chẳng trách tôi chưa từng gặp Lý mỹ nhân!

Hấn cúi xuống ngậm lấy môi tôi, nhẹ nhàng mút vào, “Ừm, mấy ngày nay để nàng chịu khổ rồi.” Hấn ôn nhu thì thầm, tay chạm vào eo lưng tôi.

Tôi giãy ra khỏi vòng tay hấn, va phải tấm gương, vội nói, “Bệ hạ, nô tỳ không tài không mạo, xấu hổ nào dám nhận.”

Lưu Triệt sầm mặt xuống, bước tới nắm vai tôi, hấn ghì giọng, “Trẫm vẫn luôn nhớ đến nữ tử một thân lực sắc trong tệt Nguyên Tiêu đã bướng bỉnh che mắt trẫm từ phía sau.”

Hấn cách tôi rất gần, hơi thở phả vào má tôi, tệt Nguyên Tiêu, đây chẳng qua chỉ là nhảm lẫn, nếu tôi không tùy hứng trên đùa thì có phải sẽ không rơi vào kết cục như ngày hôm nay?!

Kỷ niệm với hấn là tốt đẹp thì lại là bóng ma tôi xưa không được, tôi cười đau xót, áp lực bên hông siết chặt, Lưu Triệt lạnh lùng nhìn tôi, “Trẫm khiến nàng chán ghét đến thế sao?”

“Bệ hạ hậu cung ba ngàn, cần gì phải để tâm đến nô tỳ? Người muốn nữ nhân nào mà chẳng được!” Không biết tại sao trong đầu tôi tràn đầy tiếng ca nặng lòng của nữ tử nơi phòng trống kia.

“Hậu cung của trẫm khi nào thì đến phiên nàng hỏi đến!” Hấn không tìm được cơn giận, đâm vào tấm gương xẹt qua tai tôi.

Tôi cắn môi không mở miệng, đúng vậy, tôi không có quyền hỏi đến, cho dù hấn muốn tôi chết, tôi cũng chẳng biết làm thế nào!

“Trẫm xa lánh nàng bao ngày, đêm nay sẽ bồi thường cho nàng.” Giọng nói quyến rũ của hấn đầy ý dụ dỗ, nụ hôn của hấn đặt lên khóe mắt tôi.

Nghe nói thế tôi lại bùng phát cơn giận khó hiểu, nghĩ tới gương mặt kiêu diễm của Nhiễm Nhạc, hấn vốn chẳng yêu, hấn chỉ thích sắc, chơi chán thì bỏ!

“Bệ hạ, nô tỳ hỏi người.” Tôi quay đầu né tránh nụ hôn của hấn.

“Ừ?” Hấn vui vẻ nhìn tôi.

“Người có yêu thê tử mình không?” Tôi thấy hấn biến sắc.

“Nực cười.” Hấn nắm cầm tôi.

“Có lẽ người cảm thấy thật nhục cười nhưng những nữ tử bị người vứt bỏ lại chẳng cảm thấy nhục cười đâu!” Tôi không thể quên hình ảnh Ngâm Ngọc trước khi chết.

“Câm mồm, trẫm không rảnh nghe người nói điên nói khùng.”

“Các tướng sĩ của người ở bên ngoài chinh chiến, thân chất đầy đồng! Người lại trẫm mê trong sắc đẹp, thế gọi là quan tâm đến con dân Đại Hán sao?” Đại quân ở ngoài gian khổ kháng chiến, Hoắc Khứ Bệnh đem lại cho hấn một giang sơn Đại Hán hưng thịnh nhất, nếu không phải như vậy, chàng cũng sẽ không bị nhiễm bệnh mà chết! Nhưng quân vương chàng nguyện trung thành lại đang chiếm lấy nữ nhân của chàng!

Lời còn chưa dứt, Lưu Triệt đã giáng một cái tát xuống mặt tôi, hấn tát rất mạnh, đầu tôi ong ong quay cuồng, tôi hoa mắt trượt xuống tấm gương.

Hấn kéo áo tôi, đôi mắt cuồng nộ, giọng nói lạnh đến chết người, “Lý Dao Ca, chỉ bằng những lời này của người, trẫm có thể tru di cửu tộc người rồi!”

“Ha ha... Cửu tộc? Nô tỳ ở trong này vốn không có người thân!” Nữ tử áo trắng và Hoắc Khứ Bệnh thay nhau xuất hiện trong đầu tôi, tôi nghe thấy mẹ gọi tôi, tôi thấy Mặc Mặc ngồi bên rìa sân thể dục, đầu óc tôi hỗn loạn, ngực đau như cắt, không gian và thời gian đan xen vào nhau khiến tôi tưởng mình sắp chết rồi.

“Cút hết đi!” Hấn quay lại quát các cung tì.

Túm lấy tôi ném lên tháp không chút thương tiếc, hấn xoay người bóp cổ tôi.

Hỗn loạn, trước mắt một mảnh hỗn loạn, cảm giác nghẹt thở, tôi nhắm mắt lại, có lẽ sẽ sớm được về nhà thôi...Tôi chợt cười mà nước mắt lại thấm ướt tóc.

“Người muốn chết thật sao? Trẫm sẽ không cho người được toại ý!” Hấn buông cổ tôi ra, tôi ho sặc sụa mà hấn lại cười phóng đảng, nhanh chóng cởi quần áo, ném xuống đất.

Tôi còn chưa kịp vùng dậy, hấn đã áp xuống người tôi, tôi nhìn hấn mà đột nhiên bình tĩnh. Lồm cồm bò dậy lại bị hấn tóm lấy cổ chân kéo xuống tháp, cổ định hai tay tôi lên đầu, tay còn lại cởi đồ tôi ra, trán hấn nổi gân xanh, ánh mắt tối tăm.

“Buông ra, Lưu Triệt, ta hận người.” Tôi cố hết sức hét lên, hai chân khua loạn xạ.

Thân thể cường tráng của hấn đè xuống giam cầm hai chân tôi, miệng nở nụ cười tà ác, bóp cầm tôi, “Hận? Trẫm cho người biết thế nào hận!”

Hấn cắn mạnh xuống miệng tôi, không chút thương xót, môi tôi đau đớn mở ra, đầu lưỡi thô bạo của hấn tiến vào treu chọc, máu tươi chảy xuống cổ họng, môi và lưỡi tôi đã bị hấn cắn nát.

“Đừng...” Tôi lắc lắc đầu lại bị hấn ngăn chặn không thể nhúc nhích.

Quần áo bị kéo mở, cây trâm đồng từ trong ngực rút ra, Lưu Triệt cau mày hất nó đi.

“Không!” Tôi cong người, trơ mắt nhìn cây trâm rơi xuống đất kêu leng keng, viên ngọc nảy lên vài cái rồi vỡ thành hai mảnh.

“Kẻ nào tặng người mà người trân quý như vậy? Vì hấn phải không, nên người mới hết lần này đến lần khác kháng cự trâm.” Khuôn mặt hấn nghiêng qua cọ vào cổ tôi, tôi chết sững căn môi. Đau ư, tôi chẳng còn cảm thấy gì nữa, chỉ biết rằng mình đã mất tất cả rồi, tôi không còn tư cách yêu Hoắc Khứ Bệnh.

Sự im lặng của tôi càng chọc giận hấn, hấn không thương tiếc cắn lên bờ môi mềm, răng cọ xát qua lại, buốt lạnh tới tận xương, nhưng tôi vẫn không nhúc nhích, chỉ có nước mắt là không ngừng rơi xuống.

“Vì sao không nói!” Hấn hờn hển chất vấn, một tay vuốt ve phần bụng non mềm, men theo thắt lưng suông sã chạy dọc cơ thể đang run rẩy của tôi.

Hấn mở chân tôi ra, cơ thể co rút nhanh, tôi biết đêm nay không còn tránh né được nữa, sợ không? Tôi đã chẳng còn sợ nữa.

Khi ngón tay hấn đâm vào tôi thì cảm giác bị thâm nhập đau đớn lan khắp tứ chi.

“Á!” Tôi hét lên, đau hơn tưởng tượng rất nhiều, hấn lại chẳng có ý dừng lại, càng tăng thêm lực rút ra đâm vào.

“Không dám nhận sao? Vừa rồi người còn rất khí phách mà!” Hấn rút ngón tay ra, xoa nắn bầu ngực tôi, ngậm dải tai tôi liếm cắn, thứ cứng nóng đang đặt cạnh chân tôi.

“Tôi cảm thấy mình thật dơ bẩn!” Nhìn thẳng vào mặt hấn, tôi gằn từng chữ.

“Á!” Hấn đột nhiên động thân, cảm giác đau đớn còn kịch liệt hơn vừa rồi, cơ thể đau đến tận xương cốt đang bị hấn liên tục xỏ xiên.

Hấn điên cuồng tàn sát bữa bãi trên người tôi, lần đầu đau đến không chịu nổi, hấn mỗi cú đều đánh vào thật sâu, trước mắt tôi trắng nhòa, thậm chí cầu xin au chóng kết thúc hoặc cứ để tôi chết đi.

“Nói cho ta biết, trong lòng nàng đang nghĩ đến ai?” Đầu hấn áp lên cổ tôi mút mạnh, một tay kéo mặt tôi nhìn thẳng vào hấn.

“Không bao giờ là người!” Nỗi đau cực hạn làm tôi run rẩy không ngừng.

Hấn đột nhiên ngừng lại, áp mặt lại gần tôi, ánh nhìn khó có thể nói nên lời, như người bị thương tổn không phải tôi mà là hấn. Cảm giác bị xé rách bên dưới rõ mồn một, nhờ hấn rời khỏi mà giảm bớt, cơ thể đang căng ra của tôi bỗng được thả lỏng.

Hấn xoay người xuống giường, phủ thêm ngoại bào, không quay đầu mà bình thản đi ra ngoài, đá văng cây trâm đã gãy ra xa.

Tôi ngây dại nhìn đỉnh màn, không muốn cử động, chuyện đến quá nhanh khiến tôi không có đường lui. Hấn là phải đau lòng, đúng không? Nhưng tôi lại thấy trống rỗng, chẳng chút đau đớn.

Có lẽ tôi nên hận, nhưng tôi lại cảm thấy thoải mái, thoải mái...Tôi nằm trên giường bật cười khúc khích, cả Y Lan Điện đều vọng lại tiếng cười thê lương của tôi, cuối cùng đã xong.

Hoắc Khứ Bệnh, muội đã là nữ nhân của hoàng đế, muội cuối cùng không thể dùng thân xác và linh hồn trọn vẹn để yêu chàng được nữa, cho đến ngày chàng quên muội đi, chàng chết trên sa trường, muội chết bệnh trong cung.

Xem đi, bánh xe lịch sử chưa hề dừng lại khắc nào, chúng tôi đã bị cuốn vào vòng quay định mệnh đi về phía cuối con đường.

42. Chương 42: Trường Nhạc

“Lý mỹ nhân, nô tỳ hầu người tắm rửa.” Một giọng nói non nớt vang lên.

Trong một đêm, tôi đã từ cán y nô ở Vĩnh Hạng biến thành Lý mỹ nhân ở Vị Ương Cung, chim sẻ bay lên thành phượng hoàng.

“Mỹ nhân...” Cung nữ dè dặt gọi tiếp.

Tôi hất chân ra, lỏa thể bước xuống tháp, vết máu nhứt mắt trên đệm làm tôi chóng mặt, cơn đau lại âm ỉ. Cung nữ kinh ngạc nhìn tôi, không dám lên tiếng.

Tôi túm lấy tấm chăn ném xuống đất ra lệnh, “Hủy đi!”

“Vâng.” Nàng run rẩy nhặt chăn lên, “Mỹ nhân, bệ hạ phân phó nô tỳ hầu hạ người tắm rửa.”

Khuôn mặt hấn lại hiện lên trước mắt tôi, dạ dày nhộn nhạo, tôi trở về giường, quần mình trong chăn nói, “Ta không tắm, người ra ngoài trước đi.”

“Vâng.”

Căn phòng an tĩnh lại, nước mắt thấm ướt gối đầu thành từng mảng lớn, cơ thể đau nhức khó chịu, tôi mơ màng thiếp đi.

“Ngoài thành Trường An, bên bờ sông Vị Thủy...” Nữ tử trong mộng thì thầm.

Tôi bừng tỉnh mà cảm giác da thịt lạnh lẽo, không khí xa lạ, căn phòng xa lạ, hóa ra tất cả chỉ là mơ. Y Lan Điện hoa lệ nhưng tôi thà ở lại trong căn phòng tồi tàn nơi Vĩnh Hạng.

Hôm sau khi tỉnh lại, cơ thể tôi vẫn rã rời, cung nữ hôm qua thấy tôi tỉnh thì vội vàng vào hầu hạ.

Lưu Triệt ban rất nhiều cung nữ và tiểu hoàng môn, những thứ này xem như sủng ái hấn dành ỹ nhân tôi đây? Buồn cười thật!

“Mỹ nhân, nô tỳ hầu hạ người tắm rửa thay y phục.” Tiểu cung nữ trước mặt chấp tay, chắc chỉ chừng mười ba, mười bốn tuổi.

“Người tên gì?” Tôi hỏi.

“Nô tỳ tên Nam Lăng.” Nàng cúi đầu mặc trung y cho tôi.

Tôi ngạc nhiên gật đầu rồi chẳng biết mình nên làm gì, nhặt cây trâm đồng cất vào hộp, tôi vẫn không ném đi được.

“Dạ tiệc ở Trường Nhạc Cung, mỹ nhân đi chứ ạ.” Nàng cẩn trọng chải tóc giúp tôi, vài thị tỳ mang y phục mới đứng bên cạnh.

“Nam Lăng, người quay về nói với bệ hạ ta không khỏe, không tham gia dạ tiệc được.” Tôi đẩy nàng ra, mái tóc đen bưng xoa xuống.

”Bệ hạ cố ý dận...” Nàng luống cuống.

“Làm như ta nói đi.” Tôi ngắt lời nàng, đầu đau đến mức chỉ muốn được ngủ, chẳng muốn đi đâu.

Bên ngoài có thể thấy được bức tường cao sừng sững của Y Lan Điện, chân trời hừng sáng, một năm đã qua trong chớp mắt, tôi đến đây đã được hai năm, tôi ôm sát lấy mình trong căn phòng ảm áp như mùa xuân này.

Tôi đã gần quên mất mình là ai rồi.

Sinh tử chìm nổi, chóng vánh cũng chỉ là một giấc mộng dài, sắp đến lúc tỉnh lại rồi, tôi chẳng thay đổi được gì, điều duy nhất có thể làm là hoàn tất vấn đề này.

Bãi triều, Lưu Triệt lại đến Y Lan Điện cùng tôi dùng bữa.

Nhìn cả bàn đầy đồ ăn mà tôi chẳng có khẩu vị, hấn ngồi cạnh tôi cũng không mở miệng, hai chúng tôi đều cố ý lảng tránh, cho rằng tối qua chẳng xảy ra chuyện gì.

Bữa cơm này nuốt thật khó khăn, mọi người trên điện đều lặng yên không một tiếng động, tôi quay đầu thấy hần vẫn bình thản. Phi tử được hoàng đế lâm hạnh không phải nên sung sướng tột cùng sao? Có thể cùng hoàng đế dùng bữa, lại càng nở mặt nở mày.

Tôi cầm đĩa im lặng và cơm, hần thỉnh thoảng gấp cho tôi miếng thịt hươu, dịu dàng nói, “Lát sẽ sai Tô Lâm qua đón nàng đến Trường Thu Điện, trẫm còn có việc.”

“Trường Thu Điện?” Tôi ngẩng đầu bắt gặp cặp mắt đen thẫm đang nhìn tôi, bụng tôi bất giác co rút đau đớn, bộ dáng cuồng dã hôm qua của hần lại hiện ra.

“Cung trang mới trẫm đã sai người đưa đến.” Đôi tay ấm áp bao lấy tay tôi kéo vào lòng.

“Tôi không muốn đi.” Tôi rút tay về.

“Nay nàng đã là mỹ nhân của trẫm, đừng quên thân phận.” Hần không hờn giận mà dỗ dành.

Lòng tôi chua xót, tôi đứng dậy khỏi ghế quỳ rạp xuống, “Nô tì thân thể không khỏe, mong bệ hạ thứ lỗi.”

“Trẫm thấy nàng rất khỏe!” Hần buông đĩa xuống, nâng mặt tôi lên.

“Đúng vậy, bệ hạ đương nhiên biết!” Tôi cười lạnh nói.

Lạnh lùng nhìn một hồi, Lưu Triệt phẩy tay áo bỏ đi, bữa cơm tan rã trong căng thẳng, chẳng biết tại sao tôi không tài nào bình tĩnh đối diện với hần được, mà hần cũng thế.

Còn chưa tỉnh giấc trưa tôi đã bị Nam Lăng đánh thức, sau màn che một cung nữ xa lạ đi vào. Tắm rửa xong, tôi ngồi trước gương, Nam Lăng trộm nhìn tôi khen ngợi hết lời, từ khuôn mặt non nớt của nàng toát ra vẻ hâm mộ và tiếc nuối, tôi cười thầm, ai có thể đoán được, người đẹp với vết sẹo trên mặt này lại chính là tôi chứ?

Nữ tử xa lạ kia là họa sư Lưu Triệt tuyên đến, lát sau, vết sẹo trên má trái của tôi đã biến thành đóa hoa năm cánh trắng muốt, càng tô điểm thêm cho làn da nõn nà, che đi vết thương xấu xí lại tăng thêm phần điểm sắc.

“Lý mỹ nhân là phi tử xinh đẹp nhất nô tỳ từng gặp.” Nam Lăng đứng bên trẫm trề.

“Người thấy ta đẹp ở điểm nào?” Tôi nghiêng đầu cười với nàng.

Nam Lăng nghĩ nghĩ nói, “Điểm nào cũng đẹp!”

Tôi xoa đóa hoa trên mặt rồi khẽ nói, “Trên khuôn mặt này đẹp nhất chính là vết sẹo, tiếc là lại bị che mất.”

“Người đang nói đùa sao.” Nàng gạt đi, tiếp tục giúp tôi mặc cung trang.

Tôi mỉm cười, ngoài vết sẹo này thì thân xác tôi chẳng có gì thuộc về tôi nữa.

Ngày đã gần tàn, Tô Lâm đến đón tôi dự tiệc, tôi căng thẳng nhưng vẫn lắc đầu ngồi vào kiệu.

Từ Vị Ương Cung đến Trường Nhạc cung phải đi qua Vĩnh Hạng, xốc màn che lên tôi nhìn lại. Mới hôm qua tôi còn là một cán y nô tằm thường ở đây, làm việc nặng nhọc nhưng lại bất khuất. Thế mà giờ tôi đã ngồi trên nhuyễn tháp thoải mái, tay ôm hỏa lò, cao quý mà trống rỗng.

Con đường đã ở Vĩnh Hạng rất dài, đi mãi rồi tôi mơ màng thiếp đi, đối với đại yển Hán cung tôi chẳng chút hứng thú, chẳng liên quan đến tôi.

Trường Nhạc Cung hoa mỹ bằng bạc, là nơi ở của Thái Hậu bao đời của Hán triều, Vương Thái Hậu – mẫu thân Lưu Triệt – sau khi bệnh chết, nơi này vẫn để không, cũng không phi tần nào đến ở.

Khi tôi đến thì Trường Thu Điện đã rất náo nhiệt, bước lên ba mươi hai bậc thang bằng đá xanh đi đến trước điện, tiếng ca múa nhộn nhịp, oanh ca yển ngữ thể hiện sự phồn vinh của Hán cung.

“Y Lan Điện Lý mỹ nhân đến!” Hoàng môn thị lang xướng lên.

Tôi trưng ra thần sắc nghiêm túc, tay giấu vào tay áo, làn váy xanh uốn lượn dưới chân từng bước tiến vào.

Ngước mắt thấy Lưu Triệt mình mặc trường bào màu đen, khí khái ngất trời, Vệ Tử Phu cung trang đỏ rực, đầu cài Ngọc Phượng tung cánh, hoàng hậu đang ngồi ngay giữa đại điện.

Môi khẽ nở nụ cười lạnh lùng, đôi vợ chồng tôn quý nhất cũng là cặp đôi xa cách nhất trên đời này.

Lướt qua đám đông, đều là những khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, ánh mắt của họ gắn chặt lấy tôi.

Tới trước điện, tôi thành kính quỳ lạy, dáng vẻ đoan trang, làm đủ các phép tắc một phi tần nên làm nhưng lòng tôi không cách nào bình tĩnh được, dù tôi có quật cường thế nào thì nam nhân này, trên danh nghĩa vẫn là trượng phu của tôi.

Tiếng nhạc cất lên che dấu nỗi lòng bất an của tôi, tim đập nhanh, đầu óc mê muội, tôi thấy may là mình đang quỳ dưới đất mới không té ngã.

“Ban ngồi.” Giọng nói trầm thấp của Lưu Triệt vang lên.

Tôi đứng lên, Lưu Triệt và Vệ Tử Phu đang ngồi trên cao, các phi tần khác ngồi hai bên, trọng thần nội quyền ngồi cùng các điện hạ, mỗi bàn đều có cung tì hầu hạ, tôi được dẫn đến ngồi ở bàn thứ ba bên phải.

Trường Thu Điện với những dãy cột trụ bằng gỗ cao ngất, chân nền bằng đồng lay động tỏa ra thứ ánh sáng vàng chói, ngẩng đầu có thể thấy được những hoa văn tinh tế khắp phòng, lơ mơ thấy bóng chim chu tước nhiều màu sắc sặc sỡ.

Đến khi tất cả an vị thì màn ca múa tấu nhạc bắt đầu, hôm nay tâm trạng tôi không tốt, nghe được một hồi thì mệt đến không chịu nổi.

Vài ánh mắt ác ý tập trung về phía tôi, lại thấy Lưu Triệt đang nhìn tôi ý tứ không rõ, hai luồng mắt chạm nhau hẩn lại quay đi.

Vệ Tử Phu tao nhã nghiêng người nói chuyện, hơn mười năm vợ chồng, họ phối hợp tự nhiên là vậy nhưng tâm để vương chung quy chẳng vì nữ nhân nào mà dừng lại, ngồi trên vương vị không phải thê của hẩn mà là giang sơn trách nhiệm, tình cảm – chẳng hề có địa vị.

“Doãn phu nhân đến!” Giọng nói cất lên, một thân ảnh màu tím nhanh nhẹn vào điện.

Động tác của nàng thuần thực, tới trước điện thì khom người cúi đầu. Váy tím thướt tha lại ẩn phần kiêu ngạo, nhưng vừa mở miệng thì cực kỳ ngọt ngào.

Đôi mắt đẹp của nàng khẽ đảo quanh, không hề lo lắng việc mình đến chậm mà còn bước rất từ tốn. Tôi ngạc nhiên nhìn nàng, thân hình khí chất nàng hơi quen thuộc.

“Bắc phương hữu giai nhân, Tuyết thế nhi độc lập, Nhất cố khuynh nhân thành, Tái cố khuynh nhân quốc...”

Tiếng nhạc cất lên, tay áo lay động, bóng người giữa điện lại chính là đại ca tôi, Lý Duyên Niên.

Trường sam màu xanh nhạt khó phân biệt nam nữ, bề ngoài xinh đẹp kia lại làm cho tôi rất chán ghét. Hẩn trêu mếu nhìn tôi cười, tôi lạnh lùng đáp lại, Lưu Triệt ngồi trên thích thú nhắc cả bình rượu tao nhã thông dong.

Tiếng nhạc to hơn, không khí cũng nóng lên, các cung nữ bưng khay đồ ăn nhập điện. Tôi ngơ ngác nhìn quanh, Doãn phu nhân cử chỉ thản nhiên, đuôi mày khẽ nhướn, khuôn mặt đầy đặn nheo mắt phong tình vạn chủng, xinh đẹp không gì sánh được. Nàng nâng bàn tay thon dài trắng nõn rót rượu cho Lưu Triệt, còn Vệ Tử Phu vẫn duy trì nụ cười.

Hẩn say sưa thưởng rượu, một hơi cạn sạch, nàng lại lui về chỗ ngồi, chuyển mắt hướng về phía tôi. Tôi giấu nỗi lòng, lại nhận thấy nữ tử áo xanh mộc mạc bên cạnh đang cúi đầu nhìn bàn ăn, chính là Lý cơ Bắc Cung.

Doãn phu nhân ngồi cạnh một phi tử xa lạ mình mặc cung trang vàng nhạt, yên tĩnh xem ca múa, khí chất thanh nhã đối lập với vẻ rực rỡ của nàng.

“Khúc nhạc này rất hợp ý trẫm.” Giọng nói trầm thấp của Lưu Triệt lọt vào tai tôi, cả điện chợt im lặng.

Đại ca tôi quỳ xuống bái lễ, đôi mắt đẹp cong cong, nếu bàn về quyền rũ thanh tao thì tôi còn thua hẩn xa.

“Đặc biệt ban thưởng Lý thị Duyên Niên, thăng làm Nhạc phủ tà luật Đô Ủy.”

Lòng tôi run lên nhưng vẫn ra vẻ bình thản ngẩng cao đầu, vẻ mặt Lưu Triệt vẫn bình thường nhưng ai nấy trong điện lại cảm thấy khác lạ, Doãn phu nhân cứ chăm chăm nhìn tôi, miệng còn nhếch cười khinh miệt.

Nhạc phủ tà luật Đô Ủy, không phải là chức vị quan trọng, phụ trách lễ nhạc cung đình, yến tiệc, thu thập nhạc phổ trong dân gian. Nhưng trong cung không ai không biết, Lý mỹ nhân đang được thánh sủng nên tất nhiên cả họ được nhờ. Trong hậu cung này cần có người cân bằng, Vệ thị đã độc bá, ngoại thích nắm quyền, trên đời này chỉ sợ không ai kiêng kị điều đó hơn Lưu Triệt.

Tựa như một viên đá rớt xuống hồ sâu, dậy lên muôn gợn sóng không lớn không nhỏ, khuếch tán rộng rãi, ai cũng có tâm tư nhưng cũng chỉ là quân cờ thôi. Lưu Triệt đang dùng đến tôi, muốn tôi cùng hắn diễn trò, diễn tròn là nhiệm vụ của tôi.

“Tạ bệ hạ thánh ân.” Đại ca tôi bái lễ rồi lui ra.

“Nô tì tạ ân điển bệ hạ.” Tôi cung kính rạp người.

“Ái phi miễn lễ, ban ngồi.” Lưu Triệt cầm tay tôi nâng dậy, đôi mắt sâu thẳm chợt lóe sáng.

43. Chương 43: Sắc Phong

Tôi chưa hiểu nên khi thấy Tô Lâm sắp thêm một cái bàn bên trái Lưu Triệt tôi thảm cả kinh. Hữu tôn, tả tiện, nhưng ngồi ngang hàng với hoàng hậu thể này không hợp lễ tiết cho lắm.

Đại sảnh chợt tĩnh lại, không khí hưng phấn vừa rồi tan biến, còn tôi thì tiến thoái lưỡng nan, Lưu Triệt nhất định đang đẩy tôi ra trước đầu sóng ngọn gió, tôi đáng giá vậy sao?

Tô Lâm hạ một tiếng tôi mới lúng túng cất bước, đặt tay vào lòng bàn tay của Lưu Triệt, váy dài thướt tha theo hắn ngồi xuống.

Trong toàn cung điện với hơi hướm cổ xưa này, giữa những làn váy xinh đẹp và dung mạo như hoa là tầng tầng lớp lớp sóng ngầm, trong nháy mắt khi ngón tay hắn quét qua mặt tôi, một thứ cảm xúc bí ẩn đang lượn lờ quanh đây.

Bàn tay ngọc đặt lên gối, khẽ thở phào, tôi từ từ ngẩng mặt lên quét qua bên dưới, thu vào mắt đủ loại thần sắc, tiếng chuông trầm hùng vang lên, những bước chân thoăn thoắt như mây bay nước chảy, tao nhã mà trang trọng.

Đây là ân sủng cao nhất mà vị đế vương có thể ột phi tần.

Lưu Triệt dùng phương thức bá đạo không cho phép cự tuyệt của hắn để tuyên cáo trước toàn Y Lan Điện Lý mỹ nhân chính thức được sắc phong.

Trong điện là những tiếng hít thở gấp gáp, Doãn phu nhân thiếu kiên nhẫn nhất, che tay áo nâng chén rượu uống cạn, chén dần xuống bàn mạnh đến nỗi rượu bắn tung tóe.

Chỉ sợ ai cũng không đoán được, Lý mỹ nhân tôi đây lại một bước lên mây như thế, chức vị đại thần cũng không dị nghị, có lẽ là không dám, mà tôi chẳng còn tâm trí suy đoán, chỉ mong chờ yến hội mau chóng chấm dứt.

Long Diên Hương trên người Lưu Triệt thoảng đến làm bụng tôi quặn lại, tôi vô cùng sợ hãi mùi hương này. Nhưng hắn lại hết sức thần nhiên, nghiêng người dựa vào tháp ra hiệu tiếp tục tấu nhạc.

Hán triều từ thời Lưu Triệt đã gạt bỏ nhiều trường phái, tôn sùng Nho học, thực hiện chế độ hành lễ có âm nhạc, lên triều, cúng tế, yến tiệc đều có các loại nhạc khác nhau. Tiếng chuông trầm thấp mà thông thả dần kéo tôi ra khỏi tình trạng lúng túng.

Tôi nâng rượu che tay uống, tâm tình cũng thoải mái hơn, không đánh rơi chén rượu, ngữ điệu của Lưu Triệt dường như chỉ sợ không có người chết, rượu trong miệng tôi chưa kịp nuốt xuống đã nghẹn ở cổ.

Hắn cầm chén rượu đồng, nói, “Hôm trước trẫm có nghe được một lời, tướng sĩ ở tiền tuyến đang chém giết mà trẫm lại cùng chư vị ái khanh hưởng thụ nhạc yến, thật chẳng xứng với con dân Đại Hán?”

Vừa dứt lời toàn sảnh thất kinh! Chúng thần trên điện run rẩy không ngừng, vội buông đĩa xuống xì xào bàn tán rồi lại im bặt, chỉ còn tiếng chuông lạnh lạnh vang xa.

Tôi bị nghẹn ho sặc sụa, ngẩng lên thấy Lưu Triệt đang nhíu mày. Lúc đó tôi chỉ nhất thời giận dữ...sao hắn lại có thể ở trước đại điện công khai nói ra, đúng là hồng môn yến! Tâm tư đế vương đồ ai đoán được!

“Tang Hoàng Dương, khanh nói cho trẫm nghe xem.” Hắn thay đổi sắc mặt, theo ánh nhìn của hắn, một nam tử trung niên mặc trường bào khú cư màu xám do dự đứng dậy, vóc người cao gầy, mắt nhỏ thâm trầm đang sợ sệt quỳ rạp người.

“Thần ngu muội, Nho gia là gốc rễ, lễ nhạc là phương thức trấn an. Lễ không thể bỏ, nhạc không thể xóa.” Hắn nói năng hùng hồn rồi ngẩng lên, “Thần nguyện nghe cao kiến của người này.”

Không hổ là Đại Tư Nông (người đứng đầu Ty nông nghiệp), một trong chín chức tước quan trọng nhất, lời nói chuẩn mực như đang đánh thái cực, chuyển củ khoai nóng này về cho Lưu Triệt, lời phát ngôn này do chính tôi nói, vậy thì không thể đối chứng được rồi.

“Đây không phải trên triều, khanh không cần câu nệ.” Lưu Triệt nhướn mày nói.

Nam tử trung niên y quan xanh thẫm đứng bên trái đứng ra dập đầu, “Thần nghĩ lời Đại Tư Nông nói rất có lý, lễ nhạc là phương thức trấn an, chiến tranh là chính sách định nước, hai điều này hỗ trợ cho nhau.”

Lưu Triệt sầm mặt, ngón tay thon dài gõ gõ xuống bàn, “Vậy các khanh cho rằng trẫm là quân chủ thế nào?”

Một thoáng yên lặng, tôi toát mồ hôi, đầu óc ong ong cả lên, bầu không khí căng thẳng này làm cho tôi đứng ngồi không yên, lại nghe được một giọng nói quen tai.

“Công đức của Thánh Thượng vượt xa Tam hoàng Ngũ đế.” Người đang ngồi lù lù chỗ kia không phải Đông Phương Sóc thì là ai?

Hắn tiếp tục nói, “Bằng không, chư vị hiền thần vì sao lại phụ tá cho bộ hạ?” Hai chòm râu vểnh lên cụp xuống buồn cười không chịu nổi. “Thí dụ như Chu Công Đán, Thiệu Công cũng đều làm đến Thừa tướng,” Hắn khoa tay, các đại thần phía sau đều khịt khịt.

“Khổng Khứ làm Ngự Sử đại phu, Khương Tử Nha làm tướng quân dũng mãnh...” Thần thái hắn bình bình, tranh luận sôi nổi.

Đông Phương Sóc một hơi kể ra ba mươi hai đại thần đi trước, còn nói sống động như thật vậy! Ai nấy đều giấu tay vào áo, Lưu Triệt nghiêm nghị cuối cùng cũng bị hắn chọc cho cười văng lên.

“Hay cho Đông Phương Sóc, trẫm phạt khanh uống rượu.”

“Bộ hạ, thứ cho thần nhiều lời, nước không thể một ngày không có vua, không có tiểu chủ thì thể diện của quốc gia không vẹn.”

Lưu Triệt ngưng cười, mắt tối lại. Tôi kinh hồn, mới đó đã đảo sang vấn đề lập thái tử rồi, thái tử hắn là Lưu Cư nhưng tôi không biết lúc nào sắc phong.

“Bộ hạ, từ xưa đến nay, trẻ con phải có thứ tự...”

“Cao tổ có giáo huấn, lập trưởng lập đích.”

Các đại thần đều ồn ào nghị luận, không khí mới rồi còn nặng nề đã bay biến, Đông Phương Sóc vẫn một vẻ thần nhiên, uể oải cười cười nhìn quanh.

Đợi cho họ bàn luận đã đời, thời cơ đã đến.

“Truyền!” Lưu Triệt vung tay, Tô Lâm đã cầm sẵn một thánh chỉ màu vàng, chư thần đều tỏ vẻ nghiêm trang, tôi hiểu rồi, hóa ra chuyện này là một màn kịch được dựng sẵn.

“Bổ cáo thiên hạ, thông cáo toàn dân, thương nghiệp đình trệ, lòng dân bất mãn, với thái tử một ngày chưa được quyết định thì dân sinh một ngày thêm bất an. Căn cứ vào quy định trưởng tử có thể kế tông miếu, chiêu cáo tổ tiên, hoàng hậu Vệ thị hiền lương thực đức, dẫn dắt thiên hạ. Gần thì an ủi con dân cảm ghét loạn phản, xa thì hiệp trợ thánh quân tương vì đạo nghĩa.”

Lạnh nhạt Vệ thị, nâng đỡ thái tử, cùng lúc thực thi việc này cho thấy Lưu Triệt đang nỗ lực duy trì thế cân bằng.

Năm Nguyên Thú, trưởng tử Lưu Cư được sắc phong thái tử.

Với thứ tử Lưu Hoành thì truy phong cho Vương phu nhân là Thụy Liên Hoa phu nhân.

Giữa những tiếng hô khẩu tạ thánh ân, tôi im lặng hành lễ nhưng trong lòng lại dậy sóng.

“Con ta, tên là Lưu Hoành...” Nữ tử trong căn phòng vắng kia chính là Vương phu nhân!

Tôi từng sờ nhìn Lưu Triệt, hẳn rồi cuộc là đã từng sủng ái nữ tử kia đến mức nào, nghe đồn Vương phu nhân năm trước đã bệnh nặng qua đời nhưng vì sao tôi lại gặp được nàng ở Vĩnh Hạng? Thật là quá mức tưởng tượng.

Đế vương cao cao tại thượng quan sát chúng sinh nhưng hẳn có chân tình không? Truy phong ban tước là món nợ hẳn thiếu Vương phu nhân, hẳn nợ đời trước lại muốn trả cho đời sau.

Tôi khó chịu quay cuồng, là Lý cơ đỡ lấy tôi, ánh mắt bình tĩnh khiến tôi sinh lòng lo lắng, trong chốn thâm cung này mỗi người đều mang một chiếc mặt nạ, có ai lại trưng ra bộ mặt thật của mình đâu, còn Lưu Triệt, tôi lại càng không tài nào phân biệt được hẳn có bao nhiêu mặt nạ.

Đại yến hôm nay đã đạt được mục đích, tiết mục ca múa lại tiếp tục, ai nấy đều thỏa dạ no nê, rượu thịt lại nhộn nhịp được mang lên.

Bên tai tôi ngập đầy những âm thanh rì rầm, cổ họng đắng nghét, một bàn ê hề đồ ăn lại chẳng dậy nổi hứng thú của tôi, dưới điện là một đoàn nữ tử trong y phục tím đang múa kiếm, tôi uống rượu vô chừng, chén rượu trong tay lên xuống liên tục.

Hán cung ca múa mừng cảnh thái bình, hương rượu say lòng người nhưng tôi lại chỉ nhớ về cảnh tranh luận của Lưu Triệt lúc này, tuy tôi biết là đại bất kính nhưng vừa nghĩ tới những khuôn mặt ngăm đen do khói bụi mù mịt nơi chiến trường thì lòng tôi lại không cách nào bình tĩnh được.

Khi Hoắc Khứ Bệnh đi thì đại quân đang đóng tại Thượng Quận, tình hình thế nào tôi không biết, vòng eo mềm mại như nước trước mặt trở nên mông lung, khi dáng người cao gầy dẫn đầu đoàn múa giữa đại điện quay lại thì tôi mới phát hiện hẳn là nam tử.

Tôi dõi theo bóng hẳn đến giây ngắn, tiểu cung nữ bên cạnh châm cho tôi chén trà, giữa những tiếng bát đĩa chạm vào nhau leng keng, tiểu cung nữ dâng hai tay nói, “Bệ hạ ban ý nhân chung trà.”

Lưu Triệt đang nghiêng người nói chuyện cùng hoàng hậu, hốt chốc, dáng người mặc huyền phục phía trên lại cô đơn đến lạ thường, tôi chăm chú nhìn hẳn, nhất thời quên cả nói năng.

Nâng chung trà lên tôi nhấp một ngụm, hương trà lượn lờ trước mũi, nam tử giữa sảnh bỗng vung một đường kiếm tới trước mặt, nháy mắt ngoái nhìn lại khiến tôi như chìm trong hầm băng.

Khuôn mặt đó cho dù chỉ liếc mắt một cái tôi cũng nhận ra, đôi con ngươi như nông như sâu lướt qua tôi, tay tôi run lên, nước trà nóng sánh ra ngoài bắn tung tóe lên áo, bỗng cả tay tôi, tiểu cung nữ hốt hoảng lau đi còn tôi thì vẫn dán mắt vào người kia, chỉ sợ chớp mắt một cái hẳn sẽ biến mất tăm.

“Nàng thích kiếm vũ?” Tiếng nói trầm thấp của Lưu Triệt kéo tôi trở về hiện thực, tôi vô thức gạt đầu rồi lại lắc.

Mắt hẳn thăm lại, đảo qua tôi vài vòng rồi nhếch miệng cười thành tiếng.

“Bệ hạ, nô tì nghe nói Lý mỹ nhân vũ kỹ phi phạm, sao không nhân dịp này trình diễn ọi người cùng xem?”

Tay tôi đang nắm góc áo đột nhiên cứng lại, Doãn phu nhân mắt phượng liếc qua, trong hoàn cảnh này thì rõ ràng là châm chọc tôi xuất thân thấp kém

“Hửm? Phu nhân nghe ai nói?” Lưu Triệt lại có vẻ hứng thú, nhấp tiếp một ngụm rượu.

“Có ai là không biết, Y Lan Điện Lý mỹ nhân nhất vũ khuynh thành, tái vũ khuynh quốc?” Doãn phu nhân cười khanh khách, thanh âm ngọt ngào.

Tôi sững người nghe rồi trưng ra nụ cười thờ ơ, nàng đang cố ý muốn tôi hiến vũ trước mặt thần tử để hạ thấp thân phận của tôi đây mà, nực cười, nàng đâu có biết tôi vốn chẳng cần cái hư danh đó, vũ cơ hay phi tần thì có khác gì nhau?

Tôi vừa định lên tiếng Lưu Triệt đã nói trước, phất tay áo chỉ xuống điện nói, “Lý mỹ nhân vũ kỹ phi phạm, không thể tùy tiện cho các khanh thưởng thức được.”

Yến tiệc đang sôi nổi, Lưu Triệt lại đối đáp một cách hài hước đã khéo léo giải vây giúp tôi.

“Nô tì thấy bệ hạ đang luyện tiệc Lý mỹ nhân ấy.” Nàng ra vẻ tức giận ngả vào người Lưu Triệt.

“Nàng ấy hôm nay không khỏe, không được.”

“Bệ hạ...” Doãn phu nhân vẫn không cam lòng, ánh mắt sắc bén bắn về phía tôi.

“Nô tì vốn dĩ thân thể không khỏe, hôm nay không tiện. Nhưng nếu bệ hạ không ngại, có thể cho phép nô tỳ ở trước mặt chư vị đại nhân hiến vũ để người trong thiên hạ được mở mang tầm mắt, phu nhân thấy thế nào?” Tôi khiêm tốn nói, mày ngược lên nhìn thẳng nàng.

Lưu Triệt cách bàn nâng cằm tôi lên, mắt híp lại, “Nàng chỉ có thể múa nhĩ trẫm xem, những người khác đừng vọng tưởng.”

Hành động mờ ám, lời nói bá đạo đã chặn đứng những lời tôi muốn nói, giọng điệu lãnh đạm lại rõ ràng truyền đến tai từng người.

“Lý mỹ nhân thân thể yếu đuối, Doãn phu nhân nếu có hứng thú, bổn cung sẽ an bài ca cơ khác.” Vệ Tử Phu khéo léo phá vỡ cục diện bế tắc.

Một thoáng im lặng, tay Lưu Triệt còn đang vuốt tóc tôi, Doãn phu nhân tất nhiên không hề đáp lại mà tức tối dựa vào hán.

Vệ Tử Phu gọi thị hầu vào, đoàn vũ cơ tuần tự lui ra, tiếp theo là nghi thức Tân hoa.

Tôi hồi thần, trên điện đã không còn bóng dáng hán.

“Bệ hạ, nô tì cảm thấy không khỏe, xin phép cho nô tì hồi cung nghỉ ngơi.” Tôi đỡ trán yếu ớt nói, cơ thể loạn choạng một chút.

“Được, Tô Lâm, đưa Lý mỹ nhân hồi cung.” Lưu Triệt sáng khoái đáp.

“Tô Lâm vẫn nên ở lại đây hầu hạ bệ hạ thì hơn, nô tì biết đường về rồi.”

Tôi từ chối Tô Lâm, từ sau sảnh ra khỏi Trường Thu Điện, ánh trăng sáng ngời, tôi dựa vào lan can ngắm màn đêm trong cung mà lòng trống trải như cánh chim dưới trời tuyết tan.

Người vừa rời múa kiếm trên điện đúng là Lương công tử, tôi không nhìn lầm, khí chất đó cũng chỉ có hán, tôi quá quen thuộc.

Hoảng hốt bước xuống bậc thang, tay áo được thêu thùa tỉ mỉ phấp phồng trong gió, vì sao hán lại vào cung, hán không phải đã đi rồi sao? Người thông minh như hán, làm sao có thể để mình rơi vào vũng bùn này được. Tôi bất giác nghĩ đến đại ca tôi, giữa thiên la địa võng tôi chẳng bao giờ chạy thoát được, làm sao có thể quên, tôi là đại diện cho thể lực Lý gia.

Tôi tìm kiếm bóng hán vừa rời đi không lâu. Gió mạnh lùa qua, lá thu rơi rụng bay tứ tán, chìm trong suy nghĩ tôi không nhận ra đường đi nữa.

Các ngã đường từ từ thay đổi, tôi lại chẳng để ý, cung đình đèn đuốc hoa lệ đang nhạt nhòa dần, khi nhận ra hai bên đường là rừng cây cao ngất, một tiếng động vang lên, giữa đám cây cối um tùm một con quạ bay vút vào trời đêm.

Quạ đen, cảm giác khó hiểu dâng trào từ lòng bàn chân, tôi đứng im không dám nhúc nhích, lơ mơ thấy xa xa có bóng người như vừa chớp lên. Một trận gió mạnh thổi qua, đất cát bay vào mắt, đến khi mở ra được thì trước mặt chỉ còn rừng cây bao la kéo dài dưới bóng trăng, chỗ này là đâu?

Con quạ đã phá tan màn đêm yên tĩnh, vài chiếc lá rụng trúng mặt tôi, tôi bỗng thét chói tay rồi quay đầu chạy đi, ở đây thật kỳ quái! Cơ thể mỗi một xen lẫn với thần trí hoảng hốt khiến chân tôi không còn nghe lời nữa, mò mẫm giữa rừng cây một hồi mới phát hiện đã lạc đường.

Nhìn lại, con đường mòn cùng cây cối rậm rạp đã thay đổi, tôi rét lạnh, sờ lên trán lại thấy nóng bỏng tay, tôi quần chặt chiếc áo quanh mình.

Bỗng nhiên giữa rừng cây có tiếng lạo xạo, tôi quay đầu lại, tiếng động cũng dừng lại, tôi muốn ngạt thở. Xung quanh im ắng như tờ, tôi không ngồi yên nổi nữa, đành sờ soạn tìm đường.

Con đường mòn chấm dứt, tôi lại bước vào ngõ cụt, tiếng bước chân loẹt xoẹt từ phía sau vang lên, tôi chưa kịp quay đầu thì một lưỡi kiếm đã kề sát cổ tôi.

44. Chương 44: Ý Loạn

Tôi khó khăn ngẩng cổ, trong nội uyển hoàng cung lại có người dám bắt cóc phi tần?

“Người có mục đích gì?” Tôi cố gắng trấn tĩnh nói.

Người phía sau không lên tiếng, tôi cúi đầu nhìn thấy một bàn tay to đang cầm kiếm kề vào cổ tôi.

“Trong cấm cung hoàng thành mà người có thể tự do dùng kiếm, gan cũng to thật.”

Lưỡi kiếm dán sát vào cổ tôi lạnh như băng, tôi đặt tay lên kiếm nói, “Người hãy đến đây, cho dù phải chết ta cũng phải thấy là do ai gây nên, bằng không xuống địa phủ ta sẽ tiếc nuôi lắm, người nói đúng không?”

Dù hoảng sợ nhưng tôi vẫn gắng chống đỡ cơ thể đang liêu xiêu sắp đổ. Tôi không thể chết vô nghĩa như vậy được! Tôi thấy hắc vẫn không lên tiếng thì tiếp tục khiêu khích, “Có can đảm giết ta mà không dám gặp ta, hèn nhất!”

Quả nhiên, hắc di chuyển, kiếm vẫn đặt trên cổ tôi nhưng người đang từ từ đến trước mặt tôi.

“Là huynh!” Người kia vừa xuất hiện, cả hai chúng tôi cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nam tử cầm kiếm dưới ánh trăng đang cau mày này chính là thị vệ Hàn Bác đã từng dẫn đường cho tôi.

Trái tim thả lỏng nhưng tôi vẫn còn nghi ngờ, thị vệ hai cung Trường Nhạc – Vị Ương khác nhau, không cùng nhiệm vụ.

“Sao cô lại ở đây!” Hắc thì thào, sát ý bốc lên.

“Câu này phải là tôi hỏi huynh mới đúng, nếu tôi nhớ không lầm huynh là thị vệ Vị Ương Cung, còn đây là Trường Nhạc Cung, đúng không?” Tôi lặng lẽ nhìn hắc.

“Cô rốt cuộc là ai?” Hắc mặt mờ, lực tay càng mạnh hơn.

“Tôi cũng không biết, làm sao bây giờ nhỉ?” Nhìn bóng trăng phía sau hắc, nghĩ xem tôi nên giải thích thế nào, cung nữ của Vĩnh Hạng hay là Lý mỹ nhân của Y Lan Điện, hoặc giả, là cô hồn ngàn năm sau.

“Nơi này là cấm địa, sao cô dám xông vào!” Hắc hạ thấp giọng.

“Huynh muốn giết tôi sao, Hàn Bác?” Tôi cầm chuôi kiếm, lạnh lùng cười đồng thời dí lưỡi kiếm của hắc vào cổ tôi.

Lưỡi kiếm lạnh ngắt cửa lên cổ gây nên cảm giác tê dại, tôi không chịu nổi bèn ngã quy ra sau.

Kiếm của hắc do dự xẹt qua vai tôi, nhìn vết máu trên kiếm tôi mới hiểu ra bản thân mình thật ra rất sợ, rất sợ cái chết.

Lúc lâu sau, một cánh tay khỏe mạnh nâng cơ thể mềm oặt của tôi lên, có tiếng thở dài nho nhỏ.

“Huynh không giết tôi?” Tôi túm cổ áo hắn.

“Đưa cô về Vinh Hạng.” Hắn khàn khàn nói.

Tôi thả lỏng người, hai hàng lệ từ từ chảy xuống bỏng rát đôi má, hôm đó khi hắn đưa tôi trở về, tôi vẫn còn là cung nô Vinh Hạng, giặt đồ kiếm sống, ngủ trên tháp cứng phòng lạnh. Chỉ hai ngày ngắn ngủi mà tôi đã biến thành Lý mỹ nhân nơi Vị Ương Cung, hầu hạ quân vương, hưởng thụ yến nhạc xa hoa phù phiếm.

Nhân thể chìm nổi, cảnh vật mới mấy ngày đã biến hóa đáng sợ, không còn quay về được nữa.

“Không cần, huynh đưa tôi đến Trường Thu Điện giao cho cung tỳ được rồi.” Trước khi bất tỉnh tôi còn kịp thấy Hàn Bác nhũn mảy, tôi không muốn liên lụy hắn.

Toàn thân như bị xe cán, xương cốt đau đớn vô cùng, tôi giật giật cánh tay thì nghe thấy tiếng hô khẽ của Nam Lăng. Yếu ớt nằm trên giường, hóa ra tôi đã về đến Y Lan Điện.

“Ta làm sao vậy?” Miệng mở ra lại tự dọa chính mình, tiếng nói khàn đặc như bị mất tiếng, cổ họng đau rát.

“Mỹ nhân, người hù chết nô tỳ rồi!” Nàng khóc nức nở rồi giúp tôi tắm rửa.

Tôi thỉnh linh mở mắt ra, nàng bị tôi nhìn mà sợ sệt, cúi đầu nói, “Người hôn mê hai ngày hai đêm, ngự y nói là nhiễm phong hàn.”

Phong hàn, hay là bị Lưu Triệt thô bạo tra tấn nên mới thụ thương? Cơ thể này càng ngày càng yếu đuối.

“Ừm...Ai đưa ta về?” Nhớ lại, Hàn Bác đã ôm tôi dậy còn chuyện sau đó thì chẳng nhớ nổi.

Nam Lăng nghĩ nghĩ rồi nói, “Bệ hạ ôm người về, nô tỳ chưa từng thấy bệ hạ sốt ruột như vậy bao giờ.”

Tôi thẫn thờ ngạc nhiên, chẳng lẽ Lưu Triệt bắt gặp tôi và Hàn Bác? Vội vàng bật dậy, nắm lấy tay nàng, tôi nói: “Lúc ấy bệ hạ có giận dữ không?”

“Có ạ, bệ hạ truyền vài thái y, tắt bật suốt mấy canh giờ cũng không thấy mỹ nhân tỉnh lại nên đã trách mắng họ rất nặng.”

Tôi dựa vào đầu giường, tùy tiện hỏi: “Rồi sau đó?”

“Sau đó bệ hạ đến Tiêu Phòng Điện, phân phó nô tỳ ở lại chăm sóc.”

Tôi không hỏi nữa, đón lấy chén thuốc trong tay Nam Lăng, mùi thuốc đắng sực lên khiến tôi nhăn nhó đẩy ra, “Ta không uống, cho ta nước.”

“Bệ hạ dặn người phải uống thuốc đúng giờ.” Nàng bưng chén thuốc lo lắng nói.

“Các người yên tâm ta còn chưa chết được!” Tôi cao giọng, lại phát ra thứ âm thanh khàn khàn khó nghe.

“Nếu nàng muốn chết thì trẫm sẽ đem người của Y Lan Điện chôn cùng nàng!” Giọng nói trầm thấp của Lưu Triệt đột nhiên vang lên, theo đó là tiếng bước chân tiến vào.

Hắn đón chén thuốc, Nam Lăng thức thời lui ra, tôi dõi theo khuôn mặt tuấn tú của hắn, hừ nói, “Nếu người cho cả Vị Ương Cung chôn cùng nô tỳ thì những kẻ đáng chết cũng nên chết, đúng không?”

“Nàng đề ỉnh quá đấy!” Hắn ngồi cạnh múc chén thuốc đưa tới miệng tôi.

“Không uống.” Tôi nghiêng đầu đi.

“Nàng tự uống hay để trẫm bón cho?” Hắn nói không do dự.

Tôi quay lại khó hiểu nhìn hắn, cái này thì có gì khác nhau? Cũng không phải đều đắng sao, ở hiện đại vẫn tốt hơn, thuốc đều được bọc trong con nhộng, tệ nhất là thuốc nước thì cũng bỏ thêm đường, dễ uống gấp trăm lần thuốc Đông y.

Tôi còn đang miên man suy nghĩ thì hắn đã giữ lấy gáy tôi, áp mặt lại gần.

“Nô tỳ còn đang bệnh...” Tôi đẩy vai hắn lẩn tránh tiếp xúc thân mật này.

“Trẫm biết.” Hấn cúi đầu uống một ngụm thuốc, dán mặt lại mở miệng tôi ra, bờ môi gấn xuống đẩy khớp hàm tôi rót thuốc vào.

Tôi sững sốt tròn tròn mắt, quên luôn vị thuốc đắng ngét mà vô thức nuốt xuống, chẳng lẽ hai ngày nay hấn đều bón thuốc cho tôi kiểu này?

Xong ngụm thuốc hấn cũng không buông ra mà còn tiện đà mút lưỡi tôi, cổ họng khô khốc, môi lưỡi dầy đưa ướt át, cảm giác trái ngược này lại làm tôi không suy nghĩ được gì, còn hấn thì cứ hết ngụm này đến ngụm khác bón thuốc cho tôi.

Đến khi khôi phục được nhịp thở, tôi giành lại chén thuốc, “Nô tỳ tự uống!”

“Chờ bệnh nàng khá hơn trẫm sẽ cho đại ca nàng tới thăm.” Hấn thản nhiên vòng tay ôm lấy tôi.

Lưu Triệt thành linh nhu tình thế này lại làm tôi khó thích ứng, hấn đang nghĩ gì thế?

“Được, nô tỳ cũng nhớ đại ca.” Tôi thầm tính toán trong lòng, muốn mau chóng biết rõ ràng chuyện của Lương công tử.

“Hoành nhi còn nhỏ, vài năm nữa trẫm sẽ tứ phong.”

Hấn khẽ thở dài siết lấy vai tôi, con người thăm thẳm nhìn qua mái tóc tôi.

“Bệ hạ không cần nói với nô tỳ chuyện này, chỉ cần trong lòng người không thẹn là được rồi.” Nữ tử ca hát trong đêm ở Vĩnh Hạng đã dùng mạng mình đổi lấy sự bình an cho nhi tử, thật đáng thương thay.

“Tình thế năm đó là bất đắc dĩ, trẫm cũng không muốn.”

Tôi đẩy hấn ra, “Bệ hạ là quân vương trên vạn người, nếu muốn bảo vệ một nữ tử thì có gì khó khăn!” Hấn rõ ràng đang viện cớ ỉn, những hành động của hấn tôi còn hiểu rõ hơn chính hấn, trong lòng tôi Lưu Triệt là đại biểu cho kẻ hoa tâm.

“Nàng có thể biết được bao nhiêu? Nàng có tư cách gì chỉ trích trẫm?” Hấn bắt lấy cổ tay tôi, sắc mặt hung dữ.

“Lưu Triệt.” Tôi vặn tay ra.

Hấn nhướn mày nhưng không nói tiếp.

“Nô tỳ không thích hợp ở lại trong cung, chỉ biết đem lại phiền toái, thả nô tỳ đi, được không? Người có thể nói với thiên hạ rằng nô tỳ đã chết, sẽ không tổn hại đến thể diện của người.”

“Trẫm vì sao phải nhận lời nàng?”

“Giữa chúng ta không có tình cảm, cũng không có lợi ích.”

“Nàng đừng vọng tưởng.” Hấn đứng phắt dậy.

Cơ thể tôi không chỗ chống đỡ, chật vật ngã vào giường.

Hấn cúi người nắm cầm tôi, tay vuốt qua đóa hoa trên mặt, thần sắc cuồng ngạo danh thếp, “Nhớ kỹ, trẫm tuyệt đối không tùy tiện yêu.”

“Nô tỳ dù có ngọc cũng không ngọc đến vậy, đạo lý này nô tỳ sớm đã hiểu.”

“Trong cung có nhiều chỗ nàng không thể đến.”

“Vâng.” Tôi hiểu hấn đang nói đến khu rừng kỳ quái bên ngoài Trường Thu Điện.

Tô Lâm bước vội vào, “Tham kiến bệ hạ.”

“Chuyện gì?” Lưu Triệt điều chỉnh nét mặt nói.

“Lính trinh sát cấp báo.”

Lưu Triệt chấp tay đi ra, Tô Lâm cầm thẻ tre vội vã theo chân, tin từ tiền tuyến gửi về, Hoắc Khứ Bệnh thế nào rồi?

Chàng có biết tôi đã vào cung, chịu phong phi, từ nay quân thần khác biệt?

Tôi siết chặt lồng ngực, trái tim như có ai đó khoét mất, để lại một khoảng không trống rỗng, vừa mong ngóng được nhìn thấy chàng lại hy vọng đừng bao giờ gặp lại! Tôi rút từ dưới thấp một chiếc hộp gỗ, cây trầm đồng đã bị ném hỏng đang nằm lơ lửng trong đó, ngoài viên ngọc bị bể, cây trầm gần như nguyên vẹn.

Nằm mãi đến khi sắc trời nhuộm tối, mấy thị tỳ đem chân nến hình chim phượng vào thắp sáng thì cái bụng rỗng hai ngày trời của tôi cũng réo inh ỏi.

Phủ thêm áo khoác, tôi búi qua loa mái tóc, vịn tay Nam Lăng lẻ bước ra khỏi phòng, xốc màn che lên lại thấy Lưu Triệt đang ngồi trên bàn ngoài điện hý hoáy viết.

Tôi dựa vào cửa, bây giờ mới nhìn rõ hắn đang mặc trường sam màu vàng, tay cầm bút khỏe khoắn có lực, mày nhíu lại, bên cạnh là hai xấp thẻ tre dày.

Tây Hán còn chưa phát minh ra giấy trắng, thẻ tre nặng nề ghi chép bất tiện, viết không được bao nhiêu chữ đã đầy. Nếu đứng từ góc độ bên ngoài thì có lẽ hắn thật sự là một vị quân vương oai hùng.

Tôi từ từ bước đến chỗ hắn, nhìn những thẻ chữ phức tạp với nét chữ rắn rỏi, nhưng chưa kịp thấy rõ nội dung hắn đã gơ tay vén mấy sợi tóc lòa xòa của tôi, “Có đói bụng không, trầm gọi đồ ăn cho nàng nhé?”

“Không cần, người cứ tiếp tục đi, quốc sự quan trọng hơn.” Tôi lui sang bên, chơi đùa với ngọn nến trên bàn.

“Cũng được, chờ một lát rồi ăn cùng trầm.” Hắn vùi đầu chuyên chú xem tấu chương, các đường nét đều anh tuấn bức người.

Tôi nghiêng đầu quan sát, bên này là những thẻ tre chứa cả xã tắc thiên hạ, bên kia là nam tử nắm trong tay vận mệnh chúng sinh.

“Nàng rất hứng thú với chính trị?” Hắn quay đầu bất ngờ hỏi.

“Không phải...nô tỳ chỉ muốn xem bệ hạ viết chữ.” Tôi xấu hổ vuốt tóc.

Hắn cuộn thẻ tre lên đặt vào bên phải, lại lôi ra thẻ khác, thì thầm, “Cuộc chiến cuối năm phải tốc chiến tốc thắng, vì cuộc chiến sang năm, chỉ được thắng, không thể bại.”

“Cuộc chiến Hà Tây tất sẽ thắng, còn Kỳ Liên Sơn, đó là một nơi tuyệt vời...” Tôi thất thần lẩm bẩm.

“Thắng thảm cũng chẳng khác nào bại, cuộc chiến Mạc Nam mặc dù thắng nhưng trầm cũng không vừa lòng.” Hắn nắm thẻ tre, tay khoát lên gối.

“Bệ hạ dụng binh như thần, có hai vị tướng quân Vệ – Hoắc trấn giữ, người cứ yên tâm.” Tôi bật nói, tư thái quân trang oai hùng không ngừng hiện lên trong đầu tôi, đâm vào trái tim tôi đau đớn.

“Ái phi ở Bình Dương phủ cũng có thể coi là bạn cũ của họ?” Lưu Triệt bỗng chuyển hướng, con ngươi đen lấp ló ý cười khó hiểu đang nhìn thẳng vào tôi.

Tay cầm nến run lên, tôi lập tức bình tĩnh lại, “Bạn cũ thì không phải, chỉ là có duyên gặp mặt thôi.”

“Từ năm mười sáu tuổi trầm lên ngôi, Hán – Hung hòa thân, nhiều người chịu oan khuất chỉ đổi lấy bình an trong thoáng chốc.” Hắn nắm tay thành quyền, sắc mặt thể hiện nỗi chua chát và không cam lòng.

“Hung Nô một ngày chưa trừ diệt, Hán thổ một ngày bất an!” Hắn quăng thẻ tre xuống, tôi nhặt các đồ vật bị rơi xuống đất đặt lại trên án.

Cuộc nói chuyện này với Lưu Triệt dậy nên nỗi xúc động sâu sắc trong tôi, vào cung lâu vậy rồi mà tôi chưa bao giờ lo lắng, có lẽ trong lòng tôi chỉ có Hoắc Khứ Bệnh nhưng trong lòng hắn lại mang cả thiên hạ, chúng sinh khắp nơi đều là con dân của hắn, trách nhiệm này quá nặng nề, không thể cân bằng cả quyền thế và lợi ích được, hắn cũng chỉ là một người bình thường bằng xương bằng thịt.

“Nàng biết Kỳ Liên Sơn?” Hắn thản nhiên nói.

“Vâng, đã từng đi qua đó.” Đó là nơi đã vén ra sinh tử của tôi, cũng là nơi tôi lãnh nhận kiếp số đã định.

Thấy hần có vẻ nghi ngờ, tôi mỉm cười, “Trong mộng.”

“Như thế xem ra trăm cũng phải đi ngủ, đến Kỳ Liên Sơn xem thử một phen.” Hần sang sảng cười.

“Cũng không phải ai cũng có vận khí tốt như nô tỳ.” Tôi nhún vai.

Khi tỉnh lại đã quay về hai ngàn năm sau, ‘dịp may’ này chỉ sợ chưa từng có ai nhận được.

Hần nhíu mày, bàn tay thô ráp lằn vào tay áo tôi, nắm tay tôi nói, “Vậy nàng cùng trăm ngủ là được.”

Tôi bĩu môi phản đối. Hần lại vui vẻ nghiêng người vuốt tóc tôi, khoảnh khắc im lặng này vừa xa lạ lại ấm áp, tôi có chút quyền uy.

‘Oc oc’, tiếng động phá vỡ sự im lặng, Lưu Triệt áp tay vào bụng tôi cười nói, “Hai ngày không ăn gì, đêm nay ăn nhiều một chút.”

Tôi xấu hổ gạt tay hần ra, mặt đỏ bừng, “Vậy người hạ lệnh đi.”

45. Chương 45: Hợp Hoan

Nhìn bàn mỹ thực trước mặt tôi chẳng quan tâm Lưu Triệt đang ngồi bên mà ngón nga ngón nghiêng, uống đến bát canh thứ ba, cái bụng rỗng cũng được thỏa mãn lấp đầy.

“Chậm một chút, ai không biết còn tưởng Vị Ương Cung của trăm thiếu thức ăn.” Hần tao nhã gấp một miếng thịt bò đưa vào miệng.

Thị nữ theo hầu cười khẽ, tôi cũng chẳng thèm để ý.

Khi đĩa thịt thỏ được bưng lên, tôi vừa ăn vừa liếc mắt nói, “Có ai biết được cơm trên mâm. Từng hạt từng hạt biết bao cay đắng.” (Điền gia- Nhiếp Di Trung)

“Ái phi nói rất đúng.” Hần uống chén canh, còn tôi húp món canh thịt mình thích nhất, mùi vị thật tuyệt.

Dùng bữa xong Lưu Triệt lại vội vàng rời đi, tôi buồn chán khoác thêm chiếc áo da hươu cùng Nam Lăng ra ngoài tản bộ.

Sau Y Lan Điện có một vườn hoa nhỏ, bây giờ đã vào đông, trăm hoa héo tàn, bỗng nhiên một mùi thơm dịu dịu của hoa mai trắng tới, tôi lần theo mùi hương, đi qua bức tường cao thì đến một rừng mai, những đóa hoa mai đỏ tươi đang khoe sắc rực rỡ, tôi chợt nhớ tới Thanh Tuyết Cư, bóng người thiếu niên anh tuấn dưới tàng mai như đã xa xăm lắm rồi.

Vừa rồi nhìn sắc mặt Lưu Triệt phê duyệt tấu chương có thể đoán định sắp khai chiến, Hoắc Khứ Bệnh nay đã là Phiêu Kỵ tướng quân, thống soái vạn quân, năm đó khi ở Định Tương, đáng người xông pha chém giết trong màn mưa máu đã khắc sâu trong tâm trí tôi không cách nào quên được.

Một lần từ biệt đã là mấy năm.

“Nam Lăng.” Tôi dừng lại.

“Vâng.” Nàng giúp tôi vén cành mai.

“Bệ hạ có mấy phi tần?” Tôi lại nghĩ tới Doãn phu nhân xinh đẹp.

“Vệ hoàng hậu ở Tiêu Phòng Điện, Trịnh mỹ nhân Kim Hoa Điện, Doãn phu nhân Quế Cung, Lý cơ Bắc Cung và mỹ nhân người.” Nàng kể ra.

“Phụ thân Doãn phu nhân làm quan gì?” Có thể được hưởng sung ái đến thế thì thế lực đằng sau hẳn không thể khinh thường.

Nàng nghĩ nghĩ chốc lát rồi lắc đầu nói, “Nô tỳ không biết, chưa bao giờ nghe nói đến người nhà Doãn phu nhân, phụ thân của Trịnh mỹ nhân là Trung tán đại phu Trịnh Ngự.”

Tôi dừng bước, Nam Lăng nói tiếp, “Năm năm trước bệ hạ cải trang vi hành thì dẫn theo Doãn phu nhân hồi cung, lúc đầu chỉ phong làm thái nữ, lúc ấy người được sủng ái nhất Vị Ương Cung là Vương phu nhân, chỉ tiếc là lâm bệnh qua đời.”

Nghe đến tên Vương phu nhân tôi lại thương nhớ, nàng đỡ tôi chậm rãi dạo bước, “Khi Vương phu nhân được sủng ái nhất thì cư xử vẫn rất hòa hảo, giọng nói lại đặc biệt hay, Vệ hoàng hậu còn từng khen nàng có thanh âm tuyệt nhất.”

Trong năm năm đó rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra lại bóp chết cuộc đời Vương phu nhân, khiến nàng bị giam nhốt một năm ở Vĩnh Hạng, nội tình năm đó không thể nào biết được, bên dưới lớp vỏ hoàng gia còn cất giấu mưu sâu chước quỷ nào.

Yêu hận có thể thu hồi theo ý nhưng sinh tử thì chỉ giây lát đã chẳng còn đường về.

“Nếu luận về vũ kỹ thì mỹ nhân đương nhiên là xuất sắc nhất Hán cung.”

“Người còn chưa thấy sao biết được?” Tôi bật cười, con bé này nịnh hót vẫn còn non nớt lắm nhưng lại hồn nhiên.

“Trong hậu cung có ai không biết, bệ hạ nói vũ kỹ của người trong thiên hạ chỉ có bốn chữ xứng để diễn tả.”

“Bốn chữ nào?”

“Khuyhnh quốc khuyhnh thành.” Nàng quay nhìn tôi đầy hâm mộ.

Thật ra vũ kỹ của tôi không giỏi như hần nói nhưng tôi không hiểu hần vì sao lại khẳng khái như thế, có lẽ là nói quá đầy thôi.

“Tất cả mọi người đều nói người có thể so với Thích phu nhân năm đó.”

“Ta không muốn có kết cục giống Thích phu nhân.” Tôi lạnh lùng nói.

“Nô tỳ không dám.” Nàng sợ sệt rụt cổ không dám nói nữa.

Qua rừng mai, bóng cây xung quanh cũng thay đổi, tôi hốt nhiên nhìn thấy một góc áo tím lấp lò sau gốc cây hòe sừng sững.

“Người ra ngoài trước, ta muốn vào gặp một người.” Tôi nói nhỏ với Nam Lăng.

Nàng không dám nghịch ý tôi, bèn đi lấy đèn.

Rừng mai chẳng chặt, tôi lại mặc ngoại bào màu tối nên được bóng cây che khuất, thuận tiện di chuyển tới sau một gốc cây to, tôi bị một màn phía trước làm cho kinh ngạc.

Sau thân cây có hai người đang đứng, nam tử sắc mặt nghiêm trọng đang thì thầm bên tai nữ tử áo tím, khoảng cách không gần không xa, tôi có thể thấy rõ, đó là Hàn Bác!

Tôi còn đang nghi ngờ thì Hàn Bác đề phòng nhìn quanh, tôi lập tức rụt về phía sau cây. Một lúc sau lại lén thò đầu ra, khuôn mặt trông nghiêng của nàng kia đập vào mắt tôi, mắt phượng lúng liếng, đường nét hoàn hảo, chính là Doãn phu nhân!

Tôi lùi lại, hồi hộp như vừa khám phá ra bí mật nào đó. Hai con người chẳng chút liên quan sao lại ở cùng nhau? Hàn Bác đã cứu tôi, từ đáy lòng tôi không muốn tin hần là loạn thần.

Tôi ôm ngực núp phía sau cây không dám nhúc nhích, đầu óc rối ren, đến khi tiếng bước chân người đi xa tôi mới vòng theo đường khác rời khỏi đó.

Đến đường chính lại không thấy bóng dáng Nam Lăng, tôi mới sực nhớ ra không phải vừa rồi Hàn Bác đã thấy nàng đấy chứ! Tôi gọi vọng vào rừng cây.

“Mỹ nhân.” Tiếng nói sợ hãi của Nam Lăng vang lên.

Tôi bước đến dưới một gốc mai, Hàn Bác đang chắn trước mặt Nam Lăng, quắc mắt nhìn nàng.

“Nam Lăng, người lại đây.” Tôi bình tĩnh nói, tấm áo choàng bằng da hươu mềm mại rủ xuống từ đầu vai, phát phơ trong gió.

Hàn Bác vẫn cứ chặn đường, tôi tức giận quát, “Người có để bổn cung vào mắt không!”

Lần đầu tiên tôi giận đến vậy, còn cố ý xưng là bổn cung, tuy có gượng miệng nhưng bây giờ chỉ có thể lấy thân phận để trấn áp hắn.

“Vi thần không dám.” Hắn hành lễ, Nam Lăng nhanh chóng lên về phía sau tôi.

“Người hãy đi trước, ta có lời muốn hỏi hắn.”

Nam Lăng đi xa một chút lại quay nhìn.

Tôi thông thả đến bên cạnh hắn, nghiêng người nói, “Cám ơn người ngày đó hạ thủ lưu tình.”

“Vi thần không biết thân phận mỹ nhân, thật đắc tội.” Hắn cúi đầu sâu xuống, khàn khàn nói.

Tôi hạ giọng, “Nàng không thấy gì cả.”

Hàn Bác cả kinh ngẩng phắt lên nhìn tôi, mắt tối sầm, hai tay nắm chặt bên hông.

“Tri ân tất báo, đạo lý này ta hiểu, nên hôm nay xem như ta không biết gì.” Tôi vỗ vai hắn nói.

Hắn cúi đầu không nói, đột nhiên ngẩng đầu lên, “Vì sao người phải ngự trang thành cung nữ Vĩnh Hạng?”

“Ở hoàng cung này có ai là không ngự trang? Người không có sao?” Tôi cười nói mà lòng lại đắng chát.

“Vi thần mạo phạm.” Tôi nghe được trong ngữ khí của hắn có sự bất cam.

“Ta và người không cần phải khách khí, nhưng ta vẫn muốn khuyên một câu, việc bất trung bất nghĩa không thể làm.” Tôi gạt cành mai, ngắt một đoá cắm vào tai rồi xoay người rời khỏi.

Trách mắng Nam Lăng vài câu qua loa rồi thôi, nàng còn nhỏ, còn chưa lấy nhiệm thối dối trá trong cung. (Vâng, cho em xin)

Trở lại Y Lan Điện, tôi thấy mệt, bèn cởi trung y ra, Lưu Triệt lại đứng lúc từ ngoài đi vào, tôi hoảng hốt che y phục lại.

“Đêm nay trầm ở lại đây.” Hắn thản nhiên nói, cung nữ cũng đồng thời cởi ngoại bào.

“Nô tỳ thân thể không khỏe...” Tôi bối rối tìm cách.

“Chuẩn bị nước tắm.” Hắn phân phó.

Tôi ngồi trên tháp chẳng nói thêm, chui tuột vào chăn luôn, hắn lại lôi tôi ra, đặt xuống một nệm hôn như chuồn chuồn lướt nước, cắn vài cái rồi nói, “Tắm xong ngủ tiếp.”

“Nếu có kẻ phản bội người, bệ hạ sẽ xử trí như thế nào?” Tôi dò hỏi.

Lực tay hắn mạnh hơn, lạnh lùng thốt ra một chữ, “Giết!”

Tôi run bắn, nằm trong lồng ngực hắn mà không thấy ấm áp chút nào, cứ ngáy ngốc nhìn hắn, trước mặt lại hiện lên khuôn mặt của Hoắc Khứ Bệnh.

Bể tắm rộng rãi nóng ấm, cả căn phòng đặt những chậu than với hơi nước lượn lờ, trong nước thả nhiều cánh hoa, Lưu Triệt ôm tôi đến gần bể.

“Người tắm trước đi, nô tỳ đợi bên ngoài.” Tôi nhìn tỳ nữ cởi bỏ từng lớp y phục cho hắn mà lòng bồn chồn.

“Thay đồ cho Lý mỹ nhân.” Hắn làm như không thấy điệu bộ lúng túng của tôi.

Nhóm cung tỳ lập tức sắp lại, tôi che ngực không dám buông.

“Ái phi muốn trầm tự động thủ?” Lưu Triệt mỉm cười, vừa nói vừa bước về phía tôi, y phục nửa hở trên người cũng dao động theo bước chân.

“Cho họ ra ngoài hết đi.” Tôi đỏ mặt nói, giọng lại thấp như tiếng muỗi kêu.

Khi ngẩng lên trong phòng tắm đã không một bóng người, tôi nuốt xuống, tuy đã từng thân cận da thịt nhưng từ đáy lòng tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt để hầu hạ hân với thân phận của một phi tần, tôi vào cung vốn là để tìm đường về nhà, tuy rằng không có đầu mối.

“Lại đây, ngoan nào.” Hân đã cởi xong y phục, đang đứng bên bể tắm với nhiệt khí lập lòe quanh thân, quang cảnh thật...kiêu diễm.

Tôi cứ dùng dằng không chịu qua, bất ngờ bị hân ôm lấy, còn chưa kịp phản ứng đã rơi tõm xuống nước, làn nước ấm bao phủ lấy tôi, y phục chưa cởi cũng bị ướt nhẹp dính sát vào người.

“Người...” Tôi ngoi ngóp trong nước lại thấy Lưu Triệt tao nhã bỏ nốt lớp y phục cuối cùng, làn da màu lúa mạch hiện rõ khiến tôi cố kiềm chế không được nhìn xuống, quay lưng đi, tôi dựa vào thành bể.

Thắt lưng bị giữ chặt, tay bị tách khỏi thành bể kéo ra ngoài, sau đó ngoại bào bị cởi ra, bàn tay nóng bỏng của hân chạm vào da thịt tôi, sóng nước dập dờn càng khiến tôi ý loạn tình mê, chết trân để mặc hân hành động.

“Nô tỳ tự làm được.” Tôi chôn đầu thật thấp, lại phát hiện chỉ còn lớp áo lót như ẩn như hiện dán trên người.

“Sao lại không biết thương tiếc chính mình như vậy?” Hân lướt qua vết thương trên vai tôi, dưới làn nước ôm sát cơ thể tôi, hân cao hơn tôi nhiều nên hai chân tôi chới với lơ lửng trong nước.

Lưu Triệt đêm nay mềm mỏng lạ thường, mà lòng tôi lại càng thêm khổ sở, chỉ khi hân trừng mắt giận dữ mới có thể giúp tôi giảm bớt mặc cảm tội lỗi.

Mái tóc đen tuyền bồng bềnh trên mặt nước đẹp như hải tảo, hân động tình ghì siết thắt lưng giam tôi trong lòng, hai tay từ sau vòng lên ôm lấy bầu ngực trắng mềm khiến tôi run rẩy.

“Ái phi đêm nay thật ôn nhu.” Hân cúi nhìn dáng vẻ thất thần của tôi, còn xấu xa cắn xuống vai tôi rồi dịu dàng day day.

“Ừm...” Tôi vô thức rên lên.

Vành tay và tóc mai chạm vào nhau, nụ hôn rải khắp cổ, da thịt như gần như xa va chạm, đôi tay trước ngực tôi cứ liên tục vầy vò làm tôi không cách nào chịu nổi.

Hân nâng eo tôi lên, bàn tay di chuyển trên người tôi hòa cùng gợn nước tạo ra thứ xúc cảm kỳ lạ.

Thoải mái và hồ thẹn đan xen, hơi nước che mờ đôi mắt, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống mặt nước, tôi biết đã không thể khống chế được nữa rồi, chỉ có thể mặc hân dẫn dắt đi đến nơi chẳng còn đường về.

“Sau này không được làm tổn thương bản thân nữa.” Hơi thở hân dần gấp gáp, mở cánh môi tôi vội vã nuốt xuống, bàn tay trên vai đặt tôi vào thành bể.

“Ừm...” Tôi hổn hển, đầu óc hỗn loạn.

Hân mở hai chân tôi ra, tôi không chỗ bấu víu, dùng tư thế cực kỳ hổ thẹn vòng qua thắt lưng hân.

“Đừng...” Tôi bám móng tay vào vai hân cầu xin, thống khổ lần trước còn chưa hoàn toàn quên.

“Sẽ không đau nữa, đừng sợ.” Hân khắc chế bản thân, động tác dịu dàng không vội tiến vào.

Cách lớp y phục ướt mỏng, nụ hôn âu yếm từ tai rê xuống ngực, đầu lưỡi lạnh lẽo trơn trượt khiến tôi từng trận run rẩy. Lưu Triệt so với đêm đó cứ như hai người khác nhau, tôi vất vèo trong lòng ngực vạm vỡ của hân mà chẳng còn phân được rõ hân là ai.

Tiếng rên rỉ mê hồn thoát ra khỏi miệng tôi, dòng nước dính dấp, sương khói mịt mờ.

“Lưu Triệt...” Khoảnh khắc hân vừa tiến vào tôi đột nhiên ôm chầm lấy cổ hân.

“Tiểu Dao...” hân không ngừng nỉ non bên tai tôi, lần đầu tiên hân gọi tôi như thế, không biết đã bao lâu rồi không có người gọi tôi như thế, tôi như được trở về hai ngàn năm sau.

Trong vòng tay ôn nhu mà bá đạo của hắn, tôi tuyệt vọng sụp đổ, không còn sức lực chối bỏ khoái cảm xa lạ này nữa, trái tim như bị tách rời khỏi cơ thể, sung sướng cực hạn, đau khổ cực hạn.

Tiếng thở dốc khê khàng, làn nước khuấy động, tôi gối lên vai hắn cắn chặt môi, Lưu Triệt say tình, con người mơ màng tối thẫm, cảm giác tê dại từ bụng tràn ra khiến tôi phải há miệng hét lên, hắn lại thô bạo bịt miệng tôi lại, nuốt xuống mọi âm thanh.

Động tác của hắn dồn dập, va chạm kịch liệt, tiếng hít thở nhanh mạnh, hai cơ thể dán chặt vào nhau không một khe hở, mà trái tim tôi lại càng trôi càng xa.

Toàn thân không biết là mồ hôi hay nước, chỉ biết là đã mệt mỏi rã rời.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân vội vã, một giọng nói nhỏ xíu yếu ớt vang lên, “Bệ hạ, có người bẩm báo.”

Lưu Triệt làm như không nghe thấy, vẫn triển miên dây dưa, tôi thì tỉnh táo hẳn, xấu hổ trầm mình xuống nước.

“Bệ hạ.”

“Đêm nay ai cũng không gặp.” Lưu Triệt sáng giọng.

“Vâng, nô tỳ sẽ truyền lời lại với Thường Văn.” Tỳ nữ rụt rè lui ra.

Lưu Triệt lại sững người, đẩy tôi ra rồi rời khỏi, “Thường Văn bẩm báo chuyện gì?”

“Là Doãn phu nhân.” Tỳ nữ vội trở lại nói.

“Trẫm tới ngay, người bảo hắn đợi ngoài điện.” Vừa nói Lưu Triệt vừa ra khỏi nước, vội vội vàng vàng lau người.

Tôi sững sờ nhìn mặt nước xao động, dựa vào thành bể không động đậy, cảm giác khô nóng kích động còn chưa bình ổn trong nháy mắt đã rút hết, cơn lạnh lẽo tràn tới. Chỉ một câu của Doãn phu nhân hắn lại có thể bỏ mặc phi tử đang hoan ái, trong lòng tôi không còn gì ngoài chết lặng, lại thêm chút cay đắng.

“Nàng nghỉ ngơi trước đi, trẫm sẽ về trễ.” Hắn bỏ lại một câu rồi bỏ đi.

Tôi gật đầu nhưng đã chẳng còn bóng người, nước lạnh dần, các tỳ nữ đưa tôi về tháp, tôi cuộn người trong chăn, thoáng chốc bỗng khao khát có một bờ vai cho tôi tựa nương.

Nhớ lại một màn lúc chiều tôi cười khẩy, hoàng cung là chốn nhân quả luân hồi, người phụ người tất sẽ có người phụ người, nâng niu hay vứt bỏ, ai buồn để ý?

Cơn buồn ngủ kéo đến nhưng khi tỉnh lại, trên chiếc giường rộng lớn vẫn chỉ có mình tôi.

46. Chương 46: Thừa Tự

Mấy hôm sau, bệnh phong hàn của tôi đã không còn đáng ngại, các cung tỳ và hoàng môn trong Y Lan Điện tôi cũng nhớ gần hết, Nam Lăng chuyên phụ trách sinh hoạt hằng ngày của tôi, còn lại đều hầu hạ bên ngoài điện.

Cuộc sống trong cung buồn chán, tôi lại mới vào Vị Ương Cung nên ít khi đặt chân đến các nơi khác, phi tần trong hậu cung cấp bậc lễ nghĩa phức tạp, tôi không thể tự do thoải mái như ở phủ công chúa được.

Từ hôm đó Lưu Triệt không còn tới Y Lan Điện, nghe Nam Lăng nói, Doãn phu nhân lâm bệnh, hắn vẫn luôn ở Quê Cung cùng nàng.

Nhưng hắn dù có sủng ái bất cứ phi tần nào thì mỗi tháng luôn có vài ngày cố định lâm hạnh Tiêu Phòng Điện.

Nữ tử trong hậu cung của Lưu Triệt đông đúc nhưng người có phẩm vị lại rất ít, đến nay có phong hào chỉ có hoàng hậu, Doãn phu nhân, Trịnh mỹ nhân và tôi. Vốn tưởng rằng Bắc cung Lý cơ đã đủ khổ rồi nhưng lại có rất nhiều nữ tử nhất thời được hắn sủng hạnh một vài lần rồi lãng quên, có thể gặp mặt một lần đã là hy vọng xa vời.

Hồng nhan về già, nhân nhả nói chuyện trên trời dưới đất, thật bi ai đau xót. Vốn tưởng rằng hậu cung ba ngàn giai lệ chỉ là lời bịa đặt của đời sau, nhưng vào đến Vị Ương Cung mới hiểu được chỉ có hơn chớ không kém, những nữ tử bất luận tầng lớp xuất thân đều là nữ nhân của Lưu Triệt.

Ngồi đánh huyền cầm, đây là đàn hắc ban cho tôi, là Phượng tê ngô quý giá nhất trong cung, dây đàn đủ căng, âm sắc mang phong vị thuần cổ.

“Mỹ nhân, những thuốc bổ này là do Hoàng hậu nương nương sai người đưa tới.” Nhã Dư bưng một hộp gỗ cầm bước vào điện.

Nhã Dư ở Y Lan Điện đã lâu, chuyên phụ trách phụng dưỡng Lưu Triệt, tuổi lớn hơn tôi một chút lại làm việc trầm ổn, ít lời.

Tôi nhìn nữ tử khuôn mặt trái xoan này, để ý kỹ thì thấy trang sức của nàng và đám Nam Lăng khác nhau, trên cây trâm đồng có khảm một viên châu bạch ngọc.

“Đều là thuốc bổ quý báu, mang đến thiện phòng đi.” Tôi vươn người mở hộp gắm xem.

“Vâng.” Nàng khẽ gật nhưng không rời đi.

“Còn có chuyện gì?” Tôi nhướn mày nói.

“Hoàng hậu nương nương ban cho, Lý mỹ nhân nên...” Nàng nhìn tôi đầy ẩn ý nhưng nửa câu sau không nói tiếp.

Tôi chợt nghĩ, thật là một nữ tử thông minh, trách sao có bản lĩnh lọt vào mắt xanh của Lưu Triệt.

“Người quay về bẩm lại đã làm phiền Hoàng hậu nương nương rồi, khi nào cơ thể khỏe hơn ta sẽ đích thân đến bái tạ.”

“Vâng.” Bước chân nàng nhanh nhẹn hẳn, dáng người thướt tha.

“Người vào Vị Ương Cung khi nào?” Tôi dò hỏi.

“Bẩm mỹ nhân, nô tỳ mười hai tuổi vào cung, đã hơn bảy năm rồi.” Nàng cúi đầu nói.

“Bằng vào tướng mạo của người, lại cam nguyện cả đời làm cung nữ sao?” Tôi đi đến trước mặt nàng rồi dừng lại.

Nàng vội vàng quỳ rạp xuống, “Nô tỳ không dám.”

Tôi đỡ nàng lên, đoạn nói, “Ta vào cung không lâu, rất nhiều chuyện còn cần người giúp đỡ.”

Nàng nín thở cúi đầu, tôi nói tiếp, “Xưa nay ta rất thích hoa quế, không biết trong cung chỗ nào có thể tìm được?”

“Trong cung chỉ có Quế Cung là nhiều cây quế, trong Vị Ương Cung không có, Trường Nhạc Cung nô tỳ không quen thuộc.”

Tôi gật đầu, Quế Cung là tẩm cung của Doãn phu nhân, tất nhiên tôi không cách nào vào được, nhưng vừa nghĩ tới di ngôn của Vương phu nhân thì tôi lại nóng lòng, khát vọng về nhà càng mãnh liệt.

Tiếc rằng nàng chỉ để lại một chữ, Quế, rốt cuộc là chỉ cái gì? Cho tới bây giờ, chỉ có thể tra xét từng bước, những chuyện có liên quan đến quế cũng không thể bỏ qua.

Hôm sau, buổi chiều tôi mang theo Nam Lăng đến Tiêu Phòng Điện thỉnh an Vệ Tử Phu.

Khi tôi đi ngang qua Nhiễm Nhạc thì nàng cúi đầu thật thấp, không còn chút kiêu ngạo nào.

“Thái tử ca ca, đệ cũng muốn kiếm của huynh.”

“Không được, đệ đi xin phụ hoàng cho đệ cái khác đi!”

Bước vào cửa điện, tôi nhìn thấy một đứa trẻ đang âm ỹ, Lưu Cư nắm chặt thanh kiếm gỗ, thần thái sinh động. Bên cạnh còn có hai đứa trẻ khác đang ngóng nhìn, bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo hắc năn nỉ.

Tôi thích thú nhìn chúng, chợt một bóng hồng đứng vào đùi tôi, tôi đỡ nó dậy, một cô bé với đôi mắt đen to đang sợ sệt nhìn tôi.

“Lưu Đán, đệ lại khi dễ muội muội.” Thằng bé mới rồi còn nắm áo Lưu Cự đã chạy tới hô.

“Còn không bá kiến Lý mỹ nhân.” Vệ Tử Phu từ trên tháp đi xuống.

Cô bé mặc váy hồng chạy đến bên cậu bé thì nín bật, hai đứa liếc nhìn nhau, giọng nói non nớt cùng vang lên, “Bá kiến Lý mỹ nhân.”

Lưu Cự tiến lên trước, “Mẫu hậu, nàng sao lại là Lý mỹ nhân?”

“Cự nhi, Thái Phó giao bài về nhà đã làm xong chưa?”

“Làm xong hôm qua rồi!” Lưu Cự ngẩng đầu nói.

“Học hành chăm chỉ vào.” Vệ Tử Phu dạy bảo.

“Dạ, nhi thần cáo lui trước.” Nhiễm Nhạc đưa Lưu Cự rời đi.

Mấy đứa trẻ này còn tụ tập quanh Vệ Tử Phu, nàng là một nữ tử ôn nhu, bọn chúng dù không phải con nàng nhưng vẫn gần gũi như thể càng làm tôi thêm có cảm tình với nàng.

“Người đã khỏe hơn chưa, nếu cần gì cứ sai người tới lấy.”

“Tạ Hoàng hậu nương nương chiếu cố, nô tỳ đã không còn đáng ngại.” Tôi ngồi xuống tháp, mắt đảo quanh, màn che màu đỏ, dưới cửa sổ đặt hai cái án thai cao hơn đầu người, bên trên phủ một lớp vải lụa, trên bức tường của Tiêu Phòng Điện quét một lớp sơn đặt biệt thoang thoang mùi hoa tiêu, ngụ ý biểu trưng cho con thừa tự và cũng là vinh hạnh cao nhất của nữ tử hậu cung.

Vệ Tử Phu cầm tay cô bé váy hồng nói, “Đây là Thạch Ấp công chúa Lưu Lâm, giống bộ hạ nhất.”

“Hoành nhi, lại đây.” Nàng ôn nhu gọi.

Tôi quay đầu nhìn lại, một dáng người nhỏ bé áo xám đang ôm cây cột, tôi không hề phát hiện sự có mặt của thằng bé.

Lưu Hoành, thằng bé chính là con của Vương phu nhân...Tôi vỗ đầu nó, trong lòng lại đầy cảm xúc, nó bỗng ngẩng đầu để lộ con ngươi màu nâu như đang chôn giấu quá nhiều nỗi buồn.

“Con đưa Đán nhi và Tư nhi đi chuẩn bị bài học hôm nay đi.”

“Vâng.” Lưu Hoành cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào nhìn không ra hỉ giận. Thằng bé giống mẫu thân, lông mày ôn hòa, không sắc bén như Lưu Triệt.

“Mẫu phi!” Lưu Lâm duyên dáng gọi to.

Lưu Triệt tiến vào, Lưu Lâm đang ở trong lòng nữ tử phía sau, là Doãn phu nhân.

Hóa ra Lưu Lâm là con gái của nàng, nhìn Lưu Triệt cưng chiều yêu thương mà lòng tôi nhói đau, chỉ thấy người nay cười, nào ai thấy người xưa khóc bao giờ? Cùng là hoàng tử, Lưu Hoành lại giống mẫu thân, đã nhanh chóng bị lãng quên.

“Nô tì tham kiến bộ hạ và phu nhân.” Tôi cúi mình.

“Muội muội tham kiến tỷ tỷ!” Doãn phu nhân lướt qua tôi cúi đầu với Vệ Tử Phu.

“Nàng đang không khỏe, không cần đa lễ.” Lưu Triệt đỡ nàng lên dẫn đến tháp ngồi.

Tôi bị gạt sang một bên, vẻ mặt Lưu Triệt thản nhiên, bọn họ dường như đã quên sự tồn tại của tôi.

Doãn phu nhân tính tình cởi mở thẳng thắn, từ khi nàng đến cả Tiêu Phòng Điện cũng sôi nổi hẳn lên. Lưu Triệt nói không nhiều chỉ dịu dàng ôm nàng, tiểu Lưu Lâm thì ở bên cười đùa.

Tiêu Phòng Điện vui vẻ thuận hòa, tiếng cười nói ồn ào náo nhiệt nhưng chẳng liên quan đến tôi, lòng tôi im ắng không chút động.

Người yêu tôi, tôi đã phản bội, người tôi không yêu, lại dối trá dối xử, thật là một thế giới hoang đường.

Một bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo tôi, cúi đầu thấy Lưu Hoành đang lặng lẽ dựa sát lại như một con thú nhỏ bị thương.

“Con cũng thích kiếm gỗ?” Tôi ngồi xổm xuống, dịu dàng chỉnh lại y phục cho thằng bé, mùa đông buốt giá mà nó chỉ ăn mặc đơn bạc.

“Nhưng Hoành nhi không có cậu là Đại tướng quân, không ai làm cho con.”

“Ta sẽ làm cho con một cái giống thái tử ca ca nhé?” Tôi bỗng muốn thằng bé được vui vẻ, như bản năng người mẹ.

“Thật không?” Nó cong cái miệng nhỏ nhắn đầy mong đợi.

Tôi mỉm cười gật đầu, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nó.

“Lý mỹ nhân có vẻ rất thích Nhị điện hạ.” Doãn phu nhân nghiêng người cười nói với Lưu Triệt.

Tôi không trả lời, chỉ khách sáo gật đầu, đối với oanh oanh yến yến của hậu cung tôi thật sự chẳng muốn ứng phó.

Nàng quyền rũ nói, “Lý mỹ nhân chắc chắn sẽ là mẫu thân tốt, bệ hạ nói phải không?”

“Nàng ấy? Có thể chăm sóc bản thân đã là tốt lắm rồi.” Lưu Triệt chỉ nói một câu rồi lại quay sang Vệ Tử Phu hỏi han tình hình học hành của thái tử, giọng hắn nghe xa lạ vô cùng, sớm nắng chiều mưa tôi không theo kịp tốc độ thay đổi của hắn.

Mẫu thân? Tôi sẽ không sinh con cho kẻ bạc tình như hắn, con tôi nhất định phải có cha mẹ yêu thương, có gia đình đầm ấm, bất kể giàu nghèo.

Nếu tôi làm không được, sẽ không mang nó đến thế giới này.

Quạt cường ngẩng đầu, vừa khéo đối diện với cặp mắt thâm trầm kia, trong mắt hắn lúc này tôi chỉ là người không liên quan.

Nơi này có chính thê, có sủng thiếp, có con cái huyết mạch tương liên của hắn, chỉ mình tôi, một người thừa, ngoài hai đêm hoan ái thì chẳng còn gì khác.

Mặt trời sắp lặn, Lưu Triệt ngủ lại Tiêu Phòng Điện, tôi mang côi lòng nặng trĩu trở lại Y Lan Điện.

“Vi thần bá kiến Lý mỹ nhân.” Tôi vừa mới chuẩn bị thay y phục lại nghe có người bẩm báo.

“Đại ca!” Khi nhìn thấy hắn, tôi bỗng dậy nên cảm xúc ghen ngào.

Bất luận như thế nào, hắn cũng là người thân duy nhất của tôi, tôi đã mất nhiều lắm rồi.

“Tiểu muội, mấy ngày nay thế nào?” Hắn ôn nhu xoa đầu tôi, tôi nhào vào lòng hắn khóc thút thít như đứa trẻ con.

“Huynh không biết muội nhớ mọi người đến mức nào đâu.”

“Nha đầu ngốc, đại ca cũng thế, bệ hạ cho phép huynh đến thăm muội, sức khỏe sao rồi?” Hắn ôm tôi ngồi xuống thấp, vỗ về lưng tôi.

“Muội không sao...Đúng rồi, Lương công tử?” Tôi hỏi nhỏ.

Đôi mắt hoa đào hơi lóe lên, yên lặng gật đầu, “Đó là quyết định của công tử.”

“Hắn vì sao lại ngốc nghếch nhảy vào biển lửa chứ?” Tôi gắt lên.

“Tiểu muội, thế sự thường đâu như ý người, duyên phận hai người đã hết, tất cả đều là thiên mệnh.”

Tôi rũ mắt không nói, Lương công tử một khi vào cung là đại biểu cho thế lực phía sau của Lý gia, với mạng lưới tin tức của hắn thì sẽ thành lực lượng hậu thuẫn cường đại.

Tâm tư Lý Duyên Niên tôi quá hiểu, nhưng quyền lực luôn không ngừng bành trướng, mầm móng một khi đã cắm rễ nảy mầm thì không thể ức chế được.

“Tiểu muội, nay ta và muội quân thần khác biệt, gặp lại thì đại ca chỉ có thể gọi muội một tiếng Mỹ nhân.” Hần thở dài.

“Tâm tư bề hạ muội vốn không đoán được, chỉ sợ muội không có năng lực mang lại vinh hoa cho Lý thị.”

Bóng cây lay động, đêm tối tĩnh lặng, ngày trong Vị Ương Cung ngắn hơn bên ngoài, suy nghĩ lập lờ trong đêm tối vẫn một mảnh mờ mịt mơ hồ.

“Muội phải lưu ý một người, thái phó của thái tử, Trang Thanh Dịch.” Con người hần lóe sáng.

Tôi nhú mày nghi hoặc, “Vì sao?”

“Trang Thanh Dịch là cháu trai của trọng thần Trang Bất Thức của Văn Đế, năm nhị ca muội lưu lạc tha hương đã kết bạn với hần, trở thành môn hạ Trang thị.”

“Lý Quảng Lợi? Huynh ấy muốn vào triều làm quan?” Lòng tôi cả kinh, mấy ngày nay lại quên bém mắt còn có một nhị ca, Lý Quảng Lợi vốn tài trí tầm thường, học theo Vệ – Hoắc không thành, lại không được Lưu Triệt trọng dụng nên kết cục là đẩy binh tạo phản.

Nghĩ đến đây tôi toát cả mồ hôi, kết cục u ám đã định, không cách nào kháng cự đang từng bước ép sát.

“Còn chưa tới thời điểm.” Hần như đang nghĩ tới cái gì đó.

“Đại ca, nhị ca không phù hợp với chốn quan trường trực lợi, Lý thị có muội và huynh là đủ rồi, đừng cuốn hần vào nữa, được không?”

Hần lắc đầu, giữ vai tôi, “Chỉ dựa vào ta và muội thì không thể tồn tại trên chốn quan trường. Bề hạ nắm trong tay binh lực hùng hậu, Lý thị phải có người nắm quyền mới có thể củng cố thế lực.”

Một lúc lâu sau, tôi buồn bã nói, “Muội hiểu.”

Đến trước gương, tôi gỡ trâm cài tóc xuống, mái tóc đen tuyền buông xõa phủ kín bờ vai. Có lẽ khiến Lưu Triệt khó có thể quên được cũng chỉ có gương mặt này mà thôi.

Rốt cuộc đời người phải bao lần ngoái đầu và bình tĩnh mới có thể thấu suốt? Chung quy lại, cũng chỉ là xiêm y của người khác, A Kiều như thế, Vệ thị như thế, tôi cũng như thế.

Đại ca trước khi đi, hành lễ với tôi, “Mỹ nhân tự bảo trọng.”

Tôi ngồi bên giường ngậy ngốc ngắm nhìn bức tranh chim tước trên vách tường Cửu Cung, giờ khắc này chỉ có khuôn mặt rạng rỡ, khóe mắt nheo lại đang hiện lên trong đầu mới khiến tôi an tâm.

Rất muốn thấy chàng dù chỉ một lần, tôi cũng cam nguyện bị giam nhốt nơi này cho đến cuối đời.

Si niệm nảy sinh, bén rễ lan rộng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Những tập trong cung có vẻ áp lực, không ảm áp như ngoài cung, kỳ thật đời người là thế, có rất nhiều chuyện không thể không đối mặt, không thể không trưởng thành.

Thái độ của nữ chính đối với Lưu Triệt có vẻ khó diễn tả được, có những người khi xuất hiện, ta không thể quên, lại có cảm xúc chẳng liên quan đến yêu hận.

Tôi muốn biểu đạt một thứ tình cảm bất đắc dĩ và thuộc về số mệnh như vậy, không biết có quá sức không.

47. Chương 47: Vương Vấn

Hôm đó Trần Lộc lấy cuộn thẻ tre từ trong tay áo lên trình cho tôi thì tôi mới phát giác hần là người Lý Duyên Niên xếp vào bên cạnh tôi. Trần Lộc là một tiểu hoàng môn phục vụ trong Y Lan Điện, tôi không để ý đến hần lắm, chỉ cho là người Lưu Triệt phái đến.

Tôi dẫn hắn vào, nhấc tháp gỗ lên để lộ một ngăn bí mật có lót lụa, “Sau này nếu muốn giao gì cho ta, cứ tìm cơ hội đặt vào đây, chớ mang theo bên mình.”

“Vâng.” Nam hài thanh tú cung kính đáp.

“Làm việc phải thận trọng, nếu có người hỏi cứ nói là nhạc phổ của Nhạc Phủ mới chế tác, ta muốn tấu cho bệ hạ nghe.”

“Vâng.”

“Người có biết làm kiếm gỗ không?” Tôi gõ trang sức xuống, khẽ hỏi.

“Biết ạ.” Hắn nhìn tôi không hiểu.

“Làm một thanh đoản kiếm, dài một thước, nhẹ nhưng cứng sắc, thích hợp cho trẻ nhỏ dùng.” Tôi miêu tả bằng tay.

“Mỹ nhân muốn làm gì ạ?” Hắn nhin không được hỏi.

Tôi mỉm cười, “Đợi người làm xong ta sẽ nói cho người biết.”

Hắn khom người nhận lời, tôi hỏi han thêm vài câu rồi cho hắn lui xuống.

Một tỷ nữ bước vào mang theo một chậu than với những khúc gỗ bị đốt cháy bên trong, như được quay trở lại Thanh Tuyết Cư, tôi thất thần trong nháy mắt mà bị lửa nóng làm bỏng cổ tay.

Tôi mở thẻ tre ra đọc mấy lần vẫn không tìm được chút tin tức nào của chàng, lòng quạnh quẽ, không buồn không vui, không có tin tức chính là tin tốt nhất, nay tôi còn có thể mong ước chi xa vời?

Đốt thẻ tre thành tro không để lại chút gì.

Mồng một tết nhanh chóng đến, khi tôi từ Trường Thu Điện náo nhiệt bước ra thì chợt nhận ra, mới đó mà đã ba năm rồi. Nếu không bị đến nơi này thì năm nay tôi đã tốt nghiệp đại học, đột nhiên cảm thấy đó đã là chuyện rất xa xôi, như đã qua rất rất lâu rồi.

Năm tháng thoi đưa, một kiếp phù sinh bất quá chỉ là một hồi mộng mị.

Từ Vị Ương Cung đến Quế Cung tôi đã thuộc đường, khi ra khỏi cửa tôi mang theo Nam Lăng và Trần Lộc.

Đi ngang qua Tuyên Thất Điện tôi chọn đường vòng mà đi, nhưng càng cố tình tránh né lại càng đụng phải.

Mỗi lần đi ngang qua tôi đều thấy Hàn Bác trong quân trang đang lẩn giữa đám thị vệ, việc tình cờ chạm mặt hắn đã thành quen, sau khi vội vàng bái kiến thì lập tức rời khỏi.

Tôi còn hoài nghi, vì tôi phá hỏng việc của hắn và Doãn phu nhân mà hắn đang tiến hành âm thầm giám thị tôi, lại nghĩ, dù sao với phẩm cấp của tôi, hắn cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng Doãn phu nhân nếu biết được, chỉ sợ tôi chạy trời không khỏi nắng, Hàn Bác có nói với nàng chưa? Tôi nhìn vào mắt hắn mà nghĩ không ra đáp án.

“Mỹ nhân, cây quế thì có gì đẹp, không có hoa cũng chẳng có nụ.” Nam Lăng ở bên khẽ cần nhần.

Tôi vuốt ve từng cây, từ thân đến các nhánh, lòng càng lúc càng rối bời, ‘quế’ rốt cục có nghĩa gì?

Rừng quế rậm rạp không có quy luật gì đặc biệt, đến sẩm tối, khi trăng đã xuất hiện ở góc trời, tôi chăm chú nhìn lên ngọn cây, có lẽ là chỉ vị trí Bắc Đẩu Thất Tinh?

Dao Quang sẽ xuất hiện ở cuối trời, tôi bỗng thấy chỉ có mình mới tin câu chuyện hoang đường này.

Trần Lộc cũng sốt ruột hỏi tôi, đã liên tục mấy ngày, bọn họ theo tôi cũng mệt mỏi, thấy hành động quái lạ của tôi thì bực bội trong lòng.

Phiền muộn trở về Y Lan Điện, lúc đi lòng đầy hy vọng lại ôm nỗi thất bại quay về, cảm giác tuyệt vọng này thật khổ sở vô cùng.

“Mỹ nhân dùng bữa thôi.” Nam Lăng dè dặt nói.

“Các người ăn trước đi, ta không đói.” Tôi nằm trên tháp mà tâm phiền ý loạn.

“Sức khỏe quan trọng hơn, nếu bệ hạ trách tội xuống...”

“Đi ra ngoài! Ta không muốn gặp ai hết!” Tôi chỉ ra cửa quát lớn

Nam Lăng bị tôi làm cho sợ chết khiếp, tôi chưa bao giờ giận dữ, trong mắt các nàng có lẽ tôi vẫn luôn là Lý mỹ nhân nhẵn nhụi chịu đựng, được Lưu Triệt sủng hạnh, nuôi dưỡng trong thâm cung.

“Mỹ nhân, kiếm gỗ người cần đã làm xong.” Trần Lộc lặng yên đi vào.

“Để đó rồi ra ngoài đi.” Tôi cuộn mình trong chăn chẳng buồn nhìn hấn.

“Vâng.”

Chỉ lát sau lại có tiếng bước chân vang lên.

“Ta muốn yên tĩnh một mình.” Giọng tôi nghèn nghẹn.

Cách tấm chăn có người dịu dàng ôm choàng lấy tôi, mùi hương quen thuộc thoảng đến.

“Có nhớ hôm nay là ngày gì không?” Tiếng nói trầm thấp của Lưu Triệt cất lên, tay lau nước mắt cho tôi.

“Ngày lành gì mà bệ hạ cao hứng như thế?” Tôi tránh ánh mắt của hấn, lúng túng che mặt lau lau quệt quệt.

Hấn lại rút trâm cài trên tóc tôi xuống làm mái tóc bung ra, ý cười sâu đậm.

“Người đặc biệt đến để trêu chọc nô tỳ sao? Lại phải búi tóc lại.” Tôi giận dỗi nhìn hấn.

“Ngày này năm trước, trên cầu.” Hấn ôm mặt tôi, con ngươi lấp lánh sáng.

Đây là nam nhân lạnh lùng bá đạo thường ngày đấy ư? Vì sao trước và sau lưng người khác hấn lại khác biệt như vậy, làm tôi chẳng biết đường nào mà lần.

Lúc thì nâng tôi lên chín tầng mây, khi lại ném tôi xuống đáy địa ngục.

“Nhớ chứ!” Tôi sao quên được?

“Kiếm gỗ này làm cho Hoàn nhi?” Hấn ngắm nghía cây kiếm nhỏ, khoa lên vài đường, vẻ mặt như trẻ con chợt lóe lên rồi biến mất.

Tôi gật đầu, hấn lại ôm tôi vào lòng.

“Tiểu Dao!” Ngữ điệu Lưu Triệt lúc này mang theo sự ôn nhu vô tận mê hoặc tâm trí tôi.

Nhưng chỉ khi triền miên quần quýt hấn mới gọi tôi như thế, tình nùng qua đi lại chỉ còn lãnh đạm thờ ơ.

Tôi khó lòng phòng bị, hết lần này đến lần khác tan tác trong tay hấn, có lẽ tôi thật sự rất sợ cô đơn, khát vọng có người quan tâm, cho dù người này là Lưu Triệt, là đế vương bạc tình. Có đôi khi tôi tự an ủi mình, tôi chỉ muốn dựa dẫm mà thôi, không liên quan gì đến yêu hận.

“Đối với mỗi nữ nhân người đều như thế sao?” Tôi dò xét trong đôi mắt hấn, bình tĩnh hỏi.

“Trẫm đang ở bên nàng, đừng đề cập đến người khác.” Hấn in dấu xuống môi tôi.

Tôi nghiêng đầu đi, mỗi lần thân mật với hấn tôi lại nghĩ đến hình ảnh hấn cùng những nữ nhân khác.

“Trẫm muốn hài tử của nàng.” Hấn vừa nói vừa lần vào áo tôi, áp lên nơi mềm mại trước ngực tôi, xoa nắn vỗ về.

Tôi cười mỉm, tôi chắc chắn sẽ không sinh con trong chốn thâm cung này, để nó trở thành vật hy sinh ưu đồ chính trị.

“Nàng sẽ là mẫu thân tốt.” Hấn xoay người đặt tôi xuống, không kịp thoát đi y phục nặng nề trên người, hấn kéo vấy tôi lên, cảm giác mát lạnh ập đến.

Nhiều ngày không gặp, hấn có vẻ vội vàng, cách lớp vải vóc mà tìm kiếm say sưa.

Hai lần hoan ái trước tôi đã không nhận ra, còn hôm nay, hấn lại như đứa trẻ không biết thỏa mãn, cứ phóng thích hết lần này đến lần khác.

Khoảnh khắc lên đỉnh, hấn không ngừng gọi tên tôi, tôi vén sợi tóc ướt đầm mồ hôi của hấn với cảm giác thỏa mãn khác thường.

Chỉ có vào thời khắc này, tôi mới có thể cảm thấy hấn không phải là quân vương cao cao tại thượng mà cũng động tình vì một nữ nhân, dù chỉ là ngắn ngủi hư vô. (so does Whoever!)

Đêm nay tôi nằm ngủ trong lòng Lưu Triệt, cả thể xác lẫn tinh thần đều rã rời.

Sớm hôm sau vừa mở mắt ra đã bị hơi thở của hấn vờn quanh, người đang say ngủ trong bộ dáng cực kỳ hồn nhiên.

Nếu đôi mắt không mở ra, có lẽ tôi sẽ vì thế mà trầm luân.

Nhưng tôi quá tỉnh táo, tỉnh táo đến hồ đồ.

“Nàng thích quế?” Lưu Triệt bỗng mở mắt, vòng tay sang ôm tôi.

“Vâng.” Tôi thăm giật mình, hóa ra chuyện tôi thường đến Quế Cung hấn đã biết.

“Nếu nàng thích, trăm sẽ sai người trồng ở Y Lan Điện vài cây.”

“Không cần đâu, nhìn nhiều cũng chán.” Tôi nói lấy lệ.

“Nếu không có việc gì thì ở lại Vị Ương Cung, đừng đi lung tung.”

Như vừa bị hắt một gáo nước lạnh, tôi mặc áo choàng vào nói, “Sau này nô tỳ sẽ không đến Quế Cung quấy nhiễu nhã hững của bệ hạ nữa.”

Chẳng biết tại sao đối với Doãn phu nhân, tôi luôn có địch ý, rất không thích kiểu kiêu căng hợm hĩnh của nàng ta.

Hấn không nói gì, chỉ truyền Nhã Dư vào thay y phục, tầng tầng lớp lớp triều phục huyền sắc khoác lên người, mũ miện rèm châu che khuất cặp mắt thâm trầm của hấn, hấn lại trở về với hình mẫu quân vương lạnh lùng trên triều của mình.

“Qua thời gian này cũng nên cho nhị ca nàng tiến cung đoàn tụ.” Lưu Triệt trước khi ra khỏi cửa dừng một chút nói.

Tôi bị chủ ý bất ngờ của hấn làm sững sờ, Lý Duyên Niên đã bắt đầu hành động? Lòng lo lắng bất an nhưng vẫn phải tỏ ra vui vẻ tạ ơn.

Khi những nhành đào đều đã thôi nở hoa, trận tuyết đầu đông đã bắt đầu rơi xuống, tháng ngày trong cung lại tịch mịch như tuyết.

Gần đây cơ thể tôi có chút khác thường, hay buồn ngủ lại thường xuyên tỉnh giấc, Lưu Triệt luôn vào triều từ sớm.

Món thịt ngày thường tôi thích ăn nhất nhưng vài ngày nay chẳng có khẩu vị. Canh thịt bò trắng đổi thành cháo ngô, ngắt những bông tuyết bông bình ngoài khung cửa, tôi lại chỉ muốn ăn hoa quả, bèn sai Nam Lăng mang đến quả mận và sơn trà, xay thành nước, chua chua tê tê đến ngon miệng.

Nàng đứng bên lạng lẽ nhìn tôi, ánh mắt thường dừng lại trên bụng tôi.

Tôi hơi hoảng, cẩn thận tính ngày thì nguyệt sự hình như đã muộn một tuần.

Nhất thời bối rối, tôi buông nước trái cây xuống vuốt ve cái bụng bằng phẳng. Lưu Triệt lúc nào cũng ngủ lại Y Lan Điện, hơn nữa mỗi lần hoan ái đều không thực hiện biện pháp bảo hộ nào.

Suy nghĩ điên cuồng này lấp đầy đầu óc tôi, da đầu run lên, chẳng lẽ tôi đã có cốt nhục của hấn?

“Truyền thái y cho ta.” Tôi nói vào tai Nam Lăng.

“Vâng.” Nàng hoan hỉ vui mừng chạy ra lại bị tôi gọi giật lại.

Nàng khó hiểu nhìn sắc mặt nghiêm trọng của tôi, hoài long thai đối với phi tần hậu cung mà nói là chuyện cực kỳ tốt, nhưng tôi lại chỉ có lo lắng.

“Tìm thái y vô danh, chiều quay lại, không được nói ra bên ngoài.”

“Vâng.”

Trương Thái y râu tóc bạc phơ bắt mạch cho tôi bên ngoài tấm rèm, một lúc sau vẫn không nói gì.

“Bổn cung mắc bệnh gì?” Tôi sốt ruột hỏi.

“Cựu thần làm nghề y nhiều năm, chưa bao giờ chẩn phải loại mạch tượng này.”

Tim thót lên cổ, tôi cố kiềm chế hỏi thử, “Là hỉ mạch?”

“Quả quyết không phải.” Hẩn chắc chắn.

Không có thai! Tôi mừng rỡ ngồi dậy khỏi tháp, sức lực như đã quay lại.

“Có phải dạ dày trướng căng, nguyệt sự rối loạn?”

Hẩn cân nhắc lại bệnh trạng của tôi, “Đúng vậy!”

“Mỹ nhân khí nóng tích tụ, ngấm sâu vào trong, cần phải điều dưỡng lâu dài.”

“Người kê thuốc và châm cứu đi.” Tôi nằm lại tháp, cơ thể luôn suy yếu nên không bận tâm lắm đến lời hẩn nói.

Thưởng cho hẩn xong, Nam Lăng khó hiểu, vì sao không có thai lại làm tôi vui mừng đến vậy.

“Trương đại nhân.” Tôi đứng dậy.

“Có vi thần.” Hẩn cúi đầu thật sâu.

“Bổn cung rất hứng thú với hương liệu, nhất là lan xạ hương, hãy tìm giúp bổn cung.” Vừa nói tôi vừa đặt vào tay hẩn một viên ngọc lớn.

“Xạ hương chỉ sợ...” Hẩn dùng ánh mắt tỏ ý.

Xạ hương vị ngọt, từ xa đã ngửi thấy, ngọt đến phát ngấy nhưng được dùng làm hương liệu chế thuốc. Dùng trường kỳ sẽ làm thai phụ sinh non, nữ tử không thụ thai được.

“Bệ hạ cũng thích nhất mùi hương này, nếu người không giúp, ta chỉ còn cách bấm báo bệ hạ.” Tôi than khê.

“Vi thần sẽ cố hết sức, ngày mai phái người đưa tới Y Lan Điện.”

“Bệ hạ không thích kể nhiều chuyện.” Tôi dụ dằng cười.

“Vâng.” Hẩn thông thả lui bước ra ngoài, không nói thêm một câu.

Tựa vào cửa sổ, lòng tôi rối bời, tôi tự lừa mình dối người nghĩ rằng chỉ cần không có hài tử ràng buộc, tôi cũng sẽ có ngày thoát thân, dù cho trái tim trống rỗng nhưng có thể giả như không hổ thẹn với Hoắc Khứ Bệnh.

Trốn tránh cũng được, bất đắc dĩ cũng chẳng sao, tôi chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, đi đến ngày cuối cùng.

48. Chương 48: Năm Tháng

Căn cứ theo cấp bậc phi tần, buổi chiều mỗi ngày tôi đều phải tới Tiêu Phòng Điện thỉnh an, hôm đó tôi đi đưa kiểm cho Lưu Hoành mới biết các hoàng tử đều đang học ở Khúc Thai Điện.

Tiểu Lưu Hoành nhìn thấy thanh kiếm gỗ trong tay Nam Lăng thì vui mừng chạy về phía tôi, tôi sửa sang lại búi tóc cho nó. Thằng bé hấp tấp rút thanh kiếm gỗ ra vung lên không, tôi triu mến nhìn đứa nhỏ này, không biết phía sau còn có người.

Trên mặt tuyết trắng xóa Tiểu Lưu Hoành từng bước lún chân trong tuyết, bất cẩn lại vấp ngã, tôi vội chạy tới nâng nó dậy, dịu dàng phủi tuyết bám trên người nó.

“Tay có lạnh không?” Tôi vừa hà hơi vừa hỏi.

Thằng bé mở to đôi mắt đen lúng liếng lắc đầu cười rồi nhào vào lòng tôi.

“Tay có lạnh không?” Tay tôi bị nắm lấy, ngẩng lên thì thấy Lưu Triệt đang cúi người bao lấy tay tôi và bàn tay nhỏ bé của Lưu Hoành một cách ấm áp, áo choàng đen phủ xuống che cả nửa người tôi.

“Phụ hoàng!” Lưu Hoành lanh lảnh gọi, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nói, “Lý mỹ nhân làm cho nhi thần một thanh kiếm gỗ!”

Lưu Triệt ôm nó, cầm thanh kiếm nói, “Hoành nhi, con có muốn Lý mỹ nhân làm mẫu phi của con không?”

Lưu Hoành quay đầu nhìn tôi rồi cật lực gật đầu, “Lý mẫu phi!”

Tôi xụ cười nhìn khuôn mặt vẫn luôn lạnh lùng của Lưu Triệt đang thấp thoáng nụ cười hài lòng, đó là sắc mặt của một người cha từ ái.

“Có thể sao?” Tôi đón lấy Lưu Hoành.

“Trẫm một lời nói đáng giá ngàn vàng, sao lại không tin?” Đôi tay dài của hắn ôm cả hai chúng tôi vào ngực, trên trời tuyết rơi càng dày, giữa đất trời yên tĩnh, chúng tôi giống như một gia đình, lại như những người đã quen biết từ lâu.

Chóp mũi cảm nhận được mùi hương đặc trưng của Lưu Triệt, tôi lặng lẽ nhìn khuôn mặt hắn, bất ngờ đối diện với ánh mắt sâu thẳm ấy.

“Vi thần tham kiến bệ hạ.” Tôi nhô đầu ra khỏi lòng hắn, thấy một nam tử thân mặc trường sam đang khom lưng đứng phía xa.

“Thái phó không cần đa lễ.” Lưu Triệt nắm tay tôi thong thả đến chỗ hắn, áo choàng rộng phủ xuống vai tôi.

“Vi thần bái kiến Lý mỹ nhân.” Hắn lại vái chào.

Trong đầu đột nhiên nhảy ra một cái tên, Trang Thanh Dịch.

Tôi dựa vào lòng Lưu Triệt, gật đầu cười khê nhưng không nói chuyện mà chỉ cẩn thận quan sát hắn.

“Lần trước khanh đề cử với trẫm một vị môn khách, nếu không lầm thì hắn tên là Lý Quảng Lợi.” Lưu Triệt nhướn mày, mắt đảo qua phía tôi.

Tôi cứng người lại, ra vẻ kinh ngạc nói, “Vị này không phải là Trang đại nhân sao?”

“Vi thần đúng là Trang Thanh Dịch.”

“Hử?” Lưu Triệt buông tôi ra.

“Lý Quảng Lợi là nhị ca của nô tỳ, ngao du bên ngoài, từng nghe đại ca nói đến mấy năm gần đây là môn hạ của Trang đại nhân.” Tôi khom người cúi đầu, tỏ vẻ cảm kích nhìn Trang Thanh Dịch.

“Trẫm cũng đang có ý đó, ái phi lâu rồi không gặp người thân nên chắc cũng rất nhớ.”

Trở lại Y Lan Điện, Lưu Triệt ở ngoài phê duyệt tấu chương lúc lâm triều chưa xử lý xong, tôi ở bên cạnh thất thần.

“Hữu kinh phụ Đô Úy Vương Xương, tham ô sổ sách vi phạm pháp luật, trẫm đã giao hắn cho Đình Úy phủ xử trí.” Lưu Triệt đột nhiên nói.

“Quyết định của người thiếp không thông hiểu đâu.” Tôi đã quen xưng hô thiếp và người, hắn cũng ngầm đồng ý.

“Cứ như vậy đi, chúc tử hữu Đô Úy còn để trống.” Hắn tiếp tục nói.

Nói đến đây tôi đã hiểu, “Nhân tài lương tướng Đại Hán ta nhiều như mây, dù không ra làm quan vẫn cứ ‘sư nhiều cháo ít’.”

Hắn vén tóc tôi, “Sư nhiều cháo ít? Học câu này ở đâu vậy?”

Tôi bĩu môi, gạt tay hắn nói, “Không phiền người làm việc, thiếp đi ngủ trước.”

“Lý Quảng Lợi có thể được thái phó đề cử, nói vậy cũng có chỗ hơn người, nàng yên tâm, trẫm sẽ không bạc đãi nàng.”

Tôi quay đầu lại nói, “Làm quan hay không phải là người có tài, lời bệ hạ là ý gì?”

Hắn chợt ngừng đầu nheo mắt làm tôi không thấy rõ được bên trong ấy cất giấu thứ gì, “Vì sao nàng không cầu trẫm ban cho Lý thị vinh hoa?”

“Những thứ này không phải cứ cầu là được.” Tôi xoay lưng về phía hắn, nhẹ giọng nói.

“Nàng không cần?” Hắn hơi cao giọng.

Tôi xoay lại, “Bệ hạ muốn nghe lời thật hay giả ý?”

“Trẫm muốn nghe nàng nói.”

Tôi giấu tay vào áo, cúi đầu thi lễ, “Nô tì không cầu.”

Hắn từng bước đến trước mặt tôi, nắm chặt cổ tay tôi giơ lên, “Trong lòng nàng rốt cục là đang nghĩ gì, nàng muốn cái gì?”

Tôi bị hắn nắm mà sinh đau, xương tay như thể sắp bị bóp nát, “Thiếp đã nói, thứ thiếp muốn người mãi mãi không cho được!”

“Vậy trẫm sẽ cho nàng ném thử mùi vị hai bàn tay trắng!” Hắn sáp mặt lại gần tôi.

“Thiếp vốn đã hai bàn tay trắng, tất cả đều do người ban tặng!” Lời của hắn khơi dậy nỗi uất giận tích tụ trong lòng tôi bấy lâu, tôi điên cuồng gào lên.

Lưu Triệt không nói gì, từ giận dữ chuyển sang trầm mặc, tôi ngang bướng ngừng đầu mà nước mắt cứ lã lã trào xuống hai má.

Tôi hận hắn, oán hắn, nhưng có thể làm được gì?

Cứ đây dựa không biết ngày kết thúc.

Tôi và Lưu Triệt bắt đầu chiến tranh lạnh, ban ngày hắn không bước vào Y Lan Điện nửa bước, thỉnh thoảng đêm khuya mới đảo qua, chúng tôi nằm song song trên tháp nhưng không trò chuyện.

Có khi hắn sẽ bất chấp cảm nhận của tôi mà quần quýt si mê, sau đó xoay người ngủ, còn tôi lại cả đêm thức trắng.

Tôi không đoán nổi tâm tính thất thường của hắn, lùi về sau lại bị hắn ôm cứng ngực, mặt dán vào lưng tôi, nghe được tiếng hít thở từ hồn hển dần đều đặn của hắn tôi lại khẽ hỏi, “Ngọc Hoa Cao còn không?”

Cơ thể hắn cứng lại, hai tay thay đổi vị trí nhưng vẫn không đáp lời.

“Thiếp muốn bỏ vết sẹo này.” Tôi biết hắn đang nghe, tôi cũng biết hắn để ý.

“Nếu trẫm nhớ không lầm là nàng không chịu dùng, cũng là nàng muốn giữ vết sẹo để lúc nào cũng nhắc nhở trẫm.” Hắn lật người tôi lại, nhếch bạc môi.

“Không có thì thôi, dù sao cũng chẳng ai để ý.” Tôi thấy chua chát, nếu Hoắc Khứ Bệnh thấy được, chàng sẽ biết tôi vì chàng mà phản kháng, liệu chàng có từ bỏ không?

Nhưng cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, cuối cùng cũng vẫn là sai lầm.

“Đến khi nào nàng mới chịu nghe lời, mới cam tâm tình nguyện?” Một lúc lâu sau, Lưu Triệt thả dài ôm tôi vào lòng.

Tôi nhìn lớp lớp màn trướng, một tiếng thở dài bất đắc dĩ này lại làm nước mắt tôi lăn dài.

Hôm sau Nhã Dư mang tới ba bình Ngọc Hoa Cao, tôi mở hộp gấm ra, lặng lẽ lấy bột xạ hương Trương Thái y cho giấu vào trong, vì có hương lan che dấu nên mùi xạ hương gần như không ngửi thấy được.

Tôi cẩn trọng ngửi thử, xác định không có sơ hở gì mới dùng ngón tay chấm một chút rồi soi gương vẽ lên vết sẹo trên mặt.

Lúc trước vì không muốn nhập cung, tôi đã tự tay hủy dung, nay lại vì không muốn mang thai tôi lại tự tay điều trị, thật là từ đầu đến cuối đều mình tôi diễn trò, vốn chẳng có khán giả.

Từ Tiêu Phòng Điện thỉnh an về, tôi ngồi trước gương thoa thuốc, Lưu Triệt lặng yên xuất hiện, trên mặt hần lóe lên một chút nhu tình khó phát giác, tự mình bôi thuốc cho tôi, tay phủ lên bụng tôi nói, “Đứa con trong bụng nàng nhất định sẽ giống nàng.”

Tôi nắm chặt bình thuốc mà khẽ run, lòng như có thứ gì đó vỡ vụn, loảng xoảng.

“Còn chưa có đâu...” Tôi ngơ ngẩn lẩm bẩm.

“Nhất định sẽ có, hơn nữa còn là con trai.” Hắn siết vòng tay kéo tôi vào trong ngực.

“Vì sao không phải nữ nhi?” Tôi nhìn vào bụng mình hỏi.

“Đều tốt cả.” Khóe miệng hắn nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp.

Tim tôi run rẩy, tôi che miệng lại nuốt xuống những chua xót ghen ngào.

“Thiếp muốn ngủ một chút.” Tôi đẩy hắn ra, lão đảo ngã xuống tháp.

“Trẫm cũng phải đến Tuyên Thất Điện nghị sự, nàng dùng mùi hương gì thế, thơm quá!” Lưu Triệt đứng bên cửa hít một hơi thật sâu.

“Là hương lan, thiếp thích nhất mùi hương này.” Tôi cố chớp mắt mấy cái, chất lỏng trong hốc mắt lại chảy ngược về.

“Trẫm cũng thích.” Hắn phẩy tay áo bỏ đi, tôi chồm tới đẩy nắp bình Ngọc Hoa Cao giấu xuống án.

Tôi chán ghét mùi hương này, tôi sợ hãi mùi hương này...Nó lúc nào cũng nhắc nhở tôi, tôi đang bóp chết một sinh mạng mỏng manh, đó là cốt nhục của tôi, vậy mà tôi không biết khi nào nó đến, khi nào đi.

Tháng hai Nguyên Thứ năm thứ hai, đầu xuân khí lạnh chưa tan, đại chiến Hà Tây phá băng phát động.

Hoắc Khứ Bệnh lấy hiệu Phiêu Kỵ tướng quân nắm giữ ấn soái, dẫn mấy vạn kỵ binh từ Lũng Tây ra biên ải, nghỉ ngơi một mùa đông để chuẩn bị chiến tranh, lương thảo sung túc, binh mã cường tráng cùng phương án tác chiến hoàn hảo.

Sau khi chiến sự khai hỏa, thiết kỵ Hán quân tràn qua Kim Thành, dừng lại hơn mười mấy quận, tin chiến thắng từ tiền phương liên tiếp báo về, tốc độ của quân thám báo không theo kịp diễn biến cuộc chiến đang dâng trào như thác lũ.

Vua dân đều bị thiếu tướng mới hai mươi tuổi đầu làm cho chấn kinh, Hoắc Khứ Bệnh không thích dựa theo binh pháp mà sáng tạo ra những cách đánh độc đáo, vừa có thể uy hiếp Hung Nô vừa tăng thêm uy tín trong lòng quân, các tướng lĩnh ý chí chiến đấu hừng hực, càng đánh càng hăng.

Vệ Thanh thắng nhờ ổn trọng, Hoắc Khứ Bệnh thắng nhờ duệ khí, Vệ – Hoắc tướng quân làm cho bao nhiêu binh gia hậu thế phải kính ngưỡng.

Không đến nửa tháng, Hoắc Khứ Bệnh đã đích thân lãnh binh vượt qua Ô Sao Lĩnh, dọc đường còn hàng phục được hơn năm bộ lạc lớn nhỏ của Hung Nô, hạ lệnh chiêu hàng, thẳng đường tiến đến phía tây, chiếm lấy Yên Chi Sơn.

Từ sau cuộc chiến Mạc Nam, Triệu Phá Nô từ lúc mới nhập quân, thắng đến chức Tư Mã rồi đến tướng tiên phong, dũng mãnh thiện chiến, lại thông thuộc địa hình Hung Nô nên dễ dàng xâm nhập phá tan thế địch.

Thiếu niên ngăm đen đã từng cứu giúp tôi lúc nguy nan nay đã là đại tướng quân uy vũ. Ngày ngày đêm đêm gác ngoài kê cận cái chết đã trôi qua không còn vết tích, nhưng lại góp phần viết lại vận mệnh của chính mình.

Nếu hắn không gặp tôi, nếu tôi không đến quân doanh cầu cứu, nếu như, đời người chỉ như lúc ban đầu gặp gỡ thì có tốt hơn không?

Thiếu niên bưng bưng sức sống năm đó nay đã là đại tướng bách chiến trên biển cát vàng, thân mặc giáp y hùng oai. Trên chiến trường khắc nghiệt đầm máu, hắn có còn đáng vẻ ngày xưa?

Tôi buộc bản thân không được nghĩ nữa, có như vậy thì hắn vẫn mãi mãi ở lại nơi đó, ngàn năm vạn năm vẫn vậy, chưa từng thay đổi!

Rượu Tân Phong hảo hạng ngàn chén không say, khi nào mới có thể lại cùng họ sảng khoái uống một trận, mượn rượu sinh ca, cuộc đời khoái hoạt biết bao? Khi nào mới có thể cùng họ phóng ngựa băng băng, thỏa chí hùng anh của tuổi trẻ! (Ôi, Dao Ca của tôi)

Tất cả đã lùi xa vào quá vãng, ngày qua ngày vùi chôn dưới chân tường đỏ ngói đen, một khúc ca không tiếng!

Thu dọn xung quanh, tôi lặng lẽ thiêu hủy mật thư Lương công tử đưa tới. Tuy rằng thân ở Vị Ương Cung nhưng Lưu Triệt rất hiếm khi cho phép hậu phi tham gia vào chính sự, huống hồ tôi cũng chẳng có tâm tranh vị.

Hiếu biết của tôi đối với triều chính chỉ đến từ đại ca và Lương công tử.

Tây Hán noi theo chế luật Đại Tần, thi hành quy chế Tam công Cửu khanh, Tam công tức Thừa tướng, Ngự Sử đại phu cùng Thái Úy, kim ấn màu tím, bồng lộc vạn thạch.

Ngự Sử đại phu Công Tôn Hoảng năm đó đã được Lưu Triệt sắc phong Thừa tướng, ban hiệu Bình Tân Hầu.

Lưu Triệt lại sửa chức Thái Úy thành Đại Tư Mã, giao cho Vệ Thanh nắm quyền, đại diện cho thế lực ngoại thích.

Trương Thang Nhân năm đó có công phá vụ án vụ cổ Trần hoàng hậu được Lưu Triệt thăng từ Đình Úy thành Ngự Sử đại phu, đứng hàng Tam công. Nhắc đến quan lại, trong đầu tôi lại hiện ra khuôn mặt Trương Cơ.

Cửu khanh dưới Tam công, chức vị gồm Vệ Úy, Quang Lộc Huân, Đình Úy, Đại Tư Nông, bồng lộc trăm thạch đến dưới ngàn thạch, chấp chương việc thảo luận chính sự, bồng lộc ngang với người chấp quản ngân khố, Đại Trường Thu cũng xưng là Chư Khanh.

Cấp Ấm là lương thần dám ăn ngay nói thẳng, có công trong vụ án Hoài Nam Vương, cũng là một Đình Úy, ấn tượng của tôi về hắn chỉ dừng lại ở cuộc mật đàm ở Lâm Nguyệt Lâu lần đó.

Đại Tư Nông Tang Hoảng Dương cùng Đại thương nhân về muối – Đông Quách ở Hàm Dương rất được Lưu Triệt trọng dụng, chương quản chính sách quản lý kinh doanh muối, tôi lơ mơ nhớ lại nam tử trung niên mặc thâm cư (tên gọi y phục nam tử thời Hán) màu xám trong đại yến lập thái tử nói năng rất đúng mực kia.

Quan hệ chặt chẽ nhất với hậu cung là các Vệ úy cung đình, Hoàng môn chương quản nội vụ, Vệ úy đảm nhiệm trị an ngoài điện, Lý Quảng là Vệ úy ở Vị Ương đã nhiều năm, nay lại phải xuất chinh, Hàn Bác từ một Vệ úy trưởng đội được phong thành Vệ Úy Vị Ương.

Nghĩ đến đây lòng tôi lại càng nghi ngờ, Hàn Bác này bụng dạ khó lường, trong rừng mai bên ngoài Trường Thu Điện rậm rạp, hắn cùng Doãn phu nhân có quan hệ thế nào, chỉ điểm này thôi cũng đủ gọi cho tôi lòng hiếu kỳ.

Lưu Triệt có biết không? Trước mắt hiện lên đôi mắt thâm trầm giấu sau chiếc mặt nạ, hắn là loại người gì? Quân tâm khó dò, mình quân khó làm, hắn cực kì hiếu chiến nhưng cũng lưu danh muôn đời.

Tần Hoảng – Hán Vũ, mở ra hai thời đại mệnh mông rộng lớn.

Tro tàn của pháo hoa rực rỡ trong cuộc chiến này phút chốc sẽ phủ chụp lấy tôi.

49. Chương 49: Lưu Luyện

Buổi sáng Trần Lộc đưa mật thư tới tôi còn chưa xem.

Dùng xong bữa tối, Nam Lăng bận rộn, tôi gảy đàn một hồi cũng mất dần hứng thú.

Phân phó họ Canh giữ ngoài điện, tôi buông rèm, rút mật thư ra.

Dùng kim châm gảy giấy dán ra, thẻ tre trải trong tay tôi, xem qua một lượt mà mắt tôi lập tức tập trung tại chữ Hoắc.

Lòng tôi nóng lên, chờ đợi lâu như vậy mới có được tin chàng.

Hai tay tôi vì kích động mà run run, tôi kiềm nén nhanh chóng tách khe hở giữa các thẻ ra, rút mẫu gỗ nhỏ thứ nhất, chợt nghe ngoài điện có tiếng bước chân vang lên, tôi hốt hoảng cuốn thẻ tre vào, còn chưa tìm được chỗ giấu màn che đã bị nhắc lên.

Tôi nắm chặt thẻ tre yên lặng nhìn Lưu Triệt, ánh mắt của hắn sắc bén đảo qua, mày nhíu lại rồi bất ngờ ngồi xuống.

“Sao bệ hạ lại tới đây?” Tôi ra vẻ bình thản, tự nhiên ném thẻ tre xuống giường.

“Trẫm không thể tới đây sao?” Hắn lại ôm lấy eo tôi ép sát lại, tay phải đoạt lấy thẻ tre.

“Bệ hạ!” Tôi vội vã ôm chặt cổ hắn, nắm lấy cánh tay hắn đang đặt bên hông tôi, lòng lại bồn chồn hoảng sợ, tim đập thành thịch.

“Hử, đây là cái gì?” Hắn buông tay ra, giơ thẻ tre lên nhìn thẳng mắt tôi.

“Đây là khúc nhạc mới, chờ thiếp luyện xong sẽ đàn cho người nghe, được không?” Tôi đến gần hắn, muốn dời lực chú ý của hắn.

“Ái phi đêm nay rất nhiệt tình, không phải là nhớ trẫm đó chứ?” Hắn tùy ý nhìn lướt qua rồi thả thẻ tre xuống đệm, cơ thể áp lại chôn đầu vào mái tóc sau lưng tôi, dưới hơi thở áp bách của hắn tôi nhắm hờ mắt lại.

Trên mặt râm ran ngứa, tôi mở mắt lại thấy hắn đang vuốt ve vết sẹo, “Ngọc Hoa Cao quả nhiên hữu dụng!”

“Vâng.”

Hắn bỗng gần sát lại, mũi hít hà, hơi thở ẩm áp thốc vào tai tôi, các dây thần kinh của tôi căng ra, đoán không được tâm tư của hắn.

“Sói ngàn nhài bãi khoác ngoài,

Tết lan thu lại làm đai đeo thường.”

(Ly Tao – Khuất Nguyên)

“Bệ hạ cũng cảm thương cho thiếp sao?”

“Đoái trông cỏ úa cây vàng,

Sợ con người đẹp muộn màng lỡ duyên!”

Hắn dựa vào đầu giường, vẻ mặt lại thay đổi.

“Cỏ cây chưa héo, mỹ nhân chưa già, bệ hạ không cần lo lắng.” Một khúc ly tao, ca từ ai oán.

“Cao kiến của ái phi, trẫm không chỉ được lĩnh giáo một lần.” Ánh mắt của hắn khẽ biến, tôi vội ngậm miệng.

“Nô tỳ chỉ thuận miệng nói bậy.” Tôi cúi đầu.

“Nàng phải nhớ, đừng bao giờ tự cho là thông minh.” Hần bỗng đứng dậy nắm cầm tôi lên, muốn nhìn thấu tôi. Đến khi cổ tôi mỏi nhừ hần mới cười khẩy rồi bỏ đi.

Tôi yếu ớt ngồi xuống tháp, còn chưa hết hoảng sợ, bây giờ mới cảm giác được bàn tay dính dớp ẩm ướt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nếu bị Lưu Triệt biết được, với thủ đoạn của hần chỉ sợ chết không có chỗ chôn.

Tôi luống cuống cất mật thư đi, tạm thời không dám mở ra xem.

Nửa đêm tôi choàng tỉnh khỏi giấc ngủ, trần trọc mãi không tài nào ngủ tiếp được. Bất giác lấy thẻ tre ra, đưa gần một chậu than, nhờ ánh lửa nhỏ leo lét tôi đọc tin tức trên các thẻ gỗ nhỏ.

Tôi chỉ đang chờ những tin này, ba ngày trước Hoắc Khứ Bệnh trong một trận chiến đã bắt cần té ngựa bị thương, được binh lính che giấu mới tìm được đường sống trong chỗ chết, nay phải tỉnh dưỡng mấy ngày, Hán quân hạ trại đóng quân ở chân Yên Chi Sơn.

Khó khăn đọc xong cả nội dung thì tôi đã nước mắt như mưa, khi chàng được đưa về quân doanh trị thương thì trong tay phải vẫn nắm chặt một chiếc bông tai hình hoa bốn cánh.

Mảnh gỗ cuối cùng biến mất trong ngọn lửa, tôi ngơ ngác ngồi dưới đất, lòng chết lặng, lấy tay dấm vào ngực hết lần này đến lần khác vẫn không cảm giác được đau đớn.

Đối diện với chiếc gương đồng là một khuôn mặt xa lạ, nữ tử đang lặng lẽ rơi lệ như lần đầu gặp nhau, nàng nói, “Đừng quên hẹn ước xưa...”

Tôi bịt tay, quăng chiếc gương vào chậu than, một tiếng nổ bốp vang lên, lửa trong chậu bắn văng tung tóe, hình ảnh trong gương nát vụn, chậu đồng lăn lông lốc trên đất, khuôn mặt nữ tử cũng theo đó biến mất, cả Y Lan Điện lại chìm vào đêm đen tĩnh lặng.

“Mỹ nhân!” Khi Nam Lăng và Trần Lộc xông tới thì tôi vẫn đang cuộn mình ngồi dưới đất, trong phòng sáng lên, tôi nhìn xuống chiếc gương đồng đã bị bể nát mà có khoái cảm trả thù.

“Mang ra ngoài, tấm cung của ta không cần gương.”

“Vâng.” Trần Lộc trả lời trước khi Nam Lăng kịp mở miệng, hần nhận ra tôi bất thường nên nhanh chóng lau chùi sạch căn phòng.

“Mang đàn đến!” Tôi ngồi dưới đất thì thào.

Nhã Dư dẫn theo vài cung nữ và hoàng môn bước vào phòng, cẩn thận đặt cây đàn xuống.

“Mỹ nhân, trời lạnh rồi, nô tỳ đưa người lên tháp nhé.” Nam Lăng quỳ bên cạnh nói.

Tôi lắc đầu, “Các người mệt sao?”

Bọn họ liếc nhìn nhau nhưng không dám đáp lại.

Tôi quỳ gối trên nền đất lạnh lẽo, hai tay đặt lên dây đàn, miệng mở ra, giai điệu thâm thấp cất ngang màn đêm yên tĩnh.

“Nhớ ngày tôi rời khỏi nhà, dương liễu kia còn phát phơ trong gió, nay khi trở lại, bông tuyết đã lát phát đầy trời. Đường xá lầy lội đi lại gian nan, đói khát lẫn lộn khiến lòng người mỏi mệt. Lòng thê lương bi thiết, lòng tràn ngập đau xót, biết có thể nói cùng ai!”

Lặp đi lặp lại, tôi vừa gảy đàn mà nước mắt cứ lăn dài trên má, rơi xuống ướt áo.

Hát một lúc lâu tôi bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, tiếng nhạc cũng dừng lại.

“Hay quá!” Nam Lăng khen.

“Các người xem, bên ngoài trời trong nắng dịu chưa kia!” Suy nghĩ của tôi bay về buổi chiều gặp gỡ đầu tiên, trong không khí tràn ngập hương cỏ xanh.

“Bây giờ đang là nửa đêm!” Nhã Dư khẽ nói.

“Con ngựa đang chạy nhanh kia ta biết nó sẽ dừng lại trước mặt ta...” Trên ngựa là một thiếu niên đang mỉm cười với tôi, chàng nói, “Nàng có bị thương không?”

“Mỹ nhân!”

“Đêm nay sẽ là lần cuối cùng ta hát bài hát này!” Tôi chợt đứng lên, nhìn quanh cười nói, “Cho dù bệ hạ muốn nghe cũng không được, các người có biết không, ha ha...”

Bước chân liêu xiêu trở lại tháp, bỏ lại phía sau những tiếng thì thầm, mí mắt tôi trĩu xuống, không muốn mở ra nữa.

Đêm ngủ không ngon giấc nên mắt tôi sưng húp lên, còn bụng thì rỗng tuếch.

Khi hoàng môn đến báo, tôi còn đang dùng bữa, người tới lạ mặt tôi chưa từng gặp.

“Giờ Tuất một khắc, bệ hạ ở Trường Thu Điện tuyên gặp.” Tôi tiếp tục ăn cơm, thờ ơ nghe, Lưu Triệt lại muốn bày trò gì đây.

“Vì sao phải đến Trường Thu Điện?” Tôi nghi ngờ.

“Nô tài không biết.”

“Người tên là gì?” Tôi buông đũa.

“Nô tài là Vi Minh.”

Tôi rửa mặt chải đầu qua loa rồi đi theo hắn, kỳ quái là không có kiệu, nhưng từ Vị Ương Cung tới Trường Thu Điện tôi vẫn cứ rã rời chán nản nên không để ý.

Khi tới bên ngoài Trường Thu Điện thì trời đã về chiều, Trường Thu Điện tôi chỉ mới tới có một lần, còn đang nhìn xung quanh thì đã không thấy bóng dáng Vi Minh đâu nữa.

Tôi đứng trên bậc thang mà mù mịt, đèn đuốc vừa thấp, nội điện to rộng như vậy mà chẳng có một ai.

Quay đầu lại thấy một dáng người nhoáng lên ngoài cửa, tôi chạy theo thì người đó đã xuống bậc thang.

Không suy nghĩ nhiều tôi tiếp tục đuổi theo, xuống hết những bậc thêm đá trước điện tôi dừng bước lại, lúc này mới phát hiện có gì đó không ổn.

Gió lạnh thổi qua, cây cối xung quanh mọc thành rừng, hoàng hôn sẫm màu, bóng người dừng lại cách hơn trượng.

“Người là ai? Bệ hạ đâu?” Tôi chậm rãi tới gần.

Áo choàng đen tung bay, nàng xoay người, chiếc khăn che mặt lúc ẩn lúc hiện. Tôi nhìn vào mặt nàng mà thấy rất quen thuộc.

“Nữ nhân ngu xuẩn.”

Tôi khựng người, “Là cô?”

“Lén xông vào cấm địa sẽ có hậu quả gì? Bệ hạ sẽ không dễ dàng tha thứ cho phi tần có dã tâm.” Nàng điềm nhiên cười khê.

“Là bệ hạ gọi ta đến, có liên quan gì đến cô?” Tôi cười giễu.

“Ha ha...” Nàng ta vẫy tay, thân hình lắc lư thẳng bước vào rừng.

Tôi đứng tại chỗ không dám cử động, nhìn xung quanh lại giật mình kinh sợ, trong khu rừng kỳ bí bên ngoài Trường Thu Điện này, Doãn phu nhân vì sao lại xuất hiện?

Nụ cười đầy ẩn ý vẫn lớn vồn trước mắt, vì sao nàng ta lại biết được hành tung của tôi?

Tay áo phấp phới, tôi cố nén nỗi kinh sợ, cây cối trước mặt tôi bỗng xao động, tôi sợ tới mức liên tục thối lui về sau.

Còn chưa đứng vững thì một bóng trắng loáng xẹt qua, lưới kiếm lạnh lẽo đồng thời kề bên cổ tôi.

Tôi thẳm kêu không xong rồi, nhìn lại thì đối diện tôi là một lão giả râu tóc bạc phơ, bên cạnh là ba nam tử mặc y phục đen tay mang kiếm, nhìn ra sau họ, một bóng người vàng nhạt đang từ từ xoay người lại.

“Bệ hạ!” Tôi thoáng chốc thở phào nhẹ nhõm, hóa ra Lưu Triệt muốn gặp tôi ở chỗ này.

“Ai cho phép nàng tới đây?” Hắn quát lên, con ngươi u ám.

“Là người cho truyền thiệp tới Trường Thu Điện mà.” Tôi đáp ứng.

“Câm mờm, trẫm không tuyên gặp nàng.” Lưỡi kiếm trên cổ sát hơn, tôi bỗng cảm thấy tình thế bất thường.

“Vi Minh, là hắn đưa thiệp tới!”

“Bên cạnh trẫm không có người này, cái cố thật vụng về.” Hắn nóng nảy nói.

“Vừa rồi là Doãn phu nhân dẫn thiệp lại đây.” Tôi vẫn kiên nhẫn.

Lưu Triệt bóp cằm tôi, “Trẫm từ Quế Cung lại đây, Doãn phu nhân còn bệnh đang tĩnh dưỡng, người rốt cuộc là có ý gì?”

Tôi bướng bỉnh đối diện với hắn, “Người không tin thiệp?”

“Người miệng lưỡi toàn lời dối trá, làm trẫm vô cùng thất vọng.” Hắn hất tôi ra.

“Người không tin thiệp, đúng không?” Tôi nhếch môi, dáng vẻ khinh miệt lạ lẫm của hắn làm tôi đau đớn.

“Động thủ đi.” Lưu Triệt quay lưng lại, phất tay áo ra hiệu cho thị vệ phía sau.

“Bệ hạ, nghe cự thần nói một lời.” Lão giả bỗng nhiên mở miệng.

“Không ai được nói gì nữa.” Lưu Triệt sắt đá nói, âm điệu thanh lãnh cực điểm.

Sớm chiều quần quýt, dù không có chân tình, cũng phải có nửa phần giả ý, đáng tiếc tôi đã kỳ vọng quá cao ở hắn!

Gió đêm ve vuốt mái tóc tôi, ánh trăng ảm đạm, tôi nhìn bóng lưng hắn mà đau đớn không khóc lên được. Tôi đáng lẽ nên hiểu, nữ nhân trong lòng hắn không hề có chút địa vị, tôi tự cười bản thân nhưng vẫn còn sót lại chút mong mỏi.

“Bệ hạ! Người quay lại đây, nô tỳ sẽ nói ra suy nghĩ của mình.” Tôi nén lại nỗi sợ hãi, để giọng nói phiêu tán trong gió.

Hắn ngược mặt, khoanh tay đứng đó, con ngươi thâm trầm hơi dao động, lẳng lặng nhìn tôi.

Từng nghe có người nói, nam tử môi mỏng phần lớn đều bạc tình, nay tôi mới hiểu được.

Tôi thản nhiên cười, nắm lấy lưỡi kiếm cắt vào cổ tôi, cùng lúc đó, đầu óc quay cuồng rồi dần chìm vào bóng tối. Trong cái đau đớn đến chết lặng, tôi nhìn thấy thần sắc kinh biến trên khuôn mặt Lưu Triệt, cơ thể rơi vào vòng tay của hắn chẳng còn tri giác.

Dường như đang chìm trong một giấc mộng bất tận, cuối cùng cũng được giải thoát rồi sao? Cũng tốt...sẽ không còn phải đau khổ, vì người khác, vì mình.

Cổ đau cứng, tôi xoay xoay cổ lại bị một cánh tay cứng ngắc giữ lại.

Chập chờn tỉnh lại, mùi hương quen thuộc xông vào mũi.

“Sao tôi còn chưa chết?” Tôi đẩy Lưu Triệt ra.

“Trẫm không cho phép.” Hắn thay đổi tư thế, ôm tôi dựa vào đầu giường.

“Người còn muốn thế nào nữa, tôi đoán không nổi đâu, người thật đáng sợ...” Tôi phớt lờ cơn đau trên cổ, túm áo hắn nói.

Hắn chặn môi tôi lại, nuốt xuống những lời tôi muốn nói, thô bạo mút vào, giao triền dây dưa, nước mắt của tôi rớt xuống trên mặt hắn mà chẳng hề biết.

Tôi tỳ vào ngực hắn, bàn tay không an phận xâm nhập vào áo tôi, lên xuống vuốt ve.

Ở phía sau, hắn lại còn có hứng thú này, tôi tuyệt vọng chán chường.

“Lưu Triệt, người có tim không? Trong mắt người, tôi chỉ là một món đồ chơi. Lúc nào người muốn, tôi phải xuất hiện; người không muốn tôi phải lập tức biến mất.”

Tôi mệt mỏi nói, tay cởi áo ngoài để lộ da thịt trắng mịn, rồi lặng lẽ nằm xuống nhắm mắt lại.

50. Chương 50: Say Rượu

Tay hần trườn trên bụng tôi, nụ hôn mãnh liệt lau nước mắt tôi, “Đói chưa, trầm dùng bữa cùng nàng.”

Tôi mở mắt đánh vào ngực hần, hần lại để mặc tôi phát tiết nỗi uất ức trong lòng, chỉ sâu lắng nhìn tôi, thật lâu sau, đợi tôi mệt mỏi rồi hần mới áp lại chỉnh trang y phục cho tôi rồi bế bổng tôi lên.

“Đây là đâu?” Tôi nằm trong lòng hần nhìn phủ điện lạ lẫm, những tấm màn trướng màu vàng với cột trụ khắc họa hình rồng.

Ra khỏi phòng, thị nữ và hoàng môn đang chấp tay đứng giữa căn phòng rộng lớn, hần ôm tôi ngồi xuống tháp.

“Thả thiếp xuống, nhiều người đang nhìn kia.”

“Trầm nuông chiều phi tử của mình không được sao?”

Tôi không nói gì, nhìn tóc mai trên mặt hần đột nhiên tôi thấy những sợi tóc bạc.

“Người già rồi.” Tôi nhổ tóc bạc quơ quơ trước mặt hần.

Hần giữ lại tay tôi, không nén nổi cười, “Nàng dám chê trầm?”

“Đại thúc!” Tôi nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hần mà tâm tình cũng tốt hơn.

“Trầm sẽ cho nàng biết lợi hại.” Nói xong hần lập tức sáp tới, thị tỳ cả phòng đều đang nhìn làm tôi xấu hổ đỏ mặt.

Thật ra Lưu Triệt cũng không được coi là già, nam nhân ba mươi sáu tuổi là thành thực nhất, cũng như nữ nhân hai mươi tám tuổi vậy.

“Thiếp muốn ăn cơm!” Khó khăn lắm hần mới rời ra, tôi thừa dịp nói to.

“Tô Lâm!”

“Có nô tài.” Tôi quần áo không chỉnh tề ngồi trong lòng Lưu Triệt, Tô Lâm không dám ngẩng đầu.

“Truyền ý chỉ của trầm, Lý mỹ nhân xác xược, phạt ba tháng bổng lộc, cấm cung một tháng.”

“Tuân chỉ.”

“Muốn đi đâu nào?” Lưu Triệt ấn tôi trở lại lòng hần.

“Cấm cung...Người vừa mới nói.” Tôi nghiêm trang nói.

“Phạt nàng cấm cung tại Thừa Minh Điện.” Hần nắm tay tôi, “Không để ý đến nàng một chút là đã chạy lung tung, sau này phải cột nàng trong điện mới được.”

Thừa Minh Điện ở phía tây Vị Ương Cung, đối diện với Tuyên Thất Điện, đứng ở lan can có thể nhìn thấy ngựa xe ngoài Kim Mã Môn, nhìn xuống lại thấy tường thành Trường An cao ngất gần trong gang tấc mà cách biệt cả trời đất.

Tình hình chiến tranh càng lúc càng gấp, Lưu Triệt ở lại Thừa Minh Điện không nhiều. Tuyên Thất Điện vẫn liên tục thương nghị đến sẩm tối, khi hần về tỉnh lực vẫn dồi dào, không hề có dấu hiệu mệt nhọc, không hổ là cường chiến, tôi âm thầm cảm thán.

Thừa Minh Điện chia làm sáu các, ngoại điện Kỳ Lâm Các gửi tấu chương văn kiện, chuyên được Lưu Triệt dùng làm nơi làm việc, trên bức tường phía bắc là bản đồ da dê khổng lồ có đánh dấu các thành trì quan trọng và phương án tác chiến.

Trên những giá sách dày đặc, thê tre chồng chất như núi, tôi mới thật sự hiểu được trách nhiệm giang sơn một đế vương phải gánh nặng nề cỡ nào, nghĩ đến đây, tôi lại thấy hấn cũng không làm tôi chán ghét như trước nữa.

Kỳ Lân Các tôi chỉ đi qua vài lần, đều là khi hấn gọi đến dùng bữa mới dám bước vào, Lưu Triệt nhìn như bao dung sủng ái tôi nhưng thực chất lại vẫn có đề phòng, tôi đương nhiên cũng không ngốc đến nỗi đi chạm vào điểm giới hạn của hấn.

Trong Chiêu Diệp Các là tấm cung tạm thời của tôi, hấn sợ tôi không quen tỳ nữ nơi này hầu hạ nên chủ ý đưa Nam Lăng đi theo tôi.

Chiều hôm đó, tôi vừa ngủ dậy, mắt mũi mông lung đi đến Thạc Chương Các, thấy Lưu Triệt mình vận quân trang đang múa kiếm.

Bóng người hiên ngang kết hợp với kiếm pháp lưu loát khiến tôi sững người nhìn trân trối, bộc lộ hoàn hảo phong phạm vương giả.

“Thật lợi hại!” Hấn xoay người, đường kiếm vút qua thê như chẻ tre, các cọc gỗ trong điện đều bị chẻ đôi, tôi hét lên cổ vũ.

“Đứng xa ra, đao kiếm không có mắt.” Hấn thu kiếm vào vỏ, hất đầu ý bảo tôi đồng thời cởi giáp ra đặt sang bên.

“Người cũng xem thường thiếp quá.” Tôi không chịu thua nói, rồi đón lấy thanh kiếm màu xanh.

“Hử? Ái phi cũng muốn làm anh thư?” Hấn buông tay, thanh kiếm nặng trĩu đè tay tôi trĩu xuống.

“Thật là một thanh bảo kiếm.” Tôi rút kiếm khỏi vỏ, vung qua vung lại.

Tôi đã thấy kiếm của Hoắc Khứ Bệnh, vừa sắc vừa dài, kiếm của Lương công tử thì nhẹ mà thanh.

Còn thanh kiếm trong tay tôi không nhọn nhưng nặng lạ thường, cầm lên có khí chất oai hùng.

“Nhân lực tốt, đây là thượng cổ thần khí danh bất hư truyền.” Hấn lấy lại thanh kiếm, chém xuống, một cây gỗ to bỗng bị chém thành hai gợn gang.

Trên bao kiếm có hình long phượng, đây là bảo khí ngàn năm trước, nếu được lưu truyền đến bây giờ thì sẽ là cổ vật quý giá chừng nào?

“Nghĩ gì mà chuyên chú thế?” Lưu Triệt tra kiếm vào bao.

“Thiếp đang nghĩ thanh kiếm này giá bao nhiêu tiền.”

Hấn buồn cười kéo tôi vào lòng, nâng mặt tôi lên nói, “Nàng thật là ham tiền, kiếm này vô cùng quý giá.”

“Đương nhiên ham tiền rồi, bệ hạ phạt mất ba tháng bổng lộc của thiếp còn đâu.” Tôi ngửa mặt lên trời thở dài.

Hấn chòng chọc nhìn tôi một lúc lâu rồi bật cười thoải mái, tôi chỉ có thể xấu hổ phụ họa vài tiếng, thật không biết có gì đáng cười. Khi Lưu Triệt cười lên, khóe mắt đuôi mày đều cong cong, khuôn miệng cũng nhu hòa đi nhiều.

Từ khi tôi vào ở Thừa Minh Điện, hơn mười đêm hấn đều ngủ lại đây, ngoài nghi hoặc tôi còn cảm giác vui vẻ khó hiểu.

“Vì sao người không đến chỗ các phi tử khác?” Sau cuộc hoan ái, tôi nằm bên tai hấn thì thầm.

Hấn cũng chẳng buồn mở mắt, chỉ ghì chặt vai tôi hơn, “Nàng muốn trầm đi đâu?”

“Hoàng hậu, Doãn phu nhân...” Nghĩ đến đây cảm xúc của tôi không hiểu sao lại tụt dốc.

Hấn xoay người áp tôi xuống dưới, ôm mặt tôi cười nói, “Ái phi đang ghen?”

“Cuồng tự kỷ, thiếp ước gì người mỗi ngày đều qua đêm chỗ người khác.” Tôi đẩy mặt hấn ra, đế vương đều thích tự kỷ vậy sao? Cứ nghĩ rằng nữ nhân khắp cả thiên hạ này đều sống vì hấn.

“Cuồng tự kỷ là sao?” Hấn không chịu bỏ qua, cúi đầu ngậm vành tai tôi dịu dàng mút vào.

Tôi bị hấn trêu chọc không nhịn được, đành phải giải thích cho hấn, “Cuồng tự kỷ là tự cho rằng ai cũng thích mình!”

“Vậy còn nàng?” Hấn bỗng nhiên dừng lại, yên lặng nhìn vào mắt tôi.

“Thiếp...” Chuyển biến đột ngột này khiến tôi chẳng biết nói gì.

“Trẫm đang hỏi nàng.”

“Thiếp mệt rồi, ngủ đi.” Tôi trốn tránh ánh mắt của hấn, trong lòng rối loạn, đầu óc lại hiện lên nụ cười của Hoắc Khứ Bệnh làm lòng tôi đau xót.

Hấn siết lấy tôi chặt hơn, không chịu bỏ qua, “Vì sao không trả lời?”

“Chúng ta đang ở Vị Ương Cung, câu hỏi này có ý nghĩa sao?” Tôi nhắm mắt lại không nhìn hấn.

Hấn thô bạo cởi tung nội y của tôi, nụ hôn như bão táp mưa sa hạ xuống, mảnh da thịt trước ngực bị hấn mút mát phát đau, bàn tay thô ráp gọt lũa bừa bừa trên mỗi tấc da thịt tôi.

Mấy ngày qua hấn đã vô cùng quen thuộc với cơ thể tôi nên có thể dễ dàng đưa tôi đến điểm khoái lạc, tôi biết bản thân đã thay đổi rồi, không thể quay về là tôi trước kia được nữa.

Không biết đã qua bao lâu, tôi mơ màng thiếp đi, mệt mỏi không chịu nổi, chỉ có những khi trầm luân mới có thể tạm thời quên đi tất cả.

Đã quen tỉnh giấc giữa vòng tay hấn nhưng khi mở mắt ra, giường chiếu đã vắng vẻ, chỉ còn lưu lại vết tích đêm qua.

Mãi đến tối cũng không thấy bóng dáng Lưu Triệt, có lẽ tối hôm qua hấn thật sự để ý, tôi ôm chần lẩn qua lộn lại, lòng quạnh quẽ, thói quen thật sự là một thứ đáng sợ.

Sắc xuân dần rõ rệt, bên ngoài liễu đã chớm nảy mầm, vài phiến lá xanh lục lác đác, tôi đẩy cửa sổ ra, phía trên bức tường cao vót đã có những cánh chim chao lượn.

Khi tôi đang ngồi trước gương thần thờ vẽ Ngọc Hoa Cao lên mặt, Trần Lộc hấp tấp chạy vào báo.

Tôi đề cao cảnh giác, Lưu Triệt không đến, ngoài Nam Lăng thì những cung tỳ khác không dám tự ý vào thăm thất, tôi vội vã đọc xong mật thư, sau khi đảm bảo đã bị đốt sạch mới lệnh cho Trần Lộc quay về Y Lan Điện.

Trận chiến mở màn của Hán quân đại thắng, sau khi ở Ô Sao Lĩnh đại phá Hung Nô, Phiêu Kỵ tướng quân đã qua thời kỳ nguy hiểm, nghỉ ngơi bình phục lại tiếp tục ra trận nhiều lần, qua khỏi Yên Chi Sơn, đại quân tiến công hơn nghìn dặm về hướng tây bắc.

Hoắc Khứ Bệnh giết chết Chiết Lan Vương Hung Nô, Lư Hồ Vương, Hán quân bắt con trai Tà Vương, Tướng quốc và đông đảo Đô Ủy làm tù binh, cũng thu được tượng đồng thờ cúng của Hưu Chư Vương, chỉ hơn một tháng đã hoàn thành đại chiến Hà Tây tiêu diệt gần vạn quân địch, bắt giữ tù binh, chiến mã và lương thực nhiều vô số kể.

Ít ngày nữa sẽ áp giải vương tử và tướng quốc Hung Nô quay về Trường An, Đại Hán khuất dương quang đại, một trận chiến kinh hùng.

Quả nhiên, Trần Lộc mới vừa đi, Lưu Triệt đã vui vẻ nhập điện, thỉnh thoảng còn quay lại nói cười với Tô Lâm, đầu mày khoe mắt ngật tràn ý cười.

Không kịp nghỉ ngơi, triều phục mũ miện còn chưa tháo, hấn đã đến Kỳ Lân Các, vùi đầu vào đồng thê tre, ngay sau đó là liên tiếp những thánh chỉ được ban hạ, vượt tám trăm dặm gấp rút đưa tới tiền tuyến, phong thưởng cho toàn thể các tướng sĩ có công tác chiến, lại gia phong cho Hoắc Khứ Bệnh hai ngàn hai trăm hộ.

Sau đó mở hội thảo đại thần, tôi ở sau bức rèm che, cách bức tường chạm khắc vẫn có thể nhìn thấy các vị đại thần tay cầm hốt ngọc nổi đuôi nhau tiến vào. (Vật các quan lại thời xưa thường cầm trên tay khi vào triều)

Thừa Minh Điện đèn đuốc sáng trưng, Kỳ Lâm Các lại đóng chặt cửa, đến khi bóng đêm đã đậm màu mới giải tán.

Các cung tỳ theo thứ tự bưng cơm canh lên, Lưu Triệt tâm tình tốt sai người mang thêm hai bình rượu muốn cùng tôi đối ẩm.

“Tô Lâm, trăm ban thưởng cho người một chén.” Hấn cầm lấy bình rượu.

“Nô tài không dám.”

“Trăm hôm nay cao hứng, uống đi!”

“Vâng.” Tô Lâm tiếp nhận cái chén, uống một hơi.

“Các người đều lại đây, cùng trăm uống một chén.” Lưu Triệt ngồi trên tháp, ban rượu cho thị tỳ khắp phòng.

“Tạ bệ hạ thánh ân.”

Tôi cũng bị niềm vui của hấn lây nhiễm, bản thân châm một chén, cúi đầu nói, “Nô tì cũng kính bệ hạ một chung.”

“Nàng cũng biết trăm vì sao vui vẻ?” Lưu Triệt kéo tôi đến cạnh bàn nói.

“Thiếp không biết, không phải là nhật được vạn kim?” Tôi giả bộ trêu ghẹo.

“Nàng chỉ biết mỗi tiền thôi.” Hấn nhu hòa vuốt ve tóc tôi, “Tiền phương đại thắng, mãnh tướng Hán quân ta đều là kỳ tài hiếm gặp!”

Hấn ngửa đầu uống rượu, rồi gấp đồ ăn đưa vào miệng nhưng nụ cười còn chưa dứt.

“Bệ hạ là bậc đế vương hùng tâm tráng chí hiếm có, nếu không có Bá Nhạc, thiên lý mã cũng mai một.” Tuy có nịnh hót nhưng bình tĩnh mà xem xét, Lưu Triệt đúng là vị vua tài giỏi.

“Ha ha...” Hấn hài lòng cười, không ngừng bảo Tô Lâm thêm rượu, “Đây là rượu Tân Phong, ngon không?”

Tôi bưng chén rượu mà tay run rẩy, thiếu chút đã làm đổ cả, cuống quýt dẩu vào tay áo, “Năm đó Cao Tổ nhớ nhà, sai người đặc chế loại rượu hảo hạng này.”

Hấn gật đầu, “Cao Tổ năm đó có Hàn Tín, Tiêu Hà mà nay trăm có Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh, bá nghiệp thống trị tứ hải nhất định thành công!”

Nghe hấn nhắc tới tên Hoắc Khứ Bệnh, tôi lảng tránh không dám nhìn thẳng hấn, uống cạn mấy chén rượu, cảm giác chệnh choáng ngày một tăng nhưng vẫn cầm chén uống liên tục.

“Lời nàng nói rất đúng, hôm đó nàng có nói với trăm, đại chiến Hà Tây nhất định sẽ thắng lợi.” Hấn cũng đã say.

Tôi mơ màng, tay chân múa may thốt ra, “Lần sau cũng sẽ đại thắng, Phiêu Kỳ tướng quân là Chiến thần Đại Hán, làm sao bại được?”

“Lần sau?” Ánh mắt Lưu Triệt sáng quắc, buông chén rượu xuống như đang nghĩ ngợi điều gì.

“Mất Kỳ Liên Sơn sẽ khiến gia súc nước ta không nơi sinh sống, mất Yên Chi Sơn lại kiến phụ nữ nước ta không còn mặt mũi nào.” Tôi tự rót tự lăm bầm.

“Nói cho cùng, Yên Chi Sơn là phải san bằng, tiếp theo là Kỳ Liên Sơn.”

“Có hai vị đại tướng quân Vệ – Hoắc, bệ hạ lo gì giang sơn không giữ được?” Tôi lơ đãng nói, thân mình lại ngã ra khỏi án, toàn thân mềm nhũn.

“Nàng say rồi!” Lưu Triệt nắm lấy tay tôi đoạt lấy chén rượu tôi đang kê bên miệng.

“Chưa say, thiếp nói đúng không? Bệ hạ đã lấy được một vị hoàng hậu tốt.” Tôi dựa vào Lưu Triệt cười nói.

Hấn đẩy mạnh tôi ra, trước mắt lắc lư, sắc mặt Lưu Triệt đủ mọi cảm xúc, xa cách lạnh nhạt, xung quanh chợt tĩnh tại, không khí biến hóa khác thường.

Hắn đứng lên, ném chén rượu xuống rồi bỏ đi.

“Bệ hạ muốn đi đâu?” Tôi nằm bên án thiêm thiếp.

“Đi tìm hoàng hậu tốt của trăm.” Hắn hừ lạnh rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Tôi cảm thấy chưa đủ thèm nên cầm cả bình rượu rót xuống, dòng chất lỏng chảy qua cổ họng mang theo khoái cảm đau đớn làm tôi suýt rơi lệ.

“Tân Phong rượu quý mười ngàn đấu,

Du hiệp Hàm Dương khách trẻ trung.

Tương phùng hào khí cùng bạn uống,

Bên lầu bờ liễu ngựa buông cương.”

(Khúc ca tuổi trẻ -Vương Duy - Người dịch: Vũ Thế Ngọc)

Tôi dùng đũa gõ nhịp mà lòng lại khốn khổ không cách nào phát tiết được.

“Mỹ nhân, đừng uống nữa.” Nam Lăng đoạt lấy bình rượu trong tay tôi.

“Người cũng nghĩ ta say? Không, ta không say, ta thanh tỉnh vô cùng!” Tôi chỉ vào các nàng, tay áo dài quét qua chén rượu làm ướt một mảng.

“Hắn có hoàng hậu, có tướng quân, có thiên hạ! Nhưng ta lại chẳng có gì!” Tôi càng nói càng khổ sở, nằm trên án khóc bù lu bù loa.

Không biết là trong mộng hay hiện thực, tôi thấy chàng đang cười chiến mã chạy về phía tôi, tôi vươn tay nhưng không sao bắt được.

Cơ thể ngã nghiêng như bị sa vào cơn ác mộng khôn cùng, giữa lúc chơi với tôi choàng mở mắt, lại thấy cả vùng sáng vàng nhạt.

“Tửu lượng không tốt thì đừng có uống!” Tôi kinh ngạc, ngửa đầu thấy ngay khuôn mặt Lưu Triệt.

Tỉnh táo lại mới phát hiện mình đang dựa vào lòng hắn, xung quanh là vách gỗ của xe ngựa, tấm rèm vàng tung bay.

“Thiếp đang ở đâu đây?”

Hắn xóc rèm lên, “Vừa ra khỏi thành Trường An.”

Ra khỏi thành Trường An? Tôi chưa từng dám nghĩ mình lại lần nữa được ra khỏi cửa cung tường trắng ngói đen, “Đi đâu?”

“Lũng Tây Quận.” Hắn thu hồi tầm mắt.

“Ngự giá thân chinh?” Tôi kinh ngạc nói, Lũng Tây Quận là nơi đóng quân của Hán quân.

Lưu Triệt quay đầu nhìn tôi với sắc mặt khó hiểu, tôi vội vàng cúi đầu.

51. Chương 51: Cẩm Yêu

“Bệ hạ, canh giải rượu của người.” Một giọng nam bên ngoài bức màn vang lên.

Lưu Triệt lấy túi nước da trâu, “Yến Hồi sẽ phụ trách an nguy của nàng.”

Tôi buồn bã uống nước rồi xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, chàng là Phiêu Kỳ tướng quân, hẳn nhiên là đang đóng quân ở Lũng Tây.

Nghĩ đến đây tim tôi đập liên hồi, chút đau đớn cùng nỗi ngóng trông khó hiểu dầy vò trong lồng ngực.

Siết chặt túi nước, tôi rối ren hỗn loạn, nay tôi thế này làm sao đối mặt với chàng? Nhưng cơ hội khó có được này tôi không muốn bỏ qua.

Vén màn xe lên, trước sau đều có những hàng nhân mã song song bao quanh chặt chẽ xa giá cửu long, dẫn đầu là bốn nam tử trẻ tuổi đều mặc thường phục, trường kiếm gác trên lưng ngựa.

“Đi vội vàng nên không kịp chuẩn bị cung nhân tùy thị, chịu khó mấy ngày vậy.” Lưu Triệt nhắm mắt tựa vào vách xe.

“Bệ hạ muốn đích thân ra tiền tuyến để động viên sĩ khí đại quân sao?” Tôi nhấp vài ngụm nước để bình định tâm thần.

Một lúc lâu sau hần mới trả lời bằng chất giọng xa xôi, “Nửa đời này của trẫm đều hoạch định chiến lược, phong thưởng tướng lĩnh, nhưng lại chưa bao giờ bước ra khỏi thành Trường An, trẫm cũng muốn đến Mạc Bắc nhìn ngắm thiên hạ của trẫm, thiên hạ của Đại Hán.”

Đau đầu nổi bi thương, hần cũng giống tôi, Vị Ương Cung trói buộc thân xác tôi nhưng cũng trói buộc trái tim hần, có lẽ sẽ có ngày tôi được giải thoát nhưng còn Lưu Triệt, đến chết cũng chẳng thể thoát khỏi chốn này.

Lần này bí mật ra khỏi cung nên không dám phô trương thanh thế, đành chọn theo các cao thủ nhất đẳng của Hán cung, gồm cả các thị vệ trong đội quân của Lý Lăng – Lý Cẩm, chỉ hơn trăm người.

Nhưng khi tôi chứng kiến thân thủ của Yến Hồi thì tôi chẳng cần lo lắng gì nữa, nếu nói những người này lấy một địch trăm cũng không khoa trương chút nào, Lưu Triệt tâm tư thâm trầm, khẳng định sẽ không làm việc mà không nắm chắc.

Sẩm tối năm ngày sau Lưu Triệt nắm tay tôi bước xuống xe, Lũng Tây Quận điều hui cỗ kính dưới ánh tà dương, những đỉnh núi phía xa mù mịt trong biển cát vàng cuộn cuộn dữ dội.

“Bệ hạ, cửa thành đã đóng, người định thế nào?” Yến Hồi thúc ngựa từ đằng xa chạy đến quỳ gối báo.

“Ở ngoài thành nghỉ ngơi một đêm, không được để lộ, sớm mai vào thành.”

“Vâng.” Yến Hồi chuẩn bị cho đoàn người hạ trại trong khu rừng trên sườn núi phía ngoài thành.

Mấy ngày đi đường tôi đã mệt mỏi rã rời. Lưu Triệt ở trong trường xem báo cáo quân tình, Lý Cẩm là thanh niên trẻ mới khoảng hai mươi, chí lớn bừng bừng đi theo làm tùy tùng.

Khi xa mã đang nghỉ ngơi, Yến Hồi điều tra địa hình trở về, tôi một mình đi xuống triền núi, tha thẩn vài vòng cũng tìm được một cái hồ nhỏ.

Mái tóc đen buông rũ, bóng tôi phản chiếu qua làn nước, tôi rửa mặt chải đầu qua loa.

Tiếng vó ngựa phía sau dồn dập tiến tới nhưng tôi vẫn ngồi ghé bên mép nước, tuần mã đi qua làm nước bắn tung tóe, tôi lấy tay áo che mặt.

“Tướng quân, nơi này sao lại có nữ tử?” Tiếng vó ngựa dừng lại.

“Tuần tra quan trọng hơn, đừng để ý chuyện khác!” Một giọng nói khác rơi vào tai lại khiến tôi sững sờ chết điếng như bị sét đánh.

Nhìn bóng người trên lưng ngựa tôi kích động không kiềm chế được, phảng phất như đã qua nhiều kiếp, khuôn mặt vạm vỡ quanh quẩn trong những giấc mộng của tôi lúc này lại cách tôi không xa.

Gió đêm nổi lên, tôi đứng bật dậy chạy đi, rồi lại ngơ ngác dừng lại, tôi bây giờ làm sao đối mặt với chàng?

Nước mắt trào ra, gần trong gang tấc mà cách biệt cả đất trời, từ khi chia xa đến nay, nhiều lời tôi muốn nói cùng chàng nhưng lại chẳng nói thành lời, khoảng cách gần đến vậy mà chẳng cách nào chạm đến!

Chàng thúc ngựa đi rồi quay nhìn lại, tôi ngây ngốc đứng yên, nước hồ tới đầu gối lạnh buốt, mắt chạm nhau, chàng thúc ngựa quay lại, tiếng ngựa hí dài ngân lên.

Tôi cắn chặt môi quay đầu bỏ chạy, lội trong làn nước lạnh lẽo tôi điên cuồng chạy trốn, nỗi nhớ khắc cốt là vậy nhưng khi thấy chàng trong chớp mắt bỗng tan biến.

“Dao Ca!” Hoắc Khứ Bệnh gọi tên tôi.

Một tiếng gọi làm lòng tôi nứt toác, xiêu xiêu vẹo vẹo ngã quỵ xuống làn nước.

“Dao Ca, thật là muối rồi!” Hoắc Khứ Bệnh xoay người xuống ngựa, con người trong suốt ngập tràn kinh ngạc và vui sướng.

Vòng tay quen thuộc, mùi hương quen thuộc, tôi mờ mịt si ngốc nhìn chàng qua đôi mắt đắm lệ, chẳng muốn rời đi nữa.

Chàng cởi ngoài bào bọc lấy cơ thể tôi rồi ôm tôi lên bờ, chỉ mới mấy tháng mà thời gian đã in hằn lên khuôn mặt chàng, thiếu niên rạng rỡ trước kia đã được thay bằng nam tử tuần lẫm cương nghị, từ thiếu niên thành nam tử chỉ qua mấy ngày ly biệt ngắn ngủi.

“Hoắc Khứ Bệnh, muối...” Lời muốn nói nghẹn ở cổ, tôi vùi vào ngực chàng khóc nức nở.

“Nha đầu ngốc, đừng khóc, ta không phải vẫn khỏe mạnh đây sao?” Chàng vén tóc tôi nói.

“Vì sao muối lại ở đây? Triệu Thường đưa muối đến à?” Chàng cúi đầu ngắm nghía, bàn tay dịu dàng vuốt tóc tôi, những ngón tay thô ráp liên tục xoa lên khuôn mặt tôi.

Tôi chỉ biết im lặng lắc đầu, chàng không biết tôi đã vào cung làm phi, đã trở thành nữ nhân của hoàng đế...

Trái tim đau thắt như bị một bàn tay thô bạo ngắt chéo.

“Chỉ có mình nàng thôi?” Chàng nhìn quanh bốn phía.

“Không phải.” Tôi khó khăn mở miệng.

Hoắc Khứ Bệnh nắm mười ngón tay tôi siết lại, mặt lạnh hỏi, “Làm sao lại có nữ tử ngang ngạnh như muối? Nếu lần sau còn dám xuất phủ một mình, xem ta phạt muối thế nào!”

Tôi không nén được nước mắt, khóc không thành tiếng.

“Biết sợ chưa? Có biết sai rồi không?” Chàng thả lỏng tay.

“Đừng khóc, không cho nàng khóc...Còn khóc!” Giọng chàng dịu xuống như đang dỗ dành, yêu thương lau nước mắt cho tôi. (Ôi chết với anh mất)

Tôi ôm mặt dựa vào lòng chàng khóc không thành tiếng, “Hoắc Khứ Bệnh, muối không xứng đáng được chàng đối xử tốt, muối xin lỗi chàng...”

“Sau này đừng chạy lung tung là được rồi, bây giờ theo ta về thành, mấy ngày nay đang ngừng chiến, ta có thời gian ở bên muối. Vùng biên giới Lũng Tây này có nhiều chỗ thú vị hơn Trường An đấy!”

Chàng dắt ngựa tới cười nói với tôi, “Kỹ thuật cưỡi ngựa của Lý huynh không tồi, sao lại cứ đứng nhìn, không phải là muốn tại hạ bế lên chứ?”

Từ xa vọng đến tiếng ồn, tôi chợt bừng tỉnh, đẩy chàng ra lão đảo lui về sau.

Hoắc Khứ Bệnh khó hiểu nhìn ra sau, rồi cũng yên lặng, chàng bước đến khom người hành lễ, “Khứ Bệnh tham kiến bệ hạ!”

Toàn thân tôi chấn động, đứng quay lưng về phía họ mà tim muốn ngừng đập.

“Phiêu Kỵ tướng quân của trăm quả nhiên dũng mãnh phi thường, không làm trăm thất vọng.” Tiếng nói của Lưu Triệt mang theo ý tán thưởng rõ ràng.

“Bệ hạ tại sao lại xuất hiện ở nơi này?” Ngự khí của chàng khiêm tốn mà tự nhiên, hoàn toàn không giống quân thần đang nói chuyện với nhau.

Hoắc Khứ Bệnh nắm tay tôi, tôi bước về trước lặng lẽ rút khỏi tay chàng, chàng hơi nhú mày nhưng còn chưa nói gì đã thấy sắc mặt Lưu Triệt sa sầm.

Hắn phất tay hất áo choàng của Hoắc Khứ Bệnh đang khoác trên người tôi xuống rồi cánh tay vươn ra kéo tôi vào lòng.

“Dao...” Hoắc Khứ Bệnh tiến lên, tôi lại quay đầu đi chỗ khác, nói lớn át lời chàng, “Bệ hạ!”

“Ừ? Ái phi có chuyện gì?” Lưu Triệt nhướn mày nắm lấy cằm tôi.

Tôi cố nén đau xót, cố nén cảm xúc đang cuộn dâng trào mà cứng ngắt nói, “Vừa rồi nô tì vô ý rơi xuống nước, Phiêu Kỵ tướng quân đã cứu nô tì...”

Chỉ vài chữ mà tôi phải dùng sức lực của cả đời, xin lỗi, Hoắc Khứ Bệnh, muội có thể không cần mạng mình nhưng không thể phớt lờ an nguy và danh dự của chàng!

“Bệ hạ, nàng là ai?” Hoắc Khứ Bệnh lạnh lùng hỏi mang theo chút run rẩy, tôi nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng được nét mặt tuyệt vọng của chàng, như tôi lúc trước.

“Có thể theo trẫm đến đây tất nhiên là nữ nhân của trẫm, Phiêu Kỵ tướng quân có gì khúc mắc?” Ánh nhìn của Lưu Triệt rợn người, miệng nhếch lên lãnh khốc.

“Vi thần không rõ!” Hoắc Khứ Bệnh chăm chăm nhìn, đám người Lý Cẩm đã tới gần.

“Ái phi hãy tự nói cho Phiêu Kỵ tướng quân biết đi.” Lưu Triệt buông tôi ra, khoanh tay đứng đó.

“Bệ hạ muốn nô tì nói cái gì, nói nô tì là nữ nhân của hoàng đế, là Lý mỹ nhân Vị Ương Cung? Như vậy có đủ chưa?” Tôi cười nhạt, lại nhìn Hoắc Khứ Bệnh mà lòng đau không nói nổi nữa.

“Không đủ.” Hắn kéo tôi qua, cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi tôi.

Trong nháy mắt đó, tôi trợn mắt, chấp niệm còn sót lại trong lòng tan nát cả, vùng vẫy một lát, dưới cái nhìn ngơ ngác của mọi người, hắn đẩy tôi ra nói, “Yến Hồi, đưa Lý mỹ nhân quay về trưởng, trẫm cùng với Phiêu Kỵ tướng quân nghiên cứu và thảo luận quân tình.”

Nước mắt dâng đầy, lòng trưởng đau chua xót, tôi rũ mái tóc đang xõa tung, đi về phía Hoắc Khứ Bệnh, nhặt áo choàng của chàng lên đặt vào tay chàng.

Chàng nắm lấy áo phủ xuống vai tôi, chăm chú nhìn thẳng vào tôi bằng đôi mắt đỏ rực.

Nước mắt theo gò má rớt xuống tay áo, thả áo choàng ra, tôi cố nén nỗi run rẩy trong lòng, “Làm phiền tướng quân cứu giúp...”

Tôi quay đầu đi ngay, khoanh khắc xoay người, sức lực dường như bị hút cạn, tôi lao đi, bám vào một thân cây cần răng bật khóc.

Tình yêu quần quýt si mê, ly biệt bao ngày làm sao mới có thể giải thoát? Một kiếp phù sinh đổi thay theo năm tháng, rốt cuộc là sai lầm của ai?

Bầu trời đầy sao, tôi ngồi bên ngoài trưởng, cuộn tròn mình lại, những chuyện này sao mà hoang đường quá độ, tôi vì sao lại kiên trì, vì tôi thương chàng hay không cam lòng?

“Mỹ nhân, bên ngoài gió lớn, người về trưởng nghỉ ngơi đi.” Yến Hồi đưa áo choàng cho tôi.

Tôi cũng không quay đầu, “Không cần.”

“Nàng muốn chịu lạnh thì cứ để mặc nàng, không ai được nói nữa!” Lưu Triệt sắc giọng quát lên, tôi hít mũi, xoay người đi ra ngoài.

Yến Hồi lên đến trước mặt chắn đường tôi, “Để nàng đi!” Lưu Triệt cầm áo choàng quăng lên người tôi rồi phát tay bỏ đi.

Tôi bước bình hít mũi, đẩy Yến Hồi ra rồi chạy đi, trong rừng tối hù, chỉ có ánh lửa lập lòe phía xa. Tôi dùng mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, lần mò trong khu rừng xa lạ, tôi không muốn trở về, không muốn đối diện với hắn.

Tiếng lá cây sà sạt, ánh trăng chiếu lên bóng dáng đơn côi của chàng, chúng tôi đứng cách nhau một bụi cây nhỏ, tôi nghẹn ngào không cất lên tiếng.

Hoắc Khứ Bệnh bình tĩnh đi tới, bóng chàng lúc sáng lúc tối, “Lý mỹ nhân, có đúng không?”

“Nếu chàng không xuất hiện ở nơi này, có thể đã luôn cho rằng muội đang chờ chàng! Có phải làm chàng thất vọng rồi, Phiêu Kỵ tướng quân?” Tôi từng bước lui ra sau, tiếng nói từ run rẩy biến thành cay đắng, đến cuối cùng tôi lại nở nụ cười.

“Không phải như thế! Ta không tin!” Chàng lắc đầu.

“Chuyện đã vậy, đều là sai lầm của muội.” Tôi buồn bã cười, cả người lạnh lẽo, từng câu từng chữ đều làm dững khí của tôi tan rã.

“Dao Ca...Tại sao lại như vậy, nàng nói cho ta biết đi!” Chàng giữ lấy cánh tay tôi, ánh mắt trong trẻo sáng quắc, khuôn mặt vì đau khổ mà hằn lên các vết nhăn, tôi sao lại không hiểu chàng đang bị tổn thương?

“Sau khi chàng đi, nhiều chuyện đã xảy ra và muội phải vào cung.” Tôi khóc than, dựa vào thân cây.

Việc đã đến nước này, muốn tôi giải thích thế nào nữa? Vết thương cứ hết lần này đến lần khác bị xé toạc, tôi đã không còn sức chịu đựng nữa rồi.

Chàng quay đầu đi chỗ khác, lâu sau mới chậm rãi mở miệng, “Ta chỉ hỏi nàng một câu nữa thôi, nàng có tình nguyện?”

“Trừ chàng ra, muội không bao giờ tình nguyện với ai cả...Nhưng hôm nay muội đã mất quyền lựa chọn.”

“Giờ Dậu ngày kia, ngoài cổng thành Bắc Sa, chờ ta.” Chàng kéo tôi giam vào lòng, lời còn chưa nói hết đã bị chàng ôm siết trong ngực.

Tôi tham lam hít hà mùi hương của chàng, sợ chàng lại bỏ tôi mà đi, “Chàng muốn làm gì?”

“Dù nàng có là nữ nhân của hoàng đế hoặc thân phận gì chăng nữa, ta cũng sẽ đưa nàng đi.” Chàng ôm tôi chặt hơi, giọng nói run run.

Dưới ánh trăng chúng tôi ôm nhau, trái tim đau đớn cũng được thả lỏng, nỗi mệt mỏi khôn cùng phủ chụp xuống, tôi nhắm mắt bám vào thất lưng chàng, “Là thật sao...Có thể sao?”

Qua một thời gian dài kiên trì và khốn đốn, tôi đã không còn tiếp tục chống đỡ được nữa, tôi lại lần nữa muốn mù quáng, vì chàng, vì con đường mờ mịt trước mắt mà cam tâm tình nguyện dần bước.

Xa xa có bóng người lay động, tiếng Yến Hồi lo lắng gọi to, Hoắc Khứ Bệnh chần chờ chốc lát rồi cầm tay tôi, “Giờ dậu ngày kia, Dao Ca, chờ ta!”

Tôi lặng lẽ gật đầu, gió vờn qua tóc tôi cuốn tung từng lọn, tôi từ từ quay đầu lại, dùng khẩu hình nói, “Muội chờ chàng!”

Đến khi bóng chàng hoàn toàn biến mất.

“Mỹ nhân, bệ hạ thấy người mãi không về nên rất lo lắng.” Yến Hồi vừa lúc xuất hiện, tôi làm như không nghe hắn nói, trở về doanh trướng.

Tôi sắp thoát khỏi Lưu Triệt, thoát khỏi nam nhân đã đoạt mất tự do của tôi này, tôi nên vui mừng mới phải, không đúng sao? Có lẽ hẳn là may mắn, cho tới bây giờ, yêu này hận này, chỉ là một hồi vận mệnh!

Lúc bắt đầu đã sai, biệt ly lại càng sai, bây giờ tôi không muốn bỏ lỡ nữa!

“Nàng còn biết trở về?” Mới vừa vào doanh trướng đã đụng phải sắc mặt tăm tối của Lưu Triệt.

Nghe hắn nói tôi cũng không trả lời, chỉ xốc màn trướng lên đi vào, hiện trong lòng tôi hoàn toàn là Hoắc Khứ Bệnh, chẳng còn sức lực lo đến hắn nữa, kiên trì thêm hai ngày là có thể giải thoát rồi.

“Nàng còn muốn đi tìm cố nhân ôn chuyện?” Lưu Triệt kéo vòng eo ném tôi xuống thảm.

52. Chương 52: Chạy Trốn

Tôi cứng người nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh nhìn hắn, “Nô tì không biết bệ hạ đang nói gì.”

Hắn ghé mặt lại, lời nói sắc bén như tên, “Nàng tốt nhất là không biết gì cả, bằng không, đừng trách trăm không nể tình.”

“À...Hóa ra giữa bệ hạ cùng nô tì vẫn có thứ gọi là ‘tình nghĩa’ đáng để nhắc tới?”

Hắn siết cầm tôi khiến tôi suýt sái hàm, con người thâm trầm gọn sóng nhưng cuối cùng vẫn bình thản, “Mai vào thành, trăm muốn nàng đi cùng.”

“Tuân chỉ.” Tôi khom người, có lẽ tư thế phục tùng này sẽ là lần cuối cùng.

“Ái phi yên tâm, trăm sẽ không để nàng thất vọng đâu.” Hắn cười lạnh đi ra ngoài, tiếng nói vẫn quanh quẩn bên tai tôi một lúc lâu.

Lưu Triệt cả đêm không về, hôm sau Yến Hồi đến đón tôi mới biết hắn ngủ trong xa liền.

Cách đó không xa, Hoắc Khứ Bệnh đang cao cao ngồi trên lưng ngựa, oai hùng khí khái, thỉnh thoảng lại giảm tốc độ nhìn vào trong xe.

Lòng tôi bất an, ngự giá vào đến nội thành thì được an trí ở lại dịch quán.

“Bệ hạ đi tuần tra thành trước, để mỹ nhân rửa mặt chải đầu xong sẽ theo sau.” Yến Hồi dẫn tôi lên lầu.

“Tam quân đồn trú trong thành, bệ hạ chuyển này nhân thủ không đủ, người hãy đi theo tùy thị.” Giọng nói không có độ ấm của Hoắc Khứ Bệnh vang lên từ phía trên.

“Vâng.” Yến Hồi nhanh nhẹn xoay người ra khỏi dịch quán.

Bốn bề vắng lặng, đi tới chỗ rẽ, tay áo rộng thùng thình của chàng nắm chặt tay tôi, độ ấm lan đến cả trái tim tôi.

“Mỹ nhân, mời!” Chàng đẩy cửa phòng ra, cung kính làm lễ.

Tôi gật đầu, theo chàng vào trong, cửa gỗ vừa đóng chàng đã xoay người áp tôi lên cửa, không chờ tôi mở miệng, một nụ hôn như gió táp mưa sa đã phủ xuống.

Hương cỏ xanh quen thuộc ngập tràn, tôi như đang bồng bềnh trên mây, ôm khuôn mặt chàng đang gằn trong gang tấc mà vẫn không dám tin, cuộc đời này vẫn còn có thể được hưởng cảm xúc nhu ái lưu luyến này lần nữa.

Nước mắt nếm trên đầu lưỡi, dây dưa si ngốc, tôi bắt chắp hôn lại chàng, tựa như tất cả những oán hận khổ đau đều tiêu tán trong nụ hôn này.

“Ta sẽ không để nàng rời khỏi tầm mắt một khắc nào nữa, ta không thể chịu được khi thấy nàng ở bên người khác!”

Giây phút đó tôi cảm thấy nếu được chết trong vòng tay chàng cũng là một thứ hạnh phúc, phải không?

“Xin lỗi, là lỗi của muội.” Tôi khó nhọc lên tiếng, Hoắc Khứ Bệnh hai mắt đỏ ửng, dù không cam lòng nhưng chàng chưa từng nói một câu nặng lời với tôi.

“Nữ nhân trong Vị Ương Cung đều rất đau khổ, héo tàn trong kiếp sống giam cầm cho đến tận khi chết, chẳng bao giờ có được chút vui vẻ, dù ta đã trải qua nửa đời trong vòng đấu đá tranh giành quyền lực vô tận nên ta không thể nhìn nàng đi lên con đường này.” Chàng nhìn sâu vào mắt tôi.

“Chàng có hận muội không?” Tôi đặt tay lên môi chàng hỏi.

“Hận? Nếu ta có thể hận nàng thì đã không đau khổ như vậy, nàng có hiểu không?” Miệng chàng run run, trong nụ cười là nỗi chua xót và bất lực đã hóa thành trăm ngàn mũi dao đâm vào tim tôi.

“Lúc trước, khi muội bước chân vào Vị Ương Cung thì đã biết không còn đường lui, nhưng nếu lần này để chàng bị trừng phạt, vì tư tình nhi nữ mà ảnh hưởng đến tiền đồ của chàng thì muội thà chết đi...”

Trước đây, bây giờ và sau này cũng thế.

Nếu chàng không mạnh khỏe thì sự kiên trì của muội còn có nghĩa gì?

“Đêm qua ta đã an bài thích đáng, giờ Dậu ngày mai,” Chàng chắn ở khung cửa, hạ thấp giọng nói, “Triệu Phá Nô sẽ lấy cơ quân tình vào bắ m báo để cắ m chân bệ hạ một canh giờ, thuộc hạ Lý Cắ m sắp xếp ta sẽ xử trí. Lý Lăng theo sát bệ hạ nên tạm thời sẽ không bận tâm đến nàng. Yếu Hồi phụ trách an nguy của nàng nên ta sẽ phái người dụ hắ n rời đi nửa canh giờ, trong lúc đó, nàng hãy đổi nam trang, lén ra từ cửa Tây, đây là yêu bài của giáo úy, thị vệ gác thành sẽ cho nàng qua.” Chàng nói nhanh hơn rồi kéo tôi đứng trước cửa sổ để nhớ phương hướng, dặn dò tỉ mỉ.

Tôi tham lam nhìn chàng, đợi chàng nói xong thì ôm chắ m lấy chàng, “Chàng phải cam đoan sẽ không có gì bất trắc, sẽ không liên lụy chàng, nếu không muộ i sẽ mãi mãi không gặp chàng nữa!”

Tính cách của Lưu Triệt tôi hiểu rất rõ, mặt lạnh tâm ngoan, nếu không sắp xếp chu đáo từng ly từng tí thì chỉ còn đường chết.

Nghĩ đến đây tôi rùng mình, vì sao phải đi đến bước đường này, những ngày bình yên vui vẻ đã trôi qua vội vàng.

Chàng xúc động một chút rồi nhanh chóng lấy vẻ thoải mái cười nói với tôi, “Ta đường đường là Phiêu Kỵ tướng quân, sao lại không bảo đảm ột nữ tử được?”

“Hoắ c Khứ Bệnh, muộ i nợ chàng nhiều lắm!”

“Là ta nợ nàng!” Chàng gố i lên vai tôi, “Nếu không phải ta hàng năm chinh chiến bên ngoài thì sao lại để nàng bị giam cắ m...” Chút bất lực, chút bi thương, tôi cố nén nước mắt nhưng vẫn không ngừng tuôn trào.

“Ngày mai, qua ngày mai, mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi, Dao Ca hãy tin ta!” Chàng lại vuốt ve mái tóc tôi, bàn tay ấm áp khiến tôi bình tĩnh trở lại.

“Tất cả nghe theo chàng!” Tôi hôn lên môi chàng, mú t mạnh, nỗi nhớ mong lâu ngày biến thành lưu luyến không nở rời.

Lưu Triệt đang chờ trong thành, vì đề phòng hắ n nghi ngờ nên chúng tôi không dám trì hoãn, Hoắ c Khứ Bệnh rời đi trước, tôi sửa soạn qua quýt rồi theo thị vệ xuống lầu.

Điều chỉnh nét mặt bình thắ n, tôi từ từ bước lên thềm đá, bảo cát Mạc Bắc dữ dội thổi tung mái tóc tôi, bầu trời trong xanh trên cao càng trở nên xa và cao hơn.

Trên vọng lâu, hai hàng vệ binh đứng nghiêm chỉnh, đại kỳ Hán quân phần phắ t trong gió, Lưu Triệt bước về phía tôi trong trận gió mạnh, cắ m tay tôi dẫn lên đài cao.

Hoắ c Khứ Bệnh mình mặc quân trang đứng một bên, lắ ng lắ ng ngó ng nhìn xa xa, trong lòng tôi phức tạp khó nói nhưng lại chỉ có thể giả bộ.

Đứng trên vọng lâu phóng khoáng nhìn vạn vật tiêu điều, Hán quân đại bộ phận đều đóng ở phía Bắc Lũ ng Tây Quận, nơi mà sông nước từ ngàn xưa đã dọc ngang nam bắc chảy qua.

Non sông đất nước trải rộng trong tầm mắt, nỗi bi thương lắ ng lẽ dâng trào, gió thổi mây bay, thiên địa mệnh mang, vọng ngó ng về phương xa, trong tâm trí chỉ một mảng trống vô tận!

“Nhìn thấy phong cảnh Mạc Bắc trăm mới hiểu được núi sông vô hạn, giang sơn Đại Hán ta đã định trước là thiên thu muôn đời!” Giọng nói của Lưu Triệt khuếch tán trong gió, đứng trên đỉnh cao nhìn chúng sinh, nắm cả cầ n khôn trong tay, chỉ động một cái là có thể tạo nên sóng gió động trời.

Gió thổi mây bay, tôi bám tay vào vách tường, lúc này tôi mới hiểu được, vì sao Hoắ c Khứ Bệnh lại cam nguyện dâng hiến cả tuổi xuân cho biên quan xa xôi, nhiệt huyết nam nhi đất trời là nhà.

Đánh đuổ i Hung Nô, khôi phục xã tắc, thiên mệnh vĩ đại như núi non trùng điệp bất tận này.

“Qua khỏi Hồn Thủy, tới Cư Diên, phần lớn quân Hung Nô đều ở chân núi phía nam Kỳ Liên Sơn.” Hoắ c Khứ Bệnh giờ kiểm chỉ về nơi xa.

“Nếu nhắ m thẳng vào Kỳ Liên Sơn, lấy kỵ binh của khanh làm chủ lực, phần thắng là bao nhiêu?” Lưu Triệt đứng lại, bệ nghe nhìn xuống dưới.

“Kích Ưng tướng quân theo thần chặn phía tây, còn Lý Quảng, Trương Khiên kiểm chế Tả Hiền Vương Hung Nô, Hung Nô vừa mới bại trận, nên thừa dịp này đánh úp. Thêm nữa, vào cuối xuân đầu hạ, gia súc sinh sản, trận này sẽ dễ dàng chiến thắng!” Hoắc Khứ Bệnh nhếch môi gần từng tiếng, lại toát lên phong thái của đại tướng quân nắm vạn vật trong tay, cần quét vạn kẻ thù.

Tôi nhìn khuôn mặt trông nghiêng của chàng mà ngáy ngẩn, trên chiến trường Hoắc Khứ Bệnh là mũi nhọn không ai có thể lại gần, đứng cạnh Lưu Triệt không thua kém chút nào.

Ngày mai...Nếu bị phát hiện, chàng sẽ mất tất cả...Tôi lui về sau và phải bức tường đá, là đúng hay sai đây?

Hoắc Khứ Bệnh từ phía sau Lưu Triệt nhìn sang, làm tôi trấn tĩnh tâm thần, đã đi lên con đường không cách nào quay đầu này thì vì sao còn băn khoăn do dự?

“Khá lắm, trăm sẽ cho Dư Sung Túc yểm trợ phía sau, khanh cứ thẳng tay đánh vào lòng Hung Nô!” Lưu Triệt chỉ tay về trước.

“Kỳ Liên Sơn nhất định phải chiếm được, Hung Nô phải hoàn toàn bị đuổi ra khỏi Hà Tây, không diệt sạch không ngừng!”

Quân thần đều hài lòng, nể chiều rọi xuống, hai nam tử vĩ đại nhất trên thế gian này đang đứng sừng sững, đây là thế giới của họ, tôi chỉ dõi mắt ra xa im lặng chờ đợi.

Tay áo tung bay, mỗi người đều mang tâm tư riêng, Lưu Triệt tự nhiên nắm lấy tay tôi, ba người nhìn nhau không nói.

Xa xa cờ xí phát phơ, đoàn quân nghìn nghịt, bụi đất mịt mù, gót sắt rung trời.

“Là Phi Tướng quân quay về doanh!” Hoắc Khứ Bệnh hưng phấn hô to.

“Trăm muốn gặp Lý Quảng, kỳ xạ của hắn ngay cả trăm cũng không thể không phục!” Lưu Triệt bước nhanh xuống thành lâu, vệ binh theo sát hộ giá.

“Lý tướng quân dũng mãnh thiện chiến, hoàn toàn không giống người đã có tuổi.” Hoắc Khứ Bệnh sai bước đuổi kịp, không ngớt khen ngợi.

Cửa thành rộng mở, một đoàn thiết kỵ chạy như bay vào trong, tôi theo sau mà lòng không yên, vó ngựa cuốn theo cát bụi xẹt qua cạnh tôi, tôi tránh không kịp, Hoắc Khứ Bệnh đã phi thân nhảy lên ôm lấy tôi, tôi dựa vào ngực chàng mà hồn bay phách đảm.

“Phiêu Kỵ tướng quân thân thủ không tồi.” Lưu Triệt làm như lơ đãng nói nhưng chỉ có tôi mới hiểu đôi mắt hắn đã gọn sóng dữ dội.

Hoắc Khứ Bệnh vẫn không nhiều lời, phi thân lên ngựa đi đón Lý Quảng.

Bốn mặt đều là lính tráng, tiếng vang dậy cả đất trời, chỉ mình tôi lục y tung bay trong gió, tóc dài phát phơ nổi bật giữa đám người.

“Nô tì không khỏe, xin cáo lui trước.” Tôi tránh cái nhìn của hắn.

“Được.” Hắn lạnh lùng nói một chữ.

Đêm hôm, tôi trần trọc khó ngủ, trong đầu lúc là nụ cười của Hoắc Khứ Bệnh lúc lại là ánh mắt âm u của Lưu Triệt, hốt nhiên lại là Lương công tử thanh sam tao nhã, trong bóng tối, tôi lại không cách nào tới gần họ được dù gần như ngay trước mắt.

Lưu Triệt cả đêm không về, nghĩ đến việc sắp rời khỏi, tôi vẫn sinh ra thứ cảm xúc khó tả mà ngay cả chính tôi cũng không hiểu được, Lưu Triệt đối với tôi rốt cuộc là có ý nghĩa gì.

Quả nhiên, cho đến giữa trưa tôi vẫn không thấy bóng dáng Lưu Triệt, hôm qua trùng hợp Lý Quảng quay về doanh, bây giờ chắc hắn đang xử lý quân vụ.

Tôi theo con đường phía sau viện vừa nhân nhả tản bộ vừa cố gắng ghi nhớ.

Thời gian dài vô tận, những lo lắng băn khoăn khiến tôi vô cùng bất an và sợ hãi, nhưng lại phải không ngừng tự nói với mình, lui một bước trời cao biển rộng.

Chiều tà, biên thành chìm trong ánh sáng mờ nhạt, Yến Hồi vừa bị triệu đi khẩn cấp, tôi nhanh chóng đổi y phục, men theo con đường nhỏ đi về phía cổng thành.

Mỗi bước đi tìm tôi lại nảy lên dồn dập, Yêu bài của giáo úy nắm trong tay mà ướt đầm, vệ binh gác thành cho tôi qua, khi bước ra khỏi cổng thành tôi chỉ muốn hét lên thật to, bầu trời càng thêm mênh mông.

Tôi chạy thật nhanh giữa gió cát như vừa được hồi sinh, trái tim lo lắng đã tĩnh lại, cảm giác tự do tuyệt vời, tôi chợt quay đầu, bây giờ tôi mới hiểu bản thân không phải là không hề quyến luyến.

Không hối hận, hà tất phải nhớ mãi, có rất nhiều chuyện đã thành quá vãng.

Cách ba dặm thành Tây, trên sườn núi Bắc Sa, tôi lạnh lẽo ngồi trên tảng đá lớn, thời gian từng giây từng phút trôi qua, lo lắng trong lòng tôi càng thêm mãnh liệt, Hoắc Khứ Bệnh không thể thoát thân, còn Lưu Triệt đã phát hiện ra?

Tiếng vó ngựa khiến tôi sực tỉnh, quay phắt lại, quả nhiên thấy một con hắc mã chạy ra khỏi khu rừng.

Tôi mừng rỡ chạy ra đón, cục đá dưới chân làm tôi loạng choạng nhưng chạy tiếp trăm bước, tôi mới chống nạnh thở. Rạng rỡ nhìn người đang tới.

Nhưng khi thấy rõ thì lại hóa đá tại chỗ, đầu óc âm âm nổ vang.

Khuôn mặt được phủ một vàng sáng nhạt, lời nói sắc bén mang theo tia lãnh đạm khinh thường.

“Ái phi, trăm đã nói, sẽ không làm nàng thất vọng.”

53. Chương 53: Tuyệt Vọng

Lưu Triệt thúc ngựa đứng lại, cúi đầu nhìn tôi. Hắn có thể tìm tới đây tức là mọi chuyện đã bại lộ. Tôi hình linh lui về sau vài bước, hoảng loạn ngược đầu.

“Ái phi muốn biết, vì sao trăm lại ở đây?” Hắc nheo mắt nói.

Tôi vốn không biết nên nói gì, hắn thấy tôi không trả lời liền tiếp, “Ái phi càng muốn biết, người nàng chờ hiện giờ thế nào?”

“Người...” Tôi cả kinh, nỗi sợ hãi tức thì ập đến.

“Ái phi có hai lựa chọn, một là theo trăm trở về.” Con người lạnh lẽo không chút ý cười.

“Còn cái kia?” Tôi bình tĩnh mở miệng.

“Hai là trăm mang nàng về.”

“Ha ha...” Tôi lắc đầu cười như khóc, Lưu Triệt từng bước tới gần, bức tôi lui về sau.

Cuối cùng cũng tới bước này, Hoắc Khứ Bệnh đã bị tôi liên lụy, tôi đã phạm phải sai lầm không thể cứu vãn!

Phía sau sườn núi Bắc Sa là vách núi dốc đứng heo hút, tôi đứng trên đỉnh, nghênh đầu nhìn Lưu Triệt, “Mọi chuyện đều là sai lầm của tôi, tôi vốn không nên tới đây, xin bệ hạ đừng đem tội lỗi của tôi trút lên người khác.”

“Lý Dao Ca!” Trong tiếng hét của hắn, tôi lặng yên nhắm mắt.

Bên tai là tiếng gió thét gào, tôi ngã về sau, lần cuối cùng nhìn thấy đất trời xoay chuyển.

“Nếu nàng dám tự sát, trăm sẽ không bỏ qua cho nàng...”

“Trăm không cho phép nàng chết, nàng có hiểu không?”

“Tiểu Dao, trăm ra lệnh cho nàng tỉnh lại...”

Trong bóng đêm, tiếng nói ấy cứ không ngừng vọng lại, giữa lúc mông lung, tim tôi như bị dao cắt, nước mắt lã chã rơi.

Giật giật cánh tay nhưng vẫn không mở mắt ra được, hai tay tôi được ai đó giữ lại, lạnh buốt.

“Hồi bẩm bệ hạ, Lý mỹ nhân đã qua giai đoạn nguy hiểm, khi tỉnh lại chỉ cần điều dưỡng một thời gian, máu bẩm trong đầu sẽ tự tan hết.”

“Nhanh đi sắc thuốc!” Tôi có thể nhận ra đây là giọng của Lưu Triệt.

“Vâng.”

“Nếu trong vòng ba ngày vẫn không có hiệu quả thì mang đầu tới gặp trẫm!”

“Vi thần sẽ tận sức.”

Tiếng bước chân xa dần, tôi từ từ mở mắt ra, ánh sáng bất ngờ làm đau mắt, bàn tay to nhanh chóng che lên mắt tôi, “Nàng cuối cùng cũng chịu tỉnh lại.”

Tôi vô hồn nhìn vào khoảng không, “Tôi thật là mạng lớn, vậy mà vẫn không chết được.”

“Trẫm không muốn nghe giải thích, chuyện Lũng Tây không bao giờ được nhắc lại, mọi chuyện không có ai biết. Nàng chỉ cần ở Thừa Minh Điện an tâm dưỡng thương.” Hắn ảm đạm nói xong, một lúc sau cũng không nói tiếp.

Lưu Triệt đỡ tôi nằm xuống, tôi bây giờ mới mơ hồ thấy đôi mắt kia đang nhìn tôi mà không có cảm xúc.

Đối với tôi mà nói, lần này là do tôi khư khư cố chấp nhưng hắn không trừng phạt tôi, ngược lại còn dốc lòng chăm sóc làm cho tôi không cách nào trốn tránh.

“Bệ hạ...”

Hắn đi đến cửa rồi quay đầu lại nói, “Ngày ấy Hung Nô đột nhiên xâm phạm phía Đông Nam Lũng Tây, Phiêu Kỵ tướng quân mang binh đi ngăn chặn, sau khi trẫm khởi hành về kinh thì nhận được tin thắng trận.”

Tôi như vừa tỉnh mộng, trăm tính ngàn toán cũng chẳng tính được đột biến này, Hoắc Khứ Bệnh không phản bội lại hẹn ước nhưng đối với chàng, lê dân quốc gia suy cho cùng vẫn nặng hơn nhi nữ tình trường.

Là bi thương hay thư thái, tôi dựa vào tường, ngẩn ngơ nhớ lại chút dư âm ngọt ngào ngẩn ngủi thoáng qua.

Vận mệnh xoay vần, tôi vẫn quay về đây – Vị Ương Cung, Thừa Minh Điện, dây dưa không dứt, khó có thể đào thoát, là số mệnh không gì phá nổi.

Hơn mười ngày ngẩn ngủi qua đi, khi tỉnh lại thế sự đã đổi thay.

Cả ngày tôi đều đứng ở Chiêu Diệp Các, không trò chuyện với ai, Nam Lăng mỗi ngày ba lượt đem đồ ăn và thuốc đến nội điện.

Trái tim tưởng đau khó chịu, không có cảm giác thèm ăn, mỗi bữa chỉ gắp được vài miếng.

Trong gương đồng phản chiếu một khuôn mặt tiêu tụy, hai gò má phúng phính đã hóp lại, lộ ra cái cằm nhọn hoắt và đôi môi tái nhợt không chút huyết sắc, tuổi thanh xuân của tôi còn chưa nở rộ đã vội úa tàn.

Tôi héo mòn ngày qua ngày, chẳng màng sự gì, Lưu Triệt lấy tánh mạng Thái y và cung nô bức bách mới khiến tôi miễn cưỡng ăn cơm nhưng lòng lại trống rỗng không cảm nhận được mùi vị.

Trần Lộc đưa mật thư đến đều bị tôi đốt cháy, tôi không muốn nghe tin gì nữa, cung cấm thâm sâu đã khóa chặt tim tôi.

Lưu Triệt từ lần đó, ngoài lúc phải xử lý việc triều chính thì hiếm khi đặt chân tới nội điện, thỉnh thoảng vài lần tôi biết hắn đang lặng lẽ đứng ngoài cửa, đợi mặt trời lặn thì rời đi.

Tôi nằm trên giường quay lưng lại, đến khi bóng hắn hoàn toàn biến mất trong màn đêm.

Hắn càng không muốn đối mặt, càng nóng lòng trốn tránh hơn tôi.

Tỉnh lại, cả phòng ảm cúng dễ chịu, tôi ngồi dậy, gần đây cơn đau đầu đã dần giảm bớt, thuốc thang liên tục đang tra tấn vị giác của tôi từng ngày.

Hôm nay tôi đứng trước cửa sổ, thất thần gảy khúc Phượng Tê Ngô, âm thanh khô khốc lúc cao lúc trầm, bỗng nhìn cảnh đào mới hé nụ bên ngoài với những búp non tươi mới, trái tim phong bế lâu ngày chợt mở ra, cảnh xuân thấm vào linh hồn cô tịch bao nay.

Ngày lại ngày, thế giới này không vì yêu hận hi giận của tôi mà ngừng lại.

Trong lịch sử, Lý phu nhân chết ở thời khắc đẹp nhất của cuộc đời, chỉ để lại nhi tử mới một tuổi.

Tôi có lẽ không còn bao nhiêu thời gian để lãng phí, phiêu bạt bao lâu, chỉ một thoáng ngắn ngủi là qua vài năm, vẫn chỉ có hai bàn tay trắng.

Lưu Triệt nói là cấm cung tôi nhưng thực ra là để tôi tĩnh dưỡng. Khi đặt chân ra khỏi cửa điện, ánh mặt trời như tắm cho lần hồi sinh này của tôi.

Tôi mang theo Nam Lăng quay về Khúc Thai Điện, ở nơi này làm cho tôi bận lòng chỉ có đứa nhỏ không nơi nương tựa giống tôi kia.

Cách một dãy hành lang dài, tôi thấy các hoàng tử đang nghe thái phó dạy học.

Tôi đi dạo ngoài điện, cảnh liễu sum xuê, xanh tươi ướt át, thỉnh thoảng còn lấp ló những cây đào tầng tầng lớp lớp, làm cho góc hoa viên Vị Ương Cung thêm phần rực rỡ.

“Đào tơ mơn mẩn xinh tươi, hoa hồng đơm đặc dưới trời xuân trong” Tôi kiễng mũi chân ghé vào một đóa hoa đào ngửi thử, hoa có ngầy, người có tuổi.

“Hôm nay nàng đã theo chồng, Nền bề gia thất ấm nồng thuận vui.” Một nam tử mình mặc trường cư đầu đội ngọc quan đang nghiêng mình đứng phía xa.

Tôi khép tay áo gật đầu, khi đi qua hắn, hắn lại tiến lên cúi đầu, “Vi thần bái kiến Lý mỹ nhân.”

Tôi dừng bước, nhìn kỹ lại, người trước mặt tuổi hơn bốn mươi, cách nói năng tao nhã.

“Người là?” Tôi không nhớ đã gặp hắn ở đâu.

“Vi thần đến tìm thái phó, không ngờ quấy rầy nhã hứng của mỹ nhân.” Hắn cúi đầu nhường đường, làm động tác mời.

Tôi không hỏi lại, lập tức đi về phía cửa điện.

“Lý mẫu phi!” Học xong Tiểu Lưu Hoành chạy tới chỗ tôi, mấy ngày không gặp, khuôn mặt nó đã mập hơn trước một chút.

“Hoành nhi, học được những gì rồi, để mẫu phi kiểm tra xem nào.” Tôi dẫn nó đi rồi quay đầu nhìn Trang Thanh Dịch đang đi ra.

“Nhi thần đang học Kinh Thi và Luận Ngữ.” Nó kiêu ngạo ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Ngôn trung tín, hành đốc kính, tuy Man Mạch chi bang, hành hĩ. Có nghĩa là gì?” Tôi hỏi.

“Khổng Tử dạy chúng ta lời nói phải đi đôi với việc làm, cử chỉ đoan trang.” Thăng bé nghiêm túc đáp.

Tôi gật đầu, “Vậy con nhất định phải nhớ kỹ, bất luận khi nào, làm người đều phải có tín có thẳng, quân tử giữ tín mà an thân, phải làm một hoàng tử tốt.”

Sau này khi trưởng thành sẽ có thể bớt cực khổ, bình an cả đời, là vị vương gia sống an nhàn nhất.

Thăng bé cái hiểu cái không gật đầu đáp lời, rồi kéo tôi chạy tung tăng.

Đêm tối, đang chuẩn bị đi ngủ, chợt nghe ngoại điện có người bẩm báo, Kỳ Lân Các là biệt quán Lưu Triệt thường tới sau khi xử lý công văn xong, sắc trời đã tối mà Lưu Triệt đêm nay vẫn chưa trở về.

Tôi không bận tâm lắm nhưng lát sau có hoàng môn báo lại, tôi do dự một chút rồi cũng chỉnh trang y phục, đi vào Kỳ Lân Các.

“Vì sao lại là người?” Đang ngồi là lão giả râu tóc bạc trắng trong khu rừng đêm đó.

“Bệ hạ không có ở đây, không biết đại nhân có chuyện gì bẩm báo, không bằng ngày mai lâm triều hãy trình vậy?” Tôi thản nhiên nói.

“Không...Cựu thần đêm nay muốn...Khụ khụ...” Hần ho khan, ngửa đầu lệch qua tháp, yếu ớt nói.

“Thừa tướng đại nhân tuổi tác đã cao, đừng quá gắng sức!” Tiểu Hoàng môn nhắc nhở.

Tôi nhíu mày, nhìn quanh nói, “Các người có biết bệ hạ đang ở đâu không?”

“Nô tỳ không biết.” Mọi người cúi đầu.

“Mỹ nhân, cựu thần xin được nói ra suy nghĩ của mình.” Ánh mắt hần cố định trên mặt tôi.

“Lui hết đi!” Tôi phất tay.

“Mỹ nhân, xin người lại gần đây!” Giọng hần khàn đặc như vọng lại như chốn xa xôi nào đó.

Tôi khó hiểu đi qua, cúi người xuống tháp, “Thừa tướng đại nhân muốn bổn cung truyền lời cho bệ hạ?”

“Đêm đó bệ hạ không nghe khuyên bảo, nhất định không chịu giết người, cựu thần đã biết hậu cung này ắt sẽ đổi...” Hần dừng một chút, tôi kinh ngạc nhớ lại đêm đó.

“Vì sao?”

“Bệ hạ là minh quân, không thể vì họa thủy mà hại quốc...Sau loạn chính Tích Lã vẫn còn bài học...”

“Thừa tướng không cần lo lắng, bổn cung không có tâm tư ấy, cũng không có năng lực tranh đoạt gì.” Tôi nhẹ nhàng ngắt lời hần.

“Cựu thần không còn nhiều thời gian, xin để thần nói hết.” Hần thở gấp, nói tiếp, “Chuyển cáo đến bệ hạ, sau cựu thần, nhìn khắp triều đình, người có thể đảm nhiệm chức Thừa tướng...”

Ngừng một lúc, tôi thấy tình trạng của hần không ổn rồi, sợ là không gắng gượng được bao lâu.

“Ta sẽ đi tìm bệ hạ!”

“Lý Thái có trọng trách...” Hần nắm lấy tay áo tôi, ánh mắt trở nên đục ngầu, “Còn một người có thể dùng được...”

Tôi nín thở yên lặng nghe, sợ hần tắt thở, “Lý Thái đảm nhiệm chức Thừa tướng, người còn lại là ai?”

Gió thổi cánh cửa sổ bên ngoài, trong phòng ánh nến lúc sáng lúc tối, lão giả vươn bàn tay khô gầy lên, tiếng thở dốc yếu ớt, trên điện trần ngập hơi thở tang thương.

“Chu Mãi Thần...” Vừa dứt lời, hần lập tức ngã xuống, khuôn mặt trầm tĩnh mang theo nụ cười bình thản.

“Người làm sao vậy, tỉnh lại đi!” Tôi luống cuống đứng lên, vội vàng gọi ra ngoài, “Người đâu!”

Thừa tướng già nhắm mắt lại không nói hết được câu, tôi lệnh cho tiểu hoàng môn tuyên Thái y rồi mang theo vài thị vệ vội vàng chạy tới Tiêu Phòng Điện.

Trực giác nói cho tôi biết Lưu Triệt tối nay nhất định ngủ lại Tiêu Phòng, với tình hình này tôi cũng bắt chấp cung quy điều lệ, Thừa tướng không được bao lâu nữa rồi, không thể chậm trễ.

“Mỹ nhân đêm khuya tới đây, không biết có chuyện gì quan trọng.” Nhiễm Nhạc chặn tôi bên ngoài điện.

“Bệ hạ có ở đây không?”

“Mỹ nhân đừng làm cho nô tỳ khó xử, quấy nhiễu phượng giá là tội lớn.” Nàng nhấn mạnh.

“Giúp ta bẩm báo bệ hạ, bổn cung có chuyện quan trọng bẩm báo.”

“Chuyện này...”

Tôi thấy nàng không chịu đi thì đẩy nàng ra, chạy vào điện.

“Mỹ nhân không thể...”

“Xảy ra chuyện gì?” Lưu Triệt vừa đi vừa khép áo, nhìn tôi kinh ngạc.

“Đêm hôm ăn mặc phong phanh thế này, đừng để cảm lạnh, có việc gì thì sai cung nhân báo lại là được rồi.” Hấn kéo tôi qua, chỉnh trang lại y phục cho tôi.

“Bệ hạ, nô tì có chuyện quan trọng bẩm báo!” Tôi tránh ánh mắt của hấn, ngẩng đầu thấy Vệ Tử Phu mặc trung y màu đỏ đi ra, thân hình mảnh nhỏ nhắn đứng cạnh Lưu Triệt, còn chưa gỡ hết trang sức, búi tóc vẫn để.

“Lý mỹ nhân, đêm hôm khuya khoắt, có chuyện gì không thể để mai nói sao?” Nàng kìm nén cơn giận, cố tỏ ra nhu hòa.

Tôi ngóng cổ, kiễng chân thì thầm bên tai Lưu Triệt, kể đại khái tình hình. Vệ Tử Phu đứng đó tôi lại coi như không, hành vi không có tôn ti này đã đi quá giới hạn.

“Hoàng hậu, trăm có việc xử lý, nàng đi nghỉ trước đi.”

“Vâng.” Vệ Tử Phu không hỏi nhiều nhưng tôi cảm thấy rõ là nàng đang tức giận, nhưng tình huống này bảo tôi giải thích làm sao?

“Nô tì cáo lui.” Tôi hành lễ tượng trưng rồi bị Lưu Triệt dẫn đi.

54. Chương 54: Hàn Thực

Dưới vể ngơ ngạc của mọi người, hấn gấp gấp đi ra khỏi Tiêu Phòng Điện, tôi nhắm mắt theo đuôi. Sau đêm nay không biết trong hậu cung sẽ đồn thổi bao nhiêu chuyện nữa.

Dọc đường sắc mặt hấn ngưng trọng, tôi gần như phải chạy mới theo kịp hấn.

Trong Kỳ Lân Các, Thái y đang khẩn trương chữa trị, Lưu Triệt đứng bên không nói một lời, đến khi các thái y đều nhất loạt quỳ xuống thì tôi biết đã hết cách rồi, Thừa tướng là đầu hết đèn tắt.

Đưa người về tướng phủ, hấn lại phái vài Thái y đi theo, cả quá trình bận rộn gần một canh giờ.

Khi tôi nhìn đoàn người đã đi xa mà lòng vẫn còn bức bối, di ngôn hấn để lại lúc lâm chung lại phó thác cho ‘Họa thủy’ mới chỉ gặp mặt một lần là tôi đây, thế sự thật vô thường.

Nhân quả duyên pháp, tất cả đều chẳng có nguyên do.

Trong Kỳ Lân Các chỉ còn lại hai chúng tôi, dưới ánh nến lay động, Lưu Triệt dựa vào tháp, tay nắm hai thẻ tre im lặng chợp mắt.

Một lúc sau, hấn thở dài, “Công Tôn Hoàng đi rồi sẽ không còn ‘Công Dương xuân thu’ nữa.”

Tôi đi đến bên cạnh hấn, khép lại mấy quyển sách, trong quyển cuối cùng còn nửa phần chưa viết xong.

“Năm đó Đồng Trọng Thư mất vẫn còn có Công Tôn Hoàng làm Thái Học, lập ra Ngũ kinh tiến sĩ. Trẫm còn nhớ rõ, trong triều nhiều cự thần phản đối, chỉ có hai người họ là đốc hết sức hỗ trợ. Cho tới bây giờ, người đi sự tất.”

Hấn day mi tâm, nửa dựa vào án, trường bào màu đen rũ xuống, xuyên qua những năm tháng dài đằng dặc, tôi như được chứng kiến vị quân vương thiếu niên oai hùng ngạo nghễ đang vẫy vùng thỏa chí, lèo lái giang sơn.

Cảnh còn người mất, nhìn lại mới phát hiện đã qua lâu đến vậy.

Tôi thấy hấn mệt mỏi ưu phiền thì định gọi thị nữ vào hầu hạ, vừa đứng lên lại bị hấn giữ lại.

“Công Tôn trước khi đi có giao phó gì không?”

“Trong triều Lý Thái có thể làm Thừa tướng, Chu Mãi Thần có thể dùng.” Tôi nghiêm túc nói.

“Không thể ngờ câu nói cuối cùng của Công Tôn lại là nói với nàng.” Lưu Triệt quay đầu nhìn đi nơi khác.

“Đêm đó,” tôi lựa lời, “là người nhất định không chịu giết thiếp?”

“Phải.” hấn đáp dứt khoát.

“Thiếp muốn biết nguyên nhân.” Tôi cố lấy dũng khí nói.

“Không có nguyên nhân, lúc ấy không muốn giết nàng, thế thôi.” Hắn thần nhiên như đang nói đến chuyện chẳng liên quan.

“Có người dẫn thiếp đến đó, người tin cũng được không tin cũng chẳng sao.”

“Nếu còn có lần sau, trẫm sẽ không lưu tình. Việc này không được để người thứ ba biết được, đêm nay nàng xông vào Tiêu Phòng đã là không ổn.” Hắn nói với tôi.

“Nếu không phải thấy hắn không còn chống đỡ được, bệ hạ cho rằng nô tì muốn đi?” Tôi cúi người hành lễ.

“Trẫm lo lắng cho nàng, nàng không hiểu sao?”

“Nô tì xin được cáo lui trước.” Cảm xúc lúc này thật khó nói thành lời, tôi chỉnh trang y phục đi thẳng về Chiêu Diệp Các không hề quay đầu lại, Lưu Triệt không đến, cả đêm hắn đã ở nơi khác.

Ba ngày sau, Thừa tướng Công Tôn Hoàng bệnh nặng qua đời, năm tám mươi, Lý Thái tiếp nhận chức vụ Thừa tướng, Chu Mai Thần là Trưởng Sử Thừa tướng.

Sau đó tôi mới biết Lý Thái chính là nam tử đối thơ với tôi ở bên ngoài Khúc Thai Điện.

Lý Thái là đường đệ của Lý Quảng, từ thời Văn Đế đã là một nhân tài hiếm có, văn có thể có những chính sách thần kỳ, võ có thể trăm Hung Nô.

Lý Quảng một cánh, Vệ thị một cánh, độc chiếm hơn phân nửa giang sơn Hán gia.

Đầu tháng tư, hoa cỏ úa tàn, từ khi trở về từ cuộc đại chiến Hà Tây, tôi bị cấm cung ở Thừa Minh Điện đã đầy một tháng, Hán quân đóng ở Hà Tây lại tiếp tục tái chiến.

Lây lắt trong thâm cung này chẳng biết đã đến ngày tháng nào rồi.

Cuộc sống như dừng lại, mọi sự đều tiến về trước, chỉ có mình tôi vẫn đang lững thững tại chỗ.

Phượng Tê Ngô đã đóng một lớp bụi mà tôi chẳng còn hứng thú đụng đến, ngọc phỉ thúy cũng vẫn đục vì tôi không còn trang điểm nữa.

Bình Ngọc Hoa cao còn nằm yên trên án, có lẽ cũng không còn cần thiết nữa bởi vì Lưu Triệt đã lâu không ngủ lại Y Lan Điện.

Tôi cũng không hỏi hắn đang ở đâu, nếu hắn đến, chỉ bình tĩnh nói chuyện và lảng tránh xa cách.

Phần thưởng của Y Lan Điện ngày càng nhiều, bổng lộc ngày càng dồi dào, nhưng để làm gì?

Ai thiếu ai, ai không rời khỏi ai được? Những chuyện đại loại thế đều không thật nữa rồi.

Khi mới vào cung tôi còn dùng lòng phẫn hận để kháng cự, để chống đỡ, nhưng hôm nay tôi ngay cả sức lực để hận cũng chẳng còn.

Không có hi vọng sẽ không có thất vọng, như vậy cũng tốt.

Bất giác đã đến lễ Hàn Thực, trong cung cấm lửa, chỉ được ăn món ăn lạnh.

Từ thời thượng cổ đã có hình thức ban sơ của lễ Hàn Thực, trời đất còn hỗn loạn, nền văn minh chưa xuất hiện, lửa tượng trưng cho sự tồn tại của thánh thần.

Con người không thể thiếu lửa, lại gặp tai họa do lửa, do đó mỗi năm đều làm lễ cúng bái Hỏa thần, tiễn Hỏa thần cũ đón Hỏa thần mới, gọi là lễ Cấm Hỏa.

Tới thời xuân thu, vì để tưởng niệm danh sĩ Tấn Văn Công cắt thịt đùi chống đói mà sửa thành lễ Hàn Thực.

Nhà nhà cấm lửa gọi là ăn lạnh, sau lễ Hàn Thực là đến tiết Thanh Minh.

“Lễ Hàn Thực... tháng lạnh chờ xuân tới, xuân ấm chẳng biết thu.” Tôi đứng bên bậu cửa sổ thì thầm.

Nam Lăng phủ thêm cho tôi một tấm áo choàng, “Yến tiệc cúng tế ở Trường Thu Điện long trọng náo nhiệt, mỹ nhân muốn đến giải sầu không?”

Tôi lắc đầu nói, “Không cần, không muốn đi.”

“Cả ngày người cứ buồn bà ở trong điện, không biết bệ hạ đau lòng thế nào.”

“Ăn sung mặc sướng có gì còn không vừa ý?”

“Nô tỳ hầu người ra ngoài tản bộ nhé.” Nam Lăng nhẹ giọng hỏi.

“Cũng được.”

Hoa đào đã rụng nhiều, cuốn theo chút nhụy hoa còn sót lại, ‘Hong nhan thẩm thoát xuân qua. Hoa tàn người vắng ai mà biết ai!’

Trước đây đọc Hồng Lâu Mộng vẫn luôn cho rằng Đại Ngọc bị quan khác người, lầu vàng điện ngọc, tài mạo song toàn, vì sao cả ngày cứ tỏ vẻ thương xuân tiếc thu?

Cuộc đời không thể lúc nào cũng thê lương quạnh quẽ được, nhưng càng phồn hoa thì khi tàn cuộc lại càng cô đơn.

“Người có người thân không?” Giữa khu vườn xanh biếc khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Lăng càng thêm nhu mì đáng yêu.

Nàng cúi đầu nói, “Năm nô tỳ lên năm đã không còn cha mẹ, chỉ có một tỷ tỷ thất lạc nhiều năm.”

“Người có muốn xuất cung không, gả ột nam nhân bình thường an nhàn sống đến hết đời.” Tôi dừng bước nghỉ chân.

“Nô tỳ không dám yêu cầu xa vời, chỉ mong được tận tâm hầu hạ mỹ nhân.” Nàng bối rối nói.

“Nếu ta là người, ta sẽ cầu được một tương lai an ổn mà không phải giam mình trong cái lồng sắt này cả đời.”

Nam Lăng không trả lời, qua Y Lan Điện, chúng tôi chậm rãi tiến vào một vườn hoa sắc sỡ, bóng cây loang loáng bên mình, xa xa thấy một đoàn người đang ồn ào đi tới.

Một bóng hồng rạng rỡ xinh đẹp đến lóa mắt loáng thoáng giữa rừng cây cối, nàng đang mỉm cười nghiêng đầu, bên cạnh nàng là Lưu Triệt với vẻ tươi tắn.

Tôi tiến thoái lưỡng nan, đành đứng im, nữ tử hồng y cũng đã nhìn thấy tôi, nàng gạt những nhánh cây bước sang, bề ngoài chỉ độ chừng mười lăm tuổi, con mắt sáng trong đánh giá tôi không kiêng kị.

“Vừa rồi thần nữ còn nghĩ, thành Trường An to như vậy nhưng không thấy nhiều mỹ nhân, hóa ra đều bị bệ hạ giấu ở Vị Ương Cung rồi.” Nàng trêu ghẹo nói.

Lưu Triệt hời hợt liếc qua tôi rồi vuốt tóc nàng nói, “Trẫm thật là nói không lại cái miệng này của người, nên tìm phò mã để khắc chế nha đầu này thôi, đây là Lý mỹ nhân.”

“Thần nữ nếu coi trọng nam tử nhà ai, bệ hạ phải làm chủ, thần nữ bái kiến mỹ nhân.” Nàng hành lễ.

“Nàng là thứ nữ của Trung Sơn Vương, Chiêu Dương công chúa Lưu Tử Ngụ.” Lưu Triệt giới thiệu.

Tôi gạt đầu mỉm cười, nàng tiếp lời, “Nhân dịp cúng bái lễ Hàn Thực, gia phụ vào kinh diện thánh.”

“Vậy sao, Chiêu Dương công chúa vui vẻ đến đây thì phải chơi cho thỏa thích nhé, bệ hạ, nô tì không tiện quấy rầy.”

“Đại yến cúng bái ở Trường Thu Điện mỹ nhân không tham gia sao?” Lưu Tử Ngụ dò hỏi.

Tôi còn chưa mở miệng, Lưu Triệt đã cởi áo choàng khoác lên người tôi, “Không đi cũng được, nên tính dưỡng thêm.”

“Nô tì cáo lui.”

“Bệ hạ, Lý mỹ nhân quả nhiên đặc biệt, không chút phần son nhưng vẫn kiều diễm, thật đúng như lời người nói.” Tiếng Lưu Tử Ngụ dần nhỏ lại.

Trung Sơn Vương Lưu Thắng, con thứ chín của Cảnh Đế, năm đó Lưu Triệt bổ nhiệm Chủ Phụ Yến làm Trung đại phu, ban lệnh ân xá, mang đất phong phiên Vương ban cho con cháu, ân trạch như mưa, chia đều khắp cả, cứ thế đã làm suy yếu thế lực chư Vương.

Trung Sơn Vương này rất giỏi giấu tài, sau khi bị tước đất thì say mê tửu sắc, sinh ra vô số nhi tử nữ nhi, không còn tâm trí hỏi đến chính sự, tiêu sái làm một Vương gia an bình.

Nhìn điệu bộ của Chiêu Dương công chúa và Lưu Triệt thì có vẻ đã quen biết từ lâu, nếu là người ngoài thì đã bị khí thế thân phận của Lưu Triệt đè áp.

Trời đêm đêm tối đen như mực nhưng trong Trường Nhạc Cung đèn đuốc ánh hồng cả một góc trời, lan sang cả Y Lan Điện tĩnh lặng.

Vọng ngẩng ra xa, Lưu Triệt đang cùng các cơ thiếp và thần tử hoan hỉ nhập tiệc rồi.

“Người nói xem, ta thế này có được xem có sống không uống phí không?” Tôi không quay đầu mà khẽ nói.

“Nàng cho rằng thế nào?”

Tôi quay phắt lại thấy Lưu Triệt đang đứng cạnh, bình tĩnh nhìn tôi.

“Bệ hạ, cung yến ở Trường Thu Điện đã xong rồi?” Hẳn lâu rồi chưa đặt chân đến đây nên khi gặp mặt lại có cảm giác ngỡ ngàng xa lạ.

“Giữa cảnh ca múa yến nhạc, trăm ngồi đó mà đột nhiên nhớ nàng.” Hắn ôm lấy tôi ngồi xuống.

“Ừm.” Tôi nhìn nghiêng khuôn mặt hắn, chợt hoảng hốt.

“Theo lời nàng nói, trăm không thể nhìn nàng sống uống phí thế được, mấy ngày nữa là thanh minh, trăm lâu rồi chưa đến nhà tỷ tỷ, Bình Dương phủ cũng là chỗ ở cũ của nàng, cùng trăm ra khỏi cung cho đỡ buồn nhé.” Hắn ôm vai tôi, dịu dàng lắc lư.

“Nô tì muốn đi nghỉ, bệ hạ cũng nên nghỉ sớm đi.” Thoắt cái đã đến giờ quy định trong cung.

Hắn mỉm cười ôm ngang lấy tôi, “Ái phi ngủ cùng trăm.”

Không chờ tôi phản kháng đã rơi vào tấm màn che pháp phối, đêm nay hắn cực kỳ ôn nhu, kiên nhẫn khơi gợi xúc cảm trong tôi.

“Tiểu Dao, trăm nên làm thế nào với nàng bây giờ?” Giữa những cái vuốt ve triền miên, hắn lại nói thế.

Mũi chua xót, cơ thể tôi mềm nhũn như nước nhưng nước mắt lại không ngừng rơi, thật ra tôi cũng muốn biết, tôi phải làm thế nào với hắn bây giờ..

Động tác của Lưu Triệt dần bình ổn, lau nước mắt cho tôi, hắn cụng trán nhìn tôi, đôi mắt thâm u không thể nhận ra.

Hơi thở ổn định lại, hắn xoay người ôm tôi vào lòng, không tiến thêm bước cuối, “Ngủ đi.”

“Lưu Triệt...” Tôi dựa vào lồng ngực hắn mà cảm xúc hỗn loạn.

“Cơ thể lạnh như vậy phải đắp thêm chăn mới được.” Bàn tay ấm áp của hắn vuốt ve lưng tôi, không hề có chút nhệch dục nào.

Bình yên đi vào giấc mộng, tỉnh giấc thì không còn lo lắng gì nữa.

Tiết Thanh Minh mưa phùn như tơ, tôi ghé mắt lên trời, cột tóc lại, mình mặc trường y màu xanh nhạt, đơn giản không bằng một cung tỳ.

Ngự giá ra khỏi Kim Mã Môn, qua khỏi thành tây thì Lưu Triệt bỗng nhiên nhô đầu ra, “Lần đầu tiên gặp nàng là tại cây cầu đó.”

“Thiếp đeo mặt nạ, nhận lầm người...” Tôi sực ngậm miệng.

55. Chương 55: Ngơ Ngẩn

Sắc mặt vốn đang nhu hòa của Lưu Triệt thoáng chốc sầm xuống, cho đến khi tới Bình Dương phủ, hấn mới khôi phục thái độ.

Bình Dương công chúa cùng với toàn thể gia quyến đều hoan hỷ nghênh đón Lưu Triệt đến, tôi cũng đã được thăng từ ca cơ lên làm mỹ nhân nên thái độ của mọi người đối với tôi tất nhiên là khác ngày trước.

Trở về Bình Dương phủ, đi qua những con đường và dãy phòng quen thuộc, tâm tình tôi cũng bình lặng hơn, khi ngang qua Mai Uyển thì bên trong có tiếng đàn sáo vọng ra.

“Trước kia thiếp thường luyện tập ca múa ở đây.” Tôi quay lại nói.

Khuôn mặt Lưu Triệt dưới ánh mặt trời lấp lánh sáng, mắt nheo lại, “Lâu rồi không thấy nàng cười.”

“Tỷ tỷ, trầm cùng nàng thăm lại nơi ở cũ, các người không cần đi theo.” Hấn phân phó.

“Được, tỷ tỷ đi trước an bài ngộ yến cho bề hạ.” Bình Dương công chúa chân thành cười rồi rời đi, một năm không gặp cũng không thấy nàng già hơn.

Cửa ở Thanh Tuyết Cư được đóng chặt, tôi chạm vào thân cây xù xì như nhìn thấy bản thân vừa từ trong phòng bước ra, Hoắc Khứ Bệnh đang đứng dưới tán mai mím cười chờ tôi.

“Vì sao không vào?” Lưu Triệt đẩy cửa ra, nhìn tôi với vẻ ngóng đợi.

“Không cần.” Tôi lắc đầu, quá khứ đã lùi xa, nơi này đã không còn thuộc về tôi.

“Nếu nàng thích, trầm sẽ tu sửa nơi này thành biệt quán cho nàng.”

“Hãy cứ để nó nguyên trạng thế này, ít nhất còn có kỷ niệm.”

“Theo nàng vậy.” Lưu Triệt ngửa đầu nhìn nhánh mai không hoa.

“Bình Dương công chúa còn đang chờ, chúng ta đi thôi.” Xoay người ra khỏi cửa, hấn nắm tay tôi, dọc đường không nói chuyện.

Yến nhạc linh đình, Vệ trưởng công chúa cùng Tào Tương bước vào, vừa thấy Lưu Triệt nàng lập tức nhào vào lòng hấn làm nũng, lại ngồi trước án bên trái hấn, còn tôi ngồi ngay ngắn bên phải hấn.

Hàn cơ cũng ngồi cùng Tào Tương, sau đó tôi mới biết nàng đã được Tào Tương nạp làm thiếp.

Thật tốt quá, trên đời này có lắm sự chia ly đều vì cho rằng, bằng những lưu luyến nhất thời sẽ có thể bên nhau một đời.

Bình Dương công chúa cho các vũ cơ ra góp vui, nhìn quanh tôi không thấy bóng dáng Thúy Lâu đâu, người mới thay người cũ.

Lưu Triệt thấy tôi ăn mấy miếng gan nướng thì lệnh mang thêm, nghe họ nói về chuyện thường nhật, gỡ bỏ lớp mặt nạ trong cung, tôi lâu rồi không có được khẩu vị thế này, rau hẹ xanh mượt xào dầu hạt cải ăn với cơm, tôi ăn chừng một chén.

“Phụ hoàng, có thể để Lý mỹ nhân ở lại thêm mấy ngày được không?” Vệ trưởng công chúa nũng nịu bên vai Lưu Triệt.

“Đã gả làm vợ người ta rồi, còn bướng bỉnh!” Lưu Triệt trêu mếu nói.

“Nhi thần mới vừa vào Bình Dương phủ thì Lý mỹ nhân đã dạy con đánh đàn, bây giờ muốn lãnh giáo người một chút thôi, được không?”

Lưu Triệt nắm tay tôi mím cười nói, “Hai người các người từ lúc nào đã thân thiết thế rồi?”

“Trước cả người nữa kia, Lý mỹ nhân nói đúng không?” Vệ trưởng công chúa tinh nghịch cười quay sang tôi.

Trong không khí hoà thuận vui vẻ, Lưu Triệt đồng ý cho tôi ở lại mấy ngày, điều kiện tiên quyết là uống thuốc đúng giờ, không được để mệt mỏi quá độ.

Tôi nói bóng nói gió mới biết được Thúy Lâu về quê thăm người thân, không ở trong phủ nên không khỏi ngậm ngùi.

Trong Mai Uyển, tôi gảy dao cầm, gió nhẹ thổi bay sa trường, Vệ trưởng công chúa nhu thuận ngồi bên nghe, không gian thật an tĩnh.

“Âm điệu du dương như tri âm tri kỷ.” Lưu Triệt vén rèm vào, vỗ tay tán thưởng.

“Phụ hoàng, đừng ồn.” Vệ trưởng công chúa đặt tay lên môi.

Tôi cười tiếp tục đánh đàn, âm cuối kéo dài.

“Trẫm mượn Lý mỹ nhân nửa ngày chẳng biết có được không?” Lưu Triệt ôm nàng ra vẻ nghiêm túc nói.

“Chỉ cho phép ba canh giờ!” Vừa nói nàng vừa chạy đi, hành động vẫn như một tiểu cô nương ngây thơ.

Khi Lưu Triệt dẫn tôi tới mã tràng thì chuyện cũ cuộn cuộn ập đến, đến khi hấn dắt ngựa lại đây tôi mới nhận thấy.

Hấn mặc áo ngắn dựa vào ngựa, hoàn toàn không giống vị quân vương nắm quyền sinh sát trên triều, hấn vậy tay, tôi ngơ ngác đến gần.

“Ở trên lưng ngựa, rong ruổi thiên hạ, cái cảm giác này không lời nào có thể diễn tả được, có muốn thử một lần?” Hấn nắm dây cương vươn tay về phía tôi.

“Ngựa tốt, nhưng có một con thì rong ruổi thế nào?” Tôi vỗ lưng ngựa, nhướn mày hỏi.

“Ha ha... Ái phi muốn một mình ra trận?” Hấn thoáng kinh ngạc, lập tức lệnh cho kỵ nô dắt tới một con nữa.

Toàn thân đen xì, bốn vó trắng như tuyết, chính là Đạp Tuyết.

“Bệ hạ đừng xem thường nữ tử, nô tì không ngại cùng người tỷ thí đâu.” Tôi tóm lấy dây cương, giật tay, quăng mình lên lưng ngựa.

“Kỹ thuật tốt!” Lưu Triệt vỗ tay tán thưởng, tôi từ trên lưng ngựa nhìn xuống bắt gặp ánh mắt rạng rỡ kinh ngạc của hấn.

“Cẩn thận, trẫm sẽ ở bên giúp nàng!” Vừa nói hấn vừa nhảy lên lưng ngựa, hai tiếng hí dài rồi tuấn mã cất vó băng băng chạy.

Đường trong mã tràng tôi nắm trong lòng bàn tay nên cứ dọc theo phương bắc thẳng tiến hết tốc lực.

Nụ cười trên mặt hấn vẫn sáng ngời, khi chậm khi nhanh theo sát cạnh tôi, tôi chưa từng thấy một Lưu Triệt phóng khoáng đến vậy, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng chan chứa ý cười.

Hấn bỗng ghìm cương, vờn quanh tôi, tôi không chịu thua kém, hai con tuấn mã kèn cựa thắng thua.

“Nếu đã là tỷ thí, không bằng xem ai có thể nhảy lên lưng ngựa đối phương trước!” Hấn ruổi ngựa đến gần, vỗ mạnh vào mông Đạp Tuyết.

“Không thềm, người chơi xấu.” Tôi thúc ngựa tránh ra, hấn lại hờn hở sấn lại.

Tôi kẹp bụng ngựa, bỏ chạy một quãng, phía sau vang lên một tiếng quát nhẹ, thấy Lưu Triệt nhảy lên, tôi cảm giác đằng sau trĩu xuống hấn đã ngồi vững vàng phía sau, cánh tay vòng qua hông tôi bao lấy cả người tôi, chúng tôi cùng thúc ngựa phóng đi.

“Nhột quá!” Cái cảm lún phún râu của hấn cọ vào gáy tôi, tôi chịu không nổi ngo ngoáy.

“Đừng lộn xộn, con ngựa không nghe lời rồi.” Quả nhiên, Đạp Tuyết chắc bị làm cho hoảng nên cứ thế lao đầu về trước.

“Ôm chặt ta, coi chừng rơi xuống ngựa!” Hấn hét lên, tôi ôm lấy cổ hấn, cả người xóc nảy liên hồi.

Đến khi Đạp Tuyết chậm lại tôi mới từ từ mở mắt ra, thấy Lưu Triệt đang cười trộm, tôi lúc bấy giờ mới hiểu, giận dỗi vùng tay ra.

“Mỗi khi trầm xuất cung đều tới nơi này.” Hắc quần chặt tôi, bình thần nói.

Bờ nam Vị Thủy, nước sông đang cuộn cuộn chảy về đông, những suy nghĩ mông lung đều dừng lại ở giờ phút này. Gió xào xạc cuốn theo hơi nước phả vào mặt, dăng chân trời bỗng lóe lên một bóng trắng.

Bên tai tôi vẫn ù ù vẩn vẩn, còn đang ngơ ngác nhìn quanh, Lưu Triệt đã ôm tôi xuống ngựa khóa vào lòng.

“Nàng vừa nói gì? Trầm chỉ nghe thấy, Trường An, Vị Thủy.” Hắc thì thào.

Tiếng gió gào thét làm mặt nước gợn sóng, đất trời hóa thành một màu trắng xóa, tay áo Lưu Triệt tung bay phát phơ.

Tôi chui ra khỏi ngực hắc, mái tóc dài đen bóng xỏa tung, cánh tay giang rộng muốn được cuốn đi cùng gió.

Từng tầng mây phía chân trời dần tản ra, ánh mặt trời rọi nắng khắp nơi.

“Từ lúc nào đã học cưỡi ngựa? Thành thạo lắm!” Hắc cột con ngựa dưới gốc cây.

“Trước kia ở trong phủ nhàn hạ quá nên lén học.” Tôi dựa vào cây ngồi xuống ôm gối.

“Trầm cả đời tận sức cho chiến sự bình mã nhưng lại không ngờ ái phi của trầm lại là cao thủ cưỡi ngựa, trầm có thể nào không vui vẻ được?” Hắc mỉm cười ngồi xuống cạnh tôi.

“Ở trong mắt các vị, nữ nhân chỉ có thể thua may vá, giúp chồng dạy con. Có ai từng để ý chúng tôi thực sự là muốn gì đâu.”

Hắc ghé sát vào tôi, “Nam nhân hi vọng bản thân đủ mạnh, đỉnh thiên lập địa, để có thể bảo vệ thê nhi. Mà trầm còn muốn bảo vệ con dân và giang sơn Đại Hán, có đôi khi trách nhiệm quá nặng, trầm cũng sẽ lực bất tòng tâm, nàng có hiểu được không?”

Giang sơn, thống trị, liên quan gì đến tôi? Tôi chỉ muốn một cuộc đời bình lặng, chăm sóc người mình yêu, cùng yêu thương nhau đến bạc đầu.

“Nữ nhân hiện ngang trên lưng ngựa mới chân chính là nàng, đừng tự phong bệ chính mình.” Hắc cầm tay tôi, “Trầm không thể cho nàng công bằng cả đời, nhưng có thể bảo vệ nàng cả đời.”

Nói đến đây Lưu Triệt nhìn xa xăm, lời hứa của quân vương nặng nề quá, tôi kham không nổi nhưng tôi biết, hắc thật sự mệt mỏi.

Chỉ là, Lưu Triệt, dù tôi có ở bên cạnh người thì cuối cùng cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, người cũng biết, cả đời quá dài, mà tôi chỉ có vài năm ngắn ngủi mà thôi.

“Ai cũng không thể ở cùng ai mãi mãi được, họa phúc sớm tối, có lẽ vốn không nên nói đến ngày mai.” Tôi quay đầu thật lòng nói với hắc.

“Nếu không có ngày mai, vì sao không sống thật tốt hôm nay.” Hắc cầm tay tôi.

“Lưu Triệt, chúng ta buông tha nhau thôi, được không?”

“Không phải là trầm không buông tha cho nàng, mà là bản thân nàng không chịu buông tha cho chính mình.” Hắc ôm mặt tôi nhấn từng chữ.

Một nụ hôn sâu đặt xuống nuốt lại mọi lời tôi muốn nói, bờ môi ấm mềm đang xé toang trái tim đau đớn, đây đưa lẫn lộn.

Chẳng biết tại sao khuôn mặt của nữ tử áo trắng ngập đầy nước mắt lại hiện ra trong đầu tôi, đừng quên hẹn ước xưa.

Ai nói cho tôi biết, hẹn ước xưa đã ở nơi đâu?

Ở Bình Dương phủ năm ngày, Thanh Tuyết Cư vẫn giống hệt trước lúc tôi rời khỏi, trong tấm bình phong tôi cầm bộ phục trang cưỡi ngựa ngày trước mà xúc cảm khó tả.

Vệ trưởng công chúa học đao cầm, lại quấy quả đời tôi khiêu vũ, lấy cố là vũ nhạc cung đình quá cứng nhắc, không linh động bằng của tôi.

“Áo váy xanh xanh, trong vàng có xanh. Trái tim bi thiết, khi nào dứt? Áo váy xanh xanh, áo vàng áo xanh. Trái tim bi thiết, khi nào ngơi? Áo lụa xanh xanh, nữ tử chốn đây. Ta nhớ cổ nhân, khiến tim này thất. Từng mảnh từng mảnh, lạnh với gió. Ta nhớ cổ nhân, chặt lòng ta.”

Nàng mặc một thân xanh mát tương xứng với y phục tôi, vốn đang ưu phiền lại bị khúc nhạc của nàng làm cho vui vẻ.

Bước chân lả lướt, váy xanh bồng bềnh, tôi không búi tóc, mái tóc đen như nhung rũ xuống vòng eo, tùy tiện buông xõa.

“Hôm nay được xem điệu múa này thì chẳng còn mong gì nữa!” Tào Tương khen, Hàn cơ cũng đang đứng bên.

“Bình Dương Hầu quá khen.” Tôi lau mồ hôi bên thái dương rồi cột tóc lại.

“Trái với mỹ nhân, nha đầu kia lại tấu khúc ca than khóc vợ chết thành khúc nhạc vui vẻ thế này!” Tào Tương ngửa mặt cười và ánh mắt thương yêu, tôi liền biết có người đã đi sâu vào lòng hắn rồi.

“Không hay sao?” Vệ trưởng công chúa gảy thêm vài nốt.

“Một khúc nhạc của Phu nhân, vẫn vương không ngớt!” Tào Tương giả bộ cúi đầu.

Nhìn Vệ trưởng công chúa cong cái miệng nhỏ nhắn lên, tôi thấy như có gió nhẹ lướt qua, thuần khiết là vậy, tinh nghịch là vậy, tuổi xuân tươi đẹp là vậy!

Khi Lưu Triệt đón tôi hồi cung còn cố ý nghe nàng tấu một khúc nhạc, rồi đưa ra kết luận: danh sư xuất cao đồ.

“Trẫm thấy nàng chơi rất vui, sau này còn nhiều cảnh đẹp tha hồ cho nàng ngắm, Cam Tuyền Cung ở thành bắc, Thượng Lâm Uyển ở Tây Giao, nàng đến sẽ thích cho xem.”

Ba mươi sáu điện trong Thượng Lâm Uyển, cảnh đẹp Nghi Xuân, lược ảnh Bác Vọng, biệt viện Ngự Túc, vườn hoa Lâm Lập...

Tôi nhớ đến câu nói đã phai nhạt từ lâu, nhưng giờ nghe lại thấy rõ ràng bên tai, mỗi một câu Hoắc Khứ Bệnh nói với tôi vẫn còn quanh quẩn đầu đây.

Buộc bản thân phải quên đi nhưng càng cố quên lại càng nhớ rõ, trốn không thoát được.

Cửa thành ầm ầm đóng lại, thế giới của tôi cũng quay về với sự tĩnh lặng.

56. Chương 56: Nghi Kị

Mấy ngày không ở, cung nhân đã dọn dẹp Y Lan Điện gọn gàng không thấy một hạt bụi, Nam Lăng đón tôi vào điện, bưng lên chén canh thảo dược đặc biệt và chuẩn bị nước ấm với hoa thơm.

Tắm rửa sạch sẽ xong, tôi khoác lớp y phục màu vàng nhạt, cuộn mình trong chăn ngủ thật say.

Lưu Triệt bận tới mức không thấy bóng dáng nhưng nhiều lần tỉnh giấc giữa đêm lại thấy mình đang gối lên tay hắn.

Chiều đến, tôi cố dần lòng để đi gặp Vệ Tử Phu, lần cuối tôi gặp nàng là ở Tiêu Phòng Điện nên trong lòng vẫn không được tự nhiên.

Nam Lăng hôm qua hào hứng kể cho tôi nghe đủ loại tin đồn đang lan truyền trong hậu cung, rằng bộ hạ nửa đêm rời khỏi Tiêu Phòng Điện chỉ vì một câu nói của Lý mỹ nhân.

Nhưng phần lớn đều nói Lý mỹ nhân được sủng sinh kiêu, xem thường quy định lễ nghi, mê hoặc thánh giá, đêm hôm xông vào Tiêu Phòng.

Tôi lại chẳng chút may mắn để bụng, ai biết đêm đó tình hình gấp rút chẳng liên quan chút nào đến yêu đương.

Thay một bộ khước cư xanh nhạt, cổ tay viền áo đều thêu hoa, chất liệu vải là gấm hoa thượng hạng, dù nặng nhưng mềm mại, ôm sát đường cong cơ thể rồi rũ xuống, tóc tôi búi tùy tiện và cài một cây trâm bạch ngọc, không trang điểm son phấn gì.

Vết sẹo trên mặt đã mờ đi nhiều, chỉ còn lại chút vết hồng, phủ ít phấn là có thể che khuất.

“Mỹ nhân không tô son điểm phấn, nhưng dù giản dị vẫn hơn người.” Nam Lăng vừa giúp tôi chải tóc vừa khen ngợi.

Tôi bỏ ngoài tai những lời này, chăm chú quan sát nàng qua gương, nàng đang cười lém lỉnh, chẳng biết tại sao Nam Lăng khiến cho tôi có cảm giác như đã từng quen biết, rất nhiều thói quen và thần thái của nàng đều có bóng dáng Thúy Lâu, tôi hoảng hốt, nàng và Thúy Lâu có thể nào...

Ánh nắng rực rỡ làm tôi phải nheo mắt, liễu xanh hoa hồng, cảnh sắc tươi thắm.

Qua khỏi cửa điện, tôi ung dung bước vào đang định hành lễ nhưng thoáng nhìn một cái lại khiến tôi khựng lại.

Hai người đang ngồi trên tháp cao nhàn nhã uống trà, đường nét khuôn mặt khá giống nhau, chỉ một cái chớp mắt, cặp mâu thâm thúy xuyên qua bức rèm thưa dừng lại trên mặt tôi.

Tôi không ngờ tới lại gặp hần ở đây, trong thoáng chốc tôi chỉ lặng yên nhìn hần mà quên cả nói năng.

“Lý mỹ nhân, cảm cung đã được bãi bỏ, sau này đừng hành sự lỗ mãng nữa.” Vệ Tử Phu xuống khỏi tháp, tay nâng lên ngăn cản tầm mắt tôi.

“Vâng.” Tôi hồi thần, thẳng lưng đáp lời.

“Thần bái kiến Lý mỹ nhân.” Hần rạp người vái chào, mình vận trường bào màu xanh, đầu đội mũ ngọc quai thao.

“Đại tướng quân không cần đa lễ.” Tôi chặn lại, Vệ Thanh vẫn đáng vẻ bình tĩnh không gợn sóng.

Chuyện xưa lại dần dập kéo về, bữa vây lấy tôi, qua khuôn mặt Vệ Thanh tôi như đang trở về những ngày vô lo xưa.

Ba người đối mặt nhau, không khí trong điện yên tĩnh đến kỳ lạ, không ai lên tiếng nói chuyện. Nỗi đa cảm của tôi, sự bất ngờ của Vệ Thanh và sự nhẫn nại của Vệ Tử Phu, mỗi người đều có tâm tư riêng.

“Các người ở Bình Dương phủ chắc đã gặp nhau.” Bàn tay thon dài trắng nõn của Vệ Tử Phu chạm vào chén trà, nhỏ nhẹ nói.

Tôi nâng chung trà lên khẽ gạt đầu, mắt mờ hơi nước nhưng vẫn thấy được vẻ nghi ngờ của Vệ Thanh.

“Lý cơ nhập cung từ khi nào?” Hần đột nhiên hỏi.

Tôi cứng người, Lý cơ, cái tên quen thuộc mà xa lạ đến vậy!

Tôi thấy đắng chát nơi đầu lưỡi nhưng vẫn làm ra vẻ trấn định nói, “Mùa thu năm trước, tướng quân có gì chỉ giáo?”

“Nhân thế thay đổi, há có thể dự đoán được?” Hần nói xong thì nâng chén trà lên giữa đầu uống cạn, khoe miệng vẫn dư lại ý cười nhạt.

“Đều vì quân chủ thôi!” Tôi cố nén nỗi chua xót trong lòng, che tay nhấp một ngụm trà.

“Khứ Bệnh vì sao không cùng khanh trở về?” Vệ Tử Phu làm như lơ đãng nhắc tới.

Tay tôi run lên, nước trà sánh ra người nhưng vẫn chẳng phát hiện.

“Khứ Bệnh trước đó vài ngày không được khỏe.”

“Chàng làm sao vậy?” Tôi bật thốt lên.

Hai người họ cùng nhất tề nhìn về phía tôi, tôi nghĩ nghĩ rồi lảng tránh nói, “Phiêu Kỳ tướng quân nếu bị bệnh sẽ là tổn thất của Hần quân ta.”

“Nó là tâm bệnh.” Vệ Thanh trả lời gay gắt.

Nghe tới đây tôi đã không thể ngồi nổi nữa, vịn vào Nam Lăng, nước mắt không khống chế được mà dâng lên.

“Nô tì thân thể không khỏe, ngày khác lại đến.”

Hai chân mềm nhũn nhưng vẫn bái lạy, bỗng một cánh tay rắn chắc nâng tôi dậy, Lưu Triệt bất ngờ xuất hiện ngay tại thời điểm tôi chật vật nhất.

“Thần bái kiến bệ hạ.”

“Bệ hạ.” Vệ Tử Phu thông thả đứng dậy đón chào.

Lưu Triệt cầm chặt tay tôi, lau nước mắt trên mặt tôi rồi trước mặt mọi người hẩn kéo cả tôi ngồi xuống.

Nhưng tôi lại bồn chồn không yên, giống như bị lột trần trước mặt người khác vậy, ánh mắt Vệ Thanh làm cho tôi không thoải mái, lại không nói được nên lời.

“Đại tướng quân uy vũ đã dọa ái phi của trẫm sợ thành thế này rồi.” Lưu Triệt nói đùa nhưng nét mặt lại lạnh tanh.

“Vi thần không dám.” Vệ Thanh vội vàng quỳ xuống.

“Không phải tại hẩn đâu, là nô tì đột nhiên đau đầu, trước mặt đại tướng quân xấu hổ rồi.” Tôi giả bộ ôm đầu, Lưu Triệt cũng không đáp, mắt chỉ quét qua quét lại Vệ Thanh.

“Lý mỹ nhân tuổi tác còn nhỏ, nhìn thấy Vệ Thanh lại nhớ về Bình Dương phủ hoặc bạn cũ ở đó nên mới xúc động thôi.” Vệ Tử Phu cúi người vừa cười nói vừa châm trà cho Lưu Triệt.

Tay hẩn nâng lên, nhấp một ngụm rồi chuyển cho tôi.

Tôi ngẩn người, xấu hổ tiếp nhận chén trà, không khí quả thực làm tôi khó thở.

Cuộc trò chuyện diễn ra bình thường nhưng không hề liên quan đến những chuyện quan trọng, quân tình chính sự không được phép tùy tiện bàn bạc trong hậu cung.

Mãi đến khi Lưu Cư trở về, cả Tiêu Phòng Điện mới dịu đi, tôi kéo Lưu Hoàn sang hỏi han một hồi, Lưu Triệt đã hứa với tôi sẽ đặc biệt chú ý đến thẳng bé.

Vệ Tử Phu và tôi dẫn các hoàng tử vào bên trong chơi, để lại Lưu Triệt và Vệ Thanh trao đổi chuyện quan trọng.

“Nếu sau này người không thể tự chủ, bệ hạ cũng không bảo vệ được người.” Vệ Tử Phu ra vẻ bình thản nhắc nhở.

Lòng tôi vẫn còn đau, lời Vệ Thanh nói tôi đều hiểu, khi ấy bỏ trốn thất bại chỉ còn đường chết.

Dù có tổn thương bao sâu, tiếc nuối bao nhiêu, nhưng tôi sợ nhất chính là sự bất khả kháng và nỗi tuyệt vọng thấu trời trong số mệnh đã được định sẵn này.

“Nếu người vẫn còn tưởng nhớ nó, dây dưa không rõ, về công về tư, bổn cung cũng không chấp nhận được.” Nàng thì thầm bên tai tôi, lông mi dài che rợp bóng mắt, tay nắm lấy cây trầm đâm sâu xuống tóc tôi làm tôi đau nhói.

Nàng giữ lấy vai tôi, con người đen tròn của nàng phản chiếu qua gương, “Trầm dù mới, lâu ngày không dùng cũng sẽ cũ đi, người nói có phải không?” Nàng thướt tha xoay người, làn váy đỏ tươi dập dờn về nên bóng người thon thả kiều mỹ.

Cảm giác mát lạnh sau lưng, tôi quay lại thì thấy Vệ Tử Phu vẫn vẻ mặt ôn nhu đang đọc sách cùng Lưu Cư.

Tôi có thể nào quên, nàng là hoàng hậu Đại Hán, là nữ nhân có thể sống vai cùng Lưu Triệt, sao lại hiền lành đơn thuần được? Sau vài thập niên vẫn còn vững chắc, ở một mức độ nào đó, nàng còn đáng sợ hơn Lưu Triệt.

“Ái phi gặp được cố nhân vì sao lại buồn bã như vậy?” Trở lại Y Lan Điện, Lưu Triệt hất tay tôi ra, lạnh lùng hỏi.

“Thiếp và Vệ Thanh chỉ gặp qua vài lần, còn chưa thể nói là cố nhân.” Tôi mệt mỏi ngồi xuống tháp.

“Vệ Thanh?” Lưu Triệt đổi sắc, lần tới đề tôi dựa vào đầu giường, “Gọi thân thiết vậy?”

“Chẳng lẽ đại tướng quân không phải tên Vệ Thanh, bệ hạ lại muốn nô tỳ xưng hô thế nào?” Tôi bướng bỉnh ngẩng đầu đáp lại, hấn đẩy tôi ngã xuống tháp, quần áo trải rộng ra phủ lên tháp cả một màu xanh nhạt.

“Nàng ở Bình Dương phủ chắc cũng thường xuyên múa cho bọn hấn xem nhỉ?!” Hấn nhếch miệng, cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘bọn hấn’, còn thô bạo xoa tóc tôi ra.

Trong lòng hấn có một tảng đá, dù mặt ngoài gió êm sóng lặng nhưng bên trong sóng ngầm mãnh liệt, hấn không nói, tôi không nói, chúng tôi cứ tự lừa mình dối người thôi.

“Nô tì vốn là ca cơ tì tiện, các chủ tử muốn nô tì múa, nô tì đành phải múa.” Tôi khom lưng nở nụ cười bất cần.

“Trẫm thấy nàng là bản tính khó sửa thì đúng hơn!” Hấn giữ lấy lưng tôi, nắm cầm đẩy tôi ấn xuống tháp.

“Bệ hạ chẳng lẽ hôm nay mới biết thân phận và bản tính của nô tì sao?” Tôi đẩy hấn ra, hai người chúng tôi cứ giằng co lẫn nhau là vì cái gì đây?

“Nàng là nữ nhân của trẫm, đến chết cũng vậy, đừng hòng trốn tránh!” Hấn lôi tôi lại tháp, chế trụ hai tay tôi, xé toạc y phục trên người tôi.

Từ Lũng Tây về kinh tới nay, lần đầu tiên hấn mất kiểm soát, không còn chút ôn nhu, hấn chung quy vẫn luôn để ý.

Bờ môi ướt át lướt trên da thịt tôi, một tay hấn lần vào nội y vuốt ve xoa nắn nơi đầy đặn, một tay lần xuống vấy khiêu khích vân vê thật sâu nơi tư mật. (Chỗ này gợi hình quá, cơ mà ta thích ngôn từ táo bạo, bớt sáo mòn, há há há)

“Lưu Triệt, hôm nay thiếp không muốn.” Tôi tuyệt vọng nói trong từng cơn run rẩy.

“Thật không? Nhưng cơ thể đáng yêu này không nghĩ vậy?”

Hấn lộ ra nụ cười lãnh buốt, muốn trừng phạt tôi, nam nhân đang nằm trên người tôi thô bạo đòi hỏi này, hấn có khuôn mặt tuấn mỹ nhưng lòng dạ thì chai đá.

Tôi mãi mãi không đầu lại hấn, bởi hấn hiểu rõ cơ thể tôi để giằng co chính tôi, hấn thích thú với cách dùng vũ lực để đạt được hứng thú, hấn thích từ sự kháng cự của tôi để có được cảm giác chinh phục.

Lưu Triệt, tôi đã nên biết, hấn là con người bá đạo, hấn là vị quân vương không có gì là không đạt được.

Ngoài tình cảm phu thê còn có một tầng quan hệ khác chắc chắn hơn, đó là đạo vua tôi, phục tùng hấn vô điều kiện.

Vạn vật trên đời này không có gì khiến người ta bắt lực hơn điều đó.

Gần đây, Doãn phu nhân cũng bị bệnh, tôi bớt được nhiều phiền toái, nỗi băn khoăn trong lòng vẫn chưa được gỡ bỏ, nàng ta vì sao lại đến đó, đêm hôm ấy có phải nàng cố ý hãm hại tôi không, những câu hỏi này đều không có được lời giải.

Đối diện với Vệ Tử Phu thật không dễ dàng gì, nhìn như bình thản mềm dịu nhưng lại thường làm cho tôi không sao ứng đối được, vì Hoắc Khứ Bệnh nên mỗi lần đối mặt với nàng tôi đều không kiểm soát được mình.

Triều đình bình an vô sự, tình hình chiến sự diễn biến nhanh chóng, giữa lúc đó, tôi lại gặp Trang Thanh Dịch thêm vài lần, đa phần là khi đi thăm Lưu Hoành thì ngẫu nhiên gặp gỡ, con người này khéo léo có chừng mực, vì nhị ca nên chúng tôi cũng tránh tiếp xúc nhiều để khỏi sinh phiền hà không cần thiết.

Lương công tử vẫn không lộ diện, ngày ấy tôi phái Trần Lộc đưa thẻ tre, muốn an bài một bữa tiệc nho nhỏ, mượn cơ gặp mặt huynh muội để được gặp hần nhưng lại bị hần từ chối.

Trần Lộc chỉ mang về bốn chữ: thời cơ chưa tới.

Suy nghĩ của tôi đều đặt ở thương thế của Hoắc Khứ Bệnh, cả ngày tinh thần hoảng hốt.

Sai Nam Lăng mang thẻ tre và bút đến, giữa đêm dài tĩnh lặng, tôi mang côi lòng nặng trĩu nghiêng bút đặt xuống vài dòng, nhưng lại xóa đi rồi thiêu hủy.

Dây đàn đỏ thắm giờ đứt đoạn

Gương chiếu in đây vẫn đục rồi

Rực rỡ ngày xuân xa tít tắp,

Đành lỡ duyên chàng đến thế thôi.

Tôi dùng chữ triện xiên vẹo viết những lời này. Mang máng nhớ những câu này lấy ý trong bài thơ Bạch Đầu Ngâm của Trác Văn Quân, lúc ấy đọc chỉ thấy xúc động, ngôn từ đẹp để lại làm người ta tan nát côi lòng.

Huyền cầm ai oán, nhưng vì chàng tôi thà cắt đứt dây đàn để tỏ rõ lòng tôi.

“Ái phi thật thông hiểu nghệ thuật, chữ viết khá đẹp!” Lưu Triệt cầm bài thơ mới viết được nửa lên mà thoáng kinh ngạc.

Tôi gật đầu không đáp, đường đường là sinh viên đại học, cho dù có bị quay về cổ đại nhưng ít nhất vẫn là một cử nhân, nếu không phải chữ triện khó hiểu, tôi tin là mình cũng chẳng thua những quan lại tướng lĩnh bình thường đâu.

“Chữ viết còn thô thiển, không đáng nói đến!” Tôi tự giễu nói.

“Trẫm càng ngày càng không hiểu nàng, dường như nàng cái gì cũng biết.” Hần nắm tay tôi đi ra khỏi cửa điện, nhàn nhã tản bộ.

57. Chương 57: Mỹ Nhân Buồn

“Thiếp ở trong này thì chẳng biết gì mấy đâu.” Tôi ngỡ ngàng.

“Trẫm thích nữ tử thông minh, có khí độ tài hoa từ bên trong.”

Tôi ngạc nhiên nhìn hần, không ngờ hần lại có tư duy tân tiến như vậy.

“Bình thường rảnh rồi nàng có thể đến Kim Hoa Điện, Trịnh mỹ nhân viết thi thư rất đẹp!” Hần nhu hòa vuốt tóc tôi.

“Trịnh mỹ nhân?” Tôi lục lại trong trí nhớ, ấn tượng duy nhất về nàng là nữ tử thanh tú mặc cung trang màu vàng nhạt năm ngoái trong đại yến nhưng chúng tôi không nói chuyện với nhau.

“Trẫm thấy nàng lười quá, cả ngày cứ ru rú ở Y Lan Điện.” Hần cầm tay tôi, gió thảng tư nhẹ nhàng lay động mấy cành liễu, một bóng chim nhỏ xú vụt qua trên nền trời.

“Nô tì nhớ đại ca, không biết bệ hạ có thể ân chuẩn.” Tôi thuận theo ý hần, thật ra tôi rất muốn gặp Lương công tử, người nam tử lãnh đạm được tôi coi là tri kỷ ấy không biết sống trong thâm cung thế nào.

“Có đáng gì, cứ sai Trần Lộc đến Nhạc Phủ tuyên triệu là được.”

“Tạ bệ hạ.” tôi mừng thầm.

Kim Hoa Điện ở phía Đông Nam Vị Ương Cung, trước kia tôi chưa bao giờ đến, trước điện là một hồ nước xanh ngắt, các hàng liễu rủ bên bờ, cảnh sắc thơ mộng thanh thản lạ kỳ.

Tôi ngồi trên cầu bên hồ, xắn tay áo nghịch nước, Nam Lăng có vẻ cũng mới tới lần đầu nên còn hơn hờ hơn tới, nhìn nàng ngây thơ hồn nhiên mà lòng tôi ảm áp.

Còn đang soi bóng nước, tôi thoáng thấy bên kia hồ một dáng người màu xanh đang đứng cạnh bờ, gió nhẹ thổi bay làn váy dưới chân nàng, nữ tử với dung nhan thanh tú thoát ẩn thoát hiện giữa cảnh xuân.

“Nô tỳ bái kiến Trịnh mỹ nhân.” Nam Lăng khụy người hành lễ.

“Lý mỹ nhân thật là khách quý hiếm gặp.” Ánh nhìn trong suốt của nàng gắn lấy tôi, ngay cả khi nói chuyện cũng kiệm lời, nữ tử thanh nhã này hoàn toàn khác với các phi tần trong Vị Ương Cung. Nàng hẳn phải là nét vẽ hiền hòa trong một bức tranh thủy mặc chứ không phải hoàng yển bị nhốt giữa tường cao cung cấm này.

Mới chỉ gặp gỡ một lần tôi đã sinh lòng luyến tiếc và thấu hiểu.

Trịnh mỹ nhân lớn hơn tôi bốn tuổi, là mẫu phi của Di An công chúa Lưu Kỳ, nàng nói năng nhỏ nhẹ ôn tồn, nụ cười bình thản thoải mái.

“Muội nghe bệ hạ nói, mỹ nhân thông hiểu thi văn, còn luyện chữ rất đẹp.” Tôi ngồi trong điện Kim Hoa, nàng sai người châm trà rót nước.

Kim Hoa Điện vô cùng đơn sơ, không xa hoa như tên gọi, màn che màu vàng, trên án cũng không bài trí nhiều, chỉ có một chậu Mộc Lan xinh đẹp tỏa hương thoang thoảng.

Trên tường không khắc hoa văn mà treo một thi văn khắc trên gỗ đối diện với hồ nước xanh trong ngoài điện, tôi cảm thấy đây là nơi sạch sẽ nhất trong Vị Ương Cung, tránh xa phồn hoa, ngăn cách với những hỗn loạn bên ngoài.

“Chỉ là sở thích, nghịch ngợm viết bùa, là bệ hạ quá khen đó thôi.” Nàng mỉm cười, trên má xuất hiện một lúm đồng tiền.

“Tài nữ như tỷ bệ hạ nhất định hết sức sủng ái, Kim Hoa Điện là cung điện đẹp nhất muội từng gặp.” Tôi nhìn ra mặt hồ xa xa, nàng tao nhã như lan thể này cũng chỉ có hồ xanh xuân sắc mới xứng với nàng.

“Muội muội mới là nữ tử làm cho cả hậu cung đều cực kỳ hâm mộ.” Nàng gảy cánh hoa trên bàn, ngữ khí nhẹ nhàng.

Tôi quay lại, khó hiểu nhìn nàng.

“Muội có biết điện các nguy nga nhất trong Vị Ương Cung này là đâu không?” Nàng giãn mày nói.

“Tiêu Phòng Điện.” Tôi giật giật mí mắt trả lời.

“Không, là Y Lan Điện.” Nàng miết ngón tay ngọc lên phiến lá xanh, hơi động đây.

“Vì sao?” Tôi sững sờ lắp bắp, Y Lan Điện cũng không hoa lệ, dù có nhìn từ góc độ nào cũng thấy cực kỳ bình thường.

“Y Lan Điện là nơi bệ hạ sinh ra, còn muội là nữ nhân đầu tiên được vào ở.”

Y Lan Điện là nơi Lưu Triệt sinh ra, tôi không phải không hiểu điều này có ý nghĩa gì.

Tim đập mạnh dần, tôi nhướn mày thở dài, “Có lẽ là không còn chỗ mới để muội ở nơi đó?”

“Muội đi theo ta.” Nàng thanh thoát đứng dậy, làn váy xanh lam đong đưa như vừa bước ra từ trong tranh.

Tôi vào phòng thì thấy sáng bừng, đây là một gian phòng với hai giá sách đầy ắp thẻ tre.

“Của tỷ hết sao?” Tôi nhìn thư mục, Kinh Thi, Tử Tập, Thượng Thư, Đại Học, cuối cùng là mười cuốn thông luận về Chiến Quốc làm tôi trở mắt nhìn trần trời.

Đến đây ba năm nhưng tôi chưa từng thấy tàng thư nào đầy đủ đến vậy, thời Tây Hán còn chưa có giấy viết, “Thư văn” là hưởng thụ quá mức xa xỉ. Do mỗi một hậu nhân sao chép lại, từng cuốn sách đều hao phí biết bao tâm huyết và khó có thể đánh giá.

“Ừ, muội muội từng đọc sách nào rồi?” Nàng lấy một cuốn cẩn thận lật xem.

“Rất nhiều, từ Hồng Lô Mộng cho tới Andersen, không từ thể loại.” Tôi lơ đãng nói.

“Là tác phẩm của ai, sao ta chưa từng nghe?” Lúc này đến lượt nàng không hiểu.

“Đều là kì văn chí dị, không có ghi chép lại, sách ở đây muội cũng không đọc nhiều lắm.”

Kinh Thi và Đại Học đều là những môn học tự chọn trong tiết văn học cổ, tôi có từng đọc qua, còn những sách khác chỉ nghe tên chứ không biết nhiều.

Thoắt cái đã ở Kim Hoa Điện cả buổi chiều, khi ra về Nam Lăng và tôi còn ôm theo mấy chiến lợi phẩm ‘sách’.

Nàng đưa cho tôi bốn cuốn Kinh Thi và hai cuốn Thượng Thư, Thượng Thư còn được gọi là Kinh thư, tức là sách từ thời xa xưa, ghi lại nhiều công văn lịch sử quý báu, là sách Nho gia kinh điển mà hoàng gia phải đọc.

Mở một cuốn tùy ý, mắt tôi chạm phải hai chữ Nghiêu điển, là thể chữ triện hơn nữa còn là thể cổ, tối nghĩa khó hiểu, ý nghĩa chung không nằm ngoài đạo lý trị dân, đạo bề tôi đối với vua.

“Ái phi đọc được bao nhiêu rồi?” Mùi hương quen thuộc từ phía sau thoảng đến, một cánh tay dài vòng qua hông tôi, còn đang mê mải xem nên tôi không phát hiện có người vào.

“Nhiều quá nên còn chưa xem hết, để thiếp từ từ nghiên cứu.” Tôi gấp thẻ tre lại, nhẹ nhàng thoát khỏi ngực hắn.

“Trẫm biết là nàng và Trịnh mỹ nhân sẽ rất hợp nhau mà.” Hắn đứng lên, hơi ngửa đầu.

Tôi lại gần giúp hắn thay y quan, thuận miệng nói, “Nữ nhân như Trịnh mỹ nhân thật hiếm gặp!”

“Nàng cũng vậy!” Hắn nói rồi cúi xuống dừng bên môi tôi, “Tính tình ngang ngạnh, lại như con thú nhỏ với nanh vuốt sắc bén.”

Tôi nheo mắt lườm hắn, “Vây sở thích của người cũng thật độc đáo.”

“Ngày mai thỉnh an xong đến Thừa Minh Điện đi, trẫm cho nàng gặp một người.” Hắn vuốt tóc tôi nó.

“Ai?” Tôi tò mò né khỏi tay hắn.

“Mai sẽ biết!” Hắn ra vẻ thần bí.

Trong mộng là một rừng đào đang khoe sắc, rực rỡ tươi sáng, cánh hoa lất phất như mưa.

Sớm hôm sau khi tỉnh lại tôi cảm thấy như có tiếng nhạc quán quanh lồng ngực, chưa kịp rửa mặt chải đầu, mái tóc dày buông xõa trên bờ vai, tôi khoác một lớp áo mỏng mà run lạnh. Ánh nắng chiếu vào căn phòng thình lạng, vuốt ve dây đàn, âm thanh văng vẳng, lần đầu tiên tôi phát hiện ra, từ đây nhìn ra ngoài khung cửa sổ Ý Lan Điện có thể thấy được mặt trời đang nhô lên từ đằng đông.

Nghe Nhã Dư nói, Doãn phu nhân gần đây không khỏe, bệnh nặng không dậy nổi. Tôi lại nghĩ tới nữ tử thần bí đêm đó, thoáng hoảng hốt, trên người Doãn phu nhân ẩn chứa quá nhiều điểm đáng ngờ, Lưu Triệt nâng niu, khoan nhượng nàng, ban cho Quế Cung, không cho phép quấy nhiễu ồn ào.

“Giúp ta chuẩn bị một ít thuốc bổ, chúng ta đến Minh Hoa Điện một chuyến.” Tôi cởi áo khoác mỏng ra, thay bằng một thân cung trang hồng nhạt, cổ áo lật ra để lộ đường thêu hoa đào, bên hông thắt một dải lụa nguyệt sắc, vạt áo hé mở, tầng tầng lớp lớp gấm vóc như những cánh hoa bọc lấy nhụy hoa, thướt tha uyển chuyển, đoan chính búi kiểu tóc Phi Vân.

“Vâng.” Nam Lăng đi chuẩn bị.

Quế Cung ngoài những cây quế còn có cây hòe và ngô đồng, hoa đã rụng nhưng lá lại như mới.

Vừa bước vào Minh Hoa Điện đã thộc ra mùi thuốc, mọi người thấy tôi đến thì sững sốt. Một cung tỳ mắt lá dăm nhận ra tôi trước tiên, điều này cũng khó trách, đây mới là lần thứ hai tôi đến đây.

Sa trưởng màu hồng nhạt phát phơ trong Minh Hoa Điện rất hợp với xiêm y hôm nay của tôi.

“Bái kiến Lý mỹ nhân.”

“Không cần đa lễ, bốn cung tới thăm Doãn phu nhân.” Tôi phất tay rồi chậm rãi đi vào, xuyên qua sa trướng.

Một tiểu cung nữ ở phía sau cuống quýt ngăn trở, “Bệ hạ...”

Nàng chưa nói xong tôi đã dừng bước lại, cách một bức màn che tôi vẫn có thể nhìn thấy bóng lưng quen thuộc kia, hai bóng người đang quần quýt trên giường, nhấp nhô theo bức màn che.

Tôi bỗng chẳng còn tha thiết gì, trong lòng như bị chặn một khúc cây, thấy bản thân thật buồn cười, hoàng đế ở cùng phi tử của hần là chuyện bình thường hơn bất cứ chuyện gì trên đời này.

Bước chân rụt lại, làn váy hồng dao động một chút rồi dừng lại.

Một chốc xoay người lại bất giác đối diện với một ánh mắt, Lưu Triệt thấy tôi đến, cánh tay đang ôm Doãn phu nhân cứng lại rồi vẫn khôi phục trạng thái bình thản, lặng lẽ nhìn tôi.

Tôi trấn định tinh thần, nở một nụ cười nhẹ từ tốn bước vào.

“Nô tì nghe nói phu nhân nhiễm bệnh nên đặc biệt tới thăm, không ngờ bệ hạ cũng ở đây.” Tôi nhún gối hành lễ.

“Đứng lên đi.” Lưu Triệt thấy tôi vào thì đứng dậy khỏi tháp, sắc mặt vẫn còn dư vị chưa tan, tay đưa ra ngăn tôi quỳ xuống.

“Đa tạ Lý mỹ nhân có lòng, không cần đa lễ.”

Đến khi đến gần tôi sững người, sắc mặt Doãn phu nhân tiều tụy hần, còn đang mặc trung y nằm trên tháp, trên khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp có nét thẹn thùng e lệ.

“Giao cho ngự nữ đi.” Tôi phân phó Nam Lăng.

Không khí không được tự nhiên, tôi nhìn Lưu Triệt, cặp mâu thâm trầm dừng lại trên y phục của tôi không rời đi.

“Phu nhân bệnh thể nào? Mấy ngày trước gặp ở Trường Thu Điện còn chưa sinh bệnh mà.” Tôi nén lại cảm xúc, làm ra vẻ vô ý.

Lưu Triệt bỗng nheo mắt liếc tôi, thần sắc nghiêm nghị, một bàn tay nắm thật chặt cổ tay tôi.

Doãn phu nhân lộ vẻ nghi ngờ, sau lại bình tĩnh đáp, “Từ sau cung yến lập thái tử năm trước ta đã bệnh không dậy nổi, chưa từng xuất hiện. Ta bệnh mấy tháng rồi còn chưa đỡ, vất vả uội phải thay ta hầu hạ bệ hạ.” Nàng suy yếu ho khan, lập tức có cung tì bưng thuốc tới.

“Phu nhân khách khí rồi, muội cũng không vất vả gì.”

Một tháng qua há chỉ là vất vả hay phiền lụy đơn giản, gần như hao hết sức lực của tôi ấy chứ.

“Bệ hạ mỗi ngày đều đến đây dứt thuốc cho ta, muội mau khuyên nhủ bệ hạ, trong triều còn nhiều việc, đừng hao phí tâm tư vào ta.” Nàng ngậm một miếng đường, gắt giọng.

“Lời của muội từ trước đến nay đều vô dụng cả thôi.” Tiết mục khoe khoang này thật là cũ ri cũ rích.

“Sao lại vô dụng, lời ái phi nói trăm điều nhớ hết.” Lưu Triệt cong môi, vén tóc tôi.

58. Chương 58: Ngoại Thích

“Nếu phu nhân đã không khỏe trong người, nô tì không tiện quấy rầy nữa.” Tôi thật không muốn tiếp tục tung hứng với nàng.

Hần cũng đứng lên cùng tôi, ôm eo tôi từ sau, “Bệ hạ...”

Cúi đầu thấy hần đang sờ soạn, “Đại lưng của ái phi sắp tuột rồi.”

Tôi lúng túng xoa gò má đã nóng lên.

Doãn phu nhân bỗng gọi tôi lại, quỵn rũ nói, “Cống phẩm Tây Vực quả nhiên kì hiệu, vết sẹo trên mặt Lý mỹ nhân đã gần khỏi rồi, quả là khuyνη quốc khuyνη thành.”

Lưu Triệt ngay cả chuyện Ngọc Hoa cao cũng nói cho nàng? Tôi ngượng ngùng cười trừ, “Nô tì cáo lui.”

“Trên người Lý mỹ nhân có mùi thơm rất dễ ngửi.” Nàng còn bổ sung một câu.

“Nằm xuống nghỉ ngơi đi, đừng lộn xộn.” Tiếp sau là lời nói thân thiết của Lưu Triệt.

Ra khỏi Minh Hoa Điện, tôi có chút hờn dỗi khó hiểu, lại chút thất vọng mơ hồ, nhìn nàng có vẻ không giống đang giả vờ, huống hồ chuyện Lưu Triệt mỗi ngày đều đến chỗ nàng hẳn không thể là giả.

Trên đường về Y Lan Điện tôi lại gặp Vệ Thanh đang tuần tra ngoài Tuyên Thất Điện, đứng đầu đội ngũ phía sau hẳn là Hàn Bắc.

Ánh mắt sáng quắc vẫn dõi theo tôi, tôi làm như không thấy, chỉ khách sáo chào một tiếng.

Vốn định hỏi về thương thế Hoắc Khứ Bệnh nhưng hẳn lại cung kính đứng đó chắn đường đi của tôi, nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của hẳn mà lại nhớ tới một Vệ Thanh vui vẻ chơi đá cầu lúc ở quân doanh.

Tất cả đều đã không thể cứu vãn, không thể quay đầu được nữa rồi.

Tôi bình ổn cảm xúc, âm thầm vạch ra giới hạn.

“Lý mỹ nhân.” Một tiếng gọi nhẹ nhàng phá vỡ cục diện ngượng ngùng này, tôi quay đầu thấy Trịnh mỹ nhân đang đi tới, mắt xẹt qua tôi rồi dừng lại ở phía sau.

“Bái kiến Trịnh mỹ nhân.” Vệ Thanh nghiêm cẩn kính trọng.

“Đại tướng quân hồi cung khi nào, tiền tuyến đại thắng, tướng quân vẫn luôn dũng mãnh phi thường.” Trịnh mỹ nhân mỉm cười thông thả đến trước Vệ Thanh, tay nàng giơ lên, tôi thấy nàng nhẹ nhàng đặt tay lên tay Vệ Thanh.

“Vi thần không dám.” Hẳn cứng ngắc đứng đó, dây mũ bay bay trong gió.

Tạm biệt Vệ Thanh, tôi cùng Trịnh mỹ nhân tản bộ trong ngự hoa viên, nàng dường như còn đang chìm trong suy nghĩ nên hơi thất thần.

“Lý mỹ nhân trước kia ở Bình Dương phủ sao?” Nàng đột nhiên hỏi.

“Vâng.” Tôi cho tay vào tay áo, khẽ gật.

“Vây muội thường xuyên gặp đại tướng quân rồi.” Nàng ngập ngừng.

“Có gặp, Vệ Thanh là người tốt.” Tôi bật nói.

Nàng quay đầu đi chỗ khác nhưng tôi lại thấy không khí bất ổn, thái độ của Trịnh mỹ nhân khác thường, cho đến khi về tới Y Lan Điện, chúng tôi cũng không nói năng gì nữa.

Buổi chiều tới Thừa Minh Điện thì nơi đây đặc biệt im ắng, cửa Kỳ Lân Các mở toang, tôi dừng một chút rồi để Trần Lộc chờ bên ngoài, bản thân thì thông thả đi vào.

Qua các giá sách được sắp gọn gàng, ngón trỏ lướt qua từng cuốn thẻ tre, phát ra tiếng vang nhỏ, trên tấm bản đồ da dê chi chít các ký hiệu, tôi chú mắt vào Hà Tây, mãi mới hồi thần, dịu dàng chạm nhẹ như có thể được gần chàng thêm một chút, dù chỉ một chút.

Mang theo bão cát thổi tung nổi tịch liêu vắng vẻ, làm sống dậy những năm tháng xanh tươi, chàng đang mỉm cười với tôi bên ngoài bức màn, nắng vàng phá tan màn đêm ôm ấp nỗi nhớ nhưng không thể quên.

Cửa gỗ kéo kẹt mở ra, có tiếng bước chân dội đến, tôi quay phắt lại.

“Trẫm đưa người tới cho nàng gặp đây, vui không?” Lưu Triệt một thân trường bào đỏ sẫm cất bước vào mang theo một trận gió nhẹ.

Tôi nhìn theo, một nam tử bước ra từ sau lưng hẳn, hành lễ cười nhìn tôi. Người này vóc dáng không cao, hơi cường tráng, mặc áo bố dài màu vàng đất để lộ một khuôn mặt cực kỳ bình thường.

Lưu Triệt đi qua tôi, ngồi xuống tháp, đôi mắt thâm sâu đang đợi câu trả lời hài lòng của tôi.

Tôi vẫn còn đang sửng người, đây là ai? Tôi khách sáo cười nhưng lại dùng ánh mắt hỏi Lưu Triệt.

Hắn hiển nhiên cũng giật mình, mày nhíu lại, đúng lúc này, nam tử áo vàng lên tiếng trước, “Tiểu muội, nhờ ân điển của bệ hạ ta mới có thể tiến cung gặp muội.”

Tôi ghen hòng, cố gắng lấy lại bình tĩnh, chẳng lẽ hắn chính là Lý Quảng Lợi? Nhưng dáng vẻ này chẳng giống tôi chút nào.

“Nhị ca, nhiều năm không gặp, huynh sống bên ngoài thế nào?” Tôi ngay lập tức vươn tay đỡ hắn, may là câu hỏi đã lên đến miệng nhưng chưa kịp thốt ra.

“Các người là huynh muội nhiều năm không gặp sao?” Lưu Triệt nheo mắt nói.

“Thần may mắn sống ở nhà Trang đại nhân.” Lý Quảng Lợi thật thà thừa nhận.

Một nam tử trung thực là thế mà cũng muốn tranh quyền đoạt lợi, mưu toan tranh cao thấp với Vệ – Hoắc, thật không tự lượng sức.

Tôi ra vẻ thân thiết hỏi han, Lưu Triệt lại vô thức ôm eo tôi kiên nhẫn lắng nghe.

Hóa ra hôm đó sau khi nói với tôi chuyện phong chức, Lưu Triệt đã bắt đầu tiến hành, nay Lý Quảng Lợi đã là Hữu kinh phụ Đô Ủy, chương quản chức vị quan trọng ở kinh thành, phẩm cấp mặc dù không cao nhưng quyền lực lại không nhỏ.

Ban thưởng ba tòa trạch viện, ruộng tốt ngàn mẫu, phong làm Phái An Hầu.

“Bệ hạ, thứ cho nô tì không thể thụ phong!” Tôi vội quỳ rạp xuống.

Lý Quảng Lợi bị hành động của tôi làm giật mình, cũng hành lễ theo.

“Ái phi có ý gì?” Lưu Triệt sầm mặt xuống.

“Vô công bất thụ lộc, nô tì thay huynh trưởng cầu bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Tôi kiên quyết cúi đầu.

Cả căn phòng không một tiếng động, tôi ngẩng đầu thản nhiên nhìn lại hắn.

Thật lâu sau, trong khi chúng tôi vẫn đang chằm chằm nhìn nhau, Lưu Triệt như nghĩ tới điều gì đó, bỗng bật cười rồi nâng tôi dậy, nắm lấy bàn tay trong tay áo tôi, nói, “Trẫm sẽ không để cho ái phi khó xử, tạm không phong hầu, thu hồi ruộng đất.”

Hắn lại quay nói với Lý Quảng Lợi, “Đợi khi Lý khanh có công sẽ luận công ban thưởng.”

“Thần xin tận hết khả năng, báo ơn tri ngộ của bệ hạ.”

Lúc gần đi, Lưu Triệt cho phép tôi tiễn hắn tới Kim Mã Môn, tách khỏi người hầu, tôi khẽ gọi một tiếng, “Nhị ca.”

Hắn sắc mặt nhu hòa nhìn tôi, ánh mắt khiến tôi vốn đang bất an chợt dịu lòng lại, dù thế nào hắn cũng là người thân cùng huyết mạch với tôi, cũng giống như đại ca, dù không muốn nhưng sợi dây thân tình này tôi không gạt bỏ được.

“Là đại ca an bài sao?” Tôi đỡ xuống lớp ngụy trang.

“Tiểu muội, bệ hạ rất sủng ái muội, vì huynh nhìn ra được. Bằng không chỉ dựa vào thủ đoạn của đại ca thì không thể có được ưu đãi thế này.”

“Nhị ca, muội muốn huynh cam đoan một chuyện.” Tôi dừng bước, đai lưng phát phơ.

“Chuyện gì?” Hắn cười.

Giữa bóng lá loang loáng, khuôn mặt nam tử hàm hậu trước mặt lại khiến tôi sinh ra nỗi bi thương.

“Dù sau này bệ hạ có hậu đãi thế nào cũng tuyệt đối không được trâm mê trong quyền lực, không được ỷ sủng mà kiêu.”

“Vi huynh hiểu.”

“Không, huynh không hiểu, bệ hạ cần Lý thị, mà muội lại đúng đối tượng người chọn, liên quan đến việc cân bằng ích lợi huynh hẳn biết rõ. Trong triều đều không thiếu người, vì sao phải ban cho huynh chức vị quan trọng? Đừng để quyền quý làm lu mờ lý trí.”

“Tiểu muội, Vệ thị cũng không phải nhờ hoàng hậu mà cả họ được nhờ đó sao?” Hần tranh luận.

Tôi lạnh mặt, nghiêm nghị nói, “Hôm nay quyền khuynh vua tôi, ngày sau khó tránh thảm họa! Không biết chừng mực, sớm muộn gì cũng chỉ có cái chết!”

Hần bị tôi giáo huấn có vẻ không phục, không nói năng gì.

“Huống hồ huynh thấy việc của Vệ – Hoắc huynh có khả năng đảm đương?” Tôi nhấn mạnh.

“Không thử sao biết không thể?” Hần phát tay áo.

“Nhị ca, chúng ta là huynh muội, muội mới nói những lời này, huynh ghét muội cũng được nhưng chỉ cần nhớ rõ lời muội nói, huynh tự bảo trọng.” Tôi rời đi.

“Tiểu muội, nhị ca hiểu.” Hần thở dài phía sau nhưng tôi không hề quay đầu.

Nếu đã được định trước, chúng tôi chỉ có thể đi tiếp, đi đến khi không còn đường lui nữa. Nhưng tôi không muốn nhìn thấy những người yêu thương của tôi bước trên con đường không thể quay đầu.

Trên đời này đầy những cám dỗ nhưng cũng chỉ mong manh như ảo ảnh.

Như sương mai, như ánh chớp.

Nguyên Thú năm thứ hai, đại chiến Hà Tây thắng lợi sau một tháng, Hán quân tiếp tục phát động đại chiến Hà Tây lần thứ hai, không nghỉ ngơi để tiến đánh quân Hung Nô chưa chuẩn bị.

Tuy nói giặc cùng đường chó đui, nhưng nay xem ra, Lưu Triệt đã quyết tâm muốn một lưới bắt hết, không chừa cho Hung Nô đường lui, Hà Tây đang trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

Hoắc Khứ Bệnh cùng Công Tôn Ngao dẫn mấy vạn kỵ binh, xuất mã chia làm hai đường tiến công tàn quân Hung Nô phía bắc Hà Tây.

Phi Tướng quân Lý Quảng cùng Vệ Úy Trương Khiên dẫn quân kiểm chế binh lực Tả Hiền Vương. Lý Quảng chí lớn không suy, dù năm mươi tuổi vẫn tự mình dẫn bốn ngàn kỵ tinh nhuệ làm quân tiên phong, Trương Khiên thống lĩnh vạn kỵ trợ giúp phía sau cùng Hoắc Khứ Bệnh tạo thành thế gọng kiềm bao vây hai mặt.

Hoắc Khứ Bệnh vượt sông Hoàng Hà, vòng qua Diên Trạch, lại qua Tây Nam, theo mép nước nông tiến vào thành Tiểu Nguyệt, sau khi điều chỉnh lại tiếp tục thẳng tiến Kỳ Liên Sơn, đại phá Tù Đồ Vương.

Đại chiến Hà Tây lần thứ hai, cánh quân mũi nhọn của Vệ Thanh vẫn chưa tham gia, biết tiến biết thoái, hiểu rõ thánh ý, không hổ là hiền tướng.

Trong đầu tôi là hình ảnh Hoắc Khứ Bệnh giáp trụ sáng loáng đại phá Kỳ Liên Sơn.

Suối Ánh Nguyệt nhất định là một nơi vô cùng đẹp đẽ, tôi từng ảo tưởng, chờ chàng khái hoàn trở về sẽ cùng chàng ẩn cư ở đó, không màng đến thế tục phân tranh, có lẽ lịch sử có thể thay đổi.

Nào ai ngờ từ biệt đêm ấy lại thành vĩnh viễn đau thương. Nửa năm qua, dù đau dù hận nhưng chưa từng hối tiếc, tôi không biết mình có thể đi bao xa trên con đường này, có lẽ sẽ mau chóng chấm dứt.

Ai từng cùng ai, có còn nhớ được mặt người? Thề non hẹn biển dài đằng đẳng, hoa nở hoa tàn chỉ trong một cái chớp mắt.

“Mỹ nhân, Chiêu Dương công chúa cầu kiến.”

Tôi buông cuốn sách trong tay xuống, lời Nam Lăng còn chưa dứt, một bóng người yêu kiều nhập điện.

“Thần nữ không mời mà tới, mong rằng Lý mỹ nhân không phiền.” Lưu Tử Ngụ nhún gối cúi đầu.

Y Lan Điện hiếm khi có người ngoài đặt chân tới nhưng nữ tử có duyên gặp mặt một lần này lại không làm tôi thấy khó chịu

“Không cần đa lễ.” Tôi dẫn nàng ngồi xuống.

“Hóa ra đây chính là Y Lan Điện, chẳng trách bệ hạ lại cho người ở đây.” Nàng nhìn quanh bốn phía rồi cười.

“Chiêu Dương công chúa đang ở tại đâu? Phụ vương người có trong cung chứ?”

“Tạm ở biệt quán, lần này vào kinh, nhất định phải du ngoạn thỏa thích, Trường An phồn hoa như vậy thần nữ không về sớm được đâu.” Nàng cầm cuốn Kinh Thi mở ra.

Tôi cười khẽ, nàng bỗng ngẩng đầu nghiêm túc nhìn tôi, đồng tử đen lúng liếng sinh động đến bức người.

“Tử Ngu tuy chỉ gặp người có một lần nhưng lại thấy người không giống những người khác, trong cung buồn chán thần nữ có quấy rầy người không?”

“Chỗ ta lạnh lẽo, chỉ sợ người không quen.”

“Thanh tịch đẹp đẽ, lại tao nhã như người vậy, Lý mỹ nhân tỷ tỷ.” Nàng ngọt ngào gọi.

Chiêu Dương công chúa tuổi còn nhỏ, tính cách hoạt bát, không ngừng hỏi han cái này cái nọ, mắt đen da trắng thật làm người ta phải yêu mến.

Suốt cả buổi chiều, tôi nói còn nhiều hơn nửa năm qua, tính cách hợp nhau nên cũng dễ nói chuyện.

“Nha đầu kia hóa ra ở đây.” Lưu Triệt thông dong nhập điện, Lưu Tử Ngu vội vàng đứng dậy nghênh đón.

“Thần thích Lý mỹ nhân tỷ tỷ, bệ hạ cho thần đến Y Lan Điện thường xuyên được không?”

“Nếu luận về bối phận, trăm là hoàng thúc của người, người lại gọi nàng là tỷ tỷ, đáng phạt!” Lưu Triệt ra vẻ tức giận.

“Vậy phạt thần ở lại Vị Ương Cung mấy ngày đi.”

“Có mệt không?” Lưu Triệt ôm tôi, con ngươi sáng như trăng.

“Có Chiêu Dương công chúa làm bạn, nô tì cảm thấy rất thú vị.”

Tay hắn vẫn nhẹ nhàng vuốt về nghịch tóc tôi, “Vậy cho người ở thêm mấy ngày.”

“Lý mỹ nhân tỷ tỷ, bệ hạ vẫn thương tỷ nhất.” Lưu Tử Ngu cong cái miệng nhỏ nhắn lên, nét mặt hiện rõ ý cười.

“Hai người sao lại cứ chọc nhau, thiếp muốn dừng bữa rồi.” Tôi cười nói.

“Mỹ nhân của trăm đã lên tiếng, sao có thể không theo? Truyền lệnh.”

Bữa tối hôm đó chấm dứt trong tiếng cười hoà thuận vui vẻ, Lưu Triệt rất cao hứng, trước khi đi ngủ còn muốn tôi đàn thêm hai khúc, ánh trăng sáng tỏ phủ xuống một sự im lặng hiếm có.

“Chiêu Dương công chúa tính tình chân thật khó gặp.” Giữa tiếng đàn, Lưu Triệt chậm rãi nói.

Bàn tay đang đàn của tôi dừng lại, nhớ tới thái độ của nàng đối Lưu Triệt, tôi khẽ trả lời, “Chỉ bằng để ở nàng ở lại Vị Ương Cung lâu thêm chút nữa, thiếp cũng có người bầu bạn.”

“Có trăm ở đây, không cần thêm người ngoài.”

“Vậy hay là bệ hạ hãy phong cho nàng một tước vị, Chiêu Dương công chúa tướng mạo mỹ...”

Lưu Triệt giật phắt bàn tay đang đánh đàn của tôi, “Ngoài thân phận thân quyến, trăm không muốn gì ở nàng, không cần ái phi nhọc công sắp xếp!”

“Thiếp vì lo lắng cho nàng thôi, bệ hạ đừng hiểu nhầm.”

“Trong lòng nha đầu kia sợ là đã có chủ ý, nhưng còn nàng,” Hắn kéo tôi vào lòng, ngón tay vuốt ve quanh đường viền khuôn mặt tôi, “chẳng lúc nào khiến trăm bớt lo.”

59. Chương 59: Thái Dịch

Mọi chuyện lại yên ắng như lúc ban đầu, Y Lan Điện hoa lệ trống rỗng là toàn bộ cuộc sống của tôi.

Người không nên xuất hiện cũng vẫn không xuất hiện.

Chiêu Dương công chúa ở trong cung hơn một tháng, thường xuyên chạy tới làm bạn cùng tôi, mỗi lần gặp nàng tôi lại như thấy chính mình trước đây, tràn đầy nhựa sống.

Nam Lăng ở bên tỉ mỉ gọt vỏ đào, bỏ đi lớp vỏ xấu xí để lộ lớp thịt đỏ mọng tươi ngon.

Hoa quả thời Hán triều có rất nhiều, quýt, chanh, vải, đu đủ, từ khi Trương Khiên nối liền Tây Vực, mở ra con đường tơ lụa thì nho, dưa Hami là những loại quả quý hiếm cũng được nhập vào nước Hán.

Khi đến mùa đào, Lưu Triệt sẽ ban tặng một đĩa đào, Nam Quận dồi dào đào tiên, những loại quả quý đều được khoát mã vận chuyển vào Hán cung, dọc đường dùng băng lạnh để giữ cho hoa quả được tươi mới.

“Mỹ nhân, người có phát giác một chuyện không?” Nam Lăng đưa cho tôi một miếng đào.

“Chuyện gì?”

“Gần đây trong cung lén lư truyền...”

“Cứ nói đừng ngại.” Tôi liếc mắt qua Nam Lăng.

“Chiêu Dương công chúa được bệ hạ sủng ái, thân là con gái phiến Vương lại được ở trong Vị Ương Cung lâu vậy, mà dung mạo nàng cũng sáu, bảy phần giống người.”

Tay đưa đến miệng cũng khựng lại, nghe Nam Lăng nói như vậy, đồng tử như nước của Lưu Tử Ngu hiện ra trước mắt, đúng là có vài phần giống tôi, đúng hơn là giống tôi trước kia, đôi má hồng hào đầy đặn, không gầy yếu như tôi của bây giờ.

“Tâm tư bệ hạ chúng ta sao có thể đoán được? Mặc người ta đi.” Khẽ cắn một miếng, nước đào dính vào đầu ngón tay.

“Một cồi hồng trần phi tử cười, không ai biết là do vải.” Hương vị ngọt ngào thơm ngon, tôi nhỏ giọng nhắc tới.

Nam Lăng vừa giúp tôi lau tay vừa ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi, “Mỹ nhân thích ăn vải?”

Tôi không trả lời, cầm một miếng dưa nài, “Ăn đi!”

“Không được đâu, đây là cống phẩm, nô tỳ...” Nàng cuống quýt lắc đầu.

“Để hư rồi thì chẳng phải càng đáng tiếc sao?” Tôi ngắt lời nàng, nhét một quả vào tay nàng.

“Sắp tới yến tiệc ở hồ Thái Dịch rồi, để nô tỳ giúp người sửa soạn.” Nàng cắn vội quả đào rồi chạy đi lấy nước.

Chọn tới chọn lui, vẫn chọn màu xanh, một bộ trường khâu cư xanh nhạt dài với vạt áo xòe ra, đai lưng màu đen tuyền, mặt trên vấy thêu những đóa phù dung to nhạt màu như ẩn như hiện.

Hồ Thái Dịch ở phía nam Trường Nhạc Cung, trăm hoa đua nở, cây cối xum xuê, đi dạo giữa khu rừng xanh mượt càng làm tôn lên váy thướt tha mát dịu.

Khi tôi đến thì nhiều cung nữ đang đùa giỡn bên bờ hồ, dù sao cũng không phải yến tiệc trang trọng nên không khí cũng thoải mái tự nhiên hơn.

Phù Dung Thái Dịch, liễu Vị Ương, cảnh sắc Hán cung xinh đẹp hợp lòng người, con người lại càng kiều diễm hơn hoa.

Bên cạnh hồ là một hành lang dài với những tấm màn che mềm nhẹ bay bay trong gió, từ xa đã có thể thấy Lưu Triệt đang ngồi chính giữa, Doãn phu nhân tựa vào hán cười khúc kha khúc khích, Trịnh mỹ nhân ngồi ngay ngắn ở bên đông đưa cành liễu, Vệ Tử Phu thì đang dạy thái tử đọc sách, yến tiệc vẫn chưa bắt đầu.

Khung cảnh hòa hợp sum vầy, dưới ánh mặt trời rạng rỡ lại tựa như một bức họa đồ, tôi nhìn hình dáng bản thân phản chiếu dưới nước rồi chợt hắt nước về phía Nam Lăng, nàng bị tôi đánh lên vẫn không dám hắt trả, tôi lại tiếp tục hắt nữa.

Cuối cùng nàng nhin không được cười phá lên nghịch nước cùng tôi.

Tôi bị nàng đuối mà vốc một vốc nước hắt hết về sau, nhưng quay lại chỉ thấy Lưu Triệt ướt sũng đang đứng như trời trồng.

“Bệ hạ!” Tôi thấy mấy giọt nước còn đang nhỏ xuống từ mũ áo hắn, theo mi mắt nhỏ giọt, trông chật vật lạ thường.

“Nha đầu này càng lúc càng không biết lớn nhỏ.” Hắn nhếch miệng.

“Ai biết người lại đột nhiên xuất hiện.” Tôi chạy biến sang một bên.

Lưu Triệt mắt xẹt qua ý trêu chọc, tay ôm lấy tôi định quăng xuống nước, tôi cuống quít vòng tôi níu cổ hắn.

“Trẫm ném nàng xuống nước cho nàng ném thử mùi vị nhé?” Khuôn mặt hắn sấp lại, cố ý dài giọng.

“Đừng, thiếp không biết bơi!” Tôi không dám động đây, sợ hắn buông tay thật.

“Vậy ái phi hôn trẫm một cái, trẫm sẽ thả nàng ra.” Hắn nhú mày áp mặt xuống.

Tôi trợn mắt, Lưu Triệt hôm nay có phải bị rút gân rồi không?

“Ai cần chứ!” Tôi quay mặt qua chỗ khác.

Cánh tay hắn thả lỏng, tôi thấy mình sắp rơi xuống nước, góc váy chạm vào mặt nước tạo nên gợn sóng rồi.

“A! Được rồi!” Tôi liều chết níu lấy hắn không buông.

Hắn bấu môi, lòng tôi mềm đi, từ từ nhắm mắt, hai bờ môi mềm mại chạm nhau, một nỗi bất an lan tràn nhưng lại bị hắn được đà ngậm lấy vắn vò mút vào. Hắn ôm tôi vào lòng, giữ chặt gáy tôi hôn càng sâu hơn.

Một lúc lâu sau, cổ tôi mỏi như hắn mới chịu buông tha, nhưng cung nữ đang chơi đùa xung quanh đã lặng yên đứng sang một bên, thi thoảng lại lén liếc nhìn.

Tôi vô cùng xấu hổ, Lưu Triệt lại còn thì thầm bên tai tôi, hơi thở ấm nóng thoảng qua. “Mật đào Nam Quận quả nhiên là mỹ vị.”

Nghe nói thế tôi lại bối rối, sửa sang lại y phục rồi vội vã kéo Nam Lăng đi về phía khác.

Nam Lăng lót tót đi theo tôi mà khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ bừng, tôi đánh nhẹ nàng một cái nhưng nàng lại còn cười nhăn nhó.

Ngồi trong hành lang dài, trên bàn bày các loại hoa quả, tôi tiện tay cầm một quả mận bỏ vào miệng.

Doãn phu nhân ngắt một quả nho đưa tới bên miệng Lưu Triệt, hắn ngậm lấy rồi kéo cả người nàng ngã vào lòng.

“Muội muội thích ăn chua, không phải đã có thai chứ.” Doãn phu nhân bỗng nhiên nhìn tôi.

Vừa nghe đến có thai tôi lại chợt dạ như đã làm sai chuyện gì, “Phu nhân nói đùa rồi!”

“Bệ hạ cả ngày ở chỗ muội muội, mong rằng sớm ngày có thêm một vị tiểu hoàng tử đó.”

Lời nói của nàng mang ý trào phúng, phi tần trong hậu cung kiêng kị nhất là không thể sinh nở, nhưng nàng đã đoán nhầm tôi rồi.

“Sức khỏe nàng chưa bình phục, trẫm không muốn nàng mệt nhọc!” Lưu Triệt ôm nàng an ủi.

Tôi gượng gạo động đây khoe miệng, làm như không có việc gì nhìn về phía xa.

Mặt hồ tĩnh lặng chợt xẹt qua một cánh chim đơn côi làm dấy lên từng vòng sóng mênh mang. Lưu Triệt hậu cung ba ngàn, chuyện này chẳng can hệ tới tôi, vì vốn không yêu sẽ không đau.

Nhưng sau khi nghe hắn nói vậy, trong lòng tôi vẫn tê tái, chỉ một thoáng rồi lại hòa cùng cảnh ý tươi đẹp tán đi.

Tôi bắt giặc lau môi, nhưng dấu vết còn lưu lại dù có lau thế nào cũng chẳng hết.

Chốc lát sau, có một cung nữ cầm một cành đào có dính nước xương bồ phẩy nhiều nơi, giữa màn sáng nhạt nhòa, Hàn Bác đang gấp gấp đi tới.

“Bệ hạ, quân tình cấp báo.” Hắn đứng ngoài hành lang, sắc mặt ngưng trọng.

Lưu Triệt nghe vậy đứng dậy, “Trẫm đến Thừa Minh Điện trước.”

Đoạn quay đầu cười nói, “Đêm nay trẫm ngủ lại Y Lan Điện, Lý mỹ nhân nên cho trẫm thêm một hoàng tử nữa mới phải.”

Tôi ngăn người xấu hổ, Doãn phu nhân cũng đứng lên giúp Lưu Triệt chỉnh lại áo sớ.

Lưu Triệt đi rồi, không khí cũng trầm xuống, Doãn phu nhân thỉnh thoảng đệm vài câu, tôi chỉ một mình đi dạo trong rừng.

Đến bờ hồ, thấy Hàn Bác đang đứng giữa đám cây cối, vẫn là bộ kiêu càn bên hông, tôi biết hắn cùng Doãn phu nhân đang liếc mắt đưa tình nên thỉnh thoảng đi xa.

“Chuyện ngày đó...” Hắn cất bước tiến lên, mấy rặng liễu rậm rạp che khuất bóng dáng chúng tôi.

“Chẳng liên quan đến ta, ngươi không cần giải thích với ta.” Tôi lui lại giữ khoảng cách với hắn.

Hắn lại thở dài ra vẻ khó xử, mày nhíu lại nhìn tôi, “Người từng nói với tôi, nữ tử trong Vị Ương Cung là đau khổ nhất, vậy còn người?”

Tôi sững người, chợt nhớ tới một buổi chiều rất lâu trước đây, lời nói ấy hắn vẫn còn nhớ sao.

“Dù thế nào cũng vẫn phải sống, không phải sao? Ít nhất hiện tại ta có thân phận mỹ nhân, ăn no mặc ấm.” Tôi tự giễu, ngữ điệu cũng bất giác nhanh hơn để che dấu cảm xúc trong lòng.

“Tôi thà rằng người vẫn chỉ là cung nữ trong Vĩnh Hạng.” Hắn bỗng đưa tay vuốt tóc tôi.

Tôi đang định hất tay hắn ra lại thấy trong tay hắn là một chiếc lá liễu, “Rơi trên đầu người.”

“Cám ơn.” Tôi ngưng ngưng quay đi.

“Tôi thủ vệ ở Vị Ương Cung gần mười năm, nhưng chưa bao giờ gặp một phi tử giống người, không tranh không đoạt. Mỗi lần gặp người, người đều không vui vẻ.” Hắn khoanh tay.

“Làm sao người biết ta không tranh, người sao biết ta sống không vui? Đừng tự mình là thông minh!” Tôi bị chạm vào nỗi đau mà giận dữ mất kiểm soát.

“Tôi biết chứ.” Hắn vẫn bình tĩnh.

“Có tâm nghĩ đến điều này chỉ bằng suy nghĩ về chuyện giữa người cùng Doãn phu nhân đi, có thể hay không thể!” Tôi phất tay áo bỏ đi.

Hắn lại giữ tay tôi, kéo tôi ngã vào lòng hắn, “Chúng tôi không như người tưởng tượng đâu.”

“Người buông tay ra, Hàn Bác!” Tôi gần từng tiếng, nam nhân này, hắn làm sao vậy?

Hắn cũng ý thức được mình thất thố, bèn lui người hành lễ, “Vi thần mạo phạm.”

Ra khỏi đó mà lòng tôi vẫn không yên khi nói chuyện cùng Nam Lăng, Doãn phu nhân thấy mất hứng nên về Quế Cung trước.

Khi Lưu Triệt tới Y Lan Điện thì đã nửa đêm, hắn ngã xuống tháp không nói không rằng, có vẻ rất mệt mỏi.

Cả đêm hắn đều trần trọc, tôi quay lưng lại, bầu trời bên ngoài cửa sổ đầy sao, tôi an lành tiến vào mộng đẹp.

Từ lần trước hấn ngầm đồng ý cho tôi và đại ca gặp mặt, tôi bèn chọn ngày, triệu kiến Lý Duyên Niên ở Mộ Phong Thai ngoài Y Lan Điện.

Mùa hè oi bức không có nổi hạt mưa, tôi ngồi trong đình nhìn ra xa xa thấy hai bóng áo trắng, đến khi sự tĩnh thì lúng túng đứng dậy đón tiếp.

Hấn đi giữa màn mưa, khí chất lạnh nhạt lại hiu quạnh, dưới ánh trăng khuyết, dáng vẻ hấn hào sảng vô song. Vẫn thanh sam đơn giản da dẻ trắng trẻo nhưng y quan phát phơ, cầm lún phún râu, Lương công tử kia đã dừng lại ở hình ảnh trong trí nhớ.

“Ngài...” Tôi khản trương đến mức luống cuống.

“Bái kiến Lý mỹ nhân.” Hấn cùng đại ca tôi hành lễ, rồi ngẩng đầu mỉm cười nhìn tôi.

Chỉ một nụ cười đó, tôi đã cảm thấy tất cả những hờ hững đã lùi xa, chỉ để lại quen thuộc và ấm áp.

“Ta còn tưởng rằng không gặp được ngài nữa rồi.” Tôi mời họ ngồi xuống.

Sau khi Nam Lăng dâng trà xong thì thức thời lui ra, Trần Lộc ở xa xa canh chừng, bầu trời đang quang đãng bỗng tẩm trong màn mưa, không khí mang theo mùi bùn đất, tôi cảm thấy từ ngày vào cung tới nay, đây là thời gian thoải mái nhất.

“Lý cơ sống có tốt không?” Ánh mắt của hấn nhu hòa, còn thêm chút đau lòng.

“Nghe ngài hỏi vậy ta mới cảm thấy mình còn có ngài.” Tôi ghen ngào cười gượng, nói.

“Bất cứ lúc nào ta cũng ở đây.” Hấn cho tôi một ánh mắt kiên định.

“Tiểu muội, đã gặp Nhị đệ chưa?” Đại ca tôi mở lời.

“Đã gặp, bệ hạ thăng huynh ấy là Đô Úy kinh thành.”

Lý Duyên Niên nâng chén uống một hớp, rồi hài lòng gật đầu, “Vệ Thanh lần này vẫn chưa tham chiến, bệ hạ coi trọng Phiêu Kỵ tướng quân là chuyện ai nấy đều biết.”

Nhắc đến Hoắc Khứ Bệnh thì Lương công tử bỗng nhiên ngẩng đầu, tôi lẳng lặng nhìn vào tảng đá không lên tiếng.

“Phiêu Kỵ tướng quân đại thắng, Lý Quảng lại phạm sai lầm.” Lý Duyên Niên xem nhẹ sự khác thường của tôi.

“Hử? Làm sao vậy?” Tôi lơ đãng hỏi.

“Trương Khiên chậm trễ quân tình, làm cho Lý Quảng thua thảm hại, tổn thất hơn phân nửa, đến nỗi phải rút chạy khỏi quân Hung Nô”. Lương công tử khẽ nói.

“Không biết bệ hạ sẽ xử trí như thế nào, Trương Khiên là thư đồng theo người từ nhỏ, đi sứ phía tây có công lớn được phong thưởng. Nếu luận theo quân pháp thì tội chết khó tránh.” Lý Duyên Niên bổ sung.

Hành động của Lưu Triệt mấy ngày trước khác thường, nhất định là vì chuyện của Trương Khiên mà phiền não, tôi xuất thần nhìn xa xa.

“Tiểu muội, đang suy nghĩ chuyện gì thế?” Lý Duyên Niên hươ tay, hơi phật ý.

“Lý Quảng thì sao, sẽ xử trí thế nào?” Tôi quay lại.

“Hấn công tội đều có, nên được miễn phạt, hơn nữa, Tể tướng Lý Thái mới nhậm chức là đường đệ của hấn.” Lý Duyên Niên nói rõ.

“Đại ca có biết trong cung Trường Nhạc có nơi đặc biệt nào không?” Tôi chợt nhớ tới rừng cây khác thường kia.

Hấn cau mày, suy nghĩ một lát nói, “Ta ở trong cung nhiều năm cũng không nghe nói. Trường Nhạc Cung là nơi ở của Thái Hậu, khi Vương Thái Hậu bệnh nặng qua đời nơi đó vẫn để không.”

“Vậy huynh có biết trong cung có thứ gì tên là Dao Quang không?” Tôi tiến thêm một bước thăm dò.

Lý Duyên Niên vẫn lắc đầu, Lương công tử lại mở miệng, “Lòng hiếu kỳ không thể quá sâu, trong thâm cung rất nhiều chuyện người không thể chạm vào.”

“Ta hiểu!”

Làn gió nhẹ mang theo mưa phùn thổi bay mái tóc tôi, tay áo phấp phồng. Từ trên đài cao, ba người chúng tôi ngồi đối diện nhau quan sát cây cối dày đặc mà thê lương.

Mưa vẫn rả rích, khi chia tay, Lương công tử đột nhiên quay lại, cúi đầu nhìn tôi, “Hắn sẽ mau chóng về kinh.”

Mưa bụi tí tách rơi, lời nói khê khàng phiêu tán theo gió mà lại nặng nề như thái sơn.

60. Chương 60: Gương Tan

Chàng sắp về kinh, Hoắc Khứ Bệnh sắp trở về...

Tôi ngơ ngác đứng đó mặc ưa bụi thấm ướt mái tóc, nắm chặt tay mới phát hiện bàn tay trống không.

Chỉ một câu nói đã phá tan lớp vỏ nguy trang của tôi mấy ngày nay. Cứ tự cho là kiên cường nhưng chẳng chịu nổi một đao.

“Nghe nói Phiêu Kỵ tướng quân sắp khải hoàn trở về.” Nam Lăng tự thốt lên.

Tay cầm bút lông khựng lại, vết mực trên thẻ tre loang lổ.

Đôi mắt nàng đảo qua lại tiếp tục nói, “Tất cả mọi người đều nói Phiêu Kỵ tướng quân oai phong lẫm liệt, anh dũng giết địch.”

Tôi đặt bút lông xuống, quay đầu nhìn Nam Lăng, “Hậu cung không thảo luận chính sự, nếu ta còn nghe người nhắc lại lần nữa thì sẽ nghiêm phạt!”

“Vâng...Nô tỳ không dám nữa.” Nàng sợ tới mức quỳ rạp người xuống xin tha lỗi.

Tôi sụp ngã xuống tháp, vì sao lại trở nên thế này?

Buổi chiều Lưu Triệt thiết yến ở Thừa Minh Điện, oanh ca yến ngữ tụ tập đông đủ.

Vệ Tử Phu rạng rỡ hẳn, Hoắc Khứ Bệnh là vinh quang của Vệ thị nàng, Lưu Triệt vừa lòng thỏa ý, có chuyện gì làm hẳn vui hơn chuyện đại phá Hung Nô?

“Đứa nhỏ Khứ Bệnh này giống trăm, trong mình luôn tiềm ẩn sức mạnh bất phục.” Lưu Triệt uống hết cả bình rượu, hào hứng tán dương.

“Nếu không có bệ hạ bồi dưỡng, hẳn cũng chẳng được như ngày nay.” Vệ Tử Phu tiếp thêm rượu.

“Những năm trước đây, trăm để Vệ Thanh dạy hẳn binh pháp, hẳn lại chê cứng nhắc, nay quả thật đã đổi khác, trăm cũng bội phục!”

Tôi như đang ăn sáo, chờ dẫn nghe, những hồi ức ùn ùn ập về khiến tôi ngọt ngào.

Hạnh phúc từng ngỡ có thể chạm tay đến, nay lại thành quá xa vời.

Chẳng qua chỉ mới nửa năm nhưng tôi lại thấy như đã qua lâu lắm rồi, trong lòng có ngàn lỗ hổng chẳng thể nào lấp vá được.

Cỏ cây trong Vị Ương Cung khắp nơi đều lưu trữ dấu vết của chàng, trong đầu tôi vẽ nên dáng vẻ Hoắc Khứ Bệnh mặc triều phục, liệu có thêm thần thái nghiêm nghị?

Cứ nghĩ mãi, miệng lại mỉm cười, tựa như chàng đang từ trên lưng ngựa vươn tay về phía tôi.

Nhưng hôm nay tôi còn tư cách gì để yêu chàng nữa, là tôi đã phụ lời thề ước, dù có đấu tranh thì ai có thể trốn tránh được đây?

Việc đã đến nước này vốn đã chẳng thể quay đầu.

Yến tiệc tàn, Tô Lâm nói bệ hạ muốn tôi ngủ lại Thừa Minh Điện, lúc bước chân vào Chiêu Diệp Các, mùi huân hương quen thuộc bay ra, tản mát trong không khí.

“Đây là hương gì?” Tôi thuận miệng hỏi.

“Đây là đỉnh hương bệ hạ mới sai người chế ra, mùi chỉ lan ạ.” Một cung nữ đáp.

Bỗng nhiên nhớ tới ngày ấy hần hỏi mùi của Ngọc Hoa cao, tôi lấy cớ nói thích mùi hương này.

Xuất thần một lát, một đôi tay rắn chắc khóa tôi vào lòng, tôi ngọ nguậy nhưng không nói gì.

“Có quen ở đây chưa?”

“Thưa, rồi.” Tôi bất an trong lòng.

“Đại quân khải hoàn trở về, chính sự sẽ bận rộn, muốn tới đây với trẫm không?” Hần cúi đầu hôn lên mắt tôi.

Tôi nhắm tịt mắt lại, thấy miệng đắng chát, chàng sắp về nhưng tôi lại ở trong vòng tay một nam nhân khác.

Cả hai đều có tâm tư riêng nhưng vẫn phải ứng đối nhau, có thấy mệt mỏi không? Lưu Triệt cố tình xem nhẹ chuyện đó, làm như mọi chuyện chưa từng phát sinh.

Hôm nay tâm tình của hần không tệ nên vẫn chưa truy cứu việc tôi qua loa lấy lệ, vừa cởi bỏ ngoại sam vừa nói, “Vào hạ rồi, nắng nóng hần lên.”

“Vâng, hơi oi bức.” Tôi đến bên cửa sổ mở toang cánh cửa ra, ánh trăng rọi sáng một vùng.

Hần ôm tôi từ sau, gối lên vai tôi, “Trẫm hàng năm đều đến Cam Tuyền Cung nghỉ hè.”

“Vâng.” Tôi vẫn ngơ ngẩn nhìn bên ngoài.

“Cam Tuyền Cung rất đẹp, trẫm muốn nàng thị giá.” Hần dù nói chuyện dịu dàng nhưng lại ngang ngạnh không cho phép từ chối.

Tôi dừng một chút nói, “Vâng!”

Thật ra dù có ở đâu cũng chẳng sao. Có lẽ thoát khỏi Vị Ương Cung, tôi mới có thể để cho tâm trí mình dễ chịu một chút.

“Trẫm muốn thiết yến ở Cam Tuyền Cung mừng đại công của Phiêu Kỵ tướng quân.”

Trong rừng cây tối om bên ngoài đột nhiên lướt qua một cánh chim, cắt ngang màn đêm quá yên tĩnh, tôi đẩy hần ra, kín đáo lau giọt nước sắp trào khỏi khóe mắt, “Được.”

Hần bị tôi làm cho sốt ruột, quay người tôi lại, nói với chút hờn giận, “Thân thể không khỏe sao?”

“Có thể là thời tiết oi bức nên đầu hơi choáng.” Tôi trả lời lấy lệ.

Ngón tay thon dài của hần cởi bỏ váy áo tôi, nhướn mày cười, “Tắm rửa xong sẽ mát mẻ ngay thôi.”

Tôi vô lực phản kháng bị hần ôm vào phòng tắm, y phục phức tạp bị cởi ra nằm rải rác.

“Lần trước ái phi nói, hầu hạ trẫm cũng không mệt, có thật không?” Hần cắn dái tai tôi khiêu khích.

“Thuận miệng nói vậy mà bệ hạ còn nhớ!” Tôi bị hần gặm cắn mà đỏ ửng mặt.

“Ái phi nói gì trẫm đều nhớ rõ.” Hần vừa thô bạo vừa ôn nhu tiến vào đùa nghịch cánh môi, động tác càng thêm kịch liệt.

Cảm giác đau đớn và khoái hoạt liên tục khơi dậy dây thần kinh vốn cứ ngỡ đã tê liệt, cả đêm dập dềnh, tôi nằm trên người hần ngủ thiếp đi.

Sớm hôm sau tỉnh lại mới phát hiện bản thân vẫn duy trì tư thế nằm trên người Lưu Triệt.

Con người hần ngập đầy cảm xúc, rồi sau đó trước mắt tối sầm, lại bị hần áp dưới thân.

“Đừng!” Tôi ngửa cổ, cả người ê ẩm tê dại.

“Trẫm tuyên Thái y tới xem cho nàng.” Hắn luồn tay xuống dưới vuốt ve da thịt mềm mại ở bụng tôi.

“Không cần, tôi qua ngủ không ngon.” Tôi né tránh.

“Đêm qua mệt cho nàng rồi, trẫm sai người làm món ngon bồi bổ nhé!” Chóp mũi hắn cọ cọ trước ngực tôi, sau đó các thị nữ đã nhập điện chuẩn bị thay y phục.

Khi Hán quân nhập kinh, Lưu Triệt bận tối mày tối mắt, Lý Quảng và Trương Khiên trước sau đến Trường An, phủ Đô Úy phụ trách đón tiếp, tù binh và ngựa cũng lần lượt được áp tải.

Tôi lặng lẽ đứng sau màn trúc nhìn một đám quan viên yếm kiến, mỗi khi có người xuất hiện tôi lại đứng ngồi không yên, một cảm xúc mâu thuẫn kịch liệt đang giày vò, bây giờ tôi mới hiểu được mình nhớ chàng đến thế nào.

Hôm sau Lý Quảng vào Kỳ Lân Các, đến buổi trưa đi ra thì trên gương mặt già nua lại nhuốm một tầng buồn bã, bóng lưng cao lớn nhanh chóng biến mất dưới bậc thềm.

Lý Thái cùng Vệ Thanh thường xuyên ra vào, vì là Tam công nên họ cùng giải quyết chuyện quân tình, thêm nữa Vệ Thanh vốn là đại tướng quân, nắm Hồ Phù thống lĩnh lực quân.

Lý Quảng Lợi nay đã là Đô Úy kinh thành, Lưu Triệt nhiều lần tuyên gọi, tôi vẫn tránh không gặp, có một số việc ai cũng đã biết rõ trong lòng nhưng vẫn muốn ngại trang mà thôi.

Những buổi gặp mặt dày đặc, mấy ngày qua tôi cũng chỉ có thể gặp Lưu Triệt vào nửa đêm.

Trong Kỳ Lân Các, hắn đang dựa vào tháp, tôi thu dọn lại công văn rồi ngồi xuống cạnh hắn.

“Đại quân quay về kinh đã gần hết rồi.” Tôi thử dò hỏi.

“Nay chỉ còn Phiêu Kỵ tướng quân, nếu không có gì sai sót thì đêm nay sẽ về đến.”

“Vậy à.” Tim tôi thất lại.

“Tiểu Dao.”

“Vâng?” Tôi kinh ngạc quay đầu.

“Nàng năm nay mười chín tuổi.” Hắn tháo trâm cài xuống, vuốt ve mái tóc tôi.

Tôi giật mình giật đầu, nếu hắn không nhắc đến chỉ sợ tôi cũng đã quên, tôi sắp hai mươi rồi.

“Khứ Bệnh chỉ hơn nàng một tuổi mà đã có thể tung hoành tứ hải.” Hắn nói mà ánh mắt nhìn thẳng vào tôi lóe lên như đang nghĩ ngợi gì đó.

Tôi cuộn tay áo không biết nên tiếp lời thế nào.

Gió đêm nhẹ nhàng khoan khoái lùa vào từ ngoài điện làm bộ trung y mỏng manh cũng phất phơ theo mái tóc hỗn loạn phía sau đầu.

Hắn ôm tôi đặt lên đùi, dịu dàng đùa nghịch tóc tôi, cả điện chìm trong sự tĩnh lặng đến đáng sợ.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập, tiếng giày và áo giáp sắt va chạm, ngay sau đó là tiếng người nói.

Tôi ngồi trong lòng Lưu Triệt mà chấn động, trong chớp mắt vừa rồi, tôi như nghe thấy âm thanh quen thuộc đã quanh quẩn bên tai tôi cả trăm ngàn lần!

Dự cảm mạnh mẽ nổi lên, tôi không kiềm được cơn run rẩy, muốn thoát khỏi lòng hắn nhưng không đủ sức lực.

“Làm sao vậy?” Hắn giữ tôi lại.

“Thiếp muốn trở về nghỉ ngơi, thiếp không muốn ở lại đây, thiếp muốn quay về Y Lan Điện!” Tôi giãy dụa, nói năng lộn xộn.

“Bệ hạ, Phiêu Kỵ tướng quân đến!” Tô Lâm hấp tấp chạy vào báo.

“Truyền ngay!” Lưu Triệt không chờ hẳn nói xong đã kích động nói, ánh mắt khó có thể che dấu niềm vui sướng.

“Thiếp về nội điện trước!” Tôi trở mình xoay người bối rối chạy ra, tôi đã không thể suy nghĩ, không thể đối mặt với chàng được nữa.

Ngoài cửa bóng người chớp lên, âm thanh hỗn loạn. Tôi run rẩy ra khỏi Kỳ Lâm Các, trước mắt mù mịt không để ý tới bức tượng đá trước cửa nên ngã thẳng tấp.

Cả cơ thể văng ra sau, lưng đau nhói, ngay sau đó lại ngã vào vòng tay lạnh như băng.

Tay tôi chạm phải bộ áo giáp màu vàng kim, khoanh khắc đỏ tim tôi ngừng đập, đầu óc trống rỗng, hương cỏ xanh quen thuộc xộc đến.

Có lẽ chỉ có vài giây nhưng tôi lại thấy đã qua cả đời, tôi vẫn duy trì tư thế cứng ngắc bất động.

Khuôn mặt trước mắt này dường như đã đổi khác triệt để, trên cằm râu ria rậm rạp, bờ môi mỏng mím chặt, sắc da ánh đồng.

Khó khăn nhìn lại, đến khi chìm trong ánh mắt đang gợn sóng ba đào tôi mới nhận ra vết hầu căng ra, rồi trào lên vị tanh ngọt.

Lòng càng không ngừng run rẩy, tôi ôm ngực lui về phía sau.

Chàng vẫn đứng đó nhìn tôi chăm chú, đôi mắt đã từng trong như suối nguồn vẫn đang nhìn tôi như trước đây, nhưng tôi đã không còn thấy chính mình của ngày ấy nữa rồi.

Ánh nhìn thâm tình khiến tôi tuyệt vọng, khiến tôi trần trụi trơ trọi, vừa mở miệng lại không phát ra được âm thanh nào.

Muốn nhào vào lòng chàng, muốn đồng dạ nói cho chàng biết tôi nhớ chàng thế nào nhưng tôi không thể, lần biệt ly trước còn đang hiện ra trước mắt.

Thời gian ngừng trôi, tôi tóc tai tán loạn đứng trước mặt chàng trong quân phục oai phong, cảm xúc dâng đầy, lời muốn nói quá nhiều mà chẳng nói thành lời.

Nửa năm ly biệt, thương hải tang điền!

Chàng vươn tay, ngón tay lướt qua tóc tôi rồi khựng lại giữa chừng, hầu kết dao động kịch liệt.

Rất lâu sau, chàng chỉ nói, “Ta về rồi đây!”

Lời vừa ra khỏi miệng, thanh âm bi thương khàn khàn như dao sắc xuyên qua tim tôi, khơi dậy nỗi đau ngất trời.

Tôi gạt nước mắt, cắn chặt môi, đến khi chàng đi vào các mới thôi.

Chỉ vài bước chân mà tôi đã đi rất lâu, Nam Lăng gọi tôi vài lần, tôi mới hồi thần, cơ thể ngã nhoài xuống tháp.

“Mỹ nhân, miệng người.” Nam Lăng hốt hoảng kêu lên, tôi cúi mu bàn tay thấy vết máu đỏ tươi, vừa rồi đã cắn nát môi mà không phát giác.

“Người không khỏe chỗ nào, để nô tỳ bấm bấm bệ hạ truyền Thái y.” Nàng cẩn thận hầu hạ, lại ngơ ngác thấy tôi rơi lệ.

“Không sao.” Tôi lau loạn xạ nhưng dù lau thế nào, dòng nước ấm nóng vẫn cứ chảy từ cổ xuống ướt áo.

“Hay là cứ truyền Thái y đến đây đi.” Nàng vội vàng xoay người.

“Ta không sao, người ra ngoài, các người ra ngoài hết đi, ta không muốn gặp ai hết.”

61. Chương 61: Ý Loạn

Ngữ điệu tầm tó của tôi khiến Nam Lăng sợ sệt lui vài bước về sau, bỏ nhào ra ngoài.

Dứt màn che xuống, tôi ngã đầu lên gối, tiếng khóc lặng lẽ dần chuyển thành những tiếng nấc nghẹn ngào, dù đã cố cắn góc chăn không dám phát ra tiếng.

“Ta về rồi đây.”

Chỉ vì một câu nói ấy mà rào chắn phòng thủ trong tim tôi tan rã, tôi thà rằng chàng cứ mắng tôi hoặc bỏ mặc tôi, có lẽ tôi còn chịu đựng được.

Nhưng chàng lại nói thế, tựa như chỉ xa nhau lâu ngày nay gặp lại, mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn.

Mỗi lời nói lại đâm vào lòng tôi đau đớn uất nghẹn.

Tôi vén chăn lên điên cuồng vọt tới cửa, cách tấm màn trúc nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của chàng, tôi lưu luyến nhìn, chỉ sợ không bao giờ có thể gặp lại nữa.

Không biết qua bao lâu, đôi mắt đã sưng đỏ trở nên đau nhức, toàn thân rã rời dựa vào chiếc cột đá từ từ khụy xuống.

Mấy canh giờ ngẩn ngủ đã hao hết khí lực cả đời của tôi, Hoắc Khứ Bệnh lúc này đang ở ngay bên ngoài, tôi vươn tay vẽ theo đường nét thân ảnh chàng qua tấm màn trúc, trong nỗi đau xé lòng tôi vẫn cảm nhận được niềm vui sướng, chàng đã trở lại, bình an vô sự trở lại.

Hạnh phúc bi thương biết mấy nhưng dù vậy tôi vẫn thỏa mãn rồi, vì tôi đã hạnh phúc hơn mỗi một giây phút trong suốt nửa năm qua.

Có tiếng bước chân dội lại, tôi ngơ ngác, Hoắc Khứ Bệnh đã đi, Lưu Triệt đang đứng cạnh tôi.

Tôi chậm rãi ngẩng đầu đối diện với con người từ vui vẻ đã chuyển sang cuồng nộ, rồi cuối cùng trở thành lãnh đạm.

“Có chuyện gì mà lại đau lòng đến thế, Lý mỹ nhân của trẫm?” Hắn lắc mạnh làm tôi muốn ngã nhào.

Lúc này lòng tôi đang ba đào dậy sóng, không thể thốt nổi một lời, chỉ có nước mắt không ngừng nhỏ giọt xuống cánh tay hắn.

“Nói cho trẫm biết, đại quân thắng lợi trở về, nàng vì sao lại đau lòng? Vì người kia đúng không?” Hắn bóp cằm tôi.

“Không phải,” Tôi ngửa cổ khàn khàn trả lời trong run rẩy.

“Nói!” Hắn ngạo mạn nhếch môi, ý lạnh dâng tràn.

Tôi gạt tay hắn ra, hắn không đề phòng nên thối lui vài bước, lại đụng vào khung cửa.

“Tôi có suy nghĩ và tình cảm của mình, người dựa vào đâu lại giam cầm tôi, dựa vào đâu can thiệp vào hi vọng ái ố của tôi!” Tôi điên cuồng gào thét, chỉ tay vào mặt hắn mà trợn mắt trả lời.

Hắn bị cơn bùng nổ thành linh của tôi làm cho bất ngờ nhưng hắn che dấu vô cùng tốt, chỉ một cái chớp mắt kinh ngạc lại lập tức khôi phục nét mặt thản nhiên.

Lưu Triệt từng bước tiến tới nắm tay tôi giữ trên đầu, đè ép tôi vào cột đá, ngón tay thô ráp lướt qua mắt, mũi, bờ môi tôi, sau đó vờn quanh môi dưới tôi, ánh mắt sâu thăm thẳm.

“Dựa vào việc nàng là nữ nhân của trẫm, tất cả của nàng đều thuộc về trẫm.” Hắn cười lạnh mà trong mắt chẳng chút gợn sóng.

“Tôi chỉ thuộc về chính tôi, chứ không phải bất luận kẻ nào.” Tôi ghé cằm tạo thành đường cong mỉa mai hoặc, mắt lạnh không chút độ ấm giống hắn.

“Cam Tuyền Cung nàng không cần tùy giá, ở Bắc Cung tĩnh tâm cho đến khi trẫm hồi cung.” Hắn nhìn sâu vào mắt tôi rồi phát tay bỏ đi.

“Mỹ nhân, vì sao người phải làm bệ hạ tức giận, Bắc Cung cũ kỹ sao người ở được.” Nam Lăng kể bên than thở.

“Ta lại thấy ở đây rất tốt.” Tôi chậm rãi đi trước, cây cỏ thừa thớt, tường rêu lâu năm không được tu bổ.

Bỗng nhớ tới Lý cơ đã ở Bắc Cung, chúng tôi đều cùng một họ, thật sự là trùng hợp.

“Trần Lộc, thánh giá bệ hạ khi nào rời cung?” Tôi bước vào Thanh Thai Điện, quay đầu lại hỏi.

“Ba ngày sau là đầu tháng năm, tháng năm đến hành cung nghỉ hè.” Hắc và Nam Lăng sửa sang lại phòng, thỉnh thoảng cũng có mấy cung tỳ túc trực ở đó giúp đỡ.

Nhìn quanh Thanh Thai Điện, phòng ốc nhỏ hẹp nhưng thoải mái, chỉ hơi cũ kỹ bụi bặm, thu dọn từ trong ra ngoài chỉ mất một lát.

Hôm đó lời nói của tôi đã chọc giận Lưu Triệt nên đã chuẩn bị trước là sẽ bị phạt, nhưng hình phạt này tôi cầu còn không được, không kể đến việc thoát khỏi ngày đêm phải bầu bạn cùng hắc, Bắc Cung hoang vắng này lại càng thuận tiện cho hành động tìm kiếm của tôi.

Tin tức trao đổi với Lương công tử càng thêm tiện lợi, tôi mỉm cười, Nam Lăng khó hiểu nhìn tôi.

Giường hẹp mà sạch sẽ, tôi dựa vào đầu giường lẳng lặng ngắm bầu trời trống trải bên ngoài, Hoắc Khứ Bệnh liệu có ở trong cung không, yến hội tẩy trần ở Cam Tuyền Cung có lẽ còn có thể gặp chàng.

Nghĩ đến bản thân không cần tùy giá mà đắm thoải mái, nhưng lại có chút mất mát khó nói thành lời, là vì không thể nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh hay vì một thời gian ngắn sắp tới không phải đối mặt với Lưu Triệt?

Tâm loạn như ma không thể giải thoát.

“Nô tỳ bái kiến phu nhân!” Tiếng Nam Lăng lạnh lạnh ngoài điện.

Tôi chỉnh trang y phục thông thả xốc mành che bước ra, lại thấy Doãn phu nhân một thân trường cư đồ thẩm đang lộng lẫy đứng trước mặt.

“Bái kiến phu nhân.” Tôi thành khẩn rạp người.

Đôi mày thanh tú của nàng nhướn cao, yểu điệu tha thướt ngồi xuống, “Vài ngày trước đã làm phiền Lý mỹ nhân hầu hạ bệ hạ rồi.”

“Phu nhân sức khỏe đã khá hơn chưa?” Tôi hỏi cho có.

Nàng gật đầu, “Năm trước tùy giá đến Cam Tuyền Cung bệ hạ không nên cho bốn cung đi theo, năm nay có Lý mỹ nhân, vốn định có thể nghỉ ngơi một thời gian.”

Tôi không tiếp lời, nàng lại dẫu tay vào áo cười nói, “Ai ngờ năm nay bệ hạ vẫn muốn bốn cung tùy giá, thật không phải.”

“Hử? Phu nhân nếu không muốn đi thì cứ hồi bẩm bệ hạ là được rồi.” Tôi vung tay áo thêu hoa nói.

“Lý mỹ nhân nếu muốn đi, bốn cung sẽ báo với bệ hạ.” Nàng ra vẻ dò hỏi.

“Không cần, bệ hạ không muốn gặp nô tỳ.” Tôi khẽ thở dài.

Nàng cười khanh khách nói, “Bệ hạ có lẽ là muốn Lý mỹ nhân ở lại Bắc Cung nghỉ hè rồi.”

“Nô tỳ không được khỏe, phu nhân đi thông thả không tiện.” Tôi đỡ trán đứng lên, không có Lưu Triệt tôi cũng lười diễn với nàng.

“Lý mỹ nhân cố gắng dưỡng bệnh, bốn cung tùy giá trở về sẽ đến thăm.” Nàng ngưng cười, liếc nhìn tôi khinh miệt.

“Nếu có người thừa dịp bệ hạ không ở trong cung mà không biết trời cao đất dày, làm mất mặt hoàng tộc thì chỉ có thể nói là gieo gió gặt bão.” Nàng kiêu sa ngoái nhìn lại rồi ngẩng đầu bỏ đi, sắc đỏ lay động như đóa sen.

Trông theo bóng nàng mà tôi cũng phải bật cười, Doãn phu nhân kiêu ngạo, nhất thời được sủng ái mà không biết giữ ý, dám mặc màu đỏ trên mình.

Nhưng Lưu Triệt lại không để tâm, ngược lại còn dung túng cực kỳ, quả nhiên là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Thanh Lương Điện bày biện đơn giản, mùa hè đến gần, không khí dần oi bức, Nam Lăng lấy hoa quả đến để chúng tôi cùng ăn.

Mang theo vài bộ xiêm y, tôi lấy ra một bộ để Nam Lăng dựa theo lời tôi thực hiện sửa sang, chốc lát sau đã làm thành một bộ váy ngắn đẹp đẽ.

Gấu váy dài tới đầu gối, tay áo sát nách, cổ áo mở rộng, đó là một bộ đầm liền xếp ly rất có phong cách.

Đứng trước gương xoay tới xoay lui, tôi quyết định buộc tóc đuôi ngựa, không phải Lý mỹ nhân Y Lan Điện mà chỉ là một nữ tử bình thường.

Từng cũng dưới nắng chiều thế này, trong trang phục quá lạ này, tôi đã gặp Hoắc Khứ Bệnh lần đầu, hốt nhiên đã qua rất lâu nhưng khi ngoảnh nhìn lại chỉ tựa một thoáng ngắn ngủi.

Trong vườn cây bên ngoài điện, ngồi trên mỏm đá, hai chân lắc lư giữa không, gió nhẹ đùa nghịch những sợi tóc bị xổ bung, tôi trầm mặc nghe Trần Lộc bẩm báo.

Lý Duyên Niên tưởng rằng tôi sẽ bồi giá đến Cam Tuyền Cung, tôi giờ mới hiểu phi tần hàng năm tùy giá đều là những người được sủng ái nhất, ở hậu cung, cách thức làm bạn với vua được phản ánh qua mức độ sủng ái.

Lưu Triệt, trên thế giới này sao lại có người chẳng nói phải trái, ngang ngược như hắn, cách nhau hai ngàn năm, tôi không thể hiểu được suy nghĩ cũng như con người hắn, cuối cùng lại thành ra vô tình chọc giận hắn.

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới, tôi sẽ dùng phương pháp khó có thể tưởng tượng này để bầu bạn với một nam nhân.

Trước đó vài ngày, vì bố trí việc Hán quân vào kinh mà Lý Quảng Lợi phải đi theo làm tùy tùng, chịu vất vả nên Lưu Triệt vừa lòng mà thêm ca ngợi tán dương.

Nay hắn tuy là Hữu kinh triệu Đô Úy, nhưng Tả Đô Úy đã là thùng rỗng kêu to, quan quyền coi như đã nằm hoàn toàn trong tay hắn.

“Mỹ nhân, vì sao người lại ăn mặc như thế...” Trần Lộc gãi đầu, ngượng ngùng nhìn tôi.

“Mùa hè phải mặc như vậy, hôm nào sẽ làm cho người một bộ.” Tôi trả lời, tiếp tục an nhàn lắc lư để lộ phân nửa bắp chân trắng nõn.

“Thuộc hạ không dám.” Trần Lộc cười ha hả rồi đứng dậy đi đốt thẻ tre.

Bên ngoài vườn cây có một bóng người quen thuộc đang tới gần, đến khi hắn đến nơi tôi mới nhìn rõ.

“Vì sao người lại ở đây?” Tôi nhảy xuống khỏi mỏm đá, phũ phàng.

“Thần ở gần Bắc Cung, đúng lúc gặp mỹ nhân.” Hàn Bác cúi đầu, ánh mắt lại dừng trên bộ đồ tôi đang mặc, tôi quay nhìn lại thấy hắn hai má ửng đỏ.

“Người không cần tùy thị đến Cam Tuyền Cung sao?” Tôi lơ đãng hỏi.

“Bây giờ sẽ do đại tướng quân đảm trách, mỹ nhân cũng không cần đi?”

“Vệ Thanh cũng đi?” Tôi hơi sững sốt.

Hàn Bác gật đầu, khó hiểu nói, “Đại tướng quân thân kiêm luôn cả vệ úy, phụ trách an toàn của bệ hạ.”

“Ta về điện đây, nhiều lời không tiện.” Tôi xoay người đi.

“Mỹ nhân giữ gìn sức khỏe.” Hắn ở phía sau khẽ nói.

Tôi ngoái đầu nhìn lại, “Người vốn đã biết Doãn phu nhân tùy giá, mặc dù không biết người tới Bắc Cung với mục đích gì nhưng ta không tin người chỉ đi ngang qua, nếu thay nàng giám thị ta thì các người chắc đã vừa lòng rồi.”

Không cho hấn cơ hội nói chuyện, tôi lập tức trở về Thanh Thai Điện.

Chạng vạng sau khi ăn xong, tôi dẫn theo Nam Lăng tản bộ quanh Bắc Cung, ra khỏi Thanh Thai Điện, phía sau tòa cung điện cũ kỹ là một đài cao trống không, tôi bước lên thềm đá chỉ với vài bước chân, trên mặt bàn đá hình tròn có đặt hai bức tượng đồng không rõ hình dáng, chính giữa là một chiếc trống to bằng da.

Cúi đầu quan sát, tôi có thể nhìn bao quát hơn nửa quang cảnh trong Bắc Cung, dùng cả hai tay đánh trống tạo ra những tiếng thùm thụp trầm thấp, theo gió phiêu đảng trong khu vườn vắng vẻ.

“Mỹ nhân, cẩn thận dưới chân.” Nam Lăng đứng dưới đài nói vọng lên.

Lần đầu đánh trống tôi như lãng quên hết mọi sự, nhịp nhàng đánh xuống rồi uyển chuyển xoay người, dừng lại, chiếc váy đang mặc vốn mỏng ngắn nên tung bay phất phơ trong gió, tiếng trống cuốn tung đám lá, bông bèo bay mãi bay mãi.

Ánh trời chiều nhu hòa rắc lên mình qua những áng mây đỏ thẫm, kéo dài bóng người.

“Bệ hạ!” Nam Lăng hô to làm tôi sợ tỉnh.

Tôi dừng bước, cúi đầu nhìn thấy trong bóng râm trên thềm đá một dáng người cao lớn đang đứng ngược sáng.

“Xuống đây!” Lưu Triệt đứng bên rìa đài vẫy tôi.

Tôi vừa bước lại gần đã bị hấn ôm eo, cơ thể mất thăng bằng ngã vào lòng hấn, tôi thở dài.

“Bệ hạ sao lại ở chỗ này?” Tôi đứng vững rồi hỏi.

Hấn không trả lời, chỉ nhìn y phục tôi, ánh mắt như muốn phát hỏa.

“Ai cho phép nàng ăn mặc như vậy?” Bàn tay to của hấn áp lên làn da trần trên ngực tôi, tay còn lại giữ chặt thắt lưng siết tôi vào lòng.

“Bệ hạ không đi Cam Tuyền Cung sao?” Tôi đánh trống lảng.

“Nhìn thấy ái phi của trẫm thế này trẫm lại đổi ý.” Hấn cười gian tà, ánh mắt lướt từ cổ tôi xuống dưới.

62. Chương 62: Cam Tuyền

“Ở Bắc Cung cũng tốt lắm, nô tì tạm thời không muốn rời khỏi.” Tôi ngượng ngùng kéo kéo y phục.

Hấn gạt tay tôi ra, bắt ngờ hôn lên môi tôi, bàn tay từ cổ áo xâm nhập vào nắm lấy nơi đầy đà.

“Bệ hạ, có người...” Tôi giữ tay hấn lại, hối hận vì sao lại ăn mặc thế này.

“Các người lui ra.” Lưu Triệt nói to.

Hấn cởi bỏ áo choàng trải ra đất, đặt tôi xuống dưới rồi nằm đè lên.

Bờ môi ẩm ướt xuống, hấn mút mạnh làm da thịt non mềm sau màng tai xuất hiện một đám dấu vết xanh tím. Tình cảnh tôi lúc này đúng là mua dây buộc mình.

Chiếc đầm ngắn thoáng chốc đã bị lột sạch, hấn đẩy chân, nắm thắt lưng tôi, đất trời hoang dã và sự chống cự của tôi càng tăng thêm độ kích thích cho hấn.

Hơi thở hỗn loạn khiến tôi mê loạn, “Bệ hạ, người không phải đã quên lời mình nói rồi đấy chứ?”

Hấn day day cầm tôi, cắn nhẹ, hai tay du ngoạn trên người tôi tạo ra từng trận run rẩy.

“Trẫm đã nói gì?” Đôi mắt đỏ ửng của hấn nhìn tôi, cơ thể gắn kết chặt chẽ.

“Người sẽ không bao giờ tùy tiện yêu ai, nhớ chứ?” Tôi nắm bàn tay đang di động loạn xạ của hắn.

“Hoang đường, nàng đừng tự ình là đúng, trẫm chỉ muốn cơ thể nàng.” Hắn nheo mắt, tay tăng thêm sức cầm mắt cá chân tôi gấp lên, lộ ra mảng đùi non mịn.

“Vậy bệ hạ hãy cho nô tỳ biết, người sẽ không bao giờ yêu nô tì.” Những lời này vừa thốt ra đã làm chính tôi cũng phải kinh ngạc.

“Vì sao phải nói?” Hắn dừng lại, nhìn tôi gần hơn.

“Nếu người không nói, vậy là lời nói suông rồi.” Tôi gay gắt, bản thân làm sao vậy?

Đôi mắt hắn lạnh dần, tay rút về, khép áo tôi lại.

“Đại yển chúc mừng ở Cam Tuyền Cung, trẫm muốn nàng hiến vũ góp vui.” Hắn đẩy tôi ra, nhặt áo choàng lên.

Tôi thoáng ngạc nhiên, cung yển lần trước hắn đã nói không muốn tôi hiến vũ cho người khác xem, bây giờ...

“Đến lúc đó sẽ có cung nhân đón nàng!” Hắn bước đi không quay đầu, để lại tôi ngơ ngác đứng đó, tóc tai tán loạn, y phục xộc xệch.

“Mỹ nhân, bệ hạ...” Nam Lăng nhìn dấu hôn trước ngực tôi thì mặt mũi đỏ bừng.

“Về điện!” Tôi khẽ lắc đầu, Lưu Triệt tâm tình bất định, quân tâm khó dò.

Tết Đoan Ngọ mừng năm tháng năm vừa chớm xuất hiện ở Đại Hán nhưng còn chưa có phong tục ăn bánh chưng.

Trong mắt cổ nhân, tháng năm là tháng xấu, trời nắng nóng, ngũ độc tràn lan, trước cửa nhà phải treo xương bồ hoặc lá ngải để trừ quỷ khử tà. (ngũ độc gồm bò cạp, rắn, rết, thạch sùng và cóc, vào tiết Đoan Ngọ, vẩy nước hùng hoàng vào gầm giường, góc tường để trừ độc)

Lá diệp có mùi vị rất đặc thù, hơi đắng, sau khi Nam Lăng treo xong lá diệp thì tỉ mỉ vẩy nước xương bồ đến từng góc ngách trong Thanh Thai Điện.

Tôi thay một bộ xiêm y bằng vải dày, khoác bên ngoài lớp áo choàng màu xanh nhạt, bên trong là lớp vải tuyết phưởng mỏng nhẹ, đầu búi tóc cao, phía sau cuốn thành cuộn, cầm một chén xương bồ cùng vẩy với Nam Lăng.

Ngủ trưa còn chưa đầy giấc, Trần Lộc đã hấp tấp chạy vào báo, Lưu Triệt phái Ngọc Long Hiên xe tới chờ ngoài cửa cung.

“Bệ hạ phân phó, mỹ nhân không cần mang gì cả, Cam Tuyền Cung có đầy đủ.” Tôi đang cột tóc thì khựng lại, xoa bung mái tóc xuống bờ vai.

“Nếu bệ hạ đã nói thế thì đành vậy.” Tôi dẫn Nam Lăng đứng dậy bước ra.

“Mỹ nhân cứ thế mà ra ngoài sao?” Cung tì kia khó xử nói.

“Không được à?” Tôi bực mình bước lên xe, Lưu Triệt đối với tôi thích thì gọi đến, không thích lại đuổi đi, tôi cũng chẳng cần giữ thể diện cho hắn.

Nặng nề vén rèm lên, nhìn người đang ngồi ngay ngắn trong xe, hần thân mật kéo tôi lại ngồi bên cạnh.

“Tiểu muội, vì sao bệ hạ không uội tùy giá?” Tôi đã liệu trước chuyện Lý Duyên Niên sẽ hỏi.

“Tâm tư bệ hạ sao muội đoán được, chắc là sủng hạnh Doãn phu nhân, không muốn bỏ lại nàng.” Tôi thờ ơ nói.

Lý Duyên Niên hơi bực, xoa đầu tôi nói, “Tiểu muội, muội không thể ỷ sủng sinh kiêu, đại ca hiểu lòng muội, với tính cách của muội, bệ hạ vẫn có thể ẩn nhẫn cho đến nay, chứng tỏ người đối với muội là có tình, nhưng nếu muội không biết đúng mực thì sớm muộn gì cũng sẽ chọc vấy rông thôi.”

“Vâng, muội hiểu rồi.” Tôi ngây ngốc nhìn ngoài cửa sổ, nên làm gì đây, lòng không ở nơi này nhưng vẫn phải chịu đựng gánh vác.

Một Hoắc Khứ Bệnh đã khiến tôi lao tâm lao lực lắm rồi, làm sao còn tâm tư tìm hiểu thánh ý, để củng cố và gia tăng thể lực Lý gia?

“Nhị ca muội mặc dù chức vị quan trọng nhưng cũng chỉ có thể so với Cửu khanh vị, ta thân là nhạc quan, chẳng thể kiêu ngạo, ngay cả Chu Mãi Thần là người đã từng bị vứt bỏ mà nay cũng làm tới Trưởng Sử Thừa tướng, xu thế trong triều muội hẳn đã hiểu.” Hãn hạ giọng nói nhanh.

“Đại ca, muội chỉ là một mỹ nhân, luận phẩm cấp thì không bằng phu nhân, luận tôn quý không bằng hoàng hậu, gió bên gối chẳng thể tùy tiện thổi, Lưu Triệt hành xử huynh phải rõ hơn muội, nếu phạm vào cấm kỵ hậu cung tham gia chính sự thì kết cục của Lý gia sẽ thế nào?” Tôi nhấn mạnh, đầu óc rối ren.

“Xin lỗi, là đại ca suy nghĩ không chu đáo, tiểu muội đừng để ý, bệ hạ tuyên muội hiền vũ, nói vậy tức là vẫn không ruồng bỏ muội.” Hãn bá vai tôi.

“Đại ca, muội đã gặp chàng, chàng đã trở lại.” Tôi dựa vào lòng Lý Duyên Niên mà chợt thấy bất lực.

“Muội còn chưa buông xuống được sao?” Hãn vỗ nhẹ vào lưng tôi.

“Làm sao có thể buông? Không thể...”

“Muội chỉ cần nhớ kỹ, muội là nữ nhân của bệ hạ, không còn gì khác.” Bàn tay hãn khô ráo ấm áp ôm tôi trong ngực khiến tôi vô cùng an tâm. Như đang kề cận bên cha mẹ, hóa ra cốt nhục tình thân dù có cách biệt ngàn năm cũng vẫn không thể dứt bỏ.

Cam Tuyền Cung ở phía bắc thành Trường An, khi đến nơi màn trời đã tối. Trước cửa gác cung là một cánh cổng tò vò bằng đá ngọc thạch, bốn phía đều là cây cối um tùm, những gốc cây cổ thụ cành lá xum xuê che khuất một khoảng trời, để tôi cảm thấy lẻ loi trơ trọi.

“Mỹ nhân, xin theo vi thần đến Chiêu Tiên Các.” Hàn Bác mang theo vài thị hầu từ cửa gác bước vội tới, làm tư thế mời dẫn tôi vào.

Bên trong là mười chín cung Cam Tuyền được thiết kế dựa vào núi Cam Tuyền, thời Tần tên là Lâm Quang Cung, đến năm thứ hai Nguyên Phong, Lưu Triệt đổi tên thành Cam Tuyền Cung.

Nói là cung điện nhưng nơi đây lại giống một toà lâm viên khổng lồ, bước qua cửa gác là tầng tầng bóng râm, cây hòe, ngô đồng và bạch dương mọc san sát phân cách các con đường chính.

Các biệt viện ẩn trong rừng cây, chim kêu hoa nở, sông suối róc rách, mười bước một con suối, năm bước một khu vườn, quả là thắng địa để nghỉ hè.

Chiêu Tiên Các ở sườn núi phía đông Cam Tuyền, gió núi lồng lộng, cây xanh chim hót, ngẩng đầu là có thể thấy được đấng chân trời đỏ sẫm, cảm giác thoát trần thoát tục.

Lầu các bằng gỗ, sau các là sân thượng lộ thiên với tay vịn được trạm khắc tinh tế, núi đồi nhấp nhô xanh ngút mắt, thốt nhiên như được trở về Mai Uyển.

“Mỹ nhân, bữa tối đã dọn lên.” Một cung tỳ búi tóc tên gọi Yến cơ nói.

Cơm chiều xong, tôi theo cung tỳ vào ôn tuyền bên trong Tiêu Khuyết tắm rửa, ngâm mình trong làn nước ấm giữa thiên nhiên, bốn bề tĩnh lặng, gió hiu hiu thổi, tôi khẽ nhắm mắt để lòng tĩnh tại, nước suối dập dờn tẩy rửa bụi đất.

Yến cơ ở ngoài các chờ, giờ tuất đã qua, tắm cung Lưu Triệt ở Diên Thọ Quán, hãn chỉ phân phó cung tì, yến tiệc tối mai muốn tôi hiền vũ, không còn chỉ thị gì khác.

Dựa vào vách đá, cơn buồn ngủ ập đến, cơ thể trượt dần xuống, đến khi ngạt thở tôi mới luống cuống bám vào thành đá.

“Dao Ca!” Một cánh tay rắn chắc kéo tôi ra khỏi nước, âm thanh này vừa thốt lên, tim tôi đập thành thịch.

Hoắc Khứ Bệnh nhào khỏi bờ gắt gao ôm chặt tôi, nỗi chua xót hiện lên trong mắt không sao kể xiết, bờ môi chàng mím lại, thật lâu sau, chàng lại gọi, “Dao Ca...”

Trái tim đang chìm trong tăm tối của tôi thoát chốc đã sụp đổ hoàn toàn, tôi chẳng quan tâm thân thể lỏa lồ mà vuốt ve khuôn mặt chàng, hàm râu chưa cạo cọ xát trong lòng bàn tay, mỗi chút tôi đều có thể cảm nhận được nỗi đau của chàng.

“Chàng cuối cùng cũng đã trở về...” Nhiều lời muốn nói lại hóa thành một câu đơn giản mà chứa đậm tình ý.

Chàng ôm tôi ghì vào lòng, vì dùng quá sức mà cơ thể tôi cọ lên vách đá đau rát nhưng tôi không muốn rời ra.

Tuyệt vọng ôm lấy nhau, hai chúng tôi không cách nào mở miệng, chàng bao bọc cơ thể tôi như muốn khảm tôi vào máu thịt, cầm không ngừng chà xát trên tóc tôi như bao lần gần gũi trước đây.

Tôi ôm lấy lưng chàng, cả người chàng chấn động kéo tôi ra khỏi vòng tay, con ngươi sáng quắc, có phần hận không cam lòng nhưng lại đau đớn nhiều hơn.

“Vì sao chàng còn xuất hiện... Vì sao ngày ấy không mang muội đi...” Tôi nức nở không thôi.

Chàng mở miệng nhưng chẳng thốt ra lời, giữa im lặng, tình cảm bị dồn nén càng trào dâng mãnh liệt, chỉ cần chàng nói một câu, tôi sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nhưng chàng không nói, chỉ áp mặt lại gần, chóp mũi chạm vào thái dương tôi, tóc mai tôi, dịu dàng mà âu yếm khiến trái tim tôi vỡ tan hòa vào dòng nước, trầm luân theo từng động tác của chàng.

Trong bầu không khí cháy bỏng, tôi bám vào cổ chàng, nước thấm ướt ngoại bào chàng, chàng áp môi kề bên miệng tôi, dây dưa sâu hơn.

Tôi rơi lệ nhắm mắt lại, thời khắc này tôi đã chờ đợi quá lâu, vốn dĩ nên là cuộc sum họp ngọt ngào, vì đâu lại trở nên chua xót như thế?

Hoắc Khứ Bệnh dừng lại, từ xa vang lên những tiếng bước chân lạo xạo, tôi đẩy chàng ra, ngậm mình xuống nước.

“Chàng đi mau.” Tôi dùng khẩu hình nói, nếu bị phát hiện, với trạng thái mờ ám này, chàng có mười cái miệng cũng nói không rõ, tư tình cùng phi tần là trọng tội.

Chàng vẫn không cam lòng nhìn tôi, khó khăn dứt bước, khi cung tỳ đi vào, bóng chàng đã khuất trong màn đêm.

Tôi suy sụp ngã vào nước, trên người còn lưu lại độ ấm của chàng, quanh quần đầu mũi vành tai là hơi thở quen thuộc đến đau lòng.

Hoắc Khứ Bệnh, muội nên làm thế nào đây, muội nên làm sao với chàng đây...

Ngâm nước một lúc lâu, đến khi Yển cơ thúc giục tôi đi ngủ, tôi mới dờ dẫm rời khỏi nước.

Chàng ở đây, tôi tham luyến tìm quanh, cứ như chàng đang đứng sau cái cây nào đó, hoặc bên bờ nước, hoặc ở một góc của Cam Tuyền Cung.

Đêm nay ánh trăng sáng lạ thường, trong Vị Ương Cung tôi chưa từng thấy trăng tròn, tựa như trái tim luôn thiếu mất một nửa.

Trong rừng núi, trăng càng sáng rõ hơn, nỗi tương tư khó giải, cuộc tái ngộ này khiến tình cảm trong lòng càng khó bình phục, phân không rõ vui buồn nữa.

Nửa đêm, tôi vẫn ngây ngốc nhìn ra bên ngoài, gối đầu lên song cửa, tôi hồi tưởng lại mùi hương chỉ thuộc về chàng.

Bất giác chìm vào giấc ngủ, hình ảnh trong mộng mờ ảo mơ hồ, chỉ thấy được bóng lưng chàng nhưng dù tôi có cố với thế nào cũng chẳng chạm được vào chàng, tôi riết róng tìm kiếm trên đường núi rồi rơi xuống hồ sâu, bị cơn ngạt thở đánh thức.

Tôi khoác áo choàng ngồi dậy, trên tháp gỗ là bộ y phục thanh nhã không kém phần hoa lệ, đầu ngón tay khẽ lướt qua, cảm giác mềm như lụa.

63. Chương 63: Cam Chịu

“Mỹ nhân, bộ y phục xanh này đẹp quá!”

Yến cơ giơ lên một bộ váy dài xanh lá mạ, chất liệu làm từ lụa mịn mát lạnh thượng hạng, cổ áo cắt chéo với vạt trước, thắt lưng bằng lụa, la quần hình lá sen từ eo uốn lượn thành từng lớp rủ xuống. Ống tay áo rộng thật dài. (La quần: bó ở đùi, xòe ra từ đầu gối, dùng để múa)

Trên váy thêu những đóa hoa màu tím như những mầm non xanh tốt đang leo lên, trẻ trung thanh thoát, phong tình vạn chủng.

Đêm nay tôi sẽ mặc phục trang này múa cho chàng xem.

Đứng trước gương chăm chút suốt buổi chiều, tôi tỉ mỉ che đi vết sẹo, kẻ mắt vẽ mày, đánh phấn tô son, Yến cơ khéo léo kết cho tôi một búi tóc tiên kể phù hợp với y phục màu xanh, trên cài cây trâm Hoắc Khứ Bệnh từng tặng tôi.

Tôi chưa từng để ý đến dung nhan của mình như lúc này.

Thông Thiên Thai ở dưới chân núi, được xây dựng kè sát bờ hồ, đình đài lầu tạ mang phong cách cổ xưa trang nhã.

Trong điện được dựng bằng gỗ đã đầy người ngồi, tôi đứng ở xa xa dõi mắt nhìn sang, yến tiệc hoan hỉ nhộn nhịp kết hợp với lễ nhạc cung đình càng thêm phần trang trọng mà không mất vẻ linh thiêng.

Dưới ráng chiều, tà váy xanh tung bay trong gió, đây là một giấc mộng thiên thu phồn hoa, giấc mộng kéo dài hai ngàn năm.

Tôi theo tiết tấu nhạc bước lên đài cao, tà váy lay động xen vào giữa thịnh yến huyền ảo kéo theo các ánh mắt cùng đổ dồn về, Hoắc Khứ Bệnh ở dưới đài nhìn về phía tôi bằng ánh mắt thăm thẳm xa xăm.

Tay áo phất lên, bước chân chuyển động, tà váy thướt tha mềm xanh vắn vít phất phơ, thắt lưng đong đưa uyển chuyển.

“Chiều hơi chiều tà, thuyền ta ra khơi. Há chừng hôm nay được cùng vương tử đồng thuyền.”

Đây là khúc nhạc mới Lý Duyên Niên đặc biệt viết, la quần bay bay, đai lưng uốn lượn như sóng cuốn, gió nổi lên thổi tung đám lá khô và dung nhập tôi vào đất trời bao la.

“Tâm nào nùng chẳng nguôi, há hiểu được lòng vương tử. Núi có cây mà cây trơ trụi, lòng thiếp vui vì chàng mà chàng nào hay biết.” Tôi mở miệng cất tiếng hát.

Váy dài xòe rộng, mắt đảo qua những con người bên dưới, một khắc chạm phải ánh mắt nồng đượm kia tim tôi nhói lên, thân rạp xuống để mặc làn váy trải rộng như đóa hoa sen rực rỡ kiều diễm.

Nhạc hết, tôi hồi hộp nhìn quanh, sau một thoáng im lặng ngắn ngủi là tràng pháo tay bùng nổ.

“Nô tì muốn mượn lời ca này, nguyện chúc giang sơn Đại Hán trường tồn muôn đời.” Tôi lại quỳ xuống dập đầu, lúc ngẩng lên thấy Lưu Triệt đang bình tĩnh nhìn tôi, con ngươi sâu không thấy đáy tăm tối.

“Ban thưởng Bạch Ngọc như ý hai cây, bồ bích, cốc bích hai món.” Hần thản nhiên mở miệng, phẩy tay về phía tôi.

“Tạ bệ hạ.” Tôi tiếp nhận bích ngọc.

Doãn phu nhân ngồi bên cạnh đang lộ ra nụ cười quyến rũ nhưng đáy mắt lại tức tối khinh thường.

“Lý mỹ nhân không hổ là xuất thân vũ cơ, dáng người mềm dẻo, ngay cả nô tì cũng phải say mê.”

“Tạ phu nhân.” Tôi tỉnh bơ như không nghe thấy, không màng đến những lời xì xầm bàn tán.

“Cụu thần phải chăng đã từng gặp Lý mỹ nhân ở nơi nào, trông người rất quen!” Tôi nhìn theo hướng vừa phát ra tiếng, thấy Lý Quảng đang dốc bầu rượu, lớn giọng nói.

Lưu Triệt nhú mảy, đám đông đang ngồi đó đều nhất tề nhìn về phía tôi, những kẻ xuất thân võ tướng đều rất thẳng thắn.

“Nghe Lý tướng quân nói thế vi thần cũng thấy rất quen!” Người nói là Công Tôn Hạ.

“Mỹ nhân xinh đẹp nên chư vị tướng quân cảm thấy quen mắt thôi, e là vì lòng thích cái đẹp.” Tiếng nói trong trẻo của Hoắc Khứ Bệnh vang lên, câu chữ đã áp xuống những nghi hoặc đang dậy lên.

“Phiêu Kỵ tướng quân nói sai rồi!” Lý Quảng buông bầu rượu muốn tranh cãi.

Hoắc Khứ Bệnh nghiêng đầu, nâng chén vái chào rồi ngửa đầu uống cạn, khí thế ấy đã khiến Lý Quảng phải nuốt xuống lời muốn nói.

“Không biết Phiêu Kỵ tướng quân có yêu thích cái đẹp không?” Lưu Triệt ở trên tòa đột nhiên lên tiếng, lực tay siết chặt ép tôi phải nhìn Hoắc Khứ Bệnh.

“Tất nhiên rồi ạ!” Hoắc Khứ Bệnh bình tĩnh ứng đối.

“Bệ hạ, thịnh yến hôm nay nô tì được chư vị tướng quân tán thưởng, xin cho nô tì được mượn rượu tương kính!” Tôi hồi thần, nhu thuận khiêm cung nói.

“Chuẩn!” Lưu Triệt ngồi thẳng lưng, khí độ thông dong.

Lập tức có cung nhân dâng rượu lên, tôi nhắc bầu rượu bước xuống đài cao.

“Lý tướng quân, kính ngài chí lớn không dứt, bảo vệ quốc gia.” Tôi dịu dàng cười.

“Cụu thần xấu hổ xin nhận!” Lý Quảng một hơi cạn sạch.

“Đại tướng quân, kính ngài dũng mãnh thiện chiến, phá tan quân Hồ.” Tôi lập tức cúi đầu.

“Vi thần không dám.” Vệ Thanh lướt qua tôi hành lễ với Lưu Triệt.

“Phiêu Kỵ tướng quân,” tay tôi cầm chén run rẩy, bốn mắt nhìn nhau mà lòng dậy sóng, nhưng tôi lấy lại bình tĩnh nói, “Kính ngài lòng mang lẽ dân, không cầu danh lợi, gương cao hào khí Hán quân ta.”

Hoắc Khứ Bệnh giơ chén rượu lên, mỉm cười rồi há miệng uống cạn, nhưng không nhìn tôi.

Ba chén rượu đã tắt, tôi lại như người đi trên mây, mặt mày ứng hồng, bóng cây trong Thông Thiên Thai lắc lư, tầm nhìn của tôi chỉ hội tụ vào con người vì nhiễm rượu mà mờ sương, đang trầm luân say đắm giống tôi.

“Nô tì không thể uống được nữa, xin phép được cáo lui trước.” Tôi xoay người hành lễ với Lưu Triệt.

“Ái phi hôm nay có công thiết yến, trăm sẽ trọng thưởng.” Hần ngạo ngễ ban thêm hai chữ rồi phát tay cho phép tôi lui ra.

Ánh nền trong Thông Thiên dần xa xôi, tôi chậm rãi đi lên đỉnh núi, đứng bên vách đá đón gió phàn phật.

Bắc Đẩu Thất Tinh lóe sáng giữa màn trời, tôi cố vươn tay chạm tới nhưng chỉ có ánh sao lấp lánh chảy qua kẽ tay.

Màn đêm bắt tận bữa vậy lấy tôi, cảm giác cô độc đến tột cùng, bỗng nhiên tôi rất muốn bỏ đi, rất muốn về nhà.

Tôi tháo trâm cài tóc xuống, giang cánh tay ra, mái tóc dài bồng bềnh trong gió, làn váy xanh phất phơ tung bay, ở nơi nào đó sâu trong tâm trí tôi hiện lên hình ảnh nữ tử áo trắng giữa cuồng phong dưới chân Kỳ Liên Sơn đang sít sao chông chéo lên tôi.

Tôi nghiêng mình tới trước, cảm thụ khoái ý về đường biên mỏng manh giữa sống và chết, nếu tôi dừng cảm hơn một chút thì đã có thể giải thoát rồi, nhưng trải qua những lần ly biệt, càng thêm khó khăn phát hiện ra rằng chết không giống với trọng sinh.

Tôi quá yếu đuối, chung quy vẫn không thể buông tay.

Sau lưng một cánh tay rắn chắc kéo tôi xuống khỏi vách núi, “Dao Ca, nàng làm sao thế!”

Tôi không quay đầu lại, vẫn xuất thần nhìn bầu trời đêm, “Chàng nghĩ muội vì chàng mà định nhảy xuống sao? Muội không ngốc, cũng không dũng cảm được như vậy.”

Chàng ghì chặt tôi trong lòng, hấp tấp nói, “Ngày ấy, Hung Nô đột nhiên xâm nhập vào Lũng Tây quận, nằm ngoài dự liệu của ta...”

“Hoắc Khứ Bệnh, chàng không sai, chàng là một vị tướng tài, con người chàng cho tới bây giờ đều không thuộc về muội.” Tôi xoay người nhìn vào đôi mắt nâu lấp lánh sáng của chàng.

Tôi vuốt hàm râu xù xì của chàng, ngây ngốc nói, “Rong ruổi sa trường, kỵ binh lưỡi giáo mới là cuộc đời chàng, giống như muội, cả đời này có chết cũng không thoát khỏi mây tắc tường cao cung cấm.”

Chàng nắm tay tôi đặt vào một hòn đá lạnh lẽo, “Dao Ca, nàng xem, đây là đá Nguyệt Nha, nàng còn nhớ không?”

Hơi nóng dâng lên hốc mắt nhưng tôi bịt miệng để mặc những giọt nước trào ra.

Chàng run run lau nước mắt tôi, lại ra vẻ tươi cười, “Suối Ánh Nguyệt ở Kỳ Liên Sơn quả thực rất đẹp, nơi đó có rất nhiều đá giống vậy, nàng có thích không? Tuy là chậm hai năm nhưng ta chưa bao giờ quên.”

Tôi cho là mình có thể bình tĩnh đối mặt nhưng vì sao tim còn có thể đau đến mức này, như có ai đó cầm dao cứ khắc từng nhát lên tim tôi, khắc nhiều đến mức khiến tôi chết lặng.

“Nhưng muội đã quên!” Tôi đẩy chàng ra, khó nhọc nói, “Bây giờ đã khác xưa, muội sao còn để tâm đến một hòn đá!”

Hoắc Khứ Bệnh chậm rãi buông tay tôi ra, gió đêm làm tà áo chàng bay bay nhưng chàng vẫn không nhúc nhích, con ngươi lóe sáng trong bóng đêm.

Tôi gơ miếng bích ngọc lên, tay vì siết chặt mà run nhè nhẹ, “Phiêu Kỵ tướng quân, đá Nguyệt Nha của người có thể sánh bằng thứ này không?”

“Ta hiểu nàng không có ý đó!” Chàng nắm chặt hòn đá mà các đốt ngón tay trắng bệch.

Một tiếng động giòn vang phá vỡ màn đêm, bích ngọc vỡ nát, mảnh vụn bắn khắp nơi, “Kỳ trân dị bảo ta còn không để vào mắt, người có thể cho ta được những gì?”

Tôi cười khinh miệt, nuốt nước mắt từng bước tới gần, “Chỉ có Lưu Triệt mới có thể cho ta vinh quang tới cao, mới có thể cho ta hưởng vinh hoa phú quý, người đã hiểu chưa?”

“Ta không tin...” Chàng kiên trì nhét đá Nguyệt Nha vào tay tôi.

“Tin hay không tùy người, ta chẳng cần gì mấy hòn đá thế này.” Tôi quay lưng lại không nhìn chàng.

“Nhận hay không cũng tùy nàng, nếu nàng không cần cứ ném đi, lời ta đã nói quyết không đổi ý.” Giọng chàng khàn khàn.

Làn váy dài tung bay, hòn đá vẽ một đường trên không rồi rơi xuống vách núi đen ngòm không tiếng động.

Tôi ngẩng mặt nói, “Người đã nói vậy thì cứ ném đi thôi!”

“Ha ha...” Chàng ngửa đầu cười lớn, “đó là kết quả ta đã chờ đợi...”

Tôi quay đầu đi, nếu đã đến bước này, chỉ mong chàng ngày sau đừng oán hận muội.

“Lý mỹ nhân, vi thần xin được thụ giáo!” Chàng hành đại lễ rồi thẳng lưng, từng bước lui về sau ôm lấy ngực.

Tôi hốt hoảng nhưng gắng duy trì vẻ mặt hờ hững, chàng không phải đã bị thương chứ...Hai tay bắt giắc nhấc lên rồi lại nén lòng hạ xuống.

Hoắc Khứ Bệnh đi được vài bước thì nghiêng người, khuôn mặt dưới ánh trăng bùng ra một ngum máu tươi, chất lỏng nóng ầm bắn lên mu bàn tay tôi.

“Chàng sao vậy? Bị thương ở đâu?” Tôi không kiềm nổi nữa, luống cuống tìm loạn trên ngực chàng.

“Không cần Lý mỹ nhân lo lắng.” Chàng đẩy mạnh tôi ra, ánh mắt xa lạ đến đáng sợ, tôi ngột ngạt, cảnh đã gặp trong những cơn ác mộng lại hiện ra ngay trước mắt.

Hoắc Khứ Bệnh lão đảo xuống núi, dáng người cao lớn mà buồn bã cô đơn dưới ánh trăng đang dần tan biến trong màn đêm.

Tôi chà chà lau lau vết máu trên mu bàn tay nhưng dù lau thế nào vết máu đỏ tươi vẫn in hằn trong tim tôi.

Không còn sức lực, tôi dựa vào vách đá trượt xuống, nương theo ánh trăng giữa các tầng mây ngây ngốc nhìn hòn đá Nguyệt Nha vừa lấy ra từ tay áo, trên đó còn lưu lại hơi ấm của chàng.

Kỳ Liên Sơn có suối Ánh Nguyệt, dưới lòng suối có đá Nguyệt Nha phát sáng trong đêm...

Nhớ chứ, tôi vẫn luôn nhớ... Từng lời nói của chàng là niềm an ủi duy nhất của tôi giữa chốn thâm cung.

Lúc đó, tôi đã nghĩ có chàng là có cả thế giới, nhưng bây giờ tôi chỉ cầu mong để chàng được đi xa, được thấy chàng bay cao.

Chỉ cần chàng vượt qua nỗi đau này, chàng sẽ trở về là Chiến thần dũng mãnh vô song trên chiến mã tung hoành biên ải, là hùng ưng chao lượn tự do, là người tôi vẫn luôn yêu, chưa bao giờ thay đổi.

Trở lại Chiêu Tiên Các, các cung tì hồi hã giúp tôi rửa mặt chải đầu, dựa vào thành bể, tôi mới cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Mỹ nhân, bệ hạ truyền gấp.”

64. Chương 64: Ngươi Lạnh

Tôi cũng không mở mắt, “Bẩm lại với bệ hạ, bốn cung thấy trong người không khỏe, mong bệ hạ lượng thứ.” “Vâng!”

Màn che trong các phát phơ theo từng đợt gió lạnh, tôi khoác thêm lớp áo ngã xuống tháp, lòng đầy tâm sự nhưng lại trống rỗng vô hồn.

“Tham kiến bệ hạ.” Bên ngoài có tiếng nói nhưng tôi vẫn không nhúc nhích.

“Ái phi vì sao không đợi trẫm đến đã đi nghỉ rồi?” Lưu Triệt ngữ điệu mỉa mai, nâng cằm tôi lên.

“Nô tì không biết bệ hạ sẽ đến đây.” Tôi thản nhiên nói.

“Trong yến tiệc, bích ngọc trẫm ban cho nàng có hài lòng không?” Hắn khoanh tay đứng bên tháp, đáy mắt tối lại.

“Nô tì rất thích.”

“Nếu đã vậy sao không mang ra cho trẫm xem?”

Tôi chợt nghẹn lời, nhìn vẻ lạnh nhạt của hắn mà sáng tỏ.

Tô Lâm trình lên một túi gấm màu vàng, Lưu Triệt vắt xuống đất, những mảnh ngọc vỡ sáng lấp lánh rải rác trên sàn.

“Trẫm thấy nàng là không thèm quan tâm!”

“Bất cần đánh rơi, bệ hạ nếu muốn trách tội, cứ xử phạt nô tì là được.” Tôi nói cứng.

“Xử phạt ái phi? Trẫm không nỡ!” Hắn kéo tôi vào lòng, bàn tay bên hông siết lại, tôi thở dài.

“Núi có cây mà cây trơ trụi, lòng thiếp vui vì chàng mà chàng nào hay biết, hử?” Hơi thở ấm nóng của hắn phả vào tai tôi, vuốt ve vòng eo sưng đỏ rồi thô bạo ấn xuống.

“A!” Tôi rụt người lại.

“Trẫm hôm nay mới biết được, ái phi yêu quý trẫm đến thế.” Hắn nghiêng đầu bóp cổ tôi.

“Bệ hạ nghĩ thế nào thì là thế ấy vậy.” Tôi cười lạnh.

“Đừng dùng ánh mắt này nhìn trẫm, trẫm ghét nhất là khi nàng cười dối trá, nàng đang cảm thấy ầm ứ?” Hắc Lắc mạnh tôi, tôi hờ hững nhìn hắc.

“Nô tỳ nhờ ơn bệ hạ mà được hưởng vinh hoa phú quý, chỉ mong sớm ngày hạ sinh long mạch, bay lên cảnh cao, để Lý thị được rạng danh!” Tôi gượng dậy nắm lấy áo Lưu Triệt, “Nô tỳ không ầm ứ, hôm nay ngoài bệ hạ thì còn ai có thể khiến nô tỳ cảm thấy thỏa mãn được nữa?”

“Đêm nay ái phi hãy hầu hạ trẫm thật tốt mới không uổng phí tư tâm.” Hắc nhồm dậy hạ mệnh, hất tôi xuống thấp.

Trong lòng chất chứa nỗi buồn không sao bộc phát, lại thêm vẻ kiêu ngạo của hắc càng làm cho tôi tức giận không thể kìm nén.

Lưu Triệt nằm xuống, “Thay y phục cho trẫm.”

Hắc tóm tôi lại khiến tôi ngã xuống người hắc, xương sườn đau đớn.

Ánh mắt lạnh lẽo cuồng ngạo như mũi dao đâm vào tim tôi, tôi cúi đầu lưng, ngoại bào của hắc, động tác mạnh mẽ, trung y của hắc bị xé toạc, tôi vừa ném đi vừa hỏi, “Bệ hạ đã vừa lòng chưa?”

Hắc mím môi thuận thế đặt tôi trên người, bàn tay cách lớp y phục vuốt ve thắt lưng tôi, “Ái phi vẫn ăn mặc chỉnh tề thế kia làm sao hầu hạ?”

“Bệ hạ, nếu nô tỳ hầu hạ làm người vừa lòng, có thể giải đáp một nghi vấn cho nô tỳ không?” Tôi cuộn người, ngón tay vẽ lên lồng ngực cường tráng của hắc.

“Nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, trẫm há có thể không đồng ý?”

Tôi kéo đai lưng, làn da trắng nõn ẩn hiện qua lần áo, rút tay áo ra để lộ bờ vai, “Bệ hạ đừng quên lời đã nói!”

Con người thâm trầm đượm nồng, hắc kéo eo tôi xuống, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, “Trẫm không đợi nổi nữa rồi đây!”

Lớp áo cuối cùng cũng được trút bỏ, tôi đã vứt bỏ cả trái tim mình, chẳng còn lại gì nữa.

Tôi nằm trên người hắc, mặc hắc đòi hỏi, giữa cơn sóng dập dờn, tôi bầu vào vai hắc.

“Bệ hạ, có thể giải đáp câu hỏi của nô tỳ được chưa?” Giữa hơi thở đứt quãng tôi cố gắng không chế.

“Ái phi cứ hỏi.” Hắc xoay người ấn tôi xuống, hô hấp dồn dập.

“Xin hỏi bệ hạ, trong cung có một thứ gọi là Dao Quang, đang ở đâu?” Tôi nắm chặt tấm đệm, cật lực giữ vững cơ thể đang đang đưa kịch liệt.

Hắc chợt dừng lại, đôi mắt đục ngầu thay đổi nhanh chóng, trở nên sắc sảo tỉnh táo, “Nàng nói lại xem.”

“Bệ hạ cũng biết Dao Quang...” Tôi nghi ngờ, vì sao Lưu Triệt lại phản ứng như vậy.

“Nàng nghe được từ đâu?” Hắc nắm cằm tôi hỏi lớn.

“Người chỉ cần trả lời nô tỳ, có hay là không.”

“Sau này không cho phép nhắc lại! Trẫm chưa bao giờ nghe đến.”

“Vừa rồi người đã đồng ý, sao lại không trả lời?” Tôi không bỏ cuộc, Lưu Triệt nhất định biết Dao Quang.

“Vậy coi như trẫm thiếu nàng một lần, sau này nếu nàng có thỉnh cầu, trẫm sẽ thực hiện cho nàng, việc này không tính!” Hắc không cho phép tôi nói thêm.

“Đêm nay trẫm ngủ lại Chiêu Tiên Các, nghị triều sớm mai tiến hành ngoài các.” Lưu Triệt qua tấm màn che phân phó Tô Lâm.

“Tuân chỉ, nô tài sẽ an bài ngay.”

Tôi vừa định mặc lại y phục thì đã bị hấn kéo vào lòng, “Bích ngọc trẫm cho nàng là phỉ thúy từ Nam Man tiến cống, mặt trên có khắc tên nàng.”

Hai tay đang nắm chặt của tôi thả lỏng, như vừa có gió nhẹ thổi qua, miếng bích ngọc vỡ nát tôi chưa từng liếc nhìn một lần...Bỗng nhiên lúc đó, tôi cảm thấy bản thân đã mắc thêm lỗi lầm nữa, tựa như vừa đánh mất thứ gì.

Tôi đứng dậy thu nhặt từng miếng ngọc vỡ, đặt vào lòng bàn tay, “Có gắn lại được không?”

“Không cần, trân bảo dễ kiếm, lòng người khó cầu.” Lưu Triệt ánh mắt mênh mang, rồi trở lại yên tĩnh như màn đêm.

Đã vào hạ, ve sầu râm ran khắp núi đánh thức tôi dậy, Lưu Triệt đã không còn ở bên cạnh.

Nắng sớm chói chang, cách tẩm bình phong bên ngoài các loáng thoáng có tiếng người nói chuyện.

“Bệ hạ phải nghị triều sớm, nô tỳ hầu hạ người thay y phục.” Yển cơ hàng năm đều theo tùy thị ở Cam Tuyền Cung.

Hán quân công chiếm Hà Tây, Lưu Triệt lập tức quyết định thiết lập quận phụ thuộc, bình định an dân, tiến thêm một bước củng cố quyền lực trung ương tập quyền.

Hành lang Hà Tây rộng lớn mênh mông, khai thông cứ điểm quan trọng Tây Vực, quét sạch Hung Nô, vì Tây Vực là đá tảng chắn đường trong khu vực.

Từ Đông Bắc Cam Túc thiết lập quận Vô Uy, từ Tây Bắc huyện Trương Dịch thiết lập quận Trương Dịch, từ Tửu Tuyền thiết lập quận Tửu Tuyền, từ phía tây Đôn Hoàng thiết lập quận Đôn Hoàng, phân công binh tướng đồn trú, Hung Nô mấy chục năm qua thường xuyên xâm lược lãnh thổ Đại Hán nay tạm rút khỏi Hà Tây, Đại Hán triều cũng lập lại hòa bình nhưng nếu muốn hoàn toàn dẹp yên ngoại xâm thì vẫn cần những cuộc chiến tranh triền miên.

Kế hoạch đại chiến Mạc Bắc đang được vạch ra, Lưu Triệt không dừng lại kế hoạch tác chiến một phút nào.

Trong nước trái lại, mấy năm liên tục chinh chiến nên quốc khố hư hao, lệnh cho Đại tư nông Tang Hoàng Dương toàn quyền giải quyết, người này Lưu Triệt đặc biệt tin dùng, quản lý việc buôn bán muối trong nước, thống nhất tiền đúc, quy hoạch đồn điền, thực hiện một loạt các chính sách cải cách kinh tế, góp phần giảm bớt sự túng thiếu do chi phí quân sự, kinh tế Hán Triều bước đầu đã đạt được trình độ nhất định.

Tình hình chung là dẹp ngoại bình nội, sách sử gọi thời kỳ này là dân không phải chịu gánh nặng thuế má nhưng triều đình vẫn dư dả.

Tôi rửa mặt chải đầu xong, Yển cơ trình lên một thẻ tre, “Nhạc phủ Đô Úy được bệ hạ phân phó, sáng tác ca khúc mới ỹ nhân.”

“Được rồi, người lui xuống trước đi.” Tôi đi vào nội các, qua hành lang thì thấy Tô Lâm và các hoàng môn đang canh giữ ngoài cửa, như vậy thì nhất thời chưa thể xong việc được.

“Bệ hạ, nhạc phủ đưa tới ca khúc mới, nô tỳ đã hẹn đại ca cùng luyện vũ kỹ.” Bữa trưa tôi lơ đãng nói.

“Được.” Hấn vẫn không ngẩng đầu, đôi đũa gấp vài miếng thì bị đặt xuống.

Lưu Triệt đang không vui, vùi đầu trong thư phòng không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy.

Tử Điện tọa lạc ở phía bắc Cam Tuyền Cung, nơi các đại thần gặp gỡ, gia quyến thăm thú, nhưng còn chưa bước vào cửa điện đã bị người phía sau gọi lại.

“Tiểu muội, lâu rồi không gặp.”

“Nhị ca cũng đến Cam Tuyền Cung?” Tôi nhìn khuôn mặt đôn hậu của Lý Quảng Lợi mà kinh ngạc.

“Vào trong hãy nói.” Hấn dẫn tôi vào cửa.

Khi chúng tôi đến thì Lý Duyên Niên đang ngồi trên tháp tao nhã gầy đàn, tư thái cúi đầu đánh đàn của hấn có vài phần giống Lương công tử, càng thêm phần đẹp đẽ.

“Ánh trăng ở Cam Tuyền đẹp không sao tả xiết.” Lý Duyên Niên bưng chung trà nóng tán dương.

“Đại ca đã nhọc công an bài tất không chỉ muốn cùng chúng ta thưởng thức cảnh đêm chứ.” Nhìn Lý Quảng Lợi tôi đã hiểu ra.

“Tiểu muội, ba huynh muội chúng ta đã nhiều năm không gặp, nay đều ở trong triều, nhân thế khó liệu.” Lý Quảng Lợi cười sảng khoái, không dấu được vẻ đắc ý.

“Là phúc hay họa, ai nói trước được?” Tôi khẽ nhấp một ngụm, trăng rọi gió đưa, bóng người lay động.

Lý thị chìm trong sủng ái, hưng thịnh nhất thời, chẳng được mấy năm đã rơi vào thảm cảnh, cây đổ bầy khỉ tan.

“Vụ án Bác Vọng Hầu rất khó giải quyết.” Lý Quảng Lợi lắc đầu nói.

“Trương Khiên chậm trễ quân tình, án này vẫn chưa quyết, đến nay đã kéo dài mấy tháng rồi.” Lý Duyên Niên nói.

Trương Khiên từ thuở thiếu thời đã là thư đồng của Lưu Triệt, Năm thứ hai Kiến Nguyên thì đến Lũng Tây, dẫn đoàn người rầm rộ tây tiến, vượt qua trăm ngàn nguy hiểm đã tạo ra con đường tơ lụa. Tất nhiên, thế cục chuyển vận, hấn bị vây khốn mười mấy năm, thừa dịp Hung Nô nội loạn mới có thể thoát thân.

Trở về đất Hán thì năm đó Lưu Triệt đã bắt đầu lâm triều, thiếu niên khốn khổ bị kẹp giữa hai nhà Đâu – Vương nay đã trở thành thiết huyết Hán đế oai phong một cõi, nhân thế chìm nổi, biến hóa khôn lường, con người lên voi xuống chó mấy chốc.

Trong cuộc chiến Mạc Nam hấn thân chinh lập công, được gia phong Bác Vọng Hầu, từng cùng Vệ Thanh, Lý Quảng vạch định lộ tuyến chinh tây, hấn ở Hung Nô mười mấy năm nên có nhiều kinh nghiệm quý báu, được đặt là trụ cột đại phá Hung Nô.

Nay vì chậm trễ quân tình, theo luật phải xử tử nhưng Trương Khiên đối với Lưu Triệt ngoài nghĩa quân thần lại càng giống tri kỷ, vì nguyên nhân đặc thù ấy mà án tử đơn giản lại bị kéo dài đến nay.

“Bệ hạ giao Bác Vọng Hầu cho Đình Ủy phủ, lệnh cho ta phải giải quyết án này, theo ta thấy cũng đơn giản thôi, dựa theo quân pháp, Trương Khiên tội chết khó thoát.” Lý Quảng Lợi đỉnh đạc nói.

Tôi nhìn hấn chán chường, hữu dũng vô mưu khó thành đại sự, “Nhị ca thật hồ đồ, nếu muốn án theo quân pháp xử trí thì cần gì phải phức tạp như vậy? Bệ hạ vốn không muốn giết hấn.”

“Nhưng đây là trọng tội...”

“Nhị đệ, nghe tiểu muội nói hết đã.” Lý Duyên Niên liếc mắt ngắt lời Lý Quảng Lợi.

“Bệ hạ đem án này giao cho huynh, không phải để huynh cân nhắc mức phạt mà trái lại, là để huynh giúp hấn tìm một lý do thoát tội.”

“Vừa giữ được thể diện thánh nhan, vừa giữ được Trương Khiên, nhị đệ, lần này bệ hạ cho đệ cơ hội lập công, đừng phạm sai lầm.” Lý Duyên Niên gật gù hài lòng, mắt lại nhìn về phía tôi.

“Có thể áp dụng hình phạt đoái công chuộc tội, hầu gia có được đền tội không?” Tôi thoải mái phát biểu.

Lý Duyên Niên suy nghĩ một lát, nói, “Với địa vị của Bác Vọng Hầu, nếu bệ hạ chấp thuận thì có thể tước phong vị, biếm làm thứ dân, đại khái là vẫn có thể thực hiện.”

“Nhị ca, huynh có hiểu chưa?” Tôi quay đầu khẽ hỏi.

“Ngày mai đợi ta thăm dò Bác Vọng Hầu, rồi hỏi bẩm bệ hạ.” Lý Quảng Lợi bưng tỉnh đại ngộ, kích động nói.

“Nhị đệ, khi nào đệ mới có được một phần nhạy bén của tiểu muội để ta bớt lo lắng đây.” Lý Duyên Niên thở dài.

Tôi cười gượng không nói, chỉ vì tôi biết lịch sử, Trương Khiên từng hai lần đến tây tặc, cho nên chắc chắn sẽ không kết thúc như vậy.

“Cuối năm ngoái lũ lụt ở Sơn Đông, dân nghèo di tản đều phải dựa vào huyện quan. Huyện quan ngân khố trống không nên đã bầm báo lên trên, bệ hạ cũng đang vì chuyện này mà ưu phiền.” Lý Quảng Lợi nói.

“Chế độ tiền tệ hỗn loạn, giá cả hàng hóa biến động đã không phải chuyện một sớm một chiều, bệ hạ đã lệnh cho Đại tư nông bắt tay vào chỉnh đốn, đệ không cần tham dự vào chuyện này, đừng vượt quá bốn phạm của mình.”

“Nói đến cũng lạ, bệ hạ vừa vì Phiêu Kỵ tướng quân thiết yến mà hấn lại mấy ngày liền đều không vào triều.” Lý Quảng Lợi thuận miệng nói.

Tôi khựng người, đêm đó cảnh tượng chàng học máu vẫn không ngừng hiện lên trong đầu tôi, bệnh tình chàng nặng thế nào mà không thể vào triều được?

Như được cảnh tỉnh, tôi mới nhớ ra trong lịch sử Hoắc Khứ Bệnh cuối cùng đã chết vì bệnh! Nhưng tính ra vẫn còn bốn năm nữa mà...

“Nhị đệ, nơi này không nên ở lâu, ta và tiểu muội phải biên soạn điệu múa, đệ về trước đi!”

“Vâng, đại ca bảo trọng.” Vừa nói Lý Quảng Lợi vừa đứng dậy, quay đầu mỉm cười nói với tôi, “Cam Tuyền Cung điều kiện rất tốt, tiểu muội nên bồi bệ hạ giải khuây nhiều.”

Tôi mờ mịt nhìn diện các, ánh nến lập lờ như côi lòng thẳng sáng thẳng tối của tôi, mãi đến khi Lý Quảng Lợi đã đi xa tôi mới hồi thần.

“Đại ca hiểu tâm tư của muội, lần này các người gặp lại...” Lý Duyên Niên kề bên vuốt ve tóc tôi.

“Chuyện cho tới bây giờ, muội cũng không biết nên làm thế nào.”

“Chưởng quản Cam Tuyền Cung là Vệ Thanh, sau buổi nghị triều ngày mai, chúng thần qua lại, đại ca sẽ giúp muội xuất cung tìm hiểu.”

65. Chương 65: Tính Kế

“Đại ca...” Tôi ngạc nhiên nhìn hấn mà mừng rỡ khôn xiết.

“Là đại ca đền bù uội.” Hấn cảm thán.

Tôi dụi mắt, lời hấn nói như suối nguồn chảy qua tim tôi, tôi luôn khao khát được quan tâm, được chăm sóc để biết mình cũng không cô đơn.

“Lý mỹ nhân thật hứng khởi!”

Giọng nói ngọt ngào từ ngoài điện truyền tới, tôi quay lại thì thấy Doãn phu nhân đang lả lướt đứng trước cửa, theo sau là hai thị hầu.

Con người nàng đảo qua, “Thừa tướng đại nhân, Lý mỹ nhân đang vui vẻ gặp gỡ Đô Úy ở Tử Điện, ngài nói xem có khéo không?”

Một nam tử trung niên mình vận thường phục xám nghe vậy thì tiến lên, chính là Thừa tướng Lý Thái tân nhiệm, hấn khom người vái chào, “Thần bái kiến Lý mỹ nhân.”

“Không cần đa lễ.” Tôi phát tay miễn lễ, Lý Duyên Niên phía sau cũng hành lễ.

“Bệ hạ lệnh cho bốn cung thỉnh Thừa tướng tới đây nghị luận, không biết huynh muội các người đang gặp nhau, may là bốn cung vẫn chưa nghe thấy điều không nên nghe.” Nàng lướt qua tôi dẫn Lý Thái vào điện.

Sự châm chọc khiêu khích này tôi vờ như không nghe thấy, “Phu nhân nói quá lời, nô tì xin được cáo lui trước, không làm phiền đại sự của phu nhân.”

“Trong thiết yến, bốn cung vẫn không tài nào quên được vũ kỹ tuyệt diệu của Lý mỹ nhân, nếu Lý Đô Úy cũng ở đây, sao không ca múa góp vui? Thừa tướng chắc cũng biết vũ kỹ của mỹ nhân thật khuynh quốc khuynh thành ra sao nhỉ?” Nàng nhướn mày, quay sang nói với Lý Thái.

“Thần không dám.”

“Trình bô ngọc lên.” Doãn phu nhân phân phó.

Liếc qua Lý Duyên Niên, hần khê lắc đầu, tôi đành phải duy trì tư thế kính cẩn nghe theo.

“Bô ngọc này ngâm châu xanh, hơn hẳn bô ngọc bệ hạ đã ban cho người. Càng nhiều người ca múa càng hay, bổn cung sẽ ban thưởng bích ngọc này cho người, Lý mỹ nhân hay nhân dịp này mà biểu diễn một bài đi.” Nàng liếc mắt khinh miệt, ngữ điệu tuy dịu dàng nhưng không cho phép cự tuyệt.

Xem tôi như một vũ cơ, lại dùng châu báu ban thưởng, trước vẻ mặt ngơ ngác của mọi người, tôi giấu tay vào áo, siết thành quyền.

“Phu nhân, chưa được bệ hạ cho phép, việc này sợ là không ổn...” Lý Duyên Niên thay tôi giải vây.

“Bổn cung cùng Lý mỹ nhân nói chuyện, khi nào đến phiên nhạc phủ Đô Úy người nhiều lời! Đừng cho rằng được sủng ái rồi kiêu ngạo, tôn ti lễ chế không cần bận tâm?” Doãn phu nhân gắt lên, dẫn mạnh miếng ngọc xuống bàn.

Lý Duyên Niên rạp người chịu lỗi lại bị tôi nâng dậy, ánh mắt sắc bén, tôi chậm chậm đi tới trước mặt Doãn phu nhân, cúi đầu thật sâu.

“Bích ngọc của phu nhân quý trọng là thế, nô tì tất nhiên không dám nhận. Muốn nô tì múa thì cũng không có gì to tát, nhưng nô tì từng nhận lời bệ hạ, chỉ múa inh người xem, nô tì thân phận hèn mọn không dám nghịch thánh ý.” Tôi thở dài ra vẻ hết cách, ngẩng đầu đảo qua bọn họ, lại nói tiếp, “Chi bằng nô tỳ chờ bệ hạ giá lâm để xin thánh ý?”

Nói liền một mạch, tôi cúi đầu đứng ra sau Doãn phu nhân, không nói thêm lời nào nữa, nàng khinh người quá đáng, hạ nhục tôi và đại ca, dù có là vũ cơ cũng vẫn có tôn nghiêm tối thiểu.

Nàng hừ lạnh một tiếng, “Bệ hạ không biết khi nào giá lâm, Lý mỹ nhân thân thể cao quý, quay về Chiêu Tiên Các tĩnh dưỡng đi, nếu quấy rầy nhã hứng của bệ hạ thì bổn cung sẽ không lượng thứ.”

“Vâng, nô tì cáo lui.” Nói đến đây tôi cũng không tiện tranh chấp nữa, cùng Lý Duyên Niên lui ra.

“Thần cung tiễn Lý mỹ nhân.” Lý Thái hơi hạ người.

“Nhớ thân nhân tất nhiên sẽ vội vàng, nhưng đừng cho hoàng cung này là Lý gia người.”

“Vâng.” Tôi không muốn nói nhiều.

Lần váy thướt tha, tôi im lặng bước ra cùng Lý Duyên Niên, việc Doãn phu nhân khó dễ tôi không để trong lòng, chỉ suy tính làm cách nào xuất cung, bệnh tình của Hoắc Khứ Bệnh là thế nào...

“Đại ca, từ nay trở đi...”

“Ngày mai sẽ nghị triều liên tục một ngày rồi sau đó là yến tiệc, muội hãy tìm cơ thoát thân. Đến lúc đó sẽ có tiểu hoàng môn đến Chiêu Tiên Các đưa nhạc phủ, tên Triệu Dã. Muội thay y phục hoạn quan, theo hẳn ra cửa, công tử sẽ ở ngoài cung tiếp ứng.”

“Lương công tử cũng đi?” Tôi giật mình xen lẫn vui sướng.

Lý Duyên Niên im lặng gật đầu, đến chỗ rẽ, hần lại dặn, “Giờ tuất canh ba ngày mai phải trở về Cam Tuyền Cung, ngoài cổng đều có tiếp ứng, đại ca lần này mạo hiểm vi phạm cung quy chỉ mong muội tuân thủ hèn ước.”

“Muội hiểu.” Lần trước trốn cung không thành, mấy tháng nay nhuệ khí và vận may của tôi đã gần như không còn, dù vậy tôi vẫn không thể bỏ mặc chàng.

“Nếu muội không muốn hại hần thì đừng có tư tưởng không an phận.”

“Huynh và nhị ca đều ở trong cung, chàng lại đường đường là Phiêu Kỵ tướng quân, muội thân là phi tử của hoàng đế, còn có thể làm gì?”

Lý Duyên Niên cuối cùng cũng yên tâm rời đi, chậm rãi trở về chân núi Cam Tuyền dưới sông trăng lạnh lẽo mênh mông.

Mùa hè nóng bức mà gió lạnh vẫn không giảm, nếu tâm đã lạnh thì có thể dùng gì để sưởi ấm đây?

“Còn chưa ngủ?”

Tôi đang ngồi trên tháp ngoài các, gió đêm xào xạc, Lưu Triệt thân mặc trường cư màu đen ngược gió đi tới.

“Trời nóng quá thiếp ngồi hóng gió.” Tôi nhìn lại, lặng lẽ thu đá Nguyệt Nha vào trong tay áo.

“Từ Tử Điện tới Chiêu Tiên Các dọc đường có ôn tuyền, tắm đưa nàng đi tắm rửa, cũng có thể đánh tan cái nóng.”

“Nô tì không đi, thân thể không thoải mái.” Tôi ra vẻ choáng váng tựa đầu vào ngực hắn.

“Ngày mai tắm tuyền Thái y đến khám cho nàng, cơ thể nàng gầy yếu quá, Thái y nói trong đầu nàng có máu tụ, dạ yện ngày mai vốn định đưa nàng cùng đi nhưng xem ra nàng cần tĩnh dưỡng thêm.” Hắn ôm tôi vào lòng.

“Sẽ mất nhiều ngày bệ hạ vẫn nên đến chỗ Doãn phu nhân, nô tì không tiện hầu hạ bệ hạ.”

Hắn cúi người bẹo má tôi, bá đạo đặt xuống một nụ hôn thật dài, “Trẫm nếu muốn nữ nhân, cũng không nhất định phải tìm nàng, trẫm chỉ muốn ở cạnh nàng, có hiểu chưa?”

Tôi ngây thơ gật đầu, lời hắn nói đã khơi dậy cảm xúc trong tôi nhưng tôi luôn hiểu, hắn nhất thời động tình nhưng nguyên nhân chủ yếu để nắm giữ chỉ là ham muốn của quân vương, đại để là sắc đẹp mà thôi.

Liên tục hai ngày hắn đều ngủ lại Chiêu Tiên Các, như lời hắn hứa, vì để cho tôi tĩnh dưỡng mà cả đêm chỉ ôm tôi ngủ.

Đại yện, Lưu Triệt đi rồi, tôi đứng ngồi không yên, chẳng bao lâu quả nhiên có tiểu hoàng môn nhập các bẩm báo.

“Bổn cung thấy không khỏe, uống thuốc xong thì buồn ngủ quá. Người hãy đứng hầu bên ngoài, đừng để ai quấy nhiễu giấc ngủ của ta. Thái y nói bệnh tình của ta không chịu được ồn ào, nhớ chưa?” Tôi phân phó Yến cơ.

“Vâng.” Nàng lui xuống, đóng cửa lại, tiểu hoàng môn tên gọi Triệu Dã dáo dác nhìn quanh rồi lấy ra một bộ phục trang của hoạn quan.

Buông mình xuống, gió thổi làm mình tung bay, tạo cảnh tôi đang ngủ, rồi cầm theo cái đỉnh ôm vào người, cung nhân ở Chiêu Tiên Các rất thưa thớt, chúng tôi theo cửa sau rời đi.

“Ai xuất cung? Trình Yêu Bài ra!”

Tôi cúi đầu lút cút theo sau Triệu Dã thì bị vệ binh ngăn lại.

Hắn không chút lúng túng giờ lên một yêu bài, tôi trấn định lại, lén nhìn lên.

“Cho qua!” Vệ binh trả lại, cao giọng hô.

Thở phào nhẹ nhõm, nhưng không ngờ mới vừa đi được vài bước, Vệ Thanh đã từ xa sải bước tới, tay áo phất phơ.

Tôi thầm cả kinh, đại ca không phải nói lúc này việc giám sát lơ lửng nhất sao? Vì sao Vệ Thanh lại ở đây?”

“Bái kiến đại tướng quân.” Các vệ binh cùng kêu lên

Tôi vội vàng cúi gầm mặt, nâng tay áo dài che khuất tầm mắt, ánh mắt của hắn đảo qua tôi và Triệu Dã.

“Hôm nay quần thần tề tựu đông đủ, càng phải thủ vệ sâm nghiêm hơn, hai người xuất cung làm gì?” Hắn chắn trước mặt.

“Nô tì phụng chỉ xuất cung mua nguyên liệu nấu ăn, Yêu Bài đây, mời đại tướng quân xem qua.” Triệu Dã ứng phó.

“Của người đâu?” Vệ Thanh quay đầu nói với tôi.

66. Chương 66: Bùng Cháy

Tôi lo lắng bất an, hần vươn tay gạt tay tôi ra, tôi chậm rãi ngẩng đầu, Vệ Thanh sắc mặt biến chuyển, tôi khẩn thiết nhìn hần, cắn môi không nói.

“Lý...” Hần há miệng.

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu, dùng khẩu hình nói, “Đại tướng quân, Lý cơ có việc...”

Vệ Thanh nhú mày, nhưng cũng dời mắt đi, tay buông thông xuống, bảo kiếm loạt xoạt chạm vào áo giáp.

“Các người đứng giờ phải quay lại, qua giờ Tuất cổng thành sẽ đóng, đừng chậm trễ!” Hần xoay lưng, mở đường cho chúng tôi.

Tôi cảm kích bước nhanh, thở dài một hơi, tiếng nói của Vệ Thanh mơ hồ vọng lại từ sau cho đến khi đến góc rẽ mới biến mất.

“Lý cơ.”

Xa xa góc đường có một cỗ xe ngựa đang đậu dưới tàng cây hòe già, Lương công tử thò nửa mặt ra, giọng hần rất khẽ, thân ảnh dao động, phẳng phất như đã qua mấy đời.

Thời gian như quay trở lại tòa viện nhỏ ở Định Tương, một buổi chiều yên tĩnh vô lo, dưới tàng cây đào, dao cầm kề bên.

Rất lâu trước kia, tôi đã biết giữa chúng tôi đã vượt ra ngoài tình cảm nam nữ thường tình, hóa thành một mối liên hệ tồn tại vĩnh viễn, tôi cũng biết trong cuộc đời của tôi, dù gặp hay không, hần vẫn luôn ở đó, chưa bao giờ rời xa.

Mặc cho thời gian chảy ngược chảy xuôi, chúng tôi vẫn như thuở nào.

“Cảnh trí ở Cam Tuyền Cung rất đẹp, khi còn nhỏ ta từng cùng tiên phụ đến một lần.” Giữa thỉnh lặng, hần khẽ khàng nói.

“Vì sao ngài còn trở về?” Tôi nhìn vào mắt hần, “Lưu lạc thiên nhai, rập mình trên lưng ngựa, ngài quên rồi sao?”

Hần nghe vậy thì mỉm cười, vén rèm nhìn ra ngoài, “Còn nàng, nàng cũng đã quên?”

“Tôi khác ngài, gia cữu đã báo, chẳng còn vương bận gì nên có thể sống cuộc sống của mình, thành Trường An là một nhà tù hoa lệ, nhưng có thể nào vẫy khốn được ngài?”

“Đâu phải ta không còn chút vương bận nào?” Hần quay đầu nhìn thẳng tôi, tôi lần đầu tiên thấy rõ ánh mắt hần.

“Nàng thật ra đã hiểu, mạo hiểm xuất cung, bí quá hoá liều, nghịch lại thánh ý, đều là bởi vì không thể buông tay. Nàng dù luôn không đủ thông minh nhưng gốc gác thế này mới là Lý cơ.” Hần dựa vào vách xe nói như chuyện chẳng quan trọng gì.

Tôi lặng lặng nghe, xe ngựa chạy qua phố chợ, những tiếng ồn ào náo nhiệt xa dần, tôi bỗng nhiên vui sướng cười, “Không uổng công tôi xem ngài là tri kỷ, vật hợp theo loài, người phân theo tính, ngài lần nào cũng vạch trần tôi.”

Xe ngựa dừng lại đã là trưa, Triệu Dã ở bên ngoài kêu, chúng tôi bốn mắt nhìn nhau không ai muốn bước đi trước.

“Thật ra tôi rất sợ cái cảm giác cảnh còn người mất này.” Tôi bắt lực nói.

Tôi theo sau Triệu Dã, đi qua cửa bắc của Bình Dương phủ, hần có Yêu Bài trong tay, phụng mệnh bệ hạ ban thuốc bổ cho Phiêu Kỵ tướng quân.

Đi ngang qua mã tràng, tôi bước chậm lại, cách biệt gần một năm mà mọi thứ chẳng chút thay đổi, ánh nắng ban trưa đâm chói mắt.

“Mỹ nhân, thời gian gấp rút, đừng để bị phát hiện.” Triệu Dĩ nhỏ giọng nhắc nhở.

Đó là một căn phòng tường trắng ngói đen bình thường, trước phòng chỉ có một gốc cây bàng già với các nhánh lá che khuất ánh mặt trời, tôi đứng trước cửa do dự một lúc lâu, ba năm qua đây là lần đầu tiên tôi đến nơi chàng ở.

“Mỹ nhân, người bưng thuốc vào đi, nô tài ở ngoài cửa đợi.”

“Được, nếu có người đến, người hãy phát ra tiếng cảnh báo.” Tôi lập tức đi vào.

Gõ lên cánh cửa ba cái, trong phòng tĩnh lặng như tờ, gần như chỉ nghe thấy tiếng hít thở. Chờ một lát, tôi đẩy hé cửa ra, đập vào mắt là một cái bàn dài, tôi lấy lại bình tĩnh, đẩy cửa vào.

Trong phòng là mùi hương quen thuộc, căn phòng rộng rãi, trên vách tường phía bắc treo một bản đồ tác chiến nằm ngang, ngoài một tấm bình phong bằng gỗ thì không bài trí gì hơn.

Đi qua căn phòng bằng gỗ là một án thai bày hơn mười thanh kiếm, toàn là các bảo kiếm và loan đao, bộ quân trang màu đỏ được khoắc gần bình phong, vẫn giữ nguyên tình trạng vừa cởi.

“Ta đã nói, người không cần mang thuốc đến nữa.” Tiếng nói của Hoắc Khứ Bệnh vọng ra yếu ớt.

Tôi đặt hộp thuốc xuống, đang định nói thì chàng lại nói tiếp, “Việc người nói hôm trước ta không thể đồng ý, càng không muốn làm lỡ chung thân đại sự của người.” (Đáng lẽ phải dịch là nàng, vì Tiểu Bệnh Bệnh của ta rất galant mờ, nhưng ta ghét mụ này, hừ)

Tôi từng bước đi về phía giường, trung y màu trắng của Hoắc Khứ Bệnh hỗn loạn trên tháp, đáng vẻ chàng suy yếu khiến tôi đau lòng.

“Không uống thuốc đúng giờ thì làm sao có thể khang phục?” Tôi ngồi sau lưng chàng, dèm góc chăn.

“Người về sau không cần...” Chàng đột ngột xoay người lại, trên khuôn mặt vốn anh tuấn tiêu sái giờ đây là đôi mắt ảm đạm, bờ môi tái nhợt, khi chàng thấy tôi thì cứ ngẩn ngơ, nửa câu nói còn lại không thốt ra được nữa.

“Hoắc Khứ Bệnh, là muội đây!” Tôi bưng chén thuốc, nhìn chàng tiều tụy mà xót xa.

“Không phải ta đang hoa mắt chứ.” Chàng khó tin nhìn tôi chăm chú, tia sáng trong mắt dần rõ hơn, rồi chàng mỉm cười.

“Nếu chàng không muốn gặp lại muội, muội sẽ đi.” Tôi đứng dậy mà mắt cay cay, vết thương càng đau thì ghi khắc càng sâu, chuyện thế này tôi đã không còn đường lui nữa.

“Lý mỹ nhân mạo hiểm xuất cung chỉ để nói một câu đó thôi?” Chàng cũng đứng dậy, trung y màu trắng buông rũ tôn lên dáng người cao ngất, chắn ngang trước mặt tôi.

“Nghe nói chàng mấy ngày không tham gia nghị triều, có mời Thái y đến khám chưa?” Tôi ngẩng đầu nói, tay vô thức nâng lên rồi lại hạ xuống.

Bàn tay đang buông xuống giữa đường bị chàng nắm lấy, âm điệu khàn đặc, “Lý mỹ nhân đối đãi với triều thần đều luôn quan tâm chu đáo nhỉ?”

“Đương nhiên, ta chúc người sớm ngày khang phục, vì Đại Hán mở mang bờ cõi.” Tôi bướng bỉnh đáp trả lại chàng.

Chàng nhìn xuống tôi với ánh mắt lấp lánh, tôi bực bội giật tay lại, “Nếu Phiêu Kỵ tướng quân không sao rồi thì bốn cung cáo từ trước.”

“Nàng còn muốn nguy trang đến bao giờ nữa, Dao Ca, nàng không mệt mỏi sao?” Chàng kéo tôi vào lòng, ôm siết, cách lớp y phục mỏng manh tôi có thể cảm nhận được hơi thở chàng đang rối loạn.

Tôi rúc đầu vào lòng chàng, cảm thụ nhịp tim đang đập dồn dập của chàng, giờ khắc này tôi mới cảm thấy sự kiên trì của mình là không uống phí.

“Muội sợ chàng sinh bệnh, sợ chàng bị thương, sợ...” Sợ chàng giống như trong lịch sử ghi lại, đột ngột rời bỏ tôi.

“Mang binh đánh giặc thì vết thương này có xá là gì.” Chàng vỗ về sau đầu tôi an ủi.

“Chàng không hiểu đâu...” Muốn tôi giải thích thế nào? Thời gian ngày từng ngày qua đi, tôi càng thêm sợ hãi vận mệnh.

“Ta nên làm gì với nàng đây?” Chàng bỗng dừng lại, thở dài một tiếng.

“Là muội có lỗi với chàng.” Tôi thì thầm.

“Giữa ta và nàng không thể nói là ai có lỗi với ai. Nếu không có nàng ở bên, ta chỉ một lòng đánh đuổi ngoại xâm, đem nỗi nhớ nhung nàng trút lên chiến trường để tìm kiếm ý nghĩa sống.”

“Hoắc Khứ Bệnh, ôm muội đi... Lần sau gặp lại không biết khi nào.”

“Nữ tử ngốc nghếch như nàng làm sao để sinh tồn trong chốn thâm cung đây?” Chàng chưa xót trào phúng.

“Muội thà chịu thiệt một bước cũng không muốn tranh đoạt với người.”

“Đại ca Lý Duyên Niên của nàng chỉ sợ dã tâm không nhỏ.” Chàng đổi đề tài.

Tôi thoáng ngạc nhiên, Hoắc Khứ Bệnh vậy mà lại nắm rõ chuyện của tôi như lòng bàn tay, “Dù thế nào hắn vẫn là đại ca muội.”

“Bước vào cấm cung, tình thân có giá trị bằng đồng tiền? Quyền lực trước mặt thì ai cũng lấy lợi ích làm trọng.”

“Vâng, muội hiểu.”

Chàng đột nhiên ôm tôi từ phía sau, lưng tôi dán vào bờ ngực rắn chắc của chàng, “Nếu thời gian vĩnh viễn dừng lại ở lúc này thì tốt biết bao?”

“Đêm đó khi chàng phun ra máu rồi bỏ đi, là bị thương ở ngực sao? Để muội nhìn xem.”

“Là lỗi của nàng, nàng phải chịu trách nhiệm.” Chàng đặt tay tôi lên ngực.

“Muội mang thuốc cho chàng đây.” Cảm xúc ngọt ngào dâng trào, tôi đứng lên.

Chàng lại kéo tôi trở về, thì thầm bên tai tôi, “Nàng là thuốc của ta.”

Thanh âm chàng trầm khàn khiến tôi như trúng phải mê dược, tâm trí rối ren.

“Dao Ca, cho dù nàng là độc dược, ta cũng cam tâm tình nguyện uống.”

“Nếu muội là độc dược thì chỉ cần độc chết muội là đủ rồi.” Tôi che miệng chàng lại, lời thề quá đẹp, hứa hẹn lại quá nặng, tôi không căng đáng nổi.

“Sớm này chưa uống thuốc sao?” Tôi nhú mồm nói.

“Ừ, uống hay không cũng có gì khác đâu?” Chàng ôm tôi nghiêng người dựa vào tháp.

“Muội muốn thấy chàng uống thuốc.”

“Được, nàng bón cho ta.” Chàng gồng hai tay lên sau đầu ra vẻ vô lại, miệng há to.

Tôi bưng chén thuốc lên, “Để muội rồi uống.”

“Không cần, nàng bón đi.”

Từng ngụm thuốc nuốt xuống, chàng vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn tôi chăm chăm, tôi lau thuốc dính bên khóe miệng chàng lại bị chàng nắm tay, chén thuốc rơi xoảng xuống đất, một giây tiếp theo tôi đã ngã xuống dưới thân chàng.

Chàng không cho tôi cơ hội nói chuyện đã che miệng tôi bằng môi mình, bờ môi ấm áp mềm mại dầy nên các giác quan trong tôi, môi lưỡi dây dưa triền miên, nỗi ngọt ngào xen lẫn chua xót đồng thời dâng trào, nước mắt lăn chã rơi.

Tôi nép vào ngực chàng, cảm nhận độ ấm của chàng. Hoắc Khứ Bệnh nâng cơ thể tôi lên hôn loạn lên khoe mắt, đuôi mày, tay chàng dịu dàng mà trân trọng trượt từ cổ xuống mang theo niềm yêu thương vô tận.

Bờ môi nóng bỏng theo ngón tay lướt trên da thịt, khe hôn mút, bàn tay tôi chống trên ngực chàng đã run rẩy, Hoắc Khứ Bệnh đột nhiên cắn xương quai xanh nhô lên, hé mở ngoại sam, đầu lưỡi phác hoạ theo đường cong cơ thể, cảm giác nhột nhạt lan khắp tứ chi, tôi cong người lên lại bị chàng đè xuống.

“Nếu chàng không chê, hãy để muối trở thành của chàng...” Tôi gắt gao ôm lấy cổ chàng.

Chàng ngậm bờ môi đỏ mọng của tôi, hơi thở nóng bỏng, “Trong lòng ta, nàng đã là vợ của ta.”

Mùi thuốc thoang thoảng cùng sa trường dập dềnh, mọi thứ xa lạ mà bình an, tôi có thể nằm trên giường chàng, cùng chàng quần quýt si mê, tôi đã không còn gì tiếc nuối.

“Dao Ca...” Chàng khàn giọng gọi, mang theo hơi tình ẩn nhẫn, tay cởi ngoại sam của tôi ra, dịu dàng hôn lên mỗi tắc da thịt, bàn tay thô ráp vuốt ve đùa nghịch, chàng đặt tay lên nơi mềm mại trước ngực tôi, cúi đầu hôn xuống bên kia, đầu lưỡi ấm nóng cuốn lấy đỉnh đầu mẫn cảm, cả cơ thể tôi vì động tác của chàng mà bị nhào nặn thành mọi kiểu dáng.

Giữa âm thanh yêu kiều kìm lòng khôngặng, hơi thở càng thêm mê loạn, Hoắc Khứ Bệnh mắt ửng đỏ, cúi đầu chăm chú ngắm tôi, bàn tay theo thất lưng chậm rãi trượt xuống, mỗi cái đụng chạm đều làm tôi mất tự chủ.

Tê dại khắc cốt lại bỗng bình như trên mây, hóa ra khi hoan hảo cùng người mình yêu lại hạnh phúc đến dường này.

Như cây thuốc phiện khiến tôi trầm luân, muốn ngừng mà không thể.

Tôi rút tầng áo quần cuối cùng còn lại trên người chàng, bờ ngực rắn chắc với một vết thương lộ ra, tôi lần hôn xuống, đôi tay ve vuốt bờ lưng chàng.

Hai tay chàng cài vào tóc tôi, ôm má tôi ngang ngược mút vành tai, trái ngược với ôn nhu thường ngày, chàng cường ngạnh tiến công làm tôi hồn bay phách tán như sắp hòa tan cùng chàng.

Hơi thở hỗn hển vang vọng trong căn phòng yên tĩnh, hun nóng làm người say.

Mắt nhắm lẹ, tôi chưa bao giờ cười rạng rỡ quyến rũ như lúc này, “Nếu đây là mộng thì đừng đánh thức muối.”

Chàng chế trụ vòng eo tôi, nâng lên, nụ hôn đắm đuối chạm khắc lên bụng, đầu lưỡi quấy nhiễu làm tôi co rút toàn thân, hai tay bám vào đầu vai chàng.

Tóc đen trải bung trên chăn đệm trắng tinh, giọng chàng khàn khàn, mê hoặc tâm trí tôi, “Dù có ngàn vạn hồng nhan, trong lòng ta không ai sánh được với nàng, ta chỉ cần nàng...”

“Muội cũng thế!” Tôi rúc đầu vào vai chàng, hai chân nâng lên quấn quanh.

Bàn tay to nắm lấy cổ chân tôi rồi lướt lên trên, qua bắp chân, đầu gối, nhu động trên đùi non, tôi ngửa đầu hôn lên môi chàng, nhận được sự đồng ý, ngón tay thon dài của chàng tách chân tôi ra tham tiến vào cơ thể tôi, chàng rất dịu dàng xâm nhập, cảm giác trường căng ập đến khiến tôi bất giác vận vận.

“Dao Ca, khó chịu sao?” Chàng ngậm vành tai tôi cố gắng khắc chế.

Vào thời khắc này, chàng còn nghĩ đến cảm nhận của tôi, tôi mê loạn lắc đầu.

Chàng rút dần ra rồi tăng thêm lực đâm vào, không ngừng ní non bên tai tôi, tay kia chàng giữ lấy vai tôi nâng niu hôn xuống, sức lực được giải phóng như nụ hoa chớm nở rồi bung cánh rạng rỡ xinh tươi.

Cơn kích tình tạm lắng, tôi nhắm mắt nhìn sắc mặt chàng, chàng chậm rãi rút ngón tay ra đặt lên môi, rồi đặt tôi xuống thấp, không chừa đường lùi.

“Khụ khụ, phụng ý chỉ của bệ hạ, ban thuốc bổ đến cho Phiêu Kỵ tướng quân.” Triệu Dĩ đột nhiên la lớn, cố ý nhấn mạnh.

67. Chương 67: Rơi Vỡ

“Có người đến!” Tôi bừng tỉnh, Hoắc Khứ Bệnh lợm áo vấy đắp lên người tôi.

“Đừng sợ, có ta ở đây!” Chàng hôn lên đôi má đã đỏ bừng của tôi rồi kéo màn che xuống.

Cánh cửa gỗ kẽo kẹt mở ra, có tiếng bước chân vang lên, tôi lùi sâu vào giường không dám lên tiếng.

“Hoắc công tử, đây là thuốc buổi trưa, nô tỳ đã sắc cho ngài.”

Cách tắm rèm tôi nhìn thân ảnh nhỏ nhắn mà bỗng bồn chồn.

Thúy Lâu đang bưng một chén thuốc yếu điệu bước vào phòng.

“Ta đã nói không cần mỗi ngày đưa thuốc rồi.” Hoắc Khứ Bệnh xa cách nói.

Nàng làm như không để tâm, cười dịu dàng chỉnh trang lại y phục chàng, “Tuy đã vào hạ nhưng ngài vẫn nên chú ý sức khỏe.”

Hoắc Khứ Bệnh lui ra sau tự thất lại đai lưng.

“Mới vừa rồi không phải nói có cung nhân đưa thuốc sao, sao lại không thấy người đâu?” Thúy Lâu nhìn quanh rồi đi về phía giường, tôi nín thở, lùi lại sâu hơn.

“Nô tỳ kéo màn lên giúp ngài, mùa hè trời nóng bức thế này.” Nàng vừa chạm vào màn Hoắc Khứ Bệnh đã lập tức ngăn lại.

“Không còn chuyện gì nữa người lui xuống trước đi.”

“Hoắc công tử, tâm ý của Thúy Lâu ngài đã hiểu, chẳng lẽ trên giường đang có nữ tử khác?” Thúy Lâu nói ý.

“Không liên quan đến người!”

“Nếu ngài có thể quên được nàng thì vì sao không chấp nhận nô tỳ, nô tỳ chỉ mong được hầu hạ bên cạnh ngài là đủ rồi.”

“Ta đã nói với người, nàng không phải là người người có thể tự tiện nhắc tới.”

“Nếu trong lòng ngài không có gì phải hổ thẹn, sao không để cho nô tỳ nhìn xem nữ tử nhà ai lại khiến ngài lo lắng đến vậy.” Thúy Lâu không chịu bỏ qua, nắm lấy màn che kéo lên.

Bốn mắt nhìn nhau, gò má ửng hồng của tôi còn chưa tan hết, nàng nhìn tôi đang ôm sát cơ thể, ánh mắt dời lên mặt, tay nàng khựng lại giữa chừng, hai mắt tròn lên, “Dao...Ca.”

Tôi còn chưa kịp mở miệng, một tia sáng lạnh lóe lên, Hoắc Khứ Bệnh đã kề kiếm bên cổ nàng, “Là tự người chuốc lấy.”

“Nô tỳ không biết là nàng, Hoắc công tử...” Nàng bối rối nức nở.

Nếu truyền ra ngoài thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi, có lẽ nào giao tình giữa tôi và Thúy Lâu lại bị chặt đứt thế này.

Nhanh chóng mặc quần áo, tôi đẩy kiếm ra, “Tỷ chưa từng gặp muội, tỷ cũng chưa từng tới đây, hiểu chưa?”

“Nô tỳ không cố ý, xin...mỹ nhân tha thứ.”

Hoắc Khứ Bệnh vẫn không chấp thuận, ánh mắt sắc bén kéo tôi vào lòng.

Thúy Lâu bất động, cơ thể run nhè nhẹ.

“Muội tin nàng, nàng là bằng hữu tốt nhất của muội.” Tôi ngăn Hoắc Khứ Bệnh. (Ồi giờ!)

“Bất luận là ai, nếu khiến nàng bất lợi ta sẽ không tha.” Chàng lãnh đạm nói.

“Chàng không tin muội!” Tôi giận dỗi hất tay chàng ra.

Một thoáng im lặng, cuối cùng chàng thở dài tra kiếm vào vỏ.

Tiếng đập cửa dồn dập vang lên, Triệu Dã gấp rút chạy vào, nhìn tôi ẩn ý, “Đã đến giờ rồi, phải về cung phục mệnh thôi.”

Tôi lưu luyến, Hoắc Khứ Bệnh ôm tôi vào lòng, “Nhớ lời ta nói.”

“Chàng cũng vậy!” Tôi quay đầu.

Choang, tôi quay đầu thấy chén thuốc đã vỡ làm hai mảnh, “Nếu người dám tiết lộ thì sẽ có kết cục như thế.” Hoắc Khứ Bệnh đến bên cạnh Thúc Lâu cảnh cáo.

“Vâng...” Thúc Lâu thất kinh nói.

Khi đẩy cửa đi, Hoắc Khứ Bệnh mình vận y phục tối cô đơn đứng đó, tôi ôm lòng đau đớn vội vã dời bước.

“Dao Ca” Khi tới cửa bắc, Thúc Lâu gọi tôi lại.

“Sao?”

“Nếu muội đã vào cung thì đừng quấy rầy Hoắc công tử nữa.” Sắc mặt nàng nghiêm túc tôi chưa từng thấy bao giờ.

“Thúc Lâu, muội...”

“Muội không nên ích kỷ như vậy, cứ dây dưa không dứt chỉ làm liên lụy đến chàng.” Nữ tử sắc sảo này khiến tôi không thể liên tưởng nàng với Thúc Lâu trong trí nhớ.

Nàng yêu Hoắc Khứ Bệnh, chuyện này tôi biết, nhớ lại phản ứng của Hoắc Khứ Bệnh khi tôi vừa vào cửa, vậy là mấy ngày nay Thúc Lâu luôn ở bên tận tâm chăm sóc chàng.

Nàng thấy tôi không nói gì thì cung kính cúi đầu, “Nô tỳ nói năng vô lễ, mong mỹ nhân đừng trách tội.”

Lời đã ra đến miệng lại bị nuốt về, tôi cố nén ưu phiền nâng nàng dậy.

Thời khắc ra khỏi cửa bắc, tôi đã biết, nữ tử lần đầu tiên tôi gặp ba năm trước đây đã hoàn toàn biến mất không còn quay về nữa.

Năm tháng đổi thay, bát nước hắt đi khó hốt lại được, chung quy đã chẳng còn là vật xưa người cũ nữa rồi, nhìn nhau chẳng biết nói gì.

Khi đã yên vị trong xe, Lương công tử nhìn tóc tai tán loạn của tôi mà chỉ cười không nói.

“Ăn oán giữa các người dây dưa khó dứt.” Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, Triệu Dã đánh xe bỏ lại phủ công chúa sau lưng.

“Không dứt được thì chẳng cần dứt.” Tôi vẫn đắm chìm trong suy nghĩ, chẳng muốn suy nghĩ xa xôi nữa.

“Ta rất tò mò.” Hắn đột nhiên mở miệng.

“Sao?”

“Bệ hạ rõ ràng là biết nhưng vẫn dung túng nàng, khiến ta thậm chí cũng phải hoài nghi người đối với nàng là có tình.”

Trong đầu hiện lên đôi mắt thâm trầm của Lưu Triệt, cảm xúc khác thường ập đến khiến tôi phút chốc sáng tỏ, “Lưu Triệt...có tình sao? Khó có thể tưởng tượng.”

“Nàng nên hiểu giữa hoàng đế và phi tần không bao giờ nói đến chữ tình, nhưng sự xuất hiện của nàng lại là ngoại lệ.” Hắn lắc đầu, nhắm mắt lại.

Sống trong gia đình đế vương, tình yêu là một thứ xa vời, khó nắm bắt, là món quà quá mức xa xỉ.

Đã về chiều, xe ngựa chạy nhanh làm náo loạn cả thành tây, thẳng đường tiến về phía bắc.

“Dừng xe!” Xe ngựa còn chưa ngừng Lương công tử đã quát.

Cả người nhào về trước, lại nghe hắn nói, “Quay đầu ngựa lại chạy tới chỗ rẽ, đừng vào cửa cung.”

“Xảy ra chuyện gì?” Tôi ngơ ngác.

“Trước cửa cung đầy các thủ vệ, không biết đã xảy ra chuyện gì, chúng ta không thể tùy tiện đi vào.” Triệu Dã ở bên ngoài nói.

Xe ngựa tăng tốc về phía góc đường, dừng lại bên dưới bức tường cao.

“Đại ca tôi nói hôm nay có thiết yến, thủ vệ cửa cung sẽ lỏng lẻo, tại sao lại như vậy?”

“Hắn nói với nàng?” Lương công tử nghiêng đầu nhíu mày.

Tôi lúc ấy không kịp nghĩ nhiều, hốt nhiên nhớ ra, “Khi xuất cung, Vệ Thanh đã nhận ra tôi, dặn tôi trước canh ba giờ tuất phải trở về.”

Hắn đột nhiên quay đầu, muốn nói lại thôi, “Không đoán được, hắn lại hấp tấp thế!”

“Ai?” Tôi nghi hoặc nói.

“Lúc này cửa cung đang bày bố thủ vệ, nếu nàng hồi cung, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.”

“Không thể, nếu trước khi kết thúc thiết yến tôi không trở lại Chiêu Tiên Các, Lưu Triệt nhất định sẽ phát hiện!” Tôi bỗng nhận ra tình huống có vẻ nghiêm trọng.

“Nhưng...” Lương công tử do dự.

“Không có nhưng gì hết, tôi phải đi.” Vừa nói tôi vừa nhảy xuống xe.

“Lý cơ!”

“Đừng lo lắng, ngài cũng phải bảo trọng.” Tôi xua tay, Triệu Dã vội bước theo tôi.

“Là do đại ca ta an bài sao?” Tôi lãnh đạm nói.

“Dạ, Đô Úy nói phải bảo đảm mỹ nhân an toàn, không biết chuyện gì...”

Quả nhiên, thủ vệ cửa cung sâm nghiêm, dàn trận chỉnh tề, ngăn cản tôi và Triệu Dã lại.

“Chúng tôi phụng mệnh bệ hạ...” Triệu Dã bình tĩnh nói.

“Lý mỹ nhân.”

Trong lòng trầm xuống, thủ vệ tách làm đôi nhường đường, Doãn phu nhân trong bộ cung trang tím đang chậm rãi đi tới.

“Bổn cung đã cảnh cáo người, đừng cho rằng Cam Tuyền Cung là Lý gia, tiếc rằng người không nghe khuyên bảo.” Nàng nghiêng người nở nụ cười đẹp đẽ mà lạnh lùng.

Tôi tự biết tránh cũng không được nữa, bèn nói, “Nô tì nhất thời hứng khởi mới tự ý xuất cung.”

“Bổn cung xin khuyên người, hãy viện cái cố cho cẩn thận, để dành mà nói với bệ hạ đi.” Nàng thần nhiên cười, xua tay ra lệnh, “Đưa Lý mỹ nhân tới Diên Thọ Quán, đợi bệ hạ xử trí.”

“Ta có tội gì, cũng không thể dựa vào mấy câu của phu nhân là định được.” Hàn Bác vốn muốn tiến lên lại bị tôi hất ra.

“Đừng vội, bệ hạ chắc cũng muốn nghe người xuất cung đi đâu, làm gì đấy?” Nàng chỉnh lại ống tay áo, độc ác nói, “Mang hắn đi!”

Triệu Dã bị trói tay, “Là nô tì thấy mỹ nhân ở trong cung buồn chán mới đưa ra chủ ý này, xin phu nhân minh giám!”

“Thả hắn đi, hắn chỉ nghe lệnh ta mà hành sự, ta sẽ tự lĩnh tội với bệ hạ.” Tôi lớn tiếng biện giải.

Tiếc rằng tôi địa vị thấp kém, ở đây chẳng ai để lời nói của tôi vào tai, Triệu Dã bị nện một quyền rên lên, Doãn phu nhân khinh miệt vẫy tay, lập tức có binh lính lôi Triệu Dã xuống.

“Người dám tự ý dụng hình!” Tôi chẳng quan tâm lễ nghi tôn ti, phẫn nộ nói.

“Là bệ hạ giao cho bốn cung xử trí, Lý mỹ nhân người ốc còn không mang nổi mình ốc, tốt nhất là nên trình báo cho thỏa đáng, nếu không bốn cung cho truyền tỳ nữ ở Bình Dương phủ đến làm chứng thì người càng nặng tội thôi.” Nàng đến cạnh tôi che tay áo cười khúc khích.

Tôi thấy hai chân mềm nhũn, sau lưng toát mồ hôi, vòng vo một lát, đến khi Hàn Bác nhắc nhở, tôi mới biết là đã đến Diên Thọ Quán.

Doãn phu nhân cho thị hầu lui ra hết, chỉ để lại ba chúng tôi trong điện, tôi liếc nhìn Hàn Bác, hắn đang nghiêm cẩn canh giữ trước cửa, Doãn phu nhân như đang suy nghĩ gì đó, không buồn nhìn đến tôi.

Không bao lâu sau bên ngoài điện có tiếng bước chân vọng tới, tôi thông tay đứng đó, tận lực suy nghĩ nên giải thích thế nào.

Lưu Triệt sải bước vào, bước chân nặng nề lướt qua tôi, phất tay áo dài ngồi xuống tháp, nét mặt không biến nhìn ra sau, buốt lạnh đến thấu xương.

“Đại tướng quân, giờ Tuất người đang ở đâu?” Lưu Triệt trầm giọng hỏi.

Vệ Thanh chậm rãi tiến lên, bái lạy, “Thần hộ giá đến chậm, suýt nữa đã phạm sai lầm lớn, tội không thể tha.”

Tôi thầm kinh hãi, tôi đi có nửa ngày mà Cam Tuyền Cung đã xảy ra chuyện bất thường gì.

“Khi đại yến bắt đầu, người vội vàng rời đi, sau đó lại trở ra cửa cung, có phải thế không?” Lưu Triệt nhíu mày, mặt lạnh như băng nhưng lại quá mức bình tĩnh.

Vệ Thanh hít sâu một hơi, nằm rạp người xuống, “Vi thần lĩnh tội.”

Giờ Tuất canh ba, đúng thời gian Vệ Thanh dẫn tôi trở về, không phải là hắn đang đợi tôi đó chứ?

Tôi thỉnh linh quay đầu, khuôn mặt với đường nét rõ ràng của Vệ Thanh không chút cảm xúc, tôi lại áy náy vô cùng.

“Bệ hạ, nô tì một mình xuất cung, xin hãy xử trí theo cung quy.” Tôi thấp giọng nói.

“Người cầm miệng, trẫm đang hỏi Vệ Thanh, người đã phạm phải cung quy, lát nữa sẽ tính tới người!” Lưu Triệt gầm lên, tay đập xuống bàn.

Toàn điện im phăng phắc, Doãn phu nhân thản nhiên ngồi đó không hé môi nửa lời.

“Thích khách xông vào điện, người thân là vệ úy lại bỏ bê nhiệm vụ, trẫm muốn người giải thích.”

“Thần không có gì để nói, xin bệ hạ định tội.”

“Được, được lắm, thật là tướng quân tốt của trẫm!” Lưu Triệt giận quá hóa cười, bỗng dừng chỉ vào tôi nói, “Người xuất cung khi nào, đi đâu, trẫm muốn nghe nói thật, nếu có nửa câu gian dối thì cung tỳ ở Chiêu Tiên Các và kẻ đã mang người đi sẽ được ban chết!”

Tôi giật mình, Lưu Triệt hôm nay giận dữ hơn bao giờ hết khiến tôi không dám nhìn thẳng.

Lòng bàn tay ướt đẫm, tôi trấn định nói, “Giờ tỵ xuất cung, nô tỳ buồn chán nên muốn dạo chơi phố xá, Triệu Dã là do nô tỳ nhờ vả...”

“Đại tướng quân, “ Lưu Triệt ngắt lời tôi, “Từ giờ thìn tới giờ tỵ, người đang trực ở cổng thành, Lý mỹ nhân tự ý xuất cung, người biết mà không báo là phạm phải tội gì?”

“Thần chưa từng gặp Lý mỹ nhân.” Vệ Thanh bình tĩnh nói.

“Nhưng nô tì lại nghe thủ vệ thành báo lại, giờ tỵ đại tướng quân tuần tra đã đích thân tra xét Yêu Bài của Triệu Dã, lại còn dặn giờ tuất phải hỏi cung, không biết có việc này không?” Doãn phu nhân vừa nâng lên một chung trà vừa từ tốn nói.

68. Chương 68: Rạn Nứt

Vệ Thanh im bất, tôi lại bồn chồn hoảng sợ, tình thế đã phát triển đến mức không thể khống chế, không ngờ lại có thích khách đột nhiên xuất hiện, Vệ Thanh vì tôi mà phải chịu liên lụy, còn Doãn phu nhân lại dường như nắm rõ mọi thứ trong lòng bàn tay, nông sâu khó dò.

“Vệ Thanh, người bẩm báo chi tiết xem, Lý mỹ nhân giờ tỳ xuất cung đã đi đâu?” Lưu Triệt xuống khỏi tháp, từng bước đến trước mặt hắn.

“Thần không biết.” Vệ Thanh phủ phục người.

“Vệ Thanh, người làm trăm rất thất vọng!” Lưu Triệt đặt tay lên vai hắn bóp chặt, kìm nén một lát lại nói tiếp, “Trường Bình Hầu Vệ Thanh bỏ bê nhiệm vụ, tự ý cho phép phi tần xuất cung, nay tước bỏ phong hiệu, bãi chức vệ úy.”

“Thần tạ bệ hạ thánh ân.” Ánh mắt chạm nhau, tôi nhìn không thấy hỉ giận.

“Bệ hạ, Đại tướng quân không liên quan đến việc này.” Tôi mất bình tĩnh, quỳ sụp xuống đất cầu khẩn.

Lưu Triệt không buồn nhìn tôi, vai Vệ Thanh bị đè xuống, “Trẫm hỏi người lần cuối cùng, Lý mỹ nhân xuất cung đã đi đâu, giờ tuất người vì sao lại trì hoãn việc đóng thành?”

“Tội thần sơ sẩy, cam nguyện lĩnh phạt.”

“Lấy lại ấn tín Đại tướng quân, lập tức điều về cung, không cần ở lại đây nữa!” Lưu Triệt phất tay quay đầu đi chỗ khác.

Tôi chết lặng nhìn thẳng Lưu Triệt, khóe miệng hắn cong lên lại lạnh như hàn băng ngàn năm.

“Tuân chỉ.” Trước khi ra khỏi cửa, Vệ Thanh khom người cúi đầu với tôi, tôi ăn năn day dứt mà hắn lại thản nhiên, vẻ mặt như núi có sập cũng chẳng đổi sắc, hắn chính là con người quang minh như vậy đấy.

“Lui cả đi!” Lưu Triệt lạnh lùng nói.

“Vâng.” Cung nhân thận trọng rời khỏi, không ai dám thở mạnh.

“Nàng cũng lui ra.”

“Vâng.” Doãn phu nhân từ từ đi ngang tôi, nụ cười quyến rũ chợt lóe lên.

Toàn điện tĩnh lặng, tôi cùng lấy hết dũng khí mở miệng, “Giờ tỳ nô tỳ xuất cung đến Bình Dương phủ, Triệu Dã bắt đắc dĩ phải nghe lệnh của nô tỳ, những người khác đều không biết chuyện.”

“Tốt lắm, nàng có cốt khí hơn trăm tướng đấy!” Hắn ngồi xuống nhìn tôi.

Con người dậy sóng khiến tôi vô thức run lên, “Vệ Thanh vô tội, cầu xin bệ hạ đừng trách lầm trung lương.”

“Thân là thần tử, không làm tròn chức trách là bất trung với vua, can thiệp vào chuyện hậu cung là bất nghĩa, trẫm trách oan hắn ư?”

“Lưu Triệt, người biết rõ Vệ Thanh không can hệ đến chuyện nô tỳ, hà tất phải viện cớ?”

“Hử? Trẫm còn phải biết cái gì?” Hắn nâng cằm tôi lên.

“Từ trước khi nô tỳ tiến cung người đã biết tất cả, nhưng người cho rằng thiên hạ mọi thứ đều là của người nên mới đi đến bước đường hôm nay! Nếu nô tỳ có sai thì người lại càng sai hơn!” Ngực tôi phập phồng theo từng lời nói.

“Nói hay lắm, rất hay! Tất cả đều là lỗi của trẫm, haha...” Hắn hất tôi ra, cười phá lên.

Tôi biết đã nói nặng lời nhưng tên đã trên dây, không thể không bắn.

Hắn đi được vài bước đột nhiên trở lại, chỉ vào mặt tôi, “Trẫm hỏi nàng, khi nàng nói trong người không khỏe nhưng lại lấy cớ xuất cung hẹn hò, có sai không?”

Tôi kiên cường ngẩng đầu, hần nói tiếp ngay sau đó, “Trong đại yến, thích khách bất ngờ ập đến, Vệ Thanh vì bảo hộ nàng hồi cung mà không màng đến an nguy của trẫm, có sai không?”

Khí thế của tôi giảm dần, hần nói đúng, lần này là tôi khư khư cố chấp, gây ra họa lớn, nhưng cũng không thể lấy đó làm lý do trừng trị Vệ Thanh.

“Chuyện xảy ra bất ngờ, trẫm lập tức nghĩ ngay đến Chiêu Tiên Các ở nơi hẻo lánh, chỉ lo nàng có chuyện gì nên dẫn thị vệ đuổi tới, lại không thấy người đâu, nàng có biết lòng trẫm thế nào không?”

Tiếng Lưu Triệt thấp dần, cuối cùng thì dừng hẳn.

Nghe vậy tôi đã không còn nói được gì, những lời này đã đánh mạnh vào lòng tôi, giữa lúc hần gặp nguy hiểm trùng trùng lại vẫn nhớ đến tôi. Hình ảnh hiện lên trong đầu tôi khi Lưu Triệt xốc màn che lên, tâm tình lúc ấy...

“Là nô tì sai rồi...Xin người trách phạt.” Hốc mắt chua xót, tôi không rõ đến tột cùng vì sao mà đau lòng.

“Nàng từng hỏi trẫm rốt cuộc là có tim hay không. Nay trẫm đã hiểu, nàng hóa ra là lòng dạ sắt đá.”

“Haha...Bệ hạ nói chuyện lòng dạ với nô tỳ không phải là quá mức gượng ép sao?” Tôi cười chua xót.

“Nhu tình của nàng đều dành cho hần, còn lạnh lùng cố chấp của nàng lại dành cho trẫm.”

“Hà tất biết còn hỏi.” Tôi nhìn lại.

“Một ngày nào đó, trẫm sẽ thu hồi tất cả của nàng.”

“Không thể thu hồi.” Một lúc lâu sau, tôi khẽ bật ra bốn chữ.

“Nếu không thể thu hồi được lòng nàng, trẫm sẽ lấy con người nàng.” Hần phát tay đứng thẳng.

Tôi trống rỗng nhìn theo bóng lưng hần mà chẳng thốt được nửa lời, tôi từ lâu đã bị hần giam cầm, há chỉ có lúc này?

“Lần này, Lý thị cũng không phải hoàn toàn không có công. Lý Quảng Lợi hộ giá đúng lúc, cản cho trẫm một kiếm chí mạng, quả là con người trung nghĩa, trẫm chắc chắn sẽ trọng thưởng.” Bình ổn cảm xúc, hần lặng lẽ nhìn tôi.

“Tạ bệ hạ.”

“Trẫm còn muốn cảm ơn ái phi đã mang đến cho trẫm một thần tượng.” Hần cúi mặt, ánh nắng rọi qua song cửa hắt lên mặt hần tranh mờ tranh tỏ.

“Xin lỗi!” Tôi lại nói.

Hần đặt tay lên môi tôi, “Đừng nói nữa, trẫm không muốn nghe, trẫm từ trước đến nay chỉ yêu giang sơn, Hoắc Khứ Bệnh là lương tướng của Đại Hán, vị trí của hần ở trong lòng trẫm vượt xa nàng, khuyên nàng nên tự bảo vệ mình trước đi.” (Chắc, sai 1 ly đi 1 dặm nhá anh.)

Tim tôi thót lên rồi lạnh dần.

“Về phần nàng, trẫm sẽ an bài thỏa đáng, không phụ ý nàng đâu.” Hần nâng tôi dậy, tia nhìn muốn đâm qua tim tôi.

“Bệ hạ xử trí như thế nào nô tì đều cam nguyện chịu phạt.”

“Nàng cứ an tâm bầu bạn bên trẫm, làm một phi tử ngoan, trẫm còn muốn cất nhắc huynh trưởng nàng, còn muốn dựa vào Phiêu Kỵ tướng quân dẹp loạn ngoại xâm.” Hần nhếch cười lạnh lẽo, rồi xoay người đi.

“Triệu Dã trợ giúp Lý mỹ nhân xuất cung, ban bạn hình (*), thị tỳ Chiêu Tiên Các trông coi bắt cần, khấu trừ lương tháng, đẩy vào khổ phủ, cả đời không thể xuất cung.” Ngữ khí của hần lạnh băng vô tình. (Bạn hình: chặt xương bánh chè)

“Đừng bệ hạ, họ đều vô tội!” Tôi ngăn hần.

“Khi nàng tự ý xuất cung vui vẻ rong chơi thì nên biết trước chúng sẽ có kết cục này. Đừng vội, nàng vẫn còn thời gian sám hối cho lỗi lầm của mình.” Hấn không buồn liếc tới, hờ hững bỏ đi.

Hai chân tôi mềm nhũn quy ngã xuống đất, toàn thân run rẩy bầy, sự ích kỷ của tôi đã hại họ, chỉ từ một ý niệm...

Nhưng vì sao Vệ Thanh lại không đóng cổng thành, vì sao lại đứng dịp có thích khách đột nhập, thời gian đều không trật chút nào. Quá trùng hợp!

Tôi ngẩng phắt lên, chẳng lẽ là hấn?

“Nô tỳ đưa người về Chiêu Tiên Các.” Hai cung tì xa lạ nâng tôi dậy, ra tới cửa điện thì có vài thị vệ bám sát theo, tôi im lặng đi giữa núi rừng vắng vắng tiếng suối róc rách mà lòng tôi lại cảm thấy bất lực khôn cùng.

Yến cơ đã biến mất, những tỳ nữ hầu hạ tôi lúc trước đã bị đổi, Triệu Dã cũng không xuất hiện, sự đời chỉ trong chốc lát đã xoay vần, vô tình nhất vẫn là gia đình đế vương.

Chiêu Tiên Các vẫn tĩnh lặng như ngày hôm qua, khiến tôi có cảm giác mình chưa bao giờ rời đi, chỉ khác là ngoài điện luôn có thủ vệ canh giữ, tỳ nữ cả điện không ai dám nói một câu với tôi.

“Bốn cung muốn ra ngoài một chút.” Tôi thay một bộ y phục tùy ý.

“Mỹ nhân thứ tội, bệ hạ đã lệnh không cho phép người bước ra khỏi cửa.”

Tôi làm như không nghe thấy, thẳng hướng ra cửa, “Mỹ nhân, xin hãy quay về điện.” Thủ vệ trước cửa ngăn tôi lại.

“Nếu bốn cung không về?” Tôi ghéech đầu nói.

“Chớ trách thuộc hạ mạo phạm.” Hấn giơ kiếm lên chắn ngang tôi không chút khoan nhượng.

“Ha ha, giỏi lắm!” Tôi nắm lấy thanh kiếm, cười nhạo, “Bốn cung sẽ để hấn được như ý, ngớ ngẩn ở lại đây vĩnh viễn không ra ngoài nữa!”

Tôi quay đầu trở về nội điện, lại nghe phía sau có người kêu, “Lý mỹ nhân.”

Lý Duyên Niên dáng vẻ tuấn tú diên đảo chúng sinh đang từ xa vẫy tôi, tôi hừ lạnh một tiếng, phất tay áo đi vào không màng để ý.

“Tiểu muội, muội đang giận đại ca?” Tôi ngồi xuống tháp, hấn cũng ngồi theo.

“Muội nào dám giận đối huynh? Huynh ngay cả muội muội của mình cũng có thể tính kế, còn có gì là không làm được?” Tôi chỉ thẳng vào mặt hấn.

“Muội nghe đại ca giải thích.”

“Huynh chỉ cần trả lời muội, huynh lừa muội xuất cung là có ý đồ, phải không?”

“Chuyện của muội là ngoài sở liệu, ta không ngờ rằng bệ hạ lại dẫn người chạy về tẩm cung của muội, khổ uội phải chịu phạt...”

“Huynh cảm mến, ta không muốn nghe! Huynh đã tâm bưng bưng, lại lợi dụng cả ta? Uống cho ta đã tin lời huynh!”

“Tiểu muội, xin lỗi, lần này là đại ca sơ sẩy.” Hấn mềm mỏng nói.

“Không có lần sau, Lý Duyên Niên, từ nay về sau ta và huynh không còn quan hệ gì nữa, huynh cứ việc hướng về phía trước nhưng ta sẽ không làm hòn đá lót đường cho huynh nữa!”

“Tiểu muội! Không phải thế đâu, đại ca cũng là vì tốt uội, làm suy yếu Vệ thị cũng là để củng cố địa vị uội!”

“Ta không ham gì địa vị, ta ước gì Lưu Triệt mau mau phế bỏ ta, đuổi ra khỏi cung càng tốt, còn nữa, huynh hãm hại Hoắc Khứ Bệnh, ta sẽ ghi nhớ chuyện này!”

“Muội vì người ngoài mà so đo với đại ca?” Đôi mắt hoa đào tối lại.

“Trên đời này không ai có thể sánh được với chàng trong lòng ta, dù cả đời này ta không thể ở bên chàng nhưng ta vẫn cam tâm.”

“Vì sao muội lại cố chấp như vậy?” Lý Duyên Niên tức giận.

“Những lời này phải dành cho huynh, huynh ngàn tính vạn toán, một ngày nào đó sẽ tính hết lên đầu chính mình ấy.” Tôi quay đầu đi chỗ khác.

“Tiểu muội, đại ca chỉ khuyên muội, đừng ngang bướng nữa, hãy an tâm làm Mỹ nhân của muội đi.”

“Huynh cút đi!” Tôi chỉ tay ra cửa.

Hắn lẳng lặng nhìn tôi một lúc lâu rồi xoay người rời khỏi, đến khi xung quanh đã yên tĩnh trở lại tôi mới hạ tay xuống, ôm lồng ngực phập phồng kịch liệt mà cảm thấy mọi sự mới hoang đường làm sao.

Hoắc Khứ Bệnh nói rất đúng, bước vào cửa cung, thân tình có giá trị bằng đồng tiền ư? Quyền lực trước mắt, lợi ích được đề cao hơn cả.

Chàng từ nhỏ đã lớn lên giữa vòng xoáy quyền thế nên càng thấu hiểu hơn tôi, để đi được đến đây chàng đã phải trả giá bằng bao nhiêu gian khổ, chịu đựng bao nhiêu cay đắng?

Tôi chỉ hận không thể chia sẻ, lại càng chỉ khiến chàng vì tôi mà khốn đốn, không thể yêu nhưng lại lo chàng chịu tổn thương.

Tôi nên làm sao bây giờ, đã xé rách mặt nạ với Lưu Triệt, sự việc từ lâu đã không còn là bí mật, tôi cũng không muốn sống trong giả dối nữa.

Tôi cả đời sống trong tranh đoạt để rồi cuối cùng ưu sầu chết bệnh trong cung, nhưng nếu chàng có mệnh hệ nào tôi không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Mỹ nhân tỷ tỷ!”

Buổi chiều mùa hè thường oi bức, tôi lại loáng thoáng nghe có tiếng người gọi tôi.

Lưu Tử Ngu thân vận lục y đang yếu điệu tiến vào, nhắc tà váy dài ngồi xuống tháp.

“Thật là trùng hợp, muội cũng tới Cam Tuyền Cung.” Xuất thần nhìn làn váy xanh của nàng, tôi bỗng nhớ tới lời Nam Lăng nói, ngẫm ra thì khuôn mặt này cũng hao hao giống tôi, phong cách lục y này cũng rất quen thuộc.

“Là Hoàng hậu nương nương dẫn muội tới, nói là cùng bộ hạ giải buồn.” Nàng vén tóc mai cúi đầu cười dịu dàng.

Vệ Tử Phu cũng ở Cam Tuyền Cung, tôi hoảng hốt nhớ tới đôi mày ngài mỏng dài của nàng mà lòng không biết tả sao.

“Ừ.”

“Cảnh trí Cam Tuyền Cung rất đẹp, Mỹ nhân tỷ tỷ cùng muội ngắm hoa đi, trong hồ Lạc Nhạn đang sau Thừa Quang Cung hoa sen đã nở kín cả rồi.” So với sự hưng phấn của nàng thì tôi chẳng dậy nổi hứng thú.

“E rằng ta không ra khỏi cửa được.”

Hết chương 68

Lời tác giả: mọi người cảm thấy nữ chính rất đáng giận...Có thể là tôi đắp nặn nữ chính với tính tình bình thường, không xuất sắc vượt trội, giống như mỗi người chúng ta vậy, nàng có nhiều nỗi lo âu, nhưng lại biết trước lịch sử, đây là giai đoạn rối rắm...Có lẽ nàng không đủ chủ động, không đủ thông minh, nhưng nàng rất kiên cường.

69. Chương 69: Tù Tâm

Cung tì tiến vào giúp tôi rửa mặt chải đầu qua loa, tôi mặc một chiếc váy dài mềm mại bằng tơ tằm màu xanh, tay áo đính vài dải tua màu đen, bên dưới xòe ra như hình lá sen, làn váy rũ xuống uốn lượn theo

đường cong cơ thể, trên đầu không búi tóc, chỉ để xõa xuống bờ vai, chạm đến thắt lưng.

“Bệ hạ nói tỷ còn bệnh nên để cho tỷ tĩnh dưỡng. Nhưng nếu tỷ thấy đã khá hơn thì nên ra ngoài tản bộ.” Nàng mềm mỏng khuyên nhủ.

“Muốn ra ngoài thì phải hỏi ý các thị vệ mới được.” Tôi liếc ra ngoài điện, thủ vệ sâm nghiêm thế kia.

Nàng lại cười mỉm, ghé vào tai tôi nói, “Chuyện đó có đáng gì, muội đưa tỷ ra ngoài bằng lối sau, họ chắc chắn không phát hiện ra đâu.”

Lưu Tử Ngu có vẻ rất quen thuộc với Cam Tuyền Cung, tôi theo nàng chui ra khỏi cánh cổng tò vò sau các, quanh co lượn lờ rồi bước vào một con đường trong rừng cây.

Mấy ngày trước mưa nhẹ nên quang cảnh núi rừng như thay áo mới, xanh mướt dễ chịu, tôi dang cánh tay hít vào thật sâu, bị giam cầm trong Chiêu Tiên Các mấy ngày, bây giờ mới cảm thấy nhẹ nhõm.

“Tỷ xem đó là Thừa Quang Cung.” Lưu Tử Ngu kéo tôi đi, làn váy xanh dập dềnh dưới chân.

“Muội mặc bộ này rất đẹp.” Tôi bật thốt.

“Bệ hạ cũng nói thế, là cung trang Hoàng hậu nương nương tặng cho, muội rất thích.” Nàng sinh động quay lại, để lộ lúm đồng tiền như hoa.

Tôi đột nhiên nhớ lại, kiểu dáng màu sắc này giống y như cung trang Lưu Triệt ban thưởng cho tôi trong đại yến sắc phong, mọi sự trùng hợp đến mức này khiến tôi không thể không nghi ngờ mục đích của Vệ Tử Phu.

Đi qua rừng cây hờn rậm rạp, loáng thoáng có thể thấy mặt nước gợn sóng lăn tăn phía sau như có bóng người nhoáng lên.

Lưu Tử Ngu khựng lại, nắm chặt tay áo tôi, hai gò má nàng ửng hồng nhìn về phía trước, hàm răng cắn xuống bờ môi đỏ mọng.

“Làm sao vậy?” Tôi nghi hoặc nói.

Nàng lấy từ trong lòng ra một khối ngọc hình rồng sáng bóng đặt vào bàn tay, “Đây là Nhai Thí, trong cung yến hai năm trước muội nhầm trúng nó nên cầu khẩn phụ vương xin chàng uôi, chỉ sợ chàng đã quên rồi.”

Rồng là biểu tượng tối cao của thời cổ đại, cha mẹ sinh con trời sinh tính, con thứ nhất gọi là Bá Hạ, phải gánh vác bia đá; con thứ hai là Ly Vãn, ăn lửa và sống trong cung điện; con thứ ba là Bồ Lao, sống trong tự miếu đánh chuông đồng; con thứ tư gọi là Ngục Thất, như một người canh giữ hổ; con thứ năm là Thao Thiết, tham lam sống xa hoa; con thứ sáu là Toan Nghê, khắc trên tòa sen Phật tọa; con thứ bảy là Tù Ngưu, đầu thứ sừng lân; con thứ tám là Nhai Tí, độc ác như sài lang; con thứ chín là Tiêu Đồ, im lặng giữ cửa.

“Bệ hạ đối với muội thật tốt, đến Nhai Tí cũng có thể tặng muội.” Nhìn vẻ mặt u buồn của nàng tôi đã sáng tỏ, tình cảm nàng dành cho Lưu Triệt không hề bình thường.

Không ngờ nàng lại ngẩng đầu, cầm miếng ngọc kinh ngạc nói, “Liên quan gì đến bệ hạ?”

Tôi sửng sốt, “Khối ngọc này không phải bệ hạ...”

“Mỹ nhân tỷ tỷ, sao tỷ lại có thể nghĩ đến bệ hạ được nhỉ?!” Nàng che tay áo cười, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên nhưng vẫn đôi mắt trông xa.

Dưới tàng cây là một bóng áo trắng phiêu động, thân ảnh một nam tử đứng giữa đám người cầm kiếm đang hành lễ, mắt tôi lướt qua rồi dừng lại.

“Nam tử trong lòng muội phải dùng mãnh phi phạm như tướng quân vậy, nếu không thể kiến công lập nghiệp, uống phí kiếp nam nhi!” Nàng thông thả đi trước.

Tôi đứng chôn chân, ánh mắt Lưu Tử Ngu dính lấy nam tử áo trắng kia, khi hắn quay đầu lại thì trên khuôn mặt bình thản là khí khái bừng bừng.

“Là Phiêu Kỵ tướng quân tặng muội?” Tôi kinh ngạc.

Hoắc Khứ Bệnh rời khỏi đám đông, đi vào rừng cây hòe, bóng râm loang loáng đan xen, nắng mặt trời càng lúc càng chói chang.

“Long ngọc Nhai Tí vốn là vật trang trí trên kiếm của chàng, muội còn nhỏ không hiểu chuyện, giờ nghĩ lại thì thật bạo gan quá!” Qua bóng dáng tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên này tôi như nhìn thấy một thiếu niên vào hai năm trước, dưới ánh đuốc rực sáng vào đêm thượng tị, khi tôi tặng chàng quả đu đủ, chàng đã tặng lại tôi chính miếng ngọc đó.

Hóa ra, nam tử trong lòng nàng lại là Hoắc Khứ Bệnh!

Còn đang thất thần, Lưu Tử Ngu đã cất bước thướt tha đi tới, vướng vào mép váy mà ngã vào lòng Hoắc Khứ Bệnh, nàng thẹn thùng ngẩng đầu, tôi bỗng đứng sững người, một suy nghĩ bất chợt lóe lên, tôi cảm thấy họ rất xứng đôi.

“Đa tạ Tướng quân!” Nàng ổn định lại, khối ngọc rút từ trong tay áo xuống mặt cỏ.

“Không cần đa lễ.” Hoắc Khứ Bệnh nhìn lướt qua nàng, ngưng lại một chút rồi cúi người nhặt miếng ngọc lên đặt trong lòng bàn tay, như đang suy nghĩ gì đó rồi trả lại nàng.

“Phiêu Kỵ tướng quân, ngài còn nhớ khối ngọc này không?” Ngay khi Hoắc Khứ Bệnh xoay người thì Lưu Tử Ngu vội nói.

Tôi núp trong bóng râm nín thở lắng nghe, những gì liên quan đến chàng tôi đều không kìm nén muốn được biết.

Thật lâu sau vẫn không nghe thấy câu trả lời, cách mấy bụi hoa, tôi ngẩng lên đối diện với cặp mắt thâm sâu của chàng.

“Hoắc Tướng quân, ngài còn nhớ hai năm trước, có một nữ tử đã hỏi xin ngài khối ngọc này...” Nàng cố lấy dũng khí, chắn trước mặt Hoắc Khứ Bệnh, dáng người nhỏ bé yếu đuối đối lập với bóng dáng cao lớn của Hoắc Khứ Bệnh

“Có khỏe không?” Chàng lướt qua Lưu Tử Ngu nhìn tôi nói.

“Ừ...” Tôi cười buồn gật đầu.

“Ngài biết mỹ nhân tỷ tỷ?” Nàng bừng tỉnh từ hồi ức.

“Vị này là Chiêu Dương công chúa Lưu Tử Ngu.” Tôi ra vẻ trang trọng nói.

Hoắc Khứ Bệnh hơi quay đầu, không buồn không vui nói, “Là nàng à, hai năm trước còn là một tiểu cô nương.”

“Nghe nói ngài mới ốm dậy, phụ vương ta có mang chút linh dược từ đất phong đến, nếu tướng quân không chê...” Nàng khép tay áo, gió nhẹ vi vu lướt qua dáng người đang nhu mì cúi đầu tựa một đóa sen thẹn thùng đón gió.

“Không sao, đa tạ Chiêu Dương công chúa quan tâm.” Chàng chấp tay vái chào.

“Tướng quân tới hồ ngắm hoa sao, hoa sen ở đây đẹp nhất Cam Tuyền Cung đó.” Lưu Tử Ngu nhiệt tình nói.

“Không có người bầu bạn, cảnh đẹp cũng phí hoài!” Chàng nhìn mặt hồ xanh biếc.

“Sao không có người, ta và mỹ nhân tỷ tỷ cũng đi ngắm hoa.” Lưu Tử Ngu không biết quan hệ giữa tôi và Hoắc Khứ Bệnh nên không hiểu ẩn ý trong lời chàng, chạy đến bờ hồ vẫy chúng tôi.

“Bệ hạ có làm khó nàng không? Mấy ngày không gặp nàng lại gầy đi rồi.” Chàng hơi cúi đầu nói bên tai tôi.

“Làm phiền Đại tướng quân, muội mới áy náy.”

“Lần này không phải là ngẫu nhiên, mọi sự nàng phải cẩn thận.” Chàng nắm chuôi kiếm, chúng tôi ngưng mắt nhìn nhau.

“Hoắc Tướng quân, ngài mau đến xem.” Nàng đứng bên bờ hồ nâng một đóa sen mới nở.

“Muội bị giam trong Chiêu Tiên Các, e rằng lại có chuyện không hay, chàng ra với nàng đi.” Tôi đẩy chàng. Tôi vừa xoay người lại nghe thấy chàng gọi, tôi quay đầu nở một nụ cười gượng gạo, “Tình duyên cho thật tốt, xây dựng cơ đồ mới là điều muội hy vọng ở chàng, bảo trọng!”

Bóng cây hắt xuống khuôn mặt trông nghiêng của chàng tạo ra những chấm loang lổ, áo trắng đón gió, lưỡi kiếm vung lên tựa như Chiến thần trên đỉnh Cửu thiên, quanh chàng hào quang sáng lóa, chàng phải rạp mình trên lưng ngựa rong ruổi nơi sa trường mới không phụ hào khí ngút trời này.

“Bảo trọng!” Chàng dứt khoát quay đầu đi về phía hồ.

Lưu Tử Ngu cười rạng rỡ, tôi đi xuyên qua khu rừng mà lòng cảm thấy mát mẻ khó tả, là vì vẻ đẹp và xuất thân cao quý của nàng hay vì trong đời chàng đã xuất hiện một nữ tử...

“Mỹ nhân, người hừ chết chúng nô tỳ rồi!” Trở lại Chiêu Tiên Các tôi nhìn thấy cả phòng đầy những khuôn mặt đang thất kinh.

“Không có chuyện gì thì lui ra đi, bổn cung đi nằm một lát.” Có lẽ là mùa hạ nóng bức, lại thêm vấn đề Lưu Tử Ngu nên ngực tôi như bị đè ép, đầu óc choáng váng.

Căn bệnh của tôi đã có từ hai năm trước, khi ở Định Tương thì giảm bớt nhưng mỗi khi vào hạ lại tái phát, từng có vài Thái y chẩn bệnh nhưng đều không có kết quả, nói không được nguyên do.

Lần này bị cấm cung trong Chiêu Tiên Các không giống lần ở Thừa Minh Điện, tôi đã thật sự bị giam cầm, Lưu Triệt cho phép người ngoài có thể vào thăm nhưng không cho phép tôi ra cửa nửa bước, còn hắc thì tất nhiên chưa từng xuất hiện, nhưng hắc đối với tôi cũng không tồi, Yến cơ đi rồi, mấy ngày sau đã phái Nam Lăng từ Y Lan Điện đến, chuyên trách chăm sóc tôi.

Tôi nghĩ, Lưu Triệt đã thật sự nổi giận, bây giờ còn giữ tôi lại, mục đích duy nhất là kiểm chế thế lực Vệ gia mà thôi.

“Mỹ nhân, đã một tháng qua, lần thứ năm người bị như vậy rồi, để nô tỳ truyền thái y...” Nam Lăng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lại, vỗ vỗ lên lưng tôi.

Gần đây, tôi thường xuyên thấy dạ dày khó chịu, chỉ cần thấy đồ ăn dầu mỡ là sẽ nôn nao quặn bụng, rồi nôn ra bằng sạch những thứ có trong bụng.

Bữa trưa Vệ Tử Phu lấy danh nghĩa Hoàng hậu, là chương quản hậu cung mà lệnh cung nhân đem tới các hộp thức ăn, canh gan ngỗng đặc chế của ngự thiện phòng cam tuyền cung, tôi cả ngày bồn chồn bứt rứt, chỉ có mỹ thực mới kích thích được giác quan và bây giờ tôi cũng chỉ có thể tìm vui bằng chính khẩu vị của mình.

“Gan ngỗng đúng là ngon nhưng nô tỳ nghe nói thịt ngan tính hàn, sợ với chứng khí hư của người...” Nam Lăng lo lắng nói.

“Lâu không ăn thịt, dạ dày cũng trống không, sao lại yếu đuối đến mức này chứ?” Tôi ngẫm hiểu, cơ thể này từ lâu đã có mầm bệnh.

Không phải nói Lý phu nhân mất sớm sao, xem ra không sai, những khi nản lòng đến bất lực thì tôi lại tự an ủi mình, có lẽ sẽ nhanh chóng được giải thoát thôi.

Cho nên tôi kiên quyết không mời Thái y, thứ nhất, Thái y chỉ sợ cũng không có cách nào, chắc lại ép dùng thêm thuốc đắng. Thứ hai, trong lòng ẩn chút giận đối, Lưu Triệt tức giận không muốn gặp tôi, tôi cũng không thèm mượn cố, tránh người ngoài lại hiểu lầm tôi dùng bệnh tật để lấy lại sự ái.

“Lấy trà hoa Yến tắc Tây Vực tiến cống ngâm một ly cũng có thể chữa trị.” Tôi nôn đến mất sức, mệt mỏi tựa vào đầu giường.

Hương trà dịu ngọt xộc vào mũi tạm thời áp chế cơn nhộn nhạo trong bụng, bên ngoài lá vàng lá tả rơi, tôi thốt nhiên hoảng hốt, mùa thu giữa tận cùng trống trải đang lặng lẽ tìm về, lại một năm nữa sắp qua.

Mê man ngủ cả buổi chiều, trong mộng cứ có những tiếng động xì xào, khi tỉnh lại thì ngoài màn hình đúng là có tiếng người, âm thanh bi thương vô hạn, vắng vắng xa xăm, tôi nín thở yên lặng nghe, lúc trầm lúc bổng, tôi bất giác cất bước, dựa vào lan can dõi mắt trông về phía núi rừng bao la.

Dừng lại rồi âm luật lại tăng lên, tôi đẩy cánh cửa ra, không thấy bóng dáng cung tỳ nào nhưng cũng không có ai ngăn cản. Tôi đi thẳng ra ngoài, gió núi chiều tà lạnh lẽo, tôi vô thức vòng tay quanh mình, hóa ra là tầng y.

Âm điệu này mê hoặc tâm trí tôi, tựa như đã từng nghe ở đâu đó rất lâu trước đây.

70. Chương 70: Thu Phong Từ

Núi non trùng điệp, những gốc cây sam trắng vươn thẳng đến tận trời cao, cành cây chằng chịt bám víu bên vách núi, tiếng nhạc ngày càng gần, bây giờ mới thấy rõ phía cuối cánh rừng là một chái nhà bằng gỗ có suối chảy qua, trong tiếng nước róc rách, một nam tử mặc áo bố màu vàng nhạt đang ngồi trước dao cằm, không rõ khuôn mặt, xung quanh là vài thị hầu hoặc đứng hoặc ngồi cùng gỗ nhịp.

Tôi ẩn mình sau gốc cây sam, không ngờ ở Cam Tuyền Cung cũng có người cao nhã vậy.

Một nam tử đưa lưng về phía nam tử trẻ tuổi vỗ tay hoan nghênh nói, “Khúc Phượng Linh này trong lòng phải có trăm vạn hùng binh mới có thể tấu được hào khí như thế.”

Nam tử đánh đàn ngừng đầu lên, “Trăm nguyện nghe cao kiến của Tư Mã Thị trung.”

Tôi kinh ngạc, chỉ biết Lưu Triệt tinh thông âm luật nhưng không ngờ hắn còn có cầm nghệ cao siêu, sử dụng nhạc khí còn thành thạo hơn tôi.

Nam tử trẻ tuổi vội vàng đứng lên, khom người cúi đầu, “Thần không dám nhận, thuở nhỏ theo gia phụ chu du tứ phương nên tích góp được chút kiến giải.”

Hắn chính là Tư Mã Thiên nổi danh trong lịch sử đó sao! Một bộ sử ký lưu truyền muôn đời.

Lưu Triệt bất động, tiếp tục nói, “Cổ nhân nói, đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, có thể lý giải vạn vật tồn tại hữu hình và cả vô hình.”

“Thần năm trước du ngoạn về phía nam tới Giang Hoài, núi biếc non xanh, lại tới Hội Kê, tham quan mộ Vũ đế, thấy các điều lạ, du ngoạn sông nước khiến thần được linh ngộ.”

“Linh ngộ điều gì?”

“Trời đất tồn tại cùng chúng ta, vạn vật cùng ta hòa làm một.”

“Nếu con người không vì mình, thần tiên không tồn tại, thánh nhân vô danh, nếu học theo Hoàng Đế thì không thích hợp với Đại Hán ta. Nếu không tranh sự đời, dùng cái gì trị quốc, làm sao an dân? Bình định Hung Nô lại càng vô vọng.” Lưu Triệt vừa gảy đàn vừa hùng hồn nói.

“Bệ hạ là minh quân, đề cao học thuyết nho gia, cũng là xu thế Đại Hán cần, thần chỉ là một thư sinh, so với thuật trị quốc thì không có nhiều kiến giải, chỉ ham thích du sơn ngoạn thủy, ghi chép lại kỳ văn dị sự, kể thừa gia phụ.”

“Khi lão thái còn sống, trăm từng đọc Nam Hoa Kinh và Tề Vật Luận không dưới mấy trăm lần, Đạo gia tinh tú đã ăn nhập vào cốt tủy.”

Tư Mã Thiên mở thẻ tre trong tay ra, “Từ phú này của bệ hạ còn khuyết, dù có bao quát được khí phách vạn vật.”

Giọng nói trầm thấp của nam tử cất lên,

“Gió thu thổi làm bay mây trắng

Cỏ hoa tàn, nhận thẳng về nam

Hoa lan đẹp, hoa cúc thơm

Nhớ giai nhân mãi vẫn vương trong lòng

Chèo lâu thuyền qua sông Phần thủy

Ngang giữa dòng, sóng dậy trắng ngàn

Điệu hò tiêu trống hòa ngân

Toàn vui vẻ, lại thêm phần thương đau

Trẻ trung khỏe mạnh bao lâu

Bỗng nhiên già lão bạc đầu biết sao?”

Tôi dựa vào thân cây ngẩng đầu nhìn cành lá trên cao, lá cây xào xạc như đón gió Mạc Bắc thổi vào lòng quanh vắng mênh mông.

“Chưa được hoàn mỹ, thiếu mất từ kết.”

“Người phía sau cây, nghe xong có góp ý gì không?” Lưu Triệt đứng dậy cao giọng.

Tôi giật bắn người, đành mặt dày mày dạn đi ra.

“Vị này là?” Tư Mã Thiên xoay người, nghi hoặc nói.

“Tô Lâm, truyền ý chỉ của trẫm, cung tì thị hầu ở Chiêu Tiên Các phạt tượng rồi nhốt vào lao.”

“Đừng! Nô tỳ một mình trốn ra, xin tự chịu phạt!” Tôi rạp người, vì chỉ mặc y phục mỏng manh nên khi quỳ xuống bị đá cắt vào đầu gối hơi đau.

“Lập tức thi thành!” Lưu Triệt bâng quan.

“Nô tì theo tiếng đàn đến đây, không biết là bệ hạ, nô tỳ xin chịu phạt thay họ.”

Tư Mã Thiên cúi đầu đứng bên, không khí nhờ tiếng đàn mà hòa hảo nay lại căng thẳng.

Lưu Triệt nhíu mày, “Nếu nàng có thể tấu được Khúc Phượng Linh cổ này mà không sai sót, làm cho trẫm hài lòng thì sẽ bỏ qua, bằng không thì cứ y lệnh mà làm.”

Thế này là cố ý khó dễ tôi rồi, tôi chỉ mới nghe một lần, lại đòi hỏi không sai một âm.

“Khúc Phượng Linh cổ không mất mấy tháng thì người bình thường không thể...” Tư Mã Thiên nhin không được mở miệng.

“Tấu không được thì lui ra!” Lưu Triệt nóng nảy.

“Nô tì nguyện thử một lần.”

Khi đứng dậy thì đầu gối đau điếng, lão đảo đi qua, tay phải dánh bùm chặt vật ngồi xuống, Tô Lâm dang khăn tay xong, tôi lập tức gảy đàn.

Gảy thử vài âm, chỉnh lại âm điệu cho chuẩn rồi lưu loát tiếp tục, lòng tĩnh lại, cảm xúc ảm sâu dào dạt tuôn trào, ngón tay tôi theo nhịp trái tim, ban đầu còn trúc trắc nhưng càng về sau tiếng đàn càng trôi chảy du dương.

Tôi khẽ nhắm mắt cất giọng uyển chuyển, tiếng đàn không còn theo ý tôi nữa mà bay bổng vút cao, khi ngẩng đầu lên tôi thấy trong rừng không biết từ khi nào chim chóc đã vỗ cánh lượn quanh.

Điệu hò tiêu trống hòa ngân.

Toàn vui vẻ, lại thêm phần thương đau

Tôi lặp lại hai câu này như không kèm chế được.

Khi kết thúc, tôi nhìn Lưu Triệt, “Cổ cây thừa thốt, mỹ nhân về già, gió thu sang!”

“Lần này thì hay rồi, gió thu sang, hay cho gió thu sang!” Tư Mã Thiên vung thẻ tre lên tán dương không ngớt.

“Nếu đã có thể khiến cho cao nhân từ trước đến nay vẫn luôn kiêu ngạo này mở miệng khen ngợi, việc này coi như bỏ qua, lui ra đi.”

“Vâng.” Tôi thở phào nhẹ nhõm, khi đứng lên mới phát hiện hai chân đã tê rần.

“Thứ cho vi thần đường đột, nói vậy nương nương chính là Lý mỹ nhân.” Tư Mã Thiên cung kính hành lễ.

Tôi khẽ gật đầu, “Nghe đại danh Tư Mã Thiên đã lâu.”

Hắn sững sốt, chợt cười nói, “Thiên tự nhận đã gặp qua vô số người nhưng không ngờ trong thâm cung lại có người đặc biệt như mỹ nhân.”

“Đem bài Thu Phong Từ này chép vào Đông Các của Diên Thọ Quán!” Tiếng nói xa dần, tôi vội bước theo, cúi đầu nhìn lại thấy dưới váy đã loang lổ vết máu.

Trở lại Chiêu Tiên Các, Nam Lăng đỡ tôi ngồi xuống, “Mỹ nhân, người đi đâu...” Còn chưa nói xong, nhìn thấy một mảng đỏ thẫm trên váy tôi nàng bịt miệng.

Lớp da trên gối rách ra chảy máu ròng ròng, tôi lệnh cho nàng không được hé miệng, lặng lẽ lấy một chén rượu chịu đau lau rửa vết thương, lấy vải sạch ngâm nước ấm băng bó qua.

Trời đã về chiều, bữa tối còn chưa dọn lên, tôi đang dùng tạm bánh trái buổi trưa cho đỡ đói thì thấy một hàng tiểu hoàng môn nối đuôi nhau tiến vào, các hộp thức ăn bày đầy bàn, tôi và Nam Lăng nhìn nhau.

“Bổn cung không dùng nhiều thế này, giữ lại một hộp cơm, một hộp canh là được rồi!”

Họ vẫn bày đồ ăn ra, hương thơm nức mũi, cái bàn dài hẹp muôn màu muôn sắc.

“Hôm nay là lễ gì vậy?”

Nam Lăng lắc đầu lại gần phụ giúp.

Sau khi bày xong hai đôi đĩa, họ tự giác lui ra, tôi ngồi xuống đón lấy thức ăn Nam Lăng đưa.

“Mỹ nhân xin hãy khoan!” Còn chưa nuốt xong miếng cơm, bên ngoài lại có một lão giả râu tóc bạc trắng mình mặc quan phục.

“Lại gì nữa đây?” Tôi càng không hiểu.

Ngồi xuống tháp, lão thái y trải túi đồ ra, lấy bình gốm có chứa tam thất và xuyên khung đặt xuống, chuẩn bị thêm một chậu nước ấm rồi lẳng lặng lui xuống.

“Ngươi...” Tôi còn chưa nói hết đã có người vén rèm bước vào.

Lưu Triệt đứng trước cửa trầm mặc nhìn khiến tôi bối rối, tay chân luống cuống không biết làm sao.

“Nô tỳ...”

“Trẫm...”

Chúng tôi không hẹn cùng mở miệng, lại im bật, quả là dị thường.

“Bệ hạ tới vấn tội sao?” Tôi cố lấy dũng khí đứng lên.

“Ngồi xuống.” Hắn lập tức đi tới.

Tôi theo phản xạ lui về sau, hắn lại khom người vén váy tôi lên, tôi giữ tay hắn, “Bệ hạ!”

Hắn gạt tay tôi ra, kéo cao ống quần để lộ đầu gối với vết thương tụ máu còn chưa khô.

“Ui...” Tôi hít sâu, hắn cẩn thận áp khăn ấm lên vết thương, đợi tôi đau ngất trời hắn mới nhẹ nhàng lau rửa.

Tôi nhìn hắn cúi đầu chuyên chú mà bất giác thất thần, cảm giác này quá mức quen thuộc, quen thuộc đến xa lạ.

Rắc tam thất và xuyên khung lên làm tôi thấy mát dịu thoải mái mà ngơ ngậy, hắn lại đột nhiên ngừng đầu, hai khuôn mặt gần trong gang tấc đến nỗi gần như kề nhau.

Tôi nín thở, tim đập loạn xạ. Đến khi hai má đỏ bừng, hần mới kéo tôi đứng lên, “Dùng bữa thôi!”

Hóa ra mỹ thực đầy bàn này là chuẩn bị cho Lưu Triệt, tôi trầm lặng không khách khí hưởng thụ.

Hần ngoài vài lần tạm dừng thì không mở miệng nói gì cả, hôm nay tôi bỗng nhiên phát hiện, hần ăn cơm rất chậm, hoàn toàn không giống tác phong thường ngày.

“Bệ hạ, người không biết mỹ nhân mấy ngày nay...” Nam Lăng đứng bên lẩm bẩm.

“Ta rất khỏe, người đừng lẩm điều!” Tôi buông đũa.

Lưu Triệt nghiêng đầu, ánh mắt đảo qua tôi thoáng do dự, “Khỏe lắm, với cái chân bị thương này cũng đủ để nàng tinh dưỡng vài ngày.”

“Tạ bệ hạ quan tâm.” Tôi buồn bực và cơm, phát tiết cơn giận vào bữa cơm xa xỉ này.

“Nếu nàng không chịu khó tĩnh dưỡng, bỏ lỡ cuộc đi săn tháng sau thì trăm cũng hết cách.”

“Đi săn?” Tôi kinh ngạc nói.

Hần ăn vài miếng nữa lập tức có cung nhân mang thêm đồ ăn vào, “Nếu không phải các phi tần của trăm đều đã đi, chỉ còn nàng, lại viện cớ này nọ thì trăm cũng không muốn mang theo người không an phận.”

“Nô tì không đi cũng được, tránh lại gây chuyện thị phi.”

“Ý trăm nàng hiểu.” Hần bỗng nhiên xoa tóc tôi, ngữ khí mặc dù nhu hòa lại khiến tôi không rét mà run.

Nhìn thì như bao dung sủng ái cực hạn, mấy ai biết được bên trong thế nào?

Dùng bữa xong, hần ngồi một lát, sai người thay thuốc rồi vội vàng rời đi, cũng tốt, giảm bớt bất an cùng xấu hổ.

Mùa hè dần đi qua, kỳ nghỉ ở Cam Tuyền Cung sắp chấm dứt, cung nhân gấp gáp chuẩn bị hồi cung, sức khỏe của tôi nhờ thu đến cũng có biến chuyển tốt hơn.

Lý Quảng Lợi thăng quan tiến chức ngày càng nhanh, nay lại thay thế Vệ Thanh, tiếp nhận chức vệ úy Cam Tuyền Cung. Lý Duyên Niên mặc dù đã tới vài lần, tôi đều không gặp, với những khúc mắc này, tôi không còn muốn thân cận với hần nữa.

Tôi từng ảo tưởng, vì thứ tình thân máu thịt này, trước sự hưng suy của Lý thị dù không giúp được nhưng tôi cũng không muốn khoanh tay đứng nhìn, trở mắt nhìn họ rơi vào vòng xoáy quyền lực.

Nay tôi đã hiểu, kẻ đáng thương tất có chỗ đáng giận, không thể tự thoát được.

Chính tôi cũng không phải đáng giận đó sao? Ngẫm nghĩ nhiều lại không cách nào thông suốt được, vì sao lại thế?

Đáng sợ nhất không phải bởi tình yêu mà trở nên mù quáng, mà là khi bất giác quay lại, người vốn tưởng rằng cực kỳ đáng hận lại không biết từ khi nào đã đi sâu vào đáy lòng.

Yêu khắc cốt, hận khắc cốt, thương tổn cũng khắc cốt.

Ngự giá rồng rần ra khỏi cổng, tôi vén rèm lên, chỉ có thể nhìn thấy lớp lớp màu vàng phiêu động hoa lệ.

Xa giá long phượng của Lưu Triệt cùng Vệ Tử Phu đi đầu, đỉnh kiệu có 4 góc vênh lên, bên trên khảm một viên trân châu Nam Hải to, dù cách rất xa, ánh mặt trời vẫn phản chiếu những tia sáng chói mắt.

Xa giá lưu ly mảnh vàng của Doãn phu nhân theo sau, bức màn che bằng lụa tinh xảo phát phơ, khi gặp nàng ở Vinh Hạng, nàng cũng ngồi trên kiệu thể này, là vinh hạnh đặc biệt Lưu Triệt ngự ban, cũng khó trách nàng kiêu ngạo như thế, tôi chưa từng thấy Lưu Triệt quát mắng nàng nửa câu.

Dưới thân tôi là Ngọc Long Hiên đã đón tôi lúc trước, nhuyển tháp vách gỗ, lụa là bao quanh, cuối cùng là Phi Vũ Kha của Chiêu Dương công chúa Lưu Tử Ngụ.

Làm tôi kinh ngạc là, Lưu Tử Ngụ chẳng những tùy thị Cam Tuyền Cung mà còn trở về Vị Ương Cung, trong khi cha nàng đã trở về đất phong từ lâu, để lại con gái bảo bối, không biết tính làm gì.

Kiều xóc nảy làm tôi buồn ngủ, không biết qua bao lâu, bên ngoài bỗng xôn xao ồn ào, tiếng vó ngựa dồn dập, tôi ló ra, Nam Lăng vội đi lên nói, “Là Phi Vũ Kha của Chiêu Dương công chúa đột nhiên va phải ổ gà, xém chút đã lật nhào.”

71. Chương 71: Tan Biến

Phía trước mấy hắc mã quay lại nhanh chóng chạy về phía sau, đoàn người đi chậm lại, tiếng Lưu Tử Ngu vọng đến, tôi kêu Nam Lăng dừng lại, muốn nhìn xem nàng có bị thương không.

Vừa đặt chân xuống đất thì thấy Hoắc Khứ Bệnh xoay người xuống ngựa, Lưu Tử Ngu nhào vào lòng chàng như con nhổ nhổ bị kinh hãi, bám víu cánh tay chàng.

Biểu cảm thân thiết, vì chiều cao chênh lệch nên khi chàng cúi đầu nói nhỏ, vẻ mặt nhu hòa hiếm thấy.

Tuy rằng tôi đã dự liệu trước sẽ có một ngày như vậy nhưng khi tận mắt chứng kiến vẫn cứ nhói đau.

“Bệ hạ lệnh, Chiêu Dương công chúa ngồi chung xe với Lý mỹ nhân.” Tô Lâm gấp gấp đuổi tới.

Lộn xộn một hồi, màn xe được vén lên, Lưu Tử Ngu tiến vào.

Tôi nhìn thấy con người Hoắc Khứ Bệnh lóe sáng chỉ trong một cái chớp mắt rồi nhanh chóng biến mất.

“Cẩn thận!” Xe ngựa di chuyển, chàng đỡ Lưu Tử Ngu từ phía sau.

Chỉ một thoáng ngăn ngủ nhưng mỗi động tác lọt vào mắt tôi lại thành một pha quay chậm kéo dài bất tận.

Tôi trầm mặc ngồi đó, Lưu Tử Ngu liên tục nhìn ra ngoài, tay áo khép lại che gò má ửng hồng.

“Mỹ nhân tử tử, người nói xem, Hoắc công tử chàng...Chàng có nữ tử trong lòng chưa?”

“Có lẽ từng có!” Tôi cự mình dựa vào vách.

“Người đang nói đến muội muội của Ngự Sử đại phu Trương Canh sao? Hai năm trước đúng là có nghe nói chuyện chỉ hôn nhưng Hoắc công tử đã kiên quyết cự tuyệt, có lẽ là không thích...” Lưu Tử Ngu đắm chìm trong dư vị ngọt ngào, hoàn toàn không thấy thần sắc khác thường của tôi.

“Người trước kia từng có giao tình với chàng, vậy người có biết chàng thích nữ tử thể nào không?” Nàng tiếp tục hưng phấn nói, tâm trạng chớm yêu này tôi cũng từng có nhưng lại mỏng manh quá.

“Ta và Phiêu Kỵ tướng quân bình thủy tương giao, không sâu sắc lắm, chỉ bằng đến hỏi Hoàng hậu nương nương đi.” Tôi thốt ra, bóng dáng tươi đỏ của Vệ Tử Phu vụt qua trong đầu.

“Đúng rồi, ngày ấy muội ở tẩm cung của Hoàng hậu nương nương thấy Hoắc công tử ngẩn ngơ nhìn tử, chỉ một chốc chàng lại nhanh chóng đi ra, nhưng muội vẫn không quên được ánh mắt của chàng, ôn nhu khác thường.”

“Thế sao, muội thấy thế à?” Tôi mập mờ nói, ra vẻ thoải mái cười cười.

“Muội nghĩ, chắc có lẽ chàng thích màu xanh nên muội vẫn thường mặc cung trang này, Hoàng hậu nương nương cũng đoán vậy.” Nàng mỉm cười, mắt dừng trên y phục màu xanh tôi đang mặc mà ngây người.

“Mỹ nhân tử tử là nữ tử duy nhất muội từng gặp mặc màu xanh lại đẹp đến vậy!” nàng tỏ vẻ ngưỡng mộ, lại thở dài không nói tiếp.

Hồi cung không lâu, những ngày nhàm chán trong hậu cung chậm chạp trôi qua với tin vui đầu tiên, các lời đồn lan truyền khắp chốn.

Tôi đang ngồi ở đầu giường, lật xem bộ sách Trịnh mỹ nhân tặng, Nam Lăng hấp tấp chạy vào thở hổn hển nói, “Mỹ nhân, Quế, Quế...”

Lòng thót lại, tôi trấn an nàng, “Từ từ đã, Quế gì?”

“Quế Cung Doãn phu nhân, mang long thai!” Nàng cuối cùng cũng nói được hết câu.

Hóa ra là vậy, tôi ngồi lại thắp, không kinh ngạc mà cũng chẳng vui mừng, chỉ thoáng buồn bã, rồi dần hóa thành sầu muộn.

Đây là một năm náo nhiệt nhất, sau khi tôi tiến cung trong mắt người ngoài, Lưu Triệt sủng ái yêu chiều tôi, ít khi đến thăm cung của các phi tần khác, mặc dù không ai dám nói nhưng đều thấy rõ.

Mà Doãn phu nhân lần này mang thai chắc chắn lại càng gây khó khăn cho tôi hơn, rõ ràng cùng với những bộ đỡ và hậu đãi dành cho Doãn phu nhân thì càng nhiều hơn là những lời châm biếm Y Lan Điện Lý mỹ nhân là một phi tần không có khả năng sinh đẻ.

Độc sủng chuyên phòng đã gần một năm mà vẫn không thấy tin tức gì, những ánh mắt nghi kỵ cùng lời lẽ khinh miệt xuất hiện mọi nơi.

Còn Lưu Triệt, tất nhiên vẫn không hề đến chỗ tôi, lại càng chứng thực đồn đãi của họ là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành quyền quý cao sang nay đã thất sủng.

Các nàng nói, dù bề ngoài có đẹp đẽ thế nào cũng sẽ có lúc bị chán ghét.

Các nàng nói, phi tử không thể mang thai bệ hạ sẽ không lãng phí tâm tư.

Các nàng nói, Lý thị vận số xem ra đã tận, xem còn kiêu ngạo được bao lâu.

Năm đó Trần A Kiều với huyết thống tôn quý, hậu thuẫn hùng mạnh vẫn là vì mười mấy năm không sinh được hoàng tử, không thể mang long mạch mà danh chính ngôn thuận thất sủng.

Huống chi, một mỹ nhân không có gốc gác như tôi, mỹ nhân từng nhiều lần chọc giận long nhan.

Tuy khó chịu nhưng tôi suy nghĩ nhiều nhất vẫn là chuyện nếu Lưu Triệt đã không còn hứng thú với tôi thì có thể có cơ hội xuất cung không.

Cung nhân Y Lan Điện dần vắng vẻ, ngoài cung tỳ hầu hạ bên cạnh thì những cung tỳ tôi không kịp biết tên đã luôn bị đủ mọi cơ điều đi.

Cửa Y Lan Điện luôn rộng mở, ngoài chuyện quan trọng cần bẩm báo thì gần như không có ai lại vắng, điện phủ vốn không náo nhiệt lại vì Lưu Triệt đã lâu không lâm hạnh mà trở nên lạnh lẽo trống trải.

Đồ đạc cấp cho Y Lan Điện cũng theo đó mà giảm bớt, cũng may tôi không thèm để ý, ăn no mặc ấm là đủ rồi.

Chà đạp lên nhau quả nhiên là cách sinh tồn nơi hậu cung.

Hôm đó ngắm cảnh trong Phù Dung Viên, dọc hai bên đường cúc đã nở rộ rực rỡ, lá vàng rơi rụng đầy sân, khung cảnh rất nên thơ.

Từ nửa tháng trước hồi cung, tôi và Lý Duyên Niên trở mặt, hẳn không cho tôi tiếp xúc với tin tức bên ngoài nữa, tôi chỉ có thể từ chỗ Nam Lăng lượm lặt chút ít.

Chiều Dương công chúa thường xuyên đến Tiêu Phòng Điện, đồn rằng nàng là tân sủng của Lưu Triệt nhưng chỉ có tôi biết, nàng không phải muốn làm hậu phi mà là tướng quân phu nhân.

Trong bụng nhộn nhạo, tôi nằm xuống thắp, bịt miệng, nén xuống cơn buồn nôn cuộn lên, tôi không đứng vững, Nam Lăng vội vàng đỡ tôi ngồi xuống lan can.

Đang trong tình cảnh nhếch nhác, lại thấy một đám đông từ xa đi tới, tôi vừa nhìn thoáng qua đã thấy bóng dáng Lưu Triệt “Đi mau!” Tôi chẳng quan tâm đến cơ thể đang khó chịu nữa, kéo tay Nam Lăng gấp bỏ đi.

“Mỹ nhân, người không muốn gặp lại Doãn phu nhân...”

Tôi quay đầu, “Tại Vị Ương Cung, ngoài người ra, ta chẳng muốn gặp ai.”

Lập thu là lúc Lưu Triệt đại xá thiên hạ, ở Quế Cung thiết yến chúc mừng suốt hai ngày, tiếng đàn sáo ngân nga không dứt, lãng phí xa hoa mà long trọng.

Tôi nghe tiếng nhạc mới biết được từ lời nói hớ của Nam Lăng, nàng không dám nói cho tôi biết, sợ tôi buồn.

Tôi cười khẩy, nếu chỉ vì chuyện này mà buồn thì sau này tôi làm sao đối mặt với cuộc sống?

Trong Vị Ương Cung này chỉ mình tôi là không màng mọi chuyện.

Đêm càng về khuya, tôi càng quần chặt chần, không biết thiếp đi khi nào mà gặp đủ loại ác mộng, tỉnh mộng thì quên sạch.

Giấc mộng đêm nay lại đặc biệt chân thật, tôi thậm chí có thể cảm thấy bờ ngực ấm áp sau lưng, một bàn tay to vuốt ve khuôn mặt tôi, tôi trở người, vô thức tìm đến nguồn ấm đó.

Hít một hơi, tôi ngửi được mùi rượu, mơ hồ thì thảo, “Thật là một giấc mộng đẹp!”

Tôi còn đang say sưa trong ấm áp thì đột nhiên cảm thấy vòng tay bên hông siết lại, tôi giãy dụa muốn tỉnh.

“Nàng mộng thấy gì?” Bên tai thì thảo tiếng nói, tôi thét lên.

Tay hấn lại bịt miệng tôi, che kín nửa khuôn mặt, tôi chỉ có thể mở to hai mắt.

Là Lưu Triệt, giọng của hấn, hơi thở của hấn, dù là trong bóng đêm tôi cũng có thể nhận ra.

Tôi muốn nói chuyện, hấn lại không chịu buông tay, dán sát lại tôi, bàn tay dịu dàng vén tóc mai tôi, “Nàng có mừng cho đứa nhỏ không?”

Tôi vặn người lại bị hấn giữ chặt, “Sao nàng lại ngang bướng thế, một câu mềm mỏng cũng không chịu nói...”

Sự râm ran trên mặt truyền vào tim tôi, hơi thở bị đè nén, nghe hấn nói, một thứ xúc cảm kỳ lạ dần dâng đầy, trong bóng đêm thâm nhập vào thế giới của tôi, hoảng hốt không chân thật.

“Chỉ cần nàng chịu nhún nhường một chút trầm sẽ tha thứ cho nàng!” Giọng hấn trầm thấp khàn khàn.

Tôi hiểu ra, đêm nay hấn say rồi, còn say ngoạn cần câu nữa.

“Lưu Triệt...” Tôi rên lên, muốn gạt tay hấn ra.

“Trầm đối với nàng không tốt sao?” Hấn cảm nhận được sự phản kháng của tôi nên lỏng tay.

Tôi còn chưa kịp điều chỉnh nhịp thở đã bị hấn phủ xuống môi, “Ừm...” Tôi quay đầu đi, hấn lại cắn mạnh xuống môi dưới, dán vào môi nói, “Hôm nay nàng thấy trầm ở hoa viên, vì sao lại quay đi? Nàng không muốn gặp Doãn phu nhân, trầm biết...Chúng ta rồi sẽ có con...”

“Người buông ra trước đi, nhìn cho rõ xem, người có biết đang ở trên giường ai không?” Tôi cố đẩy hấn ra, lời nói sau cơn say, nhưng sùng ái của hấn tôi không nhận nổi, cái giá phải trả quá lớn.

Hấn dừng hành động nói chuyện, đè chân tôi xuống, mở áo ngủ ra, ý loạn tình mê di động trên da thịt tôi, hấn nói, “Vắng vẻ nàng bấy lâu trầm vẫn nhung nhớ hương vị của nàng...”

Hấn mạnh tiến vào, tôi bật ra tiếng rên rỉ đau đớn lập tức bị hấn dùng miệng chặn lại, hơi thở mang theo mùi rượu giao triền quần quýt, hai cơ thể áp sát vào nhau.

“Người cũng không hỏi xem thiếp có đồng ý không, không thêm bận tâm cảm nhận của thiếp.” Tôi ngừng giãy dụa, lẳng lặng nằm dưới thân hấn.

“Vậy nàng có bận tâm đến cảm thụ của trầm không?” Hấn dừng lại, con ngươi lấp lánh trong bóng tối.

“Bệ hạ cần ư?” Tôi vươn tay phủ lên mắt hấn.

“Sao trầm lại có thể quên mất, nói đạo lý với người tâm địa sắt đá làm gì?” Hấn chống tay ngồi dậy.

Có lẽ do cơn say, cả người hấn lắc lư loạng choạng, đi được vài bước lại nghiêng ngã xuống nhuyển tháp bên cửa sổ.

Tôi nhìn bên ngoài, đêm đã khuya, nửa đêm nửa hôm thế này, hấn lại say, tôi cuối cùng vẫn không đành lòng.

Khoác thêm áo, tôi sờ soạng châm nến rồi bước xuống giường, không muốn gọi cung tì.

“Thiếp đưa người về tháp.” Lưu Triệt nửa tỉnh nửa say nắm lấy tay tôi, tôi phải dùng hết sức mới đưa được hấn trở lại tháp.

Vừa đến mép giường hấn đã đổ ập xuống đè tôi ở dưới, tôi còn đang muốn giãy ra thì lại phát hiện hấn không nhúc nhích nữa, đã ngủ luôn trên người tôi.

Tôi dở khóc dở cười, làm cái đệm thịt không công, nam nhân mới vừa rồi còn tranh luận với tôi lúc này lại ngủ say như một đứa trẻ.

Sợ làm hấn thức giấc, tôi nhẹ nhàng dịch chuyển, luồn ra khỏi hấn, hấn bắt măn hừ vài tiếng rồi giữ rịt hông tôi, đợi một lúc nữa, khi tiếng thở của hấn đều đều rồi tôi mới rút người ra.

Ngơ ngác đứng bên tháp, nương theo ánh nến lập lòe chiếu lên khuôn mặt hiền hòa vô hại của hấn, tôi vén mấy lọn tóc xòa xuống trán hấn, bàn tay chạm vào da thịt hấn với những đường nét rõ ràng, trong lòng không biết tại sao lại khổ sở không tả xiết.

Tôi chậm rãi vẽ theo đường nét khuôn mặt hấn, chỉ những lúc thế này tôi mới có thể không ngại ngần đối diện với hấn.

Cứ ngẩn ngơ ngồi bên lạng lẽ nhìn hấn, trong giấc ngủ hấn vẫn nắm tay tôi, dịu dàng mà không chút dục niệm.

Nam tử đã gần bốn mươi này lớn hơn tôi mười tám tuổi nhưng lại là khoảng cách tôi không cách nào vượt qua được, hình ảnh ngày xưa không ngừng hiện lên trong đầu, là sự bạc bẽo chua xót, vừa chạm vào đã lập tức vỡ vụn.

Đến khi nến cháy hết tôi mới bừng tỉnh, cuốn chiếc áo choàng bằng lụa cuộn mình trên tháp ngủ say.

Đến khi tỉnh lại, tôi đã nằm ngay ngắn trên giường, một mình, mọi chuyện tựa như một giấc mộng.

72. Chương 72: Bay Cao

“Trong đại lễ Hán cung, Phiên Vương các nơi sẽ vào kinh chúc mừng, kì trân dị bảo hằng hà, nô tỳ làm việc ở khó phủ đã từng thấy đầy hòm trân châu bạch ngọc, gấm vóc Vân Nam nhiều không kể hết.” Nam Lăng vừa chải đầu giúp tôi vừa kể.

“Đều là tục phẩm, có nhiều hơn nữa cũng không lọt vào mắt Lưu Triệt được.” Tôi vén tóc.

“Nhưng cũng có mấy thứ rất đặc biệt.”

“Hử? Đặc biệt thế nào?” Tôi bị vẻ mặt của nàng làm cho hứng thú.

“Trung Sơn Vương tiến cống một con ngựa bằng đồng đen đang dẫm đạp quân Hung Nô, cao hơn ba thước, trên dát vàng ngọc, trong miệng ngậm một viên dạ minh châu cực lớn, phát sáng trong đêm, rất kỳ lạ.”

“Rất sáng tạo, Trung Sơn Vương thật giỏi phỏng đoán thánh ý.” Trong lòng tôi bất an, nhướn mày nói, “Vậy bệ hạ định ban cho Phiêu Kỳ tướng quân?”

“Sao Mỹ Nhân biết? Đúng ạ! Bệ hạ nói kỷ niệm chiến công hiển hách của tướng quân.”

Đang xum xoe vì phò mã tương lai sao? Lưu Thắng trù định khôn khéo, dùng nữ nhi để lung lạc quyền thần, giấu tài mười mấy năm quả không uổng, chỉ sợ dã tâm không nhỏ hơn Hoài Nam Vương.

Hôm đó ánh mắt Hoắc Khứ Bệnh nhìn Lưu Tử Ngụ, là tôi đa tâm nhưng với trực giác của mình, tôi không nghĩ giống họ.

Vương tôn quận chúa, có phải là thiên phó lương duyên? Còn tôi thì có là gì.

“Còn có hai bảo vật, là Thường Sơn Vương tiến cống.”

“Ừ...” Tôi thờ ơ đáp.

“Ngọc bội Long Phượng và trâm ngọc Bàn Long khảm phỉ thúy, ngọc bội màu xanh, mùa hè sẽ phản chiếu ánh sáng màu đen, còn trâm ngọc dùng loại ngọc thượng đẳng chế thành, tinh xảo khéo léo, hoa văn sống động như thật!”

Chỉ nghe nàng miêu tả tôi cũng đã tưởng tượng được, công nghệ kỹ thuật của cổ nhân thật tỉ mỉ, vượt ra ngoài hiểu biết của tôi, luận về trình độ kỹ xảo thì cao thâm hơn mấy móc hiện đại nhiều, lại còn chạm trổ tinh tế khiến hậu nhân không sánh kịp.

“Ngọc bội Long Phượng bệ hạ sáng sớm đã ban cho hoàng hậu nương nương, nghe nói trâm Bàn Long sẽ thưởng cho Doãn phu nhân, nhưng bệ hạ chỉ tặng ngàn gấm vóc, còn cây trâm thì giữ lại, kỳ quái.”

Nói đến đây tôi chợt nhớ tới, cho đến ngày nay, tôi chưa từng tặng lễ vật nào, dù trong lòng chán ghét nhưng bề ngoài vẫn không thể qua loa được.

“Chuẩn bị chút lễ vật, sau đại yến hôm nay người hãy thay ta đem đến Quế Cung, coi như tâm ý của ta.”

“Tặng gì mới được ạ?”

Tôi nghĩ nghĩ rồi nói, “Tặng chút trang sức châu báu, không cần quý giá quá nhưng cũng không thể keo kiệt, người tùy ý chọn mấy món là được.”

“Dạ, nô tỳ sẽ chuẩn bị ngay.” Nàng đáp lời rồi lui xuống.

Tôi gọi nàng lại, ghé vào tai nói, “Xong việc thì mời thái y đến đây.”

Nàng cười trộm rồi đi ra ngoài.

Từ lúc từ Cam Tuyền Cung trở về tôi đã thấy trong người bất thường, tính ra kinh nguyệt đến nay đã hai tháng không có, mà Lưu Triệt lại không chạm vào tôi nữa, theo lẽ thường thì không thể mang thai được, nhưng nếu đúng một tháng, thời gian ở Cam Tuyền Cung Lưu Triệt gần như ngủ lại hàng đêm mà vết sẹo của tôi đã khỏi, tôi không còn dùng xạ hương đúng hạn nữa...

Toàn thân run lên, vuốt ve cái bụng bằng phẳng, trong lòng tôi trăm mối tơ vò, tháng ngày tịch mịch, nếu có một đứa con bầu bạn có lẽ tôi sẽ hồi tâm, chờ nó lớn lên, đón chào tôi mới là giải thoát cuối cùng.

Cách cái chết càng gần, suýt soát có thể chạm tới, cảm giác ấy ra sao, có hiu quạnh lạnh lẽo không?

Nhưng cha của đứa trẻ này lại là một nam nhân không có tình yêu, hắn từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình đế vương, nơi mà tình thân mỏng lạnh mờ nhạt.

Nghĩ kỹ, nôn mửa khó chịu, choáng váng một hồi, kinh nguyệt chưa đến, triệu chứng của tôi không còn nghi ngờ gì nữa, chính là có thai.

Lưu Triệt nếu biết sẽ động lòng không?

Trong đầu lại hiện lên hình ảnh Lưu Tử Ngu và Hoắc Khứ Bệnh, tim nhói lên, buốt giá, có lẽ từ nay về sau, quan hệ giữa chúng tôi sẽ chỉ là muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Chiều tà, tôi ngồi trong màn, qua khe hở thấy Nam Lăng dẫn Thái y vào, người này là Trương Thái y lần trước đã bắt mạch cho tôi.

“Mỹ Nhân, cựa thân từng dặn người phải tịnh tâm tĩnh dưỡng, bồi bổ thích hợp, không biết thuốc bổ lần trước người có dùng đúng hạn không?”

Tôi cứng lại, “Bổ cung không phải có thai?”

“Quả quyết không phải, vi thần có thể báo cho bệ hạ biết chuyện này không?” Hắn thở dài.

“Không... Không cần, cũng không có gì nghiêm trọng.” Một cảm giác mát mát ập đến, tôi ban thưởng rồi sai Nam Lăng đưa hắn về.

Chẳng lẽ là bệnh lạ? Có nên nói với Lưu Triệt không, dù sao hắn cũng là chỗ dựa duy nhất của tôi.

Chuyện xảy ra đêm đó Lưu Triệt dường như đã quên, chưa từng tới đây nữa.

Tiết trời vào thu, cuộc săn bắn ở Thượng Lâm Uyển ngày càng gần.

Hôm nay Vệ Tử Phu lệnh cho cung nhân tuyên gọi, tôi dùng qua loa điểm tâm, rửa mặt chải đầu xong, Nam Lăng lấy ra mấy bộ cung trang hoa lệ cầu kỳ, tôi kìm lòng không đành nhặt lên một bộ lục y nhưng cuối cùng vẫn buông xuống.

Từ khi Lưu Tử Ngu thường xuất hiện trong cung trang màu xanh, tôi lại không thích màu sắc này nữa, không rõ tại sao.

Mặc một bộ khúc cư màu lam, nội sam màu trắng, đai lưng xanh đen rộng ba tấc, phơi bày vòng eo cùng các đường cong của cơ thể, mái tóc búi kiểu Phi Vân Kế đơn giản, trước khi ra khỏi cửa, tôi rút xuống trâm cài Nam Lăng đã cắm lên tóc, mấy phục sức phức tạp này tôi không ham thích, không muốn hành hạ cái đầu.

Đi đến nửa đường, đai lưng bỗng lỏng ra rơi xuống, áo dài mở ra, may là vườn hoa vắng vẻ, tôi khép lại vạt áo ngồi dưới gốc cây ngô đồng chờ đợi Nam Lăng quay về lấy đai lưng khác.

“Tiểu cung nữ nơi nào, sao lại nhàn hạ ở đây?” Một giọng nam lười nhác cất lên, tôi ngược mắt nhìn thấy một gã hoa phục lòe loẹt mặt mày ngả ngớn đang chắn phía trước.

Tôi không đáp, kéo áo vào sát hơn.

“Hóa ra là người câm.” Nam tử này trên dưới ba mươi, lời nói bừa bãi không biết kềm chế.

Tôi làm như không nghe không thấy, chỉ cầu mong Nam Lăng nhanh trở về, quần áo không chỉnh tề lại ở cùng người lạ, đây không phải chuyện hay ho gì.

“Dung mạo rất khả ái, chi bằng đi theo bốn vương đi.” Hắc lỗ mãng nâng cằm tôi lên, bị tôi hất ra.

“Làm càn!” Tôi bình tĩnh đứng lên.

“Càng giận càng xinh đẹp, thật là mỹ lệ trời sinh.” Hắc đảo mắt qua y phục của tôi, ngữ điệu càng bốn cột.

“Tránh ra, bốn cung không muốn so đo với người.”

Trong mắt của hắc tử hiện lên một tia bốn cột, “Đừng đùa nữa, phi tần gì mà đến phục sức đơn giản cũng không có, hoàng huynh đâu keo kiệt đến vậy?”

Vốn không muốn nhiều lời với hắc tử, nghe vậy tôi lại buồn cười, “Nếu ta cài trâm đầy đầu, chẳng phải chính là hoàng hậu?”

“Ừm, có lý!” Hắc khoan tay gạt đầu.

“Vị vương gia này, ngài cũng thật hài hước.” Tôi đẩy hắc tử ra, đi về phía hoa viên.

“Hài hước là cái gì?” Hắc tử dai dẳng.

Hắc tử là cái thứ lãng tử gì mà dám làm càn ở Vị Ương Cung này nhỉ, tôi nhanh nhẩu ứng phó “Hài hước là dùng nhiều trí tuệ mà ít lời.”

“Mỹ Nhân!” Nam Lăng rốt cục cũng tới rồi, nhìn sang nam tử, nàng vội vàng hành lễ, “Nô tỳ bái kiến Thường Sơn Vương.”

Tôi đã hiểu, còn hắc tử hơi kinh ngạc nhưng lại thở dài ra vẻ hối lỗi, “Bốn vương đường đột, Lý Mỹ Nhân chớ để ý.”

“Ngài biết bốn cung?” Tôi bất ngờ.

“Giai nhân khuynh quốc, nghe danh đã lâu!” Hắc tử nhường đường.

“Vương gia tự trọng.” Tôi phẩy tay áo bỏ đi, hắc tử ở phía sau lăm bắm nói, “Mắt nhìn của hoàng huynh đã vượt xa ta rồi...”

“Thường Sơn Vương Lưu Thuấn phóng đảng buông thả, là hoàng tử nhỏ nhất của tiên đế, được sủng ái tới tận bây giờ, vì ngài ấy thường xuyên ở đất phong nên bề hạ cũng không quản thúc nhiều.” Nam Lăng bắt mắt thay tôi.

“Trầm mê tử sắc mới là cái bệ hạ muốn thấy.” Tôi chỉnh đai lưng rồi chậm chậm đi trước.

Hơn mười vị huynh đệ của Lưu Triệt không phải mất sớm thì lại ngập trong tử sắc, tâm địa để vương khúc khuỷu khó dò.

Gió lạnh thổi qua làm tôi cảm thấy mát mẻ, kéo kéo vạt áo, trong bụng lại nôn nao, Nam Lăng phải dìu tôi đi.

Kể ra cũng lạ, Nhiễm Nhạc dẫn tôi đến thiên điện nói là hoàng hậu nương nương có việc, bảo tôi đợi ở đây.

Ngồi trên nhuễn tháp, nơi đây vẫn như ngày trước, còn nhớ hơn một năm trước, khi tới đây giao cung trang thì Nhiễm Nhạc tư thái kiều my, kiều ngạo nhưng giờ nàng lại một mực tránh mặt tôi.

Bên phải vách tường là bức rèm che, loáng thoáng có thể thấy bên trong, Tiêu Phòng Điện thoang thoang hương thơm, chưa vào đông nhưng đã đặt lò ôn, cả phòng ấm áp.

“Mỹ Nhân, người nói xem Hoàng hậu nương nương vì sao...” Nam Lăng thò đầu ra nhìn xung quanh, tôi lắc đầu ý bảo nàng chớ có lên tiếng.

Vừa uống vài hớp trà nóng, đang xoay xoay cái chén ngọc trên bàn chợt nghe bên trong vang lên tiếng bước chân, sau đó là tiếng người nói.

“Hoắc tướng quân, roi da Tử Ngu tặng ngài có tốt không, phụ vương nói đó là roi làm từ đuôi chó ngao vô cùng quý giá của người Hung Nô.”

Tôi khựng người, đến khi nghe được tiếng Hoắc Khứ Bệnh vang lên, “Rất tốt, ta đã lệnh cho thợ thủ công phỏng chế mấy trăm cái cho doanh trại Phiêu Kỵ, vi thần mắc nợ công chúa một lần rồi.”

Cách bức rèm che, một bóng áo xanh, một bóng áo trắng mờ ảo, hai người có vẻ vừa từ ngoài về.

“Hoắc tướng quân khách khí quá, Tử Ngu chỉ muốn giúp ngài phân ưu, vui mừng còn không kịp nữa là.” Nàng nũng nịu mềm giọng.

“Hoàng hậu nương nương không ở tẩm cung sao?” Hoắc Khứ Bệnh hỏi.

“Xin tướng quân chờ một lát.” Nhiễm Nhạc dâng trà xong thì lui ra.

“Nghe nói bệ hạ muốn tới Thượng Lâm Uyển săn bắn, ngài có thể thỉnh cầu bệ hạ mang ta đi cùng được không?”

“Nam tử săn bắn, công chúa thân kiều thể quý, không tiện đi theo.” Hoắc Khứ Bệnh tuy xa cách nói vậy nhưng tôi vẫn cảm thấy lòng như bị ai đó khoét thủng, chờ đợi nghe, phảng phất như thấy đôi mắt đối diện đang mở to, cho tới bây giờ kẻ sát bên chàng luôn là một nữ tử khác.

Xúc động trong thoáng chốc, tôi đã hiểu ra, tôi đang ghen với Lưu Tử Ngu, ghen nàng có tuổi thanh xuân tự do phóng khoáng, có thể danh chính ngôn thuận kề cận bên Hoắc Khứ Bệnh, còn tôi, ngay từ đầu đã vì thân phận hèn mọn mà ngay cả cơ hội được nắm tay chàng công khai cũng không có.

Trước đây tôi là ca cơ, thân phận không xứng, chỉ có thể lén lút ngắm chàng từ trong góc.

Nay tôi là phi tần, giai cấp càng rõ ràng, ngay cả nhìn cũng chẳng thể.

Chỉ trật một chút mà tất cả đã bị đảo điên không cách nào trở lại.

“Tử Ngu muốn đi, được không?” Nàng tuy là làm nũng nhưng vẫn tự nhiên.

Hoắc Khứ Bệnh cuối cùng mở miệng, “Được!”

Nàng cười khanh khách, đứng dậy vây quanh Hoắc Khứ Bệnh, hai bóng người gần gũi. “Ngài ở trên lưng ngựa rất uy phong, Tử Ngu cũng muốn học.”

“Không thể!”

“Ý ngài là đó là việc của nam tử, công chúa không tiện làm sao?” Lưu Ngu cố ý cao giọng.

Hoắc Khứ Bệnh xoay người đi, “Việc này sau này hãy nói.”

Âm cuối mang theo ý cười thản nhiên khiến tôi đang căng thẳng lại dịu xuống, lòng bàn tay nắm chặt cũng thả lỏng.

Tôi không thể mang lại hạnh phúc cho chàng, chàng hoàn hảo như vậy, nên có một nữ tử tốt nhất bầu bạn, anh hùng Mỹ Nhân, tôi muốn chúc phúc cho họ... Chỉ thể thôi.

Cúi đầu phát hiện hai tay đang nắm chặt vạt áo, vò nhàu đóa phù dung.

“Mỹ Nhân, mời người nhập điện.”

Nhiệm Nhạc đã chuẩn bị từ trước, khi tôi bước vào cửa điện, Hoắc Khứ Bệnh vừa vặn ngẩng đầu, thẻ tre trong tay rơi xuống một chút chàng kịp thời bắt lại.

“Bái kiến Lý Mỹ Nhân.” Chàng ngáp ngừng rồi nhìn thẳng vào tôi.

Tôi che mặt, ngăn cản ánh mắt bọn họ, Lưu Tử Ngu từ bên trong chạy ra, chẳng buồn hành lễ đã kéo tôi vào.

“Mỹ Nhân tỷ tỷ, mau đến xem.” Trong điện, trên bức tường phía nam có một bức bích họa (tranh vẽ trên tường dài) hơn hai thước.

Nếu ở hiện đại thì chẳng có gì lạ, nhưng thời Tây Hán, bích họa được biết đến phần nhiều được vẽ trên vách đá rộng rãi.

“Đây là bích họa được họa sĩ của Thường Sơn Vương vẽ, hội họa đồ sơn vô cùng hiếm thấy.” Nàng tỉ mỉ giải thích.

Hoắc Khứ Bệnh không biết từ khi nào đã theo vào, đứng ngay bên tôi, “Tranh sơn mài cung đình đa phần là long phượng, hình ảnh trong bức Phi Thiên Vũ này thật mới lạ.”

Giọng chàng trong trẻo dễ nghe, tôi nghiêng đầu vừa lúc chàng quay sang, ánh mắt xa xăm như xuyên thấu qua tôi nhìn ngắm bức họa kia.

“Hiếm khi được Thường Sơn Vương có lòng.” Tôi nghĩ đến điệu bộ cà rồn của hắn.

“Trung Sơn Vương mời công chúa quay về điện.” Tiểu hoàng môn bấm báo.

Lưu Tử Ngu lưu luyến không rời nhìn Hoắc Khứ Bệnh, “Hoắc tướng quân, đừng quên dạy ta cưỡi ngựa!”

Trong điện thoáng chốc chỉ còn lại hai chúng tôi, tôi dần xuống kích động, không ngẩng lên nhìn chàng, “Chiêu Dương công chúa đối với chàng là cả tấm chân tình, tuổi chàng không còn nhỏ nữa, cũng nên thành gia đi thôi.”

“Hung Nô chưa diệt, màng gì đến gia thất?” Cánh tay chàng vòng qua ôm tôi từ phía sau.

Tôi giật mình muốn đẩy ra, lại quỵn luyến.

“Dao Ca, nàng gầy đi rồi!” Chàng gối lên vai tôi, vòng tay siết chặt hơn.

“Nếu muội chết, chàng sẽ đón nhận nữ tử khác chứ?” Tôi xoay người, lẳng lặng nhìn vào mắt chàng.

“Nếu nàng không muốn thấy ta tuổi già cô đơn thì đừng làm tổn thương chính mình, chỉ cần còn sống là còn có hy vọng.” Bóng chàng nhoáng lên rồi ẩn sau màn che.

Bốn chữ ‘tuổi già cô đơn’ này đập vào lòng tôi, Hoắc Khứ Bệnh không biết, hai mươi tư năm sáng lạn ngắn ngủi mới là cả đời của chàng, như sao băng vụt qua chốc lát, ngay cả một gia đình đầy đủ chàng cũng không có.

Cả đời bốn ba trên sa mạc vô tận cho đến thời khắc cuối cùng của cuộc đời.

Hung Nô chưa diệt, màng gì đến gia thất?

Tôi ôm chặt lưng chàng, chôn mặt vào ngực chàng, “Muội muốn thấy chàng thực hiện khát vọng, san bằng Hung Nô, phong tư như sói, được muôn đời kính ngưỡng...tương lai rạng rỡ...”

“Nam nhi chí tại bốn phương, nhưng ở đây có một nữ tử, nên đây chính là nhà ta.” Chàng cầm tay tôi, đặt trước ngực.

Tôi vừa định mở miệng, lại rùn chân trượt xuống, Hoắc Khứ Bệnh nhanh chóng ôm lấy tôi định gọi người lại bị tôi bịt miệng.

“Sức khỏe muội vốn rất yếu, mấy ngày nay trong cung bận tổ chức đại yến, muội không muốn gây náo loạn.”

“Khó chịu thế nào?”

Tôi ôm bụng, nhìn chàng lo lắng lại là liệu thuốc chữa thương tốt nhất của tôi.

“Ở đây?” Hoắc Khứ Bệnh chạm lên bụng tôi, dịu dàng mát-xa, hơi thở nóng ấm vương vấn bên tai, lòng bàn tay ấm áp khiến tôi thoải mái hơn.

Tôi gật đầu, gục vào ngực chàng không muốn rời đi, màn che ngăn thành một khoảng trời, tôi tham luyến một thoáng ôn nhu này.

“Vì sao nàng đã bệnh như vậy lại không có ai chăm sóc?” Chàng cọ má lên trán tôi, thì thầm.

“Bệ hạ bận việc chính sự, không rảnh bận tâm, nhưng người đối với muội tốt lắm, tốt lắm...” Tôi ngơ ngậy đứng lên, đẩy chàng ra, dựa vào vách tường.

“Giữa ta và nàng còn phải che dấu sao? Bệ hạ đối với nàng thế nào ta đều biết cả.” Chàng nắm tay tôi, đôi mắt ẩn dấu nhiều cảm xúc.

“Vì biết nên mới càng phải che dấu.” Tôi gạt tay chàng ra, vén màn lên, “Làm phiền Phiêu Kỵ tướng quân giảng giải, bức Phi Thiên Vũ này quả nhiên xảo diệu.”

“Nếu xảo diệu, Lý Mỹ Nhân cứ giấu lên một lát.”

Vệ Tử Phu không biết đã đứng bên ngoài từ lúc nào, bình thần nhìn tôi, sắc mặt thờ ơ không chút gợn sóng.

73. Chương 73: Răn Dạy

“Hoàng hậu nương nương có gì dạy bảo?” Tôi sợ hãi giật bắn người nhưng nhanh chóng trấn tĩnh nói.

“Dì, nếu không có gì quan trọng, Khứ Bệnh xin được cáo lui trước.”

“Chậm đã, người cũng ở lại đây.” Vệ Tử Phu hếch cằm, đám cung nhân lập tức rời khỏi, đóng cửa điện lại, bên trong ánh nến lay động như dáng người con gái đang nhảy múa.

“Bây giờ các người hãy nói hết những gì muốn nói đi, Lý Mỹ Nhân người cứ dây dưa không dứt, đừng quên thân phận cùng cấp bậc lễ nghĩa.”

“Dì, việc này không liên quan đến nàng.” Hoắc Khứ Bệnh nói trước.

“Là nô tì không hiểu quy củ, sau này chắc chắn sẽ tận tâm tận lực phụng bồi bệ hạ.” Tôi lặng lẽ nói.

“Người đã nói hết chưa?” Vệ Tử Phu vẫn trưng ra nụ cười bàng quan.

Tôi không dám nhìn Hoắc Khứ Bệnh, chỉ thở dài nói, “Đã hết!”

“Còn người?” Nàng lại nhìn về phía Hoắc Khứ Bệnh.

“Dì, người đừng làm Khứ Bệnh khó xử.”

“Rốt cục là ai làm ai khó xử?”

“Con có chừng mực mà.”

“Lần này không cho phép người tùy hứng nữa, từ Hà Tây về đến Hán thổ, dân sinh không lo, người thân là thần tử, phải biết phân ưu cùng bệ hạ.” Nàng hùng hồn thuyết giáo.

“Khứ Bệnh tự nhận trung vì nước, trực Hồ hưng Hán, trong lòng chỉ có một nữ tử, có gì là không thể!”

“Đừng nói nữ tử trong thiên hạ này hăng hà sa số, cho dù chỉ có một mình nàng, nhưng nữ nhân của bộ hạ thì người cũng không thể tơ tưởng.”

Chàng đứng phắt dậy, nắm tay trắng bệch, Vệ Tử Phu trừng mắt uy nghiêm.

Từng câu từng chữ của nàng không sai chút nào, rất có dáng vẻ của một quốc mẫu phân ưu cùng Lưu Triệt nhưng cũng từng bước củng cố thế lực Vệ gia.

Hơn mười năm mài giũa, từng cái nhăn mày nhếch môi đều toát lên uy quyền của bậc mẫu nghi thiên hạ.

“Khứ Bệnh đã xin được đóng quân ở Hà Tây, ít ngày nữa sẽ xuất phát, mong dì bảo trọng.” Chàng cuối cùng cũng bình tĩnh nói, ánh mắt chúng tôi chạm nhau, chàng nghiêm nghị đứng dậy, chấp tay vái chào, “Dao Ca, bảo trọng!”

Cổ họng nghẹn ngào, tôi rũ mắt nói, “Tướng quân bảo trọng!”

Buồn cười làm sau, cuộc đời của cả hai chúng tôi đều bị trôi buộc vào Lưu Triệt, không dừng lại cho đến khi chết đi.

Tôi ngẩng đầu dõi theo bóng lưng cao ngất của chàng, áo trắng cô quạnh đâm qua lòng tôi, từng bước xa dần, không biết khi nào trở lại...

Tôi đứng dậy, chàng đã khuất trong ánh nến, Vệ Tử Phu giữ vai tôi chậm rãi nói, “Lý Mỹ Nhân cũng nên phân ưu cùng bộ hạ.”

“Vâng.”

Vệ Tử Phu nhấp một ngụm trà xanh, lại nói, “Kinh triệu Đô Ủy nửa tháng trước đã đến Đại Quận, hiệp trợ Đại Tư Nông quản lý việc kinh doanh muối, đường xá xa xôi, biên cảnh hung hiểm, chẳng biết có bình an quay về kinh không?”

Nàng làm như lơ đãng nhấn mạnh hai chữ bình an.

Lý Quảng Lợi vì sao lại đến Đại Quận? Ở Cam Tuyền Cung Lý Duyên Niên đã cảnh cáo hấn chó tham dự vào việc này rồi mà.

“Nếu hấn về, tức là đã làm tròn bổn phận của thần tử, nếu không về thì cũng là hy sinh vì nước, nô tì cũng không lo lắng.”

Nàng đặt chén trà xuống, “Nói rất đúng, người là một nữ tử thông minh.”

“Hoàng hậu nương nương quá khen rồi!” Tôi cố gắng duy trì vẻ hòa thuận khiêm cung.

“Xạ hương là thứ nữ tử ở hậu cung kiêng kỵ, người thông minh không nên mơ hồ.” Nàng nhếch miệng như băng sương liều rủ.

Đầu tôi choáng váng, chẳng lẽ việc tôi dùng xạ hương đã bại lộ?

“Nô tì sẽ cẩn thận.” Tôi thận trọng trả lời.

“Thương tổn long mạch cũng là tử tội.” Nụ cười của nàng càng rạng rỡ hơn, bóc trần mặt nạ của tôi.

“Đương nhiên ạ!” Tôi bồn chồn bất an.

Nàng chợt vươn tay nâng cằm tôi lên, “Lần đầu tiên bổn cung gặp bộ hạ, cũng là trong yến tiệc ở Bình Dương phủ.”

“Nô tì thấp hèn không dám so sánh với nương nương.” Tôi tránh ra, nàng lại nắm chặt hơn.

Bây giờ tôi mới thấy rõ, con người long lanh như nước của nàng lại thăm thẳm thâm sâu giống hệt Lưu Triệt.

“Bổn cung năm đó không thấp hèn nhưng bổn cung hiểu hư danh này cũng có thể thay đổi, nhưng nếu không biết chừng mực thì chẳng ai cứu được.” Nàng hất tay ra khiến tôi đổ sập xuống bàn, toàn thân rét lạnh.

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương dạy bảo.”

Từ Tiêu Phòng Điện đi ra đã gần tối, qua các hành lang dài tôi thấy Lưu Triệt đang vội vã nhập điện.

Tôi uể oải dựa vào cột, nhớ lại lời Vệ Tử Phu vừa nói mà vẫn còn sợ hãi.

“Ngọc Hoa cao đặt ở đâu?” Vừa về tới Y Lan Điện tôi vội tìm kiếm khắp nơi.

Nam Lăng cũng tìm giúp, “Mỹ Nhân lâu rồi không dùng nên phải ở chỗ này mới đúng.”

Cả Y Lan Điện bị tôi lật tung lên, bình Ngọc Hoa cao có chứa xạ hương đã không cánh mà bay.

“Mấy ngày qua ai thu dọn nội điện?” Tôi cho gọi cung nhân bên ngoài vào.

Tất cả đều lắc đầu, không dám trả lời.

“Lui cả đi.” Tôi phiền muộn xua tay.

“Mỹ Nhân đang tìm gì vậy?” Trong điện chỉ còn Nhã Dư là chưa đi.

Tôi gật đầu, ngẫm lại, vỗ vỗ hai má nói, “Trong hậu cung đều nói, bồn cung bị thất sủng, mà vết sẹo trên mặt ta khó coi thế này chỉ sợ bệ hạ chán ghét.”

“Nô tỳ chỉ thấy Mỹ Nhân xinh đẹp động lòng người, có thấy vết sẹo nào đâu.”

“Người không rõ tâm tư bệ hạ đấy thôi, bồn cung muốn dùng Ngọc Hoa cao để khôi phục nhan sắc lại tìm không thấy.” Tôi giả bộ thở dài, nhưng để ý về mặt nàng.

“Nửa tháng trước, nô tỳ quét tước cung điện đón Mỹ Nhân hồi cung thì còn nhìn thấy ngay trên bàn mà.” Nàng nhìn về phía giường.

“Có người ngoài vào đây không?” Tôi tìm thêm lần nữa, vẫn không có.

“Nô tỳ cả ngày trông coi ngoài điện, không thấy ai ngoài Trịnh Mỹ Nhân đến đưa hai quyển sách!” Nàng khẳng định.

Trịnh Mỹ Nhân? Nàng có động cơ rõ ràng.

“Còn có một người.” Nàng liếc qua tôi.

“Ai?” Trong lòng tôi chấn động.

“Đêm trước bệ hạ có ghé qua!”

Tính cách của Lưu Triệt tôi quá hiểu, không phải qua loa đại khái, nếu hắn đã biết chuyện gì đó thì nhất định sẽ dùng thái độ hùng hổ chất vấn ngay.

Tôi nhớ lại lời hắn nói đêm hôm đó, “Con của chúng ta rồi sẽ có...” Trong đầu chợt nảy ra câu nói này, kết cục tôi tệ nhất là Lưu Triệt biết tôi luôn tránh thai!

Thương tổn long mạch, là tử tội...

Cứ như thật sự đã bị Lưu Triệt phát hiện, tôi bất an, bữa tối dùng qua quýt rồi bỏ vào nội điện.

Đang lúc tôi phủ người nằm bò ra như mèo lẩn mò tìm kiếm dưới thấp thì nghe thấy ngoài điện có những tiếng bước chân.

Tôi vẫn giữ nguyên tư thế nằm xấp, ngẩng lên thì bắt gặp khuôn mặt đang tò mò của Lưu Triệt.

Hắn đột nhiên xuất hiện làm tôi hết hồn, trong lòng bồn chồn không yên, trong vòng vài giây tôi đã tính tới tình huống xấu nhất.

“Làm cái gì thế này?” Hắn chòng chọc nhìn tôi một lát rồi nắm eo tôi nhấc lên.

Tôi hoa mắt tựa vào ngực hắn, dè dặt nhìn thẳng mặt hắn muốn nắm bắt bất kỳ xúc cảm nào.

Lưu Triệt bị tôi nhìn hơi cẩu, giật khóe miệng, “Trẫm nghe hoàng hậu nói nàng không được khỏe, xem ra là trầm lo lắng quá rồi.”

“Bệ hạ tại sao lại tới đây?” Tôi hỏi dò.

Hắn không trả lời, vuốt ve đầu tôi, “Nữ tử thường xem trọng dung nhan, trang phục nàng đơn giản quá!”

Không rõ hắn có ý gì, lại nghe hắn gọi Tô Lâm.

Lưu Triệt kéo tôi đến trước gương, nữ tử trong gương tóc tai rối bù, tôi vuốt xuống mớ tóc thì thấy hắn lấy một vật trong tay Tô Lâm, vật đó phát ra thứ ánh sáng như ngọc.

“Đừng nhúc nhích.” Hắn giữ tóc tôi, hý hoáy một chốc rồi cài cây trâm ngọc lên.

“Gi thế?” Tôi nghiêng đầu, cây trâm trên đầu có hình con rồng uốn quanh, nhìn chất ngọc thôi cũng biết là hàng thượng hạng, còn quý hơn trâm xương đồi mồi.

“Sau này nhớ cài nó, trâm thấy rất hợp với nàng.” Hắn nhu tình nói.

Chuyện về Ngọc Hoa cao Lưu Triệt không đề cập tới, hắn vẫn ôm tôi, hai tay đặt lên bụng tôi, “Đợi sau kỳ sản hẳn sẽ truyền thái y đến khám, nếu không được nữa hẳn sẽ tìm danh y khác.”

“Có lẽ nô tì đã bị định trước là không thể có con.” Tôi làm sao không khát vọng có con, nhưng sợ rằng không được như mong đợi.

Vừa nói xong câu đó, hắn liền đặt tôi xuống thấp, gần ba tháng không thân mật, cảm giác tiếp xúc xa lạ mà ngây ngô, vừa khiến tôi trầm trong mê loạn lại tra tấn không ngơi.

Bụng bỗng quặn đau, tôi co người không biết dùng sức lực từ đâu đã đẩy bật được hắn ra.

“Nàng tới kỳ sao không nói cho hẳn?” Hắn nhìn màu đỏ trên chăn đệm mà thanh âm khàn khàn.

“Thiếp...đột nhiên đến...” Tôi đỏ mặt, gần ba tháng chưa thấy nguyệt hồng, nhưng lại vào lúc này thì...

Bị gián đoạn, hắn tuy hơi dỗi nhưng vẫn quan tâm đến thân thể của tôi, lệnh cho cung tỳ tắm rửa cho tôi, chắt vật đến nửa đêm, tôi nằm gối lên tay hắn ngủ.

Sớm hôm sau Nam Lăng bưng chén thuốc đương quy tới, tôi lại phát hiện mình đã sạch sẽ, điều này thật kỳ quái, chu kỳ của tôi chậm thì ba ngày, vậy tối qua không phải là nguyệt sự, có lẽ chỉ là do quá lo lắng nên mới làm tổn thương cơ thể.

Nam Lăng và Trần Lộc bắt đầu chuẩn bị hành trang, mùa xuân hàng năm Lưu Triệt sẽ đến Thượng Lâm Uyển săn bắn, lâu thì hơn một tháng, mau thì mấy ngày.

Nếu từ cuộc sống bình thường mà xét, Lưu Triệt là một vị đế vương rất biết hưởng thụ, hai cung Trường Nhạc – Vị Ương không cần phải nói đến, Cam Tuyền Cung, Thượng Lâm Uyển đều là những nơi nghỉ dưỡng cao cấp, cổ nhân dù không có những phương tiện giải trí hiện đại nhưng cách tiêu khiển lại không kém cạnh.

Nghe nói Thượng Lâm Uyển có nuôi trăm loài, do Thiên Tử dẫn đầu, các đại thần thân thiết cùng thi triển tài nghệ, sản được thú quý hiếm sẽ được trong thưởng hoặc được ăn ngay tại chỗ.

Ban ngày săn bắn, đến tối thì đốt lửa nướng thịt, mỹ tửu cao lương, giai nhân tuần mã, cuộc tranh tài khoái hoạt còn hơn thần tiên trên trời.

74. Chương 74: Đi Săn

Đội ngũ hoàng gia thẳng theo phía tây Trường An ra khỏi cổng thành, dọc đường núi non trùng điệp, đi được nửa ngày thì thấy dòng Vị Thủy xanh trong cuộn cuộn chảy qua.

Trên đường, Nam Lăng đỡ tôi xuống xe nghỉ ngơi, Lưu Triệt nắm tay Doãn phu nhân được bao quanh bởi đám đông, chúng tôi trải đệm ngồi xuống bờ sông nghỉ tạm, vì mang thai nên nàng có có thái y đi theo, thân thể ngọc ngà không cần phải nói.

Tôi xắn tay áo hắt nước sông lạnh ngắt, đời người biến hóa mấy dạng nhưng Vị Thủy thì vẫn như xưa.

“Lý mẫu phi!” Tiểu Lưu Hoàn chạy tới, trong tay là một nắm cỏ.

Tôi ôm thẳng bé vào lòng, tiểu tử này mới chỉ gần sáu tuổi mà tính tình lại trầm tĩnh kỳ lạ.

“Phụ hoàng cho phép nhi thần đi theo, nói là muốn ở bên mẫu phi.”

“Ngoan, mẫu phi cũng rất nhớ con!” Tôi xoa mái tóc mềm mượt của nó rồi ngồi xuống bờ sông.

“Hoàng hậu nương nương cùng Doãn phu nhân đều có hoàng huynh hoàng muội, vì sao mẫu phi không có?”
Thằng bé nghiêm túc nhìn tôi.

“Bởi vì mẫu phi có Hoành nhi là đủ rồi.” Tôi dịu dàng nói.

“Nhưng Hoành nhi muốn tiểu muội muội!”

“Vì sao không cần đệ đệ?” Tôi quay phắt lại đúng lúc Lưu Triệt đang khom lưng đứng phía sau.

“Phụ hoàng!”

Tôi cũng đứng dậy, Lưu Triệt lại ấn tôi xuống rồi ngồi theo bên cạnh.

“Nhi thần muốn ở cùng mẫu phi.”

“Hoành nhi đến Tư Hiền Viện học hành với thiếu phó, phụ hoàng ở cùng mẫu phi của con mới cho con thêm một tiểu muội muội được, nhé?” Lưu Triệt dụ dỗ nói.

“Lưu...Bệ hạ sao lại nói với con trẻ những lời này.” Tôi ngượng ngùng.

“Hoành nhi không thể cùng đi sao?”

“Chỉ cần mẫu phi không ngại, trẫm cũng không còn cách nào.” Lưu Triệt mặt không đổi sắc, cố nén cười nhìn tôi.

Lưu Hoành không nói nữa, tôi lại lên tiếng, “Hoành nhi, nghe lời phụ hoàng đi, lấy việc học làm trọng.”

Bàn tay Lưu Triệt không nhẹ không nặng đặt bên hông tôi, những hình ảnh xấu hổ lại hiện lên, đối diện với cặp mắt ngây thơ của thằng bé mà tôi đỏ mặt tim đập loạn.

Một lúc lâu sau, ngự giá khởi hành, tốc độ ngựa xe nhanh hơn, chạng vạng tối đã đến Thượng Lâm Uyển.

Thượng Lâm Uyển trải dài hơn ba trăm dặm, từ Trường An, Hàm Dương qua năm địa giới nữa, bốn bề núi sông bao bọc, nói là hành cung chứ thực ra lại giống cảnh quan sơn thủy hữu hình hơn, những dãy núi hùng vĩ cao ngút trời, ngự giá tiến vào thung lũng giữa hai dãy núi.

Thủ vệ nghiêm ngặt, cảnh quan hùng tráng, vừa vào núi thì tầm nhìn bát ngát mở ra trước mắt, đình đài thủy tạ đẹp như Giang Nam, ao hồ ngự uyển, đàn sáo vắng vắng bên tai, quả là đệ nhất hoa viên của hoàng tộc.

Tôi ngồi trên ngự giá đi qua một khu rừng rậm rạp, những phiến đá hai bên đường chạy dài đến tít tắp, đó là khu vực săn bắn rộng lớn, những con hươu khổng lồ chạy vụt qua làm tôi giật mình, hồn bay phách tán.

“Mỹ Nhân đừng sợ, đây là bãi săn Bình Nhạc của bệ hạ.” Trần Lộc cẩn thận giải thích.

Khi đến Tuyên Khúc Cung thì trời đã tối mù, ngàn ánh nến trong điện hắt sáng lung linh, cửa cung phía nam mở toang đối diện với hồ Đông Pha nên thơ, gia quyến tùy tùng hoặc du thuyền, hoặc đàn hát, tôi đứng trên lầu cao ngắm nhìn cuộc sống yên bình này, bị vẻ đẹp phồn hưng trước mắt khiến cho rung động.

Đêm đó, Lưu Triệt thiết yến ở Ngự Túc Uyển, các Chư hầu Vương gia đều tề tụ đông đủ, Vệ Tử Phu và Doãn phu nhân một trái một phải, tôi chọn một chỗ tùy ý, nam tử đối diện đang thưởng thức rượu, đôi mắt ngả ngón nhìn tôi chính là Thường Sơn Vương Lưu Thuần.

Oanh ca yến hát, xa hoa tráng lệ, đằng sau sự phù hoa này là nỗi cô tịch, cực thịnh rồi suy tàn.

“Trâm Văn Ngọc của bốn vương quả nhiên tặng đúng người.” Giữa những tiếng ồn ào náo nhiệt, Lưu Thuần rót một chén lớn nâng chén với tôi.

Tôi buồn chán ngồi trong góc dùng bữa, lại bị hấn dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu mà đâm xấu hổ, cố nuốt xong món ăn rồi bùng chén rượu lên khách khí đáp lễ.

Xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán, tôi dùng trâm của hấn hồi nào?

“Mỹ Nhân ngọc trâm, thật là tương xứng!” Không biết ai cảm thán một câu, người xung quanh đều vào hòa theo.

Tôi mới nhớ ra, cây trâm Lưu Triệt ban cho tôi thì ra là trâm bảo Thường Sơn Vương tiến cống.

Lưu Triệt cũng đang chăm chú lắng nghe, ôm vai Doãn phu nhân cúi đầu nói gì đó, Doãn phu nhân lại cười rộ lên.

Vệ Tử Phu chỉ thản nhiên uống rượu, tao nhã nói chuyện với Lưu Cư, trong bất cứ trường hợp nào nàng cũng không nhiều lời, vững vàng ngự ở trên cao.

Lý Quảng Lợi thuận lợi về kinh, trải qua chuyện lần này đã bị Lưu Triệt giáng xuống làm giáo úy, thuộc hạ Vệ Thanh.

Vệ Thanh ngồi bên dưới, tôi nhìn hấn mà lòng áy náy không nguôi, hấn hào sảng ăn uống, ánh mắt xẹt qua tôi nhưng không dừng lại.

Tôi ngượng ngùng quay đi, bắt gặp nụ cười lấy lòng của Lý Quảng Lợi mà càng thêm phiền muộn.

Dạ yên tan, tôi đứng trên cây cầu gỗ bắc ngang hồ Đông Pha lặng lẽ đón gió, Vệ Thanh mình bận thanh sam đứng bên hồ, đang nói chuyện cùng vài thị vệ.

Tôi rất ít khi nhìn thấy Vệ Thanh mặc thường phục, trong trí nhớ của tôi hấn chỉ có quân trang của kỵ binh, khi thị vệ rời khỏi hấn mới lên cầu thì gặp tôi.

“Thần bái kiến Mỹ Nhân.”

“Đại tướng quân, ta vẫn muốn xin lỗi ngài.” Đối mặt với Vệ Thanh tôi vẫn như chỉ là một tiểu cô nương.

“Thứ cho Vệ Thanh nhiều lời!” Hấn nhìn thẳng tôi nhưng đã nhu hòa hơn.

“Tướng quân cứ nói!”

“Người có thấy đỉnh núi xa xa kia không?” Hấn chỉ tay.

“Có.” Tôi nheo mắt.

“Có thấy nước hồ?” Hấn tiếp tục nói.

“Có?” Tôi khó hiểu nhìn hấn.

“Thần là kẻ phàm phu tục tử, không hiểu đạo lý cao thâm nhưng thần thấy được, núi về với núi, sông trở lại sông, không xâm phạm lẫn nhau mới có thể chung sống trăm năm, nếu núi đổ sông tràn thì sẽ không còn cảnh quan tươi đẹp này nữa, mọi sự hóa thành tro.”

Tôi lắng lắng nghe, nỗi lòng phập phồng đã bình tĩnh lại, lời nói này xuất phát từ Vệ Thanh lại chất chứa nỗi bi thương.

“Hùng ưng sinh ra đã thuộc về trời cao, hoàng yến cả đời đều thuộc về nhà giam, Lý cơ hiểu!”

“Vệ Thanh không muốn nhìn thấy Khứ Bệnh chịu liên lụy, cũng như không muốn người vất vả.” Hấn thở dài.

“Vậy, Đại tướng quân ngài có thích Bình Dương công chúa không?”

Hấn thoáng ngạc nhiên, hấn là không ngờ tôi sẽ hỏi thế này.

“Trong lòng Vệ Thanh không gì có thể sánh được với đại nghiệp đánh đuổi Hung Nô.” Hấn nhếch môi, mày nhíu lại, cất chứa cả thiên hà xä tắc.

“Lý cơ kính nể ngài như ngàn vạn con dân đời sau kính nể ngài.” Tôi nghiêm túc cúi đầu.

Vệ Thanh đi rồi, đến khi trăng đã treo cao tôi mới chậm rãi quay về điện.

Gánh vác giang sơn trên vai, trong lòng Vệ – Hoắc tướng soái, nước nặng hơn nhà, nghĩa nặng hơn tình, Hoắc Khứ Bệnh đã thỉnh cầu xin trú quân tại Đại Quận, mọi chuyện đều đang lần lượt đi theo vòng quay của lịch sử.

Sau khi nghỉ ngơi hai ngày, tiếng vó ngựa dồn dập xé nát mộng đẹp, khi mở mắt ra tôi thấy Lưu Triệt đang sải bước vào, mình mặc áo giáp, lưng đeo trường kiếm, lôi tôi ra khỏi chăn, “Thay đồ, theo trầm săn bắn.”

Tô Lâm dâng y phục lên, tôi vừa nghe đến săn bắn thì hứng thú hẳn, nữ tử một thân quân trang màu đỏ xuất hiện trong gương, bộ trang phục cưỡi ngựa này hiển nhiên đã được cải biến, vạt áo mở rộng, bên hông thắt lại toát lên tư thế oai hùng.

Tự ngắm mình chốc lát, tôi quay đầu chấp tay nói, “Kiếm của vi thần đâu?”

Hắn khẽ phất tay, một thanh bảo kiếm bằng ngọc liền được đặt vào tay tôi, tôi vung vài nhát rồi giắt bên hông, bước ra.

Đứng trước điện, tôi cười toe toét.

“Săn bắn chân chính cũng giống như ra trận, há có phải trò đùa.” Lưu Triệt thần thái sáng láng.

Nghênh đón tôi không còn ngự giá vàng chói mà là đoàn người ngựa trùng trùng điệp điệp, dẫn đầu là hãn huyết bảo mã của Lưu Triệt, Đạp Tuyết bốn vó trắng toát đang giậm chân tại chỗ, đợi tôi quang lâm.

Phía sau theo thứ tự là một hàng ngựa, các binh lính xa lạ nhất tề xuống ngựa, quỳ gối bái lạy, “Cung nghênh bệ hạ, cung nghênh Mỹ Nhân!”

Hắn phất áo choàng phi thân lên ngựa, giơ roi lên, “Khu vực săn bắn không chào đón kẻ nhất gan!”

“Vâng!” Tôi cũng trèo lên ngựa, không có váy dài lướt thướt nên tôi nhanh nhẹn hoạt bát hẳn.

Tiếng ngựa hí lồng lộn, Lưu Triệt chạy phía trước, tôi kẹp bụng thúc Đạp Tuyết bám sát đoàn người, kỵ binh khi nhanh khi chậm bảo hộ quanh tôi.

Gió thu nổi lên tứ phía, tôi giục ngựa tăng tốc, máu toàn thân nóng lên, trái tim tù túng được giải phóng.

Đi vào từ phía tây bãi săn Bình Nhạc, nghênh đón chúng tôi là một đoàn người ngựa, dẫn đầu là Hoắc Khứ Bệnh cùng Vũ lâm quân.

“Bệ hạ, bãi săn đã sắp xếp xong!” Chàng kiểm dây cương, Vũ lâm quân ở phía sau sẵn sàng xuất phát.

Lưu Triệt tiếp nhận cây cung Thạch Thiết, dây cung được làm từ đuôi ngựa, tên được lắp lên, vi vu một tiếng, một con thỏ xám từ xa đã trúng tên ngã xuống.

Bên tai là tiếng gió vi vút, tôi thâm trầm trở khen ngợi.

“Ái phi đi theo phía sau trầm, đừng chạy lung tung!” Lưu Triệt quay sang dặn dò.

“Chịu thôi, thiếp cũng thích náo nhiệt!” Nhận cung tiễn, tôi nóng lòng muốn thử.

Đại quân săn bắn đông đảo xuất phát, hàng trăm bảo mã chạy như điên, Lưu Triệt sợ tôi lần đầu đi săn xảy ra sơ sót nên đã xếp đặt riêng một đội Vũ lâm quân tinh nhuệ bảo vệ hai bên phải trái.

Gió thổi cỏ lay, muông thú chạy tán loạn trong rừng, vó ngựa dồn dập mà con người lại im lặng khác thường, tất cả đều nín thở tập trung rồi nhanh chóng tản ra khắp bãi săn.

Lưu Triệt phấn khích bừng bừng, tôi chạy theo một lát đã không thấy bóng hắn đâu nữa.

Đột nhiên, từ giữa bụi rậm có một con vật giống hươu nhưng không phải hươu với bộ lông ngắn vàng nâu lốm đốm, “Là hoẵng!” Tôi kích động lấy cung ra.

“Mỹ Nhân, đây là xạ hoang, chúng tính nhất gan, các nơi đi qua đều có xạ hương chuyển động.”

Tôi hít thật sâu, quả nhiên có mùi hương nhàn nhạt, tôi hứng khởi nắm cây cung khảm sừng hình bán nguyệt, lắp cung lên, khi đã xong xuôi mới cố hết sức kéo căng dây bắn đi, những mũi tên Lưu Triệt làm riêng cho tôi đã hao hết một nửa.

Mũi tên xé gió rời cung, cả cánh tay tôi tê rần.

Tên cắm xuống bùn đất, xạ hoang chột nhoáng lên, nhẹ nhàng tránh được cuộc tấn công của tôi rồi chạy điên cuồng ra sau, núp sau cây giáo hoạt nhìn tôi.

Tôi cũng không cam lòng, liên tiếp bắn thêm mấy phát, ai ngờ xạ hoang khôn ngoan lạ thường, dưới những mũi tên thiếu chính xác của tôi đã ngang nhiên thoát được.

“Vì lần đầu người đi săn, hay là tập trung vào con lười hành động chậm chạp thì tốt hơn.” Một thị hầu hảo tâm nhắc nhở

“Hôm nay ta phải săn bằng được nó!” Tôi rút thêm một mũi tên, neho mắt nhắm đến một con xạ hoang có vẻ đang mất cảnh giác bắn mạnh.

Một tia sáng vụt qua, mũi tên sắt màu xanh xuyên qua màn không đánh gãy mũi tên của tôi, xạ hoang tỉnh ranh văng lên không rồi rơi xuống, mũi tên xuyên thủng cổ họng nó, nó giãy giụa vài cái rồi nằm im re.

“Tuyệt diệu!” Giữa tiếng reo hò, tôi ghìim ngựa quay nhìn lại hướng mũi tên phóng ra.

Cách đó không xa, Hoắc Khứ Bệnh đang chậm rãi buông tay, giục ngựa lướt gió phi tới.

Tôi ngơ ngác nhìn, ông trời vẫn luôn chiếu cố chàng, chàng có tất cả những gì vĩ đại nhất, hoàn hảo nhất, thiên chi kiêu tử chính là đây.

Hoắc Khứ Bệnh mặc áo giáp, kéo căng tên như hình trăng khuyết, mũi tên sắt phóng đi, lại thêm một con xạ hoang ngã xuống đất.

“Người thích không?” Chàng ngoái đầu nhìn tôi, sát khí ngưng trệ trong đáy mắt đã hóa thành nhu tình sâu đậm.

Nữ tử trong khắp thiên hạ này chỉ mong lấy được một phu quân như ý, vì một người mà ôn nhu, vì một người mà động tình.

Khao khát được ngã vào bờ vai cứng như thép, vững chắc kiên cố lại dịu dàng như nước của chàng.

“Ừ, ta đã bắn nhiều lần cũng không trúng, người lợi hại lắm.” Lòng tôi đầy lưu luyến, thốt nhiên quên bằng những người đang có mặt ở đây.

Tuần mã dưới thân giậm chân náo động, chàng ruỗi ngựa tiến lên chế trụ đầu ngựa, kéo lại gần.

“Dùng lông xạ hoang may thành áo choàng dâng cho Mỹ Nhân.” Chàng ra lệnh, rồi quay đầu nói với tôi. “Cưỡi ngựa bắn cung quan trọng ở ba chữ.”

Chàng khom lưng, cánh tay gấp thành vòng cung, một đàn dã nhạn bay qua, tôi cũng giương cung nghiêm túc tập trung vào con mồi.

“Một là ổn.” Hoắc Khứ Bệnh chậm rãi giơ cung nhắm lên trời.

“Hai là tĩnh.” Chàng kéo căng mũi tên, khu vực săn bắn đang ồn ào chợt tĩnh lặng.

“Ba là nhanh!” Vừa dứt lời, tên sắt xé gió lao đi, một đôi chim nhạn đồng thời gãy cánh rơi xuống, lông rơi lả tả rồi đáp xuống mặt hồ phía xa.

“Nhất tiễn hạ song điều!” Tôi thốt lên, chàng thông thả thu cung đặt lên lưng ngựa, rồi mỉm cười nhìn tôi, tựa như lông chim sượt qua trái tim, mơ hồ giữa ánh mặt trời chói mắt.

Tôi cầm chắc cây cung, nhắm vào đàn vịt hoang cách đó không xa, Hoắc Khứ Bệnh dè thấp cánh tay tôi xuống, giúp tôi điều chỉnh tư thế, “Mất tập trung, tên thẳng ra!”

“Đã biết!” Tầm nhìn tụ lại một điểm, tôi dùng hết sức bình sinh thả tay ra, mũi tên rời khỏi cung tên chuẩn xác cắm vào thân vịt hoang.

“Thành công rồi!” Tôi giơ cung lên hét to, Hoắc Khứ Bệnh dịu dàng vỗ xuống đầu tôi, ầm áp mà tự nhiên.

75. Chương 75: Bao Vây

“Phiêu Kỵ tướng quân thật có nhã hứng, trốn ở chỗ này trêu chọc Mỹ Nhân.” Đột nhiên một giọng nam vang lên dọa tôi giật bắn.

“Bái kiến Thường Sơn Vương.” Hoắc Khứ Bệnh cúi người, tay cầm cung cũng không nói lỏng.

“Tiểu muội!” Lý Quảng Lợi cười ngựa theo sau Lưu Thuần.

“Lý Đô úy, người đã trở lại.” Tôi thản nhiên đáp, xem ra hấn ở Đại Quận cũng không gặp nguy hiểm gì.

“Kỹ thuật cưỡi ngựa bắn tên của Lý Đô úy đã làm Bốn vương phải bội phục, không ngờ mới rồi còn được chứng kiến tuyệt kỹ của Phiêu Kỵ tướng quân, thật khó phân cao thấp.” Lưu Thuần vẫn ngả ngón, vừa nói vừa lần đến cạnh tôi.

“Nghe danh tướng quân đã lâu, có thể cùng ngài luận bàn xạ thuật mã cầu còn không được!” Lý Quảng Lợi không biết sâu cạn bắt chuyện.

Tôi chán ghét tròng mắt với hấn, hấn lại hồn nhiên chẳng phát giác, cứ tiếp tục cười nói, “Tiểu muội, lúc này nhị ca còn cho rằng muội muốn bắt thỏ làm thịt đấy!”

Vốn đang ngán ngẫm hấn nhưng một câu nói này của hấn lại làm tôi bất an, vội quay đầu nói, “Bổn cung đi sẵn đã lâu, giờ thấm mệt nên muốn trở về nghỉ ngơi.”

“Hoắc Tướng quân!” Mọi người quay đầu thấy Lưu Tử Ngu đang cưỡi một con ngựa trắng, xiêu vẹo chạy tới.

“Công chúa mới học cưỡi ngựa không lâu, sao lại liều lĩnh vậy.” Hoắc Khứ Bệnh nhíu mày, giục ngựa lên nghênh đón.

Đoàn người ngựa cũng lục tục chạy tới, tôi thất thần nhìn hai người bọn họ, nổi hưng phấn này giờ cũng tan biến, trở nên vô vị nhàm chán.

“Phiêu Kỵ tướng quân, chi bằng chúng ta hãy thi xem ai sẵn được thú quý hiếm hơn, ý ngài thế nào?” Lý Quảng Lợi dẫn đầu.

“Hay quá, Tử Ngu cũng muốn xem ngài sẵn thú!” Lưu Tử Ngu rất thích náo nhiệt nên cũng cổ vũ hùng hồn.

Hoắc Khứ Bệnh quay đầu, tôi mỉm cười rồi quay sang chỗ khác, đứng ở bên bắn lung tung vài mũi tên.

“Tướng quân, mời!” Lý Quảng Lợi đã chuẩn bị cung tên sẵn sàng, ra hiệu cho Hoắc Khứ Bệnh

“Mời!” Hoắc Khứ Bệnh không khách khí, Lưu Tử Ngu hưng phấn theo sau chàng.

“Đao tên không có mất, người đừng theo ta.”

Lưu Tử Ngu bĩu môi, chạy ngược về phía tôi, kéo tay áo tôi nói, “Mỹ Nhân tỷ tỷ, chúng ta cùng đi xem đi!”

Còn đang nói thì ngựa đã hí vang, hai người họ đã bỏ xa đám đông, lướt gió mà đi, Hoắc Khứ Bệnh hàng năm chinh chiến nên kỹ thuật cưỡi ngựa đã quá thuần thục, linh hoạt tránh né các nhánh cây, tốc độ tự nhiên trên bảo mã đang cất vó, chàng luôn vững vàng thân mình, mưa tên xuất ra vẽ thành những đường cong lợi hại.

Lý Quảng Lợi mặc dù không bằng Hoắc Khứ Bệnh nhưng theo tôi thấy cũng rất có kỹ thuật, thân thủ ổn trọng.

Tôi thúc ngựa đi về phía trước, nhìn không chớp mắt diễn biến cuộc tranh tài, không bao lâu sau quanh đó đây rầy xác động vật – hoẵng, nai, thỏ hoang, nhiều không kể xiết.

“Sẵn bắn ở bình nguyên không mấy thú vị, chi bằng đến khe núi phía trước đi, có nhiều mãnh thú quý hiếm.” Lưu Thuần không nóng không lạnh khơi mào.

“Thường Sơn Vương một khi đã cảm thấy hứng thú, sao không tự mình ra trận?” Tôi mĩa mai.

“Mỹ Nhân nếu cũng ra trận, bốn vương quyết phụng bồi.” Hấn cười nhẹ.

Lại quay đầu thì thấy bóng dáng hai người kia đã đi xa, Lưu Tử Ngu một mình một ngựa bám theo.

Tôi nhìn quanh bốn phía, đoàn người của Lưu Triệt không biết đã đi đâu mà không thấy tung tích.

“Đi theo xem một chút, rừng núi rất nhiều dã thú, đừng để xảy ra sơ sót.” Tôi phân phó, thủ vệ Vũ lâm lập tức lĩnh mệnh, tiến lên dẫn đường.

Qua bình nguyên thì đến thung lũng giao giữa hai ngọn núi, xa xa có thể nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh vẫn đang giương cung.

“Đừng đi xa!” Tôi ngồi trên lưng ngựa, gọi với theo Lưu Tử Ngu.

“Không được, mọi người muốn xem Hoắc Tướng quân đã sẵn được những gì?” Nàng quay đầu cười rồi tiếp tục chạy trước.

“Các người hãy bảo vệ công chúa!” Tôi thấy nàng lại không yên tâm.

“Tuân chỉ!”

Vừa dứt lời, một tiếng gầm vang vọng đến rồi quanh quẩn ở chân núi.

Ai nấy đều nín lặng, từng tiếng gầm liên tục vang xa làm cho cả người tôi ớn lạnh, không khí khẩn trương hơn, tôi cảnh giác nhìn quanh, mặc dù còn chưa nhìn thấy dã thú nhưng cũng rất sợ hãi.

Người ngựa ổn định lại, Vũ lâm quân bao quanh tôi thành từng vòng, một mũi tên bắn về phía bụi cỏ, Lưu Thuấn buông tay nói, “Bổn vương muốn xem coi là mãnh thú gì.”

Mũi tên xuyên vào đám bụi rậm tạo nên những tiếng sột soạt, một con hổ đốm chồm ra, bốn chân chắc nịch xù lông gườm gườm nhìn người.

Tôi hít sâu một hơi, đây là lần đầu tiên trong đời nhìn thấy hổ thật, kinh sợ không đủ để hình dung tâm trạng tôi lúc này.

Mọi người hoảng hốt biến sắc, “Núi này sao lại có hổ!” Có người quát.

Đám đông xôn xao náo loạn, tôi chợt nhớ tới, Hoắc Khứ Bệnh và Lý Quảng Lợi còn đang ở trong núi! Lưu Tử Ngu cũng đang ở rất gần con hổ.

Nàng sợ tới mức bất động tại chỗ, không dám di chuyển, môi run run không phát ra tiếng.

Chờ đợi một lát, không ai dám manh động, dù sao đây vẫn là vua của núi rừng, không thể xem nhẹ, vài Vũ lâm quân tiến lên mấy bước, con hổ kia lại cào móng vuốt xuống nền đất rỗng giậm rít gào, mây trắng mắt đen thật đáng sợ.

“Cẩn thận!” Tôi thấy Lưu Tử Ngu đã không chịu nổi sắp té xuống ngựa.

Vài thủ vệ phía sau theo đường vòng đến gần Lưu Tử Ngu, con hổ đã dựng lông, đồng tử xanh đen tập trung tiêu cự.

“Grừ...” Mãnh hổ gầm gừ, mồm há to toàn máu để lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn, lừ lừ nhìn đám thủ vệ đang tiến tới.

Gắt gao siết chặt dây cương, bụng đột nhiên quặn đau, tôi chịu không nổi nằm rạp trên lưng ngựa thở dốc.

“Đừng manh động!” Hoắc Khứ Bệnh chạy ra từ khe núi đối diện, ghim dây cương rồi hét sang bên này.

Chàng chậm rãi giục ngựa vừa phi tới vừa giương cung, lòng tôi thót lại, mọi người đều đang giương cung hướng vào con hổ nhưng không ai dám bắn, sợ bất cẩn sẽ chọc giận mãnh thú.

Đúng lúc này, phía sau bỗng nhiên một mũi tên lao thẳng về phía con hổ, tôi bắt giắc che miệng, nhưng mũi tên này thiếu chính xác chỉ sượt qua đuôi nó.

“Tài bắn cung của bổn vương không tinh, xấu hổ quá!” Lưu Thuấn nhún vai, tôi nhất thời giận dữ, quay đầu quát, “Người có ý gì, không để ý tới an nguy của người khác sao!”

“Phiêu Kỵ tướng quân đừng mánh phi thường, mãnh hổ này có đáng là gì!” Hai tay hấn khoanh lại như đang xem kịch vui.

Lời còn chưa dứt, lần này đã chọc giận con dã thú, nó xông về phía Lưu Tử Ngu.

“A!” Lưu Tử Ngu hoảng hốt làm con ngựa trắng chấn kinh, giậm chân loạn xạ, nàng ngồi trên lưng ngựa lắc lư muốn ngã nhào.

“Chiêu Dương công chúa!” Hoắc Khứ Bệnh vội chạy tới.

“Mau bảo hộ tướng quân!” Tôi ra lệnh, hai người họ càng chạy càng xa, thoát cái đã chạy vào trong núi với con hổ đuổi theo sau.

Ngồi không yên, tôi bất chấp lời khuyên can nhất quyết chạy theo, tôi không thể trơ mắt nhìn chàng bị thương.

“Mỹ Nhân đừng đi, nếu bị mãnh hổ làm bị thương, bệ hạ chắc chắn sẽ đau lòng.”

“Nếu có ai bị thương, ta sẽ không bỏ qua cho người!” Tôi hung hăng nói với hắn rồi vút roi đuổi theo.

Mãnh hổ bám sát Lưu Tử Ngu, Hoắc Khứ Bệnh rút bảo kiếm bên hông ra che chở nàng bên cạnh rồi đâm về phía dã thú.

Chàng đang dùng chính mình làm mồi nhử thu hút sự chú ý của con hổ, giải vây cho Lưu Tử Ngu.

Mồ hôi chảy ròng ròng hai bên thái dương tôi, thần kinh căng thẳng cùng với cảm giác không nói nên lời, tôi không biết giữa họ là thế nào, nhưng Hoắc Khứ Bệnh vì nàng mà không màng đến an nguy bản thân, hoặc giả chàng đã nắm chắc phần thắng.

Tôi còn đang suy nghĩ thì chàng vút roi vào con ngựa trắng, ngựa bị đau hí dài rồi chạy như điên, “Người theo đường cũ chạy về! Càng nhanh càng tốt!”

“Hoắc Tướng quân, a!” Lưu Tử Ngu nghiêng ngả nhưng đã thoát khỏi nguy hiểm, mãnh hổ lại theo sát Hoắc Khứ Bệnh, thừa dịp chàng đang nói lập tức chồm tới.

“Cẩn thận phía sau!” Tôi không kịp nghĩ ngợi, rút một mũi tên nhắm ngay con hổ bắn tới.

“Dao Ca!” Chàng chạy về phía tôi, tôi vừa tránh sự truy đuổi của con hổ vừa chạy vào núi, bắn ngược lại vài mũi tên nhưng đều không trúng, chỉ có một mũi sượt qua cổ nó.

“Đừng bắn nữa, chạy vào rừng đi!” Hoắc Khứ Bệnh ở phía sau la lên, tôi quay đầu thấy mãnh hổ và chàng đang vờn nhau, tôi kinh hãi tột cùng.

Bụng lại đau quặn lên, lực tay giảm bớt, tôi cảm thấy cả người suy yếu, Đạp Tuyết mất sự điều khiển của tôi nên chạy loạn.

“Ui...” Từng đợt đau đón ập đến, đằng sau là mãnh hổ đang gào thét, “Hoắc Khứ Bệnh!”

“Nàng ráng chịu đựng!” Chàng đập vào chân ngựa, tuấn mã càng chạy dữ dội hơn, tôi quay lại thấy mãnh hổ đang chồm tới, đôi chân cường tráng giương lên chộp vào móng sau Đạp Tuyết.

Tôi cũng rơi xuống ngựa, lăn vài vòng trong bụi cỏ rồi đập vào gốc cây.

Mãnh hổ vẫn đuổi theo, tôi cực kỳ hoảng sợ, không còn sức để đứng dậy nữa, chỉ biết chết trân tại chỗ, bàn tay bám vào lòng đất, trước mắt là con người đen tối hung ác, một mùi tanh nồng phả đến.

“Cứu muội...Hoắc Khứ Bệnh, cứu muội...” Tôi nhắm mắt chờ chết, càng lúc càng tuyệt vọng, dù thế nào tôi cũng chưa từng nghĩ đến có ngày lại táng thân trong miệng hổ.

Một tiếng gào vang vọng, tôi dính sát vào gốc cây, kinh hãi đến mức không thốt lên lời nữa.

Chất lỏng ấm nóng bắn lên mặt tôi, mùi máu tươi nồng nặc khiến tôi tưởng mình sắp chết.

Tiếng kiếm đâm thủng da thịt liên tiếp vang lên, cây cỏ gãy rạp, tôi chậm rãi mở mắt ra thấy thân hình khổng lồ của mãnh hổ đang gục ngã xuống.

Hoắc Khứ Bệnh cầm bảo kiếm, bình tĩnh đứng phía sau, tóc mai tán loạn, giáp y nhiễm máu đỏ sẫm, máu vẫn còn nhỏ tong tong trên lưỡi kiếm.

Như đã qua cả thế kỷ, tôi nhìn chàng, nước mắt dâng đầy hốc mắt.

“Không sao rồi!” Chàng hốt hển, chậm chậm bước về phía tôi, dáng người cao lớn che khuất mặt trời, chàng ném kiếm đi rồi ngồi xuống, ôm chầm lấy tôi, khàn giọng nói, “Không sao rồi!”

Tôi nức nở khóc, trong cảnh sống chết hiêm nghèo tôi mới biết bản thân đã sợ đến mức nào, chàng vỗ về lưng tôi, ôm tôi trong lòng, “Ngốc ạ, nàng cũng biết là nguy hiểm đấy, nếu ta tới chậm một bước thì... hậu quả không thể tưởng tượng được.”

“Muội rất sợ, sợ chàng không đến cứu muội... Muội thấy chàng quan tâm nàng ấy như vậy, thậm chí liều cả tánh mạng... Chàng có biết muội lo cho chàng lắm không?” Tôi nói năng hỗn loạn, liên tiếp đánh vào ngực chàng.

“Ôi...” Chàng giữ tay tôi, dùng miệng che miệng tôi lại, tôi trợn mắt, lời còn chưa nói hết đã tiêu tan trong sự dịu dàng.

“Nàng không tin tưởng kiếm thuật của ta sao?” Chàng vừa hôn mút vừa nghiêng người tôi dựa vào thân cây, mở tách chân ra, lại chọc ghẹo.

Lòng tôi rối loạn lại bị chàng áp chế, chỉ có thể ngoan ngoãn dựa vào người chàng.

“Nếu muội gặp nguy nan, chàng có liều mạng như vậy không?” Tôi đẩy chàng ra, tức giận nói.

Chàng lại cúi đầu ngậm môi tôi, mút vào, “Sẽ không.”

“Chàng...”

“Ta sẽ dâng chính mình vào miệng hổ, để nó không ăn nàng.” Chàng ôn nhu ôm tôi vào lòng, cầm cọ trên đỉnh đầu tôi.

“Vậy muội thà để nó ăn muội.” Tôi khẽ lẩm bẩm.

Chàng dùng vạt áo tôi cẩn thận lui chùi vết máu trên mặt tôi, hơi thở chàng gần trong gang tấc, tôi say mê vuốt ve khuôn mặt chàng mà chẳng bao giờ thấy đủ.

“Ta sợ ta không thể khống chế được!” Chàng siết chặt vòng eo tôi, mắt lấp lánh.

Tôi lẳng lặng nhắm mắt nhưng bất ngờ bụng tôi lại quặn thắt, tôi đau đớn ôm bụng.

“Nàng làm sao thế?” Chàng luống cuống ôm tôi.

“Đau quá!” Tôi đau đến đuối sức, nói không ra hơi.

“Có phải bị thương chỗ nào rồi không?” Chàng tìm kiếm, đặt tôi nằm xuống rồi nắm tay tôi.

Tôi lắc đầu, chàng vừa ôm tôi lên vừa nói, “Ta đưa nàng đi gặp thái y, nàng cố chịu đựng!”

“Muội ráng chịu một lát là hết thôi...” Tôi nhấc tay lên nhưng không đặt được lên vai chàng.

Chàng không nói thêm, ôm tôi chạy thật nhanh, còn đang chật vật vì tuần mã không biết chạy đi đâu, chàng kéo đầu tôi vào ngực, bước chân vững chãi, tôi mơ màng thấy hốc mắt chàng phấp phồng.

“Phiêu Kỵ tướng quân!”

Hoắc Khứ Bệnh khựng lại, tôi dựa vào chàng mà lòng chợt lạnh, Lưu Triệt đã thống lĩnh đoàn người chạy tới đang quan sát trên lưng ngựa.

“Lý Mỹ Nhân bị thương, cần chữa trị khẩn cấp!” Chàng không hoang mang, vội vàng nói.

“Không phải trách nhiệm của khanh, chú ý lễ quân thần.” Lưu Triệt xoay người xuống ngựa, lạnh lùng đảo qua rồi kéo tay tôi thô lỗ lôi lại.

Tôi mơ màng thiếp đi, hất bệ tôi lên rồi cao giọng hạ lệnh, “Chuẩn bị ngựa liền, truyền thái y!”

“Tuân chỉ.”

Tôi nằm trong lòng hắn nhìn về phía Hoắc Khứ Bệnh, chàng vẫn đứng im bất động, ánh mắt lo âu.

“Bổn cung không sao, tướng quân yên tâm...”

Lưu Triệt hừ lạnh rời khỏi đám đông, nhanh chóng vào ngự liễn rồi kéo màn che xuống.

76. Chương 76: Hỷ Sự

“Đau quá...” Tôi cuộn tròn người trong ngự liễn.

“Đau? Vào miệng hổ thì không đau?” Hắc vỗ lưng tôi.

Tôi bị hắc trách cứ mà chỉ dám im lặng.

“Vì hắc, nàng ngay cả tánh mạng cũng không cần?”

“Bệ hạ nếu muốn trách phạt nô tì, không cần nhiều lời.” Tôi hít sâu.

“Hôm nay sẵn được gì rồi?” Hắc đột ngột chuyển đề tài.

“Hả?” Tôi lật mình bình tĩnh nhìn hắc.

“Trẫm cũng sẵn được thú quý!” Hắc cong khóe mắt, từ sau màn lấy ra một cái lồng bằng tre.

Con vật trong lồng đang cuộn tròn, màu lông trắng bạc đẹp đẽ, tôi vươn tay vuốt ve bộ lông mềm mịn của nó.

“Nếu nàng thích con ngân hồ này, trẫm sẽ sai người lột da tặng nàng.”

Tôi nhẹ nhàng ôm lấy con thú nhỏ, nó run rẩy trong lòng tôi rồi vùi đầu sâu hơn vào bộ lông dày.

“Đừng, thiếp không cần lông nó.” Tôi thấy nó nhút nhát hoảng sợ thì xúc động.

“Lông ngân hồ là thượng đẳng, các phu nhân vương tử có bỏ ra nhiều tiền cũng không có được.”

Tôi vòng cả hai tay ôm nó đặt lên cửa sổ, ngân hồ nhún gối một cái đoạn nhảy xuống, nhanh chóng biến mất trong rừng rậm.

“Cho nó trở lại nơi thuộc về nó đi, sống cuộc sống tự do tự tại.” Tôi lẳng lặng nhìn các rặng cây xa xa, suy nghĩ lập lờ.

Hắc ôm vai tôi kéo vào lòng, “Ái phi đang nghĩ đến mình đó sao, muốn nói trẫm đã tước đoạt tự do của nàng?”

“Người không hiểu đâu, tất cả không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra, ý trời khó đoán.” Đang nói thì bụng tôi lại quặn đau.

Lưu Triệt hoảng hốt, vừa muốn mở miệng nói cái gì đó thì ngự liễn dừng lại, Thường Văn bên ngoài bấm báo.

“Hồi bẩm bệ hạ, Doãn phu nhân đột nhiên phát bệnh, phái thuộc hạ đến cầu kiến.”

Lưu Triệt cứng người, “Trẫm sẽ đến ngay, khẩn cấp truyền tất cả thái y đến đó.”

Xe dừng lại, tôi ôm bụng ngồi trong góc, mắt lạnh đi.

“Nàng không khỏe thì về hành cung nghỉ tạm, trẫm sẽ gặp nàng sau, cố chịu đựng.” Hắc nắm tay tôi như muốn tiếp thêm sức lực nhưng tôi lại chỉ cảm thấy mỗi một thêm.

Sớm đã quen với quanh quẩn, từ đầu đến cuối, tôi đều chỉ là người ngoài cuộc nhìn pháo hoa rực rỡ rồi lui tàn, can hệ gì đến tôi?

Sắc trời đã tối, gió thu càng thêm lạnh, trên người chỉ khoác một lớp y phục cưỡi ngựa đơn bạc, tôi nhích lại gần nơi sáng sủa, ôm gối hồi cung, dọc đường không nói năng gì nữa.

Nam Lăng không có trong điện, cung tì giúp tôi tắm rửa tẩy trang, vừa cởi áo ra đã phát hiện vết máu đỏ thẫm.

Tôi hoảng sợ lắm, chợt hiểu ra, tôi luống cuống bất an.

Hơn một tháng trước tưởng có thai nhưng thái y lại nói không phải, nửa tin nửa ngờ, cho tới bây giờ đã hai lần ra huyết hồng nhưng nào có thấy nguyệt sự, cơn đau sau mỗi lần hoạt động mạnh lại tăng thêm.

Tôi ngâm mình trong nước, suy nghĩ lung tung, dù nước ấm nhưng tôi vẫn thấy lạnh, “Truyền ý chỉ của Bồn cung, mời thái y đến đây!”

Cung tỳ khúm núm, “Các thái y đi theo đều đang ở Trữ Nguyên Cung coi bệnh cho Doãn phu nhân...”

“Không còn một ai sao?” Tôi lạnh mặt.

“Là bệ hạ phân phó...”

“Đủ rồi, không cần nói nữa, lui ra đi.” Tôi uể oải dựa vào vách đá, nhìn mặt nước gợn sóng.

Doãn phu nhân có thai thì nhân lực đông đủ, nếu tôi thật sự mang cốt nhục của hần, hần chắc cũng chẳng keo kiệt gì chút quan tâm, hoặc có thể nói, ai mang thai long mạch cũng không quan trọng, quan trọng là huyết mạch hoàng thất thôi.

Nam nhân như vậy làm sao có thể trở thành một người cha tốt?

Bữa tối tôi chỉ dùng chút cháo đạm, Nam Lăng vừa trở về điện.

Hỏi nàng đi đâu nàng chỉ nói đến kho phòng lấy đồ đã giặt, nha đầu này hôm nay không hiểu sao lại bồn chồn không yên, nàng là thị tỳ tùy thân của tôi, những việc liên quan đến cán y này không đến lượt nàng phải làm.

Bên ngoài gió đêm lạnh lẽo, tôi vốn định đến hồ Đông Pha đi thuyền nhưng đành từ bỏ, nằm trong chăn ấm bưng chén canh đương quy tảo đỏ tôi chợt nhớ ra, lâu rồi không gặp Lương công tử, cũng lâu rồi không nhận được mật thư nào, cuộc sống không có gì để mong đợi, cứ trôi qua trong buồn tẻ.

“Bệ hạ đang ở Tư Hiền Uyển triệu tập đại thần, Mỹ nhân đợi lát nữa hãy qua.” Trần Lộc thấy tôi buồn phiền không yên thì an ủi nói.

Tôi sao lại không rõ, mấy năm nay chiến hỏa liên tục, nhân lực tài lực đều tiêu hao đáng kể, kinh tế Hán triều vừa khôi phục, hiện đang gặp khó khăn, thời gian trước Tang Hoảng Dương cải cách thể chế buôn bán muối, tuy là hữu hiệu nhưng không thấm thía vào đâu.

Trị ngọn không trị được gốc, lấy thu nhập từ thuế sung vào quốc khố, đem những mặt hàng tư nhân lũng đoạn quy về tay triều đình, chất lượng cuộc sống người dân không được đề cao, dân di tán từ Sơn Đông trôi giạt khắp nơi, trong khi cung đình xa hoa lãng phí hưởng lạc thì rất nhiều người không có cái ăn qua ngày.

Kẻ ăn không hết người lần chẳng ra, đó là mâu thuẫn muôn đời.

Lưu Triệt ôm mộng thành lập một đế quốc Đại Hán thiên thu vạn tuế, đó là kế hoạch vĩ đại hùng tráng mà muôn đời sau vẫn tán dương.

Hồ không còn, Hán cực thịnh.

Nghĩ đến chính mình, nghĩ đến Hoắc Khứ Bệnh, trong vòng xoáy của vận mệnh, sinh mạng con người nhỏ bé bất lực chừng nào.

Tôi còn đang chìm trong suy nghĩ chợt nghe ngoài điện có người bẩm báo, tôi khó kiềm chế được kích động, muốn được nói chuyện đến thế nào...

Lưu Triệt vội bước dài nhập điện, tay áo huyền sắc thùng thùng phát phơ theo gió.

Hần cho phải trái lui ra, đi về phía giường, tôi vén màn lên nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của hần mà nổi kích động trong lòng cũng tắt phụt.

Tôi do dự nhìn hần, biết hần đang tâm tình không tốt bèn chuyển đề tài, “Doãn phu nhân đã không sao rồi chứ?”

Ai ngờ hần lại cười lạnh ngời đó, “Ái phi hy vọng nàng có sao à?”

“Thiếp chỉ hỏi thế thôi, bệ hạ không cần nói vậy.” Tôi quay đầu đi chỗ khác.

“Ái phi phải biết rõ nhất chứ!”

“Vì sao thiếp phải biết?” Tôi phần nộ.

“Nàng còn muốn đóng kịch đến khi nào!” Hấn vung tay vất một vật lên đệm.

Tôi khó hiểu cầm lên, sau khi nhìn kỹ thì như bị sét đánh, run rẩy cầm trên tay chính là bình Ngọc Hoa ắt tích đã lâu.

“Đây là...” Tôi run run nói.

“Trẫm còn muốn hỏi nàng, tặng thứ đó cho Doãn phu nhân là ý gì?”

“Cái gì?!” Tôi bật dậy, không thể như vậy được, nàng và tôi quan hệ không tốt, tôi đâu ngờ đến nỗi tặng nàng bình xạ hương này!

“Không thể...Thiếp chưa từng tặng nàng thứ này!”

Tôi sực nhớ ra, vội kêu “Nam Lăng!”

Nàng nhanh chân chạy vào, Lưu Triệt nhìn tôi sốt ruột.

“Bình Ngọc Hoa cao này là thế nào, người không phải không tìm thấy sao, sao lại ở chỗ Doãn phu nhân?”

“Mỹ nhân người quên rồi sao, hôm đó quà mừng long thai của Doãn phu nhân do chính người lệnh cho nô tỳ đem Ngọc Hoa cao đưa cho phu nhân.”

Những lời này coi như cảnh tỉnh, tôi chết lặng nhìn chằm chằm Nam Lăng, không thể tin được!

“Nàng còn gì để nói?” Lưu Triệt lãnh đạm nói.

“Người là Nam Lăng sao? Ai dạy người nói thế!”

“Mỹ nhân nói Ngọc Hoa cao làm cho da đẹp nên tặng cho Doãn phu nhân là thích hợp nhất!” Nàng nhún mày ngụ ý nhắc tôi nhớ.

Tôi cảm thấy càng lúc càng ngột thở, nhìn khuôn mặt không chút bối rối của nàng mà lòng lạnh lẽo cực điểm.

Ngay từ đầu đã là cái bẫy, chỉ có tôi ngu ngốc bước vào...

Nhưng tại sao lại là Nam Lăng, là người duy nhất tôi tin tưởng trong hoàng cung này.

“Người lui đi!”

Nam Lăng đi rồi, Lưu Triệt bóp mặt tôi, lướt qua vết sẹo, “Nếu không phải lần này Doãn phu nhân suýt sanh non, trẫm cũng không biết còn bị người lừa bao lâu.”

Tôi đau đớn không nói nên lời, bị người thân cận nhất bán đứng, nay tôi đã được nếm trải mùi vị đau đến xé da xé thịt.

“Lưu Triệt, hãy nghe thiếp nói, người cũng biết thiếp tuyệt đối không làm chuyện này, thiếp không có lý do gì để hại nàng...” Tôi nắm tay hấn cố gắng giải thích.

“Người còn muốn nói sao?” Hấn hất tay tôi ra.

“Thiếp không đưa Ngọc Hoa cao cho nàng...”

“Ha ha...Nửa đời này trẫm đã gặp qua vô số người, sướng hạnh vô số nữ nhân mà ngay cả trẫm cũng nhớ không rõ...” Hấn đẩy tôi.

Tôi không biết hấn muốn nói gì, chỉ cuộn người ngồi trong góc.

“Nhưng lại bị tiểu nha đầu người đùa bỡn!” Hấn cúi đầu nhìn không rõ vẻ mặt.

“Lưu Triệt?” Tôi thử gọi.

Hắn quay đi, u ám nói, “Từ một năm trước người hỏi xin trẫm Ngọc Hoa cao, người đã hạ chủ ý, thà làm tổn thương cơ thể mình cũng không cần con của trẫm, làm sao người có thể?”

“Không phải thế!” Tôi xốc lên chân, ngồi xuống cạnh hắn.

“Vậy người nói cho trẫm nghe xem, đến bây giờ trẫm mới hiểu được, Thiên tử cũng có việc không làm được, lòng người khó dò.” Hắn suy sụp tựa vào giường, cởi bỏ lớp ngự trang để lộ sự mệt mỏi già nua.

“Khi mới vào cung, thiếp thật sự không muốn, thiếp lúc ấy hoang mang bất lực, chỉ nghĩ nếu không có con thì vẫn còn đường cứu vãn...” Tôi lớn mật mở miệng, đây là lần đầu tiên tôi mở lòng đối thoại với hắn.

Hắn xuất thần nghe, khóe miệng nhếch lên như lúc tôi mới gặp hắn vậy.

“Thiếp sợ hãi, một khi có con, nó làm sao có thể sinh tồn trong gia đình đế vương bạc tình này, sinh con đồng nghĩa với việc luôn phải sống trong tranh đoạt, cả đời nó sẽ chỉ có hai kết cục, đăng vị, hoặc chết!”

Lưu Triệt chậm rãi quay lại, tay vòng ra sau đầu, “Trên đời này không ai hiểu rõ điều đó hơn trẫm.”

“Cho nên thiếp không muốn, có đôi khi yêu hay không yêu cũng không quan trọng.” Hơn nữa tôi biết lịch sử, ngay từ đầu đó đã là bi kịch, tôi chỉ muốn làm hết sức mình để bi kịch đến trễ một chút.

“Đây là lời tâm sự chân thật đầu tiên nàng nói với trẫm?” Hắn nắm tay tôi.

Chẳng biết tại sao, tôi bỗng cảm thấy thoải mái như được ngâm mình trong làn nước mát, hít thở bầu không khí trong lành.

“Thật ra thiếp đã nói nhiều lần rồi nhưng người chưa bao giờ thật sự lắng nghe.”

“Vậy sau này nàng phải thường xuyên nói cho trẫm nghe.”

“Vâng.” Tôi ma xui quỷ khiến gật đầu.

“Còn khó chịu không, trẫm tuyên thái y đến.” Hắn bình ổn lại, truyền lệnh xuống.

“Thiếp còn có lời muốn nói.” Tôi xoắn tóc.

“Nói đi.”

“Thiếp đã không dùng Ngọc Hoa ột thời gian rồi...”

Hắn suy nghĩ một lát, tôi thấy hắn vẫn không có động tĩnh gì thì nói tiếp, “Nguyệt sự mấy tháng chưa đến, lại thường buồn nôn...”

“Có phải do chậm trễ?” Hắn kinh ngạc nói.

“Thiếp từ trước đến nay cơ thể yếu ớt nên thường không đúng ngày, nhưng mỗi tháng đều có...”

“Đêm đó nàng ra huyết hồng?”

“Hôm sau lại không có, không phải là nguyệt sự.” Nói đến đây tôi lại đỏ mặt.

Hắn ôm eo tôi chậm rãi từ thắt lưng lướt xuống bụng, ghé mặt xuống bụng tôi.

“Ngứa quá, đừng nhúc nhích, không nhất định là có thai...” Tôi đẩy hắn ra.

“Tiểu Dao, nhất định là có rồi!” Hắn bế bổng tôi lên, tôi chơi với bèn ôm chặt cổ hắn.

Hắn quay tôi vài vòng, lồng ngực phập phồng cúi đầu dịu dàng ngậm môi tôi.

“Chóng mặt quá, thả thiếp xuống!” Tôi vừa thẹn vừa quýnh, bịt miệng lại.

“Thái y vì sao còn chưa đến!” Hắn buông tôi xuống, ra ngoài điện thúc giục.

Về mặt nóng như lửa của hắn khiến tôi ảm áp nhưng lại ẩn nấp bất an.

Chỉ chốc lát, Lưu Triệt lại đặt tôi xuống thấp, đắp chăn lên, từng đường nét trên khuôn mặt đều không giấu nổi vẻ ôn nhu chiều chuộng.

“Vì sao nàng không sớm nói cho trẫm, vậy mà nàng còn cười ngửa!” Hắn nhăn mày, nắm lấy tay tôi.

“Thái y cũng không tìm được, thiếp biết làm sao?” Nhớ tới Doãn phu nhân tôi bật thốt.

“Bệ hạ, thái y đến!” Tô Lâm nhập điện, tôi buông mình, thò cánh tay phải ra.

Một bàn tay lạnh lẽo đặt lên cổ tay tôi, tôi bồn chồn như lúc chờ kết quả thi đại học vậy, vừa rối ren vừa nôn nóng, trái tim nện liên hồi.

“Thế nào ?” Lưu Triệt trầm giọng nói.

“Cựu thần chúc mừng bệ hạ, Lý Mỹ nhân đã mang long mạch!”

Tôi vén mình lên, bất chấp lễ nghi, trong con người nhìn Lưu Triệt lấp lánh ánh sáng như chứa đựng cả trời tinh tú, lung linh rạng rỡ.

Tôi sắp làm mẹ sao? Bất ngờ xảy đến, tôi không rõ là vui mừng hay sợ hãi.

Sau này, tôi đã không còn một mình, tôi không sống vì chính mình nữa, trong cuộc sống của tôi đã xuất hiện một người đáng để tôi che chở, một người còn quan trọng hơn chính bản thân tôi.

Như dòng suối nhỏ thỏa thích chảy ra biển khơi, tôi không thể kìm nén được nỗi xúc động trong lòng, cứ thế bùng phát khốc.

Càng khóc càng không dừng được, tôi nằm đó mà nước mắt không ngừng trào ra, thái y và các cung tì yên lặng lui xuống.

Mọi âm thanh ngưng bật, trong đêm tối trầm luân tôi rốt cục đã có thân phận mới.

Nhưng tôi không biết, đây là bắt đầu hay kết thúc.

77. Chương 77: Cực Sủng

Thái y đi rồi, Lưu Triệt cho cung tỳ lui ra hết, rồi thông thả quay về giường, hân ôn tôi vào lòng bằng động tác cẩn trọng hơn bao giờ hết.

Cởi bỏ y phục tôi, bàn tay to áp xuống cái bụng trắng nõn bằng phẳng dịu dàng âu yếm mà không gợn chút dục vọng nào.

Sau đó hân quấn tôi vào chăn, sợ trời giá rét cảm lạnh ảnh hưởng sức khỏe.

Rồi hân lệnh cung nhân bưng nước ấm lên, bảo rằng để ngâm chân, lòng bàn chân tôi được hân xoa nắn mát-xa tỉ mỉ nhẹ nhàng.

Tôi nhịn không được trêu ghẹo hân, “Bệ hạ chẳng lẽ mới lần đầu làm cha sao?”

Hân nửa quỳ bên tháp, nắm bàn chân tôi, đáy mắt vạn năm lạnh lùng lại lấp lánh ý cười, “Lần này khác, đây là con của nàng, trăm rất vui!”

“Thiếp mới làm mẹ lần đầu nên không khỏi lo lắng.”

Hân ôn tôi lại đặt lên đùi, thân mật vuốt tóc tôi, dường như hân rất thích mái tóc đen dài này, mỗi khi triền miên đều đùa nghịch với nó.

“Đừng lo, nữ tử ai cũng sẽ có lúc phải làm mẹ, đừng sợ, có trẫm ở đây!”

“Thiếp muốn cho con cả đời bình an, không bao giờ bị cuốn vào vòng phân tranh của cung đình.” Nhưng tôi không thể.

“Đừng nói chuyện ngốc nghếch thế, con của chúng ta sẽ là hoàng tử tôn quý nhất thế gian.” Hân miết nhẹ cánh môi, cúi đầu nhìn tôi.

“Khỏe mạnh bình an mới là quan trọng nhất, trong mắt thiếp, có làm thái tử hay không cũng chẳng quan trọng.”

“Được rồi, đừng nói chuyện đó nữa, nữ tử mang thai thường khó tránh khỏi đa nghi.” Hân cũng không để trong lòng, vội vàng an bài cuộc sống hàng ngày cho tôi.

Con ngoan, mẹ chỉ có thể đi cùng con một đoạn đường ngắn, cuộc đời dài đằng đặc sau này con phải tự mình bước đi, con có sợ không?

Xương Ấp Ai Vương Lưu Bác...Tôi cố nhớ lại lịch sử, Lý phu nhân sau khi sanh xong thì sống không quá năm năm.

Con còn chưa sinh ra tôi đã biết kết cục của nó rồi, hoang đường đến bất lực.

Niềm vui sướng vì mang thai cũng không thể hoàn toàn lấn át nỗi sầu lo của tôi, ngày con ra đời cũng sẽ là lúc tôi về nhà.

Sinh lão bệnh tử, đời đời kiếp kiếp luân hồi.

Tôi chỉ là một cô hồn không biết lối đi. Nỗi sợ hãi tội độ đang đè nặng lên tôi.

Vận mệnh trên cột, bữa thịnh yến này đang đi dần đến hồi kết.

Tuyên Khúc Cung từ trên xuống dưới đều hơn hử vui mừng, tôi nhìn các nàng bận rộn mà cảm thấy thật thú vị.

Nam Lăng yên lặng theo sau tôi, tôi vẫn không nhìn ra được sơ hở gì trên nét mặt nàng, vốn định đuổi nàng đi, ngẫm lại mọi chuyện trước đó tôi lại không đành lòng. Để nàng ở bên ngoài diện làm việc vặt, đợi cuối thu hồi cung tôi sẽ bẩm báo Lưu Triệt để nàng ở lại đây.

Mặc dù tôi không biết nàng là do ai sai khiến nhưng cũng không ngoài Vệ Tử Phu và Doãn phu nhân, mà hai người này tôi đều không muốn dính vào.

Tin tôi mang thai đã nhanh chóng lan truyền, được hưởng sự sủng ái cực đỉnh của Lưu Triệt khiến tôi nhất thời biến thành tiêu điểm của hậu cung thậm chí là cả triều đình.

Phong thường ban tước, ơn trạch đổ xuống cho ngoại thích, điều này chẳng có gì lạ.

Thậm chí bè cánh thái tử cực đoan cũng đã tính toán tới đứa con còn chưa chào đời của tôi, những lời đồn đãi này rơi vào tai tôi đến phát ngáy.

Nếu Lý Mỹ nhân hạ sinh hoàng tử, từ xưa hồng nhan họa thủy, nhiễu loạn triều cương, bệ hạ cực kỳ sủng ái nàng, chắc chắn sẽ uy hiếp địa vị thái tử, gây bất lợi cho giang sơn xã tắc...

Đại loại thế.

Lễ vật triều thần dâng tôi đều vui lòng nhận, họ chỉ là gió chiều nào che chiều nấy, tôi tất nhiên không đánh người đang cười.

Doãn phu nhân lấy lý do đang mang thai nên chỉ phái người tặng hạ lễ chứ không xuất hiện.

Vệ Tử Phu là người đứng đầu hậu cung, lấy bối phận của mẫu nghi thiên hạ nên tỏ ra thân thiết với tôi hơn, thường xuyên mang theo Lưu Hoàn cùng các hoàng tử đến thăm tôi, nhìn nét mặt trầm tĩnh của nàng mà trong lòng tôi bất giác sinh ra nỗi lo lắng. Nhớ đến những màn tranh ngôi đoạt vị trong lịch sử đã đầy nên những cuộc thăm sát đẫm máu mà tôi vô thức che bụng.

Nếu là trước đây, tôi có thể không màng sống chết của bản thân nhưng hôm nay, tôi có chết cũng phải bảo vệ con mình, đây là thiên chức làm mẹ, tôi chưa bao giờ biết bên trong mình lại tiềm ẩn sức mạnh to lớn như thế.

Lưu Triệt ngày càng dung túng Lý Duyên Niên và Lý Quảng Lợi, tôi đành làm như không biết, cũng chẳng muốn can dự.

Lương công tử đi theo Lý Duyên Niên, khi gặp lại tôi, ánh mắt của hắn phức tạp nhưng vẫn điềm nhiên dặn dò tôi giữ gìn sức khỏe rồi gấp gấp rời đi.

Trước khi đi, hắn lặp lại lời dặn, mọi sự phải cẩn thận, chớ vì được sủng ái mà có suy nghĩ liều lĩnh, có rất nhiều đôi mắt đang quan sát tôi, một khi sai lầm xảy ra sẽ khó có thể cứu vãn.

Tôi nửa hiểu nửa không nhận lời, sự quan tâm lo lắng của hắn kiếp này tôi không cách nào đáp trả được, đời người có được một tri kỷ như hắn là may mắn tột bậc.

Tình thế của Doãn phu nhân đã hoàn toàn bị tôi lấn áp, Lưu Triệt gần như lúc nào cũng ở cùng tôi, xử lý triều chính cũng tại Tuyên Khúc Cung, khi làm việc thì để tôi ngồi dựa bên cạnh hoặc nhìn tôi ngủ rồi mới đi.

Đến khi tôi tỉnh lại, người đầu tiên nhìn thấy là khuôn mặt đang chăm chú nhìn tôi, phụ thân của đứa con trong bụng tôi.

Thức ăn đều được kiểm nghiệm qua, nhất cử nhất động của tôi đều bị hấn nắm chặt chẽ, đây là thời kỳ phải đặc biệt chăm sóc khiến tôi chỉ có thể thở dài nhìn trời.

Nam nhân này nếu đã tử mĩ thì còn quá nữ nhân.

Hắn ngoài những lúc phải nghị triều thì thường xuyên cùng tôi tản bộ ở Thượng Lâm Uyển, ở Khuyển Thai Cung đùa giỡn cún con hoặc xem cá, ở Phù Lệ Cung nhấm nháp hoa quả tươi, đến Bạch Lộc Quan cười ngửa xem hoa.

Hắn dốc lòng chăm sóc khiến tâm tư tôi tốt lên rất nhiều, du sơn ngoạn thủy làm tôi không còn buồn phiền nữa, thời gian đầu còn ngồi ngự liễn nhưng dưới sự khẳng khái của tôi, hắn đã đồng ý cho tôi mỗi ngày đi bộ một canh giờ nhưng phải có cung nhân đi.

Thượng Lâm Uyển là trang viên bách thảo hoa thơm, cuối thu là mùa cam quýt, nhãn và gừng, đều có thể dùng làm gia vị, qua một thời gian tôi cảm thấy mình đã béo lên không ít.

Lưu Triệt lại nói xinh đẹp hơn trước kia, hai má hồng nhuận đầy đặn, cơ thể đầy đặn như đào tươi mọng nước, cái bụng đã hơi nhô lên báo hiệu tôi đã trở thành một nữ nhân toàn vẹn.

Rửa mặt chải đầu xong, cung nhân cẩn thận dìu tôi tới tháp, tắm gương đồng phản chiếu hình ảnh mỹ nhân trong sắc hồng, tóc mây búi cao, khuôn mặt hoa đào rạng rỡ, đương lúc ngắm nhìn tôi chợt nhớ tới bài thơ Bạch Cư Dị làm tặng Dương Ngọc Hoàn, tình cảnh này thật hợp với câu

‘Vua yêu bạn ấy mới là

Con hầu nâng dậy coi đà mệt thay

Vàng nhẹ bước lung lay tóc mái

Màn phủ dung êm ái đêm xuân’

Nghĩ đến đây, tôi lắc đầu, đúng lúc Lưu Triệt đi đến.

Hắn ôm lấy tôi từ phía sau, cọ lên cổ tôi rồi men theo vành tai hôn lên, hai tay đặt lên cái bụng đang nhô ra của tôi dịu dàng xoa tròn.

Cơ thể sinh ra cảm giác quen thuộc, tôi đỏ mặt muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn giữ chặt.

Tôi dựa vào ngực hắn, lắng nghe hơi thở gấp gáp của hắn và giọng nói khàn đặc, “Trẫm nhớ nàng...”

“Không được!” Tôi cự tuyệt, lui ra sau một bước, lo lắng đến đứa con trong bụng

“Trẫm đã hỏi thái y rồi, hắn nói sức khỏe nàng hiện nay có thể...” Hắn vừa nói vừa cởi y phục tôi xuống, thấy tôi phản kháng thì nói lỏng tay vì sợ làm con bị thương.

“Người... cả ngày chỉ muốn cái này thôi!” Tôi mặt đỏ tai hồng, hắn lại còn hỏi, “Trẫm không nghĩ đến chuyện này thì làm sao có con?” Hắn nâng mặt tôi lên, thần tình mê hoặc.

Cuối cùng, tôi mềm nhũn trong lòng hắn, không chịu thua kém căn một cái lên ngực hắn.

Vận động từ kịch liệt mà trở nên thông thả ôn nhu, hắn ản ản ôm khuôn mặt tôi, nâng bụng tôi lên để tránh bị đè ép, tôi vừa chịu sự áp đảo của hắn vừa phải tận lực khống chế thân mình, chưa từng chịu tra tấn áp lực như hôm nay, đến cuối cùng tôi hỗn hển mệt lả.

Trước khi thiếp đi, tôi ôm eo hắn, giận dỗi nói, “Trước khi sinh con xong thiếp không hầu người nữa.”

Hắn trả lời thế nào tôi không nghe rõ, chỉ loáng thoáng nghe được tiếng cười thỏa mãn.

Chớp mắt đã mang thai gần một tháng, mỗi ngày đều ăn no ngủ kỹ, tinh thần sảng khoái thoải mái hơn rất nhiều.

Đã không có Nam Lăng hầu hạ, trong lòng cũng quanh vắng, lúc còn có nàng tôi không thấy quan trọng nhưng khi mất đi mới cảm thấy đáng tiếc.

Cung tì Tuyên Khúc Cung xa lạ, Lưu Triệt thấy tôi không quen thì chẳng quản xa xôi điều Nhã Dư từ Vị Ương Cung đến.

Nàng là một nữ tử thông minh nhưng tôi đã không còn tin tưởng bất kỳ ai nữa, làm tròn bổn phận chủ tớ thì ai cũng bình an.

Buổi trưa, tôi đang thả bước bên hồ Tích Thảo dựa vào lan can ngắm những con thuyền đang lững lờ trôi trên hồ thu, các cung nhân đang chèo thuyền ngắm cảnh, tôi chợt nổi hứng muốn lên thuyền.

Nhã Dư và Trần Lộc một trái một phải dìu tôi lên thuyền, gió hồ lồng lộng, mấy chiếc thuyền lướt qua bên cạnh, trong một thoáng náo nhiệt, tôi dường như nhìn thấy Hoắc Khứ Bệnh.

Bám vào lan can thuyền, tôi ngoái đầu nhìn lại, tim đập thình thịch, không thể nghĩ tiếp, không thể...

Bây giờ tôi có bổn phận phải chu toàn, đợi con sinh ra, làm tròn trách nhiệm của người mẹ, tình yêu đối với tôi đã trở nên quá xa xỉ.

Một tiếng ca ngân vang theo gió, đó là làn điệu mềm mại của nữ tử, cách đó không xa là một chiếc lầu thuyền cao hơn một trượng, tiếng đàn sáo vọng ra từ đó.

“Tiếng ca thật êm tai!” Tôi khẽ nói.

“Thiếu nữ du thuyền, mái chèo khua sóng, khúc khích cười, vắng tiếng ca!” Nhã Dư dìu tôi đứng vững.

“Rất náo nhiệt!” Tôi nheo mắt lại, trong gió còn thoang thoảng hương quế.

Đột nhiên, mặt nước dao động, thân thuyền chao đảo dữ dội, tôi hoảng hốt nắm lấy tay vịn, Nhã Dư nhanh chóng lên lên trước dùng thân làm đệm đỡ cho tôi, trên thuyền là những tiếng kêu la náo loạn.

Trần Lộc nhảy xuống đầu thuyền, chấn động làm các tiểu hoàng môn thất kinh, tháo chạy hỗn độn, thuyền càng nghiêng ngã dữ hơn, tôi ôm bụng, bị nước dưới hồ bắn văng tung tóe, dạt từ lan can đến đuôi thuyền.

“Mỹ nhân!” Nhã Dư hét chói tai sắp ngã chạy tới, thân thuyền chòng chành làm nàng té nhào, nhưng vẫn bò đến bên tôi che chắn tôi ở phía sau.

“Thân thuyền bị thủng, nước đang tràn vào, cần phải tức tốc quay vào bờ thôi!” Trần Lộc điều khiển mũi thuyền hét to.

Cung nhân nghe vậy lại rối loạn hơn, thân thuyền vốn bị hư hỏng nặng nhất, mà các nàng còn nhốn nháo càng làm cho nước vào nhanh hơn.

Tôi ổn định thân mình, trong lòng đã hiểu đại khái, tôi vừa mới lên thuyền, thuyền đã bị hư, đây không phải trùng hợp.

Từ khi mang thai, các giác quan của tôi trở nên nhạy bén hơn, chỉ một việc nhỏ cũng có thể khiến tôi đề phòng, sinh ra đủ lo lắng.

“Đừng hoảng, chia làm hai bên, đứng tại chỗ không được nhúc nhích!” Tôi quay đầu quát.

Một cung nữ la lên, rồi vẫy tay về phía trước, một chiếc thuyền thấy tình huống đang xảy ra bên này thì nhanh chóng lướt đến.

Trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng bình ổn, mũi thuyền đang chìm dần, nước hồ tràn vào xối xả.

Ai ngờ thuyền vừa yên lại rung chuyển dữ dội, tay và chân dùng sức liên tục nên cơ thể tôi rã rời, bụng lại hơi đau.

“Mỹ nhân, người cố gắng chịu đựng!” Nhã Dư đỡ tôi xuống, run run nói.

Tôi khó khăn nhắc mình, muốn đứng vững nhưng lại trượt chân ngã nhào về bên phải

“A!” Một cung nữ bụm mặt la hoảng lên.

Đầu óc tôi trống rỗng, tay bám trụ vào lan can dùng hết sức lực cuối cùng gượng đứng dậy, cơ thể chợt bay bổng lên, đỡ lấy tôi không phải giáp y cứng ngắc mà là một lồng ngực ấm áp.

“Ôm chặt ta!” Giọng nói của Hoắc Khứ Bệnh vang lên, hai tay vòng qua hông tôi, chàng nhún người nhảy lên.

Tôi còn chưa kịp phản ứng đã bay lên trời, mặt nước chạm vào chân lạnh giá, đến khi hồi thần tôi đã đứng trên một chiếc thuyền khác, toàn thân được khóa trong vòng tay Hoắc Khứ Bệnh.

“Sao nàng lại bất cẩn thế, biết rõ đang mang thai lại còn lên thuyền!” Chàng vừa mở miệng đã lớn tiếng trách cứ.

“Muội...” Bỗng nhiên tôi cũng không biết giải thích thế nào.

“Dao Ca, chúc mừng nàng sắp được làm mẫu thân rồi.” Chàng thì thầm bên tai tôi, “Nhưng phụ thân không phải ta...”

Chàng buông tôi ra, nghiêm túc đứng ở mũi thuyền kéo dãn khoảng cách với tôi.

Tôi ôm vai đứng trên boong thuyền, trước mắt mờ mịt không biết là vì kinh sợ, hay vì chàng, tim cũng theo bụng đau nhói.

Hoắc Khứ Bệnh bỗng xoay người, tay áo phất phơ trong gió, ánh mắt chàng chất chứa quá nhiều cảm xúc mà tôi đọc không thấu, thời gian qua đi chàng cũng đã lột xác.

Chim ưng non đã giương cánh bay lượn, luyện được bản lĩnh vô song, khi chàng cuối cùng đã có năng lực bảo hộ tôi thì tôi đã không thể sống vai cùng chàng được nữa.

Cha của đứa con trong bụng tôi không phải chàng.

Đường đời sau này của chàng cũng không có tôi.

“Nhưng vì đó là con nàng, là cốt nhục của người ta yêu với một người khác, ta không cách nào chấp nhận.”

Thuyền cập bờ, câu nói sau cùng trôi theo tiếng sóng.

Khi các nàng khiếp sợ đỡ tôi xuống thì Hoắc Khứ Bệnh đã không còn đó nữa.

78. Chương 78: Biến Động Lớn

Cuối thu Nguyên Thú năm thứ hai, Lưu Triệt viễn chinh đánh đuổi Hung Nô, mở ra một thời kỳ đầy biến động.

Hà Tây dần ổn định, triều cục đi vào trạng thái vững chắc, thần dân nghỉ ngơi lấy lại sức, ngựa chiến được chăm sóc kỹ càng, bộ lạc Hung Nô đối với cuộc xâm chiếm của Đại Hán ở Tây Bắc cũng dần dụi bớt, lui về Mạc Bắc chiếm cứ vùng biên quan.

Thái tử Lưu Cứ dần trưởng thành, Lưu Triệt đặc biệt cho xây Tư Hiền Uyển ở Thượng Lâm Uyển để chiêu mộ hiền thần nghĩa sĩ, đặt nền móng kiên cố cho tương lai.

Bác Vọng Hầu Trương Khiên tuy bị biếm làm thứ dân nhưng ảnh hưởng vẫn không hề suy giảm.

Là công thần hàng đầu trong cuộc thông thương với Tây Vực, hần nắm trong tay hiểu biết về con người và văn hóa khu vực, trong xã hội cổ đại lạc hậu thì điều đó có ý nghĩa chiến lược cực kỳ quan trọng.

Trong cuộc chiến Hà Tây, thậm chí là đại chiến Mạc Bắc san bằng Lang Cư Tư Sơn, sự tham mưu và chỉ đạo của hần là không thể thiếu.

Hần tạm thời ngụ tại Bác Vọng Uyển, Lưu Triệt thường xuyên tới đó tham thảo cùng hần, tôi cũng nhờ vậy mà có duyên gặp gỡ hần.

Bác Vọng Uyển lập trên bãi đất bằng rộng lớn của Thượng Lâm Uyển, như tên gọi, đó là nơi có thể bao quát thiên hạ, nhìn ngắm bốn bể.

Lưu Triệt dụng tâm bồi dưỡng Thái tử thành một vị quân vương hùng tài mưu lược như hần, nhưng tiếc rằng Lưu Cư bản tính trung hậu, không hiểu chiến, mỗi khi săn bắn đều không hứng thú, Lưu Triệt bởi vậy mà nhiều lần cáu giận.

Mà Thái tử thì vẫn mang phong phạm nho sinh, khi nhàn hạ thì trốn ở Tư Hiền Uyển cùng quần thần đàm đạo, hần chủ trương ngừng chiến dưỡng dân, khai sáng một thời đại thái bình thịnh thế.

Hôm ấy tôi dẫn theo Tiểu Lưu Hoành đến Bác Vọng Uyển nghe Thái Phó giảng bài, lại dụng phải Lưu Triệt sắc mặt khó coi đang phẩy tay bỏ đi, tôi đưa Lưu Hoành vào nội uyển, dặn dò nó một chút rồi theo hần đi.

Dọc đường hần bước chậm rãi, không nói chuyện, mãi lúc lâu sau mới thở dài nói, “Con không giống cha, không còn cách nào!”

“Thái tử mới chỉ có mười tuổi, còn nhỏ quá, hướng hồ trời sinh bản tính đôn hậu, sau này chắc chắn sẽ là vị vua anh minh.” Tôi khuyên nhủ, nhớ tới kết cục bi thảm của Lưu Cư mà thương tiếc cho hần.

“Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, còn nhỏ đã thế, chỉ sợ sau này lớn lên càng khác xa trầm!” Hần nhủ mảy.

“Bệ hạ chí lớn đặt ở tứ hải, mà Thái tử ôn hòa, tích đức dưỡng dân, người chinh phục thiên hạ, còn Thái tử thì kế thừa bình ổn, cũng không đi trật đạo lý chấn hưng Đại Hán.”

Hần nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp khiến tôi ngơ ngậy bất an, “Thôi, không nói chuyện này nữa.”

Hần nắm tay tôi cùng ung dung bước trên thảm lá vàng, thiên nhiên u buồn lãng mạn.

“Sau khi nàng sinh hạ hoàng tử, trầm sẽ chính thức sắc phong nàng là Phu nhân, địa vị chỉ dưới Hoàng hậu.” Hần sờ lên bụng tôi.

Tôi lạnh người, thấy vẻ mặt kiên định của hần vừa muốn nói lại không thể nói được.

Ngày này cuối cùng cũng đã tới! Giữa hoang mang nghi ngại pha lẫn niềm xúc động khôn kể, như vừa khép lại một trang và mở ra một trang khác.

Tôi không phải tôi, chỉ là một vị khách đang theo dõi lịch sử, nhìn ‘tôi’ được cực sủng rồi cuối cùng lại hóa thành tro bụi, chôn mình dưới lòng đất lạnh lẽo, hoàn toàn tan biến.

Giấc mộng ngàn năm chẳng qua chỉ là thoát kén hóa bướm, đến cuối cùng cũng phải tỉnh lại, nhưng lại bằng phương thức quyết tuyệt mà thảm thiết nhất, sau đó là cú đầu cảm ơn tạm biệt khán giả.

“Thiếp không nghĩ đến điều đó, chỉ cầu bệ hạ đối xử tốt với con của thiếp, cho nó một đời bình an, không cần vinh hoa phú quý.” Tôi đột nhiên nắm tay hần, tôi sợ, sợ rằng khi tôi ra đi vội vàng, con trẻ không có mẹ thì cô độc biết bao...

“Ngốc ạ, con của chúng ta nhất định sẽ dưới một người trên vạn người!” Hần chăm chú nhìn tôi, say đắm rạn vỡ lại có phần cao ngạo.

Tôi rối loạn, từ xưa đến nay, phụ cường tử yếu, hiền mẫu bại nhi, Lưu Triệt vô cùng mạnh mẽ, mà con hần lại chẳng đứa nào được như hần, an hưởng tuổi già.

Vương miện nhiễm máu lại ngọt ngào mê người, đập lên máu xương của vạn người, đến nỗi máu chảy thành sông.

Các nữ nhân của Lưu Triệt không có ai là lương thiện cả, chỉ cần nghĩ tới, da đầu tôi cũng run cả lên.

“Chỉ xin bệ hạ nhớ tới lời thiếp nói hôm nay, đừng quên...”

“Nàng cứ an tâm tĩnh dưỡng, mọi chuyện đã có trầm an bài.” Hần cười chuyển đề tài, không để tâm nữa.

Trở lại Tuyên Khúc Cung, Lưu Triệt theo thường lệ ngủ lại, tắm rửa xong, hần lại trêu đùa tóc tôi, tự tay cài ngọc trầm bàn long cho tôi.

“Lý Duyên Niên nói rất đúng.”

Tôi ngơ ngác quay lại vén tóc ra trước ngực.

Hắn nâng tóc tôi lên chải ra sau, cúi người nói, “Khuyh quốc khuyh thành, giai nhân khó gặp.”

Tôi ngậy người nhìn vào gương, không biết là vui hay buồn, “Bệ hạ có nghe một câu?”

“Câu gì?” Hắn hăng hái.

“Trời ghét anh tài, hồng nhan bạc mệnh.” Tôi buồn bã nói.

Trong lòng đột nhiên dậy nên một cổ đau đớn, bụng cũng hơi nhói lại bị tôi cố nén xuống.

Câu nói đó chính là vận mệnh không tài nào tránh khỏi của tôi và Hoắc Khứ Bệnh, nửa đời chinh chiến trên lưng ngựa, nửa đời yêu hận, kết quả là, mộng tan tình vỡ, hồn quy thiên nhai.

“Trẫm là thiên tử, ý chỉ của trẫm là thiên ý, không cần lo lắng.” Hắn ngạo nghễ nói, đoạn ôm vai tôi.

Hắn luôn luôn tự cao tự đại, chỉ tiếc rằng không thay đổi được vận mệnh của tôi.

Mấy ngày sau, Lưu Triệt thiết yến ở Trữ Nguyên Cung, chiêu đãi thân tín trọng thần, hậu cung nội quyền.

Nhã Dư dìu tôi từ từ bước lên bậc thang lát đá bạch ngọc, loại ngọc này không xa lạ gì, hai đại điện Trường Nhạc – Vị Ương đều dùng loại ngọc xa hoa quý giá này.

Mùa thu an bình, sóng nước mênh mang, cuộc sống của tôi trôi qua trong nỗi mong chờ một sinh mệnh bé nhỏ sẽ chào đời.

Dù có quạnh quẽ, dù có khổ sở hơn tôi cũng nhịn được.

Tôi dừng chân, đứng trên đài cao lạnh lẽo yêu thương vuốt bụng, ý cười bất giác dâng lên.

Không có gì có thể thay đổi được tình mẹ yêu con.

Cũng không ai có thể.

Vì con, tôi càng phải kiên cường dũng cảm đi tiếp, không được phép lùi bước.

Bước vào điện phủ, nhìn qua mọi người đang ngồi, trong thoáng chốc chạm phải ánh mắt của Hoắc Khứ Bệnh tôi nhanh chóng quay đi, che dấu cảm xúc.

Lưu Triệt đứng dậy đi xuống đón tôi lên, tôi ngồi bên phải hắn, Doãn phu nhân cách Vệ Tử Phu một khoảng, đang cúi đầu không nói chuyện.

Bụng nàng còn to hơn tôi, y phục đã không thể che dấu, điểm giống nhau duy nhất là phụ thân của con chúng tôi đều là nam nhân nắm hoàng quyền cao nhất.

“Lý Mỹ nhân gần đây có khỏe không, người cùng Doãn phu nhân đồng thời có thai, quả là phúc phần của Đại Hán ta.” Vệ Tử Phu sai thị tỳ mang tới một tấm đệm bằng da thỏ đặt dưới thân tôi.

“Tạ Hoàng hậu nương nương.” Tôi cũng không nhiều lời, khách khí đối đáp.

Yến hội trăm lần như một, triều thần chúc mừng khen tặng, nhã nhạc rộn ràng náo nhiệt, Lưu Triệt sai cung nhân mang lên hai chén canh tẩm bổ cho tôi cùng Doãn phu nhân.

Trong mắt người ngoài, hắn đối với phi tần đều quan tâm chu đáo, chẳng phân nặng nhẹ.

Lưu Cư dẫn đầu một hàng hoàng tử công chúa ngồi xuống, Lưu Hoàn quy củ ngồi cạnh tôi, bàn tay nhỏ bé cầm chén canh cho tôi, “Mẫu phi, người sắp cho Hoàn nhi thêm một tiểu muội muội sao?”

Tôi cười vuốt tóc nó, cung nhân thêm cơm canh, tôi từ tốn ăn.

Ánh mắt vô thức nhìn xuống Hoắc Khứ Bệnh đang ngồi bên phải im lặng rót rượu.

Sau vài chén rượu, chàng không hề nhìn tôi lấy một cái, đại thần mời rượu chàng đều uống cạn, phong thái oai nghiêm đỉnh đặc của Đại tướng quân.

Tôi thầm cười nhạo chính mình không đủ lạnh lùng, nước sông không phạm nước giếng, chúng tôi không thiếu nợ nhau, chẳng phải tốt hơn sao?

Ca múa tầm thường làm tôi chán ngán dựa vào tháp, từ khi mang thai tôi rất hay mệt mỏi, gắng gượng xem diễn.

Xong một tiết mục, nhóm vũ cơ đều lui xuống, các nhạc sư lại chuẩn bị tấu bản nhạc mới.

Cả điện phủ im lặng khác thường chợt vang lên tiết tấu quen thuộc.

“Khi đi tha thướt càn dương,

Khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi.

Giọng ca thánh thót trong veo, một bóng áo xanh uyển chuyển lả lướt, tấy áo dài hạ xuống để lộ khuôn mặt nõn nà.

Nàng độc diễn, tay pháo phiêu động, dáng người chập chờn.

Tôi nhìn bóng dáng ấy mà thất thần, đó là bài ca tôi đã hát ba năm trước đây, sắc xanh mị hoặc thức tỉnh tôi, đừng nói đến mọi người ở đây mà ngay cả tôi cũng bị cuốn hút say sưa dõi theo.

Đến khi có tiếng nói tán dương tôi mới bừng tỉnh.

“Vũ kỹ của Chiêu Dương công chúa ảo diệu điều nghệ lắm!” Lưu Triệt không tiếc lời khen ngợi.

Vệ Tử Phu nghe vậy thì mỉm cười, nhìn mỹ nhân thướt tha đứng dưới đài mà nói cùng Lưu Triệt “Chiêu Dương công chúa xinh đẹp đáng yêu, nô tỳ vừa nhìn đã thích.”

“Trẫm rất hài lòng, ban thưởng!” Lưu Triệt vung tay nói.

“Hồi bẩm bệ hạ, thần nữ không cần gì cả.” Nàng cúi đầu thẹn thùng cười, mắt liếc về phía Hoắc Khứ Bệnh. Vệ Tử Phu dán vào tai Lưu Triệt thì thầm nói nhỏ.

“Ha ha, là trẫm sơ sẩy! Chiêu Dương công chúa năm nay đã gần tròn mười sáu, trẫm hôm nay làm chủ, cho phép người tìm kiếm ý trung nhân.”

“Bệ hạ!” Nàng ửng đỏ hai má, dáng vẻ càng khiến người ta yêu thích.

Các đại thần nghe vậy thì xì xầm bàn tán, có người còn đề cử người thích hợp, nhân dịp vui này thì lại càng tăng thêm không khí náo nhiệt, huống chi nàng quận chúa này là nữ nhi của Vương gia, gia thế hiển hách.

“Nô tì có chọn được một người, không biết ý bệ hạ thế nào.” Vệ Tử Phu cất lời, ngữ khí không to không nhỏ lọt đến tai từng người.

“Cứ nói đừng ngại.”

“Phiêu Kỵ tướng quân năm nay đã hai mươi, là tuổi thành gia lập thất, phối cùng Chiêu Dương công chúa rất là xứng đôi.”

Ai nấy đều sực tỉnh, phụ họa theo, theo lý lời Vệ Tử Phu nói cũng không sai, luận thân gia địa vị, luận tướng mạo tuổi tác đều không thể soi mói.

Tôi chết lặng nắm chặt tay, đột nhiên đối diện với ánh mắt Hoắc Khứ Bệnh lại phát hiện, tôi đã không thể hiểu được tâm tư chàng nữa.

Thật ra vốn nên buông thả thôi, không phải sao? Tôi cười ôn hòa mà hai tay lại run run.

“Đề nghị này rất hay! Hôm nay trẫm sẽ làm chủ, tác thành chuyện tốt lành này!” Lưu Triệt bỗng cầm tay tôi quay đầu nói, “Ái phi cảm thấy thế nào?”

Tôi bất ngờ, ánh mắt hần sắc bén làm tôi lúng túng.

Chuyện đã thế này, tôi không thể nói không, tình cảnh này đã bức chúng tôi vào tuyệt lộ.

“Không biết tâm ý Phiêu Kỵ tướng quân thế nào?” Giọng tôi khàn khàn, mắt cay cay gần như không giữ được nước mắt nữa.

Nhưng tôi vẫn phải cười, cười tươi như hoa.

“Vi thần xin nghe theo nhĩ ý của Lý Mỹ nhân!” Chàng đứng dậy ôm quyền nói, giọng chàng lúc bỗng lúc trầm trong bầu không khí ngưng trệ.

Tôi đặt tay lên bụng, siết chặt rồi ngẩng đầu, gần từng chữ, “Bổn cung cảm thấy rất tốt, từ xưa anh hùng xứng giai nhân, là lương duyên trời ban.”

Nói xong chữ cuối cùng tôi thả lỏng, tim như bị dao đâm, không biết bản thân đang làm gì, tôi thật sự đã nói ra những lời này ư...

“Vây...” chàng mỉm cười nhưng đáy mắt lại lạnh nhạt thờ ơ, “cứ làm như người muốn.”

Một câu nói như sét đánh ngang tai, tôi chấn động, tim nhói đau, đầu choáng váng.

Có lẽ tôi nên hiểu ra từ trước, chàng là người có tình có nghĩa, không thể chỉ vì một nữ nhân mà không thú thê, một trong ba tội bất hiếu là tuyệt hậu. Chàng không thể ích kỷ làm cho Hoắc gia tuyệt hậu.

Tôi không vì kết cục này mà được giải thoát, tìm hàng ngàn hàng vạn lý do để bào biện nhưng tôi vẫn cảm thấy đau xót.

Yến tiệc sau đó tôi chẳng còn tâm trí tham dự, tôi biết từ nay về sau chàng đã không còn thuộc về tôi nữa...

Bụng quặn đau, tôi lão đảo ngồi đó, Lưu Triệt vội vàng bế tôi về điện, Vệ Tử Phu và Doãn phu nhân cùng đi theo.

Mắt tôi lệ đầm ướt gối.

Tôi không nhìn rõ được vẻ mặt họ vì mệt mỏi đến muốn chết, chỉ muốn ngủ thôi.

Đang mơ màng tôi nghe Doãn phu nhân nói, “Lý Mỹ nhân sức khỏe suy yếu, không biết mang thai mấy tháng rồi?”

Một khoảng im lặng, rồi tiếng nói trầm thấp của Lưu Triệt vang lên, “Truyền thái y!”

Mang thai mấy tháng? Chính tôi cũng không nhớ, việc đó tôi và Lưu Triệt chưa từng tính đến, ngầm kỹ thì sau khi Lưu Triệt ở Cam Tuyền Cung đã không gặp mặt tôi, trước khi cấm cung ít nhất cũng phải bốn tháng.

Khi thái y đang bắt mạch tôi đã dần tỉnh lại, vẫn là thái y lần trước chẩn ra tôi mang thai.

Bên trong im lặng, Lưu Triệt cầm tay tôi, thái y trầm ngâm một lát, chậm rãi nói, “Cũng không có gì đáng lo, mỹ nhân xưa nay thân thể suy nhược, lại vừa mang thai ba tháng, thai vị không ổn định cũng không có gì khác thường.”

Ba tháng! Hai chữ này lập tức làm tôi tỉnh táo lại, bất chấp trong người mệt nhọc, tôi xóc mình lên khó tin nhìn hẳn.

Tay Lưu Triệt đang nắm lấy tôi thả lỏng, mới một khắc trước còn ôn nhu giờ đã lạnh như băng.

79. Chương 79: Nghiệt Chung

“Thái y phải chẳng đã nhầm lẫn rồi, ngày mang thai không đúng như vậy!” Tôi cố gắng duy trẻ vẻ bình tĩnh, Lưu Triệt ở bên âm trầm không nói.

“Mỹ nhân yên tâm, ba tháng là chính xác rồi!” Hắn chấp tay lui xuống, rút thẻ tre chuẩn bị kê đơn.

“Lý Mỹ nhân lần đầu mang thai, nhớ lắm cũng là chuyện thường.” Doãn phu nhân dựa vào tháp, khép tay áo khẽ nói.

Trong điện mọi người đều không rõ, chỉ có trong lòng tôi rõ ràng nhất, kém một tháng thì phụ thân của con tôi cũng đổi khác!

Tôi và Hoắc Khứ Bệnh đã gặp nhau 3 tháng trước, hậu quả như thế nào, tôi thậm chí không dám tưởng tượng... Ở vương triều phong kiến huyết thống nghiêm ngặt này thì điều đó là trọng tội không thể tha thứ!

“Trẫm hỏi lần nữa, Lý Mỹ nhân mang thai mấy tháng?” Lưu Triệt hỏi một câu làm cho không khí ảm áp trong điện tức thì lạnh lẽo.

“Ba tháng.”

“Lui cả ra!” Hần đứng bật dậy, bàn tay dẫu trong tay áo nắm thành quyền.

Tôi nằm trên giường bị biến cố thành linh này làm cho không biết nói gì, nhìn những người xung quanh chắc có lẽ họ cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, mà sự giải thích của tôi càng bời càng đen mà thôi.

Tôi không mở miệng, đợi mọi người lui ra, tôi từng bước xuống giường, “Bệ hạ, nguyệt sự của thiếp không có đã 4 tháng, không thể chỉ mới mang thai ba tháng!”

Hần cũng không quay lại, vẫn đưa lưng về phía tôi, “Ghi chép của Đồng Sử Ký cũng chỉ do người nói, làm sao có thể tin?”

Tôi cứng người, hần nói không sai, lúc trước tại sao lại sơ suất...

“Trương thái y... Xin bệ hạ cho truyền Trương thái y!” Tôi như bắt được cọng rơm cứu mạng, hần là người duy nhất từng chẩn mạch cho tôi.

Lưu Triệt càng bình tĩnh, tôi lại càng bất an, một lát sau Trương thái y gấp gáp bước vào.

“Hai tháng trước Bồn cung từng phái người bí mật truyền người đến bắt mạch, còn nhớ không?”

Trương thái y cúi thấp đầu rồi nao núng liếc mắt nhìn tôi.

“Sao lại không nói!” Tôi quăn bách bước tới kéo cổ áo hần.

Bụp, hần quỵ xuống, nằm rạp trên đất, “Cựu thần đáng chết, xin bệ hạ thứ tội!”

“Nói chi tiết đi, nếu không sẽ xử tử lập tức!” Lưu Triệt lạnh lùng thốt lên rồi hất tay tôi ra.

“Hai tháng trước Lý Mỹ nhân quả thật từng phái người bí mật truyền cựu thần chẩn mạch.” Hần nơm nớp lo sợ, run run nói.

Tôi thở phào, ôm bụng khó khăn đứng dậy, “Vì sao lúc ấy người nói Bồn cung vẫn chưa mang thai?”

“Cựu thần ngày đó đã chẩn ra Mỹ nhân có mang một tháng nhưng...”

“Không! Người nói Bồn cung vẫn chưa mang thai, Nam Lăng có thể làm chứng!” Nam Lăng... Nhắc tới tên này, tôi chết điếng.

“Nói tiếp!” Lưu Triệt ngắt lời tôi.

“Nếu không phải Mỹ nhân lấy cái chết uy hiếp, cựu thần tuyệt đối không dám giấu diếm đến ngày nay... Xin bệ hạ minh chứng!”

Tôi liềm mạng lắc đầu, “Người vì sao phải hại ta...”

“Bệ hạ nếu không tin, thị tì bên cạnh Lý Mỹ nhân có thể làm chứng!”

Tôi từng bước lui về sau, đập mạnh vào cột đá lạnh lẽo, đầu văng mắt hoa.

Hóa ra ván cờ đã được bày bố từ lâu, từ ngày đầu tiên tôi đặt chân vào Vị Ương Cung thì cũng là lúc từng bước lún sâu.

Tôi còn đang ngắc ngoải thoi thóp thì Hoàng Tước đã ở phía sau.

Nàng, hoặc là các nàng.

Nhưng nỗi sợ hãi của tôi lúc này lại hóa thành oán hận, Lưu Triệt lại nói, “Trẫm chỉ hỏi người hai câu.”

“Bệ hạ xin cứ hỏi.”

“Người chần mạch cho Lý Mỹ nhân khi nào?”

“Gần hai tháng.”

“Lúc ấy nàng mang thai mấy tháng?”

“Thai nhi vừa đủ tháng, mạch tượng yếu ớt, thai vị không ổn định.”

Lưu Triệt đá văng hắt, “Cút!”

“Tuân chỉ.” Trương thái y sắp ngựa chạy ra khỏi điện.

Căn phòng trở nên tĩnh mịch, không biết gió từ đâu thổi tung đám màn che.

“Thiếp biết có nói gì cũng vô dụng, nhưng thiếp chỉ muốn nói một câu cuối cùng, dù thế nào đứa con trong bụng thiếp cũng là của người, là của người!” Tôi đứng sau hắt, dùng hết sức hét lên.

Một lúc sau, hắt xoay lại nắm cầm tôi, nắm ngón tay gần như muốn bóp nát quai hàm tôi.

“Con trầm?” Hắt hắt tôi ra làm tôi lão đảo ngã xuống đất.

Hắt cũng không buông tha, quăng tôi lên tháp, tôi dùng hai tay bảo vệ thai nhi nên chỉ có thể dùng bả vai làm đệm đỡ.

“Đúng vậy, đây là con của người!” Tôi đau đến tê liệt, âm thanh phát ra rời rạc.

“Trầm sẽ không bao giờ tin tưởng thứ dâm phụ như ngươi nữa. Lần đó ngươi lén lút hẹn hò trầm đã vô cùng nhường nhịn nhưng ngươi lại dùng thứ nghiệt chủng này để báo đáp trầm?” Hắt dẫm đạp lên bụng tôi.

Đau đớn kinh người khiến tôi hiểu, bây giờ hắt đã khư khư đứa con không phải của hắt.

Con tôi còn chưa chào đời, còn chưa nhìn thấy mẹ nên không thể bị bóp chết trong tay cha nó được.

Giữa chúng tôi dù có bao nhiêu thật giả thì tôi cũng không thể thỏa hiệp.

“Người hãy nghe thiếp nói, thời gian xuất cung ngắn ngủi, hơn nữa thiếp chỉ lo thương thế của hắt chưa lành, sau đó có người phát giác, vốn dĩ không có thời gian, lại càng không thể...” Tôi hổ hển nói.

“Trầm cho ngươi vinh hoa phú quý, cho ngươi ngàn vạn sủng ái, ngươi có cho trầm nửa phần thật tâm? Ngươi nói xem, trầm nên tin ai đây?”

“Tìm thái y khác, không phải ba tháng...” Tôi giãy khỏi gông cùm của hắt.

“Ngươi còn muốn tất cả mọi người biết, nữ nhân của trầm mang thai con của kẻ khác mà trầm còn xem như bảo bối sao?” Hắt thả tay ra, ngửa mặt cười.

Đang cười hắt chợt dừng lại.

“Ngươi muốn thế nào?” Tôi yên lặng mở miệng.

“Nghiệt chủng này trầm sẽ không lưu lại.” Hắt nắm tóc tôi cuốn thành vòng rồi lại buông ra.

Không chờ tôi mở miệng, hắt hạ xuống một cái bạt tay nóng hổi, cổ họng tôi trào lên vị tanh ngọt.

Đây là lần thứ hai hắt đánh tôi, ngoài lần đầu tiên tôi mắng hắt là hôn quân, dù có tức giận cỡ nào hắt cũng không bao giờ xuống tay.

“Ngươi không xứng làm phụ thân.” Tôi lau vết máu trên khóe miệng, gượng đứng lên trước mặt hắt.

“Nghiệt chủng này trầm sẽ không lưu lại.” Hắt nhếch mặt lạnh khốc nói.

“Ngươi không thể giết chết con của mình, không thể!” Tôi nổi điên kéo áo hắt.

“Trầm không muốn nhìn thấy ngươi nữa!” Hắt hắt tôi ra, bỏ ra cửa.

“Đúng, ngươi nói rất đúng.” Tôi chắn trước mặt hắt, túm cổ áo hắt, “Chỉ có Hoắc Khứ Bệnh mới xứng làm phụ thân của con ta, chàng là người duy nhất trên đời này đáng để ta phải trả giá!”

Hắn vịn tay tôi ra, tôi lại túm chặt, “Người thật đáng thương, cho tới bây giờ ta đều không muốn sinh con cho người... Thê tử của người không có một người nào thật tâm đối xử với người, họ không ai có được kết cục tốt đẹp cả, người sẽ cô đơn cả đời! Haha...”

“Điên rồi!” Hắn đẩy tôi ra, dứt khoát bỏ đi.

Cửa điện đóng sầm lại, tôi dựa vào cạnh cửa, vì mệt mỏi và hoảng sợ mà ngất đi.

Khi tỉnh lại, căn phòng đã tối đen, tôi vẫn nằm trên nền đất lạnh lẽo.

Tôi gọi vài tiếng cũng không có ai trả lời, cửa sổ đóng chặt, toàn điện rơi vào im lặng chết chóc.

Lần mò đến được thắp, tôi phủ chăn lên bụng, đêm dài gió lạnh.

Nước mắt chảy theo gò má, đã mấy canh giờ rồi, tôi ngoài bộ y phục đơn bạc này ra thì không còn gì cả.

Sợ hãi và tuyệt vọng đan xen nhấn chìm tôi trong bóng đêm mù mịt, phòng tuyến cuối cùng cũng lung lay sụp đổ.

Đến cuối cùng, ngay cả khóc cũng không còn sức, trong bình trà nước đã nguội lạnh, tôi cũng đành uống.

Cả đêm mộng mị, tôi bị tiếng kéo kẹt đánh thức.

Ánh nắng rực rỡ từ cửa điện mở toang làm tôi chói mắt. Nhắm mắt một lúc tôi mới từ từ mở ra.

Tô Lâm đi vào điện, nhẹ nhàng phát tay, một tiểu hoàng môn phía sau đóng cửa lại.

“Các người muốn làm gì.” Tôi bất giác ôm chần, Tô Lâm im lặng không nói, nhanh chóng buông màn che.

Hắn bưng đến một cái khay đặt trước mặt tôi.

“Mỹ nhân, mời!”

Tôi nhìn bát gốm chứa thứ nước đen sì mà lạnh toát cả người.

80. Chương 80: Giăng Co

“Bổn cung không uống!” Tôi đứng dậy, hai chân đặt xuống nền đất lạnh lẽo.

“Mỹ nhân đừng làm khó nô tài.”

“Ha ha...” Tôi chậm rãi bưng chén thuốc, để gần mũi ngửi, mùi xạ hương quen thuộc xộc đến.

Trên đời này lại có nam nhân tàn nhẫn thế sao, chỉ vì một lời nói hoang đường mà muốn giết chết cốt nhục thân sinh.

Tô Lâm vẫn cúi đầu, ngược đôi mắt khó hiểu lên nhìn tôi.

“Thật là kẻ yếu đuối, ngay cả giết người cũng không dám tự mình ra tay!”

Tôi hất văng chén thuốc xuống sàn, chất lỏng đen đặc bắn tung tóe lên váy, căn phòng tràn ngập mùi thuốc đắng.

“Đi nói với Lưu Triệt, nếu ai muốn làm tổn hại con của Bổn cung, trừ phi Bổn cung chết!” Tôi tóm cổ áo Tô Lâm đẩy hắn ra khỏi cửa.

Hắn lão đảo té xuống, sau đó mang theo hai gã tiểu hoàng môn bỏ đi.

“Lau dọn đi!” Tôi quay về giường mà bụng thắt lại.

Mệt mỏi nhắm mắt nằm xuống, sống mũi cay cay.

Ba năm qua tôi đã chảy quá nhiều nước mắt mà chẳng biết chốt cùng là nghiệt trái tôi thiếu ai?

Nhưng hôm nay, giờ phút này, tôi chỉ biết, đừng kẻ nào hòng làm hại con tôi.

Một tiếng nói rụt rè cất lên, “Nô tài cáo lui.”

Tôi cũng không đáp, cho đến khi cửa điện mở ra đóng vào, căn phòng lại chìm vào bóng tối.

“Bảo bối, đừng sợ...” Tôi khẽ vuốt ve bụng, “Dù cả thế giới này không yêu con nhưng mẹ sẽ mãi mãi yêu con, bảo vệ con...”

“Đừng trách mẹ, mẹ không nên mang con đến thế giới này, cha con không thương con...Nếu con sinh ra ở thời đại của mẹ thì may mắn biết bao...”

Cứ như vậy, tôi rì rầm trò chuyện với cục cưng trong bụng, nói hết những lời muốn nói cả đời này.

Nói xong, con như hiểu lời tôi vậy, bụng đang phát đau lại bình ổn, thật là một đứa trẻ hiểu thuận.

Hai ngày không ăn cơm, dạ dày trống rỗng, mùi vị của đói khát cũng không đáng sợ lắm nhưng cơn buồn nôn cứ thất cả bụng.

Tôi quần chần quanh mình, vén tấm màn dày lên, dưới ánh tà dương đỏ như máu là cung lâu nguy nga tráng lệ, ngày dài đằng đẵng, lại một năm nữa sắp qua.

Tựa vào cửa sổ, tôi ngắm vàng trăng khuyết đang đông đưa trên cao.

Chẳng biết tại sao, tôi chợt nhớ tới Vĩnh Hạng, nhớ tới Vương Phu nhân đã chết trong một đêm mưa thu.

Bàn tay nắm tay tôi lạnh lẽo như đá.

Đời người rồi cũng có lúc phải chết...

Tô Lâm chắc đã hồi bẩm Lưu Triệt, mà Lưu Triệt nhất định đã phong tỏa tin tức, hẳn còn muốn giữ kín chuyện hơn tôi.

Hắn đã sai Tô Lâm bí mật mang thuốc tới tức là không muốn để tôi chết dễ dàng, nhưng tôi cũng không biết hẳn muốn làm gì.

Hôm sau vẫn không có ai đặt chân đến Tuyên Khúc Cung, tôi sốt ruột bất an.

Cảm giác từ bi ai biến thành phiền chán, cộng với cơn đói không ngừng tra tấn, tôi đã hiểu ra, Lưu Triệt còn tàn nhẫn hơn so với tưởng tượng của tôi.

“Có ai ngoài đó không?” Biết không tác dụng gì nhưng vẫn muốn thử.

Cửa sổ đóng chặt không thể phá vỡ, nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng mấy chốc tôi sẽ không chống đỡ được nữa.

Có tiếng bước chân vọng đến, tôi gắng gượng bám vào cửa sổ, tiếp theo là tiếng mở khóa, tôi lui về sau, một đường sáng hẹp dần rọi vào.

“Là người!”

“Mỹ nhân, mời!” Đó chính là Nam Lăng.

Trong bóng đêm, bóng nàng nhỏ bé yếu ớt lay động dưới ánh nến.

“Chúc mừng các người, ta nay đã rơi vào kết cục này nhưng vẫn muốn nhìn xem các người sau này có thảm hại hơn ta không.”

“Là người quá mức xuất sắc, Mỹ nhân người hưởng hết sủng nịch của thánh quyền thì nên biết, người đã trở thành cái đinh trong mắt bao nhiêu nữ tử hậu cung.” Nàng bình tĩnh trả lời, vẻ mặt hờ hững, hoàn toàn không phải Nam Lăng mà tôi biết.

Vốn tưởng rằng tôi hận nàng, nhưng hôm nay tôi mới hiểu được, vì sao phải hận một người mình chưa từng biết.

“Được, người như thế mới khiến ta cảm thấy thoải mái.” Tôi quay về tháp.

Nàng đặt xuống một cái chén, trong ánh mắt lóe ra một tia bất an rồi biến mất.

“Là Doãn phu nhân hay Hoàng hậu nương nương phái người tới?” Tôi cười lạnh nói.

“Mỹ nhân, mời dùng bữa.” Nàng khom lưng, tư thái đoan trang quen thuộc.

“Sao, Lưu Triệt hôm nay đổi người đưa thuốc? Bồn cung không uống, mang đi.”

“Đây là canh thịt người thích nhất.” Nàng chậm rãi bưng lên.

Mùi cơm nóng hầm hấp khiêu khích vị giác của tôi, đôi khi sống sót còn quan trọng hơn cả tôn nghiêm.

“Nói cho ta biết, tại sao lại là người...” Là đứa trẻ tôi cảm thấy thanh sạch nhất bên cạnh.

“Nam Lăng không thể nói được, đứa trẻ này người không được giữ lại.” Nàng ngoan cố.

Tôi cao tay tát xuống mặt nàng.

Tiếng vang giữa căn phòng yên tĩnh này càng thêm dị thường, má trái của nàng sưng phù lên, nàng xoa má, lau khước miệng.

“Một cái tát này là vì người đã phụ lòng tin của ta.”

Lại một tiếng nữa, má phải nàng đỏ hồng, tay trái tôi cũng đau rát.

“Cái này, là tưởng niệm cho Nam Lăng đã chết.”

Nàng cũng không phản kháng mà lại ngửa mặt lên cười, “Người mới đáng thương nhất trong Vị Ương Cung, ai cũng muốn người chết... Người lại còn mang thai cốt nhục của nam nhân mình không thương. Nam Lăng cũng vì muốn tốt cho người, sinh nó ra sẽ càng khổ hơn...Haha...”

Hai má sưng đỏ của nàng cùng vết máu bên khước miệng dưới ánh nến lập lòe lại càng đáng sợ.

Tôi run rẩy cả người, “Họ muốn tranh thủ tình cảm, vì một kẻ vô tâm mà đánh cược lớn như thế, làm sao có thể tốt hơn ta? Ai đáng thương hơn ai, người cứ tự cầu phúc đi!”

“Nam Lăng nếu đã lựa chọn con đường này, đã sớm dự tính cả rồi.”

“Ta không quan tâm người thế nào, cứ việc đi hồi bẩm bệ hạ, hoặc các nàng.”

“Mỹ nhân nhớ dùng bữa.” Nàng buông chén canh, chậm rãi bước ra ngoài.

Bóng lưng nàng làm tôi thoáng chốc hốt hoảng, “Người rốt cục là ai?”

Nàng ngoái đầu nhìn lại tôi, giọng nhỏ đến gần như không thể nghe thấy, “Mỹ nhân còn nhớ cố nhân trong phủ Bình Dương?”

Hơi lạnh ập đến, tôi không nhúc nhích nhìn từng biểu cảm của nàng, quá giống...

“Thúy Lâu là tỷ tỷ ruột của nô tỳ!”

Tôi khiếp sợ, mãi sau mới hồi thần được thì nàng đã khóa cửa, góc áo trắng không ngừng lắc lư trước mắt tôi.

Nàng đã từng nhắc tới, có một tỷ tỷ... Nhưng không ngờ, lại là Thúy Lâu.

Tôi ngã ngồi xuống tháp, mâu thuẫn giằng xé trong lòng ngực.

Việc này lại liên quan Thúy Lâu, lúc tôi gặp Hoắc Khứ Bệnh thì vừa lúc bị nàng bắt gặp, nàng đã ở đâu...

Cảm xúc phập phồng đã tiêu hao hết phần sức lực còn sót lại, tôi nửa nằm trên tháp, bây giờ mới cảm nhận được tám chữ: nhân tình âm lạnh, thế sự vô thường.

Từng thân mật khắng khít lại chỉ như gió thoảng mây bay.

Tôi há miệng uống canh, lời Nam Lăng nói vẫn quanh quẩn bên tai, dư vị ngọt lành dậy nên, sự cay đắng cũng không đến mức không chịu đựng được.

Cổ họng thắt lại, tôi ép bản thân phải nuốt xuống.

Nếu các nàng đều muốn tôi chết, tôi càng phải sống sót.

Dạ dày trống rỗng được lấp đầy, tôi cuộn mình trong chăn say ngủ.

Trong mộng luôn có tiếng ca văng vẳng đâu đây, tiếng ca đi qua mấy đời phù hoa, nháy mắt, tôi đã thông suốt, vốn chỉ là chuyện xưa cũ nhưng tôi đã chấp niệm quá sâu.

Tia nắng đầu tiên len qua khe cửa lọt vào đánh thức tôi.

Ngồi trước gương, tôi chải mái tóc rối bù, búi tóc đơn giản rồi thay bộ váy sạch sẽ, xoa đôi mắt sưng húp để làm mình tỉnh táo đôi chút.

Như có dự cảm, một canh giờ sau, quả nhiên có người đến.

Tô Lâm cầm theo một bộ lục y.

“Bổn cung còn tưởng rằng lần này sẽ là ba thước lụa trắng chứ!”

“Mỹ nhân nói đùa, là bệ hạ lệnh cho nô tài đến đưa Mỹ nhân đi dự tiệc.” Tô Lâm cúi người nói.

“Nếu phải dự tiệc thì hãy mau chuẩn bị nước ấm, Bổn cung còn chưa dùng điểm tâm, làm sao có sức ra ngoài?” Tôi vuốt vuốt áo váy, Tô Lâm vội vàng làm theo.

Chỉ chốc lát, tôi đã được đưa vào bên trong bức bình phong ở nội điện, ngâm mình trong nước ấm, dựa vào thành bồn, tôi tắm rửa kỹ lưỡng, nước ấm xua tan mệt mỏi, nửa canh giờ sau tôi an nhàn tận hưởng bữa sáng mỹ vị.

Sau khi xong xuôi, tôi nhanh nhẹn bước ra khỏi cửa điện.

Ánh mặt trời chói chang, tôi che mắt, đợi thích ứng được rồi mới rảo bước.

Kiến trúc của Thượng Lâm Uyển gồm 9 khúc quanh 18 lối rẽ, tôi ngồi trên ngự liễn, khép hờ mắt dưỡng thần.

Chuyện gì đến sẽ đến, nghĩ vậy tôi không còn sợ hãi nữa.

Qua hồ là đến Nghi Xuân Uyển, Tô Lâm dẫn tôi nhập điện, trong điện ảm áp, tôi vén màn lên, thấy Doãn phu nhân đang nghiêng mình dựa vào lòng Lưu Triệt, y phục nửa hở đầy hương diễm.

“Bệ hạ cho đòi nô tỳ là muốn xem người cùng Phu nhân hoan ái sao?” Tôi thốt tha đứng im, không định lùi bước.

Lưu Triệt hơi ngạc nhiên, giúp Doãn phu nhân chỉnh trang y phục, “Ai cho phép người làm càn?”

“Nô tì không hiểu thế nào là làm càn, xin bệ hạ nói rõ.” Tôi làm động tác nhún gối hồi đáp.

“Lý Mỹ nhân dưỡng thai rất tốt, lời nói cũng rất khỏe khoắn!” Doãn phu nhân nhanh chóng mặc lại y phục.

“Phu nhân mới là dưỡng tốt, suy nghĩ sâu xa quá khéo lại thương tổn thân thể.” Tôi thản nhiên nghiêng người, nhường đường cho nàng

“Nàng lui xuống trước đi.” Lưu Triệt xen ngang, Doãn phu nhân thức thời tránh đi.

Lưu Triệt lạnh lùng quét qua quét lại tôi, khước miệng nhếch lên, “Đóng cửa tĩnh dưỡng, hiệu quả rất tốt!”

“Nô tì không chết đói cũng không hư thai, bệ hạ thất vọng lắm nhỉ?”

Hắn bóp cằm tôi thật mạnh, “Nếu không phải trẫm muốn xem kịch vui, người cho là người có thể đứng đây?”

“Mỗi mắt mong chờ.” Tôi cười khẩy.

Hắn thu tay, nhìn vào bụng tôi, “Để nó đợi trong bụng người thêm mấy ngày nữa cũng thế thôi!”

“Bởi vì người chưa xác định được, bởi vì người đã dao động, người yếu đuối, người không dám thừa nhận, nô tì nói đúng không?”

Tôi không cam lòng yếu thế khích tướng, hắn lại tức giận, “Là trẫm còn nhân từ nên chưa tiến nghịệt chủng này đi.”

“Nhưng người sẽ không làm vậy, trò hay còn chưa bắt đầu, không phải sao?” Tôi nhếch mặt không sợ hãi đối diện với hắn.

“Phiêu Kỵ tướng quân hôm trước đã kết thân cùng Trung Sơn Vương, thành hôn với Chiêu Dương công chúa.” Hắn gần từng tiếng, ra vẻ thờ ơ nhắc tới.

Tôi sững sốt, ngay thời khắc tôi gian nan đương đầu với cuộc sống, chàng đã bỏ quên tôi...

Nhớ tới câu nói cuối cùng của chàng ngày ấy trên thuyền, đối với chàng mà nói, tôi cũng chỉ nằm ở một góc nhỏ trong tim chàng mà thôi.

Nhưng tình cảm này, quá khứ này, sao có thể bắt tôi không nhớ?

Chàng lấy không phải ai xa lạ mà là nữ tử giống tôi, tôi không còn gì oán trách nữa, con đường của chàng không ai có thể thay chàng hoàn thành.

“Vậy, nô tì nên tới cửa chúc mừng mới phải.” Tôi thản nhiên nói.

Cổ mở to mắt để nước mắt quay ngược lại, phí hoài bao lâu nay, tôi sớm đã chẳng còn nhiệt tình.

Bụi đã đóng tầng, hãy cứ để nó chết theo tôi đi, cuộc sống còn lại an an ổn ổn.

Yêu hận, đối với tôi bây giờ đã chẳng còn gì đáng kể.

Tốt quá rồi, tôi nên cầu chúc cho chàng, tương lai không lâu nữa sẽ có con, rồi phong vương bá hầu, công thành danh toại, trọn vẹn cả đời...

“Trưa nay, trẫm sẽ thiết yến ở đây, chúc mừng tướng quân của trẫm đã lấy được mỹ nhân về nhà.”

“Bệ hạ an bài như thế nào, nô tì đều tuân mệnh, khi nào muốn mạng đứa trẻ này cũng xin phụng hồi, chỉ sợ đến cuối cùng, người hối hận không phải nô tì.”

“Ái phi trong mình không khỏe, đã có điềm báo khả năng sinh non, tất nhiên là không cần tham dự, ở phía sau xem là được rồi, lời chúc phúc của người, trẫm sẽ nhắc lại.” Hắn bị tôi xỏ xiên mà phải cố gắng bình tĩnh nói hết câu.

“Nhưng nô tì còn muốn xem, những nữ nhân tôn quý của bệ hạ vì tranh giành phú quý mà tự giết lẫn nhau!” Tôi trừng mắt hắn, nghiêng răng nói.

Hắn vung tay lên trán tôi, “Nữ nhân độc ác này!”

Tôi hất tay hắn ra, dịu dàng nói, “Nhờ có thầy giỏi là bệ hạ đây.”

“Người...” Hắn dừng lại, cao giọng cười nhưng con ngươi rét lạnh.

“Nô tì trong người mệt mỏi, xin vào nội thất nghỉ tạm một lát.” Tôi tránh xa hắn, xoay người rời đi.

“Trẫm có cho phép?”

“Trước khi có cuộc vui để xem, nghiệt chủng này nếu có gì không hay xảy ra, bệ hạ sẽ tiếc lắm đấy!” Tôi nén nỗi đau, nói một cách cay nghiệt.

“Trên đời này sao lại có nữ nhân như người?”

Tôi phớt lờ hắn, nằm xuống thấp, cuộn tròn người, nước mắt kìm nén đã lâu đã chã tuôn rơi.

Hóa ra, tim chết cũng đau đến vậy.

81. Chương 81: Đánh Cuộc

Tôi yên lặng nằm trong màn, lúc tỉnh lúc mơ, cách tấm màn mỏng thấp thoáng thấy có bóng người vào điện.

Tôi không để ý, nhưng xung quanh im lặng dị thường, nếu yết kiến thì vì sao không ai thông báo.

Người đến nghiêng người nói nhỏ vài câu, lấp ló một chút rồi nhanh chóng biến mất.

Đường như không biết tôi ở trong điện, nghiêng đầu nhìn ra ngoài, tôi lại giật mình.

Bóng người đó vô cùng quen thuộc, khuôn mặt trông nghiêng đích thị là Lương công tử anh tuấn bức người.

Trong nháy mắt, tôi như ngừng thở.

Tuy rằng tôi đã biết hắc đầu bí ẩn, nhưng cũng không có lòng truy vấn, có điều vì sao hắc đầu lại xuất hiện trong tầm cung của Lưu Triệt?

Toàn gia Ngụy Kỳ Hầu Đâu Anh đều bị tịch thu tài sản, huyết mạch còn sót lại của tội thần lại lọt lưới nên đáng lẽ phải tránh càng xa càng tốt, nhưng hắc đầu tiên là ẩn mình trong Bình Dương phủ, lại theo quân đến Định Tương, đến khi vụ án Hoài Nam Vương kết thúc, tôi những tưởng hắc đầu chắc chắn sẽ cao chạy xa bay, vậy mà lại tình cờ gặp hắc đầu trong cung.

Với quan hệ giữa hắc đầu và Lý Duyên Niên, Lưu Triệt khẳng định không thể không biết sự tồn tại của hắc đầu.

Suy xét cẩn thận, những nghi vấn chất chứa trong thời gian qua dường như đã trở nên sáng tỏ.

Một người thân phận bí ẩn nắm giữ bí mật quân sự, hành tung bất thường khó đoán nhưng mỗi khi có chuyện, hắc đầu lại xuất hiện rất đúng lúc.

Tôi đột nhiên bừng tỉnh, đằng sau nỗi lo lắng là một chân tướng hiển nhiên.

Năm đó trong tiểu trạch ở Định Tương, trên giá sách trong lúc vô ý tôi đã nhìn thấy một tấm lệnh bài, khi đó tôi còn chưa biết chữ triện, chỉ nhớ ở góc có hình đầu rồng.

Tôi hỏi hắc đầu, hắc đầu thản nhiên chuyển đề tài, sau đó tôi thấy trên chuôi kiếm của Lưu Triệt cũng khắc hoa văn tương tự!

Lương công tử, hắc đầu là thân tín của Lưu Triệt!

“Nghỉ ngơi đủ chưa?” Lưu Triệt bỗng xuất hiện, cắt ngang suy nghĩ của tôi.

“Vốn định ngủ thêm một lát nhưng bị động tĩnh bên ngoài đánh thức.” Tôi day thái dương.

“Làm gì có động tĩnh nào, trẫm thấy người có tật giật mình thì đúng hơn.” Không ngoài dự đoán, hắc đầu đánh lạc hướng, điều này chứng tỏ vừa rồi tôi không phải hoa mắt.

Lương công tử, hắc đầu nhất định đã tới đây.

“Phiêu Kỳ tướng quân cùng Chiêu Dương công chúa sắp tới rồi, người đâu, trang điểm cho Lý Mỹ nhân!” Lưu Triệt nhíu mày liếc nhìn tôi.

“Lưu Triệt, còn nhớ ở Cam Tuyền Cung người đã từng nhận lời tôi? Người không chịu nói Dao Quang là thứ gì, nhưng đã hứa sau này sẽ đáp ứng tôi một chuyện.” Tôi chặn hắc đầu lại.

“Kiên cường như người không phải là đang cầu xin trẫm đấy chứ?” Hắc đầu nheo mắt lạnh lùng nhìn.

“Tôi chỉ cầu xin người tin tôi một lần.” Tôi ôm hi vọng cuối cùng, muốn xem hắc đầu có còn sót lại chút...nhân tâm nào không.

“Không được.”

Cung tỳ cẩn thận trang điểm cho tôi, còn tôi lại cứ như con rối mặc người vầy vò, đến khi bộ cung trang xanh nhạt xinh đẹp khoác lên người tôi mới nhìn rõ bóng mình trong gương, kiên trì chống đỡ nhưng cuối cùng cũng không thể không buông tay.

Lưu Triệt đột nhiên đổi ý, cho phép tôi dự tiệc.

Khi Hoắc Khứ Bệnh cùng Lưu Tử Ngu từ Võ Quang Môn bước vào thì Lưu Triệt hài lòng gật đầu, tôi đứng thẳng lưng, cười rạng rỡ như hoa nở ngày xuân.

Cả điện vui vẻ nói cười nhưng chẳng can hệ tới tôi, từ nay về sau, tôi sẽ chỉ sống vì mình.

Không phải khánh yến long trọng gì, Hoắc Khứ Bệnh từ đầu chí cuối đều nhìn về nơi khác, Lưu Tử Ngu ở bên chàng, thỉnh thoảng lại chỉnh trang y phục cho chàng.

Từng có dạo đó là cuộc sống tôi hằng mơ tưởng.

Tôi đã định ninh rằng nữ nhân ở bên chàng sẽ là tôi, trong đêm tối mịt mùng sẽ làm ánh nền thấp sáng cho chàng, chiếu rọi cả đêm dài tăm tối.

Lựa đồ thơm ngát, cùng chàng đi vào giấc mộng, có nữ tử nào không mong mỗi trải qua một đời như vậy.

Lưu Tử Ngu, nàng cũng không chiếm được, Hoắc Khứ Bệnh không thể trao nàng một trái tim toàn vẹn, thậm chí là một danh phận đầy đủ.

Hôn nhân của họ bị đặt dưới sự sắp xếp của Trung Sơn Vương và Vệ Tử Phu, Hoắc Khứ Bệnh chấp nhận lấy nàng với thân phận thiếp thất.

Tôi không biết trong đó có khúc mắc gì không nhưng tôi biết, chúng tôi đều là những người đáng thương.

Rượu nồng nâng chén, kính hết một tuần rượu, ai cũng đã ngà ngà, Lưu Triệt đột nhiên bảo Tô Lâm rót rượu, một tay ôm vai tôi cười nói, “Khứ Bệnh, Tử Ngu là những người thân cận nhất với Lý Mỹ nhân ở Vị Ương Cung, nhân việc vui này há không kính nâng ba chén sao?”

Hoắc Khứ Bệnh cuối cùng cũng nhìn qua tôi, bốn mắt chạm nhau, giữa hương rượu say nồng như đã cách xa cả một đời.

Tô Lâm cung kính dâng rượu, Hoắc Khứ Bệnh ngập ngừng nhưng vẫn nhận lấy.

“Tại sao không khi đang vui vẻ thế này mà không có ca múa góp vui, nếu không phải Bồn cung đang có mang thì cũng muốn đích thân hiến vũ vì tướng quân” Tôi đẩy chén rượu ra, mùi xạ hương quen thuộc xộc đến.

Cười lạnh trong lòng, Lưu Triệt đã muốn bắt đầu màn vui nhanh vậy sao?

“Thần không dám làm phiền Mỹ nhân.” Hoắc Khứ Bệnh thản nhiên cười, đáy mắt lấp lánh như sao.

“Bệ hạ, nô tì muốn xem kiểm vũ, nếu người không chịu nô tì sẽ không uống.” Tôi ra vẻ hờn dỗi, tất cả mọi người đều không nói gì, ngoài Tô Lâm ra thì những người khác đều cho rằng tôi được sủng làm càn mà thôi.

“Hôm nay là tiệc mừng tướng quân, Lý Mỹ nhân cứ tùy thích đi.” Doãn phu nhân chưng ra vẻ mặt ôn tồn nhưng nụ cười lại khinh miệt.

“Nô tì vốn không biết phu nhân lại để ý, chén rượu này xin kính phu nhân trước.” Tôi đưa chén rượu tới trước mặt nàng.

“Có gì đâu!” Nàng bối rối rõ ràng, tôi nhìn chằm chằm bụng nàng, một suy nghĩ độc ác dâng lên, nếu có thể, tôi nhất định phải chứng kiến nàng đau đớn thảm thương thế nào khi mất con.

Chung quy là từ bao giờ tôi đã không còn là chính mình nữa.

“Ái phi muốn xem, trăm sẽ triệu Kiểm sư giỏi nhất đến.” Lưu Triệt vỗ vai tôi, tôi thuận thế tựa vào ngực hắn, tôi đang tựa vào kẻ đang mưu toan sát hại con tôi, vậy mà chúng tôi lại vẫn có thể thân mật khăng khít.

Trên đời này còn gì hoang đường buồn cười hơn nữa!

Vũ cơ lên sân khấu, bóng dáng Lương công tử linh hoạt giữa điện, quả nhiên không ngoài sở liệu.

“Ái phi đã vừa lòng?”

Tay áo tôi đụng vào làm chén rượu đổ ra, “Là nô tì bất cẩn!”

Tôi vừa nói vừa quan sát từng biểu cảm của Lưu Triệt, đây là lần cuối cùng tôi khấn cầu hắn.

Hắn chỉ do dự chốc lát rồi nói, “Tô Lâm, châm thêm rượu.”

Ánh mắt Lưu Tử Ngu chưa bao giờ rời khỏi Hoắc Khứ Bệnh, chàng là cả thế giới của nàng, thật ngốc nghếch, như tôi ngày trước vậy.

Lần này tôi không do dự nhận chén rượu, “Nguyện chúc tướng quân nâng niu người trước mắt, đừng lại bỏ lỡ.”

Chậm rãi nâng chén, tôi che tay áo, dưới cái nhìn của chàng tôi nhắm mắt ngửa đầu cạn sạch.

Chén rượu đầy xạ hương bị tôi đổ xuống qua tay áo rộng thùng thình, chút rượu còn dính lên vạt áo nhưng cũng không ai nghĩ ngờ.

Lau rượu dính trên khoe miệng đi, một khúc kiếm vũ sắp chấm dứt.

Lương công tử tao nhã di chuyển như chao như liệng.

Tôi đau lòng đến không thở nổi, thiếu niên trên trường ngựa, công tử dưới tàng hoa đào, và cả quãng thời gian đã qua, đều ra đi không thể trở lại.

Tim đập thành thạch, gò má ửng đỏ như say mà không phải say, Lương công tử khom lưng cáo lui, tôi cũng thành linh che bụng ra về đau đớn.

Phần hận nhìn Lưu Triệt, “Bệ hạ, nô tì thấy trong người không khỏe!”

Hắn nhướn mày, “Truyền thái y!”

Tôi hất tay hắn ra, ghé vào tai hắn thì thầm, “Con tôi sắp mất rồi, tôi sẽ không để nó ra đi một mình đâu!”

Hắn sưng người, “Đưa Lý Mỹ nhân quay về Tuyên Khúc Cung nghỉ ngơi.”

Tôi lão đảo bám vào các cung tì, rời khỏi bữa tiệc.

Lương công tử đang đi dọc theo hành lang, tới nơi không người, tôi ôm bụng ngồi bệt xuống đất.

“Mau mời thái y!”

Một cung tỳ vội vã chạy tới, tôi đẩy nàng ra, “Các người đi mau! Con của Bồn cung nếu xảy ra chuyện, xem các người làm thế nào chịu tội đây!”

Bị tôi dọa sợ, các nàng nhanh chóng chạy đi, tôi quay đầu đi vào góc khuất của hành lang.

Dựa vào tường, tôi thấy Lương công tử đang cầm kiếm đi nhanh, tôi tháo trang sức trước trán ném ra.

Giác quan của người tập võ rất nhạy bén, hắn nghe tiếng động thì dừng lại, quay đầu thấy tôi.

Tôi vẫy tay rồi xoay lưng, phía trước là khu rừng rậm rạp, tuy đã vào thu nhưng tùng bách vẫn xanh tốt.

“Sao nàng lại ở đây?” Lương công tử thản nhiên nói.

“Tôi biết vì sao ngài ở đây.” Tôi thẳng thắn nhìn hắn.

Hắn khẽ biến sắc, quay đầu dựa vào thân cây, “Nàng say rồi.”

Dưới làn váy xanh là cái bụng nhô cao, tôi từ từ lại gần, thừa dịp hắn không phòng bị rút ra một lệnh bài thủ lĩnh.

“Nàng...” Hắn nhanh chóng ra tay, một chưởng phóng về phía tôi lại dừng giữa chừng.

“Sao, ngay cả ngài cũng muốn giết tôi?” Tôi tự giễu nói.

“Đây không phải là việc nàng nên biết.” Hắn sắp lại gần.

“Ngài luôn gạt tôi.” Tôi nhét lệnh bài vào áo, không để hắn lấy được.

“Lý cơ, đừng làm xằng!” Hắn giữ vai tôi.

“Nếu tôi hét lên, ngài nghĩ xem hậu quả sẽ thế nào, nhưng bây giờ ngài cũng có thể giết tôi.”

“Nàng muốn gì?” Thông minh như hắn, không cần tôi nhiều lời.

“Tôi muốn ngài giúp tôi xuất cung!”

“Không thể.” Hắn quả quyết cự tuyệt.

“Vậy ngài hãy chỉ cho tôi một con đường, Thượng Lâm Uyển rộng lớn như thế, mật đạo chắc không ít, ngài thân là ám vệ hoàng gia, chút việc nhỏ này sao làm khó được ngài?”

“Nàng đang mang long thai, sao có thể xuất cung!” Người luôn bình tĩnh như hần cũng có lúc tức giận.

“Long thai ư? Lưu Triệt không nói cho ngài biết sao, tôi đang hoài thai con của Hoắc Khứ Bệnh, chuyện xảy ra khi tôi xuất cung ba tháng trước.”

Hần sững sờ nhìn tôi, “Đứa nhỏ này... Tại sao lại như vậy?”

Tôi cười khẩy, “À, còn phải cảm tạ ngài đấy... Tôi muốn giữ lại con thì chỉ còn cách xuất cung!”

“Nhưng nếu bệ hạ truy cứu thì nàng không thoát khỏi.”

“Cũng không thể ngồi chờ chết... Ngài có đồng ý giúp Lý cơ?” Tôi khẩn thiết nhìn hần.

Hần cúi đầu suy nghĩ, mái tóc đen chấm bờ vai, tôi thấy hần không nói gì thì rút lệnh bài ra trả lại hần, “Vốn không liên quan đến ngài, là do tôi ép buộc thôi.”

Hần cầm Yêu Bài ngẩng đầu lên nói, “Bệ hạ sẽ xử trí nàng thế nào?”

“Mạng tôi không thọ, nếu không có sự che chở của Lưu Triệt tôi cũng không sống được bao lâu trong thâm cung này.” Tôi nói xong thì bỏ đi.

Mỗi bước đều nặng nề, Lương công tử là nước cờ cuối cùng của tôi, nếu thua, tôi sẽ không còn cơ hội nào khác.

“Lý cơ.”

Ngay khi tôi vừa ra khỏi khu rừng, giọng hần vang lên.

“Trưa mai ta sẽ cho nàng câu trả lời thuyết phục.”

Tôi quay lại thì trong rừng đã không có bóng người.

Như vừa từ địa ngục quay về nhân gian, tôi kích động vui sướng, như vậy xem ra hần đã nhận lời rồi!

Ngồi trên tháp gỗ lạnh lẽo trong Tuyên Khúc Cung, ánh nến leo lét trong nội điện vì hy vọng ngày mai mà cũng trở nên sáng ngời.

82. Chương 82: Đào Vong

Một đêm không chớp mắt, Tuyên Khúc Cung đã thật sự trở thành lãnh cung, ít ai lui tới.

Vừa tảng sáng, tôi nằm nghiêng trên giường nhìn mặt trời rực lửa đang nhô qua những mái hiên cao cao.

Thức ăn trong yến hội hôm qua giờ đã tiêu hết, bụng tôi réo inh ỏi.

Tôi bám chặt hai tay bên tháp, dù thế nào cũng đã đến lúc nên ra đi.

Ở đây đã không còn gì đáng để tôi lưu luyến nữa.

Buổi trưa, tôi chờ đợi trong lo lắng, khi cửa điện mở ra, tìm tôi vọt tới cổ.

Một tiểu hoàng môn bưng án gỗ bước vào, sau khi đóng chặt cửa hần mới từ từ ngẩng đầu lên.

“Hôm nay xuất cung ắt sẽ phải lẩn trốn ít ngày, nàng có sợ không?” Lương công tử nhanh chóng cởi lớp áo ngoài để lộ giáp y trắng.

“Ý tôi đã quyết.” Tôi gật đầu.

“Vậy thay cái này đi.” Hần đã chuẩn bị sẵn.

“Lý cơ thiếu ngài một món nợ, ngài đã cứu con tôi.” Tôi trịnh trọng nhìn hần.

Lương công tử thở dài một hơi, nghiêng đầu nói, “Nói đúng ra, nàng phải nhập cung phụng bồi quân vương cũng nằm trong kế sách của ta, cho nên chúng ta không ai nợ ai cả.”

Tôi không trả lời, lẳng lặng thay y phục là một bộ nhuyễn giáp màu đen, tôi nhìn gương mà không khỏi cảm khái, hóa ra hai ngàn năm trước đã có hình thức sơ khai của đặc công rồi.

Một suy nghĩ chợt lóe lên nhưng thời gian cấp bách không cho phép tôi chần chừ.

“Ngân lượng ta đã chuẩn bị rồi, nàng còn muốn mang theo vật gì không?” Hấn giúp tôi sửa sang lại y phục rồi dùng tấm màn mỏng che mặt tôi lại.

Tôi lấy viên đá Nguyệt Nha vẫn giấu dưới gối cất vào người, vừa quay lại tôi chạm phải chiếc ngọc trầm bàn long đang nằm trước gương. Ánh mặt trời chiếu vào thân trầm phát ra thứ ánh sáng lấp lánh rực rỡ. Tôi như bị mê hoặc, bất tri bất giác đi qua cầm lên cất vào áo.

“Trước khi đi xin cho tôi được ăn no bụng đã.”

Lương công tử quay đầu đi chỗ khác, tôi há miệng nuốt xuống chén cơm hấn mang đến, nuốt xong miếng cuối cùng tôi gạt nước mắt đang trượt dài trên má, mỉm cười nói với hấn, “Đi thôi.”

Hấn bỗng nhiên ôm chặt lấy tôi, nhét một miếng lệnh bài vào trong tay tôi thì thầm nói, “Từ cửa sau Tuyên Khúc Cung đi ra, ta đã sắp đặt cả rồi, nàng chỉ cần đi theo, không được phép cất lời, khi ta rút kiếm ra thì nàng phải đưa lệnh bài lên, nhớ chưa?”

Nắm lệnh bài màu tím trong tay, tôi run run, ở góc của lệnh bài hiển nhiên chính là hình đầu rồng.

“Vâng!” Tôi trấn tĩnh lại, chợt nhớ ra bản thân đang mang thai, bên dưới lớp nhuyễn giáp vừa khít là cái bụng nhô cao.

“Không sao, nàng chỉ cần đi đứng thản nhiên là được.”

“Cứ đi như vậy thôi sao?” Tôi nhìn quanh căn phòng vắng vẻ mà lòng cũng không mấy hồi hộp.

Hấn đứng giữ màn che, trong tay không biết từ khi nào đã có một viên đá đen sì, “Còn phải làm thêm một việc nữa.”

Ngọn lửa giống như dây leo bò trườn lên cây cột, xà nhà, các bức màn bén lửa tạo thành những đám khói mịt mù báo hiệu cái chết rực rỡ.

Tuyên Khúc Cung bị bỏ lại phía sau, ánh lửa đỏ bốc lên chiếu sáng cả góc trời Thượng Lâm Uyển.

Tôi nhìn qua cái khăn che mặt nhưng hoàn toàn không thông thuộc con đường này, có lẽ hiếm khi có người lui tới.

Cây cao rợp bóng, đường lối quanh co, lúc này tâm trạng tôi không thể nói rõ ràng, bỗng dưng mờ mịt chói với, phía trước điều gì đang chờ tôi?

Qua một mật động, bên trong những vách đá thấp hẹp, chúng tôi khó khăn lần theo vách tường mà đi.

Tầm nhìn càng thêm hoang vắng, Yêu Bài màu tím khiến ọi sự dễ dàng hơn, lo lắng qua đi, tôi lại bắt đầu mong chờ được thoát khỏi nhà giam này.

Khi bộ cung trang bọc cọc gỗ trên giường bị lửa đốt thành than chỉ sợ tôi đã ra khỏi Thượng Lâm Uyển.

Tinh thần căng thẳng được thả lỏng, vừa đến bìa rừng Thượng Lâm Uyển, hai mắt tôi tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Lúc trời trong nắng chói, lúc đêm đen tịch mịch, còn có khuôn mặt của nữ tử áo trắng lúc tỏ lúc mờ.

Cơ thể đau hay trái tim đau tôi cũng không rõ nữa.

Chỉ biết là khi tôi tỉnh lại, đầu tiên là thấy Lương công tử.

Tôi cử động thân mình mới biết đang dựa vào vách xe mềm mại, “Chúng ta đã thoát rồi?”

Giọng khản đặc như chứa cát, chỉ thoát ra tiếng thì thảo yếu ớt.

Hấn gạt đầu dứt khoát, rồi vén lại áo khoác lông trên mình tôi, tôi đẩy màn xe ra, gượng mình ngẩng cổ nhìn ra ngoài.

Vàng thái dương đỏ rực dâng chân trời, núi non trùng trùng điệp điệp, trong gió quanh quẩn mùi của cát vàng.

Tôi ngây ra, chốc lát nói, “Đây là đâu?”

Hắn gối đầu lên khung cửa, nắng chiều phản chiếu đôi mắt hắn lấp lánh, “Khi nàng hôn mê, ta chỉ nghe được mỗi nơi này.”

“Sao cơ?” Tôi nhú mày.

“Nơi này là Kỳ Liên Sơn.”

Chân trời mênh mông, tôi mãi không nói gì, hai ngàn năm sau, giấc mộng thiên thu đã được mở màn tại đây.

Cảnh tượng trước mắt và trong trí nhớ như hòa thành một thể.

Tôi ghen ngào lạt áo khoác gượng dậy.

“Nàng muốn làm gì?” Hắn ngăn tôi, “Nàng đã hôn mê năm ngày, không thể hững hờ!”

“Để tôi nhìn một chút... Tôi đã chờ rất lâu rồi...”

Hai chân loạng choạng, đập vào mắt là một cỏi mênh mang.

Luân hồi mấy đời, dù đã qua ngàn năm tôi vẫn ở đây, trên chuyến xe tới miền Mạc Bắc gió cát cuộn cuộn cùng hoàng hôn Tây Sơn.

“Mặc Mặc... Trình Văn... Các bạn ở đâu...” Tôi khom lưng gào lên.

Lương công tử ở phía sau ôm lấy tôi, “Vào thôi!”

“Mẹ... Ba... Con nhớ ba mẹ...” Tôi dựa vào hắn, trượt xuống đất.

Một mối ngòi trên mặt đất mặc hắn khuyên bảo, tôi vẫn ngây người không nhúc nhích, hắn không hiểu, Kỳ Liên Sơn có ý nghĩa thể nào với tôi.

“Vì sao chúng ta có thể dễ dàng xuất cung như thế?” Tôi lấy lại tinh thần mới hỏi rõ nguồn cơn gốc rễ vấn đề.

“Dễ dàng? Nàng có biết lệnh bài này có giá trị thế nào không?” Hắn lấy ra hai miếng lệnh bài đặt trên nền đất.

Tôi gật gù, “Đây không phải là Yêu Bài của ngài sao?”

“Vì sao một nữ tử như nàng, lại đang có thai vẫn có thể tùy ý xuất nhập?” Hắn nói tiếp.

Nghe hắn nói tôi kinh ngạc.

“Nguyên nhân chỉ có một, chủ nhân của Yêu Bài này cũng là người đang mang thai.”

Tôi cứng người, ám vệ lại có nữ tử!

Hắn cầm lấy tay tôi đặt lên biểu tượng đầu rồng, “Chủ nhân của Yêu Bài này là Doãn phu nhân.”

Như bị sét đánh, tôi rút tay về ngay lập tức, kinh sợ đến không nói nên lời.

Chữ triện bằng vàng, Lưu, đang phát sáng quái dị, nếu lúc trước tôi không nhận ra chữ trên yêu bài của Lương công tử thì bây giờ, Yêu Bài cầm trong tay khắc hai chữ rõ ràng: Dao Quang!

Tôi chậm rãi buông tay, Lương công tử lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt lướt qua tôi không biết nhìn về nơi nào.

Bắc Đẩu Thất Tinh, Dao Quang ẩn trong Cửu Trọng Cung!

Vì sao tôi chưa bao giờ hoài nghi Dao Quang là một người chứ không phải vật.

Vương phu nhân trước khi chết từng nhắc tới quê, chẳng phải là Doãn phu nhân Quế Cung!

“Dao Quang, trên đời thật sự là có...” Tôi lăm bắm, cảm xúc phập phồng dâng cao vô hạn.

“Lúc trước nàng hỏi đã làm ta kinh ngạc không ít!” Hắc thu hồi Yêu Bài đỡ tôi đứng lên.

Hai chân mất khống chế mà rún ra, Lương công tử thấy tôi thất thần thì bế bồng tôi lên đặt vào trong xe.

“Phía Bắc Kỳ Liên Sơn là vùng đất Nam Sơn, cách Tửu Tuyền gần nhất, chúng ta sẽ đến đó trước rồi tính sau.”

“Có thể tránh được sự truy đuổi của Lưu Triệt không?”

“Bệ hạ tất nhiên không thể tưởng tượng được nàng lại đang trốn ở giao giới Hán-Hung núi hoang đại mạc, mấy năm chiến sự liên miên.”

“Tôi hiểu, nơi nguy hiểm nhất cũng là an toàn nhất.” Xoa bụng, tôi kéo tấm chăn lông đắp lên người, tuy là mùa đông khắc nghiệt, rừng núi hoang vắng nhưng tôi lại cảm thấy thư sướng vô cùng.

Lâu lắm rồi tôi chưa từng an tâm như vậy.

Tửu Tuyền quận sau đại chiến Hà Tây đã được Lưu Triệt phân làm một trong bốn quận, phía đông giáp Trường An, bắc giáp Hung Nô, nắm giữ vị trí quân sự chiến lược.

Tôi và Lương công tử đều cải trang thành thương nhân bình thường để vào thành.

Cởi bỏ cung trang hoa lệ phiền phức, thay bằng một chiếc váy dài bằng vải bố, trùm kín tóc lại.

Khi vào thành thì có quan binh kiểm tra, việc nhỏ nhặt này Lương công tử tất nhiên ứng phó rất trôi chảy, hắc mang một chòm râu dày che đi nửa khuôn mặt, chỉ có cặp mắt nhìn về phía tôi mới lộ chút ẩn ý.

“Chúng ta đừng phô trương quá, tìm nơi bần dân sinh sống mới là vẹn toàn.” Tôi vén màn, nhìn phố xá vắng vẻ lướt qua.

“Chờ an bài thoả đáng xong thì nên tìm lang trung cho nàng dưỡng thai.”

“Mọi người đều hâm mộ hoàng gia tôn quý nhưng ngay cả đạo lý làm người cũng chưa chắc đã chu toàn.”

“Mỗi người mỗi khác, sao có thể phán định được.”

“Tôi nợ ngài nhiều quá, làm sao có thể hoàn trả?” Điều làm tôi áy náy là đã cuốn hắc vào cuộc đào vong này.

Xe ngựa ngừng, hắc đỡ tôi xuống xe, động tác thân mật tự nhiên như vợ chồng lâu năm.

Đây là một căn nhà bình dân với tường đá gạch mộc, cửa gỗ cũ kỹ, bên trong chỉ có hai gian phòng, bố trí lại rất ấm áp thoải mái, buồng trong là phòng ngủ của tôi, trên tháp đã bày sẵn chăn đệm dày.

“Ngài quả nhiên thần thông quảng đại.” Tôi vui vẻ thăm quan một vòng, gật đầu khen.

“Ngân lượng mới thần thông quảng đại!” Hắc nói đùa.

“Thảo dân bất tài, đành nấu vài món ngon để báo đáp ân công.” Tôi cũng đùa theo.

“Chi bằng báo đáp ta cả đời đi, thế nào?” Hắc bỗng nhiên lại gần, nắm tay tôi.

“Ngài...” Tôi bất ngờ nghẹn lời, bị hắc nắm mà không biết làm sao.

“Ngốc, đợi con nàng chào đời thì gọi ta một tiếng cha nuôi là được.” Hắc mỉm cười buông tay, điểm nhẹ lên chóp mũi tôi.

Biên quan vào đông lạnh khủng khiếp, cũng may trong phòng có hỏa lò, áo bông cũng đủ chống lạnh.

Một tháng qua tôi đã dần thích ứng với cuộc sống nơi này, mỗi khi vuốt ve cái bụng căng tròn tôi lại hạnh phúc vô cùng.

Lang trung bình dân cẩn thận chần mạch, kê toa, thai nhi trong bụng đã năm tháng rồi, lang trung nói thai vị ổn định, mạch tượng điều hòa, mẹ khỏe con an.

Cuộc sống sắp tới sẽ là những ngày hạnh phúc, bỏ lại tất cả đau xót, ngày qua ngày chờ đợi, tôi gần như đã quên bản thân đã từng chìm nổi giữa cuộc đời sóng gió mà xa hoa thế nào.

Bụng tôi đã rất to, tuyết lại rơi nhiều, trong nhà đã dự trữ đầy đủ lương thực, tôi học được cách dùng củi nhóm lửa rồi nên có thể hầm được cháo thịt thơm lừng.

Lương công tử ngày thường không ở nhà, hần hành tung bất định, hôm đó hần cả người phủ tuyết bước vào cửa đã báo cho tôi biết, hần đang làm ăn mua bán nhỏ ở ven đường trong thành.

Núi vàng núi bạc, miệng ăn núi lở, chỉ tiếc trong chế độ phong kiến này nữ tử muốn kiếm tiền là điều không thể, huống hồ còn là nữ tử mang thai.

Đôi lúc tôi cũng lo sợ, nếu có một ngày, Lương công tử cũng bỏ tôi mà đi, cuộc sống của tôi sẽ thế nào.

Bây giờ tôi mới hiểu được, bất luận là ở Bình Dương phủ hay Vị Ương Cung, tôi vẫn luôn dựa dẫm vào người khác.

Mồng một tết tới gần, Tửu Tuyền quận cũng náo nhiệt hẳn.

Ở nơi hoang vu hẻo lánh đã lâu, một tin tức như sấm mùa xuân đánh thức cơn mộng những tưởng đã im ắng từ lâu.

Phiêu Kỵ tướng quân ít ngày nữa sẽ đồn trú trong Tửu Tuyền quận.

83. Chương 83: Lướt Qua

“Hần sẽ mau chóng đến đây, nàng tính thế nào?” Lương công tử vừa xếp lại thẻ tre vừa làm như lơ đãng nói.

“Không biết ngài đang nói gì.” Tôi đang xách thùng nước đổ vào nồi, tay chợt run lên làm nước giếng lạnh lẽo bắn xuống chân.

“Nếu là Lý cơ trước đây, chỉ sợ sẽ liều lĩnh chạy tới quân doanh, liều sống liều chết cũng muốn gặp lại hần.” Lương công tử thần nhiên nói.

“Trước đây? Ngài cũng biết đã là trước đây.” Tôi đổ chỗ gạo vừa ngâm vào nồi làm bốc lên một làn khói trắng.

“Nếu nàng có thể buông thì sẽ không bỏ mặc sống chết để xuất cung, chỉ cần kéo dài thời gian là được. Trong thâm tâm nàng hiểu, bề hạ đã dao động.”

“Người hiểu tôi nhất trên đời này chỉ có mình ngài.” Tôi cúi đầu khuấy nồi canh đậm đà hương vị, “Thế nhưng tôi đã chết tâm rồi, không còn muốn ở lại nơi đó nữa, về phần Lưu Triệt, hần có thể tha thứ cho tôi hay không đã không còn quan trọng.”

“Và tôi sẽ không đánh đổi con mình chỉ vì chút sủng ái đáng thương của đế vương đâu.” Tôi từ tốn đến trước mặt hần gấp lại thẻ tre đang mở trong tay hần.

“Hoắc Khứ Bệnh là phụ thân của cốt nhục trong bụng nàng, nàng đã điên cuồng theo hần đến tận đây...” Hần khó hiểu nhăn mày.

“Xin lỗi, tôi đã gạt ngài.”

Hần khựng lại, tôi cố lấy dũng khí nhìn thẳng vào mắt hần, “Phụ thân của đứa trẻ trong bụng tôi là Lưu Triệt nhưng hần lại không tin.”

“Nàng nói thật?” Lương công tử bật đứng lên.

“Đây là con của Lưu Triệt.” Tôi nhấn mạnh lần nữa.

“Lý cơ! Làm sao lại để cho ta phải làm việc bất nghĩa này...” Hần giáng một cú đấm xuống án, lần đầu tiên tôi thấy hần tức giận đến vậy.

Hần nên hận tôi, trong thời đại quân chủ là tối cao này, hần thân là thần tử lại giúp phi tần đào thoát, làm cho hoàng mạch lưu lạc là việc bất trung bất nghĩa.

“Xin lỗi.”

“Ta chỉ muốn cứu nàng, không ngờ lại thành ra sai lầm lớn thế này.” Hấn sụp người tựa vào tháp, tôi day dứt, vươn tay tính đỡ hấn dậy lại bị hấn gạt ra.

Tôi ôm bụng, rút lệnh bài Dao Quang trên giá sách xuống đứng chắn trước hấn, “Là tôi ích kỷ, là tôi có lỗi với ngài. Nhưng ngài có biết Doãn phu nhân một lòng muốn đẩy tôi vào chỗ chết, Lưu Triệt lại dung túng nàng, tôi không còn cách nào khác!”

“Hoang đường!” Hấn giật lại lệnh bài trong tay tôi.

“Ngài cứ việc hận tôi, chờ khi con tôi chào đời, tôi sẽ dùng mạng này đền tội với ngài, được không?”

“Nói xằng bậy!” Hấn khoác thêm áo choàng cho tôi rồi nhanh chóng đi ra cửa.

Tôi nhìn trời tuyết phiêu đảng bên ngoài mà bướng bỉnh không giữ hấn lại.

“Các người đều chỉ biết trách tôi, đều là lỗi lầm của tôi.” Tôi đá thùng nước dưới đất ngã lăn vắn chưa thể phóng thích cảm xúc trong lòng.

Không biết là vì mang thai hay vì chịu nhiều áp lực mà tôi gần như mất kiểm soát.

Đến khi tâm tình bình ổn đã là sáng hôm sau, Lương công tử cả đêm không về, tôi dựa vào cửa, hoa tuyết trong sân đã cao gần tới đầu gối.

Tôi chợt hối hận mình đã không biết giữ mồm giữ miệng, hôm nay trời rét buốt, hấn lại mang thân phận đặc thù, một mình ở bên ngoài sẽ nguy hiểm lắm.

Sau khi dùng cơm chiều xong tôi bỗng thấy bụng quặn đau, thai đập lung tung, tôi đau đến nín thở, đồng thời cũng sung sướng vô cùng, cởi bỏ áo bông dày để lộ lần bụng tròn căng như một viên trân châu khổng lồ.

Nhìn cái bụng nhô cao, tôi chăm chú quan sát bóng dáng của sinh mệnh bé bỏng này, thai nhi năm tháng đã thành hình.

“Bảo bối, năm tháng nữa là con có thể gặp mẹ rồi...” Tôi âu yếm vuốt ve con.

Một cơn đau kịch liệt ập tới, tôi cắn chặt răng nhưng vì quá đau, tôi cố nhịn một lát rồi quyết định đi tìm lang trung chẩn bệnh.

Búi qua loa mái tóc, trùm kín áo bông rồi che tấm mạng lên mặt, lại phủ thêm một lớp áo choàng bông nữa, tôi thấp cây nển lần mò đến cửa.

Giày bông bước trên lớp tuyết mềm phát ra tiếng xoạt xoạt.

Đang định gạt then cửa thì nghe tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, lòng tôi vui vẻ, Lương công tử cuối cùng đã trở lại.

Tôi đặt cây nển xuống, xoay người mở cửa ra, nhưng đập vào mắt là bóng dáng một nam tử xa lạ, tôi kinh hãi, vội vã đóng cửa lại.

Nhưng người bên ngoài còn nhanh hơn tôi, cánh tay cường tráng đã kịp chặn cửa rồi len người vào, đẩy cửa ra.

Tôi bị ngã, người kia bước tới đỡ phía sau tôi, giọng nói được hạ thấp, “Thím à, đêm hôm khuya khoắt xin cho tá túc một đêm, tại hạ không hề có ác ý.”

Tôi bỗng chốc cứng đờ, tuy rằng đêm tối lờ mờ nhưng giọng nói này lại vừa quen thuộc vừa xa xôi.

Triệu Phá Nô... Trước mặt là Triệu Phá Nô!

Hấn lại đặt vào lòng bàn tay tôi một túi bạc nặng trĩu, “Đường xá ngập trong tuyết hết cả, vạn bất đắc dĩ mới làm phiền, xin thím hãy giúp ột chậu nước ấm, một tấm vải sạch.”

Tôi hoảng hốt đứng im, còn hấn chạy vội ra cửa, tôi vừa mừng vừa sợ, đành phải áp chế nghi vấn vào nhà chuẩn bị.

Hán quân đã nhập cảnh, hần nhất định là có việc gấp, tôi nhìn nữ tử bụng căng tròn, mình bận y phục bằng vải thô trong gương, vậy ra Triệu Phá Nô cũng không nhận ra tôi.

Lát sau, có tiếng cửa gỗ khép lại, tôi thấy hần đang dìu một nam tử khác vào buồng trong.

Ai vậy? Hình như là đang bị thương.

“Thừa dịp đêm tối đánh lén, thật là dễ tiện...”

Tôi bưng nước ấm và một tấm vải sạch đến, giọng nói đứt quãng của Triệu Phá Nô vọng ra.

Tôi yên lặng nghe, hần lại nói, “Là chủ ý của thuộc hạ mới khiến ngài bị thương...”

Người nằm trên tháp bắt lấy tay hần, Triệu Phá Nô lập tức im bất, quay đầu nhìn tôi đang bước vào.

Hần vội đón lấy chậu nước trong tay tôi. “Vô cùng cảm tạ!”

Nam tử trên tháp mặc y phục bằng bố tầm thường, giữa trời tuyết lạnh lẽo này lại có vẻ phong phanh, chẳng biết tại sao tôi nảy sinh một suy nghĩ điên cuồng, cảm giác này quá thân thuộc.

“Nhờ thím giúp đỡ.” Giọng nói của Triệu Phá Nô từ trong vọng ra, tôi bình ổn cảm xúc, nhanh chóng đi đến bên giường.

Chỉ có thể thấy sau lưng nam tử kia là một đuôi tên, tình hình này giống như ba năm trước Vệ Thanh giúp tôi rút tên vậy.

“Làm đi!” Nam tử kia chợt lên tiếng, tôi sững người suýt nữa ngã xuống lưng hần.

Dù thế nào tôi cũng chưa từng nghĩ tới, người trúng tên trước mặt lại là Hoắc Khứ Bệnh!

Mọi chuyện xảy đến quá mức bất ngờ, tôi chợt tỉnh mộng, chàng chỉ cách tôi có một bước chân.

Triệu Phá Nô quay đầu lại nói, “Đỡ lưng ngài ấy!”

Tôi muốn mở miệng nhưng cuối cùng chỉ lặng lẽ làm theo, khi tay tôi chạm vào tấm lưng rắn chắc cơ bắp của chàng, đầu ngón tay dẫn theo xúc cảm thân quen.

“Làm phiền thím.” Hoắc Khứ Bệnh nghiêng đầu, ngữ khí nặng nề nhưng không có gì khác thường.

Tôi thành linh buông tay, áp úng vài tiếng rồi chạy vọt tới phòng bếp

“Xảy ra chuyện gì?” Triệu Phá Nô và Hoắc Khứ Bệnh quay đầu, tôi lần mò một hồi mới lôi ra được một bình rượu trắng còn phân nửa.

Tôi khoa tay múa chân, đưa bình rượu cho Triệu Phá Nô, ý bảo hần đổ lên vết thương.

Hoắc Khứ Bệnh ôm quyền cười với tôi, “Đa tạ!”

Tuy đang trong tình cảnh này nhưng nụ cười của chàng vẫn khiến tôi bị thu hút.

Cả quá trình rút tên diễn ra hết sức nhanh chóng, đôi tay trắng xanh của Hoắc Khứ Bệnh đặt trên tháp không mấy may dao động, ngay cả một tiếng hít sâu cũng chẳng có.

Tôi thật bội phục sự cứng cỏi của người lính, còn nhớ khi đó tôi đau đến suýt ngất xỉu.

Máu tươi bắn ra chảy ròng ròng trên làn da, lòng tôi đau đớn, vội chặn vết thương lại.

Triệu Phá Nô hơi sững sốt, đoạn cảm kích nói, “Công tử nhà tôi giữa đường gặp nạn, may nhờ thím giúp đỡ, không biết nên xưng hô thế nào để ngày sau báo đáp.”

Tôi ra về bối rối xua tay, phát ra đơn âm rồi rạc rồi ra sức lắc đầu.

“Tại hạ đường đột, phu quân thím khi nào trở về để chúng tôi tỏ lòng biết ơn.” Triệu Phá Nô cho rằng tôi là người tàn tật nên không tiện nói nhiều, chỉ ngượng ngùng gãi đầu.

Tôi trầm mặc nhìn cái bụng nhô cao, Hoắc Khứ Bệnh mặc áo xong xoay đầu lại, vừa cột vạt áo vừa như đang suy nghĩ gì đó, mày nhíu lại.

Chàng giương mắt nhìn về phía tôi với ý đánh giá tìm tòi, phút chốc nở nụ cười nho nhã chấp tay cảm tạ tôi.

Tôi ôm áo bông của Lương công tử đến bên cạnh chàng, kéo chiếc áo đã nhiễm máu của chàng ra.

“Thím cẩn thận.”

Tôi nhắc tay, ống tay áo rộng rơi xuống để lộ cánh tay trắng muốt, Triệu Phá Nô nao nao, ngượng ngùng quay đầu đi chỗ khác.

“Đừng cứ mở miệng là thím này thím nọ, không chừng nàng còn trẻ hơn ngươi đấy.” Hoắc Khứ Bệnh mở miệng.

Vắt vả mãi mới xong, bụng lại ần ần đau, hai chân tôi run lên, bật ra tiếng kêu rồi trượt xuống cây cột gần đó.

Hoắc Khứ Bệnh cách tôi gần nhất, chàng do dự một chút rồi vươn tay đỡ tôi, tôi nhìn bắp thịt rắn chắc của chàng mà hít sâu vào. (Sắc nữ!)

“Công tử coi chừng!” Triệu Phá Nô giúp dìu tôi đến tháp.

Hoắc Khứ Bệnh thông thả đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra ngắm những bông tuyết đang lả tả rơi.

“Thím... cô nương sống một mình?” Triệu Phá Nô thuận miệng hỏi.

Hoắc Khứ Bệnh quay lại nhìn tôi, “Nữ tử không tiện tiết lộ, ngươi chớ hỏi nhiều.”

“Vâng!”

“Trong thành có thể có y quán, để hẩn tìm lang trung cho cô nương nhé!” Hoắc Khứ Bệnh giật giật bả vai, ôm vết thương hỏi.

Tôi lại lắc đầu, lòng rối ren không nói nên lời.

“Cô nương rất kỳ quái, ở nhà mà vẫn mặc như thế!” Triệu Phá Nô đã phát hiện điều bất thường ở tôi.

Hoắc Khứ Bệnh chậm rãi tới giá sách, tôi lại hồi hộp, lệnh bài tử ngọc kia vẫn đặt trên tầng ba giữa hai lớp ghép.

Tôi chạy tới chắn trước mặt chàng, chàng hơi bất ngờ, tôi gần như dựa vào cảm chàng, tay vẫn giữ chặt tấm mạng trên mặt.

Hoắc Khứ Bệnh cũng không chuyển động, lẳng lặng cúi mắt nhìn tôi bối rối, rồi chàng đặt một tay lên giá sách đằng sau bao vây lấy tôi.

Ánh mắt sắc bén dừng trên hai tay tôi, một tay nhắc lên chạm tới khăn che mặt, “Cô nương rốt cục là ai?”

Lòng tôi phức tạp, rõ ràng đã gần đến vậy nhưng chúng tôi lại vẫn xa cách muôn trùng.

Chàng đã thành thân, tôi đã gả chồng, gặp lại nhau thì đã sao, bất quá chỉ càng thêm tiếc nuối, chi bằng cứ để chàng cho rằng tôi sẽ chết già trong cung, cũng coi như chặt đứt niệm tưởng.

Tôi quyết định, đẩy chàng ra cửa, phần nọ chỉ ra ngoài ú ớ nói, quẳng luôn cả túi tiền vàng ra sân.

“Cô...” Triệu Phá Nô cũng tức giận, nhưng bị Hoắc Khứ Bệnh ngăn lại.

“Vốn là chúng tôi đường đột, không bằng từ biệt lúc này vậy.” Hoắc Khứ Bệnh cầm áo, nhặt túi tiền đặt lại xuống án.

Tôi quay lưng phất tay ra hướng cửa, Triệu Phá Nô theo sát Hoắc Khứ Bệnh.

Mới vừa tới sân, lại nghe Hoắc Khứ Bệnh thở dài một tiếng, tôi vội quay lại thấy chàng đang khom lưng, mờ mịt nhìn về phía tôi, tôi còn đang định giữ lại thì chàng đã biến mất ngoài cửa.

Tôi đứng ở cửa cẩn thận chốt cửa lại, cảm xúc hỗn độn.

Nếu nói là thờ ơ thì chỉ là lừa mình dối người thôi.

Mặc dù tôi có thể nói những lời tuyệt tình đó với Lương công tử nhưng tôi lại không cách nào trốn tránh. Càng muốn quên thì ký ức lại càng rõ ràng.

Đêm tuyết yên tĩnh, hồi ức lại như thác lũ tràn về, rất lâu về trước đã không còn phân biệt được, ai là kiếp số của ai?

Vận mệnh xoay vần, con người đáng thương, dù là ai cũng không cách nào trốn thoát được.

84. Chương 84: Khởi Hành

Năm ngày đã trôi qua mà Lương công tử vẫn chưa về.

Mở hầm gạo ra, chỗ lương thực còn lại chỉ đủ ấy ngày nữa.

Mà cấp bách nhất là thuốc an thai đã sắp hết, lang trung nói tôi cơ thể suy nhược, thai nhi tuy ổn định nhưng vẫn cần điều dưỡng thường xuyên.

Bên ngoài tuyết đã phủ trắng cả một vùng, tôi lục tìm được chút bạc, nghĩ cũng đủ ột lần xem bệnh bốc thuốc.

Từ lúc đến Tử Tuyền, tôi chưa bao giờ bước ra khỏi cửa, mọi chuyện đều có Lương công tử lo.

Thứ nhất – nữ tử không nên xuất đầu lộ diện, thứ hai – thân phận đặc thù sợ bị phát hiện.

Sau khi ăn xong đã là giữa ngày, không khí tĩnh lặng như tờ.

Tôi khoác thêm áo bông, thắt chặt y phục để che cái bụng nhô cao.

Mang mạng che mặt vào, tôi một mình đi đến y quán ở thành bắc.

Phố xá ở đây cũng không kém mấy so với Định Tương, đập vào mắt là tường đá gạch mộc màu vàng.

Thỉnh thoảng có vệ binh tuần thành đi qua, tôi núp vào bên đường, lòng lo sợ không trốn được vận mệnh.

Nhưng trên đời làm gì có biện pháp lưỡng toàn? Tôi sẽ không hối hận.

Mình tranh ám đấu, nhân tình ấm lạnh, những tháng ngày đó tôi đã trải qua đủ rồi.

Nếu Lưu Triệt đối với tôi tốt hơn một chút, nếu hắn có thể tin tưởng tôi hơn một chút thì tôi cũng không đi đến bước đường này.

Nhưng bây giờ oán hận của tôi với hắn đã tan biến, tình cảm mơ hồ cũng càng lúc càng xa.

Bước chân vững vàng đạp trên lớp tuyết dày phát ra tiếng xèo xèo, cuộc sống vốn nên như vậy, giúp chồng dạy con, bình an một đời.

Rung động đến tâm can cũng chỉ vì một cuộc sống bình thường mỹ mãn nhất.

Qua mấy con đường, ngẩng đầu thấy bảng hiệu bằng gỗ của một y quán, tôi gõ cửa, rũ tuyết trên áo rồi chậm rãi bước vào.

“Hôm nay phu nhân sao lại một mình xuất môn?” Lão lang trung đứng dậy đón chào.

“Phu quân bận việc, ta nhân lúc rảnh rỗi tới bốc thêm mấy thang thuốc.” Tôi vẫn không tháo mạng che xuống, đoan trang ngồi vào thấp.

Trong quán không có ai khác, chỉ có một gã học việc đang nghiền thuốc trước quầy.

Lão lang trung rửa tay, lau khô rồi hơi trước thán lô ấm, sao đó mới đặt lên cổ tay tôi.

Thấy lão nhíu mày mà không nói, ngón tay lại dờ lên trên một chút rồi dè xuống.

“Có vấn đề sao?” Tôi lo lắng nói.

“Để lão phu xem xét kỹ lưỡng hơn.”

Đúng lúc này lại vang lên tiếng gõ cửa, tôi vội kiểm tra mạng che.

Kéo kẹt, lão lang trung ngừng đầu, “Xin công tử đợi một lát.”

“Không sao, ông cứ khám cho phu nhân trước đi.”

Tôi cứng người, Hoắc Khứ Bệnh sao lại cùng đến y quán này?

Thành này nhỏ quá, thật là quá nhỏ mà!

“Phu nhân mấy ngày gần đây có máy thai choáng váng không?”

Tôi chỉ gật đầu, không dám lên tiếng. Trong lòng ngập đầy hình ảnh Hoắc Khứ Bệnh, vốn không còn tâm tình nghe bệnh.

“Trong một ngày máy thai mấy lần?”

Hoắc Khứ Bệnh như lơ đãng thả đến bên cạnh tôi, lẳng lặng đứng đó, tôi có thể cảm thấy ánh mắt của chàng đảo quanh tôi.

Tôi gơ bốn ngón tay lên lắc lắc, lão lang trung hồ nghi nhìn tôi, lại nói, “Lần cuối cùng máy thai, là khi nào?”

Tôi thu tay lại, viết chữ xuống mặt án.

“Vị phu nhân này cần bút mực, lão lang trung ngài sao lại bắt một thai phụ không nói được trả lời?” Hoắc Khứ Bệnh không nhanh không chậm ngồi xuống bên cạnh.

“Công tử nói đùa, phu nhân sao lại không nói được!” Lão lang trung có vẻ không vui với cử chỉ qua loa lấy lệ của tôi.

“Hôm qua giờ Thìn...” Tôi cố gắng bóp nghẹt âm điệu.

“Phu nhân cổ họng có vấn đề sao?”

Tôi nhất thời chán nản, lão lang trung này có phải cố ý bóc trần tôi không đây.

“Không có, xin hãy kê đơn đi.” Tôi giữ khăn che mặt, mùi hương trong lành của Hoắc Khứ Bệnh như có như không lượn lờ quanh đây.

Tôi kìm nén nổi xúc động muốn nhìn chàng, gần trong gang tấc mà cách xa trời bể.

Tâm tình bất an đứng dậy, tôi quay lại thì đụng trúng người chàng.

“Cẩn thận!” Chàng dán vào tai tôi thì thầm, hơi thở thổi bay một góc khăn, tôi hấp tấp quay đầu đi.

“Công tử muốn xem bệnh?”

“Lấy ít thảo dược trị thương là được.”

Tôi lấy bạc ra lại bị chàng ngăn lại, “Phí chẩn bệnh của phu nhân tôi sẽ thanh toán.”

“Không cần.”

“Nhân tiện báo đáp ơn cứu giúp đêm hôm đó.” Bàn tay chàng lướt qua mu bàn tay tôi.

Tôi không muốn nhiều lời nữa, chuyện chàng muốn làm không ai ngăn được.

Lần mò quay về con đường nhỏ, tôi vòng vèo trên đường một lúc lâu, bỗng một chiếc xe ngựa xẹt qua làm tôi nghiêng ngả nhưng lại được một vòng tay giữ lấy.

Hoắc Khứ Bệnh một tay đặt bên hông tôi, một tay bao bọc bụng tôi.

Tuy góc phố vắng vẻ nhưng tư thế thân mật này vẫn làm tôi đỏ mặt.

Hơn thế nữa, còn niềm ngọt ngào tự nhiên khiến tôi quyến luyến không muốn rời khỏi.

“Xin hãy buông tay!” Tôi đẩy vai chàng.

“Vậy phu nhân để ta thấy dung nhan thật thì ta sẽ buông tay.” Chàng cong môi, thần thái phong lưu bất kham làm tôi có ảo giác được tái sinh.

Chúng tôi say mê trò chơi này, rõ ràng ngay trước mắt mà chàng cứ lần lửa dây dưa, hẳn nhiên là đã phát hiện.

Cách một tầng sa mỏng lại làm cho cuộc gặp gỡ gần trong gang tấc nhưng xa xôi vụn vặt.

“Vì sao đêm đó nàng lại giả câm?” Chàng lén tới, âm cuối hơi cao giọng.

“Là ngài tự nói đấy chứ!” Tôi nắm bàn tay đang muốn lật khăn che mặt của tôi.

“Mạo phạm rồi, xin chớ trách!” Chàng buông tay, gió tuyết dịu dần, nắng chiều nhu hòa mờ ảo.

Chàng mỉm cười gật đầu, sau đó nhìn sâu vào mắt tôi, “Phu nhân cực kỳ giống với một cố nhân ta biết.”

Hoắc Khứ Bệnh, trước mặt chàng không phải ai khác mà chính là muội...

Chàng nói xong thì buồn bã bỏ đi, tôi vô thức cử động chân.

Chàng vì sao không kiên trì một chút, như vậy muội nhất định sẽ dừng cảm tiến lên.

Đêm đến, tôi ngồi bên khung cửa sổ, đặt một bình gốm lên lửa hầm nấu, ánh trăng bên ngoài sáng ngời.

Mùi thuốc nồng nặc quanh quẩn, đã nhiều năm trôi qua, thứ duy nhất còn ở bên cạnh tôi chưa từng thay đổi, chỉ có thứ thuốc đen đặc đắng nghét này.

Ngoài sân có tiếng động, thần kinh của tôi lập tức căng ra, trong bóng đêm, Lương công tử mang theo khí lạnh trở về.

Tôi bình tĩnh đứng im, như đứa nhỏ phạm lỗi nhưng hai chữ xin lỗi lại khó thốt nên lời.

“Xin lỗi!” Hắn cởi áo khoác, cười áy náy.

Tôi day cái mũi chưa xót, bĩu môi nói, “Lần sau trước khi đi, xin hãy cho tôi biết, tôi sợ ở một mình...”

“Được rồi!” Hắn đột nhiên kéo tôi vào lòng.

“Ngài tha thứ cho tôi chưa?” Tôi rầu rĩ nói.

“Đồ ngốc, cuộc đời nàng bị người ta điều khiển lâu lắm rồi, bây giờ là lúc nàng phải tự làm chủ, làm những điều nàng muốn.”

“Ngài tốt quá!” Tôi vui mặt sâu hơn, tham lam hấp thụ hơi ấm.

“Ta cũng không như nàng tưởng tượng đâu, ngay từ đầu, nàng và Lý Duyên Niên chỉ là một nước cờ của ta nhưng nàng lại vượt qua khỏi phạm vi khống chế của ta.”

Hắn hiếm khi đề cập đến chuyện trước đây, tựa như mọi chuyện đều đã nước chảy thành sông.

“Lý cơ không oán ngài!” Tôi buồn bã nói, nếu không có linh hồn tôi tự nhiên xâm nhập, có lẽ trong lịch sử, Lý phu nhân cũng vẫn ở trong Vị Ương Cung, hưởng thụ ân sủng to lớn thuộc về nàng.

Nhưng tôi là nàng mà nàng cũng là tôi, sinh mệnh của chúng tôi cách hai ngàn năm lại khó phân thật giả.

“Cám ơn.” Hắn dịu dàng hôn lên má tôi.

Đôi môi mềm mại như hoa vô cùng thân thiết chạm vào làm tôi cảm thấy ấm áp vô cùng, không liên quan đến dục vọng.

Hai chúng tôi khoác áo choàng dày sóng vai ngồi bên cửa sổ, lần đầu tiên hắn nói nhiều đến vậy, nói về gia tộc của hắn, quá trình trưởng thành của hắn, chức trách đặc biệt của hắn.

Qua màn tuyết mênh mông, tôi như thấy được bóng dáng một thiếu niên nhỏ nhắn vô lo vô nghĩ với cương vị của con cháu thế gia, nhưng giữa thăng trầm cuộc đời đã tôi luyện được một trái tim cứng rắn.

“Ngài có hận Lưu Triệt không?” Tôi ôm đầu gối dựa vào hắn.

“Còn nàng?” Hấn quay sang hỏi lại.

Tôi lắc đầu, “Không hạn được, hấn là thiên tử, vĩnh viễn đứng ở góc độ chúng ta không thể lý giải.”

“Trước khi cha ta sắp bị tử hình đã nói với ta, người chết vì giang sơn xã tắc Đại Hán, cho đến chết cũng không hối.”

Tôi nhẹ nhàng cầm tay hấn, “nếu thấy khổ sở thì cứ khóc ra, tôi sẽ không chê cười ngài đâu.”

Dòng chất lỏng ấm nóng rơi xuống mu bàn tay tôi, tôi không nói gì, chỉ im lặng cùng hấn.

Cuộc sống chưa bao giờ như ý, chúng tôi chỉ có ngày hôm nay mà thôi.

Đêm dài vắng lặng, tôi ôm hấn tiến vào mộng đẹp.

Trong vòng tay ấm áp khôn cùng, tôi nghe có tiếng người thì thầm, “Đồ ngốc, nhớ chăm sóc bản thân cho tốt!”

Khi tỉnh dậy, Lương công tử đã thu dọn hành lý đầu vào đây.

“Ngài phải đi?” Tôi kinh ngạc nói.

Hấn cười nói, “Chúng ta phải đi.”

“Ở đây không tốt sao?”

“Không thể nán lại quá lâu, nơi Hán quân đồn trú người qua lại đông đúc, ta sợ ta không thể bảo vệ được nàng.”

“Được, vậy đi thôi!” Tôi cẩn thận kiểm tra các thứ mang theo, khi mò xuống gối lại phát hiện đá Nguyệt Nha đã không cánh mà bay.

Lương công tử cất hai miếng lệnh bài vào ngực, “Chuẩn bị xong chưa?”

“Còn thiếu một thứ!” Tôi sờ soạng trái phải.

“Thứ gì?”

“Quên đi, có lẽ đã đến lúc vứt bỏ.”

Không thể quay về hà tất phải nhớ mãi không quên.

Xe ngựa đang đậu trước nhà, tôi dừng bước nhìn lại căn nhà lụp xụp, bắt đầu cuộc phiêu bạt vô gia cư, không nơi nào là chốn dừng chân.

“Nơi này làm tôi nhớ tới căn nhà nhỏ ấm cúng ở Định Tương.”

“Nếu nàng nhớ thì chúng ta đến ở đó, dù sao cũng có nơi để ở.” Hấn đỡ tôi lên xe.

“Đến nơi khác đi, tốt nhất là có thể thưởng lãm phong cảnh đất nước.”

“Phải đợi nàng sinh xong đã.” Hấn lắc đầu, ngồi trên đầu xe thúc ngựa.

Xe ngựa chạy qua phố, gần đến tết nên các tiểu thương mua bán đặc biệt sôi nổi náo nhiệt.

Tới cổng thành, tôi vén rèm nhìn hàng lính sắp hàng phía trước đang kiểm tra nghiêm ngặt người qua kẻ lại.

Tôi mang khăn che mặt, cảm thấy hồi hộp.

“Tại hạ cùng nội tử hồi hương thăm người thân, mong quan gia cho qua!” Lương công tử khàn giọng nói.

“Trọng địa biên thành phải làm việc theo thứ tự, kiểm tra bên trong xe!”

“Mong quan gia nương tình!” Cách màn cửa tôi thấy Lương công tử nhét vào tay gã lính một thỏi bạc.

Gã lính gật đầu, vén lấy lệ một góc màn, liếc qua tôi một cái rồi thuận lợi cho đi.

Tôi thở phào, dựa lại vào thành xe nhắm mắt dưỡng thần.

“Tướng quân đích thân tới, ba quân nhường đường!” Bên ngoài vang lên tiếng hô.

Tôi run bắn, Hoắc Khứ Bệnh cũng tới đây?

Không kiềm chế nổi nỗi lo lắng, tôi vén màn, nhìn thấy từ xa giữa đoàn người mang binh khí đang xếp hàng, một dáng người mơ hồ đang cười trên lưng ngựa.

Tôi biết nhất định là chàng, khi cười trên lưng ngựa, hào khí của chàng sẽ bắn ra bốn phía, sắc bén tinh duệ.

Một Hoắc Khứ Bệnh như vậy luôn khiến tôi cảm thấy không với tới, khí phách hào hùng khoáng đạt của chàng thậm chí làm tôi cảm thấy hèn mọn đến tuyệt vọng.

Tôi sắp rời khỏi đây, có lẽ cả đời cũng không xuất hiện nữa, không biết chàng có nhận ra, nữ tử giúp chàng rút tên trong cái đêm tuyết phủ đầy trời đó chính là tôi không.

Xe ngựa càng lúc càng xa, cổng thành dần khuất rồi biến mất giữa mảnh rừng rậm mênh mông.

Tôi ôm chặt cơ thể, mệt mỏi vô cùng, dường như thời gian đang quay ngược trở lại đêm mưa ba năm trước đây, tôi ở trên xe ngựa ở Định Tương quay về Trường An, bỏ lại chàng một mình.

Lúc trước là vì hiểu lầm ngọt ngào và thuần túy của tình yêu.

Còn nay, chỉ có thể là thế sự xoay vần, sai càng thêm sai.

Tôi còn đang chìm đắm trong hồi ức, chợt nghe sau lưng có tiếng ngựa hí vang trời, gót sắt đạp trên tuyết phát ra tiếng kêu khó nhận biết.

Lương công tử vung roi lên thúc ngựa chạy nhanh hơn.

“Ngồi cho vững, phía sau có người đuổi theo.”

Tim tôi thót lên, chẳng lẽ hành tung đã bị bại lộ, không dám nghĩ tiếp, tôi dùng hết sức bám vào thành xe.

Bỗng một bên thân xe nghiêng ngả, bánh xe ma sát nảy lửa.

“Không ổn!” Lương công tử cũng hoảng hốt, vén màn lên vừa định nói thì ánh mắt phóng về sau, quay đầu rút kiếm, “Ngồi trong không được ra!”

“Cẩn thận!” Tôi kéo ống tay áo hấn lo lắng nói.

Hắn phi thân nhảy ra, đao kiếm vung tới khiến tay áo lay động.

Mọi tiếng động bỗng ngưng bật, tôi cảm giác có người đang tới gần xe.

Ngay sau đó, mũi kiếm sáng loáng thò vào vén màn lên.

“Ta biết nàng ở bên trong.”

85. Chương 85: Bình Yên

Tôi bị tình huống bất ngờ này làm cho kinh ngạc không nói nên lời.

Trước khi tôi kịp lên tiếng thì khuôn mặt Hoắc Khứ Bệnh đã ánh vào mắt.

Chàng một tay cầm kiếm một tay chìa về phía tôi, “Dao Ca, ta biết là nàng.”

Trong lòng tôi cực kỳ mâu thuẫn nhưng lại ma xui quỷ khiến lắc đầu, “Tôi không phải người ngài muốn tìm.”

Chàng nghiêng nửa người vào trong bắt lấy hai tay tôi, kéo khăn che mặt của tôi xuống, tôi thẳng thắn pha chút bối rối nhìn chàng.

“Đúng là nàng!” Chàng thoáng xúc động rồi chợt cười rạng rỡ.

“Không phải, tôi không biết ngài!” Lòng tôi rối loạn không biết làm sao.

Không nên như vậy... Không phải đã quyết định, từ nay về sau tự do tự tại, không còn liên quan đến quá khứ nữa ư.

Nhưng vì sao quyết tâm này lại tan rã thành ngàn mảnh dưới nụ cười của chàng.

“Đêm hôm đó tìm thấy dưới gối của nàng, nàng giải thích thế nào?” Chàng lấy từ trong ngực ra viên đá Nguyệt Nha, đáy mắt đau đớn xót xa.

“Chỉ là viên đá tầm thường mà thôi.” Tôi quay đầu đi, bỗng nhiên thấy trên cánh tay của Lương công tử một dòng máu đỏ tươi đang chảy xuống.

“Ngài bị thương rồi!” Tôi đẩy Hoắc Khứ Bệnh ra, nhảy xuống ngựa.

“Vết thương nhỏ thôi!” Lương công tử vẫn cười bình thản, “Ta đã bại dưới tay hần.”

Hoắc Khứ Bệnh từ phía sau kéo vai tôi lại, “Theo ta trở về.”

“Thương thế của ngài có nặng không?” Tôi lại đẩy chàng ra, nắm cánh tay của Lương công tử, xé vạt áo băng bó đơn giản.

“Dao Ca, đừng như vậy...”

“Nếu tôi được lựa chọn lần nữa, tôi thà không quen biết ngài...” Tôi quay đầu nói.

“Nếu ta được lựa chọn lần nữa, khi lần đầu phải rời xa nàng, ta sẽ cột nàng lại bên cạnh, không cho rời nửa bước.” Chàng đặt viên đá Nguyệt Nha vào lòng bàn tay tôi.

“Khi ở trong cung đơn độc không chỗ nương tựa, khi tôi nhớ mong ngài da diết thì ngài đang ở đâu?”

“Là lỗi của ta, ta đáng bị trừng phạt,” Chàng nắm tay tôi, “Sau này hãy để ta chăm sóc nàng và đứa bé, được không?”

“Hần nói đúng, chỉ có hần mới có thể bảo vệ nàng.” Lương công tử bỗng nhiên ngừng đầu.

“Ha ha,” tôi đứng dậy, nhìn quanh mà nói, “Tôi ở trong mắt các người chỉ là món hàng thôi sao? Cần thì đến, không cần đẩy đi, các người có nghĩ rằng tôi cũng là con người, tôi cũng có trái tim...”

Cảm xúc phập phồng hỗn độn, bụng lại quặn đau, Hoắc Khứ Bệnh phát hiện sự khác thường của tôi, vội ôm tôi từ sau, “Đừng nổi giận, giữ lại sức lực để sau này trừng phạt ta chứ.”

“Ai cần ngài...” Tôi hít mũi mà nước mắt đã ướt đầm mặt.

“Ta cần nàng, được chưa?” Chàng kề sát má tôi, giúp tôi xoa bụng.

Lương công tử im lặng nhìn tôi, ánh mắt đen thẳm khó nhận biết, mỗi lần tôi và Hoắc Khứ Bệnh dây dưa đều liên lụy đến hần.

Hần bỗng đứng dậy, nhặt kiếm lên đi về xe.

“Ngài muốn đi đâu?” Tôi giẫy khỏi tay Hoắc Khứ Bệnh, chắn trước mặt hần.

“Bây giờ đã đến lúc ta nên ra đi.” Ánh mắt của hần trở nên dịu dàng xa xăm.

“Nếu tôi nói đừng đi thì sao?” Tôi chủ động nắm tay hần.

“Rất nhiều năm trước, nàng đã chọn, nàng không thuộc về ta, còn ta đã đánh mất tim mình.”

Tôi lắc mạnh, “Các người đều muốn rời bỏ tôi, tôi đã hai bàn tay trắng rồi.”

“Ta muốn ném trải cuộc sống thuộc về chính mình, lưu lạc thiên nhai, có lẽ sẽ có ngày ta gặp được một nữ tử mình thật lòng yêu thương, an cư lập nghiệp, chẳng lẽ nàng muốn cướp đoạt hạnh phúc chung thân của ta?” Hần ra vẻ thoải mái nói.

Tôi hiểu, không có lý do gì để phản bác nên đành buông tay.

“Đời người ngắn ngủi, cần gì phải cố kỵ nhiều, cứ sống theo trái tim mình mách bảo là được rồi.”

Trước khi tôi mở miệng, hắn đã vùng kiếm chặt đứt càng xa, phi người nhảy lên, “Hôm nay từ biệt không biết ngày gặp lại, Lý cơ, hãy dừng cảm đi tiếp!”

“Lương công tử!” Tôi đuổi theo ngựa, Hoắc Khứ Bệnh vội giữ tôi lại.

“Để hắn đi đi, đi ném trải cuộc sống không vương bận.”

“Mấy ngày qua nếu không có ngài ấy chăm sóc...”

Hoắc Khứ Bệnh vỗ lưng tôi, “Cuộc sống sau này giao cho ta là được rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Về nhà... Tôi khát khao hai chữ ấy biết bao nhưng tôi còn có nhà ư?

Nhìn Lương công tử dứt khoát ra đi, tôi thấy lòng trống trải, hôm qua hắn còn nói với tôi, muốn dẫn tôi quay về tiểu trạch ở Định Tương, sống cuộc sống không tranh sự đời nhưng hôm nay, hắn đã đi xa.

Ưu phiền chất chứa, lồng ngực bị đè nén khiến tôi thở hổn hển ngã vào lòng Hoắc Khứ Bệnh, khi sắp ngất tôi mới nhớ tới lời lão lang trung nói.

Mang thai khiến tôi vốn đã yếu lại càng khó chịu hơn.

Bóng tối qua đi, cảnh vật trước mắt đã hoàn toàn xa lạ.

Màn che màu xanh nhạt, dưới thân đệm êm thoải mái, tôi trở mình bắt gặp khuôn mặt của Hoắc Khứ Bệnh.

“Đây là đâu?” Tôi giật tay mới phát hiện đã bị chàng nắm chặt.

“Chỗ ở của ta về sau cũng là nhà nàng.” Chàng bưng tới một chén canh nóng hằm hập.

“Như vậy không ổn, thân phận muội bất thường sẽ liên lụy chàng!”

“Đừng lo, người hầu ở đây đều là tử sĩ của ta, sẽ không phản bội ta đâu, không ai phát hiện được.”

Chàng múc một thìa đưa tới miệng tôi, “Đói chưa, nàng cả ngày chưa ăn rồi.”

Tôi còn đang lo nghĩ, hạnh phúc đến quá mức bất ngờ làm tôi ngây ngốc nhìn mặt chàng, giây phút này tôi đã tưởng tượng không biết bao nhiêu lần trong đầu.

Tôi nghĩ cuộc đời này sẽ không bao giờ có nữa.

“Nha đầu ngốc, muốn ta dứt cho nàng?” Chàng cười gian sát lại, hôn xuống môi tôi.

Ban đầu chỉ như chuồn chuồn lướt nước nhưng càng về sau lại hóa thành triền miên say sưa, chàng dùng hết sức hôn cắn mãnh liệt.

“Chàng muốn muội chết đói hả?” Tôi chống hai tay lên ngực chàng, hơi thở ấm nóng hun đỏ khuôn mặt.

“Ngày này ta đã chờ rất lâu rồi, tưởng như đang ở trong mộng.” Chàng tựa vào tháp kéo tôi vào lòng.

“Chuyện muội trốn khỏi cung làm sao chàng biết?”

“Tuyên Khúc Cung xảy ra hỏa hoạn, sau đó bệ hạ tuyên cáo, Lý Mỹ nhân bệnh nhẹ, quay về Y Lan Điện tĩnh dưỡng.”

“Sao hắn không nói muội đã chết cháy cho gọn gàng.” Tôi tự giễu nói, lại nghĩ tới con người lạnh lùng của Lưu Triệt khi nổi bão mà giết mình.

“Trước khi ta rời cung lại vương bận chuyện của nàng nên đã tìm cơ thăm hỏi, phát hiện Y Lan Điện được canh phòng nghiêm ngặt nên ta nghi ngờ, thêm vào đó là thái độ mập mờ của dì ta càng khiến ta lo lắng.” Chàng bón cơm cho tôi, nói đến đây lại như sợ tôi sẽ biến mất mà xoa tóc tôi.

“Lưu Triệt muốn giết con muội... Ngay trong hỉ yến mừng tân hôn của chàng, chén rượu Tô Lâm uội có xạ hương.”

Tay chàng run mạnh, “Tại sao lại như vậy?”

“Thái y nói, con của muội mới chỉ có ba tháng, Lưu Triệt hoài nghi đây là con chàng.”

“Hoang đường!” Chàng dẫn chén xuống bàn, áp tay lên bụng tôi thì thầm, “Dao Ca, ở trong cung nàng đã chịu biết bao khổ sở rồi?”

“Đều qua cả rồi, không phải sao?”

“Nàng bây giờ chỉ cần bồi bổ ập lên, để mẫu tử bình an thôi.” Chàng dịu dàng vuốt bụng tôi, trong lòng tôi rối loạn, phụ thân của đứa trẻ này không cần nó còn Hoắc Khứ Bệnh lại có thể vô tư nhận con người khác...

“Muội thấy mọi chuyện xảy đến quá nhanh, chàng đang ép muội...”

“Ngốc ạ, đừng nói vậy!” Chàng cười sáng khoái, tự tay bón thuốc cho tôi.

Nhìn chàng lưng đeo bội kiếm, lại loanh quanh tất bật trong phòng mà tôi buồn cười.

Đang lúc tôi thỏa mãn với sự ngọt ngào êm ấm này thì chàng nhéo mũi tôi, “Mau mau dưỡng sức cho thật tốt để sinh ra một tiểu Dao Ca nữa!”

“Chàng thích nữ nhi?” Tôi ngửa đầu bật thốt, lời vừa ra khỏi miệng mới phát hiện đã mắc bẫy chàng.

Chàng nhếch môi để lộ chiếc răng khểnh trắng tinh, hài lòng gật đầu, “Nhưng phải thông minh hơn nàng.”

“Muốn sinh thì tự chàng đi mà sinh.” Tôi cảm thấy ngực như có thứ gì đó châm chích, mới nhớ ra giữa chúng tôi còn có một người, Lưu Tử Ngu thật sự tồn tại, nàng mới là thê tử danh chính ngôn thuận của Hoắc Khứ Bệnh

“Lưu Tử Ngu là ngoài ý muốn, ta không thể kháng lệnh.” Chàng ngồi bên trịnh trọng kéo tôi vào lòng.

“Nàng ở đây?”

“Nàng ấy ở lại Trường An, thật ra đến nay ta cũng chỉ nhớ được, đêm đó ta uống say, dì gọi nàng ấy tới múa một điệu cho ta. Nàng ấy mặc áo váy màu xanh nhạt, giữa mông lưng ta đã nhìn lầm thành nàng, đến hôm sau mọi chuyện đã định, chung quy là vì sai lầm của ta đã tước mất sự trong sạch của nàng ấy.”

“Đừng nói nữa.” Tôi ôm chần, cả người lạnh toát.

“Ta chỉ mong nàng hiểu, vị trí chính thê của ta chỉ giữ lại cho nàng.”

“Uống thuốc thôi!” Tôi chuyển đề tài, chàng có thể làm bạn với tôi thêm một ngày, tôi sẽ bình an một ngày, Lương công tử nói rất đúng, cần gì phải chấp nhất những chuyện vật vãn?

Con của tôi bình an khỏe mạnh, người tôi yêu bầu bạn bên cạnh, đã là điều tốt đẹp xa vời mà tôi không dám mơ tới rồi.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, hôm nay là một ngày đặc biệt dài, biệt ly và đoàn tụ cùng lúc diễn ra.

Bên ngoài tuyết bay tán loạn, bên trong ấm cúng vui vẻ, Hoắc Khứ Bệnh cởi ngoại sam, trung y rũ xuống trên người làm nổi bật cơ thể săn chắc, tôi không thể không liếc nhìn vài lần.

“Nếu nàng còn cứ nhìn như vậy thì tự gánh lấy hậu quả.” Chàng làm bộ sắp tới phủ lên người tôi.

“Cẩn thận đứa nhỏ!”

Ai ngờ chàng lại xoay người ôm tôi vào lòng, cùng đắp chung tấm chăn bông dày, bàn tay to cởi ngoại sam của tôi dịu dàng vuốt trên cái bụng to tròn.

Một lúc sau, chàng bình ổn nhịp thở, đặt xuống một nụ hôn khẽ, “Ngủ đi.”

“Ngủ ngon.” Tôi cuộn mình thỏa mãn nằm trong lòng chàng.

“Ngủ ngon là sao?” Chàng quen tính truy hỏi kỹ càng mọi việc.

“Ngủ ngon là...” Tôi ngập ngừng rồi cười, “Là nói chàng ngốc!”

“À...” Chàng dài giọng, sau đó, đột nhiên tập kích chọc lét tôi làm tôi cười đến đỏ mặt, chàng mới chịu dừng tay.

Ôm tôi trong lòng, lồng ngực chàng vững chãi rộng lớn đủ để chứa cả vũ trụ bé nhỏ của tôi.

Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm tôi có cảm giác bình an thế này.

Chúng tôi ôm nhau ngủ, đến khi tỉnh lại, thấy Hoắc Khứ Bệnh đã ăn mặc chỉnh tề đang luyện kiếm bên ngoài.

Tôi đầu tóc rối nùi tựa vào tháp, chàng thấy tôi đã tỉnh thì thu kiếm, ánh mặt trời rọi qua song cửa, chiếu lên khuôn mặt nghiêng nghiêng rạng rỡ của chàng.

Năm tháng trôi qua, ai cũng đã thay đổi.

Tỳ nữ im lặng mang điểm tâm lên rồi rời khỏi.

Tôi ngồi trước gương chậm rãi chải chuốt mái tóc đen.

“Nàng có biết khi mới gặp nàng, ta đã có cảm giác gì không?” Chàng vén tóc tôi.

“Chàng nói lần làm muội ngã ở mã tràng sao?”

“Không, trước đó nữa kia.” Chàng ôn nhu trả lời.

Lặng lặng xoay người, chuyện trước đó tôi không thể nào biết được.

“Hôm ấy nàng đang múa trong Mai Uyển, đúng lúc ta đi ngang, ta chợt thấy nữ tử này có mái tóc đen tuyệt thật đẹp.”

Như chàng miêu tả thì tôi có thể tưởng tượng đến hình ảnh mê hoặc ấy, đó là Lý cơ, không phải tôi.

“Nhưng trên mã tràng, nữ tử hoạt bát năng động lại khiến ta nhớ mãi không quên.”

Căn nhà ẩn ở góc thành bắc của Tử Tuyền, giữa hàng hàng nhà cửa san sát.

Trong sân có trồng ba cây hồng mai giống như ở Thanh Tuyết Cư.

Hoắc Khứ Bệnh ban ngày sẽ xuất môn tuần tra, đến chạng vạng mới về nhà.

Trong nhà có cổ cầm, sách, tranh thêu, đầy đủ mọi thứ.

Tôi an tâm dưỡng thai, chờ mong con chào đời, còn Hoắc Khứ Bệnh thì xem đứa trẻ trong bụng tôi như con đẻ của mình.

Tôi từng hỏi chàng, chàng chỉ nói, “Đứa bé này mang huyết mạch của nàng, hình thành trong cơ thể nàng thì cũng như con ta.”

Qua tết, lớp tuyết đọng đang tan dần, gió xuân mơn mẩn tràn về.

Chàng nắm tay tôi thong thả dạo trong sân, hoa mai đã nở bung, hoa đào đang chớm nụ.

“Đến đầu xuân, ta sẽ đưa nàng đến một nơi rất đẹp.” Chàng bẻ một cành đào cắm xuống đất.

“Gần đây có chỗ nào tốt?”

“Đi sẽ biết!” Chàng cố ý khoe khoang nói.

“Lần này chàng đến Định Tương, bao lâu sẽ về?” Tôi ôm cổ chàng lưu luyến.

“Sang năm, đại chiến sắp tới, ta và cậu phải ở lại Định Tương thương thảo, lâu thì một tháng, chậm thì mười ngày, nàng ở nhà an tâm chờ đợi.”

Đại chiến Mạc Bắc đã sắp bắt đầu, đây là trận chiến cuối cùng của đời chàng, là đỉnh cao chiến công của chàng.

Nhưng khói lửa bùng nổ lại chất chứa kiếp nạn thiên định.

“Chinh chiến sang năm chàng nhất định phải tham gia sao?”

“Đồ ngốc, tất nhiên rồi, lần trước chỉ đuổi Hung Nô ra khỏi Kỳ Liên Sơn, lần này phải đánh cho chúng quay về Mạc Bắc, không dám đặt chân đến Trung Nguyên nữa bước!”

“Nếu muội muốn chàng đừng đi, chàng có bằng lòng không?”

“Ta hứa với nàng nhất định sẽ bình an trở về, thắng lợi trở về.” Chàng không hiểu ý tôi, chàng lại càng không biết tương lai sẽ thế nào.

Chàng thấy tôi ủ rũ thì an ủi, “Mọi chuyện đã có ta, nàng đừng lo lắng.”

86. Chương 86: Sơn Minh

Ngày Hoắc Khứ Bệnh xuất chinh, bầu trời quang đặng, gió phương bắc ầm ập tràn về.

Tôi ôm cái bụng quá khổ đứng trong sân rất lâu, mãi đến khi Thanh Nga khoác tấm áo choàng bông lên người tôi.

Một thoáng biệt ly này sau bao buồn vui mất mát đã trở nên bình thản đến lạ kỳ.

Hôm sau, hoa đào trong sân đã nở nụ hoa đầu tiên, lung linh lấp ló.

Tôi biết, đến khi đồ mi khoe sắc cũng là ngày chàng trở về.

Thai nhi trong bụng ngày một lớn hơn, hành động của tôi cũng rề rà chậm chạp đi, tinh thần thường lâm vào mệt mỏi chán chường.

Cả ngày chỉ ăn chừng lưng bát cơm, dao cằm cũng không đánh nổi nữa.

Thanh Nga là một tử sĩ rất xứng đáng với chức vụ, không hề nói một lời, khi nàng ở bên cạnh, tôi gần như không cảm nhận được sự tồn tại của nàng, nhưng lại chăm lo cho sinh hoạt hằng ngày của tôi cực kỳ thoả đáng, cẩn thận.

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến Doãn phu nhân, nữ ám vệ nhất đẳng đó thủ đoạn thế nào nhỉ?

Lưu Triệt thường dung túng nàng trong mọi chuyện, nghĩ đến, Doãn phu nhân đối với hần tặn trung tặn nghĩa, lại xinh đẹp như hoa, nữ tử yêu kiều lại thấu hiểu lòng người đối với nam nhân mà nói thì dù hoặc đến đường nào.

Giống như một cây thuốc phiện dù có độc nhưng lại tỏa hương thơm ngọt ngào đến chết người.

Thay đổi tư thế, tôi nằm trên tháp nhớ lại chuyện trước kia đã chẳng còn can hệ gì nhưng vẫn không thể xua đi.

Những hình ảnh xa hoa phù phiếm thường quẩn quanh giấc mộng tôi.

Hoắc Khứ Bệnh đã đi được mười ngày rồi, mỗi lần bụng quặn lên ép tôi gần như kiệt sức.

Lang trung nói đây là triệu chứng sinh non, thai nhi không đủ tháng lại máy thai thường xuyên, bụng còn lớn khác thường.

Đêm khuya tĩnh mịch, một cơn đau buốt đánh thức tôi từ trong mộng, từng giọt mồ hôi lăn theo thái dương, tôi nắm chặt chăn đệm rồi ngất đi.

Khi tỉnh lại, tóc tai ướt đẫm tán loạn bên gối, cả người tôi vừa như trải qua một kiếp nạn lớn, mềm nhũn suy kiệt.

Sờ sờ bụng, tôi yên tâm nhắm mắt lại, cục cưng của tôi vẫn còn.

Những ngày tiếp theo tôi lại gặp ác mộng.

Hoắc Khứ Bệnh máu me cùng mình, lưng cằm chỉ chít tên, giữa vùng núi hoang sơ cây cối như rạ, chàng loạn choạng đi về phía tôi, tôi lau máu cho chàng lại bị nhiễm đỏ cả bàn tay.

Giấc mộng này quá chân thật, trong tương lai không xa, ngày đó rồi cũng sẽ đến.

Một tháng rong qua đi, khi hoa đào đã che phủ cả bức tường ngoài sân thì tôi nhận được bồ câu đưa thư.

Phương pháp nguyên thủy này tôi mới lần đầu chứng kiến, Thanh Nga đem bức thư bằng vải giao cho tôi.

Cõi lòng ngập tràn vui sướng nhưng nhận được lại là tin chàng phải kéo dài ngày trở về.

Niềm hân hoan trong nháy mắt phút tắt, tôi rầu rĩ, buồn bã trốn trong phòng.

Thanh Nga vén màn vào, “Cô nương, Tướng quân trước khi đi đã phân phó thuộc hạ phải đưa người ra ngoài cho đỡ buồn.”

Tôi lắc đầu, “Ta thấy không khỏe, không muốn đi.”

“Tướng quân nói, ngài sẽ cho người điều ngựa nhiên, đừng bỏ lỡ.”

Trong lòng tuy không tình nguyện nhưng nghĩ chàng ở bên ngoài chinh chiến, tất chịu không ít khổ cực, tôi mềm lòng, lại thêm Thanh Nga ra sức khuyên nhủ, tôi cũng buồn chán nên nếu có thể xuất môn tản bộ cũng không phải phí thời gian.

Vốn tưởng rằng chỉ xuất môn bình thường, ai ngờ lại long trọng đến vậy.

Thanh Nga cùng kỵ nô đang đứng chờ bên xe tứ mã có màn che ở giữa sân, thành xe màu xanh đậm, mui màu đen hết sức hoành tráng.

Phía trước là hai con tuần mã cao lớn mạnh mẽ, bánh xe bọc lớp cỏ dày để phòng chấn động, sợ tôi động thai khí.

Tôi ngồi bên trong khoang xe êm ái rộng rãi, bằng sự chăm sóc tỉ mỉ chu đáo này, mặc dù Hoắc Khứ Bệnh không thể đích thân đi cùng cũng khiến tôi cảm động rồi.

Xe chạy nhanh ra khỏi Tử Tuyền quận về phía tây.

Tôi vén màn nhìn xe ngựa càng đi càng xa mà không khỏi hồ nghi.

“Đang đi đâu?” Tôi nhồm dậy hỏi.

“Người cứ đi sẽ biết.” Thanh Nga vẫn bình thản.

Cảnh trí xung quanh đã biến thành hoang vu vô bờ, trên dải cát vàng dày đặc tôi chợt nghĩ tới khả năng có âm mưu.

Trong cung người lừa ta gạt đã khiến tôi mất cảm dị thường, tôi đập thùng thùng lên thành xe, “Dừng xe! Ta muốn trở về!”

Không có ai trả lời, điều này càng chứng minh dự cảm xấu của tôi, thật là sơ sẩy, không hỏi cận kề chi tiết đã dễ dàng ra khỏi cửa.

“Các người sao dám lớn mật như thế...” Tôi hổ hển dựa vào thành xe, muốn nhảy ra nhưng tốc độ xe quá nhanh, tôi không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Không biết đã bao lâu, tôi đột nhiên hô, “Dừng xe, ta muốn đi vệ sinh.”

Tiếng kêu này quả nhiên hữu dụng, Thanh Nga nhoài nửa người vào, đỡ tôi chậm rãi xuống xe, tôi bắt họ đi ra xa rồi bắt ngựa chạy ngược lại đường cũ.

“Cô nương!” Tiếng Thanh Nga ở phía sau vang lên, tôi liền linh chạy trốn, hai chân dẫm lên đá cát trên đường mà thở hồng hộc.

Rồi sau đó, bỗng nhiên một loạt tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, tôi càng liều mạng tăng tốc.

Một giây kế tiếp cơ thể tôi bị nhấc bổng lên không, tôi nhắm chặt hai mắt, lạnh thấu tâm can, Thanh Nga quả nhiên thân thủ cao cường, có thể tay không nhấc được tôi lên.

Cơ thể được đặt lên lưng ngựa, tôi cảm thấy hơi thở có chút khác thường, trợn to mắt lại bắt gặp khuôn mặt chịu thua của Hoắc Khứ Bệnh, chàng ôm tôi vào lòng rồi nâng mặt tôi lên, “Thật không hiểu nàng lấy sức lực từ đâu mà vẫn cứ lỗ mãng như vậy!”

Đợi tôi điều hòa nhịp thở, tức giận đầm chàng, “Đồ lừa đảo!”

Chàng vừa thúc ngựa vừa nắm lấy tay tôi, sau đó tôi đành ôm cổ chàng.

Những tưởng không biết khi nào mới có thể gặp lại chàng, vậy mà chàng lại đột nhiên xuất hiện, niềm vui bất ngờ này làm tôi vô cùng kích động.

“Nhìn xem chàng đã làm chuyện tốt gì này, chàng lệnh cho Thanh Nga đem đến uội điều thú vị này sao?” Tôi cắn mạnh lên cằm chàng.

“Đúng rồi!” Chàng cười trả lời, bất cứ lúc nào chàng cũng có thể cười sảng khoái vui vẻ.

Tôi thích chàng như thế chứ không phải con người trong hoàng cung, quyền thần nặng tướng nhẵn nhịn mọi chuyện.

Chàng đặt tôi vào trong xe, Thanh Nga quỳ sụp xuống đất, “Thuộc hạ làm việc không chu toàn, đã gây ra sai lầm.”

Tôi ngưng ngừng nâng nàng dậy, “Là ta đường đột, người mau đứng lên đi.”

“Chuyện hôm nay sẽ không có lần thứ hai.” Hoắc Khứ Bệnh nói với nàng thì lại hoàn toàn lạnh lùng.

Chàng đặt tôi lên đùi, để bụng tôi được thoải mái, dựa vào tháp, ngón tay chàng ve vuốt môi tôi, “Một ngày không gặp như cách ba thu.”

“Muội cũng vậy.” Tôi ôm mặt chàng kéo gần lại, dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán chàng.

“Thanh Nga báo lại, lang trung nói nàng máy thai khác thường, mới vừa rồi thấy nàng còn chạy nữa, có khó chịu không?”

“Đã hơn bảy tháng rồi, dù phải gần mười tháng, nhưng chu kỳ của thai cũng có khi khác thường, đành chịu thôi.” Tôi vỗ nhẹ lên bụng, “Bé ngoan, con sẽ mau được gặp mẹ thôi.”

Hoắc Khứ Bệnh cũng làm theo, “Cả cha nữa.”

Tôi nghe vậy thì dừng lại, chàng nắm tay tôi cùng đặt lên bụng, “Ta đã nói, đây sẽ là con của chúng ta!”

“Nhưng chàng làm sao...”

“Ta sẽ có cách, cứ giao hết cho ta.”

Tôi co mình vào lòng chàng, giữa đầu nói, “Hôm nay chàng gạt muội ra đây là có bất ngờ nào?”

Chàng vén màn lên, mắt nhắm lại, “Sắp đến rồi!”

“Ra vẻ thần bí!” Tôi bất mãn hừ một tiếng, lập tức bị chàng nuốt xuống.

Khi xe ngựa dừng lại, Hoắc Khứ Bệnh thả người nhảy xuống rồi bế tôi xuống.

Cảnh trí trước mắt đã hoàn toàn biến đổi, tuy vẫn là cát vàng đại mạc nhưng trên cao nguyên đằng chân trời, điều hâu chao liêng, xa xa là một dòng sông nước chảy quanh co.

Tựa như một dải lụa đào quấn quanh đại mạc bao la mịt mờ, hùng vĩ tráng lệ biết bao!

Hoắc Khứ Bệnh nắm tay tôi, chỉ ra xa, “Nàng có biết đó là đâu không?”

Nơi đó là một hồ nước trong vắt lóng lánh, xung quanh là các ốc đảo, giữa biển cát vàng lại hết sức nổi bật.

Tôi lắc đầu, kim lòng không đành chạy về phía đó.

“Nàng có biết lai lịch của Tửu Tuyền quận?” Chàng không vội trả lời, kéo tôi ngồi xuống bên hồ.

“Chẳng lẽ trong nước này chính là rượu ngon?” Mười ngón tay tôi vốc nước mát rượi.

“Nơi này là bên ngoài Ngọc Môn Quan ba mươi dặm, năm trước ta đã cùng Hung Nô giao chiến tại đây.”

Tôi ngưng cười, nghiêm nghị lắng nghe, đầu gối lên vai chàng.

Giọng chàng như dòng suối nhỏ giữa lòng đại mạc mang theo sự trầm thấp trong trẻo lướt qua lòng tôi, “Trước khi xuất chinh, bệ hạ đã ban thưởng cho ta một vò rượu mừng và một hôn sự, đợi khi đại quân thắng lợi trở về xem như là quà tặng cho đại công của ta.”

Tôi gật đầu, chàng vốc một ngụm nước, quay nhìn tôi nói, “Ngày đó đại quân theo ta tây chinh, đi tới đại mạc hoang tàn vắng vẻ này, đói khát khôn khổ, đường xá mờ mịt, đúng lúc này có một dòng nước trong vắt chảy qua, các tướng sĩ được uống thỏa thích.”

“Chàng đổ rượu vào sông?” Tôi xen vào.

Chàng gật đầu, “Ta mang vò rượu mừng đổ xuống sông, Hung Nô chưa định, quốc gia còn gặp nạn, bệ hạ ban thưởng rượu mừng cho ta là muốn chúng ta trấn hưng Hán thổ! Không có nước thì còn đâu nhà, rượu này nên cùng mọi người thưởng thức, cùng tiến cùng lui.”

Tôi thấy nhịp tim thành thịch, giữa biển cát mênh mông vô tận lại mãnh liệt loạn nhịp.

“Chàng dâng hiến chính mình cho giang sơn Đại Hán, có từng hối hận?”

“Chưa bao giờ hối hận.” Sắc mặt chàng kiên nghị, đưa mắt nhìn về nơi xa.

“Dù cho chết trận sa trường cũng không tiếc nuối?” Tôi nghiêm túc nhìn chàng.

“Qua hôm nay sẽ không còn tiếc nuối. “Chàng nâng vốc nước giơ lên trước mặt tôi.

“Dao Ca, đây là rượu mừng của ta, nàng có đồng ý cùng ta thưởng thức? Nếu xuống xong rượu này, nàng đã là vợ ta, đời này kiếp này, không xa không rời.”

Tôi không kiềm được mà bật khóc, không rõ là vui sướng hay đau xót.

“Không phải chỉ đời này kiếp này,” tôi nghẹn ngào vốc nước nâng ngang tay chàng, “Là đời đời kiếp kiếp, trăm năm ngàn năm.”

Dứt lời giữa đầu uống cạn, nước suối thanh khiết tràn khỏi khóe miệng, nhiễm ướt vạt áo.

“Có được người vợ thế này, ta còn cầu gì nữa!” Chàng uống một hơi cạn sạch, rồi cuốn tôi vào lòng, thật lâu sau, hai chúng tôi không ai lên tiếng, chỉ lặng lẽ ôm nhau.

Đại mạc hoang vu, chim nhận quy nam, trong trời đất dường như chỉ còn lại hai chúng tôi.

Nhất sinh nhất thế nhất uyên ương, bạc đầu giai lão duyên vô tận.

Đến lúc này tôi mới hiểu được, dù cho cái chết cũng không thể chia cách chúng tôi.

“Chàng có tin luân hồi không?” Tôi khẽ nói.

“Luân hồi?”

“Khi một người chết đi, linh hồn sẽ trường sinh bất diệt, vượt không gian và thời gian đến bên người mình yêu ở thế giới bên kia, chàng có tin không?”

Ánh mắt Hoắc Khứ Bệnh như xuyên qua thiên sơn vạn thủy, từ vô định thành nhất định, “Bất cứ lúc nào ta cũng không buông tay!”

“Không, chàng nhất định phải nhớ khuôn mặt muội, nắm chặt tay muội đừng buông ra.”

“Được!” Chàng vuốt tóc tôi, ôn nhu như muốn đem tôi hòa vào máu thịt.

Nếu thời gian có thể dừng lại vào thời khắc này, không còn những bi kịch đau thương nữa thì tốt biết bao?

Có lẽ ôm chặt quá, bụng tôi bỗng quặn đau từng cơn, Hoắc Khứ Bệnh vội vàng buông tay ra.

Tôi khó nhọc cử động nhưng lần máy thai này kéo dài khác thường và mạnh mẽ, hai chân tôi run lên, cảm thấy trong người có dòng nước nóng trào ra.

Cúi đầu phát hiện vạt áo bên dưới đã đỏ thẫm.

“Dao Ca! Nàng cố gắng chịu đựng!” Hoắc Khứ Bệnh bình tĩnh hơn tôi, chàng thấy tình trạng tôi không ổn bèn vừa ôm tôi vừa chạy như điên về phía xe ngựa.

Thanh Nga nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa, không dám chậm trễ một giây, thúc ngựa phi nước đại.

Tôi lặn lộn trong xe, cơn đau đớn kịch liệt hết đợt này đến đợt khác đánh úp lại, rằng không ngừng va vào nhau lập cập, tôi ôm bụng, có dự cảm mãnh liệt nên bám chặt cánh tay Hoắc Khứ Bệnh, móng tay bám sâu vào da chàng, “Con của chúng ta sắp ra rồi...”

“Đừng sợ, nhất định sẽ không sao!” Hoắc Khứ Bệnh liên tục vỗ về các thớ thịt đang căng cứng của tôi, lo lắng sốt ruột.

“Giữ lấy con...” Tôi dùng chút sức lực còn sót lại, ánh sáng nhòa đi, tôi thấy cơ thể bình bồng trôi nổi.

Ý thức dần mơ hồ, vàng sáng hóa thành hư vô.

87. Chương 87: Hoắc Thiện

Bên dưới ướt át dính dính, mùi máu tươi xộc ra ngập tràn khoang xe.

Lần đầu tiên trong đời tôi biết đến cảm giác đau bụng trước khi lâm bồn, đó là nỗi đau xé ruột xé gan, dồn dập ập đến khiến toàn thân vận vẹo theo từng cử động của thai nhi.

Giống như bướm bướm sắp sửa phá kén chui ra, từ trong cơ thể sinh ra một con người khác lại có thể đau đến đứt ruột đứt gan vậy.

“Muội sắp được làm mẹ rồi...” Tôi bám víu lấy tay Hoắc Khứ Bệnh.

“Đừng nói chuyện, phải giữ thể lực.” Dù là kinh nghiệm sa trường đầy mình như chàng lúc này cũng phát cuồng cả lên, vừa trấn an tôi vừa không ngừng lau khăn cho tôi.

“Còn bao lâu nữa? Muội mệt quá, muốn ngủ...” Ý thức chậm rãi tan dần, tôi trống rỗng nhìn mui xe, khỏe mắt vẫn có thể thấy được bầu trời xanh trong bên ngoài tấm màn cửa.

“Không được ngủ!” Hoắc Khứ Bệnh lay nhẹ tôi, lo lắng nói.

“Đau...quá...” Tôi mơ hồ, ý thức mông lung.

“Sắp đến rồi, Dao Ca nài xem, phía trước chính là cổng thành.” Hoắc Khứ Bệnh nâng tôi lên dựa vào đùi chàng, vén màn ra chỉ cho tôi.

Chàng thấy tôi không trả lời thì nhẹ nhàng xoa bụng, cởi bớt y phục cho tôi, chạm xuống dưới chàng khựng lại, tôi cúi đầu thì thấy hai tay chàng đã nhuộm máu đỏ.

“Hoắc Khứ Bệnh, cứu con... Nó không thể chết...” Tôi hoảng loạn cực độ, trong lòng vừa mừng vừa lo.

“Ta hứa với nàng, nàng và con đều sẽ bình an vô sự!” Chàng đưa mắt nhìn tôi đau đớn, vọt ra ngoài xe không ngừng thúc giục.

Giữa lúc mơ màng, chúng tôi hình như đã vào thành, Hoắc Khứ Bệnh trầm giọng phân phó, tôi há miệng thở đứt quãng đến khi cơn đau trong người giảm bớt.

Hoắc Khứ Bệnh đặt tôi xuống nhuyển tháp, bà mẹ cùng các tỷ nữ vội vàng chạy vào, cả căn phòng thoáng chốc đông đúc.

Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, gào thét lớn tiếng

“Tại sao lại như thế?” Hoắc Khứ Bệnh giữ tôi lại, hỏi.

“Nữ nhân mang thai cảm xúc bất ổn là thường, xin Tướng quân để nô tỳ đỡ đẻ cho cô nương.”

“Không cần họ... Hoắc Khứ Bệnh, không cần họ...” Tôi cố ngóc đầu lên.

“Ta ở đây!” Hoắc Khứ Bệnh từ đầu tới cuối vẫn luôn nắm chặt tay tôi động viên.

“Nữ nhân sinh con xin Tướng quân hãy tránh đi...”

“Ta muốn thấy nàng bình an vô sự, nếu có sai sót gì sẽ hỏi tội người!”

“Vâng!”

Thanh Nga hành động nhanh chóng, dẫn theo chúng tỳ nữ đi chuẩn bị nước ấm, bà mẹ quỳ gối bên tháp không ngừng ấn nhẹ lên bụng tôi trợ giúp.

“Chàng ra ngoài trước đi, muội không muốn chàng thấy cảnh này.” Tôi đột nhiên đổi ý, nín chặt tấm đệm, Hoắc Khứ Bệnh dưới sự kiên quyết của tôi cũng lo lắng lui ra ngoài cửa.

“Vạn lần phải bảo hộ mẫu tử bình an!”

“Ráng lên!” Bà mẹ vừa ấn tay xuống bụng vừa nói, Thanh Nga đổi khăn liên tục, thấm nước ấm lau mặt và người cho tôi.

Tôi gồng hết sức mình, dồn khí lực xuống bụng.

Hết đợt này đến đợt khác, dòng chất lỏng ấm nóng ồ ạt chảy ra khỏi cơ thể tôi, mồ hôi cùng nước mắt xen lẫn vào nhau bết dính không chịu nổi.

“Bảo bối, mẹ sắp gặp được con rồi...”

“Con nhất định sẽ khỏe mạnh bình an chào đời...”

Tôi giữa những cơn đau quặn thắt vẫn kịp nhoẻn miệng cười, sau đó ngất đi.

Tôi mơ thấy ba mẹ, mơ thấy con gấu bông thời thơ ấu.

“Dao Ca, nàng mở mắt ra nhìn con này!”

“Oa~” Tiếng khóc thất thanh của trẻ con vang lên kéo ý thức đang bồng bềnh trôi về xa của tôi lại.

Mí mắt nặng trĩu, cả người giống như vừa trải qua đại nạn, xương cốt cùng cơ bắp rã rời.

“Con...” Tôi mở mắt ra thì thấy bà mẹ sắc mặt vui vẻ, trong lòng là một đứa trẻ mới sinh đang nằm trong tã lót.

“Chúc mừng cô nương, mẫu tử bình an!”

Tôi chống người ngồi dậy, “Mau đưa con cho ta.”

Đứa trẻ chỉ lớn bằng nửa cánh tay, hai má vẫn nhăn nhúm, đôi mắt nhỏ hẹp thành hai khe hở, đang kêu khóc om tỏi.

Đây là con tôi, là đứa con tôi mang nặng tám tháng...

“Dao Ca, mẫu tử bình an rồi... Con của chúng ta xinh đẹp như nàng vậy!” Hoắc Khứ Bệnh phấn khích ôm cả tôi và con vào lòng, để đầu lên vai tôi, tràn đầy yêu thương trên đầu con.

“Đẹp đâu, nhăn nhúm như khỉ con!” Tôi bĩu môi, hạnh phúc dâng trào cùng chút tự hào.

“Đưa con cho ta!” Hoắc Khứ Bệnh nhanh nhẹn đón con, hẳn là lần đầu tiên chàng chăm sóc trẻ con.

Thu dọn sạch sẽ đệm chăn, thị tì lẳng lặng lui ra, Hoắc Khứ Bệnh thẳng lưng ôm tiểu tử kia vào lòng mà không biết làm sao, tôi nhịn không được cười chọc.

“Phiêu Kỵ Tướng quân gào thét trên chiến trường mà lại thua đứa trẻ mới sinh~”

“Ta cũng cam tâm tình nguyện thua mà.”

Hơn một tháng sau, tôi đã gần như bình phục, nhưng vẫn ở cữ nên còn hơi suy yếu chật vật.

Tiểu tử kia rất nghe lời, hiếm khi khóc lóc, chỉ cần có sữa là nó im lặng ngủ say trong lòng tôi.

Tôi dường như không bao giờ ngắm đủ, mỗi buổi chiều chỉ nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của con mà thì thầm đủ chuyện.

Hoắc Khứ Bệnh sợ tôi lần đầu sinh con nên cố ý mời nữ mẫu, tôi lại cho rằng sữa mẹ mới là tốt nhất nên nhất định không chịu giao con cho nữ mẫu.

Cá cho nhiều sữa nên mỗi ngày ba bữa tôi đều uống hai chén canh cá, bởi vậy bây giờ tôi chỉ cần ngửi thấy mùi là phát rùng mình.

Nhưng mỗi khi nhìn thấy con, đôi mắt to đen lúng liếng ngay thơ chớp chớp tôi lại kiên trì uống đủ.

Sau bữa trưa, tôi vén áo để lộ bộ ngực căng phồng, cái miệng nhỏ nhắn của tiểu tử kia chớp chớp, theo mùi sữa há mồm ngậm lấy, dòng sữa trào ra khiến lòng tôi không kiềm được vui sướng mà ngân khê.

Tôi chuyên chú chăm sóc tiểu tử kia, hoàn toàn không phát hiện có người đến.

“Ta cũng muốn nếm thử xem mỹ vị là sao mà khiến tiểu tử này cả ngày độc chiếm lấy nàng.” Hoắc Khứ Bệnh cúi đầu béo má con, sắc mặt vui vẻ nhìn tôi chăm chú.

“Chàng còn tranh giành với con, thật không biết xấu hổ.” Tôi dí trán chàng.

“Con ngoan, tặng mẫu thân cho phụ thân nửa ngày, được không?” Chàng thuần thực ôm lấy con đung đưa vài cái, tiểu tử kia còn chưa no bụng nên bắt mân quạu cọ.

“Coi chừng con đói!” Nói xong tôi vươn tay bế con.

Hoắc Khứ Bệnh lại lùi về sau gọi nhũ mẫu, “Để nhũ mẫu chăm một lúc đi.”

“Không cần...” Tôi còn chưa nói xong, Hoắc Khứ Bệnh đã sáp lại gần cố định tôi trong vòng tay.

“Phu nhân, có biết vì phu đã đợi bao lâu rồi không?” Hơi thở chàng gấp gấp, con ngươi nhiễm một tầng sắc mơ màng.

Tôi chợt hiểu ra lời chàng, cúi đầu thấy bàn tay to của chàng đã len vào vạt áo mở rộng của tôi bao lấy khuôn ngực tròn trịa.

Từ khi tôi và chàng quen biết đến nay đã được bốn năm, thời gian thấm thoát tôi đã không còn là nữ tử ngây thơ mười bảy tuổi của năm đó nữa, chuyện nam nữ từ lâu đã đậm nhạt.

Nhưng giữa những người yêu nhau, những lưu luyến bịn rịn sẽ theo nước chảy thành sông.

“Tiểu tử kia không nghe được chứ...” Tôi bị chàng đặt xuống thấp, ôm lấy cổ chàng hỏi.

Chàng hạ miệng ngậm lấy một bên nhũ hoa rồi nhịp nhàng mút vào, bộ ngực đang trương căng bỗng trở nên dễ chịu.

“Quả nhiên hương vị ngọt ngào, uống không đủ...” Chàng tăng thêm lực nhấm nháp phát ra tiếng kêu khiến người đổ mặt.

Khuôn mặt tôi trở nên đỏ bừng, cơ thể cũng theo từng cái vuốt ve trêu đùa của chàng mà trở nên khô nóng bỏng bênh, vô thức ưỡn người áp sát vào chàng.

“Phu quân...” Tôi chôn mặt vào gáy chàng ngọt ngào gọi khê.

Triền miên lúc này chúng tôi đã chờ đợi lâu lắm, lâu lắm rồi.

Chàng gia tăng lực, hơi thô bạo trút bỏ y phục tôi, da thịt dán sát vào nhau không chừa kẽ hở.

“Dao Ca, nàng có bằng lòng không?” Chàng khàn khàn cắn xuống bờ vai trắng ngần của tôi.

“Muội bằng lòng.” Tôi cắn vành tai chàng, hai chân vòng quanh hông chàng.

Chàng kiên nhẫn vờn qua mỗi tác da thịt tôi đầy yêu thương, tôi theo từng cái vuốt ve của chàng mà run rẩy kịch liệt.

Giờ phút này, tôi bằng lòng để chàng có được cả cơ thể lẫn linh hồn tôi.

Chàng mở rộng chân tôi, động thân một cái, cơ thể mạnh mẽ lấp đầy, tôi vịn vịn người lại khiến chàng công chiếm như bão táp mưa sa.

Sự giải thoát về sinh lý lẫn mãn nguyện về tinh thần khi chúng tôi hòa thành một thể đã khiến tôi chông chênh run rẩy, tiếp nhận sự cường hãn của chàng mà hạnh phúc không nói nên lời.

Hoắc Khứ Bệnh khi mãnh liệt lúc ôn nhu, đưa tôi lên đỉnh cực hạn.

Buổi chiều, cảnh xuân trong phòng được ánh mặt trời chiếu vào, da thịt quần quýt không phân dưới vầng sáng nhạt lại trở nên nhu tình.

Thể lực của chàng cực tốt, còn tôi lại hỏn hển mỗi một không chịu nổi, kiệt sức nằm trên người chàng.

“Mệt không?” Chàng cúi xuống ngậm môi tôi.

Tôi lắc đầu, lại vội gật đầu, “Thật ra muối đói bụng...”

Phốc, chàng bật cười, lồng ngực chàng rung rung cũng làm tôi đong đưa theo.

“Có nữ tử nào không hiểu tình thú như nàng không!”

“Ăn uống là gốc rễ của con người!” Tôi không phục nói.

“Chuyện này cũng là gốc rễ của con người!” Chàng nhanh chóng tăng tốc, tôi còn muốn tranh cãi, lời vừa ra khỏi miệng đã hỏn hển bị người dính lấy.

Chìm nổi mấy bận, xuân phong mấy độ.

Chàng vừa đứng dậy, tôi lập tức la hét muốn đưa con về, chàng ra vẻ đau khổ than thở vài tiếng rồi đi an bài bữa tối.

Cuộc sống trước giờ chưa từng an ổn thế này, tôi gần như đã có được tất cả những điều tốt đẹp nhất thế gian.

Tôi đắm chìm trong niềm hạnh phúc ngọt ngào, đoạn tuyệt với bên ngoài, không biết được đã là tháng nào năm nào.

Khi Hoắc Khứ Bệnh rảnh rỗi sẽ ở lý trong nhà làm bạn cùng tôi và con.

“Nên đến lúc đặt tên cho con rồi, không thì nhũ danh cũng được, ví dụ như gọi là Tiểu Bảo, Tiểu Bối...” Tôi gõ ngón tay, suy đi nghĩ lại vẫn chưa hài lòng.

Chàng mỉm cười nắm tay tôi, “Việc này ta đã nghĩ trước rồi, con chúng ta hãy cứ gọi là Thiện nhi, Hoắc Thiện.”

Tôi nhớ lại mà lòng không khỏi nhói đau, Hoắc Thiện, đó là đứa con độc nhất trong cuộc đời ngắn ngủi của Hoắc Khứ Bệnh, mẫu thân ruột thịt lại gặp chuyện chẳng lành...

“Làm như vậy có nguy hiểm không, lỡ bị phát hiện thì sao?”

“Ta đã an bài thỏa đáng, nhưng đành để nàng chịu thiệt vậy.” Giọng chàng êm ái.

Tôi khó hiểu ngược nhìn chàng vung tay lên, ngoài cửa có vài thị tì cùng thị vệ bước vào.

“Đây là?”

“Triệu Cơ vì Bản tướng quân hạ sinh lân nhi, các người hãy cẩn thận mọi chuyện, không được để xảy ra bất kỳ sai sót nào, nàng tuy là thị thiếp nhưng lại là nữ nhân Bản tướng thương yêu nhất, các người phải theo chính lễ mà hầu hạ!” Chàng nói năng có khí phách.

“Tuân lệnh!” Bọn họ cùng đồng loạt quỳ gối.

Bây giờ tôi mới hiểu Hoắc Khứ Bệnh đang muốn tạo nên một Kim Ốc Tàng Kiền, cho tôi thân phận giả, dù có người truyền ra ngoài, cũng không ảnh hưởng gì, cùng lắm chỉ là tướng quân nạp thiếp, lại mẫu bằng tử quý, vô cùng bình thường.

Chỉ cần không ai thấy mặt tôi thì sẽ không có người nhận ra.

Tôi vòng ôm eo chàng, làm trò trước mặt mọi người, gắt gỏng, “Bọn họ là ai, lạ mặt quá!”

“Ta đã tỉ mỉ chọn lựa tử sĩ hầu hạ nàng, hài lòng không?”

“Vậy phải còn xem biểu hiện sau này.” Chúng tôi kẻ xướng người họa, diễn tròn vai.

“Đám người Thanh Nga đâu?” Tôi nhìn quanh, vẫn chưa thấy bóng dáng nàng.

“Nàng sẽ không xuất hiện nữa.”

“Chàng đã giết họ?” Tôi hốt hoảng.

“Là sung quân biên ải, không được đặt chân đến Trung Nguyên nữa.” Chàng dìu tôi tản bộ trong đình viện, thoáng cái thanh minh đã qua, đoan ngo sắp tới.

“Sau lập thu, ta phải khởi hành tới Định Tương.” Chàng dừng bước, ôm tôi vào lòng, “Ta lại không nỡ xa nàng và Thiện nhi.”

“Muội muốn đi cùng chàng, cùng tiến cùng lùi. Có thể đây sẽ là lần cuối cùng, chàng không thể bỏ lại muội, dù sinh hay tử.”

“Thiện nhi còn nhỏ, không thể không có nàng chăm sóc, quân doanh đóng ở Định Tương, người đông phức tạp, ta sợ bất lợi cho nàng.” Chàng nghiêm túc nói.

“Muội hiểu rồi.”

“Còn một chuyện nữa.” Hoắc Khứ Bệnh muốn nói lại thôi.

“Vâng?”

“Thôi, cũng không quan trọng lắm.” Chàng chuyển đề tài, tôi còn đang chìm trong lo nghĩ nên không để ý. Hoắc Thiện, đại chiến Mạc Bắc, mọi sự đang đi theo lịch sử một cách chắc chắn và chính xác.

Còn tôi, Lý Phu nhân đang ở đâu? Chẳng lẽ thời không vì sự xuất hiện của tôi mà nảy sinh biến hóa?

Khi Thiện nhi được năm tháng thì đã qua hơn nửa mùa hè.

Hôm đó tôi đang cầm chén canh cho con ăn thì đột nhiên nghe thấy một thứ âm thanh vang lên trong không gian nhưng không tìm thấy nơi xuất phát.

Vừa múc thêm một thìa nữa, tiếng động đó lại vang lên, tuy nhỏ nhưng rõ ràng, Thiện nhi bi bô cái miệng nhỏ nhắn, bàn tay mập mạp chụp vào cái chén trong tay tôi.

“Con mèo tham ăn, Thiện nhi là một con mèo nhỏ tham ăn~” Tôi lau sạch nước canh bên mép con, bất ngờ thấy trong cái miệng chúm chím có một bóng trắng thấp thoáng.

Tôi vội mở miệng con ra vui mừng phát hiện là một cái răng đáng yêu mới nhú trên lợi.

Tôi chợt tỉnh ngộ, hóa ra âm thanh đó là tiếng thìa đồng va chạm với răng sữa.

Thiện nhi bập bồm, thẳng bé so với những đứa bé cùng tuổi thì tương đối thông minh, không tham ngủ, cả ngày cứ quẩn lầy tôi chơi đùa, chơi mệt thì há miệng đòi ăn.

Nhìn con từng ngày lớn lên khỏe mạnh, tôi phải thừa nhận mọi cực khổ đều đáng giá.

Hoắc Khứ Bệnh thấy tôi thường xuyên đọc sách, kể chuyện cho Thiện nhi thì cười tôi không hiểu chuyện, trẻ con mới bập lớn mà cho học chữ thì quá sớm.

Tôi gấp thẻ tre lại, giảng giải cho chàng một khóa, giáo dục trẻ em cũng giống như dưỡng thai, khi đứa trẻ còn chưa nhận thức đầy đủ phải giúp nó phát triển trí lực, nói tóm lại, đó là mưa dầm thấm đất, liên quan mật thiết tới quá trình trưởng thành của nó.

Chàng nghiêm chỉnh nghe xong thì phóng ra khỏi phòng.

Tôi ngơ ngác, một lát sau thấy chàng cầm một thanh kiếm mộc rất bé bước vào.

“Sau này, mỗi ngày ta sẽ dạy con kiếm pháp, sau khi lớn lên, con sẽ kế thừa gia nghiệp, chinh chiến sa trường.” Chàng gật đầu khẳng định sau đó ôm lấy Thiện nhi, nhét thanh kiếm vào tay con.

Thiện nhi thấy món đồ này thì cầm lên bỏ vào miệng, tôi vội giành lại, cười không kịp thở.

“Nào có ai dạy con như chàng không?” Tôi gục đầu vào vai chàng cười rung cả người.

“Là nàng nói mà, giáo dục trẻ em đó.” Hoắc Khứ Bệnh ngậy thơ nhìn tôi rồi lại nhét kiếm gỗ vào tay Thiện nhi, yêu thương nói, “Con trai, cầm thanh kiếm này trực quân Hồ, giết cường đạo.”

Thiện nhi tròn mắt, nhìn chăm chú vào mặt Hoắc Khứ Bệnh, hai chúng tôi đều nín thở, chẳng lẽ tiểu gia hỏa này nghe hiểu?

Ai ngờ thằng bé chỉ được chốc lát đã nắm lấy mũi Hoắc Khứ Bệnh cắn xuống, Hoắc Khứ Bệnh đành mặc con ỨC HIẾP, mới đó mà nước miếng đã dính ướt mặt chàng.

“Ha ha. . .” Tôi ôm bụng cười phá lên, cảnh này thật buồn cười, Hoắc Khứ Bệnh nghiêm trang thuyết giáo, đến cuối cùng lại bị Thiện nhi tưởng là đồ ăn mà cắn lấy cắn để.

“Còn cười, Thiện nhi cũng nghịch ngợm như nàng!” Chàng tuy trách nhưng cũng vẫn nở nụ cười rạng rỡ.

Hoắc Khứ Bệnh yêu đứa bé này, yêu như chính con ruột của mình.

Sức khỏe dần hồi phục, tôi ngoài chăm sóc Thiện nhi thì cũng muốn ra ngoài đi dạo một vòng.

Từ khi sinh con tới nay đã gần nửa năm tôi chưa ra khỏi nhà, cũng nên hít thở không khí trong lành rồi.

“Trong thành này có nơi nào đi không, cả ngày nhàm chán muội muốn ra ngoài cho đỡ buồn.” Bữa trưa xong tôi nói với chàng.

Chàng buông đũa, chậm rãi nói, “Cơ thể nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, phải tĩnh dưỡng cho tốt đã.”

“Xương cốt muội nếu không dùng sẽ khô cứng luôn đấy.” Tôi phản bác.

“Trong thành nhiều người, ta lo lắng.”

“Đã qua lâu rồi, hơn nữa muội sẽ cải trang không để ai nhận ra đâu.” Tôi vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Đợi sau này ta sẽ đi cùng nàng, được không?” Tôi đành chấp nhận.

Nhưng liên tục mấy ngày sau, Hoắc Khứ Bệnh đều không trở về nhà.

Mỗi chiều tối, tôi đều dựa vào góc mai đợi cửa sân mở ra.

Cuộc sống có rất nhiều chuyện một khi đã thành quen thì sẽ thường xuyên lặp đi lặp lại.

Từ khi giao hẹn đến nay, vì sự vắng mặt của chàng mà tôi cũng hơi thất vọng.

Nghĩ nghĩ lại tự an ủi mình, chắc vì chàng đang bận luyện binh chuẩn bị chiến tranh thôi.

Cuối cùng, sớm ngày thứ bảy Hoắc Khứ Bệnh phong trần mệt mỏi đứng trước giường, tôi nửa mê nửa tỉnh vẫn cảm giác được chàng khá tiêu tụy.

“Vất vả cho chàng quá!” Tôi ngồi dậy, đặt Thiện nhi vào bên trong rồi giúp chàng thay y phục.

Chàng cầm tay kéo tôi vào lòng, “Nhớ nàng quá!”

“Muội ở đây cũng không khỏe nhưng chỉ cần chàng trở về muội đã khỏe lên rồi.” Thái độ của chàng hơi kỳ quái, nếu là trước đây chàng chắc chắn sẽ cười tươi rồi ôm Thiện nhi vui đùa.

Mà nay, chàng lại chỉ ôm ghì lấy tôi một chốc mà không nói chuyện.

“Chàng đã đồng ý đi chơi cùng muội, hôm nay đi thôi.” Tôi thấy chàng không có tinh thần nên đề nghị.

“Cũng được, nàng chuẩn bị đi.” Chàng tựa vào tháp khếp hờ mắt.

Tôi nhờ bảo mẫu trông chừng Thiện nhi, rồi xoa tóc mái che phủ vầng trán và lông mày, thêm vào đó nữ nhân sau khi sinh thường trở nên đầy đặn hơn, thoát nhìn sẽ khác trước rất nhiều.

Những người tùy thị bên cạnh tôi bây giờ đều gọi tôi là Triệu Cơ.

Hoắc Khứ Bệnh mặc một bộ trường cư màu xanh, khuôn mặt ôn hòa trầm tĩnh, khác hẳn với thiếu niên bốn năm trước.

Nói là giải khuây chứ thật ra chàng chỉ ngồi cùng tôi trong xe ngựa chạy quanh thị trấn, ngắm nhìn phong cảnh.

“Quân đội của chàng đóng ở đâu, có trong thành này không?”

“Hả?” Chàng quay vào.

“Chàng thấy không khỏe sao?” Nhìn chàng thấp thỏm bất an mà tôi cũng kém vui.

“Quân vụ bận rộn nên hơi mệt.” Chàng nắm tay tôi nhẹ nhàng đặt trước ngực, “Mấy vạn đại quân đều trú ở phía tây giao với Tửu Tuyền quận, binh mã không được nhập thành.”

“Chàng đã mệt thế thì về nhà nghỉ ngơi thôi, muội sẽ đích thân nấu cháo cho chàng, được không?” Tôi ôm cánh tay chàng, gục đầu vào vai chàng.

Chàng hôn nhẹ lên trán tôi, “Hôm nay trong doanh còn có quân vụ chưa kịp xử lý, trước khi trời tối ta phải trở về, không thể cùng nàng...”

Tôi ngẩng đầu lên, lòng thoáng hụt hẫng nhưng vẫn nói, “Được, muội và Thiện nhi ở nhà chờ chàng.”

“Ngoan nhé, nghỉ ngơi cho khỏe, xong đợt này ta sẽ ở bên nàng.” Chàng ôm riết tôi rồi sai người đánh ngựa đưa tôi về nhà.

Chàng một mình xuống xe đi về phía thành nam.

Xe ngựa quẹo ra góc đường, tôi dựa vào cửa sổ nhìn bóng chàng xa dần.

Cúi đầu phát hiện Yêu Bài Hoắc Khứ Bệnh đã rơi trong xe, tôi vội vã kêu dừng lại, phu xe quay đầu xe đuổi theo hướng Hoắc Khứ Bệnh vừa đi.

Đuổi theo không xa đã thấy bóng áo xanh của chàng, tôi vừa định gọi đã thấy chàng chậm rãi đi vào một tòa nhà xa lạ, vài thị tì ra cửa nghênh đón.

Chàng quay người nhìn ra sau rồi nhấc vạt áo lên, đi vào.

Cánh cửa gỗ nặng nề từ từ khép lại, tôi dựa vào thành xe mà lòng chua xót khó chịu.

Dù chàng có nỗi khổ gì nhưng vẫn là lừa dối tôi, tôi hiểu chàng có lẽ muốn tốt cho tôi, sợ gặp người lạ lại xảy ra chuyện không may.

Yêu Bài nắm trong tay, tôi cảm thấy thật ngốc nghếch ngớ ngẩn, đáng lẽ nên nhận ra từ trước, tình cảnh hiện nay của tôi vốn nên ẩn mình trong tường cao cổng kín, không màng những thị thị phi phi.

Chỉ cần sống trong thế giới của chính mình, dù yên tĩnh hay vui vẻ.

88. Chương 88: Sơ Hở

Ở Tửu Tuyền quận, tôi trải qua những ngày yên bình hiếm có, thế nhưng thiên hạ lại không hề bình yên.

Hung Nô mấy cuộc chiến đều bại trận nhưng đã tâm không dừng, điên cuồng cướp bóc và giết chóc ở khu vực biên quan, chịu khổ vẫn là dân đen bản cùng.

Sau khi vào thu, tàn quân Hung Nô ẩn núp trong nội thành, tạo nên những rối loạn kịch liệt nhất từ trước tới nay.

Tôi đang ôm Thiện nhi bón cơm thì bỗng nghe thấy những tiếng ồn ào náo động như xa như gần, tiếp theo đó là tiếng đao thương va chạm ngày một rõ trong không gian yên tĩnh nơi thành trấn biên quan nhỏ bé này.

Các tử sĩ trong nhà bỗng nhiều hơn, canh phòng cẩn mật, Thiện nhi bị tiếng ồn làm cho hoảng sợ khóc òa.

Tôi vừa ôm con vào lòng dỗ dành vừa lo lắng bất an.

Hoắc Khứ Bệnh hôm qua đã ra ngoài đến nay chưa về, chàng đến quân doanh hay đến một căn nhà khác tôi không biết.

Tôi nhìn lệnh bài của chàng suy nghĩ một chút nhưng không hỏi, việc vật này không quan trọng.

Chàng có trách nhiệm nặng nề cần gánh vác, gia quốc hưng suy, tôi hẳn nên im lặng đứng sau làm nơi che mưa tránh gió cho chàng chứ không phải tăng thêm gánh nặng.

Nhưng gần đây, thời gian chàng ở nhà càng lúc càng ngắn, lâu rồi không có chàng ngủ cùng, dầu sao cũng không nỡ quấy rầy chàng.

Tôi sợ mọi thứ bỗng nhiên trở nên điên đảo, binh đao loạn thế, rất nhiều nhân tố khó xác định.

Tiếng huyền não kéo dài đến sẩm tối mới tỉnh lại, nhưng lại có tiếng đập cửa vang lên.

Hoắc Khứ Bệnh rảo bước vào, trên bộ quân trang màu đỏ còn chưa cởi đã loang lổ vết máu, chàng sải bước tới kéo tay tôi ôm vào lòng, “Hôm nay tử sĩ còn sót lại của Hung Nô đã trà trộn vào thành, ta lo cho an toàn của nàng, tiêu diệt bọn chúng xong ta lập tức trở về, may là chưa trễ.”

Tôi không màng đến mùi máu tanh nồng, ôm chặt chàng qua làn giáp cứng, “Chàng trở về là được rồi, không trễ chút nào.”

“Đội ta tắm rửa thay y phục đã, hôm nay sẽ ở lại trông giữ cho nàng.”

“Tàn quân Hung Nô đã diệt sạch chưa? Chỗ muối vẫn an toàn mà, hay là chàng đi thủ thành thì hơn.”

“Ngốc ạ, chỉ là một đám tàn quân nhỏ nhoi, từ trưa đã bắt hết rồi, thời gian còn lại ta sắp xếp binh lực, hơn nữa còn có Thái thú của Tữ Tuyền quận, ta không thể vượt quyền được, có Triệu Phá Nô trấn ở cổng thành, chút biến động này nàng không cần lo lắng.” Chàng vuốt tóc tôi, con ngươi trong suốt an bình.

“Muội tắm cho chàng.” Tôi kiễ chân hôn lên trán chàng.

“Không bằng cùng tắm.” Bất ngờ chàng ôm ngang tôi lên đi về phía phòng tắm.

Thị nữ đã chuẩn bị nước nóng, hệ thống sưởi ấm áp, sau khi thay quân phục của Hoắc Khứ Bệnh ra thì đều lui cả.

“Thời tiết rất lạnh, tối qua muội đã tắm rồi.” Tôi cẩn thận cởi nội sam cho chàng, rồi gỡ mũ quan ra, mái tóc đen của chàng rối xuống.

“Phiêu Kỵ tướng quân phong lưu tuấn tú, Phan An Tổng Ngạc cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Hoắc Khứ Bệnh lúc này y phục xộc xệch, mái tóc dài xõa quanh vai lại trở nên hấp dẫn khó nói, khiến tôi nhìn mà ngây ngốc.

Chàng ôm eo tôi nói, “Phan An Tổng Ngạc là ai?”

Tôi che miệng cười trộm, “Bọn họ là những nam nhân dung mạo xuất chúng nhất Tữ Tuyền quận này.”

“Hơn cả phu quân nàng sao?” Chàng lại gần thêm một tấc.

Tôi không nhịn được nữa, điệu bộ hung hãn của chàng lại khiến tôi vui thích.

Chàng thử nước ấm, khéo mắt nổi lên ý cười xấu xa, thừa dịp tôi chưa chuẩn bị đã thả tôi vào thùng gỗ.

Nước ấm làm y phục tôi ướt nhẹp, chàng cũng bước vào, kiên nhẫn cởi bỏ hết tầng vải vóc che đậy trên người tôi.

“Có mỹ nhân này, cùng tắm uyên ương này...” Chàng rẽ nước, ve vuốt làn da trắng muốt của tôi.

“Hát hay đó, muội muốn nghe tiếp.”

Giọng hát của Hoắc Khứ Bệnh như đang đọc thơ, toát lên ngữ điệu sang sảng hùng hậu vốn dĩ của nam nhân nhưng mang theo âm vận cổ xưa.

Khi đi tha thướt càn dương,

Khi về mưa tuyết phủ phàng tuôn rơi.

Tiếng ca ngân lên giữa màn đêm yên tĩnh, nụ cười hiểu ý mang theo cảm giác phơi phới thanh thản.

Một khúc ‘Thải Vi’ năm đó đã khắc sâu, bốn năm trôi qua, cổ nhân ngày ấy giờ nơi đâu?

Trăng đã lên cao, Hoắc Khứ Bệnh mới ôm tôi ra khỏi phòng tắm, trung y màu trắng nửa mở trên người chàng, còn tôi mặc một chiếc váy xanh nhạt.

Thiện nhi đã được nhũ mẫu chăm sóc, ăn no ngủ ngon rồi.

Hoắc Khứ Bệnh đứng cạnh giường nhìn con một lúc mới cùng tôi quay về phòng nghỉ ngơi.

Bóng đêm hôm nay bỗng trở nên đẹp lạ kỳ, vàng trắng sáng vàng vạc đung đưa cuối chân trời, tôi rúc vào ngực chàng hưởng thụ thời khắc bình yên này.

Chàng mở miệng phá vỡ im lặng, “Dao Ca, nàng có từng hối hận không?”

“Ý chàng là sao?” Tôi nhóm dậy khỏi ngực chàng.

“Từ khi quen biết đến nay, ta đã để nàng phải chịu nhiều thiệt thòi, gần nhau thì ít mà cách xa lại nhiều, nàng đã phải chịu khổ rồi.”

“Khổ sở ấy muội vẫn có thể vui vẻ chịu được.” Tôi ôm chặt chàng, tình cảm sâu sắc dâng tràn khiến tôi nghẹn ngào.

“Bệ hạ đối với nàng là có chân tình, nếu nàng ở lại trong cung, có lẽ sẽ không phải phiêu bạt thế này.” Đồng tử chàng thoáng ảm đạm, hoàn toàn khác với một Hoắc Khứ Bệnh bừng bừng nhiệt huyết năm xưa.

“Hoắc Khứ Bệnh, chàng biết không, lần đầu tiên muội nhìn thấy chàng thì đã tin rằng có một số việc vốn đã được định sẵn, muội không hối hận. Vinh hoa phú quý không bằng được gắn bó cùng chàng.”

Chàng đột nhiên che miệng tôi lại, trong thoáng chốc không kịp nhắm mắt tôi có thể thấy rõ được ánh sáng trong mắt chàng.

Tôi muốn được làm bạn bên chàng, thiên trường địa cửu...

Nữ tử đã từng thề ước ưng thuận ngàn năm trước quyết không hối hận.

Vốn là thời khắc ảm áp nhưng vì sao lại lập lờ nổi cảm thương không tán đi được.

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên phá vỡ màn đêm tĩnh lặng, Hoắc Khứ Bệnh xoay người cầm bảo kiếm.

Tôi ở đây đã lâu nhưng chưa từng bị ai quấy rầy. Vào đêm khuya thế này sao lại có người đến đột ngột?

Thị vệ nhanh chóng di chuyển ra cửa, tập trung giữa sân sẵn sàng đón địch.

Tôi khoác áo ngoài theo ra lại bị Hoắc Khứ Bệnh đuổi về phòng.

“Bất luận phát sinh chuyện gì cũng đã có ta ở đây.”

Tôi gật đầu, tiếng gõ cửa vẫn đều đều vang lên.

Cửa mở, một màn giao tranh kịch liệt vẫn chưa xuất hiện, ngược lại, không khí im lặng làm tôi càng hốt hoảng hơn.

Khi tôi đang nhẹ bước đến bên cửa thì một giọng nữ dịu dàng bỗng vang lên, “Phu quân đại nhân.”

Tôi ngơ ngác không biết phải làm thế nào, người vừa nói chính là Lưu Tử Ngu.

Một tiếng phu quân đã thẳng thắn đâm vào lòng tôi, nàng mới là thê tử danh chính ngôn thuận của Hoắc Khứ Bệnh.

“Trong thành hỗn loạn, vì sao nàng lại xuất môn giữa đêm hôm thế này, để ta cho thị vệ đưa nàng về.”

Tôi vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh nhưng ý tứ quan tâm trong lời nói của Hoắc Khứ Bệnh khiến tôi không thể lảng tránh.

“Ngài đêm khuya chưa về, thiếp thân lo lắng nên tự ý đến đây, ngài trách thiếp lỗ mãng ư?”

Vừa nói tiếng bước chân vừa chậm rãi đến gần, Hoắc Khứ Bệnh lại nói, “Nơi này nàng không nên tới, về nhà trước đi.”

“Nơi phu quân đại nhân đến chẳng lẽ không phải là nhà của thiếp thân sao?”

Tiếng bước chân ngày càng gần, bỗng một tiếng khóc lạnh lạnh của trẻ con vang lên làm tôi chấn kinh, muốn ra ngoài nhưng lại trù trừ không dám.

Lưu Tử Ngu hẳn đã phát hiện Thiện nhi, “Nghe đồn hư hư thực thực, không biết Triệu Cơ mà phu quân sủng ái có chẳng đang ở bên trong?”

“Nàng đừng quên thân phận của mình, việc này không đến phiên nàng nhiều lời.” Ngữ khí của Hoắc Khứ Bệnh lạnh hẳn.

“Tướng quân cần gì phải thời thời khắc khắc nhắc nhở? Ngài bỏ thiếp ở lại Trường An vắng vẻ, nay ngay cả tư cách liếc nhìn nàng một lần cũng không cho?”

Trong phòng lại yên tĩnh trở lại, tôi nắm chặt màn che, Lưu Tử Ngu, nàng chỉ là một tiểu cô nương lương thiện, giữa những âm mưu chính trị nàng lại trở thành vật hi sinh đáng thương.

“Nàng nghĩ nhiều rồi.” Hoắc Khứ Bệnh vẫn bình thản.

“Thiếp thân hôm nay chỉ muốn được gặp Triệu Cơ một lần.”

“Nàng đã nghỉ ngơi, chớ quấy nhiễu ầm ỹ!”

Hoắc Khứ Bệnh vừa nói xong, cửa phòng đột nhiên mở toang, tôi ngồi giữa tháp có thể nhìn thấy làn váy Lưu Tử Ngu đang từ từ đến gần.

Hoắc Khứ Bệnh vọt vào ngăn nàng lại nhưng Lưu Tử Ngu lại vùng chạy đến.

Tôi cố ý lảng tránh, quay đầu vào trong, Hoắc Khứ Bệnh như một cơn gió lướt đến trước mặt ôm tôi vào ngực.

“Người là Triệu Cơ? Thảo nào Tướng quân yêu thương người, dung mạo xinh đẹp hiếm thấy mà.” Lưu Tử Ngu khẽ cười.

Tôi cúi đầu trong lòng chàng, không muốn nảy sinh tranh chấp cùng nàng, trong trí nhớ, nàng vốn là một tiểu cô nương hoạt bát rạng rỡ.

“Nếu đã gặp rồi thì về đi!” Hoắc Khứ Bệnh quay đầu gọi thị tì, Lưu Tử Ngu lại không chịu dời bước.

“Thiếp thân vốn rất hâm mộ nàng, có thể được tướng quân ưu ái, hôm nay vừa nhìn mới biết, nàng cũng như thiếp, đều chỉ là thể thân mà thôi.” Nàng chậm rãi tới gần, cúi người nhìn tôi.

“Nói xằng nói bậy!”

“Triệu Cơ vì sao không ngẩng đầu lên?” Nàng thừa dịp Hoắc Khứ Bệnh không đề phòng mà nâng cằm tôi lên.

Tôi cố tránh nhưng không kịp, khuôn mặt ghéech lên đối diện với nàng.

Hoắc Khứ Bệnh bật dậy hất nàng ra, “Còn ra thể thống gì!”

“Thì ra... khó trách tướng quân hết lòng hết dạ với người như thế.” Lưu Tử Ngu cay đắng nói, nhưng vẫn bảo trì tư thái tao nhã.

Tôi thấy nàng cũng không có gì khác thường thì hơi yên lòng, chỉ còn chút lo sợ dựa vào Hoắc Khứ Bệnh.

“Chiêu Dương công chúa nên biết chừng mực, đừng để ta khó xử.”

“Thiếp đối với ngài mà nói chỉ là Chiêu Dương công chúa, nếu không có cha thiếp và Hoàng hậu nương nương, ngài sẽ không lấy thiếp! Nhưng ngài chớ quên đêm đó, ngài đã ôn tồn săn sóc thiếp thế nào.”

Tôi cắn môi, không để mình phát ra tiếng, từng lời từng chữ của Lưu Tử Ngu, dù là tự giễu hay châm chọc cũng đều nhắc nhở tôi một sự thật, nàng là danh chính ngôn thuận.

Hoắc Khứ Bệnh buông tôi ra, từng bước tiến lên, Lưu Tử Ngu nhanh nhẹn xoay người nhưng ánh mắt vẫn dán trên mặt tôi, “Tướng quân chớ quên, thiếp thân luôn ở nhà chờ ngài.”

Lưu Tử Ngu cất bước vô cùng dứt khoát, Hoắc Khứ Bệnh cùng đi ra, có lẽ là trấn an nàng vài câu.

Dù sao, tôi ở trong mắt mọi người cũng là người ngoài ngang ngược chen chân vào.

“Dao Ca, không phải ta cố ý giấu diếm.” Chàng quay về phòng, ngồi xuống cạnh tôi.

“Không cần giải thích với muội.”

Hóa ra mấy ngày trước, khi tôi mang lệnh bài đến tòa nhà đỏ, chính là nơi Lưu Tử Ngu ở.

“Trước đó nàng ấy đột nhiên đến Tửu Tuyền, ta an bài nàng ấy ở bên ngoài, sợ nàng ấy gây bất lợi cho nàng.”

“Cho nên vài ngày đó chàng bận quân vụ, chính là đến ở đó với nàng?” Đến lúc này dù thế nào tôi cũng không thể thờ ơ được nữa.

“Không hẳn vậy, quân vụ bận rộn, Lưu Tử Ngu ngăn dậm đến đây ta dù muốn dù không cũng không thể không quan tâm đến nàng ấy.”

“Đúng vậy, muội không nên trách chàng, hôn sự của các người là do muội đồng ý, sao muội có thể trách cứ, không ai sai cả, người sai duy nhất chỉ có muội.”

“Dao Ca, đừng như vậy.” Chàng kéo tôi vào lòng ôm chặt, nỉ non giải thích bên tai tôi.

“Muội không nên độc chiếm chàng, nàng ấy mới là thê tử của chàng.” Tôi lau má.

“Thê tử của ta chỉ có một, sự xuất hiện của Lưu Tử Ngu là ngoài ý muốn, tâm ý của ta chưa bao giờ thay đổi, ta giấu nàng chỉ là sợ nàng bị tổn thương.”

“Vậy chàng ôn tồn săn sóc nàng cũng là giả, đúng không?” Tôi ghen tuông bức bách.

“Việc hôm nay là lỗi của ta, đừng giận ta nữa, được không?” Chàng dè tôi xuống thấp, dỗ dành.

“Nàng ấy ở nhà một mình, chàng mau mau về đi!” Tôi vẫn không buông tha.

Chàng bắt lấy tay tôi áp xuống thấp, vừa vỗ về vừa dịu dàng hôn lên môi tôi.

Nhưng oán hận chất chứa trong lòng tôi đã lâu nên chưa thể bình phục ngay được.

Chàng cởi áo tôi ra, nụ hôn mang theo lửa nóng trượt xuống cổ, tôi đẩy chàng ra, “Đừng đụng vào muội.”

“Dao Ca!” Chàng nhăn mày, “Đừng cố tình gây sự.”

“Đúng, muội cố tình gây sự đấy, nàng mới ngoan hiền ôn nhu kìa, vậy chàng đi tìm nàng đi, chàng đi đi.”

Chàng nhìn tôi một lúc rồi đột nhiên mặc áo, “Nếu nàng đã không muốn thấy ta thì ta đi.”

Tôi suy sụp ngồi trên thấp, lòng đã tha thứ cho chàng rồi nhưng sao lại vẫn cứ mạnh miệng, không chịu thua.

Ngay khi Hoắc Khứ Bệnh ra khỏi phòng tôi đã mở miệng nhưng lại không cất nên lời giữ lại.

Tôi đợi một hồi lâu mà chàng vẫn không quay về.

Ôm Thiện nhi, tôi thức đến khi trời hừng sáng mới đi ngủ, mở mắt ra là một gian phòng ngập đầy ánh mặt trời.

“Mỹ nhân tỷ tỷ, ngủ có ngon không?”

Tôi vừa ngồi dậy đã bị giọng nói này làm cho cả kinh, quay đầu nhìn thấy Lưu Tử Ngu đang cao quý ngồi bên ngoài màn che cười ngọt ngào với tôi.

89. Chương 89: Năm Trong Tay

“Lại gặp nhau rồi, tướng quân không có đây đâu.” Tôi quay đầu đánh trống lảng.

“Người không cần giả vờ nữa, Tử Ngu sao lại không nhận ra người được?” Nàng chậm rãi ngồi xuống tháp, cười ngây thơ.

Nhưng nụ cười này lại làm sống lưng tôi ớn lạnh.

“Ngày đó Tuyên Khúc Cung chìm trong biển lửa, bệ hạ đã hạ lệnh cấm, từ lúc đó không ai nhìn thấy người nữa.” Nàng cầm tay tôi, tôi như phải bỏng vội hất ra.

Mỗi lời mỗi chữ nàng nói đều gợi lên những ký ức không hay, tình hình hôm đó tôi không muốn nhớ lại, cảm giác lạnh lẽo, vỡ vụn khiến tôi không phút nào an lòng.

“Liên can gì đến ta?” Tôi ôm ngực, huyết khí dâng lên làm tôi choáng váng.

Nàng nói tiếp, “Phu quân của muội vừa cười muội qua cửa đã một mình bỏ ra biên quan, để lại muội phòng không gối chiếu, muội nghĩ đến người, nhưng khi đến thăm lại phát hiện một bí mật kinh thiên động địa.”

“Ta không muốn nghe chuyện của cô.” Tôi ngắt lời nàng.

“Được, muội chỉ muốn nói, bây giờ người còn muốn tiếp tục giấu diếm sao?”

“Chiêu Dương công chúa, hóa ra cô đã chuẩn bị từ sớm.” Nói đến đây tôi đã hiểu, không còn đường lui nữa rồi.

“Bệ hạ sủng ái người thế nào, vì sao người vẫn không biết đủ, cố ý muốn liên lụy tướng quân? Vì sao nam nhân trong thiên hạ đều bị khuôn mặt này mê hoặc?” Trong mắt nàng không còn là nét nhu hòa tôi quen thuộc nữa mà đã bị che phủ bởi oán hận ghen tỵ.

“Ta và Hoắc Khứ Bệnh há nào phải một sớm một chiều, đơn giản như cô nghĩ?”

“Dù vậy, vì ta giống người nên chàng mới bằng lòng tôn trọng ta, vì người mở lời nên chàng mới bằng lòng đáp ứng hôn sự. Còn người, người có thể cho chàng được những gì? Người chỉ là nữ nhân ích kỷ!”

“Nếu muốn tính toán, người có thể không thẹn với lòng ư?” Tôi khẽ cười kéo tay nàng, Lưu Tử Ngu khó hiểu nhìn tôi, “Phụ vương người sắp tâm ra sao, Vệ Tử Phu có mưu đồ gì, người càng rõ ràng hơn ta. Ngày đó ta bị buộc đến đường cùng, có ai ra mặt giúp đỡ? Bỏ mặc ta là kết quả các người đã chọn.”

Nàng lui về sau từng bước, chợt ngẩng đầu lên nói, “Thì sao? Chỉ sợ người không có cơ hội.”

Lúc này tôi mới nhận ra trong sân không có bóng dáng một thị vệ nào.

“Thiện nhi!” Tôi vọt tới phòng bên, chỉ thấy trên tháp trống không.

“Người đem con ta đi đâu? Nếu người dám làm nó bị thương, ta sẽ liều mạng với người.” Tôi giơ cao tay nhưng trước ánh mắt quật cường của nàng lại không xuống tay được.

“Trả con cho ta!” Tôi sục người dựa vào cây cột bằng gỗ.

Lưu Tử Ngu buồn bã nói, “Đó cũng là huyết mạch của tướng quân, ta sẽ không thương tổn nó.”

“Nói đi, muốn ta làm gì?”

“Tỷ tỷ quả nhiên là người thông minh, ngày mai ngoài cửa nam sẽ có xe ngựa tiếp ứng, nếu người không đến đúng hẹn, vậy con người...” Nàng hất tay áo, cười khẩy xoay người đi.

Tôi gọi to vài tiếng, nhũ mẫu không biết đã đi đâu, thị vệ thì không biết khi nào quay lại.

Lưu Tử Ngu rốt cục đã làm thế nào tôi không biết nhưng Thiện nhi ở trong tay nàng, tôi không còn cách nào khác.

Một mình tôi ngồi trên tháp, lòng không sợ hãi, có lẽ đây là đêm cuối cùng tôi ở lại nơi này, biệt ly đến quá nhanh, ấy nhưng lại khiến tôi bình tĩnh lạ thường.

Mối bận tâm duy nhất của tôi chỉ có con tôi.

Nếu đêm nay Hoắc Khứ Bệnh không về, tôi sẽ không còn lưu luyến nữa, cầu ở nơi cầu, đường về với đường. Sau những tháng ngày thanh bình là sóng ngầm dữ dội, dự cảm về nỗi bất an đã thành sự thật.

“Dao Ca!”

Là ai từng khe khẽ thì thầm bên tai tôi?!

Giữa đêm tối, tôi mở to mắt, chân trần chạy đến đứng cạnh cửa, chỉ nhìn thấy vầng trăng tròn trong gió lạnh, phẳng phất chỉ là một giấc mộng.

Chàng vẫn chưa về.

Nước mắt thấm xuống khóe miệng, tôi lại đột nhiên cười thành tiếng, nửa đời vinh hoa, nửa đời ly biệt, há chẳng phải chỉ là một giấc mộng dài bất tận.

Cứ ngỡ đã nắm giữ được hạnh phúc, nhưng hạnh phúc lại như mây như khói, tan biến không còn dấu vết.

Nhân tình ấm lạnh, ai còn bận tâm?

Mặt trời đã lên, tôi đứng bên cửa một hồi lâu, khi ra ngoài không còn ai ngăn trở.

Tôi buộc bản thân không được suy nghĩ, không được quay đầu.

Nhưng tôi vẫn quay lại, cây đàn sắt lộ ra qua bức bình phong lạnh lẽo thê lương, tôi phát hiện lòng đã không còn gợn sóng, hóa ra đến khi thật sự phải đi mới biết, ra đi cũng là một sự giải thoát.

Đi qua những con phố tấp nập, ra khỏi cổng thành, tôi càng đi càng xa.

Trong khu rừng xào xạc lá rơi, một chiếc xe ngựa xuất hiện ở đằng xa, tôi không do dự đi tới.

“Mỹ nhân tỷ tỷ, người quả nhiên thủ tín.” Lưu Tử Ngu nhô đầu ra, dẫn tôi lên xe.

Thiện nhi đang được nhũ mẫu ôm, vừa trông thấy tôi đã vươn cánh tay trắng nõn nhào vào lòng tôi.

Lưu Tử Ngu lại đột nhiên ngăn tôi lại, “Con của người vẫn mạnh khỏe, người có thể an tâm ra đi rồi.”

Tôi đẩy nàng ra, ôm lấy Thiện nhi, “Ta không cần gì cả ngoài con ta.”

“Ha ha...” Lưu Tử Ngu tựa vào thành xe cười điệu đà, “Người có thể lựa chọn, hoặc con, hoặc tự do.”

“Nực cười làm sao! Ta đi hay ở, sống hay chết, cũng chẳng có tự do, ta chỉ cần con ta!”

Tôi nhảy xuống xe lại bị vài gã cao to bao vây, Lưu Tử Ngu vén màn ra, “Người nếu cần con thì đừng trách Tử Ngu không nể tình xưa, người của ta đã mang tin chạy về kinh, chẳng mấy chốc sẽ hồi bẩm bệ hạ.”

Tôi dừng bước lại, ôm Thiện nhi càng chặt hơn, “Người sẽ không làm như vậy, Hoắc Khứ Bệnh sẽ bị liên lụy!”

“Các người đã khư khư cố chấp thì chi bằng cá chết lười rách.” Nàng héch mặt, trên gương mặt là nét oán độc không tương xứng với tuổi tác.

“Người!” Tôi kinh ngạc không nói nên lời, sắc mặt Lưu Tử Ngu gần như ma quỷ khiến tôi sợ hãi tột cùng

“Ngăn nàng ta lại rồi sai người tống về kinh!”

Gã nam tử giữ vai tôi, tôi đang vùng vẫy thì từ phía tây bỗng nhiên xuất hiện một cỗ xe tứ mã đang phi nước đại, Lưu Tử Ngu biến sắc, lôi tôi lên xe rồi quay đầu ngựa lại, nhắm hướng đồng chạy đi.

Tôi bị giam cầm bên trong xe, không thể nhúc nhích, nàng hé màn trộm nhìn ra ngoài.

“Là kẻ nào?”

Một gã tùy tùng trả lời, “Kẻ đến không có ý tốt, đang hướng về phía chúng ta.”

Đương lúc cỗ xe song mã đến khúc ngoặt, thân xe đột nhiên rung lắc mạnh, tôi ngồi thụp xuống sàn xe che chắn cho Thiện nhi, thằng bé khóc nức nở trong lòng tôi.

Xe lại chấn động, đằng trước vang lên một tiếng hí dài, ngựa mất khống chế chạy loạn.

Vài tên tùy tùng ra ngoài kiểm tra, vội vàng báo lại, “Trục bánh đã mắc tên, trên đó có ấn ký của Vũ lâm quân hoàng gia.”

Lưu Tử Ngu vùng lên rồi yếu ớt ngồi bệt xuống, tôi vươn tay vén màn lên, đằng sau lớp bụi đất cuộn cuộn, người đang đánh xe chính là Yến Hồi!

“Lưu Triệt... Là nhân mã của Lưu Triệt!” Tôi chết lặng nhìn Lưu Tử Ngu nói, “Người thật nham hiểm, đã thông báo cho bộ hạ, người có biết sẽ hại chàng không!”

“Không, không phải ta... Ta chỉ dọa người thôi, chưa từng nghĩ tới việc làm liên lụy tướng quân.”

Lưu Tử Ngu rối loạn xoay người nhìn về phía ngoài xe rồi vội vàng thúc giục xa phu.

Hai xe cách xa nhau ngày càng gần, chỉ một thoáng, vài tên thị vệ đã phi thân lên chặn chúng tôi lại.

Ngay lúc gậy đập vào thành xe, hơi thở như bị nén lại, tôi sợ hãi bất an vô cùng, chậm rãi ngồi xuống.

Tôi ôm Thiện nhi đang khóc lóc khàn giọng vào lòng, khi màn xe bị xốc lên, ánh mặt trời chói mắt xộc thẳng vào.

Lưu Tử Ngu và nhũ mẫu bị thị vệ xa lạ đuổi ra khỏi xe, tôi vừa muốn phản kháng lại bị ngăn lại, nhưng chỉ chốc lát sau, trong xe chỉ còn lại mình tôi.

Tiếng Lưu Tử Ngu la hét âm ỉ cùng tiếng vó ngựa cũng nín bặt, tôi nghẹn ngào, hai chân mềm nhũn.

“Lui cả ra!”

Một giọng nói trầm thấp vang lên bên ngoài màn pha lẫn chút run rẩy đã xé toạc vết thương trong tim tôi lần nữa.

Tôi vô thức cuộn mình lúi sâu vào trong, khi màn xe được nhấc lên, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như tạc dần hiện rõ trước mắt tôi.

Hắn chậm rãi tới gần, ép sát, cho đến khi tôi dựa hẳn vào vách xe.

Tôi không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn hắn, con người vốn luôn u ám lại như muốn hút tôi vào.

Lưu Triệt và tôi cùng giữ im lặng, sau đó hắn mạnh mẽ kéo tôi vào lòng, mặc tôi giãy giụa, hắn buông tay đặt tôi lên vách xe rồi che phủ môi tôi, cả thân mình áp xuống bao bọc lấy tôi.

Tư vị thế nào ư? Tôi chỉ cảm thấy không khí đều bị hút sạch, đầu óc trống rỗng như sắp đi vào cõi chết.

Tuyệt vọng chiếm đoạt nhưng vẫn như trước, không buồn để ý đến cảm thụ của tôi.

Đúng lúc này lại một loạt tiếng vó ngựa tới gần, Hoắc Khứ Bệnh lo lắng dồn dập hỏi, “Nàng đâu?”

90. Chương 90: Lựa Chọn

Tôi chống tay cố gắng đẩy Lưu Triệt, hắn lập tức buông tôi ra, làm như vẫn chưa nghe thấy tiếng động bên ngoài, hờn hển bình ổn hô hấp, câu đầu tiên hắn nói là, “Có thể tha thứ cho trẫm không?”

Tôi hoảng hốt không biết làm sao nhưng câu nói này rơi xuống đáy lòng lại khiến tôi không kiềm được run rẩy, “Người có thật là Lưu Triệt không?”

Hắn cầm tay tôi, đôi mắt sâu thẳm như nước hồ thu, “Trẫm xin lỗi nàng!”

“Vì sao người còn tìm đến đây? Cứ xem như tôi đã chết không tốt hơn sao?”

“Trẫm sẽ làm hết sức để bồi thường những uất ức cho nàng, Y Lan Điện vẫn luôn chờ nàng.”

Những chuyện ngày trước vẫn còn quá rõ ràng, tới bây giờ, vết thương hắn gây ra cho tôi vẫn sâu hoắm nhưng tôi lại không tìm được lý do để hận hắn.

Có lẽ mọi chuyện theo thời gian đã được mài mòn dần, yêu và hận, đúng và sai đã khó có thể phân định.

Giọng nói của Hoắc Khứ Bệnh lại vang lên, Lưu Triệt vẫn không xuất hiện, đột nhiên sai người tăng tốc chạy sâu vào trong rừng.

Hắn sửa sang lại y phục, còn tôi cứ đứng ngồi không yên, sự xuất hiện của Lưu Triệt làm cho tôi cảm thấy xa lạ, vô cùng xa lạ.

“Hôm nay, việc này hãy đặt dấu chấm hết tại đây đi.” Hắn nói thế.

“Bệ hạ không giữ lời, đã nói muốn bồi thường cho tôi, sao bỗng dưng lại bức ép?” Tôi căng thẳng, không thể đoán được bước tiếp theo hắn sẽ làm gì.

Chuyện ba người chúng tôi, dù biết rõ trong lòng nhưng lại chưa bao giờ đối mặt công khai thế này, những mâu thuẫn âm ỉ từ lâu đã đến lúc bùng nổ một lần cuối cùng.

“Nếu như trăm đã nhận lời, vậy lần này hãy để hắn tự lựa chọn.” Lưu Triệt bình tĩnh mở miệng, ngữ khí nghiêm túc.

“Người sẽ thả tôi đi, để tôi theo chàng sao?” Tôi cười buồn nói.

“Vậy phải xem ý nguyện của hắn.”

“Đừng trừng phạt chàng, đây là khẩn cầu cuối cùng của tôi.” Tôi không thể không bận tâm, vấn đề Lưu Triệt bày ra trong thiên hạ này ai có thể đào thoát?

“Đó là hài tử của nàng?” Hắn chuyển mắt, tôi nhất thời thót tim.

“Người không thể lần nữa hại con tôi!”

“Trăm... hài tử đâu?” Hắn thoáng xúc động.

“Không còn nữa!” Tôi phẫn nộ quay đi, nhìn hắn đau khổ mà có cảm giác thoái mái vì trả được thù.

“Đã chết nhờ ly rượu mừng bệ hạ khâm ban, chết trong vườn ngự uyển của phụ thân nó.” Tôi nức nở tuyệt vọng như đang lần nữa quay trở lại đêm tối mịt mù không đường thoái lui đó.

“Đừng nói nữa...” Hắn che tai, cúi người vùi đầu xuống cổ tôi, lồng ngực phập phồng tựa vào vai tôi.

“Người không đủ tư cách làm cha!” Tôi mặc hắn dựa, không chút cử động.

“Một năm qua trăm từ thịnh nộ đến hối hận, giờ phút này mới hiểu được, chỉ cần giữ được nàng bên cạnh, tất cả đều có thể suy xét.”

Ngữ điệu dè chừng của hắn toát lên cảm xúc khẩn thiết tôi chưa từng thấy, bỏ qua địa vị để trò chuyện ngang hàng cùng tôi.

Tôi nên vì sự hối hận của hắn mà cảm động, vì sự bao dung của hắn mà vui mừng, nhưng tôi lại bình tĩnh lạ thường, những điều này chẳng còn quan hệ đến tôi.

Xe ngựa dừng, Hoắc Khứ Bệnh ruổi ngựa theo sát, hồi kết sắp đến, Lưu Triệt kéo tôi xuống xe.

Như lời hắn nói, hôm nay dù thế nào cũng phải có được một kết cục.

“Thần bái kiến bệ hạ.” Hoắc Khứ Bệnh kiềm cương, xoay người xuống ngựa.

“Nay chỉ có ba người chúng ta, không cần đa lễ.”

“Thần đến đây là muốn dẫn nàng về nhà, mong bệ hạ cho phép.” Hoắc Khứ Bệnh kiên quyết đến cạnh tôi.

“Khứ Bệnh, dũng khí của ngươi trăm rất khâm phục, dù trên chiến trường hay tình trường.” Lưu Triệt khoanh tay đứng đó.

“Bệ hạ quá khen rồi, thần không muốn lừa gạt, từ trước khi Dao Ca vào cung, chúng thần đã nảy sinh quyền luyến, sau đó, Dao Ca bắt đắc dĩ vào cung, nhưng tâm ý của thần vẫn không hề thay đổi.” Hoắc Khứ Bệnh nói năng khoan thai, có khí phách.

Trong lòng cảm động và kinh ngạc, tôi không thốt nên lời, đột nhiên hốc mắt nóng lên, chàng có thể ở trước mặt Lưu Triệt nói ra hết thấy, tôi đã không còn gì để nuôi tiếc.

Bốn năm quá ngắn, một đời quá dài, tâm ý của chàng tôi không biết đền báo thế nào.

Bầu không khí giữa núi rừng mệnh mông đang lượn lờ chuyển động.

“Nghe được lời ấy trầm rất vui, vì không nhìn lầm người.”

“Xin bệ hạ thành toàn.” Hoắc Khứ Bệnh quỳ gối, kéo theo tôi hành lễ.

Trong lòng tôi không yên, nghĩ lại một phen vừa rồi trong xe, Lưu Triệt muốn Hoắc Khứ Bệnh lựa chọn thế nào?

“Ta đường đường là một võ tướng Đại Hán, hôm nay ta và người sẽ dùng võ nghệ để tranh cao thấp.”

“Thần xin phụng bồi!”

Lưu Triệt lấy hai cây cung từ trong xe, Hoắc Khứ Bệnh đón lấy ngẩng đầu nhìn tôi, mỉm cười nói, “Dao Ca, còn nhớ kỹ thuật ta đã dạy nàng không?”

“Nhớ!” Tôi theo cạnh chàng, nỗi sợ hãi bất cứ lúc nào cũng có thể bị chia cắt khiến tôi phải nắm giữ từng giây từng khắc, không dám thả lỏng.

Lưu Triệt vẫn tỏ vẻ bề ngoài như nhìn thấu tất cả, “Lấy chạc cây đầu tiên của cây dương đằng kia làm hồng tâm, trúng thì thắng, lệch thì bại.”

“Thắng thì tính thế nào?” Hoắc Khứ Bệnh chuyển động, nhắm mục tiêu.

“Nếu thắng, sẽ cho người mười vạn thiết kỵ, tây chinh Hung Nô, san bằng Mạc Bắc.” Lưu Triệt giương cung, âm điệu trầm thấp, mơ hồ như đang đưa tôi gia nhập chiến trường hỗn tạp, cát vàng lồng lộng, mệnh mông hùng vĩ.

Tôi thấp thỏm suy nghĩ, Hoắc Khứ Bệnh cũng hơi chấn động, đồng tử lấp lánh sáng.

Tôi hiểu, chàng mong chờ trận chiến đó hơn bất kỳ ai khác.

Đẹp yên Mạc Bắc, đối ẩm trên biển cát vàng, giữa dãy núi Lang Cư Tư.

“Nếu bại, thu binh bãi quyền, cùng nàng quy ẩn, vĩnh viễn không được làm quan.” Lưu Triệt ánh mắt sắc bén đảo qua chúng tôi rồi nói tiếp, “Nếu người thắng trầm, cho phép người chọn. Nếu người thua, trầm sẽ lựa chọn.”

“Không thể được.” Tôi khó tin nhìn Lưu Triệt, thế này là muốn bức Hoắc Khứ Bệnh vào đường cùng mà.

Nếu buộc chàng chọn giữa tôi và tín ngưỡng của chàng thì dù Hoắc Khứ Bệnh chọn lựa thế nào cũng hết sức gian nan.

“Tướng quân có muốn thử một lần? Đây là cơ hội trầm cho các người.” Lưu Triệt cười lạnh lùng, hẳn đang nói cho Hoắc Khứ Bệnh, mỹ nhân và giang sơn, từ xưa đến nay không thể đi liền.

“Vì sao không thể?” Hoắc Khứ Bệnh triển khai tư thế, nói với tôi, “Ta chắc chắn sẽ không bại.”

Nếu không có tôi, chàng vẫn uy vũ trên chiến trường, lưu danh muôn thuở nhưng nếu không có chiến mã, cuộc đời chàng sẽ không còn đầy đủ, không còn ý nghĩa nữa.

“Không cần đấu nữa, tôi quyết định theo người hồi cung.” Tôi chắn trước mặt Lưu Triệt, cầm tên của hắn lên.

“Đây là cuộc chiến giữa nam nhân, không ai được ngăn cản.” Lưu Triệt cạy ngón tay tôi ra, kiên định nói.

“Dao Ca, tin tưởng ta!” Hoắc Khứ Bệnh vươn tay về phía tôi.

Tôi ra sức lắc đầu, “Trận tỷ thí này vốn không có người thắng, chúng ta đều sẽ thua thảm hại thôi!”

Một tiếng xé gió, Lưu Triệt nhắm ngay thân cây, mũi tên rời cung theo ngọn gió lạnh lẽo xẹt qua tóc tôi.

Tôi quay phắt lại, lòng đau như cắt.

Mũi tên cắm chính giữa thân cây, không lệch một ly.

Tôi không biết nên vui hay buồn, khi Hoắc Khứ Bệnh giờ cung lên tôi chạy tới.

Mũi tên nhọn hoắc mang theo độ ẩm của chàng cắm vào đầu vai tôi, nỗi đau quen thuộc ập đến, tôi bị cặp mắt đỏ ngầu chất chứa đau thương đâm vào mắt.

Hoắc Khứ Bệnh ném cung đi, đón lấy cơ thể đang lao đảo sắp ngã của tôi, “Vì sao nàng...”

Chàng không ngừng lau máu đang trào ra, nửa câu sau không nói nên lời vì chàng có thể hiểu được tâm ý của tôi.

“Phiêu Kỵ tướng quân, chàng thua rồi nên để bệ hạ chọn thôi.” Tôi cầm chuôi kiếm bằng gỗ cắt một đoạn tóc rồi đưa lại cho chàng chuôi kiếm đâm máu.

Hai tay tôi run rẩy, cả người mềm nhũn, đã không còn cảm giác đau đớn nữa, chút khí lực còn sót lại cũng đang cạn dần.

Tôi ngược mắt chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bờ môi Hoắc Khứ Bệnh, một giọt nước ấm nóng rơi xuống chóp mũi tôi, rồi hóa lạnh lẽo chảy xuống cổ.

Chàng vòng tay ôm tôi chặt hơn, không còn phân rõ là chàng hay chính tôi đang run nữa.

Đôi giày màu đen của Lưu Triệt thông thả tới trước mặt, tôi ngẩng đầu khẩn cầu nhìn hấn.

“Nếu tướng quân đã thua, vậy trăm sẽ quyết định.” Lưu Triệt điềm nhiên nói rồi cúi xuống ôm lấy tôi trong tay Hoắc Khứ Bệnh.

Hoắc Khứ Bệnh như hóa đá, vẫn không nhúc nhích, nắm lấy tay áo tôi rồi suy sụp buông xuống.

“Phiêu Kỵ tướng quân, phong làm Đại Tư Mã, thống lĩnh mười vạn tinh binh, tức khắc lên đường tây chinh, chiếu thư ít ngày nữa sẽ công bố khắp thiên hạ.”

“Cám ơn!” Tôi nhếch khóe miệng vương tơ máu, nụ cười cứng ngắc, giọng nói thấp đến không thể nghe thấy.

Thời gian như ngừng lại, rồi Hoắc Khứ Bệnh nghiêm túc đứng lên, cầm kiếm hành lễ, “Thần lĩnh mệnh, nhất định không phụ thánh ý.”

Tầm mắt tối dần, hình ảnh cuối cùng như dừng lại rồi kéo dài vĩnh viễn.

“Lý cơ đã chết, từ nay về sau, trên đời này chỉ còn Lý Mỹ nhân Vị Ương Cung...” Tôi vươn tay, nói câu cuối với Hoắc Khứ Bệnh, đoạn không nhìn được gương mặt chàng lần cuối mà ngắt đi.

“Nàng tỉnh rồi!” Lưu Triệt thở dài, ngón tay vuốt ve mặt tôi.

“Chàng...”

“Nàng không cần nói nữa, trăm đã làm như nàng mong muốn.” Hấn cầm tay tôi.

“Tốt quá rồi!” Mũi tôi chưa xót, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đây là một căn nhà dân bình thường, bây giờ tôi đang nằm trên tháp, bên dưới là chăn bông dày, trên ngực quấn băng trắng dày cộm.

“Trăm biết nàng là vì hấn nhưng vẫn bởi nàng đồng ý theo trăm hồi cung mà vui mừng.”

“Lần này thiếp hồi cung sẽ không để người khi dễ nữa, bệ hạ chớ có hối hận.” Giờ tôi mới cảm thấy cơn đau trên ngực, hai lần trúng tên lại cùng một chỗ.

Nếu lần đầu tiên là khi tìm thấy chàng thì có phải rõ ràng, lần này là khi rời khỏi chàng?

“Không đâu, trăm đã xử trí Doãn phu nhân.”

“Đâu chỉ Doãn phu nhân, thiếp còn muốn hơn thế nữa.” Tôi nở nụ cười rục rịch, bùng bùng sức sống.

“Nàng muốn gì trăm đều đồng ý.”

“Thiếp muốn nếm thử mùi vị vinh hoa phú quý, có thật như lời thế nhân nói sẽ khiến người trầm luân.” Tôi nằm quay vào, không nói tiếp.

Trời hừng sáng, lâu rồi không thấy nữ tử vận bạch y trong mộng làm tôi hơi nhớ, nhớ khuôn mặt tuyệt vọng vỡ vụn và giọt lệ nơi khóe mắt kia.

Con người ta một khi đã hoài niệm thì trái tim cũng bắt đầu già nua.

Ở lại Tửu Tuyền quận mấy ngày, Lưu Triệt tìm lang trung tốt nhất trong thành, thuốc bồi tốt nhất, mỗi ngày ngoài xử lý quân tình khẩn cấp thì không hề rời khỏi tôi.

“Bệ hạ, nếu có một ngày thiếp không còn trẻ trung nữa, dung nhan cũng úa tàn, người sẽ làm thế nào?” Tôi nằm trên đùi hắn, mái tóc được ngón tay hắn quần lấy.

“Vậy trăm cũng đã tóc bạc trắng.” Hắn thoáng xúc động.

Tôi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hương hoa thoang thoang bay tới, “Hoa mai thơm quá!”

Dưới tàng mai kia, thiếu niên trong y phục màu vàng giữa tiết trời cuối xuân vẫn luôn tinh khôi, rạng ngời đến thế!

Lưu Triệt qua loa bưng bít sự tình xảy ra trong một năm qua.

Nam Lăng ngay ngày hôm sau khi tôi bỏ đi đã tự sát trong ngục, trước khi chết đã khai hết những chuyện Doãn phu nhân làm để hãm hại tôi.

Con người ta trước khi chết, lời nói thường thật tâm.

Doãn phu nhân bị biếm truất, phế bỏ ngôi vị, giam giữ trong Vĩnh Hạng.

Tôi đột nhiên nghĩ đến Dao Quang nhưng chưa hỏi, thời cơ chưa tới, đối với tâm tư Lưu Triệt, tôi vẫn không thể đoán được.

Chỉ mười ngày sau đã về đến Trường An.

Quang cảnh đường như đã đổi thay, sau tôi mới phát hiện, thay đổi chỉ có chính bản thân mình mà thôi.

Bên bờ sông Vị Thủy mới được trồng một hàng liễu xanh, nghiêng soi bóng nước dập dờn.

Y Lan Điện sạch sẽ sáng sủa cứ như tôi chưa bao giờ rời đi.

Nhã Dư nghênh đón tôi nhập điện, khom người bái lạy, “Chúc mừng Mỹ nhân lành bệnh.”

Tôi mỉm cười gật đầu, “Nhờ người dốc lòng chăm sóc, Bồn cung tất có trọng thưởng.”

Trong điện chỉ còn lại mình Nhã Dư, còn đều là những khuôn mặt xa lạ, cảnh còn người mất.

Mới vừa tới nội các, gió nhẹ thổi bay màn che, tôi như nhìn thấy Nam Lăng đang chạy từ trong ra, vui sướng thay cho tôi bộ y phục mới.

Trời đông giá rét đã qua đi nhưng nàng lại không nhìn được cảnh xuân nữa.

Chuyện đầu tiên Lưu Triệt làm sau khi hồi cung là đích thân soạn thảo chiếu thư phong hào Phu nhân.

Còn chuyện đầu tiên tôi làm là sai người tới Bình Dương phủ, tuyên Thúy Lâu vào cung, tùy thị Y Lan Điện.

91. Chương 91: Phu Nhân

Cung nhân phái đi đã hồi bẩm, Bình Dương phủ không còn người tên Thúy Lâu nữa.

Tôi lại cố ý muốn tìm bằng được nàng nên đã hạ một phong thư bằng gấm sai Tô Lâm đến Bình Dương phủ tuyên chỉ.

Bình Dương công chúa tự mình nghênh đón, Thúy Lâu một năm trước đã xin rời khỏi phủ trở về cố hương.

Nhưng chỉ có tôi biết, Thúy Lâu vốn không có nhà, muội muội duy nhất của nàng cũng đã chết trong cung. Việc với Thúy Lâu vào cung đành phải từ bỏ, đại diện sắc phong diễn ra trước thời hạn, vào đúng dịp tết Nguyên Tiêu đã được long trọng cử hành.

Tôi bấy giờ mới giật mình phát giác, nay đã là Nguyên Thu năm thứ tư, lại một năm nữa qua đi, mùa xuân đang ulla về.

Hôm sắc phong, bách quan đều lâm triều, tề tụ tại Tuyên Thất Điện.

Vào đông chim chóc đã di trú cả, chân trời mấy ngày nay trở nên trong xanh lồng lộng, đôi mắt nhìn ra là một vùng xanh lam rộng lớn.

Tôi mặc cẩm phục màu đen thêu chỉ vàng, được bảy cung tì nâng đuôi váy theo sau. Từng tầng váy khúc cư lay động thướt tha trải rộng hơn trượng.

Giữa tiếng nhạc cung đình trầm thấp cổ xưa, tôi bước lên ba mươi hai bậc thang bằng cẩm thạch, chậm rãi từng bước nhưng không giống trước nữa, không còn bất an hay buồn vui.

Cánh cửa bằng gỗ cao vút mang đậm phong cách cổ xưa của Tuyên Thất Điện tựa như thiên cung thần thánh.

Hai năm trước, bắt đầu từ nơi này tôi đã dần thân vào cửa cung thâm nghiêm. Lúc đó, Vệ thị đang cường thịnh, Doãn phu nhân lại được sủng ái nhất hậu cung.

Mà nay, quyền lực của Vệ thị đã bị kiềm chế, binh quyền bị giải tán, Doãn phu nhân cũng hãm thân nơi Vĩnh Hạng nhưng phong cảnh lại không hề thay đổi.

Ngẩng đầu nhìn quanh, vẫn là cảnh đó, Đế Hậu ngồi ngay ngắn trên cao, một năm không gặp, Vệ Tử Phu đã trở nên già hơn, dù có tô son điểm phấn vẫn không thể che được dấu vết của tháng năm.

Giữa tiếng nhạc dập dìu, một quyển trục sắc phong được Tô Lâm trầm lắng xướng lên, bố cáo thiên hạ.

“Lý thị phụng giá, mỹ nhân dung mạo như lan. Đảm đang việc nhà, thông tư nhu thuận, mỹ đức song toàn. Ngoài có tam công cửu khanh, trù định sách lược, thờ phụng tông miếu. Thể theo nguyện vọng chúng dân cùng điều lệ cũ, nay công chiếu thiên hạ, tấn phong Phu nhân, chung sức quản lý hậu cung, làm gương cho hậu thế.”

Tôi dập đầu ba cái, đôi bàn tay xếp lại, cúi thấp người, trán chạm sàn điện mát lạnh.

Chiếc váy dài xòe quanh như đóa mẫu đơn bung nở rực rỡ.

Kim ấn tử lụa, lễ bái triều nghi, vạn kim thụ hưởng.

Hộp đá màu xanh nắm chặt trong tay, đó là tất cả tuổi xuân đã bị chôn vùi của tôi, nặng nề ngọt ngào.

Cuộc đời vốn là một chặng đường không lối về, là một ván bài sinh tử.

Lưu Triệt đi xuống nắm lấy tay phải của tôi, tôi đi theo sau hắn một chút, cùng ngồi xuống Long tháp, đây có thể coi là nghi thức phong Hậu, là lễ nghi cao quý nhất cho nữ nhân ở thời đại này.

Tôi quay người lại, làn váy xòe bung, thất lưng uyển chuyển dựa sát vào Lưu Triệt, hắn nắm lấy bàn tay đang giấu trong tay áo của tôi, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Tôi ổn định tư thái, hưởng thụ ân sủng vô cùng long trọng này mà cảm xúc mênh mang bỗng trào dâng trong phút chốc, chẳng biết rằng liệu có thể gọi là trầm luân không?!

Từ khoảnh khắc đó, trên đường đời của tôi chỉ còn một Lý Phu nhân ân sủng cực đỉnh nhưng lại như phù dung sớm nở tối tàn, là một nét chấm đậm màu trong bức họa lịch sử.

Trong sử sách nghìn nghịt, tôi cũng chẳng được lưu lại tên, thiên cổ truyền tụng chỉ là một danh hào Lý Phu nhân, là câu chuyện đẹp để cho người đời thêu dệt tìm vui, giữa hậu viên tường cao cổng kín được thiên tử ban cho chút sủng ái.

Đại Hán Vị Ương, Y Lan Hoa Điện, lụa đỏ trường ẩm.

Lưu Triệt ôm eo tôi dựa vào tháp mềm, tay cầm chung rượu, cứ hết ba chung rượu ngon lại cúi xuống áp khuôn miệng đầy mùi rượu lên trán và môi tôi.

Bên ngoài nhà nhạc rộn ràng, đàn sáo réo rắt, trước mắt là những vũ cơ mỹ mạo, váy dài hồng phấn tay áo xanh tươi, tất cả hiển hiện một sự lãng phí xa hoa đến xót xa.

“Rượu ngon cùng mỹ nhân, quả là lạc thú!” Hắn đã chệnh choáng, trong con người sâu thẳm tôi có thể thấy được hắn đang rất hài lòng.

“Có câu nói rất hay,” tôi ôm lấy cổ hắn, đoạt chung rượu trong tay hắn lướt qua môi, “Hoàng đồ bá nghiệp đàm tiêu trung. Bất thắng nhân sinh nhất trường tủy.” (*)

(*) Cơ đồ sự nghiệp chỉ như việc cười nói, hơn thua với người chỉ là một trận say.

“Trăm lúc này chỉ muốn say trong lòng nàng.” Hơi thở đầy mùi rượu, hắn cầm tay tôi áp vào ngực.

Tôi khẽ cười dựa vào lòng hắn, hắn chỉ do dự chốc lát rồi khấn thiết ngậm bờ môi tôi dây dưa mút vào, trong không khí vui vẻ hoan lạc này tôi chẳng còn kiêng kị, thân thiết đón ý chiều lòng hắn.

Sự phóng túng chưa bao giờ thuộc về tôi lại giống như dê vỡ ào ào tuôn trào.

Đêm hôm đó Y Lan Điện sáng chói cả một góc, suốt đêm dài tôi chìm đắm trong phú quý cao sang.

Từ khi tôi khỏi bệnh hồi cung, Lưu Triệt bắt đầu độc sủng mình tôi, ngay cả Tiêu Phòng Điện cũng không ngủ lại, hàng đêm sinh ca múa hát.

Sau đó người ta đồn rằng, Vị Ương Cung, Trường Nhạc Điện không sánh bằng nửa ngày hoan nhạc của Y Lan.

Lưu Triệt cũng thực hiện lời hứa ngoài cung, gia phong tiến tước cho Hoắc Thiện, cho phép kế tục tước vị Quan Quân Hầu, Thiện nhi của được nuôi dưỡng bởi Lưu Tử Ngu.

Hắn không biết, Hoắc Thiện là cốt nhục thân sinh của hắn, chảy trong mình dòng máu của Lưu thị.

Nếu nói hắn làm mọi thứ để vãn hồi tâm ý của tôi, chi bằng nói là để giảm bớt áy náy trong lòng hắn.

Mỗi đêm cô liêu không tài nào ngủ được, tôi đều chòng chọc mở mắt, trong bóng tối luôn có tiếng trẻ sơ sinh nỉ non khóc lóc.

Hối tiếc duy nhất của tôi là, làm mẹ mà tôi không thể cho con một gia đình đầy đủ.

Con yêu, tha thứ ấu thân vô năng, không vào cửa cung là điều hạnh phúc nhất đời này của con.

Lưu Triệt chưa bao giờ giống lúc này, luôn luôn thuận theo ý tôi, sự lạnh nhạt và cãi cọ cũng biến mất tăm tắp tích.

Khoảng cách giữa chúng tôi đến tột cùng là càng đi càng gần hay là càng xa.

Ban ngày trong Y Lan Điện, oanh oanh yến yến, đêm đến dạ tiệc lại yến yến oanh oanh.

Nhưng trong những đêm trường cô quạnh tôi lại càng thêm kiệt quệ chán chường.

Lý Duyên Niên sau đại điển tấn phong Phu nhân đã nhiều lần đến cửa bá hạ.

Tình huống của tôi hơn một năm nay, Lý Duyên Niên mặc dù không biết bao nhiêu nhưng hắn chắc chắn hiểu, Lương công tử rời cung, tôi cũng đóng cửa từ chối tiếp khách, tâm tư kín đáo như hắn tất cũng tra được manh mối.

Hắn cũng cực kỳ thông minh, gặp tôi chỉ hỏi bệnh tình, không đề cập tới ân sủng, một kẻ thông hiểu ý người như vậy khó trách thiên tử một mực tin tưởng.

Hắn tuy không thẳng thắn đề cập tới nhưng lại ngầm nhắc nhở, chớ quên Lý gia, phi tần không có ngoại thích kết cục đều tước lương.

Lẽ vật duy nhất hắn mang đến là một cây mẫu đơn trắng được trồng trong đất đỏ.

Mẫu đơn nở vào đông đã là chuyện hiếm lạ, huống hồ là trân phẩm trong các loài mẫu đơn, Ngọc kỳ lân.

Lý Duyên Niên khẽ mỉm cười nói, “Hương hoa có thể chăm dưỡng con người, cũng chỉ có mẫu đơn mới xứng với phẩm giá của Phu nhân.”

“Đại ca có lòng!” Tôi sai người tiếp nhận, đặt tại hậu phòng.

“Nhị ca muội cũng thường xuyên nhắc đến muội.” Hãn phát tay áo ngồi xuống.

“Nhị ca bận việc triều chính lắm ư? Tiểu muội đau ốm nên chẳng biết đến ngoại vụ.” Tôi cẩn thận nhớ lại, Lý Quảng Lợi bây giờ vẫn chưa nắm giữ binh quyền, cũng không phải gánh trọng trách, không ra tiền tuyến, chỉ đảm nhiệm một chức vụ nhỏ, lực lượng quân sự vẫn tập trung trong tay Vệ – Hoắc.

“Bệ hạ là hồng nhân lỗi lạc trăm năm khó gặp, Hung Nô chưa định, Đại Hán tất phải tiếp tục chinh chiến.”

“Huynh đang muốn hỏi, trong đại chiến Mạc Bắc sắp đến, bệ hạ sẽ tính toán thế nào? Lý Quảng Lợi có được xuôi chèo mát mái, lĩnh thánh ý mà kiến công lập nghiệp, từng bước thăng chức?” Tôi thấp giọng, hơi khiêu khích nói.

Hãn cứng người nhưng lại tao nhã lựa lời, “Đại ca vốn đã biết suy nghĩ của tiểu muội còn hơn nhị đệ gấp trăm lần.”

Tôi khoát tay ý bảo hãn dừng lại, “Đại chiến Mạc Bắc liên quan đến vận mệnh Hán-Hung, cơ đồ bá nghiệp vài thập niên qua thành bại chỉ trong lúc này.”

Tôi thấy hãn cẩn thận nghe bèn nói tiếp, “Nhất tướng công thành vạn cốt khô, nếu nhị ca cưỡng cầu theo quân xuất chinh, đi theo dưới trướng Vệ-Hoắc, Lý Quảng thì tất nhiên sẽ không có chỗ dụng võ nhưng cũng có công trạng, nếu thắng, hãn cũng sẽ được hưởng ké chút hào quang của tướng quân, nếu bại, khó thoát khỏi phải chịu tội. Hãn không nên tham gia, ít nhất hiện nay vẫn chưa phải thời cơ thích hợp.”

Hãn nhú mày một lúc rồi lắc đầu, “Đại ca xin được thụ giáo.”

Tôi không đáp lời, mắt hướng về phía cây mẫu đơn kia.

Lý Duyên Niên lưu lại một lát, tôi chẳng còn tâm trạng tiếp chuyện hãn nên hãn đành cáo lui sớm, lúc gần đi cũng mang theo gốc mẫu đơn kia.

Tôi gật đầu cho phép, bây giờ hãn hành động như thế, so sánh tôi với mẫu đơn thì không khỏi quá kiêu căng, chỉ làm cho người ganh ghét mà thôi.

Tuy đã vào xuân nhưng khí lạnh vẫn chưa giảm, tôi bên trong yếu ớt nên rất kỵ lạnh, mặc trung y bên ngoài lại phủ thêm hai lớp áo bông mỏng, bề ngoài cũng không bị ảnh hưởng, thêm nữa khúc cư thâm y vốn trang trọng dày dặn.

Một hôm, sau khi Lưu Triệt lâm triều thì thiết yến tại Trường Nhạc Cung.

Nhã Dư dìu tôi xuống khỏi ngự liễn thì trước mắt hiện lên những cây mai đỏ rực như lửa.

Đông qua xuân đến, mai nở phúc lành.

“Ái phi có thích không?” Lưu Triệt cầm lấy áo choàng khoác lên người tôi.

“Nô tì không biết, Trường Nhạc Cung sao lại có cảnh đẹp thế này!” Tôi cười khẽ nhìn quanh.

Hãn sai người nấu thử rượu, trình lên những hoa quả tươi ngon rồi ngồi xuống đài cao chính giữa vườn mai.

Thu vào mắt là cảnh quang tươi đẹp, tôi nhìn quanh, ngoài cung tì tùy thị thì không thấy có phi tần tướng lĩnh nào.

“Nàng từng nói thích nhất là hoa mai, trăm đã thấy nơi ở trước đây của nàng tại Bình Dương phủ cũng có hoa mai nên đã lệnh cho người đến phương nam dời về ba trăm gốc hồng mai.” Hãn tựa vào lan can thưởng thức.

Tôi nhấp một ngụm rượu ấm, nhắm mắt lại hít sâu, hương mai thoang thoảng vờn qua mũi như cuộn theo một góc nhỏ nơi đáy tim, nhộn nhạo xao xuyến.

Khi mở mắt ra đã lại bình thường, tôi vui vẻ ngắm mai, nói: “Thật ra, mai cũng không đẹp nhưng giữa cái lạnh giá và cô tịch của mùa đông, trăm hoa úa tàn mới hiện lên cái ý vị sâu xa, luận về vẻ đẹp thì không bằng hoa đào, luận về tinh khôi không bằng hoa lê, luận về hương thơm lại cách biệt hoa quế ngàn dặm.”

“Ha ha,” Đôi người thăm thăm của Lưu Triệt xao động, vẫy tay sai người ngắt lấy một cành cài bên tai tôi, “Ái phi nếu thích, mùa xuân chúng ta sẽ cùng thưởng đào ngắm lê, đợi đến mùa thu thì phẩm quế cũng được.”

“Nô tì không thích hoa mai.” Tôi nhẹ nhàng gỡ ra đặt vào lòng bàn tay hắn.

“Không biết ái phi thích hoa gì?” Hắn cũng không tức giận, không kinh ngạc, lời nói đều đều như chẳng bận tâm.

“Khắp trời nam đất bắc, chỉ duy một mẫu đơn!” Tôi chăm chú nhìn, nói: “Khuyh quốc khuyh thành như thế!”

Hắn cuối cùng cũng không còn ra vẻ bàng quan nữa, đáy mắt thâm trầm, dừng một lát nói, “Mẫu đơn khuyh thành, hào quang quá chói!”

“Bệ hạ không thích sao? Nữ tử như hoa, nếu nữ tử trong thiên hạ được ví như một vườn hoa thì Hoàng hậu chính là mẫu đơn, xinh đẹp tôn quý nhất một phương, là mẫu nghi thiên hạ.” Tôi cười duyên dáng, ngắt từng cánh mai rồi buông tay cho hoa bay theo gió, “Nhưng nô tì không muốn làm hoa mai.”

“Không ngờ ái phi lại có ý nghĩ này, làm trăm thay đổi cách nhìn rồi.” Hắn nói.

“Vẫn kém xa bệ hạ.” Tôi cúi đầu rũ mắt.

“Đợi khi băng tuyết tan thì sẽ là một cuộc chiến khốc liệt.” Hắn đột nhiên thở dài rồi quay về chỗ ngồi.

“Hung Nô chèn ép Đại Hán, tứ bề quấy nhiễu Định Tương, Bắc Bình, đốt giết đánh cướp, như bệ hạ từng nói, Hung Nô một ngày chưa trừ diệt, Hán thổ một ngày bất an.” Tôi rót đầy chén rượu cho hắn.

Hắn cầm tay tôi nói, “Hiểu tâm ý của trăm không ai khác ngoài phu nhân.”

“Có Vệ-Hoắc anh tài hiểm có, lại thêm Lý Quảng trung quân ái quốc, quả là cơ hội trời cho, bệ hạ chắc chắn sẽ không thua.”

Hắn uống một ngụm, tiếng cười phát ra từ lồng ngực, “Mẫu đơn Lạc Dương nổi tiếng bấy lâu, trăm sẽ sai lính giữ thành vượt tám trăm dặm đưa mẫu đơn về Y Lan Điện.”

Tôi khẽ cúi đầu, “Tạ bệ hạ thánh ân.”

Nguyên Thú năm thứ tư, tức năm 119 trước công nguyên, khi băng vừa tan, năm thứ 54 Hán Vũ Đế tại vị, cuộc chiến long trời lở đất chưa từng có trong lịch sử đã chính thức mở màn.

Sau đại chiến Hà Tây, thế lực Hung Nô gần như đã bị tiêu trừ hoàn toàn, thiết lập bốn quận, phân chia 5 vùng quốc thổ phụ thuộc, giải trừ được uy hiếp ở phía tây đối với Hán triều.

Nhưng thế lực cốt lõi của Thiển Vu Hung Nô và một nhánh của Tả Hiền Vương vẫn còn thực lực tương đương, không ngừng phát động công kích Đại Hán ở biên giới, Nguyên Thú năm thứ ba đã dẫn mấy vạn đại quân công nhiên tiến vào Định Tương chém giết hơn ngàn người.

Đại Hán phản kích, nhanh chóng đánh một đòn trí mạng.

Hoắc Khứ Bệnh nhậm chức Đại Tư Mã, cùng Vệ Thanh phân chia thống lĩnh năm vạn tinh binh chia làm hai ngả thẳng tiến về tây bắc.

Phiêu Kỵ tướng quân là quân chủ lực của Đại Hán, Lưu Triệt cũng đặt trọng tâm lên đội quân của Hoắc Khứ Bệnh.

Bất luận thế nào, Lưu Triệt rất biết trọng dụng hiền thần, đặt lợi ích quốc gia lên trên những ân oán cá nhân, trách nhiệm và cảm tình, giữa khói lửa chiến sự đã được che giấu vội vàng và trở nên nhỏ bé vô cùng.

Hoắc Khứ Bệnh lĩnh mệnh đến Định Tương, chuyên trách tấn công quân chủ lực Thiển Vu, còn Vệ Thanh đến Đại Quận, chuyên trách tấn công cánh quân Tả Hiền Vương, Lý Quảng hiệp trợ Vệ Thanh xuất chiến.

Một trận chiến kinh trời động đất dần được triển khai, tôi đứng trên đài cao dõi mắt trông về nơi xa, hứng đón gió tây nhìn con đường bất tận.

Lưu Triệt từ khi đại quân xuất chinh thì chính sự bận rộn, thời gian ở cùng tôi cũng ngắn ngủi.

Không lâu sau, hần hạ lệnh dời tẩm cung của tôi tới Tuyên Thất Điện, tôi nhiều lần phản đối nên hần đành cho phép tôi bất cứ lúc nào cũng có thể ra vào Tuyên Thất Điện, hơn nữa có thể ở trong Thiên Lộc Các của hoàng cung đọc sách.

Đây là điều bất ngờ không tưởng tượng được, lại nói thời gian thấm thoát trôi qua, về phương diện khác, Lưu Triệt cho phép tôi tiếp xúc với chính sự, cũng là đặc quyền xưa nay chưa từng có, phá vỡ quy củ hậu cung không thể tham gia vào việc triều chính.

Ít ngày nữa, Hán quân sẽ lên đường khai hoàn trở về, tôi vì mấy hôm liền uống rượu, lại khiêu vũ ở Hoa Chiếu Đài nên đã nhiễm phong hàn.

Đầu óc nặng trĩu, tôi bèn đóng cửa từ chối tiếp khách, đuổi về hết những cung nhân mang theo ấn lệ đến Y Lan Điện bái kiến, cũng từ chối tất cả yến hội.

Nghi thức thỉnh an mỗi ngày ở Tiêu Phòng Điện đã chẳng còn quan trọng, tính ra tôi chỉ đi đến đó được ba lần.

Hậu cung chứng kiến gió đổi chiều về Y Lan Điện lạnh lẽo nên đã biến hóa cực nhanh, từ khi được sắc phong Phu nhân, tôi đã thành ra một người quyền hùng thế mạnh.

Lưu Triệt cũng giao cho tôi phân nửa quyền xử lý hậu cung, tôi vốn không muốn tốn nhiều tâm tư, hần lại nói, tôi chỉ cần kiểm tra hạ lệnh, còn lại giao cho hạ nhân xử lý, không cần quá lao tâm khổ tứ.

Cung nhân trong hậu cung gần đây đều qua tay tôi, phân phối người cho Vị Ương Cung cũng phải được sự đồng ý của tôi.

Tôi và Vệ Tử Phu không thường gặp mặt, không biết nàng thế nào rồi, nghĩ lại, mấy chục năm mưa gió dạn dày, từ lâu nàng đã chẳng còn lạ gì những phân tranh trong chốn hậu cung này nữa.

Năm đó, nàng cũng giẫm đạp lên Trần A Kiều để từng bước lên cao nên nàng càng có thể cảm nhận thấu đáo đạo lý ‘thịnh suy được mất’.

Lúc nghèo hèn, khi vinh hoa, tất cả chỉ là một giấc mộng đời.

92. Chương 92: Vì Quân

Mấy ngày qua, tiền tuyến chiến hỏa ác liệt, quân vụ bận rộn, mà tôi lại ngã bệnh nhẹ, Lưu Triệt không rảnh rỗi để chăm sóc.

Lưu Hoành ngày một lớn, đã có phong phạm của một hoàng tử, ngoài học hành mỗi ngày thì cách mấy hôm lại đến Y Lan Điện bầu bạn cùng tôi.

Mẫu thân mất sớm nên thằng bé đối xử với tôi như mẫu phi, mỗi khi nhìn thấy nó tao nhã hành lễ, bưng thuốc cho thì tôi lại không kiềm được mà nhớ tới Thiện nhi, khi nó lớn bằng Lưu Hoành bây giờ thì sẽ thế nào nhỉ?

Đại quân tây chinh hơn một tháng rồi, bắt tri bắt giác mùa xuân đã qua hơn nửa. Vệ Hoàng hậu yên lặng bấy lâu lại bỗng sai người mời tôi đến Tiêu Phòng Điện.

Tôi tất nhiên là lười xuất môn nên uyển chuyển từ chối.

Không lâu sau có cung nhân báo lại, “Hoàng hậu nương nương chuyển cáo Phu nhân, Chiêu Dương công chúa xin đợi ở Tiêu Phòng Điện.”

Tôi nghe vậy thì ngồi bật dậy, Nhã Dư mang tới một bộ khúc cư dài, tôi chậm rãi khép tay nói, “Nếu Hoàng hậu nương nương đã có lòng, Bổng cung còn không đi thì có vẻ không biết nặng nhẹ rồi.”

Cung nhân không dám lên tiếng, vàng dạ đối đáp, “Phu nhân nói phải.”

“Người cũng nghĩ Bồn cung không biết nặng nhẹ?” Tôi lơ đãng nói, cầm lấy một cây trâm cài lên búi tóc, thần sắc mang bệnh nên có vẻ tiêu tụy, đường nét xanh xao.

Nàng ta sợ tới mức vội vàng nằm rạp người, “Nô tỳ nói năng bất cẩn, xin Phu nhân thứ tội!”

Tôi ngồi xuống thấp, nâng nàng lên nói, “Còn không mau dẫn đường, chớ để Hoàng hậu nương nương đợi lâu.”

“Vâng!” Nàng vội vàng đứng lên, không dám nhìn thẳng tôi.

Trên đường tới Tiêu Phòng Điện phải đi qua cửa bắc Quế Cung, tôi nhìn cánh cổng bằng đá đóng chặt mà nhớ tới khuôn mặt dương dương tự đắc của Doãn phu nhân.

Không biết những tháng ngày bị cầm tù, con người kiêu ngạo như nàng sẽ thế nào, nỗi thống hận đã từng ghi khắc trong lòng nay ngấm lại đã phai nhạt không rõ, duy chỉ khó có thể quên được là căn phòng giam cầm tăm tối và chung rượu độc ngọt ngào ấy.

“Quế Cung đã có ai ở?” Tôi đi tới hỏi.

Nhã Dư suy nghĩ một lát rồi đáp, “Quế Cung tiêu điều nên không có phi tần nào ở.”

“Doãn phu nhân ở đâu?”

Nàng là Dao Quang Bắc Đẩu tôi tìm kiếm bấy lâu, dù đã thành thế này, tôi không biết lời người lạ năm đó nói có đáng tin không nhưng dù sao nàng cũng là người duy nhất có liên quan đến lời tiên đoán, mà lời tiên đoán đó có lẽ là hi vọng cuối cùng của đời tôi.

“Nô tỳ không biết.” Nhã Dư kín miệng như bưng, không cần phải nhiều lời nữa.

Vừa đi tới trước điện đã đụng phải thái tử Lưu Cự, gần hai năm không gặp, hắn đã trở nên trầm ổn hơn cả Lưu Hoành, thiếu niên hơn mười tuổi mà thái độ đã thành thục, không còn chút tính khí trẻ con.

“Phu nhân đã đến, thật khó có dịp.” Hắn bình tĩnh chào, đưa trẻ tay cầm kiếm gỗ đùa chơi trong trí nhớ tôi đã lột xác qua thời gian, trở nên xa cách lạ lẫm.

Nếu đã ở trong cung, còn mong đợi chân tình mới là người si nói mộng.

Dù trong mắt thế nhân tôi ý được sủng mà kiêu, không xem ai vào mắt, nhưng thái tử dù sao thân phận có khác, là thiên tử tương lai, tôi vẫn phải nhún mình, “Bái kiến thái tử điện hạ.”

“Vào đi thôi, mẫu hậu đang chờ.” Hắn làm thế mời rồi đi vào trước.

Vừa vào điện, tiếng trẻ sơ sinh oe oe vọng đến làm chân tôi nhũn ra, đó là tiếng khóc của Thiện nhi, đã quanh quẩn trong giấc mộng của tôi hàng trăm ngàn lần.

Lưu Cự vén màn lên, Vệ Tử Phu đứng dậy, nhìn tôi đang theo sát sau đó.

Nét mặt nàng phẳng lặng, tự nhiên tiếp đón tôi, Lưu Tử Ngụ ôm Thiện nhi chậm rãi đi ra.

Ánh nhìn của tôi chỉ dừng lại trong lòng Lưu Tử Ngụ, Thiện nhi vốn đang khóc lóc ầm ỹ khi thấy tôi đến thì mở to đôi mắt tròn xoe, không nhúc nhích nhìn tôi.

Cái đầu của Thiện nhi đã khác trước rất nhiều, mái tóc lợt lạt trở nên đen nhánh, đôi bàn tay trắng mềm nhỏ bé đang nắm lấy áo Lưu Tử Ngụ, lòng tôi đau xót, muốn được ôm lấy con không bao giờ buông tay nữa.

“Phu nhân hiền hòa, tiểu Thiện nhi vừa thấy người đã ngừng khóc.” Lưu Tử Ngụ nói xong, cánh tay đưa, nhẹ nhàng đỡ dành đứa trẻ.

Tôi bước đến gần, vươn tay run run vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiện nhi, thẳng bé như đã nhận ra tôi, nắm lấy ngón trỏ của tôi đưa vào miệng mút ngon lành.

Tôi mỉm cười, thẳng bé vẫn như trước kia, ham ăn ham chơi, luôn dùng miệng để tìm hiểu thế giới này.

Ấu yếm nhìn con, dù có nhìn đến thế nào cũng thấy không đủ, người hoặc vật chung quanh vào lúc này đã không còn tồn tại, trong mắt tôi, trong lòng tôi, chỉ có Thiện nhi, cốt nhục tôi vất vả mang thai.

“Nếu không phải Lý Phu nhân năm kia bất hạnh sinh non thì con trẻ chắc cũng đã lớn gần này rồi.” Vệ Tử Phu đón lấy Thiện nhi từ trong tay tôi, gương mặt nói.

Lưu Tử Ngu đã thay đổi, không còn hoạt bát như trước mà chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh.

“Nô tì phúc mỏng, không giống Hoàng hậu nương nương mệnh số tốt, con cháu sum vầy thật khiến người khác hâm mộ.” Tôi vẫn cầm bàn tay nhỏ nhắn của Thiện nhi, thản nhiên đáp lại.

“Không sao, Phu nhân còn trẻ, bệ hạ lại coi trọng như thế lo gì không có con?” Chẳng biết tại sao, lời nói này ngoài không cam lòng còn chứa đựng oán khí nồng đậm.

Không khí trong điện trở nên ngột ngạt hơn, tôi và Vệ Tử Phu không ai nhường ai, Lưu Cư khề ho khan, muốn phá vỡ cục diện bế tắc này.

Một tiếng khóc vang lên, Thiện nhi giãy dụa trong lòng Vệ Tử Phu, nhào người về phía tôi.

Tôi theo bản năng giơ tay ra nhưng Vệ Tử Phu không buông, nói “Trẻ nhỏ khóc lóc phải giao ấu thân nó mới phải.”

Sợ làm bị thương con, tôi dè dặt buông tay ra, Vệ Tử Phu quay đầu lại nói, “Nghe nói, mẫu thân của đứa nhỏ này là một dân nữ, Khứ Bệnh nạp thiếp khi nào?”

Lưu Tử Ngu sắc mặt khó xem, đón lấy đứa nhỏ nói, “Năm trước đóng quân ở Tửu Tuyền quận nên thần phụ cũng không biết tình hình cụ thể, nhưng nữ tử này bạc mệnh, sinh không lâu thì ốm chết.”

“Vừa hay, đứa trẻ này vốn nên do mẹ cả nuôi nấng, không làm rối loạn bối phận mới đúng.” Vệ Tử Phu cười nói với tôi, “Phu nhân cảm thấy Bồn cung nói phải không?”

“Hoàng hậu nương nương có khi nào nói sai, tất nhiên là đúng đắn rồi, luận về bối phận, Chiêu Dương công chúa vốn cao quý, không thể so với nô tì, một kẻ xuất thân là vũ cơ được.” Tôi dẫu tay áo xoay người, “Nô tì nói phải không?”

Vệ Tử Phu lúng túng, chuyển mắt thăm dò Lưu Tử Ngu.

“Chẳng biết có thể để Bồn cung ôm một chút không, Bồn cung đau đớn khi mất hài tử nên rất thích đứa bé này.” Tôi không muốn bỏ qua cơ hội hiếm có này nên bất chấp ý chế nhạo của Vệ Tử Phu, đón lấy con trong tay Lưu Tử Ngu.

Một cái ôm lại làm dấy lên cảm xúc lâu dài, khó có thể buông tay.

Thiện nhi im lặng nằm trong lòng tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng cọ vào ngực tôi như vẫn còn nhớ mùi hương của tôi nên rất ngoan ngoãn nghe lời.

“Ngoan.” Tôi vỗ về xoa nhẹ lưng con.

Thiện nhi như nghe hiểu tôi nói, hai mắt sáng ngời chăm chú nhìn tôi, đột nhiên cái miệng nhỏ nhắn găng sức phát ra những tiếng kêu bập bẹ, “a a...”

Tôi vui sướng, cúi đầu lắng nghe, thằng bé lại cười khanh khách, bật lên vài âm tiết nữa, lần này tôi nghe rất rõ, nó bì bồm lặp lại nhiều lần.

Từ đầu tiên con học được, đó là mẫu thân.

Tôi nhói lòng nhưng vẫn phải cố gắng khống chế cảm xúc dù trong lòng liên tục đáp lại, mẫu thân đang ở ngay cạnh con đây.

“Đứa nhỏ này thật thông minh, mới một tuổi đã biết nói.” Vệ Tử Phu cũng đi qua, Lưu Tử Ngu hơi kích động liếc nhìn tôi rồi bế Thiện nhi về.

Trái tim tôi cũng vì Thiện nhi rời đi mà trĩu xuống, nhưng lại chỉ có thể trở mắt nhìn con dựa vào lòng ‘mẹ cả’, cảm giác này quá đau đớn!

Thừa lúc Vệ Tử Phu và Lưu Cư còn đang nói chuyện bên ngoài điện, tôi ngồi xuống cạnh Lưu Tử Ngu, nài nỉ hiểu ý trao con cho tôi.

“Chàng... có khỏe không?” Tôi cúi đầu nói.

“Khỏe lắm, nay chàng đã được bình yên, không còn bị ai quấy nhiễu nữa.” Ngữ điệu Lưu Tử Ngụ nhẹ như lông hồng, loáng thoáng xa xăm.

“Dĩ nhiên...”

Tôi còn chưa nói xong đã nghe cung nhân bẩm báo, “Bệ hạ giá lâm.”

Mọi người vội vàng tiếp giá, Lưu Triệt đã lâu không lâm hạnh Tiêu Phòng Điện nhưng lại vào lúc này mà đến.

Trên mặt Vệ Tử Phu hiện lên nét vui sướng, cung kính hành lễ, Lưu Cự cũng bái kiến, tôi và Lưu Tử Ngụ từ trong thất đi ra.

Còn chưa cúi người đã được Lưu Triệt nâng dậy, “Không cần đa lễ.”

Hắn chắc vừa bãi triều, triều phục chưa thay, Vệ Tử Phu vội sai người thay y phục cho hắn, Lưu Triệt nhìn quanh bất gặp Thiện nhi.

“Đó là ấu tử của Phiêu Kỵ tướng quân?” Lưu Triệt mắt tối lại, nhìn không ra vui giận.

“Vâng, tướng quân xuất chinh, thần phụ cùng ấu tử vào cung để Hoàng hậu nương nương cũng thấy cháu.” Lưu Tử Ngụ đánh mắt qua lại giữa tôi và Lưu Triệt.

Lưu Triệt không nói năng gì, giơ tay ôm Thiện nhi, chăm chú nhìn chốc lát, Thiện nhi lại không sợ người lạ, vịn vẹo nghịch ngợm trong lòng Lưu Triệt, bàn tay nhỏ bé túm tóc mai hắn chơi đùa.

Lưu Triệt vốn sắc mặt u lãnh cũng dần nhu hòa, bàn tay to vuốt ve khuôn mặt nó, chợt nghe Thiện nhi bì bõm nói, “Phụ thân...”

Mọi người đều kinh sợ nhưng Thiện nhi lại như được khích lệ mà non nớt gọi to hơn, “Phụ thân!”

Không quá to nhưng lại thu hút cảm xúc của mỗi người, ngay cả Lưu Triệt cũng hơi sững sốt rồi bật cười hiền hậu, “Tiểu tử này không ngờ đã biết nói rồi.”

Vệ Tử Phu ôn nhu nói, “Thiện nhi thông minh lắm, mới vừa rồi còn gọi Lý Phu nhân là mẫu thân.”

Lưu Triệt ngẩng phắt đầu, cánh tay đang ôm đứa bé căng ra đoạn trả về cho Lưu Tử Ngụ.

“Trẫm bận rộn cả ngày rồi, nhân mọi người tề tụ đông đủ thì cùng dùng bữa ở Tiêu Phòng Điện đi.”

“Vâng.” Cung nhân lĩnh mệnh, tản ra chuẩn bị.

“Cự nhi, con theo trẫm lại đây.”

Lưu Cự cung kính theo sau Lưu Triệt, hai người vẫn duy trì một khoảng cách.

“Đại quân chia làm hai ngả, vì sao trẫm phải phân ra Đại Quận và Định Tương, con nghĩ sao?” Phụ tử họ ngồi vào chỗ của mình, tiếng nói trầm thấp xuyên thấu qua màn che.

“Hai nơi này là cứ điểm trọng yếu nơi biên cảnh của Đại Hán ta, lại là giao giới giữa Hán – Hung.” Lưu Cự đáp.

“Nếu muốn con bài binh bố trận, con sẽ làm thế nào?” Lưu Triệt lại đặt câu hỏi.

Lưu Cự chần chờ chỉ chốc lát, “Nhi thần sẽ không phân công Phiêu Kỵ tướng quân.”

“Nguyên nhân?”

“Biên quan mấy năm liên tục giao chiến, dân chúng khổ sở không tả xiết, lưu dân tại bốn quận thuộc địa không được an cư, dân chúng lâm than, nhi thần thỉnh phụ hoàng đặt trọng tâm vào việc nghỉ ngơi lấy lại sức, chỉnh đốn kế sách kinh tế cho dân chúng vì...”

Lưu Cự cảm xúc pháp phùng, chỉ trích tai hại của việc phát động chiến tranh.

Choang, Lưu Triệt hất đổ nghiên mực trên bàn, mắng: “Theo như người nói, Hung Nô chưa trừ diệt thì sao có thể bàn đến kế sinh nhai, chẳng lẽ muốn đợi cho người Hồ đánh vào Trường An, quân thần vẫn còn đang đóng cửa tĩnh dưỡng, án binh bất động!”

“Nhưng chiến tranh chỉ làm tăng thêm thuế má, tăng thêm gánh nặng cho người Hán, dù có thể đánh lui Hung Nô nhưng cũng đã đánh đổi mấy chục năm tích lũy của con dân Đại Hán, mất nhiều hơn được!”

Lưu Cư trái ngược hẳn với dáng vẻ ôn nhuận thường ngày mà đối chọi gay gắt với Lưu Triệt.

“Thân là thái tử Đại Hán, thiên tử tương lai mà lúc nào cũng nhu nhược nghĩ đến ngừng chiến lui binh.” Lưu Triệt tức giận trách cứ.

“Nhi thần không phải nhu nhược, trái lại, nhi thần đang suy nghĩ cho lê dân bá tánh.”

“Phụ hoàng người còn chưa chết, lê dân bá tánh không phiền người phải lo!”

Lưu Cư tự biết đã nói lời quá phạm nên im lặng nhận sai, Vệ Tử Phu nghe ồn cũng toan mở lời khuyên giải.

Lưu Triệt chỉ vào Vệ Tử Phu cười lạnh nói, “Xem nàng đã dạy được thái tử tốt thế nào này, con không bằng cha, không ra thể thống gì!”

“Bệ hạ bớt giận, Cư nhi còn nhỏ, chưa thể hiểu hết bá nghiệp vĩ đại của người.” Vệ Tử Phu kéo Lưu Cư, tôi lặng lẽ đứng cạnh cửa, quan sát bọn họ tranh cãi.

Quan niệm chính trị của Lưu Triệt và Lưu Cư xung đột đã lâu, bốn chữ ‘con không bằng cha’ chính là nguyên do cho kết cục bi thảm ngày sau của Lưu Cư.

Đế vương cường thế như hấn sao có thể dễ dàng tha thứ cho thái tử chính tay mình nuôi nấng lại chỉ là một nho sinh không thích chiến tranh.

Cuộc chiến gia đình tan rã trong tức giận, thức ăn dâng lên, Lưu Triệt ngồi cạnh tôi, để Lưu Cư cùng Vệ Tử Phu ngồi một bên, không khí hết sức khó xử.

Tôi cũng không thêm để ý, tâm tư chỉ đặt vào Thiện nhi nên ăn mà chẳng biết mùi vị gì.

Lưu Tử Ngư cũng chỉ dùng chút ít rồi vào trong chăm sóc thằng bé.

“Nô tì đủ rồi, bệ hạ cùng hoàng hậu nương nương từ từ dùng.” Tôi muốn được nhìn Thiện nhi thêm chút nữa nên định rời khỏi đó.

Ai ngờ Lưu Triệt phản ứng rất mạnh, buông đũa lạnh lùng nói, “Không cho phép!”

Tôi thấy hấn sắp sửa nổi nóng thì không dám phản bác lại, đành bình tĩnh ngồi xuống.

“Rảnh rồi quan tâm đến con người khác thì chi bằng quan tâm đến bụng mình thì hơn.” Lưu Triệt nhấp một ngụm rượu, bất mãn nói.

Tôi cười lạnh, đoạt lấy chung rượu của Lưu Triệt, “Bụng nô tì thế nào bệ hạ chẳng biết rõ nhất còn gì, cần chi phải châm chọc như thế?”

“Ngay cả nàng cũng muốn nghịch ý trẫm?” Hấn nắm lấy cổ tay tôi.

Tôi không nói được, mặc hấn bóp đau tay, đột nhiên tiếng khóc của Thiện nhi vang lên, tim tôi nhói đau, theo bản năng vùng tay ra.

Lưu Triệt buông tay, nổi giận ùng ùng hất tôi về phía trước, mất thăng bằng tôi ngã vào án.

Trán đau buốt, tê dại, chớp mắt tối đen không còn thấy được gì.

Tôi cử động người, hai tay ôm đầu, cơn giận của Lưu Triệt đã vơi hơn nửa, khẽ động nhưng không qua đỡ tôi.

Một dòng chất lỏng ấm nóng chảy xuống tay, từ trán theo khe hở lặng lẽ tràn xuống, màu máu đỏ thẫm qua mi tâm và mũi, nhỏ giọt trên đất.

“Mau truyền Thái y.” Lưu Triệt từ phần nộ chuyển sang lo lắng, vội vàng đỡ tay tôi, mày nhíu lại, “Có nặng lắm không?”

Tôi nhanh chóng xé một góc trung y bịt kín vết thương, “Nô tì xin được cáo lui trước, không tiện ở lại đây làm vướng mắt bệ hạ.”

Toàn thân lão đảo, tôi liếc nhìn vào nội thất rồi ngẩng đầu bước đi, Lưu Triệt cũng đứng dậy, phủ lên trán tôi từ phía sau rồi nhấc bổng tôi ôm vào lòng trước mặt mọi người.

Vệ Tử Phu và Lưu Cư đều lẳng lặng nhìn tôi, các cung nhân cũng không dám lên tiếng.

“Thiếp bị thương ở trán chứ không phải ở chân, bệ hạ không cần phí sức.”

Lưu Triệt không cho phép tôi phản kháng, quay đầu nói, “Trẫm đưa Lý phu nhân hồi cung, Hoàng hậu từ từ dùng bữa.”

“Ở chỗ nô tì có thuốc rất tốt, chỉ bằng cứ để Lý phu nhân thoa trước.” Vệ Tử Phu sắp xếp.

Lưu Triệt cũng không dừng bước, “Không phiền Hoàng hậu lo lắng, nàng dốc lòng dạy dỗ thái tử cho tốt đi.”

“Bệ hạ!” Tiếng gọi của Vệ Tử Phu xa dần.

Tôi đột nhiên cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi quá đỗi nên cứ thế buông tay, từng giọt máu rớt xuống nhuộm đỏ cả mảng trước ngực.

“Trong lòng vẫn không quên được hần?” Dựa vào nhuyễn tháp ở Y Lan Điện, Lưu Triệt cúi đầu nhìn tôi.

Cảm giác áp bách này lại như hai năm trước.

Tôi nghiêng người, “Dù sao cũng là hài tử của thiếp.”

“Không, từ ngày nàng tiến cung, nó đã không còn là nhi tử của nàng nữa.” Lưu Triệt tàn nhẫn nói, buộc tôi quay mặt lại.

Tôi nhìn hần một lát, đột nhiên cảm thấy Lưu Triệt không còn là quân chủ suy nghĩ bất định trước kia nữa, tâm tình của hần ngày càng dễ bị tôi nhìn thấu nhưng ở trước mặt hần, tôi lại che đậy ngày càng thành thạo.

Tôi sẽ không làm hần tức giận như trước nữa, dù không cam tâm, tôi cũng hiểu, câu nói cuối cùng trong một cuộc tranh chấp nhất định phải để hần nói.

Trong hậu cung, có bức tường nào không có gió lửa, chuyện ở Tiêu Phòng Điện rồi sẽ nhanh chóng được lan truyền, cuối cùng sẽ là, Lý phu nhân mị hoặc quân chủ, xúi giục thái tử và bệ hạ phát sinh tranh chấp, nhiễu loạn hậu cung, gây họa cho triều chính.

Tin đồn nghe được tôi còn chẳng để trong lòng, chớ gì chuyện rõ ràng bịa đặt, mà cho dù có thì cũng làm sao?

Nhưng thế lực của thái tử trong triều không có ý định bỏ qua, chúng liên minh dâng tấu, thỉnh làm rõ sự tình.

Cuộc tranh đấu càng lúc càng nghiêm trọng, mũi nhọn nhanh chóng hướng về phía hai vị ca ca của tôi, Lý Duyên Niên vốn là dùng tài sắc phụng sự vua, thấu hiểu lòng người nhưng lại thiếu năng lực.

Còn Lý Quảng Lợi lại tài cán tầm thường, Lý thị chẳng mấy chốc đã trở thành tiêu điểm mâu thuẫn trên triều.

Mãi đến đêm đó, Lưu Triệt đặt những cuốn thẻ tre trước mặt tôi thì tôi mới bắt giác kinh ngạc, nay đã không còn chỉ là việc của cá nhân tôi nữa, hậu cung cũng là chính trường, ở nơi này mỗi tắc biến hóa đều liên quan mật thiết đến cục diện chính trị.

“Hôm nay Thừa tướng đích thân dâng tấu, trẫm rất khó xử.” Lưu Triệt ngồi trước mặt tôi, đặt thẻ tre xuống, thở dài nói.

“Bệ hạ không cần cho nô tì xem, người quyết định thế nào cũng được, Vĩnh Hạng hoặc trưởng tôn, nhưng phải xử lý công bằng.”

“Trẫm sẽ không bao giờ để nàng rời xa dù chỉ nửa bước,” hắc dụ dàng ôm tôi vào lòng, “nhưng phải để nhị ca nàng chịu thiệt thòi một thời gian.”

“Hắn mặc dù không phải kỳ tài nhưng cũng an phận thủ thường, bệ hạ không thể tùy tiện viện một tội danh gán cho hắn được.” Tôi ngẩng đầu lên, đây là lần đầu tiên tôi lên tiếng vì Lý Quảng Lợi.

Lúc này đây, trong mắt tôi, hắc dụ ngu dốt, lại làm người khác khó chịu nhưng cũng chưa phạm phải sai lầm gì.

Còn Vệ Tử Phu trăm phương ngàn kế, tôi sẽ không để nàng mãn nguyện.

“Nàng đừng nghĩ lung tung, tất cả cứ giao cho trẫm, trẫm sẽ không để nàng phải chịu uất ức, chỉ là tạm thời thôi, đại quân đang chinh chiến, không thể rối loạn quân tâm.” Lưu Triệt trấn an nói.

“Thiếp chỉ còn hai người thân nhất đó.” Tôi ra vẻ bi thương than thở, trong lòng lại lạnh như mặt gương.

Lưu Triệt hiếm khi thấy tôi bày ra tư thái yếu đuối nên càng cảm thấy hổ thẹn mà thâm dung túng tôi gấp bội.

93. Chương 93: Quảng Chết

Vài ngày sau, Lý Quảng Lợi dâng thiếp xin tiếp kiến, mời tôi đến Quỳnh Thai để gặp mặt. Thế nhưng vấp phải việc Bình Dương công chúa tiến cung, Lưu Triệt ý muốn tôi phụng bồi nên đành từ bỏ việc này.

Tình trạng hiện nay, trong triều đang nổi can qua, chiến sự nơi tiền tuyến lại bận rộn, tôi đã bị đặt vào nơi đầu sóng ngọn gió.

Ngoại thích tham gia vào chính sự, đây là trọng tội mà các phi tần từ xưa đến nay đều không thể gánh vác nổi.

Vệ Tử Phu hiểu sâu sắc đạo lý này nên dù Vệ Thanh và Hoắc Khứ Bệnh ngày ngày ra vào cung cấm, thậm chí còn đóng giữ ở hành cung nhưng khả năng tiếp cận hậu cung lại vô cùng ít ỏi.

Buổi chiều tôi đang ngồi trước gương đồng, vừa tắm rửa xong, hương thơm còn quanh quẩn trong không khí, những cơn mưa nhỏ đầu hạ qua đi, đêm tối trở nên đặc biệt sáng tỏ.

Ôm dao cầm màu xanh lục đứng lặng bên cửa sổ, dưới bóng trăng nhu hòa, tôi gảy gảy vài cái.

Từ khi hồi cung tới nay, mỗi dịp đại yến, tôi chỉ thỏa thuê múa hát mà không động tới âm luật.

Cổ cầm xanh lục với những đường vân đẹp mắt là trân phẩm do Hồ Khương từ Tây Quận tiến cống, khúc gỗ trăm năm này xứng ngang với hãn huyết bảo mã, âm luật thuần khiết, khi gảy lên mang theo cái lạnh lẽo của đại mạc hoang vu, trong hiu quạnh có vài phần du dương, trong du dương có nỗi cô tịch bất tận.

Hình ảnh hiện lên là một nữ tử mình vận y phục người Hồ, tóc đen như mực, đồng tử lúng liếng như nước, đôi chân trần tung tăng trên thảo nguyên bao la ngút ngàn.

“Lâu rồi không nghe nàng đàn, hôm nay vì sao lại có hứng thế?”

Tôi quay đầu, Lưu Triệt đang đứng cách vài bước, lẳng lặng lắng nghe.

“Kinh niên hồ bất quy, ca tẫn Trường An sự, chữ tửu úy bình sinh, kim cung xạ thương khung, vi quân phủ lục khỉ, nhất mộng cửu ứng tỉnh.” (*) Tôi bỗng cất tiếng ca.

(*) Năm tháng qua đi không quay lại được nữa, một khúc ca tiễn biệt chuyện tình thành trường an, nấu chút rượu ngon làm ấm lòng cuộc đời này, cung vàng bắn trời cao, vì chàng gảy một khúc cầm xanh, một giấc mộng bấy lâu cũng đã đến lúc phải tỉnh.

“Cả đời này của trẫm đều dành cho giấc mộng thống nhất giang sơn, là con đường không thể quay đầu.” Hắn từ phía sau khom người ôm lấy tôi, mười ngón tay chụp lên bàn tay tôi cùng tấu nhạc.

Hắn hát lại khúc ca tôi vừa thuận miệng hát, đổi lại thành một giai điệu trầm thấp, hào hùng hơn.

Chữ cuối vừa dứt, hắn lập tức nhắc bổng tôi lên, nương theo ánh nền lập lòe, khuôn mặt hắn đã không còn trẻ trung, đôi mắt càng tối sâu.

Đam mê, mờ ám, tất cả đều như sở liệu, hắn buông mình che, nhẹ nhàng cởi bỏ xiêm y, dùng phương thức không kịch liệt nhưng bá đạo để đưa tôi lên cao.

Thân thể đã quá mức quen thuộc, quen thuộc đến nỗi không cần phải tốn thời gian dạo đầu, tâm ý thể nào cũng không còn quan trọng.

“Sinh cho trăm một đứa con!” Tiếng hắn trầm đục, khàn khàn lướt qua tai tôi.

Lời nam nhân nói trong lúc hoan ái chẳng chứa được bao nhiêu chân tình, tôi chỉ cười phụ họa rồi chìm trong tiết tấu của hắn.

Hắn không bỏ qua, cắn thùy tai tôi, lập đi lập lại hết lần này đến lần khác, đánh sâu vào trong tôi, càng lúc càng thô bạo, tôi gần như không chịu nổi nữa, bám chặt thắt lưng hắn.

“Bệ hạ đã có thái tử, các hoàng tử khác với người cũng có ý nghĩa gì nữa đâu.” Tôi nhìn mình che đang phấp phồng trên đỉnh đầu, tiếng khóc của Thiện nhi đột nhiên vang lên bên tai tôi, tôi quay phắt lại, nhìn quanh mới biết không phải.

“Sinh cho trăm một đứa con!” Hắn cố chấp lặp lại.

“Vậy bệ hạ có thể cho nô tì cái gì?” Tôi ôm lấy cổ hắn, dưới sự gắn kết chặt chẽ của hắn mà ngo ngoáy thân mình.

“Y Lan Điện nếu không đủ, trăm sẽ xây cho nàng một hành cung ở Thượng Lâm Uyển.” Hắn cúi đầu tìm cánh môi tôi nuzzle vào.

Tôi lắc đầu, áp vào mặt hắn nói, “Thật ra không cần phiền phức thế, trong Vị Ương Cung này nô tì có thích một nơi.”

“Ái phi cứ nói, ngày mai trăm sẽ sai người tu sửa.” Hắn thỏa mãn nhướn mày, đây là lần đầu tiên tôi chủ động đòi hắn ban thưởng.

Tôi nhồm thân trên lên, ngọt ngào rót vào tai hắn từng chữ, “Đó là, Tiêu Phòng Điện.”

Hắn giật mình, chúng tôi quá gần nhau nên không cách nào nhận biết được sắc mặt hắn lúc này, tôi nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, đôi mắt với đồng tử đang co rút nhanh.

“Đó là mục đích nàng ở lại bên trăm?” Hắn buông tôi ra, từ trên cao nhìn xuống.

“Tiêu Phòng Điện bốn mùa đều như xuân, ở nơi cao nhất cảnh vật đương nhiên sẽ đẹp nhất.” Tôi xoắn những lọn tóc, thờ ơ nói.

“Phong cảnh dù đẹp nhưng nơi cao khó tránh khỏi gió lạnh.” Hắn đè tay tôi lại, ghim chặt cơ thể tôi xuống thấp.

“Dù không tránh được lạnh cũng phải lên đã mới biết được, bệ hạ nói có đúng không?”

“Ha ha...” Hắn như hiểu ra, cười cực kỳ sáng khoái, bỗng ngưng bật, “Hoàng hậu, chỉ có thể là Vệ Tử Phu.”

“Nhưng trong lòng bệ hạ cũng không nghĩ vậy.” Tôi rút tay ra, ôm lấy cánh tay hắn.

Sắc mặt hắn khẽ đổi nhưng chỉ nhú mày không nói, tôi nói tiếp, “Phi điều tần, lương cung tàng, giáo thảo tử, tấu cầu phan.” (*)

(*) Khi chim chóc đã bị bắn hết thì cây cung tốt cũng đành xếp xó; Khi cỏ khô ranh đã chết thì chó săn không còn tác dụng nữa, sẽ bị đem làm thịt.

Lưu Triệt lặng im chốc lát rồi rời khỏi người tôi, mặc y phục vào, ngồi cạnh tôi nói, “Ái phi cho rằng trăm sẽ ăn cháo đá bát?”

“Tâm tư của bệ hạ người, trong việc an bài chiến sự vô hình trung đã chiêu cáo khắp thiên hạ. Vệ Thanh thân là Đại tướng quân, lại chỉ được dùng để kiềm chế thế lực Tả Hiền Vương, mà Phiêu Kỵ tướng quân lại công kích trực tiếp chủ lực Thiên Vu, điều này còn chưa đủ rõ ràng sao?”

“Như thế xem ra, những gì ái phi đọc được trong Thiên Lộc Các thật hữu ích, không chừng vài năm nữa ái phi cũng có thể thay trăm chia sẻ quốc sự.” Lưu Triệt nửa đùa nửa không.

Tôi ngồi ngay ngắn hành lễ, “Sở cầu của nô tì là con cháu ngày sau không phải bị người khi dễ, không mặc cho người định đoạt.”

Hắn nắm lấy hai tay tôi, “Khi dễ thế nào, định đoạt làm sao?”

“Bệ hạ rõ ràng nhất, không phải hoàng mạch của thái tử thì sẽ có kết cục ra sao.”

“Nàng thật to gan, lần này lại dám đại nghịch bất đạo.”

Hắn khiển trách nói, ngữ khí mặc dù nặng nhưng tôi biết hắn vẫn chưa tức giận.

“Nô tì chẳng qua chỉ nói đúng sự thật, nữ tử trong hậu cung có ai là không mong được tại vị, có kẻ nào không màng phân tranh? Người còn nhìn thấu hơn thiếp, không nói không có nghĩa là không tồn tại.”

Hắn trầm ngâm một lát, trong lòng tôi cũng hơi hoảng, phen này nói sao cũng quá bạo gan rồi, tôi thầm lo lắng.

Ngoài điện đèn đuốc sáng choang, sau đó có tiếng bước chân vội vàng, Tô Lâm khẩn cấp đi vào, “Bệ hạ, quân tình cấp báo.”

Lưu Triệt nhanh chóng đứng dậy, bước ra ngoài điện, “Tức tốc trình lên.”

Tô Lâm lập tức vẫy tay, một quyển trục da dê được cung nhân đưa lên.

Tôi không tiện đi theo, đem vốn yên tĩnh lại trở nên sóng to gió lớn.

Mấy ngày trước, Hoắc Khứ Bệnh thắng tiến đến Tây Bắc, chàng vốn am hiểu chiến thuật kỵ binh đánh bất ngờ, lần này lương mã tinh binh lại như hổ thêm cánh, các cuộc tấn công của địch đều bị đẩy lui, còn bắt được xe lương thảo và hàng ngàn tù binh địch.

Vệ Thanh và Lý Quảng yên lặng bấy lâu, không có hồi báo quân tình, tất cả đều đang tiến hành theo đúng kế hoạch, có lẽ không có tin tức lại là tin tốt nhất.

Lý Quảng tuổi tác đã cao nhưng vẫn tràn đầy nhiệt huyết đền nợ nước, quả là đáng kính, nhưng năng lực của hắn có hạn nên chỉ làm chậm trễ thời gian, trước mặt các tướng lĩnh của Vệ – Hoắc lại phê bình gay gắt, nhiều lần không chịu phân công nhiệm vụ. Lần này Lý Quảng tự mình xuất chiến, Lưu Triệt phong cho hắn quân hàm, phụ trợ Vệ Thanh tác chiến chứ không lấy được ủy thác chủ lực.

Lý thị trên triều đã kín đáo bất mãn, trong đó con trai Lý Quảng là Lý Cẩm càng quá đáng, hắn nhiều lần bất kính với Vệ Thanh nhưng tất cả mọi người đều không dám có ý kiến, ngay cả Lưu Triệt cũng mắt mờ mắt nhắm cho qua.

Dù sao nhiều thế hệ Lý gia đều làm tướng, lịch sử lâu đời, lập nhiều chiến công hiển hách vì Đại Hán nên địa vị không thể dao động.

Bên ngoài không khí có gì đó khác thường, lặng ngắt như chưa hề phát sinh sự gì, cũng chẳng có ai lên tiếng nói chuyện.

Không biết qua bao lâu, tôi sai Nhã Dư ra ngoài thăm dò, nàng chỉ nói bệ hạ đang phê duyệt tấu chương.

Quân tình rốt cục là quan trọng đến đâu, là thắng hay bại?

Đúng lúc tôi đang thiu thiu ngủ thì Lưu Triệt thông thả tiến vào, tôi dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ nói, “Cấp báo gì thế?”

Hắn ngẩng đầu lên thì hai mắt ửng đỏ, phủ kín tơ máu, thấy không ổn tôi lập tức thanh tỉnh, vội vàng ngồi dậy.

“Thắng bại là chuyện thường của binh gia, bệ hạ không cần...” Tôi an ủi, hấn lại mím chặt môi, nắm vai tôi lắc đầu.

Tim tôi thót lại, một dự cảm xấu không ngừng dâng lên trong lồng ngực, Lưu Triệt nửa đời chinh chiến, chắc chắn không chỉ vì chiến sự bất lợi mà suy sụp như thế.

“Xảy ra chuyện gì?” Tôi run run mở miệng, muốn nắm bắt từng biến chuyển nhỏ trên mặt hấn

Lưu Triệt vẫn không nói, tôi không không chế được nói, “Hoắc Khứ Bệnh... đã xảy ra chuyện?”

Hấn lúc này mới mở miệng, “Lý tướng quân của trẫm đã vĩnh viễn không trở về được nữa.”

Tôi thả lỏng thần kinh, Lưu Triệt ngồi sụp xuống thấp, thần thái tiêu tụy, nam nhân mới rồi còn vui đùa cùng tôi trên giường giờ lại như già đi mười tuổi.

Một đêm không nói chuyện, Lưu Triệt sáng sớm đến Tuyên Thất Điện thảo luận chính sự.

Tin tức mang tính đả kích này nhanh chóng lan truyền khắp hoàng thành, thậm chí đến từng đầu đường cuối ngõ.

Đêm qua quân tình bầm báo một vui một buồn.

Hoắc Khứ Bệnh đã chọn ra Phiêu Hầu Triệu Phá Nô, Xương Vũ Hầu An Kê, Bắc Đô Ủy Hình Sơn, Giáo Ủy Lý Cẩm làm tùy tướng, bắt đám hàng tướng Hung Nô là Quy Nghĩa Hầu Phục Lục Chi và Y Tức Hiền dẫn đường, tiến hơn hai ngàn dặm, không ngờ chưa gặp được quân chủ lực Thiên Vu lại đụng phải Tả Hiền Vương, song phương giao chiến kịch liệt, Hung Nô không địch lại nên đành tháo chạy về phía bắc. Đại quân thừa thắng xông lên, thẳng hướng về phía Lang Cư Tư Sơn, tiêu diệt sạch sẽ những thế lực còn sót lại.

Còn quân Vệ Thanh xuyên qua đại mạc, trên đường truy lùng quân Tả Hiền Vương lại đụng phải quân chủ lực của Thiên Vu, Vệ Thanh lập tức bày trận, dùng phương pháp xa chiến, phân tán, giao chiến mấy ngày, thương vong thảm trọng.

Ngay trong lúc đang kịch chiến, Y Trì Tà đào tẩu, Hán quân phát giác liền nhanh chóng truy kích, đuổi theo trăm dặm nhưng không phát hiện được hướng đi của Thiên Vu. Vệ Thanh dẫn quân truy đuổi tới thành Triệu Tín, Thực Nhan Sơn, thu được lương thực và vật tư quân dụng của Hung Nô, bổ sung quân nhu, đốt thành khải hoàn quay về doanh, coi như một thắng lợi nhỏ.

Lý Quảng và Triệu Thực Kỳ từ phía đông xuất kích, vì mất phương hướng nên không thể đúng hạn quay về Mạc Bắc, đến khi Vệ Thanh dẫn quân trở về Mạc Nam thì mới gặp được quân Lý Quảng.

Lý Quảng vốn sơ suất, cả đời chinh chiến lại phạm phải sai lầm như thế nên không mặt mũi nào đối mặt với Thiên Tử, thẹn với thuộc hạ nên đã vung kiếm tự vẫn.

Sau sách sử ‘Sử ký Lý tướng quân liệt truyện’ có viết: Quân sĩ của Quảng khóc than. Dân chúng nghe thấy, dù biết dù không, dù già dù trẻ vẫn rớt nước mắt.

Bình Dương công chúa vào cung, lại tới Y Lan Điện của tôi trước, cố nhân đã lâu không gặp tất có chút lạ lẫm.

Nàng dưỡng nhan vô cùng tốt, không hề già đi chút nào, đối diện với “chủ nhân” ngày xưa, tôi khó tránh khỏi xúc động, nàng như một người đã từng trải qua ba đào sóng cả nên chẳng còn sợ gì sông nước nữa.

Nàng cất lời phá vỡ im lặng, “Người nay dù đã là Phu nhân cao quý nhưng trong mắt ta, vẫn chỉ là một tiểu cô nương đàn hay múa giỏi.”

Tôi cười dẫn nàng ngồi xuống, “Bổn cung cũng không quên sự quan tâm của công chúa, nếu không có công chúa tiến cử đã không có ta ngày nay.”

Nàng nhìn tôi, thở dài nói, “Ta tính tình thẳng thắn nên cũng không muốn vòng vo dài dòng làm chi, lần này tiến cung, tất nhiên là có việc làm phiền người.”

“Không biết công chúa có việc gì?” Tôi sai người dâng trà.

Nàng hơi biến sắc, cẩn thận nói, “Là về Đại tướng quân.”

Tôi đặt chén trà xuống, nói, “Công chúa nói với Hoàng hậu nương nương thì thích hợp hơn, Bỏ cung không thể giúp được rồi.”

“Hoàng thượng đã có phòng bị với Vệ thị, nay trong quân xảy ra đại sự như thế, ý kiến của triều đình đều bất lợi cho Đại tướng quân, chỉ sợ bệ hạ...”

Tôi lẳng lặng nghe, nếu không ồn ào lớn chuyện, Bình Dương công chúa vạn bất đắc dĩ cũng sẽ không hạ mình cầu đến tôi, hơn nữa Vệ Thanh có ân với tôi, tôi cũng không muốn thấy hấn chịu lụy.

Nhưng hành động của tôi đã không chỉ là việc của một người mà là đại biểu cho cuộc phân tranh giữa Lý thị cùng Vệ thị, bên nặng bên nhẹ.

Tôi do dự nói, “Việc này ta không tiện nói vào, tính tình bệ hạ người cũng biết, ta chỉ là Phu nhân, làm gì có tiếng nói.”

“Người khác có lẽ vô dụng nhưng bệ hạ đối với người lại khác, một câu của người còn hơn mười câu bên ngoài.” Nàng nắm tay tôi nói vội.

Đấu tranh chốc lát, tôi rút tay về, nói, “Ta sẽ làm hết sức, xin công chúa yên tâm, tướng quân chắc chắn sẽ bình yên vô sự.”

Nếu nhớ không lầm, Vệ Thanh là chết vì bệnh trong quãng đời còn lại, một lời giữ lại hấn cũng không ảnh hưởng nhiều, nhìn Bình Dương công chúa lo lắng tôi chỉ còn cách im lặng.

Tấm lòng nàng đối với Vệ Thanh người trong thiên hạ đều biết. Công chúa và kỵ nô, quan hệ giữa họ không hề đơn thuần, ngày đầu tiên tôi ở Bình Dương phủ đã biết.

Tang lễ Lý Quảng khá long trọng, đây cũng là bồi thường Lưu Triệt dành cho hấn.

Quả nhiên, việc này truyền ra đã có những tin đồn Vệ Thanh và Lý Quảng bất hòa, còn nói hấn không dung nạp người tài, thậm chí nói Vệ Thanh lòng muông dạ thú, bức tử Lý Quảng, thanh trừ bè cánh để thu quyền hợp binh về tay Vệ thị.

Vệ Thanh ổn trọng trung nghĩa như thế, tôi không tin hấn gây nên chuyện này nhưng tận mắt thấy triều đình không yên, mâu thuẫn ngày càng nghiêm trọng.

Sau tang lễ nửa tháng, chiến cuộc dần ổn định, tôi thừa dịp buổi chiều dùng bữa đã cho cung nhân lui cả, đem chuyện Vệ Thanh ra nói với hấn.

Lưu Triệt chỉ thản nhiên nói, “Là tỷ tỷ cầu nàng?”

“Vâng, nhưng cũng không hoàn toàn.” Tôi nói rõ.

“Trong lòng trầm hiểu rõ, thái độ làm người của Đại tướng quân trầm tin tưởng, nàng không cần lo lắng.”

“Công đạo tại lòng người nhưng Bình Dương công chúa sốt ruột, bệ hạ cũng nên thông cảm.” Tôi biết không nên nói nhiều quá.

“Tỷ tỷ trầm ở vậy đã nhiều năm, nên đến lúc rồi.” Lưu Triệt lộ vẻ thấu hiểu, lại tiếp tục dùng cơm.

“Chi bằng,” tôi thử nói, “Bệ hạ thúc đẩy cuộc hôn nhân mỹ mãn này đi.”

Hấn buông đũa, “Xem ra người trong thiên hạ đều nhìn thấu.”

“Tình cảm của họ chân thành, thành gia quyến cũng hợp lẽ tự nhiên.”

“Suy nghĩ của nàng thật là lớn mật,” hấn hí hóp mắt, uống một hớp rượu nói, “Nhưng lại có đạo lý, trầm sẽ thành toàn cho đề nghị của ái phi.”

“Tạ bệ hạ.” Tôi dịu dàng cười, tâm tình thoáng kích động, hóa ra hôn lễ của họ cũng có một phần công lao của tôi.

94. Chương 94: Phong Sói

Lưu Triệt liên tục mấy ngày đều ngủ lại Tiêu Phòng Điện, tôi đứng ở cửa cung có thể nhìn thấy ánh nến lập lòe xa xa.

Tôi biết, hắn đang dùng hành động của mình để nói cho bách quan triều thần, nói cho lê dân thiên hạ biết, việc này không liên quan đến Vệ Thanh, địa vị của Vệ thị cũng không hề dao động.

Vệ Tử Phu vẫn là Hoàng hậu tôn quý nhất của hắn, Vệ gia vẫn là quyền thần hắn coi trọng nhất.

Một mặt đề phòng khắp nơi, một mặt tận lực mượn sức, thiên hạ này giống như một cán cân, không ngừng lấy ra bỏ vào để duy trì những mâu thuẫn một cách cân bằng.

Chuyện Lý Quảng tự sát tạ tội với ba quân đã kết thúc trong lặng lẽ, vị lão tướng này chinh chiến trên lưng ngựa cả đời người nhưng lại chẳng có được dấu chấm kết thúc viên mãn.

Những lời xì xào bàn tán trên triều, trong vòng nửa tháng sau đã bị một sự kiện khác lấn át, vùi lấp thành tro tàn.

Từ sau khi Lưu Triệt thường xuyên ngụ tại Tiêu Phòng, Vệ Tử Phu lần nữa lấy lại được oai phong của bậc mẫu nghi thiên hạ nơi hậu cung, tôi vì có thủ dụ của thiên tử nên được miễn mọi lễ nghi phức tạp.

Giữa hè, Trường Thu Điện trăm hoa đua nở, khu vườn từng úa tàn nay lại đua nhau khoe sắc xanh tươi.

Vệ Tử Phu mở hội thưởng hoa, phẩm rượu, ai nấy đều đến dự.

Chiều đến trời xanh mây trắng, không khí trong lành ấm áp, tôi hôm nay cố ý không ngồi ngự liễn mà tản bộ đến Vĩnh Hạng.

Những tháng ngày ở Vĩnh Hạng đã nhạt nhòa không nhớ rõ nữa, chợt nghe phía trước có tiếng tranh cãi ầm ĩ, Nhã Dư đi trước, gạt vài cán y nữ đang tụ tập gần đó ra, “Phu nhân ngọc giá, còn không mau lui ra.”

“Là cô... Đúng là cô!” Giọng nói run rẩy đã thu hút tầm mắt của tôi về phía một nữ tử mình vận áo vải thô màu lam.

“To gan, dám xưng hô với Phu nhân như vậy!”

Tôi nhẹ nhàng gạt tay Nhã Dư, đẩy đám đông qua.

Cung nữ mặc y phục thô vội quỳ rạp xuống, phủ đầu, “Nô tì bái kiến... bái kiến Phu nhân.”

“Uyển Oánh, Tử Lan cô cô có khỏe không?” Tôi ngồi xuống, gương mặt cũng đã mờ dần trong trí nhớ này không còn trẻ trung nữa.

“Năm trước Tử Lan cô cô bệnh nặng, không chống đỡ được đã qua đời rồi.” Trong mắt nàng đã không còn nét chua ngoa, kiêu ngạo khi hắt nước lạnh lên tôi nữa, có lẽ thời gian tịch mịch ở trong cung đã mài dũa những góc cạnh thành ra âm đạm, buồn thương.

Cung nữ nếu không được thánh dụ thì cả đời sẽ cô đơn trong những bức tường cao cung cấm cho đến lúc chết già mới có thể hồn về cố hương.

Trong lòng khê xúc động, tôi nâng dậy nàng, “Ngày đó ở Vĩnh Hạng, những lời ngươi từng nói vẫn còn như vang vọng bên tai ta.”

“Nô tỳ không dám, cầu Phu nhân đặc xá.” Nàng lại quỳ xuống.

“Truyền khẩu dụ của Bổng cung, cung nữ Uyển Oánh thăng thành ngự nữ cán y phòng, lương tháng gấp bội.”

“Nô tỳ không muốn thăng chức, chỉ mong lúc còn sinh thời có thể trở về cố hương phụng dưỡng mẹ già, Phu nhân lời vàng ý ngọc xin đồng ý cho!” Nàng nắm lấy gấu váy tôi lay động.

“Làm càn, còn không bỏ xuống!”

Uyển Oánh bị cung tì ấn vai lại, lùi về sau, hai tay còn hướng về tôi, “Phu nhân, nô tỳ cầu xin người...”

“Khoan đã!” Tôi khép tay vào trong tay áo, chậm rãi đi đến bên cạnh nàng, “Uyển Oánh phạm thượng, trong mắt không coi Bồn cung ra gì, tước bỏ chức vụ, lập tức giáng chức, trả về quê cũ, cả đời vĩnh viễn không được bước vào Vĩnh Hạng nửa bước.”

Uyển Oánh ngậy ra như phồng, mắt mở to nhìn tôi.

“Còn không mau lĩnh chỉ!” Nhã Dư lập tức hiểu ý, kéo Uyển Oánh lại, lấy một túi tiền nhỏ nhét vào tay nàng, “Phu nhân đại lượng đã tính toán xong tiền công của ngươi, không được truyền ra ngoài làm mất mặt người.”

“Tạ phu nhân, nô tỳ lĩnh chỉ!” Nàng nín khóc mỉm cười, hai tay áp xuống đất, dập đầu không ngừng.

“Đi càng xa càng tốt!” Mãi mãi đừng quay lại, dù là đất cằn nhà tranh, dù là gả ột nông dân bình thường, con cái thành đàn, cũng nên rời khỏi bức tường cao vạn trượng đã nham nhót lòng người này.

“Phu nhân sao lại biết cán y nô đó?” Nhã Dư khó hiểu nói.

“Bồn cung cũng từng là cán y nô, ngươi tin không?” Tôi vuốt ve ngọc thắng trên trán, quay đầu nhìn lại, Uyển Oánh vẫn đang quỳ gối ở đó.

Nhã Dư thức thời im lặng, dọc đường không nói chuyện nữa, Trường Nhạc Cung lâu rồi không có phi tần ở nhưng đã được tu sửa rất tốt.

“Hoàng hậu nương nương, người xem Vân nhi mặc chiếc váy mềm mại này có được không?”

Tôi vừa bước vào cửa điện thì thấy các cung tì đang vây quanh Vệ Tử Phu, nữ tử mặc y phục màu vàng sam cười quỳ rũ nói.

Cả phòng oanh yến líu lo, tiếng cười khúc khích không ngớt, noãn hương ngọc lan hòa cùng mùi huân hương làm say lòng người.

Vệ Tử Phu nhìn qua đám người, đứng dậy nói, “Còn không bái kiến Lý phu nhân.”

Nữ tử mặc váy vàng nét mặt rạng rỡ quay đầu, các đường nét non nớt trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo chút gì đó của lòng hâm mộ, háo thắng và chờ mong.

“Nô tì bái kiến Phu nhân.” Nàng cung kính cúi mình, nói, “Nghe nói Phu nhân vũ kỹ có một không hai trong hậu cung nên bệ hạ thích nhất.”

“Lạ quá, không biết ngươi là cung nhân cung nào?” Tôi nghiêng người vòng qua tháp cao, xiêm áo thoải mái ngồi vào chỗ của mình.

Vệ Tử Phu nhẹ nhàng vẫy tay, các cung tì đều gạt ra, nữ tử áo vàng vâng lời dựa vào nàng ngồi xuống.

“Phu nhân đều luôn ở Y Lan Điện, nói vậy có điều không biết, trước đó vài ngày, bệ hạ ở yến tiệc đã nhìn trúng Vân nhi, mấy ngày nay đều sủng hạnh, nay đang tạm an trí ở bên sườn điện Tiêu Phòng.”

“Bồn cung đương nhiên không biết, đâu bằng Hoàng hậu nương nương thông minh, biết sắp sẵn đường lui ỉnh.” Tôi khẽ nhấp một ngụm trà, vẫn cười nói.

Vệ Tử Phu cũng không thèm để ý, nói tiếp, “Sợ Phu nhân đã quen được thánh sủng nên nhất thời không thể thích ứng.”

“Ha ha, nếu ta có tâm tranh đoạt thánh sủng, Hoàng hậu nương nương cảm thấy bằng nàng là đủ sao?” Tôi chỉ tay, “Ngươi vừa nói tên ngươi là gì?”

Nữ tử áo vàng ra vẻ phục tùng nói, “Nô tì tên Vân nhi.”

“Đúng rồi, Vân nhi.”

Những tưởng rằng Vệ Tử Phu có thủ đoạn gì ỉnh, tuổi tác lớn nên chắc tâm tư cũng đã giảm đi nhiều, muốn nuôi dưỡng thế lực, mượn sức Lưu Triệt mà lại đi chọn biện pháp gốc gác ghê tởm này.

“Truyền, ca múa tấu nhạc.” Vệ Tử Phu không nói tiếp, đám phần hoa xung quanh nối đuôi nhau nhập điện, tay cầm quạt tròn, tóc cài bồ liễu, lá lướt múa ca, thêm tiêu nhạc kèm theo, ai nấy đều xem đến ngây ngất.

Dù yến tiệc có mới lạ thế nào cũng luôn vô vị ngớ ngẩn, tôi neho mắt, cung nhân bưng thực án lên, một bên trái cây trà rượu, Nhã Dư giúp tôi bóc vỏ nhãn, châm rượu.

Một bên là các loại thịt thà thơm phức, tôi thử mỗi món một chút, Vệ Tử Phu cũng nhã nhặn nhấp tiệc.

“Nhân dịp yến hội này, có thể cho nô tỳ được chiêm ngưỡng vũ kỹ của Phu nhân không?” Vân nhi châm rượu cho tôi, cung kính nói.

“Không có gì đặc biệt cả, không xem cũng chẳng sao.” Tôi vẫn chưa đón chung rượu nàng dâng.

Nhã Dư nhận lấy, đặt xuống án nói, “Phu nhân không uống rượu lạnh, xin nhận tâm ý của Thải nữ.”

Vân nhi bị mất mặt, Vệ Tử Phu thì sáng giọng, “Không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.”

Không bao lâu, Lưu Triệt đến phá vỡ không khí trên điện.

Hắn thần sang khí sáng, triều phục chưa thay, màu đỏ và đen đan xen làm nổi bật phong cách cổ xưa mà tôn kính.

“Bệ hạ chính sự bận rộn, lập tức dâng thực án.” Vệ Tử Phu đứng dậy nghênh đón, Lưu Triệt nhìn quét qua điện, thì thầm vài câu với Vệ Tử Phu rồi nhanh chóng đến cạnh tôi, tôi chậm rãi cởi mũ miện cho hắn rồi đưa cho Tô Lâm.

“Nô tì đoán rằng, tiền phương nhất định đại thắng, bệ hạ mới hưng phấn như thế.” Vệ Tử Phu dịu dàng nói.

“Phiêu Kỵ tướng quân của trăm quả nhiên khác thường, khác thường!” Lưu Triệt không dấu nổi nỗi vui mừng, uống cạn một chung rồi liên tục tán thưởng.

“Bệ hạ quá khen.” Vệ Tử Phu hiển nhiên đã hiểu rõ, còn tôi thì lại càng hiểu sớm hơn tất cả bọn họ.

“Phiêu Kỵ tướng quân chỉ mất nửa tháng đã dẫn vạn quân thiết kỵ truy tới Lang Cư Tư Sơn, bắt được Vương đứng đầu của Hung Nô – Hàn vương, tung hoành ngang dọc, một trận này đã trở thành cuộc chiến hào hùng bậc nhất của Đại Hán ta trong suốt mấy chục năm qua.

Lưu Triệt nói đến giang sơn thì lồng ngực phập phồng rung chuyển, “Tô Lâm, người nói tiếp đi.”

“Vâng.” Tô Lâm khom người cúi đầu, đoạn quay nhìn xuống đại điện, Vệ Tử Phu và chúng cung nhân dập đầu, tôi cũng quỳ xuống.

“Phiêu Kỵ tướng quân bắt được tam vương của Hung Nô và các tướng quân, tướng quốc, đô úy, gần trăm người, tiêu diệt bảy vạn tinh binh Hung Nô, toàn bộ quân đội của Tả Hiền Vương. Cuộc chiến chấm dứt, Phiêu Kỵ tướng quân cùng các thuộc cấp trên đỉnh Lang Cư Tư Sơn bái tạ trời đất, nâng cao ngọn lửa chiến đấu trong lòng ba quân, tế lễ thiên địa, an ủi vong linh của con dân Đại Hán, trình sát báo về, tiếng hô thắng lợi vang vọng tận mây xanh, giương cao uy nghi của Hán quân!”

Cúi đầu yên lặng nghe, theo từng câu từng chữ của Tô Lâm mà lòng tôi cũng thoát ly đến đại mạc xa xôi, dưới chân núi Lang Cư Tư, thấy chất thành núi, ánh tà dương đỏ rực như máu, một con tuần mã san bằng núi cao, tỏa ra muôn trượng hào hùng.

Tiếng chém giết, tiếng ngựa hí xuyên tận trời xanh, ánh kiếm nhiễm đỏ chói lọi khai sáng bá nghiệp thống trị trăm năm của Đại Hán!

Đằng sau nổi sung sướng vô biên của họ, chỉ có tôi biết, tử thần đang lặng lẽ theo dòng thắng lợi trườn về.

Chấn động thiên cổ, bắn Thiên Lang, phá quân giặc.

Một cơn đau thắt xé rách lồng ngực, tôi nên vui mừng cho chàng, không phải sao?

Bởi vì tôi biết, nếu muốn chàng chọn, chàng cũng sẽ dùng hai mươi tư năm ngắn ngủi để đổi lấy nghiệp đồ trăm năm.

Nếu chàng không hối hận, tôi cần chi phải sợ hãi?

Tôi âm thầm tạm biệt chàng, khuôn mặt chàng đã tạc khắc trong lòng tôi, vĩnh viễn không quên không rời.

Nhưng tôi phải chịu đựng, con người thật là ngu xuẩn đáng thương, biết rõ là không có đường về mà vẫn cứ ngoan cố không chùn bước.

Cảm xúc đau thương chợt lóe qua, tôi ngẩng đầu lên lại là nụ cười rạng rỡ đến không thể soi mói, “Chúc mừng bệ hạ, Hán triều thịnh vượng!”

“Vì giang sơn Đại Hán ta, thiên thu muôn đời.”

Trên điện, âm thanh như sóng nhấp nhô, quần thoa e thẹn cúi đầu nhưng Vệ Tử Phu lại không thấy vẻ mừng rỡ, sau khi hồi phục nàng chậm chậm đứng dậy, “Bên phía Đại tướng quân, tình hình chiến đấu thế nào ạ?”

Quả nhiên, Lưu Triệt đổi sắc, “Đại tướng quân cũng thắng trong đường tơ kẽ tóc, vài hôm nữa sẽ khải hoàn về kinh.”

“Thừa tướng, Thái úy, Đại tư nông diện thánh Tuyên Thất Điện!” Hoàng môn thị lang vào điện báo lại.

“Thật là, không để trẫm được nhàn rồi khắc nào.” Lưu Triệt mỉm cười ôm mặt, nắm tay tôi nói, “Ái phi theo trẫm hồi cung, Trường Thu Điện nóng bức, nàng không chịu được.”

Tôi gật đầu, “Nô tì cáo lui.”

“Bệ hạ, Vân nhi đã chuẩn bị một màn ca múa cung chúc đại quân khải hoàn, buổi chiều ở Tiêu Phòng Điện...” Vân nhi vội vàng tiến lên, đôi mắt phong tình dựa vào Lưu Triệt.

Tôi nhìn thẳng phía trước như không nghe không thấy, Lưu Triệt lại quay đầu nói với tôi, “Y Lan Điện chuẩn bị cơm canh, trẫm sẽ về trễ một chút.”

“Thải nữ đã khổ công, bệ hạ chớ để nàng thất vọng, nô tì một mình ở điện cũng đã quen rồi.” Tôi buồn bã nói, trên mặt là vẻ ảm ức.

Bởi vì tôi hiểu, nếu muốn kéo dài sự sủng ái của nam nhân thì biện pháp thông minh nhất là để hắn luôn cảm thấy mắc nợ mình, muốn trả nợ ình.

Trong chốn cung đình âm mưu vụ lợi này, nếu muốn để con tôi không phải chịu thiệt thòi thì tôi phải làm như vậy, tiêu phí tâm tư lấy lòng thánh ý.

Trong hậu cung, nữ nhân nào chẳng giống nhau.

Lưu Triệt buổi chiều xem ca múa xong vẫn quay lại Y Lan Điện, tôi xoay người ra về ngủ say, hắn một thân đầy mùi rượu nằm xuống cạnh tôi.

“Hắn sắp về đến đây, trẫm vẫn biết lòng nàng luôn ở nơi hắn.” Hắn lẩm nhẩm.

Tôi mở mắt nhưng không nhúc nhích, hắn trở mình lại nói, “Trẫm biết nàng chưa ngủ, nàng làm sao lại ngủ được?”

“Nô tì vui mừng, vì chàng.” Tôi ôm eo hắn, dán mặt vào lưng hắn, “Nhưng cũng vì bệ hạ.”

“Hôn kỳ của Bình Dương công chúa và Đại tướng quân đã định là trước trung thu.” Hắn đắp chăn lên người, tôi ở trong lòng hắn không lên tiếng.

“Đều do bệ hạ quyết đoán.”

“Trẫm mệt rồi, ngủ thôi.” Tôi nghe tiếng thở đều đều của hắn rồi cũng thiếp đi.

Nửa tháng sau, đại quân cũng từ từ hồi kinh, Lý Quảng Lợi thừa dịp này sắp xếp Vũ lâm quân nhập vào hàng cuối của đoàn quân.

Lưu Triệt hiển nhiên bị hắn thuyết phục, rất vừa lòng nên tức khắc sắp xếp cho hắn ở dưới trướng của Triệu Phá Nô làm phó vũ vệ.

Lý Duyên Niên mưu tính quả nhiên inh, nếu nóng lòng tranh công, tất sẽ bị Thiên Tử chê trách, nhưng cúi đầu hạ mình từng bước đi tới, nhìn như đi đường vòng nhưng thực ra là làm ít công to.

Sắc trời vừa hửng sáng, tôi đã bị Nhã Dư dựng dậy, “Bệ hạ phân phó, Phu nhân rửa mặt chải đầu xong đến Tuyên Thất Điện chờ.”

Tôi dụi đôi mắt nhập nhèm, mặc nàng vắn vò, vừa đi tới Tuyên Thất Điện, Lưu Triệt cũng vừa lúc đến, theo sau là các trọng thần.

Nhìn kỹ thì là Thừa tướng Lý Thái, Đại tư nông Tang Hoàng Dương, Thái phó Trang Thanh Dịch, Đình úy Trương Canh, cùng với những khuôn mặt xa lạ, thần thái đều nghiêm nghị.

Những lúc thế này, triều thần bái yết lại không thấy Vệ Tử Phu, vậy trong đó có nguyên nhân gì?

“Bái kiến Phu nhân.”

Tôi nghiêm chỉnh đứng trước điện, nhún gối đáp lễ, Lưu Triệt quay đầu nói, “Các vị ái khanh, hôm nay hãy cùng trăm nghênh đón Hán quân về thành.”

Trước điện, người người ngay hàng thẳng lối, Lưu Triệt và tôi cùng dẫn đầu Long Hiên liễn, sau đó là đám người Lý Thái, Tang Hoàng Dương, theo phẩm hàm mà ngồi trên bốn xe.

Đi ngang qua ngự mã giám, phía nam trường ngựa là cổng nam Vị Ương Cung, Lưu Triệt xuống xe, các vị thần tướng phía sau chia ra, tôi cũng uyển chuyển theo sau.

Gió nhẹ phất phơ tóc mai, binh lính ngăn hai bên đường, bỗng nhiên cách đó không xa, một người dẫn ngựa từ xa tiến gần lại, thân cao tám thước, khôi ngô tuấn tú.

Binh lính hét lớn ba tiếng, thiếu niên vẫn bất động, theo đường cũ chậm rãi đi đến, không chớp mắt đối diện với đám đông chẳng mấy may sợ sệt.

Lưu Triệt dừng bước, khoanh tay hỏi, “Người là ai?”

“Hồi bẩm bệ hạ, người này là Hưu Chư Vương thái tử Hung Nô, Kim Nhật Đề. Sau đại chiến Hà Tây, Phiêu Kỵ tướng quân đã bắt làm tù binh, áp giải nhập kinh.”

“Người là Kim Nhật Đề?” Lưu Triệt liếc mắt nói.

“Đúng!” Thiếu niên một tay nắm trước ngực, gập người hành lễ, khí chất hoàn toàn khác với người Hán.

Lưu Triệt thấy hần lờ lẽ đông dặc, đối đáp thông dong, lại thêm khôi ngô sáng láng, rất có khí khái nên sai người đưa hần đi thay y phục, đội mũ mặc trường sam theo lễ phục người Hán.

Kim Nhật Đề là một trong những trọng thần được Hán Vũ Đế ủy thác, sau này nhiều thế hệ sẽ làm quan ở Đại Hán, trung nghĩa hiếu kính, Lưu Triệt lần đầu tiên gặp hần đã coi trọng, phong cho hần làm mã giám, sau thăng lên làm thị trung, nhưng chuyện đó để nói sau.

Kim Nhật Đề lui ra sau, chúng tôi đã tới vọng lâu, càng ở nơi cao gió càng lạnh, tay áo tung bay phất phơ.

Khi tôi cúi đầu xuống thì bị cảnh tượng trước mắt gây chấn động đến không thốt nên lời.

Tầng tầng lớp lớp mái đầu đen nhấp nhô, giáp y phản chiếu ánh mặt trời chói lóa!

Bên dưới chân tường thành cao ngất là nghìn nghịt quân Hán giáp y đen đỏ, hàng tướng lãnh thì nhất tề bước xuống khỏi yên ngựa, đại kỳ Hoắc Vệ phần phật tung bay.

Hơn vạn người nhưng lại trật tự nghiêm chỉnh, đao kiếm trong tay ánh đồng, khắp nơi ngập tràn không khí cung kính nghiêm trang.

Lưu Triệt vung tay, “Mở cửa thành, nghênh đón ba quân.”

Kẹt, tiếng động truyền ra ngàn dặm, vạn quân bên ngoài, một người tay cầm trường kiếm, chậm rãi bước ra khỏi hàng.

“Trục xuất quân Hồ, Hán triều trường tồn!”

Hoắc Khứ Bệnh vung tay hô to, âm thanh xuyên thấu tầng tầng mây mù đến tận chín tầng trời.

“Trục xuất quân Hồ, Hán triều trường tồn!”

Vạn người cùng đồng thanh hô hào rung chuyển cả chân trời, tôi gần như cảm thấy tường thành dưới chân cũng đang rung chuyển theo.

Giờ phút đó, cảm xúc ào ạt tuôn trào, dòng nước nóng dâng lên lấp mé vành mắt, tôi chưa bao giờ cảm thấy may mắn đến thế, tôi có thể đứng ở đây, chứng kiến thời khắc vĩ đại của lịch sử.

Âm thanh như nước lũ dâng trào cuốn tôi về trước, tôi chỉ như hạt cát trong sa mạc mênh mông hoang hoải.

Phía sau các trọng thần tay cầm ngọc hồ gương cao hô to, mỗi người ở đây đều tạm thời vứt bỏ ân oán cá nhân hay những tranh giành danh lợi.

Vì hưng suy vinh nhục của quốc gia.

Tôi rưng rưng nhìn Lưu Triệt, hần chậm rãi bước ra, cả thế giới chợt an tĩnh lại.

Cao xa phía chân trời, giọng hần trầm thấp vang vọng, quanh quẩn không thôi, “Từ nay về sau, Hung Nô chạy xa, Mạc Nam hưng thịnh.”

95. Chương 95: Hoài Niệm

Từ cổng thành nhìn xuống có thể bao quát được Trường An trăm dặm phồn hoa.

Sông đào bảo vệ quanh thành, cầu treo hạ xuống, cổng thành rộng mở.

Thiết kỵ hào hùng tràn vào.

Phiêu Kỵ tướng quân Hoắc Khứ Bệnh, Đại tướng quân Vệ Thanh, Tả tướng quân Công Tôn Hạ, Hữu tướng quân Triệu Thực Kỳ, Trung tướng quân Công Tôn Ngao và Hậu tướng quân Tào Tương cười hắc mã đi đầu, Triệu Phá Nô và Lý Cẩm theo sát sau đó.

Tôi theo Lưu Triệt xuống khỏi đài cao, mỗi bậc thêm đá đều như đang kéo dài vô tận.

Trong biển người mênh mông, xuyên qua muôn sông nghìn núi, trong chớp mắt giao thoa vào nhau.

Hoắc Khứ Bệnh thả người xuống khỏi tuần mã cao to, áo choàng thống lĩnh đỏ sẫm tung bay, đám người Vệ Thanh đồng loạt xuống ngựa hành lễ quân thần.

Tôi đứng im tại chỗ, Lưu Triệt không kiềm nổi kích động đã tiến lên, vung nắm đấm đánh nhẹ vào ngực mấy người, mãi một lúc lâu cũng không nói gì.

Bất kỳ lời nào vào thời khắc này đều trở nên thừa thãi, khí phách hào hùng như triều dâng sóng dậy, chỉ một ánh mắt cũng thành bao dung như trời bể.

Tôi lẳng lặng chăm chú nhìn họ, Vệ Thanh thông dong, Công Tôn Hạ tóc mai điểm bạc, Tào Tương đã bớt vẻ ngây ngô, cao lớn hơn rất nhiều.

Hoắc Khứ Bệnh bình thần đáp lại ánh mắt của tôi, tựa như đã nhiều năm không gặp, xa cách muôn trùng.

Khi tôi đến cạnh thì chàng cung kính hành lễ với tôi, “Phu nhân thánh an!”

“Tướng quân vất vả rồi, đều là cái phúc của Đại Hán ta.” Tôi trống rỗng ứng đối, những ồn ào náo nhiệt xung quanh đang bao phủ chúng tôi.

“Là bốn phận của thần.”

Tôi gật đầu, xoay người trở về phía sau Lưu Triệt, kéo dài khoảng cách với các tướng quân.

Sau hai ngày nghỉ ngơi, đại lễ chúc mừng được tổ chức long trọng.

Văn võ bá quan lúc này đều xuất hiện.

Chuông điểm một tiếng, thức ăn được dâng lên, yến nhạc rộn ràng, có thể nói là nơi nơi đều ngập đầy niềm vui.

Cả Vị Ương Cung đều vì chiến thắng này mà sôi trào.

Bữa tiệc diễn ra linh đình, cung nghênh chúc tụng nối tiếp không ngớt.

Tôi ngồi bên Lưu Triệt, chỉ một mực bảo trì nộ cười đúng lễ, ứng đối tự nhiên.

Giữa tiệc, Lưu Triệt trước mặt bách quan cho vời Hoắc Khứ Bệnh đến gần, đoạn cười vang nói, “Phiêu Kỵ tướng quân lập nhiều công lớn, mặc dù ban thưởng trăm ngàn hoàng kim cũng khó tương xứng.”

“Thần không dám độc hưởng công lao, đây là chiến công của ba quân tướng sĩ, của trăm ngàn anh linh vùi thân nơi cát vàng.”

“Tấm lòng của Phiêu Kỵ tướng quân làm cự thần bội phục, xin dùng rượu để tỏ lòng tôn kính.” Lý Thái giờ chung rượu lên cao, hướng về phía Hoắc Khứ Bệnh.

“Lời Phiêu Kỵ tướng quân nói rất đúng, nếu không có các tướng sĩ cao thấp trong toàn quân đồng lòng kháng địch thì không thể có được kết cục vẻ vang như hôm nay.” Vệ Thanh mở miệng, tôi mới phát hiện đây là câu đầu tiên hắn nói kể từ khi hồi kinh đến nay.

“Truyền ý chỉ của trẫm, các binh lính tham chiến chiếu theo quân hàm mà ban thưởng, người chết trận sẽ ban 10 lượng vàng trợ cấp gia quyến, lập bia đá tưởng nhớ, người bị thương tàn phế ban thưởng 10 lượng vàng và một mẫu ruộng, phân chia rõ ràng.”

“Bệ hạ thánh minh!”

“Đại Hán muôn năm!”

Ca tụng xong, Lưu Triệt nói, “Phiêu Kỵ tướng quân công huân lớn lao, gia phong Vạn Hộ Hầu, hai ngàn mẫu ruộng, ban thưởng một tòa trạch.”

Hoắc Khứ Bệnh mỉm cười lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, nhìn quanh đại điện, ánh mắt đảo qua mỗi người đang ngồi.

Thời gian hai ngàn năm lại dừng ở hình ảnh đó, đại mạc bão cát cuồng phong cuốn qua bức tường trắng đen rõ rệt tại Vị Ương Cung.

Giọng nói trong sáng không lẫn hạt bụi, mỗi chữ lại nặng ngàn vàng, chàng chỉ nói tám chữ, “Hung Nô chưa diệt, nhắc chi gia thất!”

Chỉ một thoáng, cung điện yên tĩnh không một tiếng động. Nét vui mừng trên mặt chúng thần đều bay biến, tấm màn được vén lên, đến cuối cùng, vốn là dạ yến mừng công lại biến thành lời thề xúc động cả nhân thần.

Văn thần võ tướng đều đặt chung rượu xuống, ra khỏi điện, tám chữ này đã dậy nên sự đồng lòng và đoàn kết.

Lưu Triệt trầm tư thật lâu, sau bỗng nhiên ngửa đầu nói, “ Gian nan khổ cực mới bình định được, lại vừa an nhàn mà đắm mê! Đại Hán ta dù đã thắng nhưng lại chưa thể an dân, lời tướng quân đã thức tỉnh những con dân còn đang đau thương, vì sự nghiệp vững vàng muôn đời!”

Yến hội đã chuyển sang không khí bi tráng, trang nghiêm.

Lòng tôi mênh mang mãi vẫn chưa thể hồi phục.

Sau trận chiến này, những cuộc chiến tranh liên miên của Tây Hán thời kỳ đầu cũng tạm ngừng.

Nhân dân nghỉ ngơi lấy lại sức, dốc sức an cư lạc nghiệp.

Thời đại hòa bình thay thế cho những năm tháng rối ren loạn lạc.

Mùa thu Nguyên Thú năm thứ tư, Bình Dương công chúa gả cho Vệ Thanh, Bình Dương phủ sửa thành phủ Đại tướng quân.

Hôn lễ đơn giản mà long trọng, không có mười dặm hồng trù, không có bá quan văn võ ồn ào.

Tham dự chỉ có hơn ba mươi người, chủ yếu là bằng hữu thân giao nên chỉ như những yến tiệc bình thường.

Hỉ phục đồ đen đàn xen một cách trang trọng cổ điển, hôm nay Vệ Thanh đặc biệt anh tuấn khí khái nhưng nét mặt vẫn bình thản.

Tôi nhìn hần mồi rượu, bái yết, diện thánh, hành lễ.

Chung quy người nam nhân vẫn luôn bình tĩnh, tỉnh táo này làm thế nào vẫn có thể duy trì vẻ phẳng lặng trong chính đại hôn của mình?

Không kiêu ngạo không siểm nịnh, không bận tâm đến thắng thua.

Tôi cũng đột nhiên muốn biết, trong cuộc đời của Vệ Thanh, phải chăng đã từng có một nữ tử, nhu mì dịu dàng bầu bạn tri âm?

Những chuyện này thật khó thấu hiểu, Bình Dương công chúa trong hỉ phục đồ thắm như lửa, giữa yến tiệc náo nhiệt lại có chút gì đó quanh quẩn.

Thân phận của nàng đã được định trước sẽ không thể có được tình yêu của Vệ Thanh.

Khi tôi dự lễ, trong đầu không ngừng hiện lên câu nói ngày đó của Vệ Thanh bên hồ.

“Trong lòng Vệ Thanh, không gì có thể sánh bằng cơ nghiệp đại phá Hung Nô.”

Cuộc hôn nhân chính trị này, ai có thể tính được có mấy phần chân tình?

Lưu Triệt cần, hoàng thất cần, Vệ gia cần, thế là đủ rồi.

Bình Dương công chúa đạt được tâm nguyện của người, Vệ Thanh được lòng tin của Thiên Tử, đúng như sở cầu.

Rượu quá ba tuần, tôi cảm thấy hai má nóng lên, muốn ra ngoài hít thở không khí.

Theo hành lang gấp khúc, bắt tri bắt giác tôi lại đi trên con đường mòn dẫn đến Thanh Tuyết Cư.

Liều rủ hai bên đã cao hơn, phía Mai Uyển loáng thoáng có tiếng đàn sáo vọng đến.

Tôi nhìn cánh cửa gỗ phía xa, lại nhìn qua bóng người quen thuộc dưới tầng mai kia.

Thời gian như đảo ngược, lại lần nữa trở về mùa xuân của năm năm trước, bóng cây lay động quấy nhiễu trí nhớ hỗn loạn.

Năm ấy bóng trăng vàng vạc, khuôn mặt người lại trắng sáng trắng tối.

Tôi chậm rãi đi qua, Hoắc Khứ Bệnh ngồi dưới tầng cây, dựa lưng vào thân cây với dáng vẻ không cho bất kỳ kẻ nào quấy rầy.

Tôi còn nhớ năm ấy chàng mặc một bộ trường cử màu vàng nhạt, mà nay chàng chỉ mặc một màu đen tuyền.

Chàng ngoái đầu lại, nhìn tôi, còn tôi lại chỉ có thể nhìn thấy được ánh nắng loang loáng trong đáy mắt chàng.

“Sao chàng lại ở đây?” Tôi cất tiếng phá vỡ trầm mặc.

“Có lẽ là thói quen nên cứ thế tới thôi.” Chàng ngửa đầu nheo mắt, ánh mặt trời xuyên qua tán cây dừng lại trên khuôn mặt chàng.

Chẳng biết tại sao, tôi đột nhiên nghĩ mấy năm qua chàng một mình ở lại phủ, thường xuyên qua lại nơi này thì có cảm giác thế nào?

Nghĩ đến đây tim nhói đau, đau đến tâm can đều quặn thắt nhưng rồi cũng phải hồi thần.

Tôi buột bản thân phải dừng lại, chàng lại nói, “Nàng có khỏe không?”

“Tướng quân trí nhớ không tốt rồi, ngày hôm trước mới hỏi xong.” Tôi cười gượng.

“Thiện nhi cũng khỏe lắm.” Chàng đứng dậy phủi bụi đất, “Cho nên nàng phải bảo trọng.” (Sao đọc đoạn này mà đau lòng quá đi!)

“Ừm.” Tôi mím môi, gật mạnh đầu.

Muốn nói nhiều lắm nhưng chi bằng không nói, muốn không còn ràng buộc, chi bằng không gặp.

Tôi xoay người đi về phía cũ, vừa bước được vài bước, cổ tay đã bị người siết chặt.

Tôi quay đầu, chàng chậm rãi kề sát mặt tôi, đến cả hơi thở cũng có thể nghe được, “Thật muốn níu giữ những ngày xưa nhưng nó lại trôi qua mau quá!”

“Chuyện hôm qua không thể tìm lại được.” Tôi giãy tay lại bị chàng kéo vào lòng.

Không chờ tôi mở miệng, chàng đã chạm cánh môi mềm mại lên thùy tai tôi, “Ta sẽ chăm sóc tốt Thiện nhi, đối xử tử tế với Lưu Tử Ngu, hôm nay là lần cuối cùng, từ nay về sau, núi cao sông dài không ai nợ ai.”

“Được!” Tôi vẫn cúi đầu, chàng buông tay bước đi trước, tua kiếm bay bay theo gió.

Trở về bữa tiệc thì Vệ Thanh đã kính rượu xong rồi, Lưu Triệt và Vệ Tử Phu mặt mày vui vẻ nói cười, Lưu Cự và Vệ trưởng công chúa ở bên xem ca múa.

Tôi nâng chung rượu lên, hướng về phía tân lang tân nương, cười chúc mừng, “Chúc công chúa cùng tướng quân bạc đầu giai lão.”

“Thần tạ ơn Phu nhân.” Vệ Thanh uống một hơi cạn sạch.

“Tạ Phu nhân.” Bình Dương công chúa say mê nhìn khuôn mặt trông nghiêng của Vệ Thanh, tình cảm vui sướng không lời nói nào có thể diễn tả hết được.

“Thật hâm mộ các người.” Tôi kìm lòng không đặt cảm khái một câu, lời Hoắc Khứ Bệnh nói vẫn còn vang vọng bên tai, bây giờ tôi chẳng thể khắc chế được đáy lòng.

Trở lại tháp, không để ý tới bất kỳ ai tôi liên tục nâng chén, có lẽ uống chừng mười chén hoặc nhiều hơn, tôi cũng chẳng nhớ nổi, là chén choáng hay say khướt rồi cũng nên.

Vốn là hỉ yến của Bình Dương công chúa nên ai nấy đều tỉnh, chỉ mình tôi say như chết.

“Chúc mừng phu nhân, chúc mừng bệ hạ.” Giữa mâm cỗ tôi nghe có người nói thế.

Tôi tựa quây, vung tay ảm đạm nói, “Có gì đáng mừng, có gì đáng mừng đâu!”

“Nàng sắp làm mẫu thân rồi, Tiểu Dao, con của chúng ta đó!” Lưu Triệt ôm tôi vào lòng, cúi đầu thì thầm.

Tôi hơi tỉnh, ngược mắt lên thì thấy cung tì hoàng môn đầy phòng, thấy tôi tỉnh lại thì nhất tề rạp người, “Chúc mừng phu nhân.”

“Hài tử...” Tôi ngậy ngốc nhìn Lưu Triệt, hắn gật đầu khẳng định sau đó cúi người ngậm lấy môi tôi ôn nhu day dứt.

Cốt nhục trong bụng đã đến bất ngờ như vậy đây!

Bầu không khí mập mờ lưu chuyển trong căn phòng, Lưu Triệt nhẹ nhàng đặt tôi xuống tháp, phủ một nụ hôn nồng nàn bộc lộ niềm hạnh phúc ngây ngất.

Không biết là ai không nín được ho khò khè, làm ngắt quãng hành động của Lưu Triệt.

Tôi ửng đỏ hai má đẩy hắn ra, nhồm dầy nhìn quanh, tiểu cung nữ kia sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu, “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ không phải cố ý!”

“Lui cả đi!” Lưu Triệt cho họ ra ngoài, trong phòng không còn ai trái lại càng thêm ngượng ngùng.

Nỗi đau phá thai lần trước vẫn như còn trước mắt, nghĩ tới đã khiến tôi lạnh toát cả người.

Hắn nhìn thấu lòng tôi, nắm lấy tay tôi, “Trăm cam đoan với nàng, sẽ không để bất kỳ kẻ nào làm tổn thương đến hài tử của chúng ta.”

“Vâng.” Tôi hoảng hốt gật đầu, trong lòng vừa đau xót vừa vui sướng.

Những ngày tiếp theo, Lưu Triệt đồng ý với tôi, cho phép tôi ở lại Bình Dương phủ tĩnh dưỡng vài ngày.

Bình Dương công chúa cẩn thận chăm sóc không thua gì trong cung, còn tôi chỉ muốn tìm một chốn thanh tĩnh để bản thân bình tâm lại, chuẩn bị tinh thần đón nhận vận mệnh đang tới gần.

Bắt đầu ở đâu thì hãy chấm dứt ở đó, xem như là một kết thúc viên mãn giữa nhiều luyến tiếc.

Ngày ấy tôi đang thưởng trà cùng Bình Dương công chúa, chợt nghe bên ngoài có thị vệ bẩm báo, “Lang trung lệnh Lý Cẩm cầu kiến Đại tướng quân!”

Vệ Thanh bình tĩnh bước ra ngoài sân nghênh đón.

Bình Dương công chúa sắc mặt tối sầm, ngẩng đầu nhìn chăm chăm bên ngoài.

Một lát sau, ngoài cửa bỗng xôn xao, tiếng hô hào hỗn loạn ầm ĩ.

“Thân là Đại tướng quân lại không có lòng bao dung!”

Bình Dương công chúa hoảng hốt vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài, tôi đi theo đứng cạnh cửa, thấy bên ngoài không ổn, Lý Cẩm đang giương kiếm chĩa vào ngực Vệ Thanh.

“Phi Tướng quân chết, ta cũng rất tiếc nhưng việc này không liên can đến Vệ Thanh ta.” Vệ Thanh thông dong trả lời mà không trốn tránh.

“Nguy biện, người trong thiên hạ không biết chứ ta lại không rõ sao, hôm nay ta sẽ bắt người lấy mạng đền mạng!” Lý Cẩm gân xanh nổi lên, nhích về trước từng bước.

“Ta không bức tử phụ thân người, nếu người muốn giải mối hận trong lòng thì cứ việc động thủ đi!”

Bình Dương công chúa và thị vệ đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, kinh hoàng nhìn cảnh hoang đường này mà sốt ruột, xung đột có vẻ ngẫu nhiên nhưng lại đem đến hậu quả nặng nề, hơn nữa còn gián tiếp thúc đẩy cái chết của Hoắc Khứ Bệnh!

Mối thù hận gia phụ nhắm tới Đại tướng quân làm ngài bị tổn thương, khơi nên những kiêng kỵ được giấu kín.

Quả nhiên, Lý Cẩm ra tay nhưng không đâm trúng ngực Vệ Thanh mà đâm vào cánh tay trái của hắn.

“Lang trung, người thật to gan, dám đến phủ tướng quân giương oai! Mau truyền thái y!” Bình Dương công chúa thấy Vệ Thanh bị thương thì lệnh cho thị vệ vây lấy Lý Cẩm.

Vệ Thanh lại giơ tay ý bảo mọi người lui ra, “Thả hắn đi.”

“Tướng quân, sao người có thể bỏ qua, hắn đã phỉ báng người...” Bình Dương công chúa không cam lòng, lại bị Vệ Thanh ngăn cản.

“Lui ra hết đi, để cho hắn đi.”

Lúc này Lý Cẩm cũng đã nguôi giận nhưng vẫn không chịu thua, nhặt kiếm lên nghênh ngang rời đi.

Bình Dương công chúa dìu Vệ Thanh vào phòng trong, tôi cũng theo vào.

Vệ Thanh ôm vết thương, tập hợp mọi người lại ra lệnh, “Việc hôm nay không được đồn ra ngoài, nếu có lời nào bị lọt ra sẽ xử phạt nghiêm khắc, các người rõ chưa?”

Bình Dương công chúa im lặng khóc trong ngực hắn, mọi người thưa vâng rồi lui cả ra.

“Để Phu nhân hoảng sợ rồi!” Vệ Thanh vừa băng bó vết thương vừa nói.

“Không sao, tướng quân trị thương quan trọng hơn.” Tôi đỡ bụng chậm rãi trở về Thanh Tuyết Cư.

Trước khi đi, Vệ Thanh lại lần nữa nhắc nhở, muốn tôi giữ kín việc này.

Nhưng Vệ Thanh có lẽ cũng hiểu, có bức tường nào không bị gió lùa, việc này sau khi tôi hồi cung đã âm thầm lan rộng.

Rốt cục là ai nói tôi không biết, nhưng sau khi Lưu Triệt biết được thì long nhan nổi giận, đập bàn nói muốn nghiêm xử Lý Cẩm theo luật pháp.

Tôi đành kể lại tình hình ngày đó rồi cố gắng khuyên can, nể mặt Lý Quảng đã qua đời, Lưu Triệt cuối cùng không xử phạt Lý Cẩm.

Nhưng chuyện này cũng không vì vậy mà chấm dứt.

Lý Duyên Niên hiển nhiên cũng biết việc này, khi tới tìm tôi thì có vẻ phần khích, thuật lại ngắn gọn toàn bộ sự tình, tôi là người chứng kiến từ đầu mà theo lời kể của hắn thì không trật chút nào.

Tôi đâm hồ nghi, truy hỏi, “Việc này là do huynh gây nên, tin tức cũng là huynh truyền ra?”

Hắn không phủ nhận, cũng không thừa nhận, chỉ nói, “Nếu muốn người không biết trừ phi đừng làm, phủ công chúa chẳng lẽ chỉ có một đôi tai?”

“Xem ra, việc này đã không thể dừng lại được nữa rồi.” Tôi thất thần tựa vào nhụyễn tháp, nỗi lòng bất an.

“Tiểu muội đừng vội, sẽ nhanh có kết cục thôi mà.” Hắn cười đẹp đẽ, thông thả đi ra.

Hắn quay đầu nhìn lại làm tôi sinh ra ớn lạnh lo lắng.

96. Chương 96: Ngọc Tao

Tin tức Lý phu nhân Y Lan Điện mang thai đã huyền náo tới từng xó xỉnh ở hậu cung.

Với nữ tử thời cổ đại, thể giới chỉ gói gọn trong bốn góc tường, bày mưu tính kế cũng chỉ vì phu quân mình, vì hư vinh sủng ái của mình, trong chốn hoàng cung thì điều ấy lại càng rõ ràng.

Đầu tiên là Vệ Tử Phu tặng cho tôi các loại thuốc bổ quý hiếm, tôi nhận lấy, Trịnh mỹ nhân cũng tặng các thứ, đều là mấy bài thơ từ sách cổ.

Tôi đang đưa trên một chiếc ghế tre, nữ tử Y Lan rồi đây sẽ tiêu tốn năm tháng hoa xuân tại thâm cung này như thế đấy.

Sau khi chết, những phong hoa tuyết nguyệt rồi sẽ chìm vào quên lãng, một gò mộ cao ba thước, ai còn nhớ đến ai.

Thực đơn và quy luật nghỉ ngơi mỗi ngày của tôi đều được Lưu Triệt cẩn thận an bài, hắn sợ tôi bất cẩn nên hàng ngày ít thì tới Y Lan Điện hai lần, hoặc dùng bữa, hoặc đọc sách, chính sự bận rộn thì sẽ ở lại chỗ tôi luôn.

Không biết từ bao giờ, cách thức ở chung vốn luôn căng thẳng giữa chúng tôi đã hóa thành không xung đột, không gợn sóng.

Bình thường, hai người tương đối yên lặng, tôi ngồi bên cửa sổ đánh đàn, hắn phê duyệt tấu chương, tôi nghỉ ngơi trên tháp, hắn ôm tôi gối lên đùi.

Lưu Triệt tuổi tác đã hàng năm, tóc bạc ngày thêm nhiều, nhìn qua gương mỗi lúc chúng tôi gần gũi thì dung nhan của tôi vẫn chưa thay đổi là mấy nhưng hắn thì đã thoáng già.

Tuổi tác chênh lệch, lúc còn trẻ cũng không hiển hiện nhưng khi đã có tuổi thì càng rõ ràng.

Có lẽ tôi thật sự nên ôn nhu với hắn hơn - người nam nhân bầu bạn bên tôi bấy lâu, người đã nắm giữ vận mệnh cả đời tôi.

“Suy nghĩ chuyện gì mà chuyên tâm thế?” Hắn gác cầm lên vai tôi, cánh tay đang cầm sách vòng ôm tôi.

“Nô tì suy nghĩ về hài tử trong bụng, về ngày chào đời.” Tôi nửa dựa vào vai hắn nói.

“Ngốc ă, là chuyện đó sao?” Hắn âu yếm vuốt tóc tôi.

“Nô tì còn nghĩ, Lý Quảng chết trận, Thừa tướng bệnh nặng, Lý Cẩm lại mạo phạm Đại tướng quân, thiên mệnh thật không thể trái.”

Hắn buông sách xuống, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, một hồi sau quay đầu thở dài, “Trầm sông ở Y Lan Điện, đăng cơ từ thuở thiếu thời, ngày đó muốn thoát ly khỏi gông cùm xiềng xích của Thái hoàng thái hậu

nhưng mấy năm sau, ở bên Thái hoàng thái hậu quăng đời còn lại thì trẫm mới phát giác, bà đối với trẫm rất tốt, một lòng vì giang sơn nhà Hán, công lao không thể xem nhẹ.”

Tôi đi qua, lẳng lặng đứng bên cạnh, đập vào mắt là cảnh khô lá rụng, tường trắng ngói đen ngoài điện.

“Đậu Thái Hậu là một nữ tử tài giỏi.”

Đậu Y Phòng ba triều phụ chính, Kinh Văn Đế, Cảnh Đế, Vũ Đế, chứng kiến Hán triều từ rung chuyển cho tới phồn thịnh bây giờ, liêm chính anh minh, vừa không tàn nhẫn như Lã Trĩ vừa không dung tục như Vương hoàng hậu, xứng đáng được xưng là truyền kỳ.

“Về sau mẫu hậu tham gia vào chính sự, Vũ An Hầu lạm quyền, trẫm gian nan đứng giữa, làm một hoàng đế an nhàn, con đường này quá khó khăn, hy sinh quá lớn, Ngụy Kỳ Hầu, Vệ Quán và biết bao trọng thần lần lượt ra đi, hoặc từ quan, hoặc bị giết, năm đó Phi Tướng quân kỵ xạ vô địch thiên hạ, làm Hung Nô nghe tên đã sợ mất mật, lúc đó còn chưa có Vệ Hoắc, trẫm cũng không dự liệu được lại kết thúc như thế.”

Ngữ điệu của Lưu Triệt thông thả như đang lướt qua từng dòng ký ức, chậm rãi tìm lại bản thân ngày trước.

Thân là đế vương, biết rõ không thể nhưng vẫn buộc lòng, không tiếc chính mình, vì đại cục xá gì cá nhân là nguyên tắc bất di bất dịch.

“Giang sơn còn rất nhiều nhân tài, Phi Tướng quân chết trên chiến trường âu cũng coi như tâm nguyện cả đời, đủ để cảm thấy an ủi.”

“Trẫm hiểu.” Hần xoay người ôm vai tôi, “Gió lạnh không nên đứng lâu, không tốt cho thai nhi.”

“Ở trong điện mãi cũng không tốt.” Tôi cũng dựa vào lòng hần.

“Trẫm sợ nàng bị quấy nhiễu nên đã cố tình bỏ hết yến tiệc, một lòng ở bên nàng, làm hôn quân cũng chịu.” Hần trêu ghẹo nói.

“Nếu bệ hạ phải làm hôn quân thì nô tì làm họa thủy cũng được.”

Hần nghe vậy thì cười, ôm eo tôi bế bổng lên, “Đêm xuân một khắc giá ngàn vàng, trẫm sao có thể bỏ qua?”

“Nô tì đang có mang, bệ hạ hay là tìm Thái nữ mới sắc phong đi.” Tôi bật ra lời từ chối.

“Đó là ý tốt của Hoàng hậu, trẫm biết thời biết thế chứ, nàng ta sao có thể sánh với nàng, trẫm nay muốn ở Y Lan Điện, không đi đâu cả.” Hần cởi dây lưng váy, từng tắc từng tắc day cắn lên da thịt tôi, không khí vốn hơi lạnh lại dần nóng lên, những thứ che phủ cũng được cởi ra, chỉ còn lại lớp áo trong, hần bỗng lật chăn phủ kín người tôi.

“Mệt mỏi cả ngày rồi, nghỉ ngơi đi, thái y nói thời gian này không thể được.” Hần khôi phục hơi thở, nhắm mắt nằm bên, một buổi chiều thanh bình lặng lẽ trôi qua.

Những ồn ào tất bật cũng lắng xuống, núi sông nơi nơi chốn chốn đều là cảnh thái bình tươi đẹp làm say lòng người.

Mang thai lần thứ hai lại rất bình an, qua ba tháng đầu, bụng tôi dần to hơn, bây giờ đã là mùa đông năm Nguyên Thú thứ tư.

Mồng một tết Nguyên Thú năm thứ năm, Thừa tướng Lý Thái lâm bệnh, chấp chính bốn năm ông đã làm trong sạch hoá bộ máy chính trị rồi bệnh nặng mất sớm.

Tôi cũng không gặp Lý Thái mấy lần nhưng nghe tin thì vẫn thấy thương tiếc, có lẽ những năm gần đây đã có quá nhiều người ra đi, bên ngoài dù có vẻ cứng rắn thế nào nhưng nội tâm tôi vẫn yếu đuối.

Vừa được vài ngày yên ổn lại phải trải qua ly biệt.

Địa vị của tôi ngày càng cao thì lại được vài thần tử xem trọng, sẵn đón tặng lễ vật.

Bấy giờ trong triều, thế lực của gia tộc Lý Quảng đã không còn tồn tại, miếng thịt béo bở được đặt lên thớt, bao nhiêu người đổ mắt muốn được chia phần.

Trong cuộc chiến tranh đại phá Hung Nô hùng tráng thì nỗi bi thương của lão tướng tuổi xế chiều đã nhanh chóng bị tham vọng quyền lực của người đời lãng quên.

Bởi thế mới nói, trong hậu cung cũng như quan trường, điều cấm kỵ là không được đồng tình xót thương, mỗi người đều vì chủ nhân, vì mưu cầu đường sống, đó mới là vương đạo.

Lễ tang Lý Thái không long trọng, hấn sinh thời kết giao không rộng, ở trong triều cũng không có vây cánh, ngoài Lý gia thì người đưa tang không có mấy nên khá quạnh quẽ.

Vào đông giá lạnh, thêm vào đó còn suy nghĩ nhiều nên từ khi mang thai tới nay, lần đầu tiên tôi bị nhiễm phong hàn.

Thể chất thường xuyên suy nhược lại đang trong thời kỳ mang thai nhưng may mắn là tình trạng nôn mửa ngủ vùi vẫn chưa xuất hiện. Thái y đều nói mạch của tôi rất tốt, sức khỏe đầy đủ nên mẫu tử sẽ không có gì đáng lo ngại.

Khi khỏi bệnh đã là đầu xuân, Lưu Triệt vì muốn giúp tôi tránh ma trừ quỷ nên cho truyền pháp sư đến làm lễ tế trời, đuổi tà ma, rồi tụng bình thiết yển tại Y Lan Điện.

Tôi bệnh nhẹ mới khỏi, vốn đã không sao nhưng lại không lay chuyển được ý của Lưu Triệt nên đành phải tham gia.

Ca múa là một phần không thể thiếu, lúc Vân nhi trang điểm xinh đẹp, hiển một điệu vũ với dáng người mềm mại đáng yêu, khuôn mặt thanh tú, có thể lấy được sự ưu ái của Lưu Triệt kể ra cũng có thể hiểu.

Sau khi tôi nhập cung, Lưu Triệt đã mấy năm chưa nạp phi tần, nay mới có thêm nàng cũng xem là cân bằng hậu cung.

“Nô tì xin mượn điệu vũ này cung chúc Phu nhân khỏe mạnh, mẫu tử bình an.” Nàng nhẹ cúi đầu, chỉ mặc một tầng sa y mỏng nên giữa tiết trời lạnh lẽo càng có vẻ yếu ớt, thật làm cho tôi thấy cũng phải động lòng.

“Bổn cung xin nhận.” Tôi dựa bên tháp, đã là yến tiệc tổ chức cho tôi thì dĩ nhiên không cần câu nệ, Lưu Triệt vỗ vai tôi, hài lòng thưởng thức.

Sau đó khen ngợi nàng một phen, tức khắc phong thưởng, Vân nhi thấy Lưu Triệt long nhan vui vẻ thì đứng dậy muốn ngồi xuống bên cạnh hấn.

Tôi chỉ uống rượu, làm như không thấy, không ngờ Lưu Triệt lại chợt lạnh mặt, “Phu nhân vừa mới lành bệnh, không thể trúng gió lạnh, Thái nữ hãy ngồi tại chỗ đi.”

Vân nhi xấu hổ, mặt đỏ ửng nhưng cũng không dám phản bác, chỉ đành vâng dạ, ngượng ngùng trở về chỗ.

Một lát sau, tôi mệt mỏi nghiêng ngả, Lưu Triệt lập tức ngả người tôi xuống, cho gối lên đùi hấn

Trước mặt mọi người trong hậu cung, hành động này quá mức thân mật không ngại người nhìn, những cung tỳ nhìn thấy nhưng không ngạc nhiên, chỉ im lặng dâng trà.

“Ca múa nửa ngày rồi, nên dâng ngự thiện thôi.” Vệ Tử Phu bình tĩnh phân phó, thu xếp yến hội.

“Nô tì cũng đói rồi.” Tôi kéo áo Lưu Triệt.

“Vây, truyền ngự thiện.” Lưu Triệt ra lệnh.

Lại thêm một khúc khinh ca tấu nhạc, hấn bỗng cúi đầu nói, “Búi tóc trầm ngựa, làm phiền ái phi giải cho trầm.”

Tuy là yến nhạc rộn ràng nhưng lời Lưu Triệt nói những người ngồi dưới ai ai cũng nghe rõ.

Tôi không đứng dậy, cầm trâm Bàn Long Văn Ngọc trên đầu nói, “Tất cả còn đang nhìn, nô tì nào dám đường đột.”

“Vây trầm mượn ngọc trâm của ái phi dùng một chút.” Nói xong hấn nhẹ nhàng rút cây trâm, mái tóc đen mượt của tôi cũng theo đó buông xòa, mềm mại phủ lên vạt áo hấn.

Lưu Triệt gỡ trâm xuống, không coi ai ra gì gỡ dải đầu, Vệ Tử Phu ngạc nhiên, chăm chăm nhìn từng cử động của hắn, mãi lâu sau mới quay đi.

Đợi hắn làm xong thì nâng tôi dậy, các tiểu hoàng môn đã dâng thực án lên.

Lưu Triệt còn chưa định dùng bữa, cứ vắn vò tóc tôi thành một kiểu đơn giản rồi cuối cùng mới cài trâm lên.

“Dùng bữa đi, bệ hạ.” Tôi vuốt lại tóc rồi chọn mấy món gấp vào chén cho Lưu Triệt.

“Được.”

Lưu Triệt bắt đầu trước mọi người mới lục tục dùng bữa nhưng không ai lên tiếng, chuyện Thiên Tử tự mình búi tóc cho phi tần có lẽ lần đầu tiên họ chính mắt trông thấy, ai cũng có tâm tư, dám nhìn chứ không dám nói.

Sau yến hội, việc trâm ngọc đã truyền rộng, Vũ Đế quá yêu chiều Lý phu nhân, dùng trâm ngọc gỡ đầu.

Từ đó hậu cung người người đều dùng ngọc gỡ đầu, ngọc càng quý giá hơn, trong thời gian ngắn giá ngọc ở Trường An tăng vọt, tần phi thị nữ trong hậu cung đều tranh nhau cài trâm ngọc.

Ngóng trông được Thiên Tử lâm hạnh, cũng có thể chỉ là một cái liếc mắt, được Long nhan yêu thương đăng thụ hưởng hoàng ân.

Đáng tiếc, được trâm nhưng không được lòng người, chung quy cũng chỉ là vật chết, mong chờ dùng nó để thay đổi vận mệnh là điều ngu ngốc cỡ nào.

Sau khi thấy ai cũng cài trâm ngọc, tôi bèn thay trâm bằng trang sức đồng.

Đầu xuân, cuộc săn bắn quy mô hàng năm ở Cam Tuyền Cung cũng tới.

Lưu Triệt vốn không muốn để tôi đi theo, đường xá vất vả động tới thai nhi.

Nhưng lâu rồi tôi không ra khỏi cửa nên nằng nặc đòi đi, hắn không làm sao được, đành truyền mang theo bốn thái y, trái phải chăm lo.

Đầu xuân tiết trời ẩm áp, tôi mang cái bụng to kèn, nằm trên long liễn, theo dòng người tùy thị đông đảo ngự giá đến Cam Tuyền Cung.

Đoàn xe đứng trước Quán môn, Lưu Triệt ôm tôi xuống xe, tôi ngược nhìn đoàn người nghênh giá, không ngoài dự kiến, Hoắc Khứ Bệnh cùng Vệ Thanh dẫn đầu đứng đó, cung kính chờ đợi.

Ánh mắt hướng về phía xa, tôi cứng người, đầu óc âm ỉm, phía sau đám người rõ ràng xuất hiện một gương mặt không quá quen thuộc.

Đó chính là con trai Lý Quảng, Lang trung lệnh Lý Cẩm.

97. Chương 97: Bắn Chết

Trong thoáng chốc tôi như bị một tảng đá đập vào lồng ngực, đau đến không thở nổi.

Lý Cẩm quả nhiên có mặt, trong bãi săn Cam Tuyền, Hoắc Khứ Bệnh sẽ thay Vệ Thanh báo thù, bắn chết Lý Cẩm.

Tôi vẫn luôn ôm hy vọng nhưng hôm nay, tôi lại không thể nào bình tĩnh được nữa, giữa dòng người nghênh giá tôi như bị đứng hình, chờ đợi nhìn vòng xoáy định mệnh đang diễn ra trước mắt.

Khung cảnh lịch sử này như bức tranh chấp chờn sáng tối lấp đầy trí óc tôi, mập mờ có thể thấy được loạn tên xé gió, máu tươi vương vãi, xác người chồng chất.

Tôi thừa nhận bản thân có tư tâm, dù vào thời khắc này, tôi không bận tâm đến sống chết của Lý Cẩm vô tội mà là, Hoắc Khứ Bệnh có thể bởi vậy mà chịu uất ức, không thể quay đầu.

Đến khi Lưu Triệt nắm tay tôi thì tôi mới phát hiện đã vào đến Quán môn, bối rối nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Lý Cẩm.

“Bệ hạ!” Tôi siết chặt tay Lưu Triệt.

Hắn lập tức dừng bước, ôm eo tôi khẩn trương hỏi, “Không khỏe sao?”

Tôi hoảng loạn mở to mắt, mồ hôi lạnh toát ra, không ngừng nhỏ giọt, đôi chân mềm nhũn dựa vào người Lưu Triệt, “Hơi khó chịu!”

“Mau truyền thái y!” Hắn ra lệnh rồi nhanh chóng bồng tôi tới liền.

Tôi không chịu lên xe, nói, “Nô tì thỉnh cầu bệ hạ đáp ứng một chuyện!”

“Trẫm sẽ nghe nàng tâu, lên xe trước đi, đừng để bản thân bị tổn thương!” Hắn đối với thái độ bất thường của tôi thì cũng ngạc nhiên nhưng vẫn nhẫn nại dụ tôi lên xe.

“Mới vừa rồi nô tì nhìn thấy trong đoàn người tiếp giá có Lang trung lệnh Lý Cẩm.” Tôi vừa nói vừa quay đầu nhìn xung quanh như thấy tử thần vô hình vô ảnh đang đứng sau hắn.

Hắn nhíu mày suy nghĩ, “Lang trung lệnh ở đây đâu có gì là lạ.”

“Nô tì thỉnh cầu bệ hạ cho hắn về cung, không thể ở lại đây.”

“Vì sao?” Hắn nghi ngờ, cúi đầu nhìn tôi.

“Nô tì cảm thấy rất không ổn, hắn cùng Đại tướng quân mới có tranh chấp, không nên gặp nhau.” Tôi chợt thốt lên trong lúc quần bách.

Ai ngờ Lưu Triệt không chấp nhận, chỉ cười nhẹ nói, “Trẫm còn tưởng rằng Lang trung lệnh đã chọc giận nàng, việc này nàng không cần lo lắng, Đại tướng quân là người rộng lượng, sẽ không vì vậy mà mang thù.”

“Đại tướng quân đương nhiên sẽ không nhưng không có nghĩa người khác cũng vậy.” Tôi vẫn nằng nặc.

“Nhưng hành trình săn bắn mùa xuân này là vì trẫm muốn trấn an hắn, cố ý ban cho hắn được thị giá, Thiên Tử một lời nói đáng giá ngàn vàng, há có thể đổi ý?” Lưu Triệt cầm tay tôi hồng xoa dịu cảm xúc của tôi.

“Vậy hãy để Phiêu Kỵ tướng quân hồi cung.” Tôi yên lặng nhìn hắn rồi gằn từng chữ.

Sắc mặt hắn dần đanh lại, chậm rãi buông tay ra, “Ái phi là suy nghĩ quá nhiều? Nếu bọn họ đều trở về, làm sao cuộc săn tiếp tục được nữa?”

Hắn hơi tức giận đáp lại, làm tôi không cách nào nói tiếp được nữa, đứng ở vị trí của Lưu Triệt có lẽ đây chính là cố tình gây sự nhưng hắn sao hiểu được hiểm nguy ẩn chứa trong đó đang từng bước tiến gần.

Vốn là săn bắn giải sầu nhưng bây giờ đã chẳng có tâm trí, nếu Lưu Triệt không thể thực hiện thì tôi nhất định phải gặp Hoắc Khứ Bệnh một lần!

Lưu Triệt và tôi được an bài ở Chiêu Tiên Các, vẫn tắm rửa lần trước nhưng tôi lại không khấn nào yên lòng được, cứ mãi bồn chồn bất an.

Hắn chuẩn bị dụng cụ, rồi bày thẻ tre mang theo ở ngoại các, sau khi thu xếp xong hắn phái người chăm sóc tôi rồi đi thẳng ra cửa.

“Những đại thần cùng đi săn với bệ hạ ở chỗ nào?” Tôi tìm thị vệ đến hỏi.

“Ở phân tán các nơi.”

“Vậy, Đại tướng quân và Phiêu Kỵ tướng quân ở đâu?” Tôi ra vẻ lơ đãng hỏi.

“Tướng quân tạm ở Hoa Dương Cung trước Quán môn.”

Tôi xoay người đi vào các, nằm xuống, im lặng suy nghĩ.

Nửa đêm tôi giật mình tỉnh giấc từ ác mộng, ngồi bật dậy, nhìn ra bóng cây đen thẫm bên ngoài cửa sổ đang rung rinh cành lá.

Lưu Triệt trở mình, “Làm sao vậy?”

“Gặp ác mộng...” Tôi vỗ ngực, há miệng thở hổn hển.

“Nàng rất cục là đang lo lắng chuyện gì? Từ khi đến đây, hành động của nàng đã rất khác lạ, nói cho trăm biết!” Hắn ôm vai tôi, gió đêm lạnh lẽo thổi qua.

“Nếu có chuyện, biết rõ không thể thay đổi nhưng lại vẫn muốn làm, bệ hạ có thể nói cho nô tì biết nên làm thế nào không?”

“Không thẹn với lương tâm thì không có gì phải nuối tiếc.” Hắn vuốt tóc tôi rồi ôm chặt lấy tôi, nói, “Dù trời có sập xuống cũng có trăm chống đỡ thay nàng.”

Tôi nghen ngào dựa vào lòng hắn, nỗi sợ hãi và bất lực trước tương lai trong khoảnh khắc ập xuống.

Lưu Triệt, người cũng không biết rằng sinh tử của người và bọn họ từ lâu đã được viết trong luân hồi của lịch sử cả trăm ngàn năm rồi.

Mấy ngày sau, Lưu Triệt vẫn chưa tham gia cuộc săn vì còn ở cạnh giúp tôi giải sầu trong Cam Tuyền Cung, nỗi bất an vẫn không bởi sự yên bình tạm thời mà giảm bớt.

Vào ngày thứ năm, Lưu Triệt đã triệu tập quần thần đến khu vực săn bắn của Cam Tuyền để bắt đầu chuyển săn mùa xuân.

Tất cả võ tướng binh lính đều có thể tham gia, chẳng phân biệt quân hàm tôn ti.

Lưu Triệt vốn muốn để tôi ở ngoài quan sát nhưng tôi lại lấy cớ sợ động thai nên một mình ở lại trong điện.

Đợi hắn đi rồi tôi bèn từ cửa sau lĩnh ra, từ đường mòn trong núi rảo bước tới Hoa Dương Cung ở Quản môn.

Đường mòn này tôi không thông thuộc, vòng vo quanh co một hồi, khi tới được Hoa Dương Cung thì đại quân đã xuất phát.

Tôi thất thần nhìn mảnh rừng rậm um tùm, không cam lòng ngồi bệt xuống hành lang đá ngoài điện, do dự không biết có nên đến khu vực săn bắn tìm hiểu không nhưng sợ làm Lưu Triệt sinh ra nghi kỵ.

“Phu nhân vì sao lại ở đây?” Tôi nghe tiếng ngẩng đầu thì thấy Vệ Thanh.

Tôi vui mừng đứng lên, “Phiêu Kỵ tướng quân đang ở đâu?”

Vệ Thanh cup mắt nói, “Thần không biết.”

“Ta có chuyện quan trọng cần báo, không phải chuyện nhi nữ tình trường.”

“Vậy xin hãy nói cho vi thần, thần sẽ chuyển cáo đầy đủ.” Hắn cung kính hành lễ với tôi.

Tôi bắn khoăn rồi phẩy tay áo bỏ đi, trốn vào trong rừng, thấy Vệ Thanh đã đi khỏi tôi mới quàn đầu lại.

Mấy canh giờ chờ đợi nhưng cuộc săn vẫn chưa kết thúc, ngày một tàn, tôi gắng chống đỡ cơ thể nặng nề mà bút rứt bồn chồn.

Bước chân nện trên nền đất vọng đến, một đôi giày da màu đen xuất hiện trước mắt tôi.

“Đại tướng quân nói Phu nhân có chuyện quan trọng muốn nói với vi thần.”

Hoắc Khứ Bệnh lưng đeo cung tên, tay cầm mũi tên, đầu mũi bọc sắt không có gì khác thường nhưng có khắc ấn ký đặc trưng của chàng, một đầu sói dữ dằn tượng trưng cho lòng quả cảm chinh phục đại mạc Hung Nô.

“Phải” tôi phải vội đất dính trên y phục, chăm chú nhìn chàng.

“Vi thần cung kính lắng nghe.” Hắn lui về sau nửa bước, trong ánh mắt lướt qua một tia sáng tối tăm.

“Người tuyệt đối không được có ý niệm giết Lý Cẩm!” Tôi bước tới nắm chuôi kiếm của chàng, lặp lại một lần nữa.

Chàng kinh ngạc, biểu cảm rất kỳ quái, “Phu nhân nói gì vậy, vì thần vì sao phải sát hại Lang trung lệnh?”

Tôi cứng người, chẳng lẽ nổi giận dữ trong lòng mà chàng đang che giấu chỉ là hiểu nhầm của tôi, chàng hành sự quang minh lỗi lạc, chắc chắn không giấu đầu hở đuôi.

“Nhưng việc Lý Cẩm làm bị thương Đại tướng quân...”

“Cái chết của Phi Tướng quân nếu muốn nói cho rõ thì Đại tướng quân cũng có trách nhiệm, Lý Cẩm hành động theo cảm xúc nhưng tội không đáng chết, Hoắc Khứ Bệnh thân há lại là kẻ lòng dạ hẹp hòi?”

Nghe xong tôi không biết nên giải thích thế nào, cứ ngốc nghếch đứng đó, tôi xác định không nhớ lầm, sách sử rõ ràng viết, Hoắc Khứ Bệnh bắn chết Lý Cẩm, bị biếm truất đến Sóc Phương.

Thời gian, địa điểm, nhân vật, đều không hề sai, vậy là sai ở đâu?

“Bất luận thế nào, tướng quân nhất định phải nhớ lấy, không thể gây phương hại đến Lý Cẩm!” Tôi vẫn lo lắng.

“Vâng!”

“Người phải bảo trọng.” Tôi bước tới, chàng lặng lẽ tránh sang.

Hoắc Khứ Bệnh phát vạt áo, nhẹ nhàng phủi bụi, đôi mắt nhắm lại nhìn trời cao nói, “Thời gian không còn sớm, Phu nhân nên quay về điện, thứ cho vi thần không tiện đưa tiễn.”

Hoắc Khứ Bệnh đang dùng hết sức lực tránh né tôi, không nhìn tôi, theo lời chàng nói, trong cuộc đời chàng sẽ chẳng bao giờ còn cần đến tôi nữa.

Tôi đứng yên, nở nụ cười quyến rũ, coi như một vở hài kịch hoang đường, từ đầu chí cuối chỉ một mình tận hưởng vui buồn.

Chàng khựng lại một chút nhưng không hề dừng lại, còn tôi cũng ngược hướng, càng đi càng khuất trên con đường mòn.

Hôm sau, tôi đồng ý đến bãi săn cùng Lưu Triệt.

Khu vực săn bắn của Cam Tuyền không rộng lớn như Thượng Lâm Uyển nhưng vẫn thú vị. Cây cối tươi tốt xuyên suốt một vùng rất thích hợp để khảo nghiệm độ chính xác và nhanh nhẹn của kỵ xạ, con mồi đa phần là muông thú hoang dã nhưng kích thước không to.

Người người nhanh chóng tản ra, vó ngựa rung chuyển náo nhiệt.

Tôi ngồi trong đài nghỉ chân, bóng người không ngừng xẹt qua tầm mắt loang loáng biến đổi, đang lúc lơ đãng đột nhiên thấy Lý Quảng Lợi phi như bay.

Tôi bỗng đứng đứng dậy, nổi lên nỗi nghi ngại, bất giác đứng đó ngóng theo, đám đông phút chốc đã tản mát vào các góc, không còn một ai.

Lý Quảng Lợi cũng không thấy đâu nữa, tôi đang định đi tới thì bất ngờ phía trước một con tuần mã phóng tới, sau đó một mũi tên cắm phập vào lớp đất bùn cách tôi một thước.

“Vi thần đáng chết, Phu nhân thứ tội.”

Tôi kinh hồn nhìn lại, đúng là Lý Cẩm đang vội vàng xuống ngựa, ôm quyền hành lễ.

“Miễn lễ đi.” Lòng tôi buồn bực, rõ ràng là đi theo Lý Quảng Lợi đến tận đây rồi mà lại đụng phải Lý Cẩm.

Sau khi hoàn hồn thì thấy Lý Cẩm bỗng nhiên đứng dậy, nói về sau tôi, “Bái kiến tướng quân.”

Hoắc Khứ Bệnh ngồi trên lưng ngựa, dùng cung chỉ, “Lâu rồi không tỷ thí, không biết xạ thuật của Lang trung lệnh có tiến bộ không?”

Lý Cẩm cười cười lắc đầu nói, “Mặc dù không bằng tướng quân, nhưng thuộc hạ cũng muốn được săn đua với ngài!”

“Được,” Hoắc Khứ Bệnh hăng hái nói, “ta thích tính tình người, can đảm lại không chịu thua, đến đây, chúng ta tỷ thí một phen!”

“Thuộc hạ xin tuân lệnh!” Dứt lời, hai người lên ngựa, đối diện nhau.

“Xin phu nhân hãy ra ngoài nghỉ ngơi, đao kiếm không có mắt.” Hoắc Khứ Bệnh giục ngựa đến trước mặt tôi, cúi người chỉ ra xa.

Tôi thấy hai người họ đối xử khách khí, không có chút bất mãn hay làm bộ nào.

“Phu nhân xin hãy tránh sang.” Lý Cẩm cũng nói.

Chuyện này rốt cục là sao, tôi bị họ làm cho hồ đồ, suy nghĩ hỗn loạn mất rồi.

Hai người đã kéo cung, nhìn vào con mồi ở phía xa xa, tôi mờ mịt dịch chuyển ra.

Ngay khi tôi vừa đi được mấy trượng bỗng nhiên bên tai một tiếng rít gió xẹt qua, tiếng động rất rõ ràng khi lướt sát qua tóc tôi.

Thoáng chốc, lòng tôi chìm xuống đáy, ngoảnh nhìn lại thì đã quá muộn, không cách nào di chuyển được nữa. Hai người trước đó không xa còn đang nói cười nay đã bất động.

Lý Cẩm vẫn duy trì tư thế nhưng nhìn kỹ thì một mũi tên sắt đã cắm phập vào đầu hắn, ngay giữa mi tâm!

Dòng máu đỏ tươi từ vết thương phun ra nhuộm đỏ y phục và tuần mã của hắn, khoe miệng hắn co giật vài cái rồi ngã khỏi ngựa, vì hoảng sợ mà mắt trừng to, không thể khép lại.

Hoắc Khứ Bệnh kéo cung nửa chừng cũng khựng lại giữa không trung, giờ phút này tôi không thể hô hấp được nữa, cổ họng như bị một bàn tay sắt thít lấy, thậm chí ngay cả âm thanh đầy đủ cũng không phát ra được.

Trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Hoắc Khứ Bệnh phản ứng cực kỳ nhanh, lập tức quay đầu ngựa lại, thấy trong rừng có một bóng đen chợt lóe.

“Đứng lại!” Hoắc Khứ Bệnh hét lớn, tôi không màng đến nỗi sợ, bước lại gần Lý Cẩm, như tôi đoán trước, chính là mũi tên sắt quen thuộc với một đầu sói được khắc phía trên!

Tôi lão đảo lui về, đây là một cái bẫy, một cái bẫy được xếp đặt tỉ mỉ...

Bỗng nhiên trong rừng náo động, không biết từ biết khi nào, một đám đông từ bốn phương tám hướng tràn ra bao quanh ba chúng tôi.

“Lang trung lệnh bị bắn chết rồi!”

Có người la lên, Hoắc Khứ Bệnh bị ngăn ở giữa sân, bóng đen chợt lóe kia đã mất tăm mất tích.

Tôi chậm rãi nhìn vào sắc mặt Lưu Triệt, cảm giác trời đất tối sầm.

Một kiếp này cuối cùng cũng không tránh khỏi.

98. Chương 98: Cung Biến.

“Thúc phụ!” Lý Lăng chạy tới trước nhất, ngã nhào từ trên lưng ngựa xuống, nâng xác Lý Cẩm khóc lóc thảm thiết.

Mọi người đều xuống ngựa, bị cảnh tượng này là cho kinh hồn táng đảm, phút chốc tiếng bàn tán xôn xao dậy lên.

“Người cả đời rong ruổi sa trường, vì sao lại vội vã ra đi cùng gia gia như vậy!” Lý Lăng trợn mắt, tiếng khóc than đau đớn khiến mọi người đều than thở.

Lý Cẩm dù hành động theo cảm xúc nhưng vẫn là một lương tướng xích đảm trung quân. Lý Quảng tự vẫn nơi sa trường, trong khoảng thời gian ngắn, con hấn cũng bắt ngờ bỏ mình, làm sao lại không khiến người đời thương xót cho được.

Lý Lăng nhanh chóng phát hiện mũi tên cắm trên đầu Lý Cẩm có khắc dấu hiệu bắt mắt, hấn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng Hoắc Khứ Bệnh.

“Phiêu Kỵ tướng quân, người khiến trẫm quá thất vọng!” Lưu Triệt đi tới, Hoắc Khứ Bệnh vẫn còn nắm mũi tên chưa kịp thả trong tay.

Hoắc Khứ Bệnh im lặng quỳ gối xuống, Lưu Triệt đến gần giựt lấy mũi tên quất vào vai chàng.

Tôi mất thấy vai chàng chùng xuống nhưng vẫn quật cường không chịu mở miệng thì trong lòng như có dao cứa, sao lại không giải thích? Rõ ràng là có người hãm hại.

“Phiêu Kỵ tướng quân tuyệt đối không làm những chuyện thế này, xin bệ hạ minh xét!” Triệu Phá Nô gạt đám đông bước ra, cầm kiếm quỳ xuống nói.

“Lý gia thần nhiều đời trung lương, hôm nay bệ hạ nhất định phải làm chủ cho vi thần, không thể để thúc phụ uống mạng ở trường săn này!”

“Còn trẻ lại mất sớm, đáng tiếc, đáng tiếc...”

“Mũi tên đó đúng là của Phiêu Kỵ tướng quân...”

“Trẫm muốn một lời giải thích.” Lưu Triệt tiếp tục tới gần.

Hoắc Khứ Bệnh nhìn quanh, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, mọi người lập tức an tĩnh lại, hồi lâu sau, chàng cao ngạo nói, “Như người đã thấy, như mọi người nghĩ, thần không còn gì để nói.”

“Không phải hấn, nô tì tận mắt nhìn thấy.” Tôi không thể dễ dàng cho qua, bước đến gần Lưu Triệt.”

“Phu nhân cũng biết là do kẻ nào gây nên? Nơi này chỉ có thúc phụ và tướng quân.” Lý Lăng hỏi ngược lại.

Lưu Triệt ánh mắt sắc bén đảo qua tôi, tôi khẳng định, “Nô tì tận mắt nhìn thấy, lúc ấy Phiêu Kỵ tướng quân cùng Lang trung lệnh đang tỷ thí tên pháp, một bóng đen ở trong rừng xẹt qua, Lang trung lệnh liền bị hạ độc thủ.”

“Bóng đen? Phu nhân nói thế ai tin được! Trong trường săn này chỉ có người đi săn, thúc phụ thần thường ngày không có hiềm khích với ai, là ai muốn hại người?”

“Bổn cung không biết nhưng lời ta nói là sự thật, không hề gian dối!” Tôi vừa nói xong cũng hiểu lời này rất gượng ép, mọi người lại thổn thức không thôi, bất chợt lời tôi nói đã trở thành lý do giải vây cho Hoắc Khứ Bệnh.

“Ha ha... Thúc phụ thần lòng mang bất mãn làm ngộ thương Đại tướng quân, việc này ai nấy đều biết, Phiêu Kỵ tướng quân nếu để bụng thì có thể nói ra, vì sao lại phải tăng thêm oán thù?” Lý Lăng nhanh chóng đảo lời nhắm thẳng vào Hoắc Khứ Bệnh.

Tôi nghe thấy mà giật mình, Lưu Triệt hiển nhiên đã bị thái độ trầm mặc của Hoắc Khứ Bệnh chọc giận, thêm nhân chứng vật chứng, lại có đông đảo đại thần ở đây, hấn lập tức hạ lệnh giải Hoắc Khứ Bệnh ra ngoài, tước bỏ chức vị Đại tư mã, giam lại chờ lệnh.

Tấn thăm kịch chấn động lại bị qua loa xem xét nhưng tôi hiểu mục đích của người bày bố đã đạt được.

“Vì sao không giải thích, vì sao không nói?” Tôi đến chỗ Hoắc Khứ Bệnh hạ giọng nói.

“Có tác dụng gì? Sẽ chẳng ai tin cả.” Chàng cởi áo choàng, nhìn xác Lý Cẩm được nâng đi.

“Nhưng chàng không nói thì sẽ không thể rửa sạch được tội danh này!” Tôi lo lắng đến hồng cả mắt.

“Muốn gán tội cho người khác thì cần gì chờ thủ đoạn? Ta chưa từng nghĩ bên cạnh lại tồn tại kẻ có tư tâm tàn độc đến thế, ta không cam lòng nhưng lòng lại nguội lạnh.” Trong mắt chàng là nỗi buồn xót xa, dỡ áo giáp và kiếm xuống, chàng cô độc bước đi.

Cả đời vâng phục, không màng sinh tử, lại có người dùng phương thức xấu xa ấy để hãm hại, lòng chấn động há chỉ có thể dùng một, hai từ là có thể nói hết?

Tín ngưỡng bị hủy càng làm cho người chết tâm hơn so với sự tàn khốc của chiến tranh.

“Hồi cung.” Lưu Triệt lạnh lùng ra lệnh.

Tôi đứng yên bất động. Hắn giơ tay ra, tôi để mặc hắn dẫn tôi về.

Trở lại Chiêu Tiên Các, Lưu Triệt cho các cung tì lui ra rồi đứng đối diện với tôi, “Vì sao nàng lại ở trường sân?”

“Bệ hạ ngay cả thị phi cũng chẳng phân biệt được, còn so đo việc nhỏ này làm gì?” Tôi châm biếm.

“Trong tình huống đó, trăm ngàn ánh mắt đều đổ dồn về, sao trăm có thể kéo dài?”

“Nói vậy thì có thể định tội cho hắn sao?” Cảm xúc của tôi không chỗ phát tiết, Hoắc Khứ Bệnh tới bước đường này tôi chưa bao giờ dám nghĩ đến.

“Tất cả chứng cứ đều chỉ vào hắn, giúp thế nào đây? Trẫm xem ra, hắn cũng không thoát khỏi có liên quan!” Lưu Triệt sắc mặt xanh mét, cánh tay vô thức đung vào bụng tôi.

Bỗng dưng một cơn đau quặn lên, tôi lui về phía sau vài bước, vịn bàn chống đỡ, “hắn vô tội.”

“Trẫm không muốn lại nghe được từ miệng nàng những lời về hắn!” Hắn nắm cầm tôi, ánh mắt nói cho tôi biết, hắn vẫn chưa quên, tới bây giờ hắn vẫn luôn để ý đến quá vãng giữa tôi và Hoắc Khứ Bệnh.

“Nếu bệ hạ vẫn để ý thì cần chi phải khổ sở giam nhốt thiếp thế này, ngày đó hỏa thiêu cung điện người nên để mặc thiếp lặn lẽ biến mất đi.” Tôi một tay che bụng, một tay hất tay hắn.

“Nhiều năm qua, sự sủng ái trẫm dành cho nàng chỉ được xem là giam nhốt thôi sao?” Hắn run run siết tay tôi.

“Người hối hận? Người còn muốn hại chết con của mình lần nữa ư?” Tôi cười văng lên, âm tiết phát ra vỡ vụn.

“Ngoan ngoãn nghe lời, tận tâm hầu hạ, trẫm sẽ để lại nàng bên cạnh, sinh con nối dõi cho trẫm, đừng mơ mộng bỏ trốn!” Hắn giữ thắt lưng tôi, bao bọc cái bụng căng tròn.

Khi bóng dáng hắn biến mất ở ngoài cửa thì lệ trong mắt tôi cuối cùng cũng rơi xuống, tôi không biết vì sao tôi còn cố chấp nữa.

Kết cục này từ lâu tôi đã biết, tôi chỉ hận bản thân yếu đuối, trái tim vốn tưởng đã được tôi luyện đến chai cứng đã đi đâu mất rồi?

Ai sống ai chết có can hệ gì đến tôi, đó là con đường của họ, chẳng bao giờ dính dáng với số mạng của tôi.

Vụ án Phiêu Kỵ tướng quân bắn chết Lý Cẩm đã nhanh chóng lan truyền rồi cũng nhanh chóng bị áp chế.

Lưu Triệt hiển nhiên đã không để chuyện này bị biết đến quá nhiều.

Ngoài dự liệu của tôi, hắn chưa nghiêm phạt Hoắc Khứ Bệnh nhưng lại lột bỏ điền sản để cảnh cáo.

Ngày thứ ba sau khi mọi chuyện lắng xuống, Lưu Triệt đón Vân nhi đến Cam Tuyền Cung, an trí ở Tử Ngọc Các.

Độc sủng mười ngày rồi chợt sắc phong Phu quân, ban thưởng 8 trăm thị hầu, tứ phong danh hào Vân.

“Phu nhân, bệ hạ đã hơn một tháng không đặt chân đến Chiêu Tiên Các.” Nhã Dư chải mái tóc đen huyền cho tôi.

“Bốn cung có mang, tất nhiên không thể tận tâm hầu hạ bệ hạ.” Tôi cầm lấy cây trâm ngọc cài lên búi tóc.

“Nhưng thăm hỏi Phu nhân thì vẫn có thể chứ.”

“Hôm qua trâm ngọc, hôm nay ăm tử ngọc, phong thủy lưu chuyển, thịnh suy luân phiên, xưa nay vẫn luôn thế, đừng lo lắng.” Tôi khoác áo lông cừu đứng dậy, Nhã Dư giúp tôi sửa sang lại rồi nói, “Phu nhân muốn đến núi Cam Tuyền sao?”

Tôi gật đầu, nàng hiểu ý để tôi đi.

Cam Tuyền có núi non, ra khỏi Chiêu Tiên Các, hướng bắc là một con đường mòn quanh co dẫn đến núi.

Trong rừng chim ca hoa thơm, rất an tĩnh.

Tôi thường đi dạo giữa mảnh rừng đào ở lưng chừng núi, ban đầu đào vẫn chưa nảy mầm.

Đứng ở chỗ này có thể thấy được trọn cảnh Cam Tuyền Cung, cảnh lá ươt sùng sượng mai, nhìn ra xa xa còn thấy được Hoa Dương Cung sừng sững cao ngất.

Tôi cứ lẳng lặng ngóng nhìn, có thể cảm nhận được sự hiện diện của chàng, chỉ có vào lúc này, tôi mới có thể cảm thấy chàng vẫn còn đó.

Sẽ có một ngày chàng ra đi, hết thấy những yêu hận quán quýt rồi cũng sẽ như một làn gió nhẹ thoảng qua không để lại dấu vết.

Rất nhiều chuyện khi đứng ở một góc độ khác sẽ thấy nhiều mặt khác nhau, ví như cung cấm lúc này, không còn giống một nơi sâm nghiêm cẩn mật nữa mà ngược lại, toát lên vẻ trong lành khoáng đạt, cách Cam Tuyền trăm dặm nhưng thật ra cũng không xa xôi gì.

Hôm trước, hoa đào còn e ấp mà nay đã rực rỡ khoe sắc.

Phía nam Hoa Dương Cung là Tử Ngọc Các, thường xuyên có tiếng đàn sáo réo rất vọng tới, không biết Vân nhi có giống như tôi, say đắm trong lòng vua mà mơ mơ màng màng sống?

Vũ kỹ của nàng rất chân khiết, bộc lộ niềm ái mộ của nữ tử đối với người trong lòng.

Vũ kỹ ấy cả đời tôi chỉ có một lần, nhiều năm trước, đêm vắng trăng thanh bên ngoài thành Trường An, chàng vung kiếm, tôi khiêu vũ, rượu nồng ý tận say men tình.

Ai đã từng thề hứa trọn đời trọn kiếp không xa không rời, ai đã từng cho rằng vĩnh viễn không phân ly? Non nước thanh bình chẳng qua cũng chỉ là một chốc phù du.

Vào hạ không lâu, tôi đã mang thai tháng thứ bảy, hành động bất tiện nên không còn nhướn lên nhìn về nơi xa được nữa.

Tới bây giờ, Lưu Triệt đã ba tháng chưa đặt chân đến Chiêu Tiên Các, cuộc sống sinh hoạt của tôi vẫn tuân thủ từng bước, mỗi ngày sẽ có thái y bắt mạch, cơ thể được chăm sóc tốt nhưng vẫn không bởi thai nhi ngày một lớn mà thêm đầy đà, ngược lại càng thêm gầy yếu.

Y phục lúc trước chỉ vừa khít được vùng bụng, còn vai và tay áo đã thùng thình cả.

Cái bụng căng tròn trên cơ thể gầy guộc lại trở nên xấu xí tẻ.

Lý Quảng Lợi cùng Lý Duyên Niên thường xuyên mang thuốc bổ đến rồi ngồi lại Chiêu Tiên Các một lát.

Lý Duyên Niên lúc đầu còn khuyên nhủ tôi, tôi không còn muốn truy cứu ai đã nhọc lòng đạo diễn vở kịch đó nữa.

Những chuyện này đã chẳng còn quan trọng.

“Tiểu muội, đại ca dù thế nào cũng không làm chuyện gây tổn thương đến muội, còn việc này, không đơn giản như muội nghĩ đâu.” Lý Duyên Niên thấy tôi dờ dẫm nhìn ra ngoài thì không nhịn được nói.

“Các huynh làm gì cũng chỉ vì yêu muội, muốn tốt uội.” Tôi thu hồi ánh mắt.

“Sẽ có một ngày muội hiểu.” Lý Duyên Niên bỗng vuốt tóc tôi.

“Hi vọng sẽ không quá trễ.” Tôi cũng không lảng tránh, lòng bàn tay ấm áp của hắn khiến trái tim lạnh lẽo đã lâu của tôi chợt trở nên ấm hơn.

Thai nhi trong bụng ngộ nguây, bàn tay tôi đặt lên cái bụng nhô cao, có con luôn bầu bạn bên tôi, tôi thấy mãn nguyện rồi.

Đêm hè, cái nóng làm tôi ngủ không an.

Tôi tắm rửa thay đồ thì chợt phát hiện cổ tay đã gầy đi quá nhiều, nắm vào bát cấn cũng có thể bẻ gãy, xương quai xanh lộ rõ, thịt thà đều tập trung lại vùng bụng.

Rõ ràng là sắc mặt hồng nhuận nhưng trong gương lại xuất hiện một gương mặt tái nhợt.

Vừa ngủ được một chút, giữa mộng lung tôi lại bị những âm thanh khác thường đánh thức.

Tôi xoay người, dưới ánh nến mờ nhạt nhìn thấy một bóng người quỳ rạp trước tháp.

Còn chưa kịp hô lên thì người đó đã ngẩng đầu, nước mắt giàn dụa, đó là Vân nhi!

“Phu nhân, cầu xin người cứu nô tì!” Nàng đến trước tháp nắm lấy vạt áo tôi.

Tôi không rõ, Lưu Triệt đã độc sủng nàng mấy tháng nay sao lại còn tới cầu xin người cũ là tôi.

“Phu quân vì sao không cầu xin bệ hạ, Bổng cung e là cũng không giúp được người.” Tôi gạt tay nàng ra.

“Nô tì mang thai long tự...” Nàng khóc lóc nhưng không buông tay.

“Vậy chúc mừng phu quân.” Tôi búi tóc, nói, “Bổng cung muốn nghỉ ngơi rồi, bệ hạ sẽ càng thêm cưng chiều người thôi.”

“Không, bệ hạ cũng không muốn đứa bé này.” Nàng chột cao giọng, búi tóc rối tung.

Tôi kinh ngạc, nàng lại nói, “Bệ hạ ngay từ đầu đã cho nô tì dùng thuốc tránh thai nhưng nô tì không cam lòng nên đã lén đổi thuốc. Vốn tưởng rằng mang được long thai, bệ hạ sẽ đổi ý nhưng hôm nay bệ hạ đã nổi cơn thịnh nộ, nói là sẽ không giữ lại hài tử của nô tì.”

Nàng nói năng lộn xộn, tôi xuất thần một lát vì không rõ Lưu Triệt rốt cuộc muốn gì.

“[Thánh ý của Bệ hạ ai có thể làm trái.” Tôi dựa vào tháp nói, “Người tự cầu phúc đi.”

“Bệ hạ nói tất cả đều theo ý của Phu nhân, nếu người đồng ý, nô tì có thể sinh hạ hài tử.”

“Hoang đường, hài tử của người và bệ hạ, Bổng cung không thêm bận tâm, sinh hay không liên can gì đến ta!” Tôi vội gọi cung tì, kéo Vân nhi xuống.

Nàng liên tục năn nỉ nhưng lòng tôi lại không một gợn sóng, tôi không có năng lực, càng không có tâm tư hỏi đến, tôi thậm chí còn không thể tự bảo vệ mình.

Tiếng kêu van xin của Vân nhi dần biến mất ngoài cửa, tôi trở người, phát hiện dưới thân ẩm ướt, tấm chăn đã ướt sũng mồ hôi.

Giữa đêm hè mà lại khiến tôi rét lạnh, không kiềm được run lập cập.

Tôi sờ soạng, uống hết nửa chén trà lạnh.

Mấy ngày sau, Vệ Tử Phu sai người gọi tôi đến Tử Điện tụ họp, tôi bụng đã to, phải nhờ cung nhân trái phải nâng đỡ, chậm rãi đi tới.

“Ở đây ta có mấy loại thuốc bổ tiến cống tốt nhất, Phu nhân gần đây hơi gầy, nên tắm bổ nhiều.” Nàng đưa cho tôi hộp gỗ, tôi bình thản nhận lấy.

“Hoàng hậu nương nương còn có chuyện gì chẳng?” Tôi duỗi thẳng hai chân, bởi vì đang có mang nên chẳng câu nệ lễ tiết.

“Mời Phu nhân đến, đó là thay Bổng cung chép một bộ kinh văn.” Vệ Tử Phu mở một thẻ tre, mang bút lông nghiêng mực lên.

Tôi hơi sửng sốt, “Nô tì chữ xấu, không hợp đâu.”

Vệ Tử Phu lại nói, “Bổng cung không nhìn rõ chữ, làm phiền Phu nhân.”

Tôi còn đang do dự không biết có nên viết hay không, Vệ Tử Phu đã đẩy thẻ tre tới trước mặt tôi, tôi cầm bút lông lên, chưa hiểu gì cả.

Nàng dịu dàng động viên khích lệ, cuối cùng tôi cũng viết vài chữ, Vệ Tử Phu ở bên thản nhiên nói, “Ngày hôm trước, Vân phu quân đã bắt hạnh sinh non.”

Tôi chấn động nghiêng về trước, cảm thấy bụng quặn đau nhưng rồi lại trấn tĩnh cười nói, “Quả thật đáng tiếc.”

“Phu nhân trong lòng không một chút áy náy?” Vệ Tử Phu thu hồi thề tre, đôi mắt phát sáng.

“Nô tì cho tới bây giờ đều không thẹn với lương tâm.” Tôi nói xong thì chống án đứng lên, “Nô tì mệt rồi, xin được cáo lui trước.”

“Tiễn Phu nhân đi!”

“Không cần.” Tôi phát tay, dọc đường thấy trái tim đập bình bịch, hình ảnh Vân nhi đêm đó quỳ gối trước tháp tôi, lệ rơi đầy mặt không ngừng quay cuồng trước mắt.

Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết. Bản thân liệu thật sự có thể không thẹn?

Trở lại Chiêu Tiên Các lại bất ngờ thấy Lưu Triệt đang ngồi trên tháp, tôi đi vào hành đại lễ.

Đã lâu không gặp, hần nâng tôi dậy, “Trầm hôm nay ngủ lại Chiêu Tiên Các.”

“Có thể nói cho thiếp biết, vì sao phải làm vậy không?” Tôi tránh hần.

“Quyền quyết định ở trong tay nàng, cảm giác thế nào?” Hần cười, giống như đang nói về một trò chơi.

“Cảm giác rất tốt, nô tì vô cùng hứng thú.” Tôi cũng cười, còn cười đến sáng lạn.

Ngừng cười, tôi rúc vào lòng Lưu Triệt nói, “Bệ hạ, lần này người lại ngựa quen đường cũ rồi.”

“Ái phi cũng thế!” Hần nâng cầm tôi lên, mạnh mẽ hôn xuống.

Chuyện Vân phu quân sinh non cuối cùng cũng chìm ngấm như thể nàng chưa bao giờ xuất hiện trên đời này.

Những ngày an nhàn trôi qua không được mấy, đêm đầu thu đã có gió mát thổi qua.

Lưu Triệt ở Thừa Quang Cung nghị sự, tôi một mình ngồi ngoài các ngắm sao, màn đêm an tĩnh làm cho cả tinh thần lẫn thể xác của tôi đều được thả lỏng, chỉ muốn cứ ngồi vậy cho đến trời sáng.

Đêm càng lúc càng sâu, ngắm sao đến mê man thì đột nhiên từ phía xa bỗng bùng lên một ánh lửa, phút chốc lan rộng khắp núi đồi, chiếu sáng cả nửa Cam Tuyền Cung.

Tôi đứng phắt dậy, trong lòng không hiểu sao xuất hiện cảm giác đau thương, theo ánh lửa bốc cao càng lúc càng sâu sắc.

99. Chương 99: Lưu Linh

Chết không có gì đáng sợ, đáng sợ là vẫn còn vướng bận.

“Đây là sao?” Tôi xoay người, ngơ ngắc giống Nhã Dư.

Tiếng bước chân dồn dập từng hồi, ánh đuốc chiếu sáng cả con đường núi.

“Phu nhân ở đây!” Trần Lộc cùng đoàn thị vệ vội vàng tiếp giá, đao kiếm vung lên trong tư thế sẵn sàng đón địch.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Xin Phu nhân mau trở về tẩm cung.” Trần Lộc thần sắc nghiêm túc.

Đường núi gập ghềnh nhưng bởi tình thế gấp rút tôi bước đi vội vàng, bụng tôi đã rất to, từng bước chân loạng choạng đến nỗi Nhã Dư gần như phải gồng sức dùng cả cơ thể để đỡ tôi, các thị vệ lại không dám đến gần.

Còn chưa đi đến chân núi, trong rừng một bóng người chớp lên, ánh kiếm thoáng qua, tôi thậm chí không kịp nhận ra thì người đã xông tới.

“Bảo hộ Phu nhân!” Không biết ai hô lên, đám đông hỗn loạn đứng hình một chút rồi đồng loạt lao về phía tôi.

Bây giờ tôi đã có thể kết luận, người này không phải loạn thần mà là cường đạo.

Tôi cố sức tránh né, Trần Lộc giương kiếm ngăn tôi ở phía sau, tiến thẳng đến chân núi.

Mắt thấy địch đông ta ít, tất cả thị vệ đều xông tới, hấn ta khí thế tàn nhẫn, chiêu nào chiêu nấy trí mạng.

Xung quanh Chiêu Tiên Các không có nơi ẩn núp, nhìn về sau lại đang có viện binh tới.

Trận giao phong hỗn loạn, tôi ra sức bảo vệ bụng, vừa lảo đảo một cái đã được ai đó đỡ thất lưng.

“Tiểu muội, nhị ca ở đây, đừng sợ!” Khuôn mặt Lý Quảng Lợi nửa chìm nửa nổi trong ánh lửa.

Tôi bám vào vai hắn, trốn phía sau.

“Dư nghiệt của Hung Nô lên lên vào cung, tất cả cẩn thận!” Lại một đao bổ tới, hắn dùng thân bảo vệ tôi, không ngờ vai bị kẻ kia chém tới.

“Nhị ca!” Tôi sợ hãi kêu lên lại bị hắn nói át, “Ta giữ chân hắn, để Trần Lộc đưa muội rời khỏi đây!”

“Huynh bị thương rồi!” Tôi cố nhìn vào đám cây cối tối hù phía sau.

Bàn tay Lý Quảng Lợi đặt ở vai tôi siết lại nhưng khuôn mặt thì bình thản đến lạ, còn cương quyết khác thường, “Bảo vệ tốt đứa trẻ, nhanh chóng rời khỏi đây!”

Không đợi tôi đáp lời hắn đã ra hiệu cho Trần Lộc, Trần Lộc thoát khỏi vòng đấu, Lý Quảng Lợi động thân, rút kiếm lao vào.

Tôi bước vội theo Trần Lộc, hắn vừa đỡ thất lưng tôi vừa gia tăng tốc độ, “Phu nhân thứ cho thuộc hạ vô lễ.”

Lấn vào rừng cây tối đen, bộ hạ của Lý Quảng Lợi đã chặn bọn người kia lại, bóng lưng của hắn dần khuất tầm mắt, tôi bỗng nhiên đau xót nhưng tình hình nguy cấp, không thể dừng lại.

Trần Lộc đã bị thương, bước chân chậm lại, đêm tối trăng bị che khuất, chạy một lúc lâu cũng không biết mình đang ở đâu.

“Vì sao Cam Tuyền Cung rộng lớn lại phòng bị sơ hở như thế?” Tôi mệt nhọc dựa vào thân cây.

“Quần môn luôn thủ vệ sâm nghiêm, không biết đám tặc tử này từ đâu lên vào, hướng hồ...” Trần Lộc đột nhiên dừng lại.

“Nói tiếp đi.” Tôi chăm chú.

“Cường đạo cũng không đánh vào Hoa Dương Điện đang thảo luận chính sự mà lại đánh thẳng đến Chiêu Tiên Các.” Hắn ngẩng đầu, con ngươi thâm trầm.

Tôi bước chần chừ, trước mặt là một tòa cung điện đã lâu không tu sửa, cách Cam Tuyền Cung hơn mười dặm có rất nhiều nơi tôi chưa bao giờ lui tới.

Trần Lộc đẩy cửa vào, dùng đá đánh lửa châm nến.

“Phu nhân trước hãy tạm tránh ở đây, tướng quân đã huy động nhân mã, sẽ nhanh chóng bình ổn thôi.”

Tôi gật đầu nhưng ngoài cửa lại vang lên tiếng vó ngựa, Trần Lộc cảnh giác đứng dậy, tiếng bước chân càng lúc càng nhanh, khi cánh cửa vừa được đẩy ra, tiếng đao kiếm chạm nhau chói lọi.

“Tướng quân!” Nghe Trần Lộc quát to, tôi nhìn sang, Hoắc Khứ Bệnh nhanh chóng thu tay lại, ánh mắt phức tạp nhìn tôi.

“Thuộc hạ ra ngoài chờ lệnh.” Trần Lộc vội vàng xuất môn.

Tôi không ngờ lại gặp được Hoắc Khứ Bệnh ở chỗ này, “Cường đạo xâm nhập, vì sao tướng quân lại ở đây?”

Hắn chần chờ chốc lát, chậm rãi đến gần, “Nói cho ta biết, vì sao muốn xuất cung?”

“Hoắc Khứ Bệnh?” Tôi không hiểu ra sao.

Bàn tay chàng mềm mại vuốt ve khuôn mặt tôi, đầu ngón tay chạm nhẹ, “Đợi ta bình ổn cục diện sẽ tới gặp nàng!”

Chàng dùng hết sức lực ôm tôi vào lòng.

Cảm giác vừa quen vừa lạ ủa về, trong cung điện tắm tối nay lại càng dâng thêm xúc cảm trầm luân.

“Muội không hiểu ý chàng...” Tôi ở trong vòm ngực rộng lớn của chàng càng thêm nghi hoặc.

Chàng không đáp, cúi đầu lấy ra một thanh tre trịnh trọng đặt vào tay tôi.

Nương theo ánh nến, tôi đọc thanh tre thì run rẩy không nói nên lời, mặt trên đó viết rằng hôm nay ngay tại nơi này, xin Hoắc Khứ Bệnh mang tôi rời cung.

Càng làm tôi lạnh người là chữ trên đó đích thị là chữ viết của tôi!

Cầm thanh tre tôi chậm rãi ngẩng đầu, nghẹn ngào một chút nói, “Muội chưa bao giờ đưa nó cho chàng!”

Chàng chấn động, “Đây là chữ của nàng, ta không nhìn nhầm!”

Trong điện không khí ảm ảm nổi bất an, một hồi sau, chàng lẳng lặng đứng đó, bờ môi khê nhếch nhưng không nói lời nào, thế mà tôi lại đọc ra được từ ánh mắt của chàng.

“Chàng triệu tập quân đội?” Tôi lại một lần nữa hỏi.

Hoắc Khứ Bệnh giật mình, rồi nặng nề gật đầu, “Lần này quả thật sơ sẩy.”

“Chàng phải lập tức rời khỏi đây, không thể để ai phát hiện chàng và muội ở cùng nhau, nhanh chóng thu binh trước khi bị hạ nổi giận!”

Lời còn chưa dứt, ngoài điện binh mã chợt kéo đến, tìm tôi chùng xuống, liên tục lui về sau, “Đã trễ rồi!”

Hiện tôi và chàng đã không còn đường lui nữa.

Hoắc Khứ Bệnh đột nhiên nở nụ cười, cười đến đau lòng, giọng chàng như mang theo ma lực từ tính, lại một lần nữa quay đầu nói, “Trên đời này, chỉ có nàng mới có thể khiến ta đánh mất chính mình.”

“Chàng đi đi, đi ra từ cửa sổ!” Tôi đè nén lồng ngực run rẩy đẩy chàng về phía sau.

Bên ngoài tiếng ồn ào náo động ngày càng rõ, “Việc đã đến nước này, ta sẽ gánh mọi trách nhiệm.”

Tôi từng bước tiến lên, ôm lấy chàng từ sau, cái bụng căng tròn dán lên lưng chàng, “Không được, muội không thể trở mặt nhìn chàng đi...”

“Dao Ca, nàng nói cho ta biết.” Chàng quay người, nâng mặt tôi lên, con ngươi lấp lánh ánh sáng mãnh liệt trong bóng tối, “Đây có phải cuộc sống nàng muốn, là thiên hạ mà nàng muốn không? Qua đêm nay, Lý thị nàng sẽ vinh sủng cực thịnh, nàng sẽ hạ sinh hoàng tử, trở thành phi tần được tôn quý nhất thế gian, thậm chí còn có thể trở thành hoàng hậu. Nàng muốn thế sao, mẫu phượng đã cách nàng không xa.”

Tôi lắc đầu quây quây, nước mắt lăn dài, “Muội chưa bao giờ muốn!”

“Vì sao không nói cho ta đó là ý muốn của nàng, như vậy ta có thể không còn vướng bận mà ra đi!”

“Chàng muốn đi đâu!” Tôi đột nhiên bừng tỉnh, lời chàng nói như nhát búa nện vào lòng tôi, tôi ra sức ghì chặt chàng, “Chàng không thể đi, không thể rời khỏi Trường An.”

Tôi đã có thể ngửi thấy hơi thở của cái chết đang bức bách, áp sát đến gần.

“Từ lúc Lý Cẩm chết thì ta đã biết, Trường An không còn là nơi ta thuộc về nữa rồi.”

Ánh lửa không ngừng tiến gần tới, tiếng người nói chuyện đan xen, tôi ôm chàng không chịu buông tay, “Chàng không thể đi, không thể đến Sóc Phương... Muội van xin chàng, được không?”

“Lần này đi sẽ không hẹn ngày gặp lại, vì thần nguyện mong Phu nhân vĩnh hưởng an khang.” Chàng vịn tay tôi ra khiến tôi suy sụp dựa vào tường.

“Nếu chàng đi rồi, muội sẽ quên chàng, sống chết cũng chẳng liên can đến muội.” Tôi chan chứa nước mắt, khó nhọc rít qua kẽ răng.

“Được, cầu mong Phu nhân tuân thủ lời đã nói.” Chàng đặt thanh tre lên lửa đốt cháy.

Người ngựa đông đúc bao vây bên ngoài chật như nêm, đôi mắt bị nước phủ mờ không còn thấy rõ, không còn nghe rõ gì nữa, chàng vừa bước chân đi thì bức tường kiên cố trong tim tôi cũng ầm ầm sụp đổ.

Con đường không có lối về này sẽ khiến chàng không bao giờ có thể quay đầu được nữa.

Chỉnh trang lại mình, tôi dùng hết khí lực bước ra, Hoắc Khứ Bệnh đứng trước đại quân, tôi ôm bụng bước chậm từng bước.

“Phiêu Kỵ tướng quân, tại sao giặc Oa lại xuất hiện?” Lưu Triệt từ đám người đi ra.

“Sự việc diễn ra bất ngờ, vì bảo đảm an toàn của bộ hạ, thần mới tự tiện điều binh.” Hoắc Khứ Bệnh bình tĩnh đi đến trước mặt Lưu Triệt, quỳ một gối xuống bái.

“Bảo đảm an toàn của trăm?” Lưu Triệt sắc bén nhìn về phía tôi, tôi nắm chặt hai tay mới có thể ngăn mình càng thêm đau đớn.

“Vâng!”

“Chỉ một canh giờ ngắn ngủi mà tướng quân có thể xuất hiện trong cung của trăm, triệu tập ba quân, còn không phải là có ý đồ bức vua thoái vị!”

Hắn nhấn mạnh câu nói sau cùng, nhất thời tất cả lặng ngắt như tờ, bức vua thoái vị là tội không thể tha, là trọng tội mà không thần tử nào gánh nổi.

“Tâm tư của thần có trời đất chứng giám.” Hoắc Khứ Bệnh vẫn bình tĩnh nói.

“Xem ra trăm đã cho người quyền lực nhiều quá rồi!” Hai người đối diện nhau, dưới bóng đêm ngọt ngào càng khiến người ta khó thở.

Hoắc Khứ Bệnh giơ tay lên, nắm chặt rồi lại buông ra, cuối cùng chậm rãi đưa tay vào ngoại bào.

Thời gian như dừng lại, sắc mặt Lưu Triệt tối tăm, ánh mắt Hoắc Khứ Bệnh ẩn nhẫn, tất cả thu vào mắt tôi lại thành một mảng mờ nhạt vắng vắng.

Gió chợt nổi lên, ánh đuốc lay động, Hoắc Khứ Bệnh cầm trên tay ấn tín vàng và hỏ phù đồng.

Người lãnh hỏ phù có thể điều động binh lính, đại diện cho thánh ý của Thiên Tử, đây là đỉnh cao quyền lực.

Mà giờ khắc này, ý tứ của Lưu Triệt đã rõ, hắn không còn tín nhiệm Hoắc Khứ Bệnh, cũng có thể nói, hắn đã không còn cần chàng, hắn muốn thu hồi quyền lực và niềm tin.

“Bộ hạ, người đã quên là ai thay Đại Hán chinh chiến sa trường, là ai dốc nửa đời vinh hoa, cho tới bây giờ vẫn không màng danh lợi, chẳng lẽ chỉ đổi lại được những điều này?” Tôi khó nhọc quỳ xuống, che kín mặt đất đầy cát sỏi.

“Ái phi đang cầu xin cho hắn?” Lưu Triệt ý vị sâu xa nói.

“Ha ha, bộ hạ lắm rồi.” Tôi quật cường ngẩng đầu, “Nô tì đang hối tiếc cho tướng quân!”

“Đừng nói nữa, tâm ý thần đã quyết, xin được đến Sóc Phương thủ vệ biên thổ.” Hoắc Khứ Bệnh cúi đầu, Lưu Triệt tiếp nhận hỏ phù và ấn tín, cuối cùng nâng Hoắc Khứ Bệnh dậy, “Chuẩn!”

Bụng đau quặn nhưng tôi vẫn sống chết chịu đựng dù như đang có cả ngàn kim châm vào đau đớn, đồng thời cũng châm vào tim tôi.

Lưu Triệt cho vũ lâm quân lui ra, chốc lát toàn sân đã trống trải, chỉ còn lại ba người chúng tôi, trong không khí thình lạng, không ai phát hiện dưới thân tôi đã ướt đầm, máu tươi thấm qua lớp vải đỏ thẫm, không biết qua bao lâu, tôi cuối cùng cũng tối mắt, ngất đi.

“Triệu tập tất cả thái y đến Chiêu Tiên Các, chậm trễ xử tử lập tức!”

Tôi được đặt lên nhuyễn tháp, cơn đau không xa lạ hết đợt này đến đợt khác ập đến, đây là dầu sanh, tôi muốn cất tiếng nhưng cuối cùng lại cắn nát đầu lưỡi, mùi máu tanh tanh ngọt ngọt chảy xuống cổ làm tôi ho sặc sụa.

“Phu nhân sắp lâm bồn, bệ hạ tạm thời xin hãy tránh đi!” Lão thái y run run nói.

“Trẫm muốn các người dốc toàn lực cứu trị, mẫu tử bình an, nếu không, mang đầu đến gặp trẫm.” Hắc cúi người vỗ về tôi đang cực độ bất an.

“Bệ hạ...” Tay tôi nắm lấy vạt áo hắc ở bên giường, “Nô tì cầu xin người, đừng...”

“Đừng nói nữa, hài tử của chúng ta sắp ra đời rồi.” Hắc nửa ngồi nửa quỳ, cầm tay tôi, lúc này đây ánh mắt của hắc ôn nhu vô hạn, như hai người khác nhau vậy.

Tôi cố sức lắc đầu, “Bệ hạ nếu không đồng ý, nô tì không an lòng, có chết... cũng không thể nhắm mắt!”

“Trẫm không cho phép nàng nói lung tung, nàng sẽ không sao! Việc của Phiêu Kỳ tướng quân trẫm tự có chủ ý!”

“Thiếp biết, người không thể bỏ qua cho chàng...” Tôi buồn bã cười nói, trái tim đau đớn khiến cơn đau của tôi càng trầm trọng hơn, tôi nhắm mắt lại, mất hết can đảm.

“Phu nhân có hiện tượng rong huyết, xin bệ hạ tránh ra, chúng thần phải tức tốc chữa trị!” Căn phòng đầy người đồng loạt quỳ gối.

“Phải bảo đảm mẫu tử bình an!”

Tôi chợt buông tay, hai hàng lệ đã chảy rơi, “Lưu Triệt, tôi hận người... hận người...”

Lưu Triệt không biết có nghe được tiếng thì thầm của tôi hay không nhưng vẫn đứng dậy rời đi, tôi mệt mỏi lún người xuống tháp như cá mắc cạn đang hấp hối.

Trong nỗi thống khổ vô tận tôi gần đánh mất ham muốn được sống, hài tử mà tôi luôn mong mỏi được nhìn thấy vì sao lại đến trong lúc này...

Dập dềnh chìm nổi không biết bao lâu, sức lực toàn thân dần rút cạn, trước mắt là một vùng trắng xóa.

Tiếng trẻ sơ sinh òa khóc kéo tôi ra khỏi nỗi tuyệt vọng, đồng thời nhắc nhở tôi, cuộc sống vẫn tiếp diễn, phải sống để đối mặt.

“Chúc mừng bệ hạ, phu nhân đã hạ sinh hoàng tử!” Mọi người ồn ào chúc mừng không ngớt.

Tình cảnh vốn nên ấm áp, vốn là ân sủng vạn người mong lại chỉ làm cho tôi cảm thấy ngạt thở.

Tôi cự quỵ, nỗi đau bị xé rách quét qua, Lưu Triệt bước lại ôm lấy tôi, lại đụng phải bàn tay lạnh lẽo, trước mắt tôi là bàn tay thấm máu của hắc.

“Thái y! Vì sao lại thế?” Lưu Triệt kinh hoàng nổi giận quát hỏi.

“Phu nhân... Phu nhân khi hạ sinh đã tổn thương tâm mạch, chứng rong huyết có thể giảm bớt...”

“Đừng nói dông dài, trẫm muốn sự thật!” Tay hắc dừng giữa chừng, mà bên dưới tôi vẫn ồ ạt chảy máu, môi khó khăn mấp máy, lại không phát ra tiếng.

“Chỉ e là trong nhất thời không thể trị tận gốc, chỉ có thể giảm bớt...”

Thái y còn chưa nói xong, Lưu Triệt đã đạp hắc té ngã, “Nếu phu nhân có mệnh hệ gì, tất cả các người sẽ được tuần táng theo!”

Tôi được nâng lên, giữa móng lung có người đang cẩn thận rửa sạch thân thể bị tàn phá của tôi, khi khôi phục tri giác thì cảnh vật đã thay đổi, chân đệm bên dưới dày thêm, cảm giác suy yếu vì mất máu nhiều cũng giảm.

Đôi môi khô nứt, tôi như một cái xác khô kiệt cần nước tươi mát.

Còn chưa mở miệng, cánh môi mềm nhũn được cạy mở, dòng nước ấm áp rót vào.

Lưu Triệt bưng chén thuốc, từng ngụm bón cho tôi, thỉnh thoảng lại lau nước dính bên khóe miệng.

Tôi không muốn gặp hần, nghĩ đến cuộc đời của Hoắc Khứ Bệnh sẽ chẳng còn bao lâu mà tim như bị khoan dùi, khiến tôi không thể tha thứ cho hần, không thể tha thứ cho chính mình.

“Tiểu Dao, nhìn con chúng ta này!” Lưu Triệt thấy tôi nhúc nhích thì dịu dàng dỗ dành.

Tôi quay đầu qua, hần lại ôn nhu nói, “Trẫm đã nghĩ rồi, gọi là Lưu Bác đi. Trẫm muốn ban thưởng cho nó đất phong tước vị, không hề thua kém ai.”

Đất phong tước vị, những thứ đó đối với tôi có nghĩa lý gì? Chẳng gì cả, cuộc đời này tôi đã có rất nhiều nhưng chỉ là một giấc mộng hoa xuân.

“Nàng muốn thế nào mới có thể tha thứ cho trẫm?” Lưu Triệt quen nhìn thấy tôi phản kháng và tranh cãi ầm ĩ nên thái độ dửng dưng không giận không mừng của tôi lại làm cho hần luống cuống.

“Người sắp chết còn nói gì đến tha thứ?” Tôi khàn khàn nói.

Hần bỗng đứng riết róng ôm ghì tôi, tôi nhẹ như cánh chim, bất cứ lúc nào cũng có thể bay theo gió.

Lần này không giống lần trước, cơ thể của tôi đã trải qua quá nhiều trận đau ốm nên bây giờ, dù là thần đan tiên dược cũng không cách nào trị được.

Tôi chăm chú nhìn Lưu Triệt một lát, bỗng nhiên thấy mắt mũi lúc sáng lúc mờ, vươn tay ra nhưng lại không chạm đến được gì.

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi, đừng nói bây!” Hần đau lòng áp tay tôi lên mặt, giữ rịt không buông.

Tôi lại giật khóe môi, hần vội vàng cúi xuống, “Tôi hận người...”

Biểu tình vui mừng của hần cứng lại, một lúc sau mới buông tôi ra, “Phiêu Kỳ tướng quân đã khởi hành đến thành Sóc Phương, dù nàng có hận trẫm thế nào hần cũng không thể ở lại.”

“Tôi đã biết trước...” Tôi cử động, rút tay về, “Người có thể cầm binh quyền mà không cần lo lắng gì nữa, chúc mừng bệ hạ.”

“Trẫm...”

Tôi ngắt lời hần, “Nô tì không muốn nghe.”

“Được, vậy trẫm sẽ không nói nữa, Bác nhi rất giống nàng, trẫm sẽ bế tới cho nàng xem.” Hần thay đổi thần sắc, gọi cung tì ôm con tới.

Tôi có chết cũng không nhìn nó, nếu sinh ra quyền luyến thì không thể rời đi, tôi sợ mình sẽ không kiềm được mà luyến tiếc không buông.

Chết không có gì đáng sợ, đáng sợ là vẫn còn vướng bận.

Dù Lưu Triệt có khuyên nhủ thế nào tôi cũng không chịu nhìn đứa trẻ, không chịu vuốt ve nó dù chỉ một chút.

Tôi không xứng làm mẹ, tôi không thể thương yêu nó, đây vốn là một sai lầm, một hồi dây dưa đến chết.

Lưu Bác tròn tháng thì Lưu Triệt thiết yến phong cho nó làm Xương Ấp Vương, đây là điều từ trước tới giờ chưa hoàng tử nào có được.

Sức khỏe của tôi từ khi Lưu Bác ra đời đã như pháo hoa nở rộ nay đến lúc héo tàn.

Máu không ngừng ra, huyết khí hư nhược, dù đã tĩnh dưỡng mấy tháng nhưng vẫn không thấy khởi sắc, một hôm, tôi giật mình nhìn nữ tử trong gương mà xa lạ đến đáng sợ.

Đôi gò má gầy hóp, môi tái nhợt, trên khuôn mặt chỉ còn đôi mắt không chút thần thái.

Như đã già đi 20 tuổi, tôi lặng lẽ ngồi trước gương cả buổi chiều.

Tiếng khóc của Bác nhi không ngừng vang lên bên trong thất mà tôi lại ngoan cố không động đậy, gọi nữ hầu tới dỗ dành nó.

Cơ thể nhỏ bé đầy sức sống, nó mập mạp căng tròn càng làm nổi bật sự tiều tụy của tôi, ngón tay tôi đặt bên miệng, nó lập tức mở cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy.

Tình cảnh này như đã từng diễn ra khiến tôi nhớ tới Thiện nhi, bỗng nhiên lòng đau xót, tôi không gắng gượng được nữa, ôm chặt con vào lòng mà khóc không thành tiếng.

100. Chương 100: Hồn Về

Năm nay trời đông giá rét bất ngờ đến sớm hơn, có lẽ vừa qua hè, cũng có lẽ đã vào thu, tôi không nhớ nữa, ngày cứ qua ngày thế thôi.

Phụng ý chỉ Lưu Triệt, thái y trong cung ngày ngày đến Y Lan Điện bắt mạch cho tôi, hết lần này đến lần khác lặp lại một lí do thoái thác mệt mỏi phức tạp, từ trong mắt họ tôi đã hiểu, họ không thể nói nên bốn chữ: dầu hết đèn tắt.

Có ai hiểu rõ biến hóa của cơ thể hơn chính bản thân tôi, từng tác từng phân đều toát nên hơi thở chết chóc, thể xác này đã mất đi sức sống, chỉ không biết khi nào thì đứt đoạn thôi.

Những dược liệu quý giá hiếm hoi không ngừng đưa vào Y Lan Điện, lại không ngừng vào bụng tôi nhưng chẳng chút khởi sắc.

Tôi cả ngày mê man, đôi khi có thể ngủ nguyên ngày, ăn rất ít, nhưng Lưu Triệt vẫn kiên nhẫn và khoan dung, tiêu phí cả thời gian lên triều ở chỗ tôi.

Hắn không nói nhiều, có lẽ cảm thấy cả đời này tôi đã sinh cho hắn một đứa con trai nên luôn đồng ý mọi yêu cầu của tôi.

Bác nhi đã được năm tháng, trắng trẻo mốp mốp, rất mạnh khỏe, các cung nhân đều nói, ngũ hoàng tử rất giống bệ hạ, như được đúc từ một khuôn.

Chả trách ánh mắt Lưu Triệt mỗi lần nhìn Bác nhi đều yêu thương vô hạn như một người cha bình thường chứ không phải để vương trên vạn người.

Bạc tình nhất là gia đình đế vương, có lẽ cho đến ngày nay, tôi cũng đã rung động và hắn vốn cũng có tình cảm với tôi.

Mỗi khi mặt trời lên, Nhã Dư sẽ dìu tôi đi tản bộ trong vườn hoa sau điện, phần lớn thời gian tôi đều ngồi ngự liễn, lót tấm thảm dày, y phục kín kẽ che phủ cơ thể gầy guộc.

Giữa mùa hè, hoa cũng đã tàn, hoa tàn sang năm còn có thể nở nhưng người thì sao? Vĩnh viễn không thể trở lại.

Sau đó là những đêm dài lê thê khiến tôi ngọt ngào, dù rằng Lưu Triệt hàng đêm đều ngủ cùng tôi nhưng tôi vẫn cảm thấy lẻ loi hiu quạnh. Cơ thể hao mòn có thể khiến cho tinh thần rời rạc đến đáng sợ.

Nhắm mắt lại tôi có thể chìm vào giấc mộng miên man bất tận.

Thành Trường An trong mộng nguy nga cổ kính, cuối chân thành là dòng Vị Thủy cuộn cuộn sóng, bên bờ cây cỏ xanh um, dù là trong mộng, cũng có thể ngửi được hơi thở của tự do.

Rừng đào trong mộng bung cánh rực rỡ, nữ tử áo xanh đang nhẹ bước khiêu vũ giữa trời hoa, nàng không quay đầu lại nên tôi không nhìn rõ được mặt nàng.

Trong mộng tôi đến quân doanh bên ngoài thành Định Tương, đến đại mạc ngoài Tửu Tuyền quận, đến Kỳ Liên Sơn và đến những nơi mà thời gian mãi mãi chẳng bao giờ quay lại được nữa.

Nhưng trong mỗi giấc mộng hàng đêm lại cô tịch vì chẳng có bóng dáng chàng.

Tôi nghĩ, cuộc đời này chúng tôi cuối cùng cũng đã tận duyên, ngay cả trong mộng cũng chẳng gặp được.

Sớm hôm nay, tôi đứng dậy khỏi tháp thì thấy bên ngoài một cảnh trắng xóa, trận tuyết đầu mùa đến không báo trước.

Lưu Triệt ôm tôi từ phía sau, che phủ tôi thật kỹ rồi gối cằm lên vai tôi, hắn không dùng sức, chỉ ôn nhu nói, “Nếu nàng muốn, trăm sẽ ra ngoài tản bộ cùng nàng.”

“Nhưng sức khỏe của nô tì lại chẳng cho phép.” Tôi xuất thần nhìn ra ngoài, trong lòng mệnh mang mịt mờ.

“Không sao, trăm sẽ là chân của nàng.”

Lưu Triệt mình vận áo choàng đen, ôm tôi trong lòng, dù đã khoác ba lớp áo bông nhưng vẫn không ngăn được giá lạnh.

Hắn ôm tôi, trên lớp tuyết bên ngoài Y Lan Điện chỉ có dấu chân lúc nông lúc sâu của hắn.

“Trước đây, mỗi lần tuyết đầu mùa rơi thì trăm sẽ đến nơi này gặp mẫu hậu rồi cùng chơi đùa trong hoa viên, mẫu hậu luôn làm tất cả vì trăm nhưng trăm đã không cảm kích, chỉ oán trách bà không cho trăm chơi đùa thỏa thích.” Hắn dịu dàng như đang nói chuyện với trẻ nhỏ.

Tôi tựa vào vai hắn, tay cầm phiến lá dính tuyết, nhìn nó tan chảy trong lòng bàn tay, “Nô tì thích nhất là mùa đông, đắp người tuyết, ném tuyết, thỏa thuê đùa nghịch rất vui vẻ.”

“Đúng là, như trẻ con!” Hắn nhéo mũi tôi.

Mũi tôi chưa xót, “Tiểu nha đầu cũng đã làm mẹ người khác rồi, không còn nhỏ nữa.”

“Ở trong mắt trăm, nàng vẫn luôn là nữ tử bướng bỉnh.” Hắn ngăn lại lời tôi muốn nói, tôi nghĩ nghĩ rồi để hắn ôm vai chậm rãi bước đi.

Đi hơn mười bước thì hết sức, đầu gối không nghe theo sai khiến mà khụy xuống, tôi không cam lòng, nắm chặt tay Lưu Triệt muốn đi đến dưới tàng mai, nhưng chân lại nhũn ra rồi ngã quỵ xuống tuyết.

Tôi nắm lấy vạt áo hắn, chớp chớp mắt, khẽ nói, “Quả nhiên không được, không thể so với trước được nữa.”

Lưu Triệt vội vàng ôm lấy tôi, “Do nàng mệt đấy thôi, chờ nàng lành bệnh, trăm sẽ đưa nàng tới Thượng Lâm Uyển săn bắn, đầu xuân là vào mùa săn, trăm nhớ tài bắn cung của nàng khá tốt, săn mấy con thỏ hoang cho Bác nhi làm áo choàng sẽ rất thoải mái mềm mại.”

“Khi đó, Bác nhi cũng đã một tuổi rồi.” Tôi vừa nghĩ tới Bác nhi thì lòng mềm đi.

“Hoa mai nở rất đẹp, chúng ta đến đó đi.”

Tôi không muốn nói thêm gì nữa, hồng mai nở rực cả một góc trời.

Nguyên Thứ năm thứ sáu, ngày đầu năm đang chậm rãi đến gần, Hán cung vẫn phồn hoa hưng thịnh như lần đầu tiên khi tôi tiến cung.

Khí trời vào đông lạnh khủng khiếp, Lưu Triệt thấy tôi có chuyển biến tốt thì vô cùng vui sướng, liên tục ban thưởng cho thái y.

Đêm mùng một tết, cung yến diễn ra đến tận đêm khuya, cúng tế, trừ tà, ca múa, tôi ngồi trên tháp cao lại buồn ngủ giữa khung cảnh ồn ào náo động này.

Tôi chợt thấy Hoắc Khứ Bệnh bước vào đại điện, quân trang bảo kiếm, chàng đứng dưới long tháp vươn tay với tôi, “Dao Ca, hôm nay từ biệt không hẹn gặp lại.”

Cảnh ca múa đề huề trước mắt, bóng người áo xanh quần hồng che khuất chàng, cơn đau thấu trời đâm vào tim, tôi cuống quýt nói, “Đừng đi Sóc Phương!”

Nhưng chân lại không cách nào cử động được, chàng xoay người lấy ra một cái hộp gỗ, khẽ khàng đặt xuống, khóe mắt nhăn lại theo nụ cười, chàng nói, “Tình nghĩa ngày ấy kiếp này không thể vẹn toàn, đành để lại chút kỷ vật.”

“Hoắc Khứ Bệnh!” Tôi đột nhiên bừng tỉnh, lại chỉ thấy một cảnh phồn hoa, tôi nằm trên tháp này mơ thấy chàng.

Nhưng giấc mơ sao lại chân thật đến thế, ngay cả cảm giác đau lòng cũng mãi chưa tan biến, tôi cảm thấy ngực trướng căng, một dòng máu trào ra tung tóe ngực áo.

Đêm hôm đó, cả điện kinh hoàng luống cuống, thái y cuối cùng lắc đầu, khí huyết suy cạn, độc tích công tâm, thuốc và kim châm cũng vô dụng.

Lần này, Lưu Triệt chỉ lẳng lặng ngồi bên, không hề giận dữ, một hồi lâu hắn chỉ nói, “Lui cả đi!”

“Vâng.”

“Thái y này già cả rồi y thuật cũng không còn tinh nữa rồi, chỉ nói loạn thôi.” Hắn cố kéo khóe miệng thành một nụ cười trấn an.

“Không biết có được đến đầu xuân, may cho Bác nhi một tấm áo choàng...” Tôi thoáng nghẹn ngào, hoảng hốt nhìn tóc mai điểm bạc của Lưu Triệt.

“Trẫm nói có thể thì nhất định có thể, chờ tuyết tan chúng ta sẽ đến Thượng Lâm Uyển.” Hắn khẽ trấn tôi, vô thức lặp đi lặp lại.

Tuyết mùa đông cuối cùng cũng tan, hoa đào còn chưa hé nụ nhưng tôi đã không chờ được lời hứa về cuộc vui sẵn nữa rồi.

Lưu Triệt đã ba ngày không thấy bóng dáng, hắn tránh mặt tôi, tất cả cung nhân đều tránh mặt tôi, ngay cả Nhã Dư vẫn luôn an ngay nói thẳng cũng trở nên dè chừng.

Tôi chỉ bất giác nói một câu đều khiến họ phản ứng mãnh liệt, trong lòng tôi không khỏi sinh nghi, theo trực giác có thể nhận thấy họ có chuyện gạt tôi.

“Bệ hạ gần đây bận rộn chính sự lắm ư?” Tôi thuận miệng hỏi.

“Vâng...” Nhã Dư vội vàng sửa lời, “Nô tỳ cũng không biết...”

“Giờ đã về chiều, Bổng cung muốn đến Tuyên Thất Điện thăm bệ hạ.”

Mặc họ cật lực khuyên can tôi vẫn kiên trì muốn đi, cuối cùng tôi được kiệu đến Tuyên Thất Điện.

Cửa điện cổ kính hiện ra ngay trước mắt, tôi khó khăn bước từng bước, chẳng hiểu tại sao đột nhiên nao núng bất an, tựa như đằng sau cánh cửa kia vận mệnh đang triệu hồi tôi.

Trong điện im phăng phắc, chỉ có vài tiểu hoàng môn đứng đó, tôi đến sườn điện, trên án bày mấy tập thẻ tre hỗn độn.

Tôi liếc qua mấy chữ triện lơ mờ, trên đó còn có một cái hạp bằng gỗ, liếc mắt một cái, tôi đã không thể dời đi được nữa.

Máu toàn thân trong khoảnh khắc đó ngưng trệ, tay cầm hạp run rẩy không ngừng được, tôi bối rối xoay sở làm chiếc hạp rớt xuống đất.

Lưu Triệt đứng lúc đó nhập điện, chúng tôi đều dừng mắt trên một vật màu đen nằm trên đất.

Tôi nhìn chằm chằm nó hồi lâu, đến khi nước đã dâng đầy đôi mắt, đó là trái đu đủ năm ấy.

Bảy năm trước, có người nữ tử tặng ai đu đủ, nhưng lại không nhận ra được tình cảm. Đợi đến khi hiểu được thì lại phát hiện, đã quá muộn, quá muộn rồi...

Mộc qua người tặng ném sang,

Quỳnh cư ngọc đẹp ta mang đáp người.

Phải đâu báo đáp ai ơi,

Để mà giao hảo đời đời cùng nhau.

“Trẫm vốn muốn giao cho nàng nhưng ái phi lại phát hiện ra trước rồi.” Lưu Triệt ra vẻ thoải mái nói.

Tôi có thể thấy rõ mắt hắn ươn ướt, mới mấy ngày không gặp, tóc mai hắn đã sắp bạc trắng.

“Là chàng, đúng không?” Tôi nhặt quả đu đủ lên nhưng vẫn không cầm được, cuối cùng được Lưu Triệt nhặt lấy.

Hắn chậm rãi trở về tháp, tôi nắm vạt áo hắn, “Chàng đã xảy ra chuyện... đúng không?”

“Tiểu Dao...” Hắn muốn kéo tôi lại nhưng bị tôi đẩy ra, lão đảo vài bước tôi suy sụp ngồi dưới đất, “Phiêu Kỵ tướng quân, bệnh nặng qua đời.”

“Chuyện khi nào?” Đầu óc âm ỉm tiếng sấm nhưng lòng tôi lại bình tĩnh đến đáng sợ, không một tiếng động.

“Năm ngày trước.” Giọng hắn cũng trở nên nghẹn ngào.

“Vì sao?” Tôi lại hỏi, đã không cách nào phân biệt được tiếng nói đang phát ra từ đâu nữa.

“Ôn dịch.” Lưu Triệt rút cuộc nhìn không được, vùi đầu vào gối, tôi đi qua, dành lại chiếc hạp trong tay hắn, “Bệ hạ chớ nói đùa...”

“Phiêu Kỵ tướng quân của trẫm...”

Tôi không muốn ở lại cái đại điện tối tăm chật chội khiến tôi chỉ muốn bỏ chạy này nữa, tôi muốn chạy trốn, muốn trốn tránh mọi thứ.

Không biết trở về Y Lan Điện thế nào nhưng tôi biết nắm trong tay tôi là trái tim đã bị vùi chôn suốt sáu năm.

Người ta nói, ông trời ganh ghét người tài, Phiêu Kỵ tướng quân cả đời chinh chiến thế sống chết thủ vệ Hán thổ.

Người ta nói, dân chúng khóc than thảm thiết, vang vọng khắp thành quách, bệ hạ sắp đặt cho chàng ở cạnh hoàng lăng, thụy phong Cảnh Hoàn Hầu, muôn đời làm bạn với vua.

Người ta còn nói, bệ hạ điều mười vạn vũ lâm quân theo đội ngũ đưa tang từ Trường An kéo dài đến tận mộ lăng, đá xây cùng loại đá từ Kỳ Liên Sơn.

Nhưng tôi không tin, tôi không tin nam tử tráng kiện là thế, vững vàng như thái sơn là thế mà lại chết vì bệnh ôn dịch cỏn con.

Tôi không tin, vừa còn nhìn thấy nửa năm trước lại đã thành vĩnh biệt.

Cả ngày tôi đắm chìm trong thế giới của mình, quả đù đủ chưa bao giờ rời khỏi tay tôi, trên đó còn lưu lại hơi ấm của chàng.

“Chuyện đã qua, nàng thế này, dưới cửu tuyền...” Lưu Triệt không đành lòng thấy tôi héo mòn dần.

“Nô tì một ngày không thấy hài cốt thì vẫn không tin.” Tôi cố chấp kiên trì.

Bên dưới lớp ngụy trang đã không thể che dấu được một linh hồn trống rỗng.

Vài ngày sau, bệnh tình của tôi trong một cơn phong hàn đã chuyển biến đột ngột, liên tục mấy ngày đều không dung nạp được giọt thuốc nào.

Khi tỉnh lại thì không còn chút sức lực, Lưu Triệt mất sừng đỡ ngồi bên tháp xuất thần nhìn tôi.

Nhã Dư rửa mặt chải đầu cho tôi thì tóc rụng từng nắm bèn vất đi rồi lại túm một mớ tóc xác xơ khác.

“Phu nhân!” Nhã Dư quay đầu đi, tôi thấy nàng rơi lệ qua gương.

“Đừng khóc, nước mắt này phải đợi đến khi Bốn cung ra đi hãy dùng.”

“Phu nhân đừng nghĩ nhiều, bệnh đã rút đi, vài ngày tới là tốt lên thôi...” Nàng nói nặng giọng mũi, cẩn thận búi tóc cho tôi.

Từ đó về sau, tôi đóng cửa không ra ngoài, dù Lưu Triệt có khuyên nhủ đỡ dành thế nào tôi vẫn giấu mình trong thất không chịu gặp.

Tôi không thể đối mặt với hắn, đối mặt với mọi thứ, không thấy thì có thể làm bộ như không biết, chàng vẫn còn đang ở nơi đó, chưa bao giờ thay đổi.

Sức khỏe suy kiệt, Lưu Triệt ôm chặt lấy tôi cách lớp chăn lặ đi lặ lại lời vỗ về.

“Nô tì lâm bệnh đã lâu, dung mạo đã bị hủy hoại, không thể gặp bệ hạ. Xin phó thác huynh trưởng và ấu tử.” Tôi nói năng vô hồn. Đây là tâm nguyện cuối cùng của tôi ở đời này.

Lênh đèn nửa đời, bỗng nhiên quay đầu mới phát hiện, chấp nhất hay phản kháng bất quả chỉ là hoa trong gương trắng trong nước, hư vô mịt mờ.

“Chỉ cần ái phi cho trẫm gặp một lần trẫm sẽ cho Lý thị thăng quan tiến tước.” Hần khẩn cầu.

“Thê tử không chỉnh trang dung mạo, không thể gặp tướng công. Nô tì không dám dùng sắc mặt bệnh tật này gặp người.” Tôi một nhọc nói xong câu sau cùng. Lưu Triệt cuối cùng hít một tiếng, qua hồi lâu, bên trong an tĩnh lại, tôi mới đỡ dẫn chui ra.

Mấy ngày sau, Lưu Triệt vẫn đến, dù là cách thăm chần hần vẫn nói chuyện với tôi, “Trẫm biết, nàng hận trẫm, vẫn luôn hận trẫm.”

Tôi tuy rằng thân thể đã yếu nhọc hết sức nhưng thính giác vẫn nhạy bén, tôi mở miệng, “Nô tì đã không còn hận ai nữa rồi.”

Không hề hận.

Nằm trên giường thêm nửa tháng, hôm ấy, tôi bừng tỉnh khỏi giấc mộng, bỗng nhiên trông thấy cả một bầu trời đầy sao, cơ thể bất động đã lâu nay lại cảm thấy nhẹ bẫng.

Tôi xuống khỏi tháp, bước chân nhẹ tênh, dường như bệnh tật đã rời khỏi tôi, giữa màn trời đầy sao sáng xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, Bắc Đẩu Thất Tinh nổi lên lại như đang dẫn đường.

Tôi nương theo bóng trăng đi ra cửa, Nhã Dư cuống quýt đi theo, về hướng bắc đến một khu rừng quế.

“Phu nhân, trời lạnh lắm, nên hồi cung thì hơn.”

Tôi tựa như chìm đắm cả thể xác lẫn tinh thần trong màn đêm khôn cùng, thậm muốn hát vang một khúc ca, múa một điệu vũ.

Gió đêm lạnh lẽo, tôi lại cởi ngoại bào, bỗng nhiên váy dài xòe ra, sức lực từ lâu đã cạn kiệt lại dâng tràn.

Tôi say sưa khiêu vũ, sa y hồng sắc bay bay như muốn hòa mình với gió, mỗi động tác đều dốc tận sức lực của tôi.

“Bệ hạ!”

Tôi quay đầu, thấy Lưu Triệt đứng ngơ ngác ở đó, tôi chuyển bước tới bên cạnh hắn, Lưu Triệt đáy mắt lấp lánh.

“Phương Bắc có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập...” Hần trầm thấp xuống lên, theo điệu vũ của tôi.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc với vũ điệu tuyệt mỹ dưới ánh trăng, mãi chẳng ai nói chuyện.

Không biết qua bao lâu, tôi cảm thấy mệt mỏi, Lưu Triệt bước vội tới ôm tôi không ngừng xoay tròn, vui sướng nói, “Trẫm đã nói nàng nhất định có thể khỏi mà, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đi Thượng Lâm Uyển.”

Tôi choáng váng, khí lực cạn dần, chỉ còn có thể nhìn thấy trên nền trời, Thất Tinh đang kết hợp thành chuỗi.

Thiên Lang tinh trở về vị trí cũ cũng lúc người trở về.

Hình ảnh xưa không ngừng hiện lên trong óc, bên trong Bình Dương phủ, trên mã tràng, dưới ánh nến trong lễ thượng tị, người thiếu niên giục ngựa quay đầu, nụ cười vượt ngàn năm...

Lưu Triệt cầm tay tôi tha thiết nói chuyện.

Thế nhưng toàn thân tôi như đang rơi vào một không gian khác, bên tai vang lên tiếng nhạc du dương, tiếng nhạc cực kỳ dễ nghe như tiếng gọi trở về.

Nơi nào bụi hoa như mộng, nơi nào kèn tiêu sáo ngọc? Tôi nhìn mưa hoa đào đầy trời lồng lộng xoáy tròn.

Ý thức chìm dần rồi bỗng nhiên rõ ràng, tôi chăm chú nhìn vào khuôn mặt vui mừng của Lưu Triệt, trong thoáng chốc như được đánh thức từ giấc mộng dài, bấy năm vội vàng trầm mê.

Sau khi chết đi, vị đế vương vui mình đến chết trong cung, một lời nói vạch trần thiên cơ, trong mộng không biết ai là khách hay chỉ là một cuộc dạo chơi tìm vui.

Tôi giật khốe miệng nhưng chỉ phát ra được những từ mơ hồ, “Bên ngoài thành Trường An, bên bờ sông Vị Thủy, đừng quên hẹn ước xưa...”

Bấy giờ hẳn mới phát giác sự khác thường của tôi mà rung lắc cơ thể khô quắt, “Trẫm sẽ đưa nàng ra ngoài thành Trường An, đến Vị Thủy...”

Tôi chỉ có thể nhìn môi hắn mấp máy, cảm giác mệt mỏi ập tới, tôi muốn vươn tay ra nhưng cuối cùng lại đành buông thõng.

Một lần cuối, là thiên hạ mệnh mang, là trời trăng vô tận, kiếp trước kiếp này vụn xoắn xoay vần.

Hồng trần tử mạch, biết làm sao quên đi, ta chỉ mong được tiếp chén canh Mạnh bà, chấm dứt vương bần ngàn năm, chẳng còn ràng buộc chi nữa.

101. Chương 101: Phiên Ngoại: Hoàng Lương Dịch Tỉnh - Nam Kha Kinh Mộng

Chân trời góc bể có ngày về?

Tí tách... tí tách...

Âm thanh như tiếng suối róc rách từ xa xăm vọng đến.

Ý thức của tôi mơ mơ hồ hồ rồi dần trở nên rõ ràng hơn, nhưng đầu óc vẫn một mảng trắng xóa, trống hoác.

Một tiếng động nhỏ vang lên, đầu truyền đến cảm giác đau buốt, mí mắt nặng trĩu cố nường, tầm nhìn mờ ảo dần hội tụ lại nơi máy điện tâm đồ đang lóe sáng.

Tôi muốn quay đầu lại nhưng nhận ra đang được bịt bằng mặt nạ dưỡng khí nặng nề, rồi một ống dẫn được luồn trong mũi và miệng tôi, dòng chất lỏng lạnh lẽo tí tách từng giọt trên chai chậm rãi chảy vào cơ thể tôi.

Những thứ trước mắt này khiến cho suy nghĩ của tôi tạm ngừng một giây ngắn ngủi, đây là bệnh viện...

Bệnh viện, vì sao cái từ này nhảy ra trong đầu mà lại xa lạ đến vậy, cứ ngỡ đã cách rất xa, rất xa rồi.

Toàn thân tê cứng đau nhức làm tôi không thoải mái cử động được nên gần như không chú ý là bên cạnh vẫn luôn có y tá túc trực.

Cái nút trên đầu giường được nhấn xuống, bệnh nhân đã tỉnh!

Gần như là đồng thời, ngoài cửa lập tức có người xông xộc xông vào, cơ thể vẫn được võ trang đầy mình của tôi lập tức được ai đó ôm chầm lấy.

“Tiểu Dao... cậu hù chết chúng tớ rồi!” Người đang đè trên mình tôi khóc nức nở, còn những người đứng quanh giường bệnh thì mắt phấp phồng.

Tôi phải mất một lúc lâu mới có thể nhận ra bọn họ.

Bác sĩ kiểm tra toàn diện xong thì tháo mặt nạ dưỡng khí trên mặt tôi xuống, thay vào bằng dây dẫn khí đơn giản.

“Bệnh nhân mới tỉnh lại từ hôn mê nên vẫn cần theo dõi nghiêm ngặt, tạm thời không thể rời khỏi ICU, người nhà đừng ở lại lâu quá, tránh ảnh hưởng đến cảm xúc và tình trạng phục hồi của bệnh nhân...”

Bác sĩ bình tĩnh dặn dò, tôi vẫn xuất thần ngó nhìn xung quanh, tại sao mọi thứ lại như quen như lạ thế này?

Mãi một lúc lâu sau, tôi mới chậm rãi mở miệng, “Ba, mẹ...”

“Con bé này... Con nói xem, làm sao mà con... Sao mà không để người ta bớt lo thế hở...” Mẹ tôi không khống chế được cảm xúc, cứ không ngừng vỗ lưng tôi, nước mắt rơi ướt cả bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình của tôi.

“Tiểu Dao tỉnh lại thì không sao nữa rồi. Không sao nữa rồi, bác sĩ nói không được làm con bé xúc động, đừng khóc nữa...”

Ba tôi tuy nói vậy nhưng mắt mũi vẫn đỏ bừng.

“Ba... con bị làm sao vậy?”

Nhìn hai mái đầu bạc mà hốc mắt tôi nóng lên, không kiềm được nước mắt.

Hóa ra tôi đã hôn mê suốt bảy ngày trong bệnh viện.

Mẹ tôi nói, đêm đó bỗng nhiên nhận được điện thoại, đầu bên khóc lóc nói tôi đã ngất xỉu, hôn mê bất tỉnh, được Trình Văn lái xe đưa đến bệnh viện ở huyện Tửu Tuyền.

Đến khi họ lo lắng tới nơi thì thấy tôi đã hôn mê nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Bác sĩ nói bệnh tình của tôi rất quái lạ, không có dấu hiệu phát bệnh, cũng không có tiền sử bệnh, ngoài hôn mê thì kết quả kiểm tra hết thấy đều hoàn toàn bình thường.

Các chuyên gia hội chẩn chỉ có thể kết luận lập lờ nước đôi là không loại trừ bệnh tim, não đột phát, có lẽ sẽ tự tỉnh dậy, kết quả tệ nhất là trở thành người sống đời sống thực vật.

Mẹ tôi khóc mấy ngày liền, cơm nước không ăn, cả ngày ngồi chờ bên ngoài phòng, Mặc Mặc và Trình Văn cũng không ngừng canh giữ trong bệnh viện, hai người họ đến nay vẫn không thể hiểu nổi rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, đến chiều tối ngày thứ bảy, tôi tỉnh lại, tất cả đều là Mặc Mặc kể cho tôi nghe.

Nhưng đêm trước đó bảy ngày đã có chuyện gì xảy ra? Trí nhớ của tôi trống rỗng, cứ cố nhớ lại nhưng vẫn chỉ là khoảng không đáng sợ.

Tôi nhớ không nổi, trí nhớ của tôi về bảy ngày này cũng mờ nhạt giống sinh mệnh tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy thiếu bảy ngày này thì cuộc đời tôi đã không còn trọn vẹn, viên mãn được nữa.

Tỉnh lại nhưng như đã qua trăm ngàn năm, một cảm giác hoang mang vô tận ập đến, không ngừng dày vò tâm trí tôi.

Tôi hỏi bác sĩ, ông ta nói hôn mê lâu có thể khiến vỏ đại não tạo thành những tổn hại với mức độ khác nhau, còn trí nhớ bị mất thì là di chứng bình thường.

Ông ta còn nói, bệnh tôi không quá nghiêm trọng, trong bảy ngày hôn mê vốn cũng không tạo nên trí nhớ gì.

Có lẽ bác sĩ nói đúng, tôi chỉ là do bệnh nặng mới khỏi, cảm xúc không ổn định thôi.

Một tháng nằm viện cuối cùng cũng chấm dứt, dưới sự kiên quyết của tôi, tôi được về trường, tiếp tục việc học.

Cuộc sống gần như đã khôi phục sự an bình như trước, ánh nắng xuyên qua ô cửa kính tràn vào phòng học, loang loáng in dấu trên trang sách.

Tôi có thói quen ngồi ở hàng cuối cùng trong lớp, lẳng lặng nghe giảng bài, lẳng lặng ghi chú.

Trường học, nhà ăn, ký túc xá đã cấu thành toàn bộ cuộc sống của tôi.

Mặc Mặc nói tôi đã thay đổi, trở nên trầm mặc ít lời. Trình Văn nói, tôi đã thay đổi, trở nên tâm bình khí hòa.

Mọi thứ đều không thay đổi, thay đổi chỉ là bảy ngày khuyết thiếu của tôi mà thôi.

Rồi sau đó, tôi bắt đầu lặp đi lặp lại cùng một giấc mơ.

Một cô gái áo trắng hết lần này đến lần khác xuất hiện trong giấc mơ của tôi, cô ta nói, “Ngoài Thành Trường An, bên bờ sông Vị Thủy, đừng quên hẹn ước xưa...”

Nhưng mỗi lần tỉnh giấc lại tỉnh không bóng người.

Tôi ngồi trên giường trong ký túc xá tối đen, qua rèm cửa sổ nhìn lên chòm sao sáng nhất trên bầu trời đêm mênh mông vô tận.

Giấc mơ kỳ quái này không ngừng khuấy động nội tâm bất an của tôi, khiến tôi không thể không chế ý muốn tìm hiểu.

Đến một hôm, Trình Văn gọi tôi đến đoàn trường tham gia hoạt động, ở một góc sáng sửa của văn phòng, tôi lại lần nữa thấy được bức hình kia.

Kỳ Liên Sơn, ba chữ vừa xuất hiện trong đầu thì đột nhiên, cảm xúc mênh mông mãnh liệt ầm ầm kéo đến, rồi trở nên bình lặng.

Suy nghĩ như kéo xuyên thời không nhưng lại bị cứng rần kéo về.

Trường An, Vị Thủy... Tôi cẩn thận viết lại những chữ đó xuống trang sách, những ký tự xa lạ phảng phất như đang vẫy gọi tôi.

Giấc mơ cứ lặp đi lặp lại, tra tấn tôi gần mấy tháng trời, tôi ngày càng muốn khẩn cấp tìm kiếm con đường chỉ dẫn giữa u mê tăm tối.

Mùa hè đã đến, tôi về nhà chuẩn bị hành lý xong rồi ghé vào bàn học ngủ gục.

Bấy giờ, tôi nhìn thấy khuôn mặt của cô gái áo trắng kia cũng chính là tôi.

“Cô rốt cục là ai?” Tôi hỏi trong giấc mơ.

Cô ta nhanh nhẹn xoay người, chỉ để lại hai chữ: Mậu Lăng.

Tỉnh giấc, trong căn phòng ngập tràn ánh sáng, tôi lại run rẩy toát mồ hôi.

Vội vàng mở laptop, đánh xuống hai chữ Mậu Lăng, từ ngữ phản chiếu trong đáy mắt.

Hán Vũ Đế Kiến Nguyên năm thứ hai, Vũ Đế Lưu Triệt lúc này xây dựng lăng, năm thứ 87 trước công nguyên, Vũ Đế sau khi an táng...

Trường An, Vị Thủy, Hán Vũ Đế...

Cảm xúc tù đọng trong lòng càng nặng nề, tôi không muốn đợi nữa, không thể đợi nữa, đáp án sắp được làm sáng tỏ.

Vào hè, tôi không lập tức lên đường về nhà mà mua vé xe lửa lên miền Bắc, mục đích là Thiểm Tây Tây An.

Bên ngoài xe lửa khung cảnh vùn vụt thay đổi, bên trong là tâm tình bồn chồn bất an.

Mậu Lăng ở thành phố Tây An hưng bình phía Tây Bắc, cầm bản đồ, tôi bước lên xe buýt đến thôn Mậu Lăng.

Triền núi dốc cao, đi mấy km mới thấy một tấm bia đá lớn.

Mậu Lăng, Hán Vũ Đế Lưu Triệt chi mộ.

Chẳng biết tại sao, chỉ nhìn vài chữ đã khiến tôi không thể bình tĩnh.

Mậu Lăng là lăng mộ được bảo tồn hoàn hảo nhất của đế vương cổ đại cho tới nay, kích thước rộng lớn, toàn bộ táng phẩm có thể sánh đua cao thấp với Ly Sơn Thủy Hoàng lăng.

Không tính ngọn núi hùng vĩ trải dài ngàn dặm, trên mảnh đất này cũng đã mai táng biết bao bậc vương hầu tiếng tăm lừng lẫy.

Trong đó nổi bật nhất là mộ của Hán hiếu Vũ Hoàng đế.

Chuyện xưa chôn dấu ngàn năm, ngay dưới kia, tấm bia đá được soạn khắc đã từ từ vạch trần bức họa lịch sử, dẫn dắt tôi tiến vào cái niên đại hào hùng xa xưa ấy.

Vị Thủy kiều biên bất kiến nhân,

Ma sa cao trung ngộ kì lân.

Thiên thu vạn cổ công danh cốt,

Hóa tác hàm dương nguyên thượng trần.

Dân bản xứ nói, ngôi mộ được bảo tồn hoàn hảo nhất phải là mộ của Tây Hán Phiêu Kỵ tướng quân và Hiếu Vũ Hoàng hậu Lý phu nhân.

Tôi nhìn ngọn núi phía xa mà suy nghĩ trôi miên man, nghe hai cái tên xa lạ này lại có loại rung động như xa cách nghìn trùng nay gặp lại.

Dẫm trên nền cát vàng, mộ của Hoắc Khứ Bệnh đứng sừng sững dưới ánh chiều tà, lăng mộ kéo dài theo hình dạng của Kỳ Liên Sơn.

Có lẽ bị ánh sáng đâm đau mà nước mắt ấm nóng không ngừng lăn dài trên má, vì sao trong một chớp mắt đó, tôi không tài nào nhúc nhích được, quay nhìn ngọn núi một lúc lâu vẫn không thể bình tĩnh, dường như đã từ rất lâu về trước, người này đã dung hòa vào máu thịt tôi.

Trên bia mộ là tể văn phức tạp, tôi vuốt lên những hình hài chạm trổ, lòng bàn tay ram ráp như đang được nghe tiếng thì thầm trò chuyện.

Tôi lại lần nữa lượn quanh, không nỡ rời đi.

Đến khi mặt trời đã hoàn toàn khuất dưới chân núi, màn đêm lạnh lẽo buông xuống.

Tôi tìm một khách sạn nhỏ ngủ lại, ông chủ là người đàn ông Tây Bắc hào sảng, buổi chiều, đắm du khách chúng tôi cùng ngồi trong sân nghe ông ta kể đủ loại điển cổ.

Ông ta nói, nửa năm trước vào một đêm mùa đông, ông ta tận mắt chứng kiến một hiện tượng thiên văn trăm năm khó gặp.

Thiên Lang tinh chợt hiện, Bắc Đẩu Thất Tinh liên hợp, sấm sét vang dội rồi chỉ chốc lát sau, đằng chân trời lại an tĩnh.

Hôm sau, khi chớp vừa đánh xuống, người ta khai quật được một miếng ngọc hiếm thấy thời Tây Hán, theo chuyên gia xem xét, đúng là vật phẩm trang sức thời Hán Vũ Đế, xác nhận là ngọc trâm phi tần dùng, chất liệu là văn ngọc thượng hạng, cây trâm đã được bảo tồn trong bảo tàng Mậu Lăng.

Tôi chống má yên lặng nghe, giọng nói của người đàn ông sang sảng như bão cát Mạc Bắc không ngừng cuốn tung mịt mù.

Mỗi chữ ông ta nói đều làm tôi miên man bất định, không thể kiềm chế.

Đêm nay, tôi nằm trong căn phòng xa lạ ngủ đặc biệt ngon giấc, như kẻ lãng du đã lâu nay được trở lại quê cũ.

Hôm sau, tôi đón xe buýt đến thăm bảo tàng Mậu Lăng.

Trước mắt là những cổ vật bằng ngọc đào được, thể hiện trăm năm phồn thịnh huy hoàng của Đại Hán.

Ở một góc đông nam của căn phòng triển lãm thứ hai, tôi đã phát hiện trâm bạch ngọc, tôi dựa vào cửa kính thất thần nhìn chăm chú.

Trâm Bàn Long Văn Ngọc... Cái tên bật thốt ra, dù trên miếng giấy chỉ viết bốn chữ ngọc trâm Tây Hán.

Vì sao lại quen thuộc đến thế, tựa như nó đã thuộc về tôi từ ngàn năm trước.

Tiếng thuyết minh của hướng dẫn viên du lịch vang lên, “Tương truyền, Hán Vũ Đế độc sủng Lý phu nhân, dùng trâm của nàng gãi đầu, đến nỗi nữ nhân trong hậu cung đều bắt chước đeo trang sức bằng ngọc, để lại giai thoại khuynh quốc khuynh thành thiên cổ...”

Khuynh quốc khuynh thành... Trâm ngọc gãi đầu... Đầu óc tôi đã không thể bình tĩnh được nữa, từng đợt sóng âm ỉm động vào làm toàn thân tôi run rẩy.

Những hình ảnh mơ hồ đứt quãng thoát ra, hiện lên, tôi ôm đầu ngồi bệt xuống đất, bên tai quanh quẩn giọng nói: “Lý phu nhân chết bệnh, Vũ Đế đau khổ bị thương, làm một bài phú điệu Lý phu nhân ...

Tôi chạy vụt ra ngoài, đón xe quay về Mậu Lăng.

Tôi chạy miết, đến sườn núi phía sau Mậu Lăng, một nấm mồ tròn nhỏ hiện ra trước mắt.

Trên tấm bia có khắc: Tây Hán Hiếu Vũ Hoàng Hậu Lý thị.

Tôi dựa vào tấm bia loang lổ, máu toàn thân nghịch chuyển như bị trăm ngàn con ngựa vụt qua, cuốn tung bụi mù.

Hồng trần tan tác, tôi như thấy được bóng người thiếu nữ váy xanh đang lả lướt đến gần.

Tôi ngơ ngẩn lê bước, trong lòng lúc tỏ lúc mờ, chờ đợi rời khỏi mộ Lý phu nhân.

Nhưng trái tim lại như có một mãnh lực níu kéo, không thể rời đi...

Tôi mịt mờ vòng qua sườn núi, bất tri bất giác lại đến trước mộ Hoắc Khứ Bệnh, đến tột cùng là vì sao, chính tôi cũng không nói rõ được.

Đang thần thờ thì bỗng từ xa thấy một chiếc xe thể thao màu trắng đang lướt đến.

Cơn gió cuốn lên, tôi tránh không kịp, bất lực ôm đầu.

Hồi lâu sau, cảm giác bị đụng phải vẫn chưa xuất hiện, đến khi tôi chậm rãi mở mắt ra, thấy cửa xe mở ra, một bóng người cao lớn từ trên bước xuống.

Anh đưa lưng về phía sáng khiến tôi không thấy rõ diện mạo, chỉ có thể nghe được giọng nói trong trẻo, mọi âm thanh như dừng lại.

Anh vươn tay ra cho tôi, “Có làm cô bị thương không?”

Khoảnh khắc ấy, tôi đã thấy rõ được mặt anh, bờ môi mỏng hơi nhếch lộ ra hai chiếc răng khểnh, con ngươi lấp lánh sáng.

Chỉ một thoáng, thời gian xoay vần như đang quay về buổi chiều ngập tràn hương hoa, cánh hoa đào rụng rả rỏ rải đầy trời, lấp đầy ngày hè sáng lạn.

Tôi không biết giờ phút này trên mặt đã đầm đìa nước mắt.

Một giấc mộng mây khói, cuộc đời đã trôi qua ngàn năm...

Là tiếng ai dịu dàng trong hồi ức, nụ cười kia vẫn đắm say như xưa.

Anh lại nói, “Có làm cô bị thương không?”

Chìm trong nụ cười rạng rỡ ấm áp như ngày xuân của anh, tôi chậm rãi đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Tôi cuối cùng đã hiểu, trăm ngàn năm chờ đợi, chỉ dành cho giây phút gặp lại anh đây.

Sẽ không bao giờ xa cách nữa.

Hết.

Cảm xúc truyện Dao Ca của tôi đã ra đi như thế đấy! Suốt chặng đường không đủ dài mà cũng chẳng hề ngắn ngủi đã đi qua, tôi ngóng trông từng chút từng chút, cho đến tận khi nàng nhắm mắt xuôi tay tôi vẫn không tài nào thôi day dứt về tuổi xuân, khát vọng và tình yêu của nàng.

Nàng đến với thế giới 2000 năm trước này với một trái tim thanh khiết, vô tư và ra đi dưới cả trời náo nê luyến tiếc. Có ai bảo rằng biết trước định mệnh là tốt đâu? Nàng không chỉ nắm rõ định mệnh của người khác mà còn biết trước những quả đắng đang chờ mình. Nàng không có vẻ thông minh, can đảm và bất cần của người nắm trong tay quyền điều khiển như những cô gái đến từ tương lai mà tôi đã đọc. Một phần ba đoạn đầu truyện được Phồn Hoa dùng những nét phác thảo sơ sài để khắc họa quãng đời tươi đẹp nhất của Dao Ca – quãng đời đơn thuần chân thật như chính tâm hồn nàng vậy. Khi mới bắt tay dịch truyện, tôi không hứng thú với đoạn đầu vì nó nhàn nhạt, rề rề mà Dao Ca ngoài nhan sắc ra cũng chẳng có gì đặc biệt. Nhưng khi nàng chính tay rạch mặt hủy dung đã thật sự khơi động cảm xúc của tôi. Dù có trốn tránh nhưng chuyện cần đến ắt sẽ đến. Dao Ca trở về quá khứ không phải là một nhân vật hư cấu để tạo ra một điểm tình truyện lãng mạn như mơ với khuôn sáo lộ lem hoàng tử. Nàng, Lý Dao Ca, bị buộc vào bánh xe lịch sử như một nút thắt vốn có và không cách nào cự tuyệt.

Câu hỏi luôn khiến tôi đau đầu xuyên suốt mạch truyện là, liệu Dao Ca có từng yêu Lưu Triệt? Tôi tin là có, dù chỉ một chút. Nàng quá cô đơn, quá tuyệt vọng. Cuộc sống không dám nghĩ đến ngày mai và những loay hoay quanh quẩn tìm lối thoát khi mà Hoắc Khử Bệnh – người nàng yêu nhất – lại luôn xa nhiều gần ít. Trái tim con người bằng máu thịt chứ nào phải gỗ đá. Có những khi tôi chắc chắn Dao Ca đã dao động trước Lưu Triệt, không phải tình yêu nàng dành cho Hoắc Khử Bệnh đã phai nhạt mà chỉ đơn giản là trong một thoáng nào đó, nàng mệt mỏi rồi, chùn chân trước hiện thực nghiệt ngã rồi, nàng cần lắm một bờ vai, một vòng ngực rộng lớn có thể che mưa chắn bão cho nàng. Chỉ có điều, Lưu Triệt lòng mang thiên hạ, mà thiên hạ thì mệnh mông vô tận lại chẳng có nơi thuộc về nàng.

“Ai nói đời người như một vở kịch? Kịch cũng sẽ có ngày hết, nhưng đời người lại như một giấc mộng dài, đến khi tỉnh lại đã là cái chết.” (Dao Ca)

Nàng cũng từng chân thành muốn sống cùng Lưu Triệt, gạt bỏ quá khứ, cùng nhau trải qua những tháng ngày ngắn ngủi còn lại vì hải tử của họ. Còn tình cảm Lưu Triệt dành cho Dao Ca rốt cuộc là thế nào ư? Đó là một loại ân sủng tự ái phi ái tự tình phi tình, không giống như ân sủng từ trên trời rơi xuống, cũng không phải dạng moi móc tâm can ra để chứng minh, chỉ như thủy ngân sâu thâm khó dò khó đoán, khi thì lạnh lùng như gần như xa, khi thì ôn nhu yêu thương che chở, khi thì phóng túng vô song phong lưu vô hạn, khi thì thâm tình triền miên lặng lẽ trông mong, có lúc nồng nhiệt thân mật hơn cả ái nhân đang say men tình, có lúc lại đoan chính khắt khe hơn cả sư tôn nghiêm lệ nhất.

Nhưng khi Lưu Triệt ban rượu độc ép nàng hủy thai thì tôi biết, tất cả đã hết. Tâm nàng chết, cho dù sau này hắn có hối hận, cố chấp giành lại nàng và ước ao được chuộc tội thì tôi vẫn không còn hy vọng Dao Ca sẽ sống hạnh phúc với hắn được nữa.

Tôi nói quá nhiều về Lưu Triệt rồi, ừ, tôi thích nhân vật quang lâm thiên hạ này. Hắn mạnh mẽ, gai góc, đa diện và đủ nhãn tâm. Nhưng tôi lại mong Dao Ca của tôi được trở về bên Hoắc Khử Bệnh – người nam tử đã trao nàng cả trái tim ngay từ buổi đầu gặp gỡ. Hoắc Khử Bệnh là nhân vật tôi yêu thương nhất trong cả câu chuyện, chắc vì nụ cười trong trẻo rạng ngời của người thiếu niên, hoặc vì quả đu đủ héo khô chàng luôn mang theo bên mình cho đến tận lúc lìa đời.

Dù thế nào, cả ba nhân vật: Dao Ca – Lưu Triệt – Hoắc Khử Bệnh đều không thể ngăn được bánh xe lịch sử đi đến trạm dừng của nó. Truyện khép lại với những yêu hận quấn quýt khó phân. Dao Ca vẫn thường nói “Chẳng có ai là không thể sống nếu thiếu ai.” Nhưng tuổi thanh xuân và tình yêu của nàng đã chìm sâu dưới lòng sông Vị Thủy cuộn cuộn sóng, đã héo khô dưới chân thành Trường An hoa lệ phù phiếm và hòa cùng gió bay tới đại mạc xa xôi, lưu luyến dưới gót chân người thiếu nữ đang vì tướng quân giáp bạc hiến vũ...

“Theo dòng Trường Giang cuộn cuộn sóng, vạch trần ký ức phủ bụi mờ, giữa giấc mộng xưa cũ chôn phồn hoa, tìm kiếm bóng hình ai.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-han-phi-ca>